

*Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za sudbinu svijeta...*

J.R. WARD
BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
KRALJ

znanje

J. R. Ward

Bratstvo crnog bodeža

Kralj

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

ahstrux nohtrum (im.) Osobni čuvar s dozvolom za ubijanje kojem položaj dodjeljuje kralj.

Bratstvo crnog bodeža (vl. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju članove drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuvardjeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

čuvamik (im.) Kum ili kuma osobe.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu ni ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

dostojstvo (im.) Simbol časne smrti na starom jeziku.

dvobitka (im.) Sukob između dvojice mužjaka koji se natječu za pravo da postanu družbenik neke ženke.

ehros (im.) Odabranica posebno obučena za pružanje putenih užitaka.

exhile dhoble (im.) Zao ili proklet brat blizanac, onaj koji je rođen drugi.

glimera (im.) Društvena jezgra aristokracije, otprilike odgovara društvenoj eliti u regentskoj Engleskoj.

Grobnica (vl. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuvardjevi i kandidatima za inicijaciju.

gvardijan (im.) Skrbnik. Nekoliko ih je vrsta, na najvišem je stupnju čuvar ženke u osamljenju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

kreposnica (im.) Djeвица.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leahdyre (im.) Moćna i utjecajna osoba.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

lewihen (im.) Dar.

lheage (im.) Naziv poštovanja kojim se seksualno podčinjeni partner obraća dominantnom.

Lhenihan (vl. im.) Mitska zvijer poznata po izvanrednoj seksualnoj vještini. U suvremenom govoru odnosi se na mužjaka nadnaravne veličine i seksualne izdržljivosti.

mamen (im.) Majka. Koristi se i kao odrednica i kao naziv od milja.

Nadgledatelj (im) Skrbnik osobe. Postoje različite razine nadgledatelja, a najveću moć ima nadgledatelj osamljene ženke.

nala (im.) Naziv od milja koji znači voljen ili voljena.

obsvetiti (gl.) Čin smrtne odmazde koji najčešće izvršava mužjak.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuvarđjevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezdrženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

Otprav (im.) Pojam koji se, najčešće u izrazu „stisnuti *otprav*“ odnosi na krivu procjenu koja u konačnici obično ugrozi rad stroja ili zakonito posjedovanje automobila te raznih drugih motornih vozila. Primjerice, *otprav* je kad netko slučajno ostavi ključ u autu koji bez nadzora preko noći ostavi parkiran ispred svoje kuće i time nepoznatim trećim osobama pruži priliku da ga ukradu i provozaju se.

okokop (im.) Alatka za mučenje kojom se vade oči.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

opsjena (im.) Prikrivanje stvarnog okoliša stvaranjem polja iluzije.

osamljenje (im.) Status koji kralj dodjeljuje aristokratskoj ženki na temelju zahtjeva ženkinе obitelji. Tim se činom ženka potpuno podvrgava svome *nadgledatelju*, obično najstarijem mužjaku u kući. *Nadgledatelj* time dobiva zakonsko pravo upravljati svim aspektima njezina života te po vlastitu nahođenju ograničavati sve njezine eventualne dodire s vanjskim svijetom.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

potentat (im.) Odnosi se na izrazito potentnog mužjaka; otprilike »onaj koji je dostojan prodiranja u ženu.«

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine člana Prve obitelji i Čuvarjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

rahlmán (im.) Spasitelj.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženčina prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mušjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mušjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (im.) Podvrsta vampirske vrste čija su glavna obilježja, uz još neke specifičnosti, sposobnost i želja za manipulacijom tuđim osjećajima (radi razmjene energije). U vampirskoj su povijesti *simpati* oduvijek žrtve diskriminacije, a u nekim su ih razdobljima vampiri i progonili. Na rubu su izumiranja.

Sjenosvijet (vl. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan/ka (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelán (im.) Vampirica združena s mušjacom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mušjaci izrazito posesivni.

trahiner (im.) Izraz međusobnog uvažavanja među mušjacima, slobodan prijevod bi bio »ljubljeni prijatelj«.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiens*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

vođ (im) Moćna i utjecajna osoba.

Zlozemlja (vl. im.) Pakao

Prolog

SEDAMNAESTO STOLJEĆE, STARI KRAJ

Zivio Kralj.«

Začuvši dubok, ozbiljan glas, Wrath, sin Wrathov, instinktivno se osvrnuo tražeći svog oca... U njemu je bljesnuo tračak nade da smrt ipak nije došla i da je veliki vladar još s njima.

Međutim, njegov je voljeni otac i dalje prebivao u Sjenosvijetu.

Koliko će dugo trajati ta žalobna potraga, pitao se. Bila je to uzaludna ludorija, naročito stoga što su mu tijelo već krasili sveto ruho vampirskog Kralja, draguljima optočene lente, svileni plašt i svečani bodeži. U svom umu, doduše, nije mario za takve podsjetnike na nedavnu krunidbu... Ili je možda njegovo srce bilo ravnodušno prema svemu što ga je od tog trenutka definiralo.

Čuvardjevo, bez oca je bio tako usamljen, čak i okružen ljudima koji su mu služili.

»Moj gospodaru?«

Pribrao se i okrenuo. Na pragu kraljevske primaće odaje, njegov najbliži savjetnik stajao je poput stupa od dima, dugačak i mršav, zaogrnut tamnim plaštem.

»Čast mi je pozdraviti vas«, promrmlja muškarac klanjajući se. »Jeste li spremni primiti ženku?«

Ne. »Naravno.«

»Da započnemo s procesijom?«

»Da.«

Kad se njegov savjetnik ponovno naklonio i povukao, Wrath je počeo koračati preko prostorije s hrastovim zidovima. Plamičci svijeća leljajali su na propuhu koji se nekako uvukao u kamene zidove dvorca, a divlji plamen u ognjištu, visok preko prsa, kao da je nudio samo svjetlo, ali ne i toplinu.

Istini za volju, nije žudio za šelan — točnije, za družicom, što će ona neminovno postati. Za potonje je trebala ljubav, koju on nije mogao ponuditi.

Krajičkom oka primijetio je blistavi sjaj, a kako bi skratio vrijeme prije nego počne susret od kojeg je strepio, otišao je pogledati niz dragulja izloženih na izrezbarenom stolu. Dijamanti, safiri, smaragdi, biseri... Ljepota prirode uhvaćena i zarobljena u kovanom zlatu.

Najvrjedniji su bili rubini.

Posegnuvši rukom kako bi dotaknuo krvavocrveno kamenje, pomisli kako je prerano za sve to. Da bude Kralj, da mu traže družicu, da odgovara za tisuću različitih stvari o kojima je znao premalo.

Trebalo mu je više vremena da uči uz bok svoga oca...

Prvi od tri udarca na vrata odjeknuo je kroz prostoriju, a Wrath je bio sretan što nikog nije bilo u blizini da vidi kako se lecnuo.

Drugi je udarac bio jednako glasan.

A na treći će morati odgovoriti.

Sklopivši oči, iznenada mu je bilo teško disati kroz bol u grudima. Htio je svog oca pored sebe — sve se ovo trebalo događati poslije, kad bude stariji, i trebao ga je u to uvoditi vlastiti otac, a ne neki dvorjanin. No, Sudbina je tom veličanstvenom čovjeku ukrala godine koje su ga čekale i sada je gušila njegova sina, iako je oko njega bilo sasvim dovoljno zraka za disanje.

Ne mogu ja to, pomislio je Wrath.

Pa ipak, kad se utišao i posljednji udarac na vratima, ispravio je ramena i oponašao glas vlastitog oca. »Uđite.«

Na njegovu zapovijed, teška se vrata širom rastvoriše, a pred očima mu se pojavi cijeli skup dvorjana, u njihovim sumornim sivim haljama identičnim onoj koju je nosio savjetnik koji je stajao na njihovom čelu.

No, nije to privuklo njegovu pažnju. Iza skupine plemića, bila je tu i druga skupina ljudi, silnoga stasa i stisnutih očiju... I upravo su oni počeli tiho i usklađeno pjevušiti ispod glasa.

Ruku na srce, strahovao je od Bratstva Crnog Bodeža.

Kako tradicija nalaže, savjetnik je jasno i glasno obznanio: »Moj gospodaru, prinosim poklon za vas. Mogu li nastaviti s njegovim predstavljanjem?«

Kao da je plemićka kćer bila nekakva stvar. S druge strane, tradicija i društvene norme pobrinuli su se za to da njezina svrha bude produžetak vrste, a na dvoru će se prema njoj odnositi kao i prema svakoj drugoj vrijednoj rasplodnoj kobili.

Kako će za ime Boga on to uopće učiniti? Ništa nije znao o seksualnom činu, no morat će se u njega upustiti već sutra čim padne noć, ako je odobri.

»Da«, čuo je vlastiti glas.

Dvorjani su prelazili preko praga u parovima, razdvajajući se i tvoreći krug uz rubove prostorije. A onda je pjesma postala glasnija.

Čudesni ratnici iz Bratstva marširajući uđoše unutra, a njihova golema tijela bila su zaogrnutu crnim kožama i opasana oružjem. Ritam njihovih glasova i pokreti njihovih tijela bili su tako usklađeni da se doimalo kao da čine jedno jedinstveno tijelo.

Za razliku od članova glimere, nisu se razdvajali već su ostajali rame uz rame, prsâ uz prsa jedan drugom, u kvadratu. Nije mogao razaznati što se nalazi između njih.

Ali mogao je namirisati.

Promjena u njemu bila je iznenadna i nepovratna. U tren oka, mukotrpnu narav života zamijenila je razdražljiva svjesnost... Koja je i sama, kad se braća približiše, prerasla u agresiju kakvu dotad nije poznavao, ali koju nipošto nije namjeravao ignorirati.

Ponovno udahnuvši, još malo tog mirisa uđe mu u pluća, u krv, u dušu — ali nije bila riječ o uljima kojima su trljali njeno tijelo ili mirisima nanesenim na što god da je odjenula. Radilo se o koži ispod svih tih slojeva, delikatnoj kombinaciji ženskih elemenata za koje je znao da su jedinstveni za nju i ni za koga drugog.

Braća se zaustaviše pred njim, a on po prvi put nije bio zastrašen njihovim smrtonosnim aurama. Ne. Dok su mu se u ustima izduživali očnjaci, osjetio je kako mu se gornja usna izvija kao da će zarežati.

Čak im je prišao korak bliže, spreman rastrgati muškarce kako bi se domogao onoga što su od njega zaklanjali.

Savjetnik se nakašljao kao da je želio podsjetiti okupljene o razlogu njihova sastanka. »Gospodaru, ovu je ženku ponudila njezina vlastita loza, kako bi je razmotrili za rađanje. Ako biste željeli provjeriti...«

»Ostavite nas«, prasne Wrath. »Smjesta.«

S lakoćom je ignorirao šok i tišinu koji su uslijedili.

Savjetnik je stišao glas. »Moj gospodaru, ako biste mi dopustili da dovršim predstavljanje...«

Wrathovo se tijelo kretalo samovoljno, okrećući se sve dok se nije našao licem u lice s muškarcem. »Svi. Van.«

Iza njega, začuo se hihot braće, kao da su poprilično uživali u činjenici da je tom kicošu vladar konačno pokazao gdje mu je mjesto. No, savjetniku nije bilo tako smiješno. A Wrath nije mario.

Jednako tako, razgovor je bio završen: dvorjanin je imao mnogo ovlasti, ali nije bio Kralj.

Muškarci u sivom izvukoše se van, klanjajući se, sve dok nije ostao sam s braćom. Istog se trena razmaknuše u stranu i...

Otkriše ono što su skrivali, vitku figuru od glave do pete zaogrnutu crnim plaštem. U usporedbi s ratnicima, ta je osoba bila tanašnjeg stasa, nježnijeg kostura, znatno niža — pa ipak je njezina prisutnost bila ta koja ga je poljuljala na nogama.

»Moj gospodar«, reče jedan od braće s dužnim poštovanjem, »ovo je Anha.«

Na te jednostavne i mnogo prikladnije uvodne riječi, ratnici se razidoše i ostaviše ga samog sa ženkom.

Wrathovo tijelo ponovno je preuzelo inicijativu, vrebajući je svim uskomešanim osjetilima, zureći u nju premda se ona nije ni pomaknula. Čuvardjevo, ništa od toga on nije želio, ni vlastitu reakciju na njezinu prisutnost ni želju koja mu se gomilala u slabinama ni agresiju koja je izbijala van.

No, više od ičega nikad ne bi pomislio —

Moja.

Bila je to munja koja je rasparala noćno nebo, izmijenila krajolik, urezala duboku posjekotinu ranjavajući ga u grudi. Pa ipak, usprkos svemu tome, pomislio je, da, ovo je ispravno. Nekadašnji savjetnik njegova oca zbilja je mislio samo na njegovo dobro. Ova je ženka bila upravo ono što mu je trebalo da preživi svoju samoću. I prije nego joj je uopće ugledao lice, zbog nje je osjetio snagu u slabinama, njezin malen, nježan lik ispunio ga je cijelog ispod kože, poriv da je štiti davao mu je prednost i fokus koji mu je bolno nedostajao.

»Anha«, reče tiho, zastajući pred njom. »Obrati mi se.«

Nastane duga tišina. A onda njezin glas, nježan i sladak, premda drhtav, uđe u njegovo uho. Sklopivši oči, ljuljao se na petama. Zvuk je odjekivao kroz njegovu krv i kosti, ljupkiji od ičega što je dotad čuo.

No, onda se namršti jer nije razumio ni riječ od onog što je rekla. »Što reče?«

Na trenutak, riječi koje su se promaljale ispod vela kojim je bila pokrivena nisu imale smisla. Ali onda njegov um počne slagati slogove.

»Želite li pogledati neku drugu?«

Wrath se zbunjeno namršti. Zašto bi...

»Niste me skinuli«, čuo ju je kako odgovara kao da joj je i sam postavio pitanje.

U tom je trenutku primijetio da drhti, njezina odjeća otkrivala je te kretnje — i doista, u njenom se mirisu mogla naslutiti teška primjesa straha.

Njegovo je uzbuđenje zasjenilo sve ostalo što je vidio na njoj, no to će trebati popraviti.

Otišavši do trona, povukao je golemu, izrezbarenu stolicu preko prostorije. Potreba da joj pruži ugodu davala mu je nevjerojatnu snagu. »Sjedni.«

Ona gotovo da se srušila na kožnati naslonjač zagasito crvene boje, a dok je zaogrnutim dlanovima stiskala naslon za ruke, zamišljao je njene bijele zglobove prstiju kako se grčevito bore za vlastiti život.

Wrath padne na koljena pred njom. Podigavši pogled, jedina misao koja mu je bila na pameti, osim namjere da ju posjeduje, bila je da je nikad neće vidjeti uplašenu.

Nikad više.

Ispod slojeva teške odjeće, Anha se gušila od vrućine. Ili ju je to možda strah uhvatio za vrat.

Nije htjela takvu sudbinu. Nije ju tražila. Prepustila bi je bilo kojoj od svih mladih ženica koje su joj tijekom godina zavidjele: od trenutka kad je rođena, obećana je sinu Kralja kao njegova glavna družica — i zbog te takozvane časti, odgajali su je drugi, zatvorili je od svijeta, sakrili da ni s kim ne može komunicirati. Odrasla u samoći, nije poznavala majčinsku nježnost ili očinsku zaštitu — plutala je morem poniznih stranaca, tretirana kao dragocjen predmet, a ne kao živo biće.

A sad, kad je nastupio vrhunac svega toga, trenutak za koji su je pripremali i obećali... Sve te godine priprema kao da su bile uzalud.

Kralj nije bio sretan. Sve do zadnjeg, izbacio je prisutne iz prostorije u kojoj su se nalazili. Nije skinuo nijedan komad odjeće s nje, kao što je trebao učiniti da ju je htio na ovaj ili onaj način prihvatiti. Umjesto toga, šuljao se okolo, a njegova je agresija pumpala zrak.

Vjerojatno ga je dodatno naljutila svojom brzopletošću. Kralju se ne smiju davati savjeti...

»Sjedni.«

Anha je poslušala njegovu zapovijed, pustivši pritom da joj slabašna koljena padnu pod težinom tijela. Očekivala je da će je dočekati hladan, tvrd pod, ali umjesto toga dočekala ju je velika stolica podstavljena jastucima.

Škripanje podnih dasaka govorilo joj je da ponovno kruži oko nje. Koraci su mu bili teški, a njegova prisutnost tako veličanstvena da je mogla osjetiti njegovu veličinu iako ništa nije mogla vidjeti. Srce joj je lupalo, znoj izbijao kroz kožu i klizio niz vrat, između grudi, iščekivala je njegov idući pokret — i strahovala da će biti nasilan. Po zakonu, mogao je s njom raditi što god mu se prohtjelo. Mogao ju je ubiti ili je dati Bratstvu da rade s njom što god požele. Mogao ju je razodjenuti, oduzeti joj nevinost, a onda je odbaciti — uništenu.

Ili ju je mogao jednostavno skinuti dogola i dati potvrđan odgovor, sačuvati njezinu nevinost dok ne prođe svečanost koja bi se trebala dogoditi naredne noći. Pa čak, možda, kako je zamišljala u svojim najnevjerovatnijim snovima, mogao bi se kratko pozabaviti njome i darovati joj posebno ruho u koje bi se preodjenula, što bi značilo da je namjerava uvrstiti među svoje šelani — čime bi joj olakšao život na dvoru.

Previše je toga čula o dvorjanima da bi od njih očekivala ikakvu ljubaznost. A bila je itekako svjesna činjenice da je, iako će spavati s Kraljem, prepuštena sama sebi. Međutim, da je imala barem trunčicu moći, možda bi se mogla donekle iz toga i

izvući, prepustiti rovarenje dvorjana i rođaka ženka koje su bile ambicioznije i gramzljivije...

Koraci se iznenada zaustaviše, našto se podne daske ravno ispred nje usprotive, kao da je na neki način promijenio položaj.

To je bio taj trenutak, a srce joj se sledilo, kao da nije željelo privući pažnju oštrice Njegova Visočanstva...

Jedan kratki trenutak poslije, kapuljača joj sklizne s glave, a njezina su pluća konačno mogla udahnuti velike udahe prohladnog zraka.

Anha je duboko disala promatrajući prizor ispred sebe.

Kralj, vladar, vrhovni predstavnik vampirske vrste... Spustio se na koljena ispred stolice koju je donio za nju. Sam taj prizor bio je dovoljno šokantan, no njegovo očigledno preklinjanje nije bilo ono što ju je najviše zapanjilo.

Bio je uistinu prekrasan — i premda je nastojala pripremiti se za svaku moguću situaciju, ovaj prvi, nevjerojatan pogled na njega nikad joj nije pao na pamet.

Oči su mu bile boje blijedih proljetnih listova i blistale su kao mjesčina na jezeru dok ju je promatrao. Imao je lice ljepše od ijednog koje je dotad vidjela, premda je zaslužilo i ljepši kompliment od toga, budući da joj dotad nije bilo dopušteno pogledati nijednog muškaka. Kosa mu je bila crna poput vraninih krila, rasipajući se po širokim leđima.

Premda ni to nije bilo ono što joj je najdublje prodrlo u misli.

Bila je to zabrinutost na njegovu licu.

»Ne boj se«, reče glasom koji je istovremeno bio i baršunast i grub. »Nitko ti nikad neće učiniti ništa nažao, dok sam ja uz tebe.«

Suze su je pekle u očima. A onda se njezina usta rastvoriše i riječi same iskočiše van. »Moj gospodaru, ne biste smjeli klečati.«

»Kako bih inače pozdravio ženu poput tebe?«

Anha pokuša odgovoriti, no zarobljenoj u njegovom pogledu, misli joj se uskomešaše — doimao se nestvarnim, taj moćni muškarac koji se klanjao pred njom. Kako bi jednom završila bila sigurna, podigne ruku i primakne je bliže k njemu...

Što je to ona radila? »Oprostite mi, gospodaru...«

On ju je uhvatio za dlan, a ona ustukne kad im se tijela dodirnuše. Ili su oboje ustuknuli?

»Dodirni me«, zapovjedi joj. »Bilo gdje.«

Kad joj je pustio dlan, ona je položila svoju drhtavu ruku na njegov obraz. Topao. Gladak nakon što je oštrica prošla niz njega.

Kralj sklopi oči i nagne se, a njegovo je veličanstveno tijelo drhtalo. Nije se pomicalo, osjetila je nalet snage — ne one arogantne, pune želje za vlastitim probitkom. Snaga je došla od neočekivane stabilnosti na nečemu što se doimalo poput nesumnjivo skliskog terena.

Kako je to bilo moguće?

»Anha...« dahnuo je, kao da je njeno ime čarobna riječ.

Ništa više ne bi rečeno, cijeli njihov jezik bio je nepotreban, sve riječi i rečenice postadoše bezvrijedne, nisu mogli ni naslutiti, a kamoli definirati vezu koja se stvarala među njima i spajala ih.

Naposljetku, spustila je pogled. »Zar ne biste željeli vidjeti još malo?«

Kralj je tiho preo. »Vidjet ću te cijelu — i to ne samo vidjeti.«

Miris muškog uzbuđenja osjećao se u zraku, i neočekivano, njezino tijelo odgovori na njega. S druge strane, svoju je senzualnu agresiju istinski i spretno kontrolirao vlastitom snagom volje: neće je sad uzeti. Ne, doimalo se kao da će sačuvati njezinu nevinost sve dok, uz sve dužno poštovanje i čast, ne legne s njom kako treba.

»Čuvardjeva je na čudesan način uslišila moje molitve«, prošaptala je trećući kroz suze. Sve te godine zabrinutosti i čekanja, nakovanj koji joj je tri desetljeća visio nad glavom...

Kralj se nasmijao. »Da sam znao da postoji ženka poput tebe, sam bih se pomolio majci naše vrste. Ali nisam mogao ni slutiti — i neka je tako. Ne bih ni učinio ništa osim sjedio i čekao da te sudbina dovede k meni, trateći godine.«

To rekavši, podignuo se na noge i otišao do izloženih plašteva. Bilo ih je u svim duginim bojama, a nju su od malih nogu učili da prepozna svaku nijansu, i kome pripada u dvorskoj hijerarhijskoj ljestvici.

Za nju je odabrao crvenu. Najvrjedniju od svih, znak da će mu biti najvažnija među ženkama.

Kraljica.

Sama ta čast trebala bi biti dovoljna. No, dok je zamišljala ostale koje će uzeti, nešto ju je stisnulo u grudima.

On se vratio natrag k njoj, kao da je osjetio njezinu tugu. »Što te tišti, leelan?«

Anha odmahne glavom, upozorivši samu sebe da nema pravo žaliti zbog toga što će ga morati dijeliti s drugima. Ona...

Kralj je odmahnuo glavom. »Ne. Postojat ćeš samo ti.«

Anha je ustuknula. »Moj gospodar, tradicija tako ne nalaže...«

»Zar nisam ja vrhovni vladar? Zar ne mogu svoje podanike osuditi na život ili smrt?« Ona je kimnula, a na njegovo je lice pala teška sjena — žalila je svakog tko bi se

usudio proturječiti mu. »Ja sam taj koji će odlučiti što tradicija nalaže, a što ne. A za mene ćeš postojati samo ti.«

Suze su ponovno navalile u Anhine oči. Htjela mu je vjerovati, pa ipak se to doimalo nevjerovatnim — čak iako je njezino nepomično tijelo zaogrnuo krvavocrvenom svilom.

»Ukazujete mi veliku čast«, rekla je gledajući u njega.

»Ne dovoljno.« Brzo se okrenuvši, otišao je do stola preko puta na kojem su bili posloženi dragulji.

Raskošni dragulji bili su joj posljednji na pameti kad je podignula kapuljaču, ali sad joj se oči raskolačiše kad je ugledala sve to bogatstvo.

Svakako nije zaslužila sve to, barem dok mu ne podari nasljednika. Što se odjednom više nije doimalo poput nedaće, nimalo.

Kad se vratio k njoj, duboko je udahнула. Rubini, toliko njih da ih ni prebrojiti nije mogla — zaista, cijeli pladanj, uključujući i prsten s umetnutim kamenom, za koji joj rekoše da je oduvijek krasio ruku kraljice.

»Primi ovo i znaj da sam iskren«, rekao je, još jednom kleknuvši pred njom.

Anha je osjetila kako joj se glava zaljuljala. »Ne, ne, ovo je za svečanost...«

»Koju ćemo održati sada i ovdje.« On je ispružio dlan. »Daj mi svoju ruku.«

Svaka kost u njenom tijelu drhtala je dok je radila kako joj je naložio. Glasno je izdahnula kad je stavio veliki prsten na srednji prst njezine desne ruke. Dok je promatrala dragulj, na njegovim se ploham prelamala svjetlost svijetla i isijavala ljepotu snagom istinske ljubavi kojom su i srca iznutra izgarala.

»Anha, primaš li me za svog Kralja i muža, dok se vrata u Sjenosvijet ne rastvore pred tobom?«

»Da«, začula je samu sebe kako progovara iznenađujuće snažnim glasom.

»Onda ja, Wrath, sin Wrathov, uzimam tebe za svoju šelan, da pazim na tebe i brinem se za tebe i za sve potomstvo koje ćemo imati, jednako kao i za svoje kraljevstvo i svoj narod. Bit ćeš moja zauvijek — tvoji neprijatelji su moji neprijatelji, tvoja krv miješat će se s mojom, svaki ćeš svoj sumrak i svoju zoru dijeliti samo sa mnom. Ovu vezu nikada neće raskinuti sile unutarne ili vanjske i«, tu zastane, »postojat će jedna jedina ženka do kraja mojih dana, i ti ćeš biti ta jedna, kraljica.«

To rekavši, podignuo je i drugu ruku i isprepleo prste s njezinima. »Nitko nas neće rastaviti. Nikad.«

Iako Anha u tom trenutku to nije znala, u godinama koje će uslijediti, kako se sudbina bude odmotavala, pretvarajući tadašnji trenutak u daleku prošlost, iznova i iznova ona će se vraćati u taj trenutak. Poslije će razmišljati o tome kako su oboje te noći bili izgubljeni te da im je pogled na ono drugo pružao čvrsto tlo pod nogama koje im je oboma trebalo.

Poslije, dok bude spavala uz svoga muža u njihovom krevetu i slušala ga kako blago hrče, znat će da je ono što se činilo poput sna zapravo bilo pravo, živo čudo.

Poslije, one noći kad ona i njezin dragi budu ubijeni, pogleda prikovanog za podrum u kojem je skrila njihovog nasljednika, njihovu budućnost, jedino što je bilo veće od njih samih... posljednja će joj misao biti ta da im je sve to bilo suđeno. I tragedija i sreća, sve je bilo predodređeno, i počelo je upravo tu, u tom trenutku, kad su se Kraljevi prsti isprepleli s njezinima, kad su se njih dvoje vezali jedno za drugo, zauvijek.

»Tko će biti uz tebe ove noći i sutradan prije javne svečanosti?« upitao ju je.

Nerado ga je ostavljala. »Trebala bih se vratiti u svoje odaje.«

On se namrštió. Potom ju je pustio i bez žurbe je počeo ukrašavati rubinima sve dok joj nisu visjeli i s ušiju i s vrata i s oba zapešća.

Kralj je dotaknuo najveći kamen, onaj koji joj je stajao iznad srca. Kad je sklopio oči, pomislila je da je mislima već odlutao do nekog putenog mjesta — možda ju je već zamišljao bez odjeće, dok su na goljoj koži stajali teški zlatni ukrasi naglašeni dijamantima, i ti nevjerojatni crveni dragulji.

Posljednji komad nakita bila je sama kruna. Podigao je tijaru s baršunastog pladnja, stavio je na njezinu glavu, a potom sjeo kako bi je promotrio.

»Sjajnija si od svega«, reče.

Anha se ogledala po sebi. Crveno, crveno, posvuda, boja krvi, boja života samog. Doista, nije mogla ni zamisliti vrijednost svih tih dragulja, ali to nije bilo ono što ju je dirnulo. Čast koju joj je ukazivao u tom trenutku bila je čudesna — i dok je o tome razmišljala, poželjela je da sve ostane tako privatno među njima zauvijek. No, neće biti tako. A ni dvorjanima se to neće svidjeti, pomislila je.

»Povest ću te do tvojih odaja.«

»Gospodaru, ne morate se zamarati...«

»Ničim se drugim ne moram noćas baviti, vjeruj mi.«

Nije uspjela suzdržati osmijeh. »Kako želite, gospodaru.«

Iako nije bila sigurna da će uopće moći ustati sa svim tim...

Anha nije uspjela ni ustati. Kralj ju je uzeo u svoje naručje i podignuo je s poda kao da nije bila teža od golubice.

Potom je krenuo preko puta prostorije, nogom rastvorio zatvorena vrata i izišao u hodnik. Svi su bili tamo, hodnik je vrvio plemićima i članovima Bratstva Crnog Bodeža — pa je ona instinktivno okrenula glavu i zakopala je u Wrathov vrat.

Odgajana za Kralja, oduvijek se osjećala poput predmeta, pa ipak, sve je to nestalo kad je ostala sama s njim. Sada, izložena radoznalim pogledima, ponovno se našla u toj ulozi, pretvorena u nečiji predmet, a ne u ravnopravnu osobu.

»Kamo idete?« upitao je jedan od plemića kad je Kralj prošao pored njih ne zaustavljajući se.

Wrath je hodao dalje — ali taj plemić očigledno nije namjeravao popustiti.

Muškarac im je prepriječio put. »Moj gospodaru, običaji nalažu...«

»Povest ću je u svoje odaje, noćas i svih ostalih noći.« Iznenađenje se pojavilo na mršavom, iskrivljenom licu. »Moj gospodaru, takvu čast ima samo kraljica, a čak i kad biste imali ženu, nije službeno dok ne...«

»Valjano smo se uzeli. Sam sam obavio obred. Ona je moja i ja sam njezin, a zasigurno se ne želite naći na putu između mužjaka i njegove ženke, još manje između Kralja i njegove kraljice. Zar ne?«

Čuo se zvuk sudaranja zubi, kao da je netko rastvorio vilicu, a potom je hitro zatvorio.

Gledajući preko Wrathovog ramena, ugledala je osmijeh na licima članova Bratstva, kao da su ratnici odobravali takvu agresiju. Ostali u odorama? Na njihovim licima nije bilo odobravanja. Nemoć. Preklinjanje. Suptilna ljutnja.

Znali su tko drži moć u svojim rukama, a to nisu bile njihove.

»Trebate pratnju, gospodaru«, rekao je jedan od braće. »Ne zbog običaja, već iz poštovanja prema vremenima. Čak i u ovoj tvrđavi, prikladno je da Prva obitelj ima gvardijana.«

Kralj je brzo kimnuo glavom. »U redu. Slijedite me, ali«, stišao je glas, »nju ne smijete ni dirnuti, ili ću s vas strgnuti ono čime ste je uvrijedili.«

Istinsko poštovanje i neka vrsta naklonosti smekšali su bratov glas: »Kako vi kažete, gospodaru. Braćo, poredajte se!«

Istovremeno, svi izvukoše bodeže iz korica na prsima. Crne oštrice bljeskale su na svjetlu baklji poredanih niz hodnik. Anha je ukopala prste u dragocjenu odjeću svog Kralja, a braća ispustila hrapavi borbeni krik podigavši oružje iznad glava.

Usklađeni kao osobe koje su duge sate provele zajedno, svaki od velikih ratnika spustio se na koljena i poredao u krug, zarivši vrhove bodeža u pod. Prignuvši glave, svi u jedan glas rekoše nešto što ona nije uspjela razaznati.

Pa ipak, bujica riječi bijaše upućena njoj: izrazili su joj odanost kao svojoj kraljici.

Bilo je to ono što se trebalo dogoditi sutradan navečer, ispred članova glimere. Ali joj je bilo daleko draže što se dogodilo upravo tu, i kad su podignuli poglede iz njih je isijavalo poštovanje upućeno njoj.

»Zahvalna sam vam«, začuje vlastiti glas. »A sva čast pripada našem Kralju.«

Trenutak potom, ona i njezin muž bijahu okruženi strašnim ratnicima, zavjet koji su dali bijaše prihvaćen i njihov zadatak stupio je na snagu. Okruženi sa svih strana, jednako kao što je bila osjećala da je opkoljena na samome početku. Wrath je

nastavio hodati dalje sasvim zaštićen. Preko ramena svoga muža, kroz brdo braće, Anha je promatrala kako se okupljena gomila dvorjana povlači za njima dok su išli dalje niz hodnik.

Na čelu je stajao savjetnik, s rukama na bokovima, namršten... Nije bio zadovoljan. Proželi su je trnci straha.

»Ššš«, Wrath joj je šapnuo u uho. »Ne brini se. Odsad ću biti nježan s tobom.«

Anha je porumenjela i zakopala glavu natrag u njegov široki vrat. Namjeravao ju je uzeti čim dođu do mjesta do kojeg je naumio; njegovo posvećeno tijelo ući će u njezino i tjelesno zapečatiti njihov brak.

Šokirala se kad je shvatila da i sama to želi. Odmah. Brzo i jako...

Pa ipak, kad naposljetku ostadoše sami, kad su se smjestili na veličanstveni krevet od svile... Bila je sretna što je bio strpljiv i nježan i drag, kako joj je i obećao.

Bio je to prvi od mnogo, mnogo puta da ju njezin helren nije razočarao.

Prvo poglavlje

MESARSKA ČETVRT NA MANHATTANU

SADAŠNJOST

D

aj mi svoja usta«, zahtijevao je Wrath.

Beth je nakrivila glavu unatrag, naslonjena u naručju svog mužjaka. »Želiš ih? Uzmi ih.«

Grubi glas koji se oslobodio iz njegovih ogromnih grudi podsjetio ju je na to da njezin mužjak zapravo nije bio muškarac. Bio je posljednji čistokrvni vampir na planetu — a kad su ona i seks bili u pitanju, bio je itekako sposoban razoriti sve kako bi je dobio.

I to ne na onaj glupasti pozerski Miley Cyrus način — i naravno, pod uvjetom da ga je i Beth htjela. Iako, istini za volju, ako ženka ima priliku biti s komadom od dva metra, odjevenim u crnu kožu, koji igrom slučaja ima blijedozelene oči koje blistaju poput mjeseca i crnu kosu koja se spušta niz čvrstu zadnjicu? Odgovor *ne*, ne samo da nije postojao u rječniku, bio je to posve nepoznat koncept.

Poljubac koji je dobila bio je brutalan, a takav je i htjela. Wrath joj je gurnuo jezik gurajući je natraške kroz rastvorena vrata koja su vodila u njihovo tajno skrovište.

Bam!

Najljepši zvuk na svijetu. Okej, u redu, drugi najljepši — broj jedan bio je zvuk koji je njezin mužjak ispustio kad bi ušao u nju.

Pri samoj pomisli na to utroba joj se još više rastvori.

»Jebote«, rekao joj je u usta kad mu je jedna ruka kliznula između njezinih bedara. »Želim ovo, da... Vlažna si zbog mene, leelan.«

To nije bilo pitanje. Jer već je znao odgovor, zar ne.

»Mogu te namirisali«, stenjao joj je u uho dok joj je očnjacima prelazio preko grla. »Najljepša stvar na svijetu, osim tvog okusa.«

Taj njegov hrapavi glas, stiskanje njegovih kukova, krutost koju je osjećala na sebi — svršila je na licu mjesta.

»Ševi me, moramo ovo raditi češće«, protisnuo je kroza zube dok se ona stiskala oko njegove ruke, mičući kukovima, »zašto, kvragu, nismo dolazili ovamo svake noći?«

Pomisao na nered koji ih je čekao u Caldwellu isisao je nešto vrućine koja se u njoj gomilala. Ali onda ju je počeo masirati prstima, dirajući šav njezinih traperica na

najosjetljivijem mjestu, dok je jezikom ulazio u njezina usta jednako kao i dok bi...
Mmm, da.

Čovječe, tko bi rekao, iznenađenje — svaka pomisao na to da se radi o Kralju, da su ga pokušali ubiti i da postoji Banda kopiladi samo je isparila.

Imao je pravo. Zašto, dovraga, nisu svakodnevno pronalazili malo vremena za ovaj djelić raja?

Predajući se cijela seksu, zaplela je ruke u njegovu kosu, koja mu je sezala do struka i čija je mekoća bila u suprotnosti s grubošću njegova lica, snagom njegova nevjerojatnog tijela, njegovom željeznom voljom. Nikad nije bila jedna od onih šašavih curica koje su maštale o princu na bijelom konju ili vjenčanju iz bajke ili bilo čemu iz blesavih Disneyevih mjuzikala. No, čak i za nekog tko se nije zavaravao i tko nije imao nikakvu namjeru potpisati bračni list, nema šanse da bi se ikad mogla zamisliti s Wrathom, sinom Wrathovim, Kraljem vrste koja je, barem koliko je ona znala u to vrijeme, bila ništa drugo nego mit iz Noći vještica.

Pa ipak, eto je tu, ludo zatelebane u pravog ubojicu s rječnikom kamiondžije, koji potječe od dugačke kraljevske loze, sa stavom da bi se i Kanye West posramio.

Okej, nije bio baš *toliko* egocentričan — iako, da, prekinuo bi Taylor Swift u tren oka, ali samo zato što je volio rap i hip hop, ne iz mržnje.

Sve u svemu, njezin je helren bio tip kod kojeg je uvijek moralo biti po njegovom, a prijestolje na kojem je sjedio značilo je da se i pred njegovim karakternim manama mora klanjati jednako kao i pred ostalim zakonima.

Oluja svih oluja. Dobra vijest? Ona je bila jedina iznimka, jedina osoba koja ga je mogla urazumiti kad bi se razbjescio. Isto je bilo sa svom braćom i njihovim družicama: članovi Bratstva Crnog Bodeža, elitna skupina ratnika boraca i grubijana, nisu bili poznati po svojoj opuštenosti. S druge strane, tko želi pičkice na prvoj liniji obrane, naročito ako su negativci dolazili iz Degradacijskog društva.

I ta prokleta Kopilad.

»Neću izdržati do kreveta«, stenjao je Wrath. »Moram ući u tebe odmah.«

»Onda me uzmi tu na podu.« Sisala je njegovu gornju usnicu. »Znaš kako se to radi, zar ne?«

Još režanja, razmještaj planeta se poremetio kad ju je podignuo, a potom ispružio na fini drveni pod. Tavan koji je Wrath nekoć koristio kao svoj samački stan bio je kao na filmskom setu: imao je svod kao u katedrali, uređen kao prazno skladište, zidove poprskane mat crnom. Nimalo nije nalikovao palači u kojoj je Bratstvo živjelo, a baš je u tome i bila poanta.

Koliko god da je to mjesto bilo lijepo, sva ta pozlata i kristalne viseće lampe i antikno pokućstvo znali su pomalo gušiti...

Zzzzziiiiiiiiiiiiip.

Uz taj radostan zvuk, izgubila je još jedan komad odjeće — a Wrath se ponosio samim sobom: izbacio je očnjake duge poput bodeža i bijele poput netaknutog snijega, trgao je njezinu svilenu košulju na komadiće, parao je i oslobađao njezine gole grudi, dugmad je letjela na sve strane.

»E to ti ja pričam.« Wrath je skinuo povez s očiju i nasmijao se, pokazujući čvrste zube. »Ništa više ne smeta...«

Nagnuvši se nad nju, priljubio joj se uz bradavicu, a ruke spustio do zatvarača njezinih crnih traperica. Sve u svemu, bio je prilično pristojan dok joj je otkopčavao hlače, ali ona je znala što se sprema...

Grubo povukavši, uništio je par traperica koje je kupila prije dva tjedna.

Nije ju bilo briga. A nije ni njega.

O, Bože, baš joj je to trebalo.

»Imaš pravo, prošlo je previše vremena«, siktala je kad je posegnuo za vlastitim zatvaračem, rastvarajući dugmad i oslobađajući erekciju koja ju je još uvijek uspijevala ostaviti bez daha.

»Oprosti«, rekao je uhvativši je iza vrata i popevši se na nju.

Dok je širila svoja bedra za njega, znala je točno zašto se ispričava. »Nemoj... *Isuse!*«

Grubo uzimanje bilo je točno ono što je željela — kao i gruba vožnja na koju ju je poveo, njegova težina koja ju je pritiskala, njezina gola stražnjica koja se stiskala uz pod dok je prodirao uz nju, noge koje su ga pokušavale obujmiti kako bi mogao ući još dublje. Bilo je to potpuno predavanje njemu, njegovo veličanstveno tijelo koje je erotično pumpalo u nju, sve brže i sve intenzivnije.

No, koliko god dobro bilo, ona je znala kako ih odvesti i korak dalje. »Zar nisi već ožednio?« rastezala je.

Potpuni. Prekid. Programa.

Kao da ga je udario ledenjak. Ili možda kamion.

Kad je podignuo glavu, oči su mu žarko sjale i znala je da će, ako pogleda na pod pored sebe, ugledati vlastitu sjenu.

Zarivši mu nokte u ramena, podignula se prema njemu i nakrivila glavu u jednu stranu. »Što kažeš na piće?«

Rastvorio je usnice pokazujući očnjake i sikćući poput kobre.

Ugriz je bio kao probadanje nožem, ali bol je brzo prelazio u slatki delirij koji ju je vodio u drugu dimenziju. Lebdeći i ležeći na tlu u isto vrijeme, stenjala je i gurala mu prste u kosu, privlačeći ga još bliže k sebi dok joj je on sisao vrat i prodirao u nju.

Svršila je, a svršio je i on.

Naravno.

Bože, koliko je trajala apstinencija? Barem mjesec dana — što je za njih bilo nečuveno — znala je koliko im je oboma to trebalo. Previše su buke stvarali problemi oko njih. Previše stresa ispunjavalo je dane. Previše otrovnog sranja o kojem nisu stigli jedno s drugim popričati.

Na primjer, nakon što su ga ustrijelili u vrat, jesu li uopće popričali o tome? Jasno, bilo je tu izjava tipa: *O, Bože, živ si, izvukao si se...* Ali i dalje bi se lecnula svaki put kad bi neki slugan otvorio bocu vina u blagovaonici ili kad bi braća kasno u noći igrala biljar.

Tko bi rekao da udarac biljarske kugle u rub stola zvuči jednako kao kad opali pištolj?

Ona ne. Sve dok Xcor nije odlučio zabiti metak u Wrathov vrat.

Takvu lekciju baš i nije tražila.

Bez nekog posebnog razloga, suze su joj nahrupile u oči i oslobodile se, zaplele se u njezinim trepavicama i kliznule niz obraze, čak i dok je navirao novi val zadovoljstva.

A onda joj se pred očima pojavi slika Wrathove rane od metka.

Crvena krv na neprobojnom prsluku koji je nosio. Crvena krv na njegovoj majici. Crvena krv na njegovoj koži.

Opasna vremena su ih sustigla, ružnoća stvarnosti više nije bila izmišljeno strašilo u ormaru u njezinoj glavi, već vrisak u njezinoj duši. Za nju, crveno je bilo boja smrti.

Wrath se na trenutak skamenio i podignuo glavu. »Leelan?«

Otvorivši oči, iznenada se uspaničila da ga ne može više vidjeti, da lice koje je tražila u svakoj prostoriji u bilo koje doba, da vizualna potvrda da je živ, više neće biti tu.

No, sve što je morala jest trepnuti. Trepnuti, trepnuti, trepnuti... I on je opet bio s njom, jasan kao dan.

Na to se još više rasplakala. Jer je njezin snažni, ljubljani muškarac bio slijep — i premda ga to, po njezinom mišljenju, nije sputavalo ni u čemu, ipak mu je oduzimalo neke osnovne stvari, što jednostavno nije bilo pošteno.

»Jebote, povrijedio sam te...«

»Ne, ne...« Uzela je njegovo lice u svoje dlanove. »Nemoj prestati.«

»Trebao sam te odvesti u krevet...«

Siguran način da ponovno privuče njegovu pažnju jest da se izvije ispod njega, pa je to i učinila, dizala se i spuštala, vrtjela kukovima, mazeći ga svojom nutrinom. I, opa, boook, veliki dečko je osjetio to trenje i prestao pričati, rastrgan.

»Nemoj prestati«, ponavljala je, pokušavajući ga privući natrag na svoju venu. »Nikad...«

Ali Wrath se suzdržavao, odmičući joj pramen kose s lica. »Nemoj tako razmišljati.«

»Ne razmišljam.«

»Razmišljaš.«

Nije bilo potrebe da se definira *kako* ona to razmišlja. Izdajničke zavjere. Wrath za onim ukrašenim stolom, pritisnut vlastitom pozicijom. Budućnost nepoznata, i to ne na dobar način.

»Ne idem nikamo, leelan. Ne brini se ni za što. Jasno?«

Beth mu je željela vjerovati. Trebalo joj je to. Ali bojala se da je takvo obećanje bilo mnogo teže održati nego izreći.

»Beth?«

»Vodi ljubav sa mnom.« Bila je to jedina istina koju je mogla izreći, a koja ne bi upropastila trenutak. »Molim te.«

On ju je poljubio jednom. Dvaput. A onda se ponovno počeo pomicati. »Uvijek, leelan. Uvijek.«

Najbolja. Noć. Ikad.

Kad se sat vremena poslije Wrath odmaknuo od svoje šelan, nije mogao disati, krv mu je curila niz grlo, a njegov željezni ud konačno je postao mlohav.

No, poznajući njegovu vražju izdržljivost, imao je pet, možda deset minuta, prije nego se gospodin Srećko opet nasmiješi.

Veliki krevet u središtu prostranog tavana popravljen je otkako je njegova Beth s njim spavala, i dok je ležao ispružen na leđima, morao je priznati da je seks na njemu bio mnogo bolji nego na podu. To budi rečeno, kad je došao malo k sebi, čak su i plahte bile nepotrebne, budući da je mogao ispržiti jaje na prsima koliko se izmorio. Prekrivači su bili apsolutni višak. Jastuke su brzo izgubili jer iznad glave nije bilo naslona, ali prednost je bila ta što se na taj način mogao osloniti bilo gdje.

Ponekad je jednostavno volio uzeti sve konce u svoje ruke i prionuti na posao.

Beth je ispustila uzdah duži i prijatniji od ijednog Shakespearovog soneta — a kad smo već kod zadovoljstva... Wrathova su se prsa nadimala poput balona na vrući zrak.

»Dobro sam odradio?« polako je rekao.

»Bože. Da.«

Još osmijeha. Opet se pojavi *Maska*, pravi pravcati Jim Carrey, reklama za pastu za zube. Bila je u pravu: seks je bio više nego fantastičan. Ševio ju je na podu sve dok se nisu dovukli do madraca. A onda, poput pravog džentlmena, podignuo ju je na krevet. I uzeo još tri puta. Ili četiri?

Mogao bi tako cijelu noć...

Baš kao što pomrčina može izbrisati cijeli mjesec, njegove kozmičke opuštenosti nestane, a skupa s njom i sve topline.

Za njega više nije postojala *cijela noć*. Ne kad je njegova ženka bila u pitanju.

»Wrath?«

»Tu sam, leelan«, promrsio je.

Kad se okrenula na bok, mogao je osjetiti kako zuri u njega, i iako se njegov vid potpuno predao i posve ga izdao, mogao je zamisliti njezinu dugu, gustu crnu kosu, njezine plave oči i prekrasno lice.

»Nisi.«

»U redu sam.«

Sranje, koliko je sati? Je li potrajalo duže nego im se činilo? Vjerojatno da. Kad je ševa s Beth bila u pitanju, mogao je tako provesti dane i dane.

»Prošlo je jedan«, ona je blago rekla.

»Ševi me.«

»Bi li razgovor pomogao? Wrath... Hoćeš li mi reći gdje si?«

Dovraga, imala je pravo. U posljednje se vrijeme često isključivao, povlačio se u neko mjesto u svom umu gdje ga kaos nije mogao sustići — što nije bilo loše, ali je bilo putovanje za jednog.

»Jednostavno nisam spreman vratiti se na posao.«

»Ne krivim te.« Pronašla je njegova usta i očešala svoje usne o njegove. »Možemo li ostati još malo?«

»Da.« Ali ne dovoljno dugo...

Tihi alarm oglasio mu se na zapešću.

»Kvragu.« Prekrivši podlakticom lice, odmahnuo je glavom. »Vrijeme leti, ha.«

A odgovornosti su ga čekale. Morao je pregledati neke molbe. Sastaviti proglose. A tek e-mailovi u njegovoj pošti, ti prokleti e-mailovi koje su članovi glimere izvlačili iz dupeta svake noći... Iako su se i oni u posljednje vrijeme prorijedili — što je vjerojatno bio znak da ta hrpa budalaša međusobno razgovara. Što nije bila dobra vijest.

Wrath je ponovno opsovao. »Ne znam kako je mom ocu ovo polazilo za rukom. Iz noći u noć. Iz godine u godinu.«

Samo da bi ga na kraju ubili brutalno prerano.

Dok je stariji Wrath sjedio na prijestolju, situacija je barem bila stabilna: podanici su ga voljeli i on je volio njih. U stražnjim se prostorijama nisu kuhale nikakve izdajničke zavjere. Neprijatelj je dolazio izvana, ne iznutra.

»Jako mi je žao«, rekla je Beth. »Jesi li siguran da nešto od toga ne možeš odgoditi?«

Wrath je sjeo, zabacujući dugu kosu unatrag. Dok je zurio ispred sebe, ne vidjevši ništa, sve što je želio bilo je boriti se.

To nije bila opcija. Zapravo, jedina stvar na njegovom rasporedu bila je odlazak natrag u Caldie gdje će se ponovno zatvoriti u ured. Njegova je sudbina zapečaćena prije mnogo, mnogo godina, kad je njegova majka bila u razdoblju potrebe, a njegov otac učinio ono što helren mora učiniti... I, začudo, nasljednik je začet, rođen i odrastao dovoljno dugo da vidi kako ih oboje ubija degrad točno ispred njegovih i dalje zdravih očiju.

Uspomene su bile kristalno jasne.

Tek se nakon prijelaza njegova očna mana počela manifestirati. No, ta je slabost, baš kao i prijestolje, bila dio njegova nasljedstva. Čuvardjeva je imala zadani plan rasploda, koji je pojačavao najbolje karakteristike u mužjaka i ženki i stvarao neku vrstu kastinskog sustava u društvenoj hijerarhiji. Dobar plan, sve do određenog trenutka. Kao i obično kod sranja s Majkom prirodom, zakon o neželjenim posljedicama odlučio je opaliti pljusku — i tako je taj Kralj sa svojim »savršenim« porijeklom završio kao slijepac.

Frustriran, skočio je iz kreveta — i, naravno, udario o jedan od onih jastuka umjesto o pod. Kad mu se noga okliznula i kad je potpuno izgubio ravnotežu, raširio je ruke kako bi se za nešto uhvatio, ali nije imao pojma gdje je...

Wrath je tresnuo o vrata, lijeva strana pucala mu je od bola, ali to nije bilo najgore od svega. Čuo je kako se Beth provlači kroz razbacane plahte kako bi krenula za njim.

»Ne!« viknuo je, odmičući se od nje. »*Mogu sam.*«

Dok mu je glas odzvanjao kroz otvoreni prostor tavana, poželio je gurnuti glavu kroz debelo prozorsko staklo. »Oprosti«, promrsio je, zabacujući kosu.

»U redu je.«

»Nisam htio vikati na tebe.«

»Pod velikim si stresom. Događa se.«

Kriste, kao da su razgovarali o tome da je omlohavio tijekom seksa?

Bože, kad je počelo sve to skupa s kraljevanjem, donio je tu neku unutarnju odluku da će se posvetiti kruni, biti pristojan tip, uskočiti u očeve cipele, bla, bla, bla. No, nesretna realnost bila je ta da je to maraton koji će trajati cijeli njegov život — a on je dizao zastavu nakon samo dvije godine. Tri. Koliko god da je prošlo.

Koja je, kvragu, uopće bila godina?

Znalo se da je oduvijek imao kratak fitilj, ali biti zarobljen u tami svoje sljepoće s ničim osim zahtjevima za koje nije mario, izluđivalo ga je.

Samo malo, to je čak i previše umjereno za opisati njegovo trenutno stanje — temeljni problem bila je njegova osobnost. Borba je bila njegov prvi i najveći talent, a ne vladanje s trona.

Njegov je otac bio čovjek za dopise, sin je bio više za mač.

»Wrath?«

»Oprosti, što?«

»Pitala sam te bi li htio nešto pojesti prije nego odemo?«

Zamišljao je kako se vraća natrag u palaču, slugani posvuda, braća ulaze i izlaze, šelani naokolo... Osjećao je kao da ne može disati. Sve ih je volio, ali dovraga, tamo nije bilo nimalo privatnosti.

»Hvala, pojest ću nešto na brzinu u uredu.«

Nastala je duga tišina. »U redu.«

Wrath je stajao na mjestu dok se ona oblačila, tihi zvuk traperica koje je povlačila uz te duge, lijepe noge bio je poput pogrebne naricaljke.

»Je li okej ako obučem tvoju majicu?« upitala je. »Moja košulja je neiskoristiva.«

»Da. Nema frke.«

Njezina je tuga mirisala poput jesenje kiše i bila jednako tako hladna.

Čovječe, kad se samo sjeti da ima ljudi koji bi htjeli biti kraljevi, pomislio je ustajući.

Jebeno. Ludo.

Da nije bilo očevog naslijeđa i svih tih vampira koji su zbilja i istinski voljeli njegova oca, na sve bi odmahnuo rukom i više se ne bi ni osvrnuo. Ali povući se? To nije mogao učiniti. Njegov je otac bio Kralj iz povijesnih knjiga, muškarac koji ne samo da je imao autoritet na temelju trona na kojem je sjedio, nego je i budio iskrenu odanost.

Wrath da izgubi krunu? Mogao bi se jednako tako i pomokriti na očev grob.

Kad je dlan njegove šelan kliznuo u njegov, poskočio je. »Evo tvoje odjeće«, rekla je i stavila mu je u ruke. »A tvoj povež je kod mene.«

Brzim ju je pokretom privukao k sebi, primaknuvši je uz svoje golo tijelo. Bila je visoka, no usprkos tomu jedva da mu je dosegala do prsnih mišića. Sklopio je oči i objmio je rukama.

»Želim da nešto znaš«, rekao joj je u kosu.

Ona se umirila, a on je pokušao izvući iz sebe nešto što bi vrijedilo čuti. Neki niz riječi koje bi barem približno imale veze s onim što mu se motalo u grudima.

»Što«, šapnula je.

»Ti si mi sve.«

To je bilo tako nevjerojatno, krajnje nedovoljno — pa ipak je ona uzdahnula i rastopila se u njegovom naručju kao da je to bilo sve što je htjela. To i još zericu.

Ponekad jednostavno imate sreće.

I dalje je držeći u naručju, znao je da bi trebao to upamtiti. Dokle god je ona uz njega?

Može sve preživjeti.

Drugo poglavlje

CALDWELL, NEW YORK

Živio Kralj.«

Tim je riječima Abalon, sin Abalonov, pokušao izvući odgovor od trojice muškaraca koji su mu pokucali na vrata, ušetali u njegov dom i smjestili se u njegovu knjižnicu, promatrajući ga kao da mu uzimaju mjere za plašt.

Zapravo, ne. Primijetio je samo jedan izraz lica — onaj izobličeniog ratnika koji je stajao daleko iza ostalih, naslonjen na svilenkastu zidnu tapetu, s vojničkim čizmama na perzijskom tepihu.

Muškarčeve oči bile su skrivene ispod gustih obrva, zjenice su mu bile toliko tamne da nije mogao razaznati koje su mu boje bile oči, plave, smeđe ili zelene. Tijelo mu je bilo golemo, pa čak i dok se odmarao predstavljalo je otvorenu prijetnju, granatu s osjetljivom iglom. A njegov odgovor na ono što je rečeno?

Izraz lica nije mu se promijenio, zečja usnica jedva da se nakrivila, čelo jednako namršteno. Nikakve emocije.

No, dlan kojim je držao bodež raširio se i potom stisnuo u šaku.

Očigledno su plemić Ichan i odvjetnik Tyhm, koji su i doveli tog ratnika, lagali. Nije to bio »razgovor o budućnosti« — ne, nešto takvo dalo bi naslutiti da Abalon ima pravo glasa.

Bilo je to upozorenje koje je došlo iz njegove vlastite loze, poziv za ukrcavanje na koji je postojao samo jedan odgovor.

Pa ipak, svejedno, riječi su izašle iz njegovih usta tako kako su izašle i više ih nije mogao promijeniti.

»Jesi li siguran u svoj odgovor?« upitao je Ichan podignuvši obrvu.

Ichan je bio tipičan primjerak svoje klase i financijski potkovan, uglađen toliko da je graničio s feminiziranim, usprkos svom spolu, odjeven u usklađeno odijelo i kravatu, a svaka dlaka na glavi bila je na svom mjestu. Pored njega je stajao Tyhm, odvjetnik, jednak, samo malo mršaviji, kao da mu je vlastita mentalna snaga skidala kalorije koje je unosio.

Obojica su, kao i ratnik, bila spremna čekati odgovor koji su morali promijeniti.

Abalonov pogled odlutao je do starinskog svitka koji je bio uokviren i postavljen na zid pored dvostrukih vrata. Nije uspijevao pročitati mala slova Starog jezika s druge strane prostorije, ali nije bilo potrebe da ih ode pomnije proučiti. Svaku je riječ znao napamet.

»Nisam znao da se o meni postavljaju pitanja«, reče Abalon.

Ichan mu je dobio lažan osmijeh i počeo koračati po sobi, dodirujući zdjelu od legure srebra u kojoj su stajale crvene jabuke, kolekciju Cartierovih stolnih satova na stoliću sa strane i brončanu Napoleonovu bistu na stolu pored uvučenog prozora.

»Nas, nedvojbeno, zanima tvoje stajalište.« Plemić je zastao ispred crteža na stalku. »Ovo je tvoja kćer, pretpostavljam?«

Abalonu se stisne u grudima.

»Samo što nije predstavljena, zar ne?« Ichan ga je pogledao preko ramena. »Da?«

Abalon bi najradije odgurnuo muškarca što dalje od slike.

Od svega što je smatrao »svojim«, njegovo ljubljeno dijete, jedini potomak koji su on i njegova šelan imali, bilo je mjesec na noćnom nebu, radost koja je ispunjavala sate kod kuće, njegov kompas za budućnost. Toliko je toga želio za nju — ali ništa vezano uz glimeru. Ne, za nju je želio ono što su njezina mamen i on pronašli — barem do trenutka u kojem je njegova žena pozvana u Sjenosvijet.

Želio je da njegova kćer živi u ljubavi s dostojnim muškarcem koji će se brinuti za nju.

Ako ne dopusti da je javno predstave? To se možda nikad ne dogodi.

»Žao mi je«, Ichan je otezao riječi. »Jesi li nešto odgovorio a da je meni promaknulo?«

»Uskoro će je ponuditi, da.«

»Da«, plemić se ponovno osmjehnuo. »Znam da se s pravom brineš za njezinu budućnost. I sam sam otac, znam kako je biti u tvojoj koži — s kćerima uvijek moraš paziti da im nađeš dobrog partnera.«

Abalon nije izdahnuo sve dok muškarac nije nastavio ležerno tumarati po sobi. »Zar ne osjećaš određenu sigurnost kad pomisliš da u našem društvu postoje tako jasna razgraničenja? Selektivni rasplod rezultirao je superiornom skupinom individua, a običaji i zdrav razum nalažu nam da se vežemo samo uz članove naše vlastite vrste. Možeš li zamisliti da ti se kćer vjenča za običnog čovjeka?«

Ta je posljednja riječ ostala visjeti u zraku, kao vulgarna izjava i prijetnja pištoljem.

»Ne, ne možeš«, Ichan je sam odgovorio na pitanje.

Istini za volju, Abalon nije bio tako siguran. Ako bi je muškarac dovoljno volio. Ali o tome se ionako nije radilo.

Ichan je zastao kako bi pogledao ulja na platnu koja su visjela ispred polica s velikom obiteljskom kolekcijom prvih izdanja. Umjetnička su djela, naravno, prikazivala pretke, dok su najugledniji među njima visjeli iznad velike police mramornog kamina. Poznati muškarac u povijesti njihove vrste, iz Abalonove loze. Plemeniti Iskupitelj, kako su ga zvali u obitelji. Abalonov otac.

Ichan je mahao rukom, ne misleći pritom samo na tu prostoriju, već na cijelu kuću, cijeli njezin sadržaj i sve osobe pod njenim krovom. »Ovo treba sačuvati, a jedini način da se to postigne jest da se poštuje Stari zakon. Pravila koje mi, glimera, zagovaramo, predstavljaju same temelje onog što ti želiš osigurati svojoj kćeri — bez njih, tko zna gdje bi mogla završiti.«

Abalon je na trenutak sklopio oči.

A plemićev glas nije zbog toga postao ni ljubazniji ni nježniji.

»Taj Kralj o kojem si s toliko poštovanja maloprije pričao — združio se s mješankom.«

Abalon je razrogačio oči. Kao i svim članovima Vijeća, i njemu su javili za kraljevsko združivanje, i to je bilo to.

»Mislio sam da se združio s Marissom, kćerkom Wallenovom.«

»Nije. Obred se održao godinu dana prije napada i pretpostavljalo se da je Kralj održao obećanje dano Haversovoj sestri — no pojavile su se sumnje kad se Marissa naknadno združila s jednim od braće. Kasnije je, preko Tyhma, « kimne prema odvjetniku, »do nas dospjela vijest da se Wrath združio s drugom ženkom — koja *ne* pripada našoj vrsti.«

Nastala je pauza, kao da je Abalonu dana mogućnost da se načudi tom otkriću. Budući da ga taj šok nije omamio, Ichan se nagnuo i polako rekao, kao da razgovara s mentalno zaostalom osobom: »Ako budu imali potomstvo, nasljednik prijestolja bit će četvrtinu čovjek.«

»Nitko nije skroz čistokrvan«, Abalon je promrmljao.

»Tim gore. Zasiurno ćeš se složiti, međutim, da postoji ogromna razlika između udaljenog srodstva s ljudima... i Kralja koji velikim dijelom pripada toj užasnoj vrsti. No, čak i da ti to ne smeta — a to sigurno nije slučaj — Stari zakoni sadrže određene zapovijedi. Kralj mora biti čistokrvni mužjak, a Wrath, sin Wrathov, ne može nam ponuditi takvog nasljednika.«

»Pod pretpostavkom da je to istina...«

»Istina je.«

»Što očekujete od mene?«

»Samo želim da budeš svjestan situacije. Ja sam samo jedan zabrinuti građanin.«

Zašto je onda došao s opasnim pojačanjem? »Pa, cijenim tvoju želju da budem informiran...«

»Vijeće će morati nešto poduzeti.«

»U kojem smislu?«

»Provest će se glasovanje. Uskoro.«

»Da nasljednici gube pravo na krunu?«

»Da se makne Kralj. On ima autoritet da može promijeniti zakone kad god poželi, izbriše neki propis i tako dodatno oslabi našu vrstu. Mora ga se zakonom maknuti što je prije moguće.« Plemić pogleda prema crtežu Abalonove kćerke. »Pretpostavljam da će na posebnoj sjednici Vijeća tvoju lozu primjereno predstavljati tvoj pečat i tvoje boje.«

Abalon je pogledao prema ratniku koji se naslanjao na zid. Muškarac je izgledao kao da jedva diše, ali daleko od toga da je spavao.

Koliko će vremena proći prije nego unište njegovu kuću ako ne da svoj glas? I u što će se pretvoriti?

Zamišljao je svoju kćer kako žali nad gubitkom svog jedinog roditelja, zaboravljena do kraja svog života. Zamišljao je kako njega samog muče, a potom ubijaju na neki užasan način.

Najdraža Čuwardjevo, stisnute oči tog ratnika bijahu uperene u njega kao da je kakva meta.

»Živio pravi Kralj,« rekao je Ichan, »bilo bi ispravnije.«

To rekavši, dotjerani »zabrinuti građanin« spremio se da ode i izišao iz sobe skupa s odvjetnikom.

Abalonovo je srce lupalo kad su ga ostavili samog s ratnikom... A nakon par trenutaka preglasne tišine, muškarac se uspravio i otišao do srebrne zdjele s jabukama.

Tihim glasom s naglaskom rekao je: »Ove se mogu uzeti, zar ne?«

Abalon je otvorio usta, no sve što je izišlo iz njih bilo je obično piskutanje.

»Je li to da?« ovaj je promrsio.

»Naravno. Da.«

Ratnik je posegnuo prema koricama na prsima i iz njih izvukao bodež, srebrnu oštricu koja se doimala dugačkom koliko i ruka odraslog muškarca. Brzim pokretom bacio je oružje u zrak, a zraka svjetla odbila se o oštar rub — i s jednakom sigurnošću, zgrabio je dršku i ubo jednu jabuku.

Nijednom ne skidajući pogled s Abalona.

Uzevši što je htio iz zdjele, njegov je teški pogled odlutao do crteža. »Prilično je lijepa. Zasad.«

Abalon je stao ispred slike, spreman žrtvovati se ako dođe do toga. Nije htio da ratnik uopće gleda sliku, još manje da je komentira — ili nešto još gore.

»Dokora, onda«, rekao je ratnik.

Otišao je s visoko podignutom jabukom, probodenom do srži.

Kad je Abalon čuo kako se u daljini zatvaraju ulazna vrata, samo što se nije onesvijestio. Pao je na svilom prekriven kauč, sav mlohav i uzlupanog srca. Premda su mu se ruke tresle, uspio je izvaditi jednu cigaretu iz kristalne kutije i upaliti je teškim kristalnim upaljačem. Uvlačeći dim, zurio je u sliku svoje kćeri, svjestan da je prvi put u svom životu shvatio što znači istinski strah.

»Najdraža Čuvardjevo...«

Već dobru godinu dana postojali su znaci nemira: glasine i govorkanja koja su upućivala na to da Kralj više nije omiljen među određenim skupinama plemića, tračevi o pokušaju atentata, aluzije na to da je oformljen klan koji je spreman na pokret. A bio je tu i onaj sastanak Vijeća na kojem je Wrath istupio s Bratstvom i obratio se okupljenima s izravnom prijetnjom.

Bio je to prvi put da su ljudi vidjeli Kralja još od... Pa, duže nego se Abalon uopće mogao sjetiti. Zapravo, nije se mogao ni sjetiti kad je netko uopće imao audijenciju kod vladara. Jasno, proglasi su se dijelili, edikti koji su bili prilično progresivni i, po Abalonovom mišljenju, dugo priželjkivani.

Međutim, ostali se nisu slagali s njim.

I očigledno su bili spremni prisiliti one koji se nisu slagali s njima da promijene svoja mišljenja.

Prebacivši pogled na portret svog oca, pokušao je pronaći hrabrost duboko u sebi, neku vrstu uporišta na koje bi mogao stati i ustati u ime onoga u što je vjerovao da je ispravno. Ako se Wrath združio s mješankom, što to ima veze, ako je voli? Mnogo toga iz Starih zakona na čijoj je reformi radio bilo je diskriminirajuće i, ako ništa drugo, Kraljev odabir njegove šelane pokazao je da i on sam uvodi modernije promjene.

Pa ipak je i u Kralju postojalo nešto staromodno. Dva plemića nedavno su stradala. Montrag. Elan. Obojica nasilnom smrću i u svojim domovima. A obojicu ih se povezivalo s neslaganjima.

Očigledno Wrath nije namjeravao samo sjediti sa strane dok se protiv njega kuhaju zavjere. Loša vijest je bila ta da njegovi neprijatelji na sudu i sami povisuju uloge i dovode vlastite snage.

Abalon je posegnuo u džep jakne svog smokinga i izvadio iPhone. Pronašao je neki kontakt u imeniku, nazvao ga i neusredotočeno slušao zvono s druge strane linije.

Kad se javio muški glas, morao se nakašljati. »Moram znati jesu li te posjetili.«

Njegov bratić nije oklijevao ni trenutka. »Da. Jesu.«

Abalon je opsovao. »Ne sviđa mi se ništa od ovoga.«

»Nikome se ne sviđa. Ali ove njihove priče o zakonima?« Njegov bratić duboko je udahnuo. »O nasljedniku? Ljudi na to reagiraju.«

»Nije pravedno. Wrath radi dobre stvari, uvodi nas u moderni svijet. Ukinuo je krvno ropstvo i osnovao dom za zlostavljane žene i njihovu djecu. Bio je pošten, dijelio je propise...«

»S ovim ga imaju u šaci, Abalon. Ovaj put će pobijediti, jer ima i previše onih koji odbijaju prihvatiti da je kraljica mješanka, a nasljednik tek malim dijelom vampir.« Glas njegova bratića još više se stišao. »Nemoj se naći na pogrešnoj strani, moj rode. Spremni su učiniti što god da je potrebno kako bi osigurali jednoglasnu pobjedu kad dođe vrijeme za to, a zakon je takav kakav jest.«

»On ga može promijeniti. Čudi me da to nije već učinio.«

»Nema sumnje da je imao i važnijih pitanja kojima se morao pozabaviti od nekih starih prašnjavih knjiga. A iskreno, čak i da je preformulirao propis? Ne znam bi li dobio dovoljno podrške da mu to prođe.«

»Mogao bi se osvetiti plemićima.«

»Što će napraviti — sve nas ubiti? I što onda?«

Kad je Abalon konačno poklopio, zagledao se u oči svog oca. Srce mu je govorilo da je s Wrathom njihova vrsta u dobrim rukama, pa čak i ako se Kralj umnogome izolirao. No, i riječi njegova bratića imale su smisla.

Nakon dosta vremena, obavio je još jedan poziv od kojeg mu se stisnuo želudac.

Kad se začulo javljanje s druge strane, nije se ni potrudio dati uvod. »Imaš moj glas«, grubo je rekao.

Prije nego je Ichan stigao pohvaliti njegov zdrav razum, prekinuo je poziv. I odmah se odvuкао do koša za smeće kako bi povratio.

Jedino što je gore od toga da nemaš nikakvo nasljedstvo, jest da ne ispoštuješ ono koje si naslijedio.

Kad je Xcor izišao iz plemićeve kuće, razdražio se kad je primijetio da ga Ichan, predstavnik Vijeća, i Tyhm, odvjetnik, čekaju na mjesečini.

»Mislim da smo bili dovoljno uvjerljivi«, obznanio je Ichan.

Toliko ponosa u tom bahatom glasu, kao da je već sjeo svojom mlohavom guzicom na tron.

Xcor se osvrnuo prema palači u tudorskom stilu. Kroz rešetkaste je prozore vidio muškarca kojeg su uvjerali kako razgovara preko mobitela i puši cigaretu kao da mu pluća više žude za nikotinom nego za kisikom. Potom je zastao i zagledao se u nešto.

Trenutak potom, ramena su mu se poraženo slegnula, a mobitel je ponovno prislonio na uho.

Ichanov mobitel se oglasio, a ovaj se nasmijao kad ga je izvukao iz džepa. »Halo? Kako lijepo od tebe da si nazvao...«

Nastala je stanka. »O, mislim da ti je to pamétno... Halo? Halo?«

Ichan je spremio mobitel i slegnuo ramenima. »Neću se ni uvrijediti što mi je spustio slušalicu.«

Logično.

Xcor je zgrabio ukradenu jabuku i skinuo je s oštrice. Sigurnim pokretom ruke, počeo je guliti krvavo crvenu koru s hrskavog, bijelog mesa jabuke, guleći je ukруг sve dok se ispod bodeža nije pojavila vijugava trakica.

Za razliku od njegove omiljene uloge ubojice, ovaj novi pravni pristup i prisilno odricanje išlo je sasvim dobro. Čekalo ih je još pet, šest članova Prvih obitelji s kojima su se morali sastati i porazgovarati, a onda će to trebati javno obznaniti pred Vijećem. Nakon toga? Morat će nekoga i ubiti — nema sumnje da će jedan ili svi plemići s kojima imaju posla početi sanjariti o kruni.

No, to će se lako dati izliječiti, a onda će dobiti ono što je htio.

»... mi biramo jelo?«

Kad su ga Ichan i Tyhm pogledali, shvatio je da su ga upravo pozvali na obrok.

Xcor je pustio da traka kore padne na snijeg pored njegovih nogu. Onaj kicoš unutra sigurno je imao ljude koji će to doći pokupiti, iako, s obzirom na to koliko se dragi dečko uznemirio, možda će i sam otići u šetnju kroz svoju ukrasnu živicu i primijetiti otpad.

Prijetnje su najbolje kad su višeslojne.

»Mene čeka teren«, reče Xcor kad je iskidao komad jabuke i izbacio očnjake, primaknuvši nož do usta skupa s komadom.

Hrskanje je postiglo željeni efekt.

»Da, pa, naravno, zbilja, istina«, rekao je Ichan, a njegove riječi bijahu poput balerine koja se okreće na svojim šiljastim cipelicama i naginge se prema orkestru ispod pozornice.

Kako slatko.

Potom je nastala pauza, kao da je iščekivao njegov pozdrav. Nakon što je Xcor jedva malo nakrivio obrvu, druga dvojica su se dematerijalizirala toliko brzo kao da su ih kod kuće čekali hitni slučajevi.

Ti su pijuni bili toliko nebitni, nekoliko ih je već potrošio, a nije bilo sumnje da će jedan od njih, ili čak oba pijuna koja su upravo otišla, naći mjesto pod zemljom tijekom svoje službe.

U velikoj kući, član Vijeća kojeg su došli posjetiti i dalje je imao oborenu glavu — ali ne zadugo. Netko je ušao u prostoriju i tko god to bio, plemić nije htio da primijeti da je uzrujan. Kad mu je prišla mlada žena, Xcor je zaključio da mu je to vjerojatno kći.

Bila je prekrasna, istina, crtež je bio točan.

Ali nije bila ni do koljena jednoj drugoj.

Nepozvane, uspomene su mu navrle u misli, prizori lijepe kože i kose, očiju koje su ga mogle ukopati na mjestu jednako kao i metak, zapetljale su mu misli sve dok ne bi počeo posrtati čak i dok je stajao na nogama.

Ne, ma koliko lijepa i mlada bila ta kćerka, bila je tek sjena ljepote u usporedbi s njegovom nedostižnom Odabranicom.

»Moraš prestati s ovim«, rekao je u hladan noćni povjetarac. »Prestani odmah.«

Uistinu pristojna zapovijed, pa ipak je prošlo još nekoliko minuta prije nego se uspio smiriti, dovoljno da se koncentrira i dematerijalizira s tratine ispred kuće.

Trenutak potom i Xcor je napokon bio u svom elementu. Uličica ispred njega bila je pazuho grada, snijeg je bio prljav od tragova guma koje su ostavili nebrojeni kamioni za odvoz otpada ili dostavu, koji su ovuda prolazili na putu do pet, šest jeftinih restorana. Usprkos ledenim prosinačkim naletima vjetra, smrad pokvarenog mesa i trulog zelenja bio je dovoljan da pošaklja unutrašnjost nosnica.

Udišući, tražio je onaj mučno-slatki vonj neprijatelja.

Bio je rođen deformiran, a žena iz čije je utrobe izišao bacila ga je u svijet. Odgojena u Bloodletterovom ratničkom kampu, izbrusili su ga u borca u toj sadističkoj jami punoj agresije i bolnog, a sve slabosti u njemu istjerali su udarcima sve dok i sam nije postao smrtonosan poput bodeža.

To kazalište borbe bilo je mjesto kamo je pripadao.

I nije dugo ostao sam.

Okrenuvši glavu, težinu je prebacio na bedra. Skupina ljudi, muškaraca, pojavila se u vidokrugu i zašla za ugao, hodajući zajedno. Kad su ga ugledali, zaustavili su se i stisnuli.

Xcor je zakolutao očima i nastavio šetati u suprotnom smjeru.

»Koji kurac radiš!« začuo se urlik.

Okrenuvši se, pogledao je petoricu muškaraca. Bili su odjeveni u neku vrstu kostima za opake ljude: kožne jakne, crne kape, marame zavezane preko vilica.

Očigledno su namjeravali nabasati na nekog dragog, ili neke druge.

Nisu bili tip neprijatelja s kojima se inače zamarao. Kao prvo, ljudi su bili fizički daleko inferiorniji, bilo mu je to kao da grize jabuku. Kao drugo, bili su skloni tome da upletu još pripadnika svoje vrste, bilo namjerno putem vražjeg telefona 911 ili nehotice, stvarajući buku koja bi uzburkala prolaznike.

»Koji kurac radiš!«

Ako ne kaže ništa, možda će ovo prerasti u sinkroniziranu plesnu točku s pjevanjem? Zastrašujuće.

»Gledajte svoja posla«, rekao im je tiho.

»Gledaj ti svoja — jesil' ti neka strana pičkica, aaa?«

Ili nešto tako. Njihov je naglasak bilo teško dešifrirati, a nije se ni trudio.

Iz vedra neba, na uglu ulice nakrivio se neki auto, gume su izgubile kontrolu dok je vozač gazio po kočnici.

Začuli su se pucnjevi i odjeknuli kroz noć, a okupljeni su se razbježali, uključujući i njega.

Krivo mjesto, krivo vrijeme, pomislio je Xcor kad je shvatio da ga je zalutali metak pogodio u rame. Bol mu je tutnjao kroz glavu, zbog čega se nije mogao dematerijalizirati.

Uopće nije želio tu blesavu borbu sa štakorima bez repova. Ali izgledalo je kao da će se u nju ipak morati uplesti.

On *neće* umrijeti od posljedica metka kojeg je ispalio neki čovjek.

Treće poglavlje

MEĐUDRŽAVNA CESTA I — 87, ILI NORTHWAY

h, taj miris novog automobila.

Kombinacija savršeno čistog tepiha, i dalje viskozno ulja i ljepila koje je bilo suho samo na površini.

Sola Morte voljela je novi početak po pitanju automobila, zbog čega je svoje Audije A4 uvijek uzimala na *leasing*. Svake tri godine nabavila bi novi — ponekad i češće ako bi bila na nekom zadatku s kojeg je mogla uteći mjesec ili dva ranije.

Stoga, da, za nju je to bio poznat teren... Osim činjenice da je taj dašak raja osjećala iz prtljažnika ili gdje su je već zatvorili.

Nije planirala tako završiti večer, no ponekad je sloboda izbora bila na godišnjem baš onda kad je trebate.

Aktualno pitanje bilo je kako preživjeti otmicu i vratiti se kući.

S obzirom na njezinu profesiju lopova, naviknula se na improviziranje u opasnim situacijama. Nije bila sposobna kao MacGyver, nije mogla izraditi devet-milimetarsko automatsko oružje od samoljepive trake, tube paste za zube, novčića u vrijednosti od dvanaest centi i Bic upaljača. Ali bila je dovoljno pametna da malo opipa oko sebe, potraži polugu za gumu, alatni pribor... Zaboravljenu limenku soka. Bilo što, što bi joj moglo poslužiti kao oružje.

Oteta u vlastitoj kući, imala je samo jaknu na sebi i uzaludnu nadu da će je onaj koji ju je već otimao odvući van iz kuće prije nego se njezina baka spusti niz stepenice i uplete u cijelu stvar. Ta joj se nada ispunila. No, sve ostalo je bila loša vijest, jer nije imala niti mobitel sa sobom.

Njezino je istraživanje dlanovima po prtljažniku završilo s jednim velikim ništa.

Nije imala pojma kamo je vode. Sudeći prema predenju guma i manjku rupa? Mora da su na autocesti, i to već neko vrijeme.

Čovječe, glava ju je ubijala.

Čime su je to dovraga udarili? Maljem?

Istegnuvši kralježnicu uvis, dotaknula je dno leđa, misleći da možda leži na mjestu za rezervnu gumu, i alat. Pod rukom nije osjetila nikakve šavove na presvlaci. Možda treba sve podignuti? Sranje.

Posegnuvši rukom iznad glave, ponovno je provjerila stranice prtljažnika, osjećajući blago grebuckanje presvlake i valjanje na mjestima iznad guma... Možda mreža u kojoj su stajale namirnice... Preklopljeni komad papira koji je možda neki zemljovid, račun od neke kupovine, popis »10 najboljih načina kako mučiti zatočenika«...

Privukavši koljena bliže k prsima, okrenula se u tom uskom prostoru, odgurujući se rukama i nogama, i prignječila glavu pod kutem koji joj se nije baš sviđao.

»Isuseeee...« stenjala je kad je zastala kako bi uzela zraka. »Cirque du Soleil definitivno *nije* opcija za novu karijeru.«

Nastavivši s rastezanjem i okretanjem, konačno je uspjela — mogla je provjeriti suprotnu stranu...

»O, pa, dobar dan...«

Ukopavši prste u rupu u tepihu, pratila je četvrtasti izrez sve dok nije pronašla kvačice na krajevima. Otkopčavši poklopac, podignula ga je i našla... Alatnu kutiju? Prvu pomoć?

Dobitak na lutriji koji bi se manifestirao kao napunjeni pištolj Smith & Wesson?

Vodeći se samo dodirima i pokušavajući dešifrirati oblik onoga što se nalazilo unutra, sjetila se koliko joj je bio drag vlastiti vid.

»Imam te«, siktala je, zarivši nokte u kutiju, boreći se da oslobodi ono što je bilo unutra.

Kad je iskočilo van, shvatila je da na poklopcu postoji ručica. Budala.

Kvačica je bila jednostavna za otvoriti, a unutra...

Cilindar je bio dug otprilike dvadeset centimetara, a širok otprilike četiri. Na jednom kraju se nalazio poklopac s grubom tkaninom, a unutra? Ludnica.

Ta je baklja bila njezin jedini pokušaj.

Još čvršće je stisnuvši, ponovno se usredotočila na to da shvati gdje će završiti — osim u mrtvačnici, naravno. Problem je bio u tome što nije imala pojma koliko dugo su već na putu — ali ako je vode u Benloiseovu kuću? Onda mora da su već blizu destinacije. West Point nije tako daleko od Caldieja.

A ovo je Benloiseovo maslo.

Osveta dilera narkoticima zbog toga što mu je provalila u kuću i malo je preuredila? A to je bio njezin način da mu kaže da odj... s nekom isplatom.

Koja je uključivala Assaila.

Sklopivši oči, iako nije mogla vidjeti ni prst pred nosom, zamišljala je tog muškarca, sve od njegove sjajne crne kose do dubokih očiju i tijela koje kao da je trebalo pripadati nekom sportašu, a ne dileru koji će vjerojatno pretvoriti cijelu istočnu obalu u svoj teritorij.

Tijekom djelića sekunde ludosti, zabavljala se pomišlju da će doći po nju i pomoći joj da se izvuče iz tog nereda. I da, to je bilo čudno kako god da okreneš — kao prvo, nikad se prije ni na koga nije oslanjala, a kao drugo, povraćalo joj se od tih fora kako će je veliki snažni muškarac doći spasiti.

No, ovaj put njezin je ponos sjedio otraga. Znala je daleko previše toga o Benloiseu. Samo je čudo može izvući odatle, a Assail je bio najbliži tome od svih koje je srela. Šteta samo što mu neće tako skoro početi nedostajati. Poznavali su se samo zato što joj je — djelomično — Benloise platio da ga uhodi. Assailu se to nije svidjelo pa ju je nasamario.

Što je dovelo do... drugih stvari.

Odmahujući glavom sve dok joj se od bola nije počelo vrtjeti, prisjećala se svega što joj je bilo toliko važno prije nego je uletjela u zasjedu u vlastitoj kuhinji. Igra mačke i miša, zavodljive prijetnje koje je dobacivao, erotičan naboj koji je osjećala samo kad bi bila u njegovom društvu.

Sve je to bilo tako jebeno važno.

No, kockice su sada bile bačene tako da je sve to nestalo. Sad je trebalo misliti na preživljavanje — a ako joj to ne uspije, nadala se samo da će njezinoj baki ostati barem nešto da stavi pod zemlju.

Nije se zavaravala. Benloise joj neće popustiti samo zato što mu je neko vrijeme bila poput kćeri. Nije ga trebala toliko pritiskati. Narav, narav, narav. Njezina ljutnja bila je njezina propast.

Bože, njezina baka.

Suze su priprijetile da će izaći na oči, pekle su je, tjerale da trepće kako bi ih spriječila.

Previše gubitaka u životu njezine *vovó*. Previše teških stvari. A ovo će vjerojatno biti najgora od svih. Osim ako se Sola sama ne izvuče van.

Kad su preveliki i prekomplicirani osjećaji koje nije mogla kontrolirati, zaprijetili isključenjem mozga, dala je sve od sebe da to spriječi. A krajnje rješenje za to bilo je iznenađenje. Slijedila je instinkt, na isti način na koji je namjeravala iskoristiti ono što je našla u zidovima prtljažnika.

Položivši svoje jedino oružje pored kukova, spojila je dlanove iznad srca i spustila glavu kao da se moli, s bradom na prsima.

Otvorivši usta, pričekala je da joj se napamet naučeni odlomci s vjeronauka vrata u misli i kažu njenom jeziku što mu je činiti.

Tako je i bilo. »Zdravo Marijo, milosti puna...«

Riječi su se pretvorile u kadencu, ritam nalik kucanju srca, ritam koji ju je ujedinio s cijelim nizom nedjelja u vlastitoj dalekoj prošlosti.

Kad je završila, pričekala je neku vrstu olakšanja ili snage ili... što god da je već trebalo osjetiti nakon tog drevnog rituala.

Ništa. »Dovraga.«

Riječi, sve su to bile samo riječi.

Frustrirano je udarila glavom iza sebe i pogodila spremnik, pogrešno mjesto. »Jebiga!«

Vrijeme za uozbiljiti se, rekla je samoj sebi, pokušavajući posegnuti rukom otraga kako bi protrljala bolno mjesto.

Poanta svega? Nitko je neće doći spasiti. Kao i obično, mogla se osloniti samo na sebe, a ako to ne bude dovoljno da se izvuče odatle? Onda će morati umrijeti na zbilja strašan način — a njezina će baka morati patiti. Opet.

Kad smo već kod molitvi? Sola bi dala sve na svijetu da može vratiti vrijeme unatrag i ponovno proživjeti tu večer, staviti pauzu u trenutku kad se vratila doma i nije vidjela čudan sedan parkiran preko puta. U njezinom savršenom, nanovo obnovljenom svijetu, izvadila bi svoj pištolj i stavila prigušivač prije nego bi uopće zakoračila nogom kroz ulazna vrata. Obojicu bi ih ubila, a onda se popela uz stepenice i rekla baki da će otići pomaknuti pokušstvo, kako joj je njezina *vovó* i rekla da napravi tjedan dana ranije.

Pod okriljem noći, odnijela bi dvojicu muškaraca u garažu, okrenula auto i strpala ih u prtljažnik. Odnosno, jednog na stražnje sjedalo, a drugog u prtljažnik.

Pa otišla do neke zabiti. Doviđenja.

Nakon toga bi spakirala baku i otišle bi u roku od sat vremena — iako bi još uvijek bila mrkla noć.

Njezina baka ne bi postavljala pitanja. Znala je kako stvari stoje. Težak život, praktično razmišljanje.

I pravac u svitanje dana, tako reći, da ih nikad više ne vide.

Eto. Mnogo bolji scenarij — a možda bi mogao postati i stvarnost, u slučaju da Sola preuzme stvar u svoje ruke kad Benloiseovi čuvari zakoče i konačno je puste van.

Držeći baklju u rukama, počela se pripremati. Koji položaj će zauzeti. Kako će ih napasti.

Ali to je bila samo mentalna masturbacija, zar ne — sve će ovisiti o djeliću sekunde koji na kraju krajeva nije moguće predvidjeti.

Dok se u mislima koncentrirala, disanje joj se usporilo, a osjetila izoštrila. Čekanje više nije predstavljalo problem, vrijeme je prestalo biti mjerljivo. Misli nisu bile problem. Iscrpljenost nije postojala. I upravo u trenutku kad se smjestila u tu ničiju zemlju, između sad i poslije, dogodilo se nešto uistinu presudno.

Jasno kao dan vidjela je fotografiju svoje bake. Uslikana je još onda u Brazilu, kad joj je bilo devetnaest godina. Lice joj je bilo bez bora, punašno u najljepšem smislu te riječi, mladost joj je isijavala iz očiju, kosa spuštена, slobodna, nevezana.

Da je znala što je čeka kad odraste, nikad se ne bi nasmijala.

Sin mrtav. Kći mrtva. Muž mrtav. A njezina unuka, jedina osoba koja joj je ostala?

Ne, pomislila je Sola. Ovo mora imati sretan završetak. To je bila jedina opcija.

Sola tog puta nije ništa izrekla naglas — nije bilo napamet naučenih rečenica ili sklopljenih dlanova. A nije ni bila sigurna da uopće vjeruje u vlastite molitve, išta više nego u one koje su je naučili. No, iz nekog razloga, zatekla se kako se iskreno obraća Bogu.

Obećavam ti, Gospodine, ako me izvučeš odavde, napustit ću ovakav život. Uzet ću vov i pobjeći iz Caldwell. Nikad, nikad više neću sebe dovoditi u opasnost ili krasti od drugih ili počiniti bilo kakvo drugo loše djelo. Svečano ti se kunem, kunem se na živo srce moje vovó.

»Amen«, naglas je šapnula.

KLUB IRON MASK, CALDWELL, NEW YORK

»O Bože, o Bože, o Bože...«

Trez je odigao plavokosu studenticu s tla, čvrsto je držeći za stražnji dio nogu — ali ga je itekako mamilo da je ispusti kao vrući krumpir. Seks je bio u redu — kao hladna pizza. Čak iako je hladna, ipak je *pizza*.

Ali nije kao u pizzeriji Bella Napoli na Sedmoj aveniji na Manhattanu.

A ta špika s Bogom? Totalno ubija raspoloženje, i to ne zato što je bio religiozan kao neki ljudi ili ljubomoran zato što se ona super zabavlja dok on razmišlja o pizzi. Njezin hrapavi, piskutavi YouPorn performans sa zabacivanjem glave i ekstenzijama koje su mu stalno išle u lice pomalo ga je nervirao.

Sklopivši oči, pokušao se koncentrirati na osjećaj ulaženja i izlaženja iz nje. Žena je imala velike umjetne sise koje su bile tvrde poput košarkaških lopti, i trbuščić koji se malčice ljuljuškao, a on se nije mogao odlučiti što je bilo gore: činjenica da ga ne privlači ama baš nimalo; stvarnost u kojoj ševi tu drolju u zahodu vlastitog kluba — tako da će ga osoblje vidjeti kako izlazi odatle ili, pak, mogućnost, ma koliko mala, da brat čuje za to od nekoga.

Sranje, iAm. Lik je imao pogled od kojeg i ragbijaš u punoj opremi izgleda kao da stoji gologuz na hladnom vjetru.

Trezu to nije trebalo.

»... Bože, o Bože, o Bože...«

Jeboše, kad bi barem malo začinila stvar i tu i tamo ubacila *Isuse Kriste* ili nešto.
»OBOŽEOBOŽEOBOŽE...«

Gurnuvši ruku između njih, odlučio se izvući iz tog jada. Masirajući njezin klitoris, doveo ju je do kraja taman u trenutku kad je i njegova erekcija potpuno splasnula i umalo ispala iz nje.

Ponovno je spustivši na pod, odmah ju je trebao uloviti jer su joj koljena klecala.

»O... Bože... Nevjerojatan si... Ti si...«

A-ha, hvala, srce. Jedino što ga je zanimalo bilo je koliko će joj dugo trebati da se odjene. »I ti, srce.«

Trez se nagnuo u stranu i dohvatio njezin — kakav je to predmet nalik grudnjaku koji je zamijenila za košulju? Tange? Ili...

»Mm, još mi ne trebaju hulahopke... zar ne?«

To je za noge, pitao se podignuvši u zrak crne trakice. Teško je bilo zamisliti da takvo što uopće može pokriti više od dlana ili možda jednu od tih sisa veličine zdjele za serviranje.

Tko je uopće skinuo te pseudohulahopke? On ne, bio je uvjeren da nije, ali nije se mogao sjetiti, i to ne zato što je bio pijan. Cijeli taj sastanak, baš kao i posljednjih tko zna koliko godina njegova ljubavnog života, bio je ne samo krajnje već i hotimice zanemariv.

Onda zašto je iznova i iznova to radio...

Da, nema smisla da ponavlja iAmove riječi. Njegov je brat bio i više nego sposoban prolaziti kroz cijelu tu priču svaki jebeni put kad bi se našli.

»Volim te, tatice«, rekla je djevojka uhvativši ga za bicepse i objesivši se o njega kao da je šipka za striptiz. »Volim ovo.«

»I ja.«

»Voliš me, jel'da?«

»Uvijek.« Pogledao je u vrata i poželio da je naručio da mu netko pokuca. »Daš mi broj, okej? Moram se vratiti na posao.«

Sad je i napućila usnice — zbog čega je još jače poželio izbaciti očnjake i izgristi si put van.

»Mogli bismo ovo ponoviti«, otezala je, penjući se na vrhove prstiju kako bi mu se privila nosom uz vrat.

Curo, jedva sam jednom uspio to dovršiti, pomislio je. Repriza nije anatomski moguća.

»Mooooooooolim te, tatice...« Još gurkanja uz vrat. A onda se odmaknula. »Molim te?«

Trez je otvorio usta, frustriranost ga je činila još napetijim, njegov jezik...

No, kad ju je pogledao u oči, u njima je zatekao iskrenu emociju i malo ustuknuo. Što su ti zrcala... Osjećao se kao da gleda samoga sebe. Tužan. Prazan. Nevezan.

Ona je bila napola žena.

On je bio napola muškarac.

Samo na temelju toga bili su savršen par, dvije slomljene budale koje gledaju što se nudi na tržištu, koje se pokušavaju spojiti s nekim na način koji samo garantira da će se njihova usamljenost nastaviti.

»Molim te...?« preklinjala ga je, kao da se priprema za još jedan u nizu poraza.

Zureći u nju, shvatio je da ju je sveo samo na vanjski izgled, no kao i sa svim nepoznatim osobama, iza vanjštine je postojala priča o tome kako je završila u tom zahodu u kojem se razbacuje ljubavnim riječima s muškarcem koji uopće nije čovjek.

Kvragu, nije bio niti normalan vampir.

Trez joj je prstima ovlaš pomilovao obraz, a kad je okrenula glavu prema njegovom dlanu, šapnuo joj je: »Sklopi oči...«

Kucanje na vratima bilo je kratko i jasno, s obzirom na to koliko je bilo glasno i ciljano? Nije ga trebalo ni ponoviti.

»Šefe? Imamo problem«, začulo se s druge strane.

Veliki Rob. Znači, problem oko sigurnosti — a nije se obratio Xhex vezano uz to? Vjerojatno je iz nekog razloga bila vani... ili je, što je još vjerojatnije, baš ona i poslala po Treza.

Plavuša je podignula svoje lažne trepavice, ali on nije bio za. »Daj mi minutu, Veliki.«

»Jasno, šefe.«

»Sklopi oči«, ponovio je. Kad ga je plavuša poslušala, stišao se, prigušeno tutnjanje basova u klubu se udaljilo, miris njezina prejakog parfema je jenjavao, bol u središtu njegovih grudi... pa, to je ostalo gdje je i bilo, ali sve ostalo se stišalo kao pritiskom dugmeta.

Ušavši joj u misli, učinio je ono zbog čega ga je njegov brat i prozivao. Za razliku od toliko drugih žena, plavuši je odlučio izbrisati sjećanja na njihov sastanak, sve od tog ispraznog razgovora do religioznog iskustva koje je upravo doživjela.

iAm je bio u pravu. Da je Trez cijelo vrijeme ovako čistio za sobom? Ne bi dospio u nevolju u koju je dospio s onom drugom curom. A on i njegov brat ne bi se morali preseliti u palaču Bratstva. I ona ženka, Selena, nikad ga ne bi začarala...

Ponovno se usredotočivši na plavušu, odlučio je da neće stati samo kod rutinskog brisanja. Umjesto da ostavi tih dvadesetak minuta praznima, dao joj je fantaziju koju je željela, da je upoznala tipa koji je poludio za njom i da su se poseksali kao nikad u životu pet puta u tom zahodu prije nego je ona odlučila da je predobra za njega.

Što će u njezinoj novoj glavi biti nešto na što će često pomišljati.

Naposljetku, ubacio je unutra i misao da bi se trebala odjenuti i provjeriti šminku. Za kraj, ubacio je i to da je čeka najbolja godina — ne, desetljeće, u njenom životu.

Trenutak potom, Trez je izišao van, zakopčanog šlica, košulje ugrane u hlače, zadovoljnog izraza na licu. Veliki Rob motao se negdje u sjeni, diskretan kao i svaki tip velik kao planina.

Pridruživši mu se, Trez je prekrizio ruke preko prsa i naslonio se na zid prekriven tkaninom. Inače nije razgovarao o poslu u samom klubu, no glazba je bila dovoljno glasna, publika odsutna mislima kako pijanci i očajnici već znaju biti, a i osjećao je da mora držati plavušu na oku. Pobrinuti se da nitko ne pokuša ući unutra prije nego ona izađe.

Osim toga, vjerojatno se želio uvjeriti u to da ju je ostavio u boljem stanju od onog u kojem ju je našao.

Barem se jedna polovica njih može popraviti.

»I, što je?« Trez je pogledom proučavao mračni, sumorni klub. Njegovo nadgledanje bilo je i stvar druge prirode i treninga. Sjenke su inače bili promatrači, ali nakon što je radio s Rehvom, a potom postao i voditelj tog brloga zlobe, sranja su mu bila glavna na programu.

Veliki Rob pucketao je prstima. »Alex je prije oko sat vremena rastavio dvojicu neredovitih koji su se prepirali. Obojica su izbačena, ali onaj koji je napao vratio se i sad se mota ispred na pločniku.«

Plavuša se pojavila ispred zahoda, odjeća je bila na svom mjestu, šminka popravljena, kosa zabačena unatrag umjesto razbarušena posvuda — ali, najvažnije, bradu je podignula ravno, a oči su joj bile smirene i usredotočene — a tajanstveni osmijeh na usnama pretvorio je njezin krajnje običan izgled u nešto primamljivije.

Dok se provlačila među gomilom ljudi, pratile su je oči Velikog Roba, kao i mnogo drugih muškaraca. Ali nju kao da nije bilo briga, njezino je samopouzdanje bilo jedina pratnja koju je trebala.

Trez je protrljao grudi i poželio da može i sebe tako začarati, samo tako preokrenuti stvari. S druge strane, sav mogući rad na sebi ne bi promijenio činjenicu da ga je s'Hisbe želio natrag kao rasplodnog pastuha do kraja njegova života.

»Šefe?«

»Oprosti, što?«

»Želiš da se riješimo tipa?«

Trez je protrljao lice. »Ja ću se pobrinuti za njega. Kako izgleda?«

»Bijelac, crna odjeća, kosa kao u Keitha Richardsa.«

»To sužava izbor«, promrsio je Trez.

»Vidjet ćeš ga ispred. Ne stoji u redu.«

Trez je kimnuo i zaobišao rulju krenuvši prema vratima. Na putu do tamo promatrao je ljude, nesvjesno tražeći znakove konflikta koji bi mogli eskalirati od običnog sranja do tuče u uličici.

Čak i gotičari mogu se početi ponašati kao dečki iz bratstva ako ulijete u njih dovoljno alkohola.

Na pola puta do izlaza, primijetio je sjaj nečeg metalnog s desne strane, ali kad se zaustavio i aktivirao ostala osjetila, ništa nije pronašao. Nastavivši dalje, probijao se van iz svog kluba, kimnuo Ivanu i novom tipu s kojim je ovaj čuvao ulaz, promotrio red ljudi koji su čekali i koji je bio pun uobičajenih sumnjivaca.

Nijedan nalik Kevinu Spaceyu, naravno. Što je čak bilo šteta, sviđao mu se u onom filmu.

Nitko vani na pločniku nije odgovarao Robovom opisu.

Valjda je, tko god bio, odlutao dalje.

Kad se Trez okrenuo natrag prema vratima, u lice ga je udarilo svjetlo automobilskih farova, od čega opet postane vampir i skloni se sa svjetla. Trepćući kako bi razbistrio vid, nekako se uspio dovući do početka reda i...

»Koji kurac, on ne pripada ovamo! Zašto ga puštate unutra?!«

Kad je Trez shvatio da je on predmet razgovora, zaustavio se i osvrnuo preko ramena. Lajavac s karakterom bio je visok otprilike sto osamdeset i težak pedeset kila, i nije bio cura. Očigledno je idiot patio od sindroma terijera; njegove okrugle male okice rasplamsale su se dok je zurio u Treza, teško dišući nakon svoje ljutite predstave.

Vjerojatno je previše igrao igrice tipa World of Warcraft ili slično, zbog čega je zaboravio da, ako već namjeravaš biti fanatični lajavac, bolje ti je da stojiš iza toga.

Trez se nagnuo prema tipu i dao mu trenutak da pojmi razliku u njihovoj veličini — i, gle čuda, kučka začepi gubicu i tako ostane.

»Ja posjedujem ovo mjesto«, Trez je tiho rekao. »Stoga pravo pitanje jest, zašto bih ja *tebe* pustio unutra.« Pogledao je u Ivana. »Nije dobrodošao ovdje. Ikad.«

U tom je trenutku započela neka rasprava, ali on je rekao svoje. Kao Sjenka, naviknuo se na to da ga promatraju — obični vampiri nisu znali što da rade s

njegovom vrstom, a iskreno, ni on nije mario za njih. Zapravo, odgojili su ga tako da vjeruje da se to dvoje ne bi smjelo miješati — barem ne dok Rehvenge ne stupi na pozornicu i pomogne njemu i njegovom bratu u egzilu. Najprije nije imao puno povjerenja u tipa — sve dok nije shvatio da je Rehv bio poput njih, stranac u zatvorenom klubu ljudi koje nije poštovao.

O, a što se tiče ljudskoga svijeta? Svi su pretpostavljali da je crnac i lijepili na njega vlastite rasne predrasude, dobre ili loše, a u tome je i bila ironija. Nije bio ni Afrikanac ni Amerikanac, pa se ništa od toga nije odnosilo na njega usprkos činjenici da mu je koža slučajno bila tamna.

To su ti ljudi — umišljeni sve do trenutka u kojem moraju vidjeti same sebe u svim mogućim situacijama. U međuvremenu, među njima hoda hrpa drugih vrsta, a oni nemaju pojma.

Iako, to budi rečeno, ako neka zabludjela budala pokuša dobaciti kakvo rasističko sranje kao ovo ispred vrata? Onda budala može lagano odjebati.

Natrag u klubu, stroboskopsko svjetlo i glazba udarili su ga poput cigle i morao se prisiliti da im se othrvava. Svjetlo je bilo jednostavno prejako, a zvuk još gori, odzvanjao mu je u lubanji sve dok ono što je već sviralo nije postalo nerazgovijetna buka.

Što dovraga misli njegovo osoblje? Tko je odlučio da bude tako glasno?

O, sranje.

Protrljao je oči, trepnuo nekoliko puta... Da, tu je, na desnoj strani, niz zupčastih linija koje su bljeskale kao zrake sunca kroz puhano staklo.

»Jebote...«

Zahvaljujući brzinskom seksu u zahodu, plavuša je zaradila pranje mozga u najboljem smislu — a njega je čekalo divnih osam do deset sati riganja, proljeva i probadajuće migrene.

Kao i svi koji su od nje patili, pogledao je na sat. Imao je otprilike dvadeset minuta prije nego zabava počne i nije si mogao dopustiti da ih potraži.

Hodajući brže, progurao se kroz tijela, kimnuvši djevojkama i zaštitarima kao da je sve u uobičajenom redu. A onda je pošao u stražnji dio namijenjen samo za osoblje, otišao do svog ureda po kožnu jaknu i ključeve i potom izišao na lijevi izlaz ravno na parkiralište. Njegov ga je BMW čekao, a kad je ušao unutra, pričvrstio je pojas preko prsa i nagazio gas, poželjevši da i dalje živi u Commodoreu — jer onda bi ga netko od njegovih izbacivača mogao odvesti.

A sad kad se uselio u palaču Bratstva? Nezainteresirani nepoznati vozači nisu bili dobrodošli.

Jasno, mogao je nazvati brata. Ali iAm bi ga cijelim putem doma gnjavio svojom tišinom, a nije bilo potrebe da se izvrgava tako glasnim komentarima. iAm je bio jedina osoba koju je ikada sreo, kod koje bi tišina bila glasnija nego polijetanje mlažnjaka.

Kad mu se oglasio mobitel, pomislio je, sranje, bilo bi bolje da se javi i kaže ostalima na poslu da je gotov.

Izvukavši mobitel, pogledao je u ekran... »Super.«

iAma nije mogao staviti na govornu poštu. Povukavši palcem preko ekrana, primaknuo je mobitel uhu, iako je New York bio hands-free država.

Brat mu nije dao priliku ni za uvodni pozdrav. »Imaš migrenu.«

»Ti ne bi trebao biti tako vidovit.«

»I nisam. Taman sam stigao kad si ti odlazio. Iza tebe sam — a postoji samo jedan razlog zbog kojeg tako odlaziš u jedan ujutro.«

Trez je pogledao u retrovizor i bio prilično ponosan na sebe — ako bi nakrivio glavu na određeni način, mogao je vidjeti farove otraga.

»Zaustavi se.«

»Ja...«

»Zaustavi se, jebote. Vratit ću se po auto kad te odvezem doma.«

Trez je nastavio voziti prema Northwayu, misleći, ma ne, može on to.

Dobar plan. Barem dok se automobil iz suprotne trake nije približio — a kad jest, toliko ga je zaslijepio da nije imao izbora nego pustiti gas. Trepćući od svjetla, namjeravao je ubrzati i nastaviti dalje, prije nego ga je sustigla stvarnost. Nestajalo mu je vremena, i to ne samo po pitanju migrene.

s'Hisbe će još žešće krenuti u rat kako bi ga vratili na teritorij, a samo Bog zna koji će im biti idući korak. Stoga uopće nije bilo potrebno da iAm na svoje oči gleda kako mu brat stradava.

Trez mu je ionako već napravio previše štete. BMW u plamenu nije mu trebao na tom popisu.

Odustavši, zaustavio se sa strane, stisnuo kočnicu i položio glavu na volan. Iako je sklopio oči, svjetlo je i dalje bilo unutra, širilo se i postepeno nestajalo preko ruba. A kad je sasvim nestalo? Zabava je počela, i to ne ona dobra.

Čekajući da se iAm zaustavi pored njega, pomislio je kako je ironično da se ispravan potez ponekad čini kao potpuni poraz.

Četvrto poglavlje

kej, što imamo tu...«

Bolje je pitanje bilo što *nemamo*, mislila je Beth dok se naslanjala na hladnjak rezerviran isključivo za sladoled.

Ispada da trudnice vole slatke ledene stvari. Okej, trudna Odabranica Layla ga je voljela — a Beth ga je donosila po zadatku, svake noći posljednjih... koliko je prošlo od početka njezina razdoblja potrebe?

Bože, kako je vrijeme letjelo.

Dok je brojila dane, bila je itekako svjesna da ne razmišlja o Laylinom napredovanju. Ono što je zbilja zbrajala bili su sati koje je provela u toj sobi, sjedeći blizu nje... Nadajući se da će barem jednom priče starih žena ispasti istinite.

Nije išla tamo kako bi se pokazala kao dobra cimerica ili uslužna prijateljica.

Ne. Iako, zašto je dovraga uopće mislila da bi ona i Wrath trebali imati mlado usred sve te bijede, e to je bio misterij. No, Majka priroda ju je stisnula u kut i više nije bilo uzmaca, ništa se oko toga nije moglo napraviti, o porivu se nije moglo razumno raspravljati.

A u posljednje vrijeme nije ni pričala s Wrathom o tome. Kao da nije imao već dovoljno na pameti. No, hajde, kad bi mogla malo pogurati početak svoje potrebe...

Samo je htjela imati dio sebe i Wratha — a što je situacija s Bandom kopiladi postajala opasnija, to je njezina potreba postajala sve jača. Na neki način, bio je to najtužniji opis njihove trenutne situacije.

Barem će nešto njegovo preživjeti ako ga Banda kopiladi uspije ubiti...

Nalet boli pri toj pomisli bio je tako jak da je zateturala pored hladnjaka i tek se nakon nekoliko trenutaka mogla ponovno usredotočiti na gomilu različitih sladoleda.

Sigurnije je bilo brinuti se oko toga koji će okus večeras odabrati. Layla je uvijek birala vaniliju — bio je to jedini okus koji joj nije stvarao mučninu. Ali Beth se nije ograničavala, a zahvaljujući Rhageovom zloglasnom apetitu, izbora je bilo napretek.

Tražeci inspiraciju, dilema se pretvorila u djelić djetinjstva, živa jeka onih dana kad bi uzela u ruku teško zarađeni dolar i hodala kilometar do Macove trgovine, gdje bi provela dvadeset minuta prije nego bi se odlučila za isti čokoladni sladoled u čašici kao i uvijek. Smiješno, i dalje se sjećala kako je to mjesto mirisalo na kornete koje su sami radili. I ona blagajna, staromodna, s ručicom sa strane.

Nakon što bi platila, Mac bi joj uvijek dao crvenu plastičnu žličicu, ubrus i osmijeh — skupa s dvadeset šest centi ostatka.

Bio je veoma ljubazan prema siročadi koja je živjela dolje kod Naše dame. S druge strane, bilo je dosta ljudi koji su bili ljubazni prema njoj i ostaloj djeci koja su bila neželjena ili nesretna.

»Menta s komadićima čokolade«, rekla je uvukavši ruku duboko unutra kako bi dohvatila sladoled otraga.

Kad ju je zapahnuo hladan zrak, zastala je kako bi ga osjetila na sebi. »O, da...«

Iako je bio vražji prosinac, žudjela je za hladnoćom, da joj se koža naježi, da joj se pore na licu stisnu, da joj nosnice struje od suhoće.

Valjda ju je sav taj seks i dalje nabrijavao.

Sklopivši oči, vratila se u trenutak kad ju je Wrath spustio na pod i rastrgao joj odjeću. Kako dobro. Baš ono što im je trebalo.

Iako joj se nije sviđalo kako se sad osjećala. Bio je vraški daleko, iako je njegovo tijelo maločas bilo gore u sobi.

Možda je to bio drugi razlog zbog kojeg je htjela mlado.

Koncentriraj se, koncentriraj se. »Vanilija, vanilija... gdje si?«

Kad se ispostavilo da je sva vanilija nestala, morala se zadovoljiti kutijom sladoleda s mrvicama jagode i čokolade. Nema problema. Spretnim kirurškim zahvatom obaviti će što mora, bez prljanja Layline zdjelice neželjenim sadržajem.

Kad je izašla iz smočnice i ušla u kuhinju, slatki, zemljasti miris pirjanog luka i gljiva pomiješan s bosiljkom i origanom bio je pravi raj za njene nosnice. Ali ambrozija nije bila za Posljednji obrok, niti se nad zdjelom naginjao slugan.

Ne. Bio je to iAm — ponovno.

A budući da je on kuhao samo kad je bio pod stresom, značilo je da je netko drugi u nevolji.

Sjenka i njegov brat bili su posljednje pridošlice u kući Bratstva, a kao vlasnik i glavni kuhar ultra staromodnog restorana Salvatore, iAm se i više nego dokazao u kuhinju tjestenine — što ne znači da je Fritz odobravao kad bi vadio van sve te goleme zdjele. Kao i obično, batler se vrzmao okolo, paraliziran činjenicom da jedan od stanara uistinu kuha.

»Miriše divno«, rekla je kad je položila posudice na veliki granitni radni stol u kuhinji.

Nije imala vremena dohvatiti zdjelice ili žlice. Fritz se odmah bacio na posao, otvarajući ormariće i ladice — a ona nije imala srca reći mu da je ne treba dvoriti.

»Onda, što se danas kuha?« upitala je Sjenku.

»Bolognese.« iAm je otvorio još jedan začim, kao da je točno znao koliko toga treba staviti unutra i bez mjerenja žlicom.

Pogledavši ga ravno u tamne oči bademastog oblika, Beth je podignula okovratnik svoje dolčevite kako bi sakrila ugrize na vratu. Premda on za to nije mario.

»Gdje ti je brat?«

»Gore«, dobila je kratak odgovor.

Ah. Tema završena. »Pa, onda se vidimo na Posljednjem obroku?«

»Imam sastanak, ali čeka vas janjetina, barem sam tako čuo.«

»Oh, mislila sam da kuhaš za...«

»Ovo je terapija«, rekao je, otresavši drvenu žlicu o rub zdjele. »To je jedini slučaj u kojem mi Fritz dopušta koristiti ovaj štednjak.«

Ona je stišala glas. »Mislila sam da imaš posebnu moć nad njim.«

»Vjeruj mi, da je imam, iskoristio bih je.« Smanjio je plamen. »Oprosti. Moram baciti oko na Treza.«

»Ozlijeđen je?«

»Moglo bi se reći.« Kratko joj se naklonio i izišao iz prostorije. »Dokora.«

Kad je otišao, kao da se i zrak promijenio, molekule u kuhinji su se primirile baš kao što ih je i njegovo mračno raspoloženje elektriziralo. Čudno, ali sviđali su joj se on i njegov brat. Još jedan par uvježbanih ubojica u kući uopće nije bio loša stvar.

»Gazdarice, mislim da imam sve što trebate.« Batler joj uruči pribor potreban za konzumaciju sladoleda Breyers na srebrnom pladnju. »Za vas i Odabranicu.«

»O, Fritz, kako lijepo, ali zapravo mi treba samo jedna zdjelica. Pojest ću svoje iz kutije, koliko god to neukusno zvučalo, ali dobro bi mi došla jedna... hvala ti.« Nasmiješila se kad joj je batler dodao žlicu. »Čitaš li misli?«

Slugan je porumenio, a na njegovom istrošenom, izboranom licu pojavio se osmijeh. »Ne, gazdarice. No, ponekad znam dobro predvidjeti.«

Otvorivši poklopac kutije s tri okusa, navalila je, pazeći da vadi samo vaniliju. »*Uvijek* predviđiš, bolje rečeno.«

Dok se on rumenio i spuštao svoj ionako pognuti pogled, poželjela ga je zagrliti. No, kad je posljednji put to učinila on se umalo onesvijestio od nepriličnosti te situacije. Slugani su poštovali stroga pravila ponašanja, a iako je njihova najdublja želja bila dobro služiti, jednostavno nisu mogli podnijeti da ih se hvali.

A iAm je jadnika ionako već dovoljno iznervirao.

»Jeste li sigurni da ne želite da vam poslužim malo?« batler je nervozno upitao.

»Znaš da ja to volim raditi sama.«

»Mogu li vam onda ponijeti gore pladanj?«

»Ne, mogu sama.« Budući da on samo što se nije sav stisnuo u sebe, napunila je Laylinu zdjelicu i dodala: »Bi li mi spremio ovaj sladoled?«

»Da, jasno, gazdarice. I žličicu. Ja ću se za to pobrinuti.«

Kad se pokupio kao pljačkaš banke s plijenom, odmahнула je glavom, dohvatila pladanj i uputila se u blagovaonicu. Ušavši s druge strane u predvorje, morala je na trenutak zastati i upiti prizor. Premda je svake večeri već dvije godine promatrala tu trokatnicu, ovaj zapanjujući prostor i dalje je stvarao osjećaj kao da ulazi u neki drugačiji svijet: od pozlate do sjajnih šarenih mozaika na podu, od murala na visokom stropu do malahitno-mramornih stupova, sve je bilo magično.

Kraljevski.

Istini za volju, cijela je palača bila umjetničko djelo, svaki prostor u kući drugačiji začuđujući luksuz, drugačije nijanse dovedene do savršenstva u svakoj pojedinoj prostoriji.

Definitivno nije tako živjela prije nego je Wrath ušao u njezin život, niti je to ikada očekivala. Gospode, sjećala se kad su se njih dvoje tek uselili ovamo. S rukom pod ruku, prošli su kroz sva krila, sve katove, od katakomba u podrumu do potkrovlja s gredama. Koliko je tu bilo soba? Oko pedesete je prestala brojati.

Ludo, ludo.

Kad se samo sjeti da to nije bila jedina stvar koju je naslijedila od svog oca. Novac... bilo je i jako puno novca.

Toliko puno da se, iako je pola podijelila s Johnom Matthewom kad se pojavio u njihovim životima, svota jedva smanjila iako je njezin polubrat uzimao milijune i milijune. Potpuno ludo.

Prešavši preko slike procvalog stabla jabuka, stigla je do stepenica s krvavocrvenim tepihom i krenula prema drugom katu. Siroče cijeli život, šokirala se kad je saznala da je njezin otac znao za nju, pazio na nju, slao novac. No, prema svemu što je čula, Darius je bio takav. Nikad nije izbjegavao svoju odgovornost.

Bože, da ga je barem poznavala.

Naročito sad.

Kad je stigla do vrha stepenica, primijetila je da su vrata radne sobe otvorena, a njezin muškarac na mjestu koje je toliko prezirao — nagnut nad hrpom papira na Braillovom pismu. Njegova ogromna ramena zauzimala su većinu drvenog trona na kojem je sjedio, njegovi talentirani prsti pratili su red za redom, a čelo mu se strašno mrštilo pod plaštem.

I njezin muškarac i George, njegov pas vodič, podigoše pogled kao da su je nanjušili.

»Leelan«, izdahnuo je Wrath.

Promeškolviji se, zlatni retriever skočio je s mjesta na kojem se bio sklupčao, mašući repom i stisnuvši vilicu u neki smiješak koji ga je natjerao na kihanje.

Samo se njoj smijao — premda se, ma koliko da ju je volio, nikad nije micao od Wratha.

Odloživši srebrni pladanj sa sladoledom na stol u hodniku, ušla je unutra i mahnula Saxtonu, koji je sjedio na svom uobičajenom mjestu na jednom od blijedoplavih francuskih naslonjača. »Kako su najvrjedniji muškarci na planetu?«

Odvjetnik specijaliziran za Stare zakone odmaknuo se od vlastite hrpe papira i naklonio joj se, a njegovo fino krojeno odijelo s lakoćom je pratilo njegove pokrete. »Dobro izgledaš.«

Da, pa, malo ljubavi nikom ne škodi.

»Hvala.« Zaobišla je golemi stol i uzela muževo lice u ruke. »Hej.«

»Tako mi je drago da si tu«, rekao je kao da se nisu vidjeli godinama.

Nagnuvši se kako bi ga poljubila u usta, znala je da je sklopio oči, iako ništa nije mogla vidjeti kroz njegova tamna stakla.

A onda se okrenula prema psu.

»Kako si ti, George?« Kao i mužu, utisnula je poljubac u mekanu njuškicu. »Paziš li na našeg Kralja?«

Puhanje i mahanje repom koji je udarao o kraljevu stolicu bilo je najbolji potvrdni odgovor koji je mogla dobiti.

»Onda, dečki, na čemu radite?« upitala je kad ju je Wrath povukao u svoje krilo i podragao joj leđa.

Bilo je to tako čudno. Prije nego ga je srela, prezirala je to sladunjavo maženje među parovima. No, tko bi rekao, vremena se mijenjaju.

»Samo neke molbe.« Odnosno, sranja koje bi najradije zapalio.

»Ostalo nam je još dvadesetak.« Saxton je protegnuo desnu ruku kao da mu se ukočila. »A onda se moramo pozabaviti sudskim odlukama, rodnim listovima i smrtovnicama.«

Wrath je pustio da mu glava padne unatrag. »Stalno razmišljam o tome kako mora postojati bolji način da se ovim pozabavimo. Grozno mi je što te pretvaram u tajnicu, Saxtone.«

Muškarac je slegnuo ramenima nad spisima. »Ne smeta mi nimalo. Sve samo da obavimo posao.«

»Kad smo već kod toga, što je iduće?«

Saxton je izvadio komad papira iz debele mape. »Dakle. Ovaj gospodin želi si uzeti još jednu šelan...«

Beth je zakolotala očima. »Što, kao, *Sve žene moga muža*, vampirsko izdanje?«

»Zakon dopušta.« Saxton je odmahnuo glavom. »Iako, iskreno, kao homoseksualac, ne znam zašto bi netko želio jednu, a kamoli više... Jasno, osim vas, moja kraljice. Za vas vrijedi napraviti iznimku.«

»Pazi što pričaš, odvjetniče«, zarezao je Wrath.

»Zezam se«, odvratio je odvjetnik.

Beth je bilo smiješno koliko su se svi opustili. »Čekaj, znači imati dvije žene je uobičajeno?«

Saxton je elegantno slegnuo jednim ramenom. »Nekoć je to bilo još rasprostranjenije, kad je naša populacija bila veća. Sada, svega je manje: združivanja, rođenja, smrti.«

Wrath je primaknuo usne njezinom uhu. »Možeš li ostati i praviti mi društvo na pauzi?«

Kolutanje njegovih kukova davalo je naslutiti da su mu misli već skrenule prema horizontali. Ili vertikalni, sam Bog zna da je dovoljno jak da je drži podignutu s poda koliko god dugo poželi.

Kad joj se tijelo počelo zagrijavati, sjetila se sladoleda koji je ostavila u hodniku. »Daš mi sat vremena? Moram...«

Glasan udarac s drugog kata svima im je privukao pažnju.

»Koji je to vrag?« promrsio je Wrath.

Dolje u uličici, Xcor je čučao i stiskao ranu od metka dok je pucnjava odzvanjala svuda oko njega, a škripa automobilskih guma najavljivala dolazak još bandita.

Zaklon. Trebao mu je zaklon, *odmah*. Te ljude nije bilo briga za njega, ali njihovi su meci bili gusti poput pljuska, nepredvidivi i nasumični kao stampedo bikova.

Skočivši unatrag, bacio se na zid zgrade, preneražen od bola u ramenu. Nije bilo vremena da o tome razmišlja. Osvrnuo se nalijevo, nadesno...

Sve što je vidio bila su vrata otprilike pet metara dalje, pa se bacio na pod i otkotrljao do njih, u međuvremenu izvukavši pištolj. Ispalio je dva metka u bravu, tresnuo vrata nogom i bacio se u tamu.

Zrak unutra bio je smrdljiv... i slatkast.

Mučno slatkast. Kao truli vonj smrti.

Užegao... kao degrad.

Zatvorio se unutra dok se vani i dalje pucalo, premda neće proći puno vremena prije nego se oglase sirene. Pitanje je bilo koliko je mrtvih, koliko ranjenih i hoće li se ijedan od te hrpe štakora bez repova uvući unutra?

Avaj, na ta budalasta pitanja morat će odgovoriti nakon što prokuži zašto to mjesto smrdi po neprijatelju.

Izvlačeći olovku s lampicom, posvijetlio je njome uokolo s mjesta na prljavom podu na kojem se nalazio. Komercijalna kuhinja očigledno je bila napuštena, paučina je visjela s ventilatora iznad štednjaka i praznih polica iznad stolova. Prašina se spustila na sve površine. Krš koji je nastao prilikom brzinskog bijega zakrčio je put sve do vrata.

Ustajući, Xcor je kružio lampom uokolo. Prazne, prevrnute kante u kojima su nekoć bile zalihe umaka i jogurta zakrčile su radni prostor, a otvorene tube još pune senfa i kečapa otkrivale su sadržaj koji je već prešao u kruto stanje, daleko nakon truljenja, već mumificiran. Nešto dalje, niz pladnjeva pored zahrđale perilice za suđe, s pokojom zalutalom žlicom ili vilicom i mutne, porazbijane čaše stajali su kao da čekaju da dođe neki fantomski perać posuđa i ubaci ih u perilicu.

Gazeći kroz ostatke bijelih porculanskih tanjura, pratio je miris koji mu je privlačio pažnju.

Degradacijsko društvo bilo je sačinjeno od ljudi unovačenih u rat protiv vampira, slabića koje je u njihovo jadno stanje inicirao Omega — a čija je posljedica bila stalan smrad koji je varirao negdje između dva dana mrtve životinje i pokvarenog mlijeka.

Neprijatelja se uvijek može prvo nanjušiti...

Hladnjača za meso nalazila se u udaljenom kutu, vrata nalik zatvorskim bila su rastvorena, a mrkli mrak unutra skrivao je tko zna što.

Posegnuvši naprijed prema kvaki, koža mu se zabijeljela pod svjetlošću lampe, a škripa vrata koja je rastvarao bila je dovoljno glasna da mu zazuji u ušima. Žurno grebuckanje sićušnih šapica ukazivalo je na to da su štakori bježali kad su ga čuli, nakon čega je osjetio i kako mu prelaze preko vrhova vojničkih čizama.

Od smrada gotovo da su mu zasuzile oči.

Zraka svjetlosti prva je ušla. A onda se pojavio.

U središtu velike hladnjače, obješen o kuku probijenu kroz stražnji dio vrata, neki je muškarac izvrsno glumio govedo.

Xcor je pretpostavio da se radi o muškarcu, sudeći prema hlačama i kožnoj jakni. Identifikacija lica bila je nemoguća. Štakori su ga izjeli od tjemena prema dolje, koristeći lanac koji ga je držao podignutim od poda kao autocestu do mirisnog obroka.

Nažalost, nije se radilo o njegovom neprijatelju već o pravom mrtvacu.

Koje razočaranje. Nadao se nečemu što je imalo veze s njim. Umjesto toga, još ljudi...

Čuvši nečije spoticanje u mraku, ugasio je lampu i izoštrio osjetila. Čak i pored smrada lika koji je visio s kuke, bakrenasti miris svježje krvi najavio je onoga tko je već dolazio. Kao i gundanje ranjenika.

A jooj. Nekoga je bubalo.

Mlataranje se nastavilo i kad su sirene najavile dolazak policije, premda su zvukovi sada bili prigušeni, što je značilo da ih je pridošlica u kuhinji, pametno, obojicu zatvorila unutra.

»Sranjel!«

Posjetitelj je srušio nekoliko praznih plastičnih posuda kad se zaletio u šank. A onda je nastavio psovati. Stenjao je kao da će leći na pod, vjerojatno na komad nehrdajućeg čelika. A onda je plitko disao.

Izgubivši strpljenje za cijelu tu dramu, Xcor je izišao iz hladnjače. Za razliku od ozlijeđenog bandita, on je otprilike znao kako mjesto izgleda, pa je uspio naciljati tipa, zahvaljujući dobrom sluhu, znajući gdje se nalazi središnji stol.

Doduše, sve bi bilo mnogo lakše da je išta vidio. Osim očitih orijentacijskih prednosti, nije mu se sviđao taj bestežinski osjećaj koji je dolazio skupa sa sljepoćom, kao ni činjenica da se pri kretanju morao oslanjati na sluh i njuh. Isto tako, bilo što mu se moglo naći pred nogama preko čega bi se mogao prevrnuti.

No, uspio je stići do ozlijeđenog čovjeka. »Nisi sam«, Xcor je polako rekao u mraku.

»Što! O, Bože! Tko si...«

»Zvučim li kao netko od tvojih prrrrijatelja?« Potrudio se razvući slovo R malo više nego je to inače činio, u slučaju da njegov Stari jezik i naglasak nisu bili dovoljno jasni.

Još dahtanja. Teškog, jako teškog disanja. Uz oštar miris istinskog straha.

»Vi ljudi...« Xcor je zakoračio još par koraka naprijed, više se i ne trudeći prigušiti zvuk čizama. »Vaš je problem taj da nemate prave neprijatelje. Borite se međusobno oko blokova ulica ili državnih granica jer vas ništa vanjsko ne ujedinjuje. Moja vrsta, s druge strane? Mi imamo neprijatelja, što zahtijeva određenu povezanost.«

Nedovoljno da spriječi pretenzije na tron, doduše.

U tom je trenutku čovjek počeo pričati gluposti. Ili je to možda bila neka vrsta molitve? Koja slabost. Bilo je to žalosno — i iskoristivo kao moralni imperativ.

Xcor je upalio lampicu.

Na njezinom svjetlu, bandit se okrenuo i krvavim tijelom obrisao jedan dio površine.

Plazma... pravo sredstvo za čišćenje.

Razrogačene oči jedva su stale unutar duplji, a teško disanje pištalo je kroz otvorena usta, donedavno opasan lik bio je dokrajčen, bol i strah pretvorili su njegovo samopouzdanje u običnu uspomenu.

»Znaj da nas ima još među vama«, Xcor je tiho rekao. »Slični, ali ne isti. I uvijek gledamo.«

Muškarac se sav stisnuo, želeći pobjeći, premda nije imao kamo. Radna je ploha bila mjesto za pribor za jelo i cjedila, a ne madrac za guzicu odraslog muškarca.

»Tko... Tko si ti?«

»Možda će slika biti bolja od opisa.«

Pokazavši ocnjake, Xcor je okrenuo lampicu prema svom licu.

Vrisak je bio visok i nije potrajao dugo. Zahvaljujući golemoj navali adrenalina, muškarac se onesvijestio, a smrad mokraće koji je došao do Xcorovih nosnica značio je da je izgubio kontrolu nad svojim tjelesnim funkcijama.

Zbilja zabavno.

Xcor se brzo odmaknuo i zahvaljujući lampici s lakoćom otišao do vrata. Naslonivši se na zid, ugasio je lampicu i pustio da vrisak privuče potrebnu pažnju.

Caldwellska policija odgovorila je s impresivnom učinkovitošću; nekoliko je policajaca rastvorilo vrata, a njihove su lampe probole gustu tamu.

Čim su ugledali bandita, poletjeli su naprijed, što je Xcoru bio znak da pobjegne.

Kad je kliznuo kroz vrata, čuo je riječ vampir u kaosu razgovora iza sebe i s osmijehom na usnama dematerijalizirao se dalje od gomile.

Natrag u Starom kraju, on i njegova Banda kopiladi održavali su na životu vjerovanja i mitove, pokazujući se s vremena na vrijeme, uvijek pojedincima, uvijek na način koji je odgovarao zabludama koje su ljudi imali o njihovoj vrsti.

Oskvrnitelji djevica. Izvori zla koje je spavalo u lijesovima. Čudovišta tame.

Koje budalaštine — iako se ovo posljednje zbilja odnosilo na njega.

Istini za volju, bio je dobar osjećaj napraviti nešto takvo tu u Caldwellu, kao kad pas označava svoj teritorij. Uživao je dajući toj budali u kuhinji nešto što će ga proganjati tijekom nadolazećih dana u zatvoru.

Ako se pruži prilika za zabavu, treba je iskoristiti.

Peto poglavlje

Kad je John Matthew došao do veličanstvenog stubišta u kući, posljednje što mu je bilo na pameti bila je prošlost.

Dok se penjao, koncentrirao se na to, po redosljedu važnosti, da razodjene svoju šelan prije Posljednjeg obroka, da je razodjene u njihovoj sobi iiii da ima svoju šelan голу ispod sebe u njihovom krevetu prije Posljednjeg obroka.

Njegova odjeća? Nije predstavljala naročit problem osim onog dijela ispod struka. A ako baš bude morao, mogao bi i potpuno preskočiti dio u spavaćoj sobi — pod uvjetom da mjesto na kojem završe nudi barem privid privatnosti.

Dakle, da, penjući se prema drugom katu, na umu je imao sadašnji trenutak i Xhex - koja je, ako je sve išlo po planu, napustila klub Iron Mask prije otprilike petnaest minuta i sada radi na pitanjima »golotinje« i »spavaće sobe«.

Međutim, sudbina je imala drugačiji plan.

Kad se popeo na kat, dvostruka vrata Wrathovog ureda bila su otvorena i kroz njih je ugledao dobro poznat prizor: Kralj je sjedio za svojim ukrašenim stolom, kraljica u njegovom krilu, George, zlatni retriever, do nogu, a Saxton, Blayeva bivša ljubav i Wrathov trenutni odvjetnik, sjedio je na kraju sofe. Kao i obično, golemi je stol bio prekriven papirima, a Wrathovo je raspoloženje bilo loše.

Zapravo, mračni izraz na njegovom licu već je postao inventar te prostorije, baš kao i antikni francuski namještaj koji jedva da je dostajao Bratstvu tijekom njihovih sastanaka i blijedoplavi zidovi koji bi više nalikovali budoaru neke ženske po imenu Lisette ili Louisa.

No, što je on znao o preuređivanju kuće?

Zastavši kako bi im mahnuo, namjeravao je nastaviti dalje do svoje sobe, naći svoju družicu, uzeti je na nekoliko načina, a onda se spustiti dolje, svježe otuširan, na zadnji obrok u danu.

Umjesto toga, netom prije nego se okrenuo, susreo se oči u oči sa svojom polusestrom, Beth.

Čim su im se pogledi susreli, neka kombinacija neurona eksplodirala mu je u mozgu, a električni naboj bio je previše za njegovu matičnu ploču. Bez upozorenja, pao je na pod, težina ga je povukla unatrag, mišići su mu se stisnuli, zgrčili i potom posve ukrutili.

Onesvijestio se prije nego je dotaknuo pod...

... A kad je ponovno došao k sebi, prvo što je registrirao bio je bol u glavi i stražnjici.

Polako trepćući, shvatio je da, ako ništa drugo, može vidjeti. Strop iznad njega postajao je sve jasniji prije nego se pojavio niz zabrinutih lica. Xhex je bila odmah pored njega, ruka kojom je inače držao bodež između njenih dlanova, njeno čelo namršteno kao da se i sama htjela zavući u tamu koja ga je povukla i izvući ga otamo.

Kao polu-simpat, možda je to i mogla učiniti. Možda se zbog toga tako brzo i vratio k sebi? Ili je satima bio u nesvijesti?

Doktorica Jane bila je pored nje, a s njegove druge strane još su stajali Qhuinn i Blay. Wrath je čučao pored Beth.

Čim je primijetio svoju sestru, električna aktivnost opet se pokrenula, a kad je druga runda zaprijetila ponovnim zatamnjenjem, sve što je mogao misliti bilo je, kvragu, ovo se već dugo nije dogodilo.

Mislio je da je gotovo s tim sranjima.

Takvi napadi nikad mu nisu predstavljali problem, dok nije prvi put sreo Beth, a nakon toga bilo je još epizoda, uvijek iznenada, nikad po nekom uzorku koji je mogao prepoznati. Jedina dobra vijest? Nikad se nisu događali tijekom borbe, niti su mu ugrožavali život.

Nehotice, tijelo mu poskoči uvis, a torzo se uspravi na tepihu kao da su mu rebra privezana o neko uže koje povlači netko odozgo.

»John?« rekla je Xhex. »John, lezi.«

Nešto mu se nadimalo u grudima, neka vrsta klonule emocije koja mu je istovremeno bila i izvan dosega i krajnje živa. Posegnuvši rukom prema Beth, poželio je da ga uzme za ruku, a kad je ona čučnula i to učinila, usta su mu se počela rastvarati, usnice i jezik prisjetili su se starih navika... iako nikakav zvuk nije uspio prekinuti njegovu nijemost.

»Što pokušava reći?« Beth je htjela znati. »Xhex? Blay?«

Xhexin izraz lica postao je bezličan. »Ništa. Nije ništa.«

John se namrštio i pomislio, sranje. Pa ipak, nije znao o čemu se radi ništa više no Beth, no isto tako nije mogao prestati komunicirati.

»John, o čemu god da se radi, u redu je.« Sestra mu je stisnula dlan. »U redu si.«

Nagnut iznad svoje šelan, Wrathovo se lice pretvorilo u neumoljivu masku, kao da je pokupio neku vibru koja mu se nije sviđjela.

Izenada, John osjeti kako mu se usta drugačije pomiču, da govori neke druge stvari, iako nije imao pojma što. U međuvremenu, Beth se mrštila... Kao i Wrath...

I to je bilo to.

Kad mu se mozak ponovno počeo gasiti, promatrao je Beth sve dok naposljetku nije vidio ništa osim njezina lica.

Bez nekog razloga, osjećao se kao da ju nije vidio godinu ili dvije. Izražajne crte njezina lica, velike plave oči, tamne trepavice, duga tamna kosa... Sve mu je odjekivalo u prsima.

Ali ne na romantičan način.

Bilo je to nešto sasvim drugačije, no svejedno jednako snažno.

Šteta da nije mogao ostati pri sebi dovoljno dugo da shvati o čemu se radi.

»Spremni smo.«

Kad je Assail povukao svoju drugu crtu kokaina, uspravio se pored granitnog stola i pogledao svoje bratiće. Preko puta kuhinje u njegovoj staklenoj kući na rijeci Hudson, dvojica muškaraca bila su odjevena u mat crno od glave do pete. Čak im ni pištolji i noževi nisu sjajili na svjetlu.

Savršeno za ono što je planirao.

Assail je zatvorio bočicu i gurnuo je u crnu kožnatu jaknu. »Onda, idemo.«

Povevši ih kroz stražnja vrata pored garaže, sjetio se zašto ih je iz Starog kraja doveo u Caldwell. Uvijek spremni, bez dodatnih pitanja.

U tom smislu, bili su isti kao i automatsko oružje koje su nosili na svojim snažnim tijelima danju i noću.

»Idemo prema jugu«, naredio im je. »Pratite moj signal.«

Blizanci su kimnuli glavama, njihova savršeno identična lica sabrana i mračna, njihova snažna tijela spremna da se rašire i krenu u akciju, što god da je situacija zahtijevala. Zapravo, samo njima je i vjerovao, no čak i to jamstvo, temeljeno na njihovoj zajedničkoj krvi, nije bilo apsolutno.

Kad je Assail navukao crnu masku preko lica, oni su učinili isto — a onda se trebalo dematerijalizirati. Sklopivši oči kako bi se koncentrirao, požalio je zbog kokaina. Nije mu zapravo ni trebao, s obzirom na to kamo su išli, ionako je bio previše uzbuđen. U posljednje vrijeme, međutim, povući crtu bilo je kao obući kaput ili staviti pištolj oko pasa.

Navika.

Koncentracija... Koncentracija... Koncentracija...

Trenutak poslije, namjera i želja spojile su se u jedno, a njegov fizički oblik rasprsnuo se u slabo povezan niz molekula. Naciljavši destinaciju, poletio je prema njoj, osjećajući kako njegovi bratići putuju preko noćnog neba skupa s njim.

U kutku svoga uma, znao je da taj izlet nije uobičajen. Kao poslovan čovjek, život je računao na temelju povrata uloženog: sve što je radio temeljilo se na povratu uloženog. Zbog čega se i upleo u trgovinu drogom. Teško da će išta imati bolju maržu od prodaje kemikalija ljudima na crnom tržištu.

Dakle, ne, nije bio spasitelj, bio je anti-bog samaritanac. A što se osvete tiče? Ako se i osvećivao, bilo je to samo radi njega samog, nikad radi drugih.

No, tog je puta morao napraviti iznimku.

Njegova je destinacija bila imanje u West Pointu u New Yorku, velebna stara kamena kuća koja se smjestila na velikoj travnatoj površini. Assail je već jednom bio na tom imanju — kad je slijedio stanovitog provalnika... i promatrao ne samo kako prolazi kroz veoma učinkovit sigurnosni sustav, već šteta kroz palaču ne uzimajući ni jednu jedinu stvar.

Međutim, zaokrenula je jednu od Degasovih skulptura za otprilike dva centimetra.

A posljedice za nju bile su strašne.

Sada se situacija morala promijeniti.

Na nasilan način.

Ponovno preuzevši oblik na najnižem dijelu široke prednje tratine, stavio je masku preko lica, skrivajući se u drvoredu koji je obrubljavao udaljene krajeve imanja. Kad su se njegovi bratići materijalizirali pored njega, sjetio se tog prvog posjeta i zamislio Solu u snijegu, njezinu bijelu jaknu koja se s njim stopila kad je poletjela prema svojoj meti.

Jednostavno nevjerojatno. Bio je to jedini način na koji je mogao opisati išta u vezi s tom ženom...

Duboko u grlu posesivno zareži — još nešto što uopće nije bilo nalik njemu. Rijetko kad je mario izašto osim za novac. Sigurno ne za žene i nikad, nikad za ljude.

Ali Sola je bila drugačija od trenutka kad ju je nanjušio, onda kad je ušla na njegov posjed — a pomisao da ju je Benloise oteo? Iz vlastitog doma? U kojem je spavala njezina baka?

Neprihvatljivo.

Benloise neće preživjeti odluku koju je donio.

Assail je počeo koračati prema naprijed, mjereći imanje svojim oštrim pogledom. Zahvaljujući blistavom, zimskom mjesecu, jednako je tako mogao biti i dan, a ne dva sata ujutro — sve, od nadstrešnice i obrisa terasa do sporedne zgrade otraga, bilo je jasno vidljivo.

Ništa se nije micalo. Ni vani ni iza mračnih prozora kuće.

Približivši se, nastavio je prema stražnjem dijelu, ponovno proučavajući raspored terasa i katova. Koje nasljedstvo, pomislio je. Koje zdanje. Nimalo nalik dileru na veliko.

Možda se Benloise i nije toliko ponosio načinom na koji je stekao svoj novac.

»Ovdje ulazimo«, Assail je tiho rekao, kimnuvši prema velikim prozorima na trijemu.

Poput duha prošavši kroz njih, ponovno je preuzeo oblik u unutrašnjosti kuće gdje je nepomično stajao i očekivao zvuk koraka, vrisak, komešanje, zatvaranje vrata.

Sjajno crveno svjetlo visoko u kutu kuće značilo je da je sigurnosni sustav uključen, a detektori pokreta još se nisu aktivirali njihovim iznenadnim upadom. No, čim se pomakne? Nastat će pakao.

A to je i bio plan.

Assail je najprije onespособio sigurnosne kamere. Potom je pokrenuo alarm, posegnuvši u džep i izvukavši kubansku cigaru, zbog čega je svjetlo odmah počelo treperiti. I dok je ono treperilo posvuda, on je polako palio svoju cigaru, očekujući da dotrči tko zna koliko krupnih siledžija.

Kad se to nije dogodilo, izdahnuo je preko ramena i krenuo naprijed, prošavši preko cijelog prvog kata s bratićima tik za petama. Hodajući uokolo, otresao je pepeo na orijentalne tepihe i talijanske mramorne pločice.

Mali podsjetnik u slučaju da nikog ne sretnu. S obzirom na odmazdu koju je onaj kopilan smatrao prikladnom za pomicanje skulpture, pepeo cigare razbjesnit će gada.

Nakon što ništa nije pronašao u otvorenim prostorijama kuće, krenuo je prema krilu za poslugu i naišao na praznu kuhinju, modernu i krajnje nemaštovitu. Bože, kako dosadno, kromirane sive boje nalikovale su staračkom bljedilu, a oskudni namještaj davao je naslutiti da uređenje prostora nije bilo prioritet u prostorijama u kojima sam Benloise nije boravio. No, još važnije, kao i u primaćim odajama, nije bilo mirisa Soline prisutnosti, baruta ili svježje krvi. Nadalje, nije bilo posuđa ni u jednom od tri duboka sudopera, a kad je otvorio hladnjak, samo zato što je to mogao, našao je šest zelenih boca Perriera na gornjoj polici, i ništa drugo.

Svjetlo farova prijeđe preko prozora i zablješti mu u lice, bacajući oštre sjene među nogama stola, naslonima stolica i policama s kuhinjskim priborom.

Assail je izbacio oblak dima i nasmiješio se. »Hajdemo van da im poželimo dobrodošlicu.«

No, vozilo je prošlo pored kuće i prišlo stražnjoj zgradi, što je značilo da osoba koja je dolazila nije došla zato što je čula upaljeni alarm.

»Sola...« šapnuo je dematerijalizirajući se na snijegom prekrivenu tratinu.

Obuzele su ga emocije, no svejedno se pobrinuo za to da onespособi nadzorne kamere na stražnjem vanjskom dijelu kuće — potom je skinuo masku kako bi mogao lakše disati. Klasični sedan ušao je u garažu i tamo se zaustavio, a dva bijelca izašla su iz prednjeg dijela, zalupivši vratima i zaobišavši automobil...

»Pozdrav, prijatelji«, rekao je Assail uperivši pištolj prema njima.

Ah, gle. Znali su slušati, svaki se ukipio kad su se okrenuli u smjeru njegovog glasa.

Prišavši im, Assail je uperio pištolj prema muškarcu s desne strane, znajući da će blizanci dobro procijeniti i koncentrirati se na drugog. Kad mu je prišao, nagnuo se i provirio kroz prozor stražnjeg sjedala, pripremajući se ugledati Solu, zarobljenu.

Ništa. Unutra nikog nije bilo, nitko nije bio zavezan, začepljenih usta, onesviješten, niti se stiskao u strahu od batina koje su ga neminovno čekale.

»Otvorite prtljažnik«, naredio je Assail. »Samo jedan od vas, ti. Ti to napravi.«

Assail je pratio muškarca okolo, ne pomičući vrh pištolja s jadnikovog zatiljka, vrzmajući prstom na okidaču, spreman stisnuti.

Pop!

Brava prtljažnika se otvori i on se bešumno podigne, svjetlo iznutra probije se van...

I osvijetli dvije putne torbe. To je bilo to. Ništa osim dviju putnih torba od sintetike.

Assail je uvukao dim cigare. »Kvragu, gdje je ona?«

»Gdje je tko?« upitao je muškarac. »Tko si ti...«

Nalet čiste mržnje i bijesa eksplodira mu u glavi, preuzimajući kontrolu.

Drugi *pop!* bio je zvuk metka koji je izišao iz Assailovog pištolja i prošao ravno kroz gadovu lubanju. Krv je pritom poprskala putne torbe, automobil i prilaz.

»Isuse Kriste!« viknuo je drugi tip. »Koji...«

Bijes, nepomućen ni trunčicom racionalnog razmišljanja, natjerao je Assaila da strašno, užasno zaurla — kad se pištolj ponovno trznuo. Tako reći.

Treći *pop!* oborio je vozača, metak mu je ušao ravno između obrva, a tijelo se stropoštalo unatrag u slobodnom, narkoleptičnom padu.

Kad su mlohove ruke i noge pale na pod, Ehricov suhi glas dopro je do njega. »Jasno ti je da smo ih mogli ispitati.«

Assail je zagrizao cigaru, uvlačeći dovoljno dugo da ne napravi svojim rođacima nešto što će kasnije požaliti. »Uzmite torbe i sakrijte ih negdje gdje ih možemo poslije pronaći.«

Dalje, na početku prilaza, automobil je skrenuo s glavne ceste i pojurio naprijed. »Napokon«, prasnuo je Assail. »Očekivali biste bržu reakciju.«

Zakočio je ispred kuće, barem dok osoba iza volana nije ugledala Assaila, njegove bratiće i sedan. A onda su gume izrovale snijeg kad je ponovno nagazio na gas.

»Uzmite torbe«, prosiktao je blizancima. »*Idemo.*«

Osvijetljen farovima, Assail je spustio pištolj do bedra i sakrio ga u naborima svog kožnog kaputa, naredivši svojoj ruci da tamo i ostane. Premda se još više razbjescio, Ehric je imao pravo. Upravo je ušutkao dvije gubice.

Što je bio dodatan dokaz da je izgubio razum. I nije si mogao dopustiti još jednu takvu pogrešku.

Kad se sedan zaustavio, trojica muškaraca izašla su van i, zbilja, došli su pripremljeni. Višestruke cijevi uperene prema njemu, u mirnim rukama. Dečki su to već prije radili, zapravo je čak i prepoznao dvojicu od njih.

Zaštitar na čelu spustio je pušku. »Assail?«

»Gdje je ona?« pitao ga je.

»Što?«

Istini za volju, već mu je dosadilo sve to mrštenje i zburjenost. Assailov prst na okidaču opet se počeo meškoljiti. »Tvoj šef ima nešto što želim natrag.«

Napadačev oštar pogled skrenuo je prema prvom sedanu, onom s otvorenim prtljažnikom, a s obzirom na to da je odmah podignuo obrve, očigledno je primijetio potplate cipela svojih prethodnika na asfaltu.

»Nijedan od njih nije mi znao odgovoriti«, polako je rekao Assail. »Možda bi ti htio pokušati?«

Istog trena, pištolj se vratio na početni položaj. »Koji kurac si ti?«

Iz vedra neba pojaviše se blizanci i okružije trio, s daleko više oružja, sa sva četiri dlana na kvartetu Smith & Wessons.

Assail je držao svoj pištolj na mjestu, privremeno izvan uporabe. »Predlažem da spustiš oružje. Ako to ne učiniš, ubit će te.«

Na trenutak je nastala pauza, za Assailov ukus — preduga.

U tren oka ruka mu poskoči i — *pop!* Ubio je najbližeg zaštitara metkom kroz uho, putanjom koja nije dotaknula drugu dvojicu. Kad je još jedno mrtvo tijelo palo na tlo, pomislio je, vidite? Ima još sasvim dovoljno živih s kojima se može popričati.

Assail je spustio ruku i otpuhnuo još jedan dim koji je odletio prema farovima i njihovo svjetlo obojio u plavo. obraćajući se paru koji je i dalje stajao na nogama, ravnodušno je rekao: »Ponovno ću vas pitati, gdje je ona?«

Puno je riječi izašlo iz njihovih usta, ali nijedna vezana uz *ženu, zatočenu, otetu.*

»Dosadni ste«, rekao je i ponovno podignuo pištolj. »Predlažem da netko od vas odmah prijeđe na stvar.«

Šesto poglavlje

Je li živ?«

Beth je čula kako joj riječi izlaze iz usta, ali je bila tek napola svjesna da ih je izrekla. Jednostavno je previše zastrašujuće kad se tip, jak kao što je bio John Matthew, tako sruši. Još gore? Došao je k sebi na minutu i pol, pokušao joj nešto reći, a onda se opet onesvijestio.

»Dobro«, rekla je doktorica Jane kad mu je prislonila stetoskop na srce. »U redu, treba mi tlakomjer...«

Blay je stavio mlohavu rukavicu u ruku doktorice koja se odmah bacila na posao, omotala je oko Johnovog nabreklog bicepsa i napuhala. Dugo siktanje bilo je preglasno, a Beth se naslonila na svog helrena dok su čekali rezultate.

Izgledalo je kao da traje cijelu vječnost. U međuvremenu, Xhex je ljuljuškala Johnovu glavu u svom krilu. Bože, kako teško. Netko koga voliš samo se tako onesvijesti, a ti nemaš pojma što će se iduće dogoditi.

»Malo je nizak«, promrmljala je Jane kad mu je skinula rukavicu tlakomjera. »Ali ništa strašno...«

Johnove se oči počnu otvarati, kapci su mu se dizali i spuštali.

»Johne?« Xhex je hrapavo rekla. »Vraćaš li mi se?«

Očigledno se vraćao. Okrenuo se prema glasu svoje družice i podignuo drhtavu ruku, stisnuvši njezin dlan i gledajući je u oči. Kao da se događala nekakva razmjena energije, a trenutak potom John je sjeo. Uspravio se. Tek se malo ljuljao na nogama kad su se zagrlili i dugo stajali srcem uz srce.

Kad joj se brat konačno vratio, Beth se odmaknula od Wratha i snažno zagrlila mlađeg muškarca. »Tako mi je žao.«

John se povukao i znakovnim jezikom je upitao, *zbog čega?*

»Ne znam. Samo ne želim... Ne znam.«

Podignula je ruke u zrak, a on je odmahnuo glavom. *Nisi ništa loše učinila. Beth, zbilja. U redu sam, sve je okej.*

Gledajući u njegove plave oči, tražila je u njima odgovor na pitanje što se to upravo dogodilo i što joj je pokušavao reći. »Što si mi pokušavao reći?« glasno je šapnula.

Čim je shvatila što je rekla, naljutila se na samu sebe. Nije bilo pravo vrijeme za to. »Oprosti, nisam htjela to pitati... «

Govorio sam nešto? Promatrao ju je.

»Dajmo mu malo prostora«, rekao je Wrath. »Xhex, odvedi svog muškarca u sobu.«

»Amen«, ubacila se žena širokih ramena, uhvativši Johna oko pasa i odvedeći ga niz hodnik s kipovima.

Doktorica Jane vratila je opremu natrag u svoju malu crnu torbu. »Vrijeme je da saznamo uzrok toga.«

Wrath je tiho opsovao. »Ima li liječničku dozvolu za borbu?«

Ona je ustala i mudro zaškiljila. »Mrzit će me zbog toga, ali ne. Najprije želim napraviti magnetsku rezonancu. Nažalost, oko toga ćemo se morati malo dogovoriti.«

»Kako mogu pomoći?« upitala je Beth.

»Idem porazgovarati s Mannyjem. Havers nema te aparate, a nemamo ih ni mi.« Doktorica Jane provukla je ruku kroz svoju kratku plavu kosu. »Nemam pojma kako ćemo ga odvesti u St. Francis, ali moramo ići tamo.«

»Što misliš da bi moglo biti?« ubacila se Beth.

»Bez uvrede, ali ne želiš znati. Sad želim povući par veza i...«

»Idem s njim«, Beth je tako uporno zurila u Vishousovu šelan da je bilo pravo čudo da joj nije probušila rupu u čelu. »Ako već mora raditi taj test, ja idem s njim.«

»U redu, ali moramo smanjiti ekipu na apsolutni minimum. Ionako će to biti dovoljno teško odraditi i bez cijele vojske pratitelja.«

Vishousova družica okrenula se i otrčala niz stepenice, a dok je odlazila, polako je nestajalo i njezina oblika, težine, njezina se prisutnost rasipala sve dok se nije pretvorila u duha koji je lebdio nad tepihom.

Duh ili tijelo, nije bitno, mislila je Beth. Radije bi da je liječi ta žena nego itko drugi na planetu.

O, Bože... John.

Beth se okrenula prema Blayu i Qhuinnu. »Zna li itko od vas što je pokušavao reći?«

Obojica su pogledali prema Wrathu. A potom žurno odmahnuili glavama.

»Lazovi«, promrsila je. »Zašto mi ne želite reći...«

Wrath joj je počeo masirati ramena, kao da ju je želio smiriti, što je značilo da je, iako zbog svoje sljepoće ne zna detalje, svejedno osjetio emociju. Bio je takav. Nešto je znao.

»Pusti to, leelan.«

»Ne započinjite sad s tom muškom spikom«, rekla je ona, odmičući se i gledajući u vojsku muškarčina. »To je moj brat i pokušavao je razgovarati sa mnom. Zaslužujem biti upućena.«

Blay i Qhuinn bavili su se zurenjem u tepih. U zrcalo iznad stolića pored otvorenih vrata ureda. U svoje nokte. Očigledno su se nadali da će upasti u neku crvotočinu i nestati.

Pa, loša vijest, dečki, život nije epizoda serije *Doctor Who*. I znate što? Pomisao da ta dvojica — kao i svi ostali mušjaci u kući — uvijek slušaju Wrathu, samo ju je još više ljutila. No, osim da lupa nogama i izgleda poput budale, mogla je još samo odgoditi svađu za poslije, kad ona i njezin mužjak budu imali malo privatnosti.

»Leelan...«

»Sladoled mi se topi«, promrmljala je odlazeći do stolića po pladanj. »Uljepšali biste mi noć kad bi me netko od vas trojice shvatio ozbiljno. No, bolje da to ne očekujem, zar ne?«

Dok je odlazila, stanovita slutnja koja ju je pratila nije bila nov osjećaj — još otkako su Wrathu ustrijelili, osjećala se kao da će se svakog trena još nešto dogoditi, a pogled na brata srušenog na tepihu, nije pomogao odagnati tu paranoju.

Upravo suprotno.

Stigavši do vrata koja su bila Blayeva prije nego se uselio ka Qhuinnu, pokušala se sabrati.

Nije uspjela, ali je svejedno pokucala. »Layla?«

»Uđi«, čula je prigušen odgovor.

Balansirajući s pladnjem na boku, bilo je teško dobro dohvatiti kvaku...

Payne, V-jeva sestra, otvorila je vrata s osmijehom na licu. Čovječe, bila je zbilja impresivna, naročito u toj crnoj koži. Bila je jedina ženka koja je povremeno s Bratstvom odlazila u boj — i vjerojatno se upravo vratila doma nakon jedne smjene.

»Dobra večer, moja kraljice.«

»O, hvala.« Beth je podignula ono što je nosila i ušla u sobu koja je mirisala po lavandi. »Donosim namirnice.«

Payne odmahne glavom. »Mislim da su itekako potrebne. Ne vjerujem da joj je išta više ostalo u želucu — zapravo, čini mi se da je izbacila svu hranu koju je pojela prošlog tjedna.«

Kad su iz kupaonice doprli zvukovi povraćanja, obje su se lecnule.

Beth je promatrala zdjelicu sa sladoledom Breyers. »Možda da se vratim poslije...«

»Da se nisi usudila«, viknula je Odabranica. »Osjećam se super!«

»Ne zvuči mi tako...«

»Gladna sam! Da se nisi usudila otići.«

Payne slegne ramenima. »Ima sjajan karakter. Dolazim ovamo po inspiraciju, ali ne kako bih potaknula vlastito razdoblje potrebe. I baš zato sad moram ići.«

Kad je V-jeva sestra ponovno protrnula, kao da je ženski ciklusi i bebe nimalo ne zanimaju, Beth je položila pladanj na antikni stol. »Pa, zapravo... ja se tome nadam.«

Tiho je opsovala kad je ugledala Paynein zabezeknuti izraz lica. »Mislim.... Mmm...«

Da, kako da se izvučem iz ovoga.

»Ti i Wrath ćete dobiti mlado?«

»Ne, ne, ne. Samo malo.« Podignula je dlanove i pokušala smisliti kako da se izvuče. »Ah...«

Payne ju je zagrlila brzo poput vjetra i snažno poput muškarca, istisnuvši joj zrak iz pluća. »To su *divne* vijesti...«

Beth se izvlačila iz njezina željeznog stiska. »Zapravo, još nismo došli do toga. Samo sam... Gle, nemoj reći Wrathu da sam tu, okej?«

»Znači, želiš ga iznenaditi! Kako romantično!«

»Da, iznenadit će se, to je sigurno.« Kad ju je Payne čudno pogledala, Beth je odmahнула glavom. »Gle, da budem sasvim iskrena, ne znam hoće li moje razdoblje potrebe nužno završiti dobro.«

»Nasljednik prijestolja zbilja bi mu mogao pomoći. Ako razmišljaš politički.«

»Ne razmišljam tako i nikada neću.« Beth stavi ruku na trbuh, pokušavajući u njemu zamisliti nešto drugo osim tri obroka i pokoji desert. »Samo... Zbilja želim bebu, a nisam sigurna da se on slaže. No, ako se dogodi... Pa, možda bi to bilo dobro.«

Zapravo, jednom joj je rekao da u njihovoj budućnosti ne vidi djecu. Ali to je bilo davno...

Payne ju je kratko stisnula za rame. »Drago mi je zbog vas i nadam se da će vam upaliti. No, kako rekoh, moram ići, jer ako ima išta istine u onom starom praznovjerju, ne želim se naći u nevolji.« Okrenula se prema napola zatvorenim vratima kupaonice. »Layla! Moram ići!«

»Hvala ti što si svratila! Beth? Ti ostaješ, zar ne?«

»Da. Ja ću biti tu.«

Kad je Payne otišla, Beth je imala previše energije da bi sjela, a pomisao da taji nešto od Wratha nije joj se sviđala. Ukratko, morat će porazgovarati s njim o tome, samo je trebalo pronaći pravi trenutak za to.

Priča o razdoblju potrebe i djetetu nije bila jedino što ju je tištalalo. Još ju je pekao onaj okršaj s Wrathom i dečkima. Voljela je Bratstvo, svaki od njih dao bi život za nju

i uvijek su bili tu za nju i Wratha. No ponekad su je te spike "svi za jednog, jedan za sve" izluđivale.

Dodatan teret. Toliko da se Beth trgnula i položila lice među dlanove.

Pripremi se na to, rekla je samoj sebi. Lijepo je zamišljati lutkice i autiće, tepanje i maženje, ali roditeljstvo je započinjalo s trudnoćom, pa bi joj bilo bolje da bude spremna.

Iako, sudeći po trenutnoj brzini, njezino razdoblje potrebe nije se baš žurilo. Koliko je već noći dolazila tu? I da, osjećala je hormone, ili je možda život jednostavno bio pretežak.

Pravi trenutak za početi raditi na djetetu.

Mora da je poludjela.

Bacivši se na krevet i protegnuvši noge, posegnula je za sladoledom i napala ga žlicom. Gurnuvši je u posudu, iskopala je komadiće čokolade i samljela ih kutnjacima, gotovo i ne osjećajući njihov okus.

Nikad prije nije jela kad bi se osjećala loše, ali u posljednje vrijeme? Grickala je i kad nije bila gladna, i to se počelo primjećivati. S tim na umu, podigne košulju i otkopča dugme i zatvarač na hlačama.

Utonuvši među jastuke, pitala se kako je moguće tako brzo pasti od vrhunaca strasti do depresivne zlovolje. U tom je trenutku pomislila da nikada neće doživjeti svoje razdoblje potrebe, a kamoli začeti... I da se vjenčala za tipa koji je bio uistinu prespor.

Nastavljajući s kopanjem, uspjela je izvući van velike komade, na što odluči da se mora pribрати. Ili barem pričekati da sva ta čokolada počne djelovati i popravi joj raspoloženje.

Život je ljepši sa sladoledom.

To bi im trebao biti moto.

Nakon nekog vremena iz kupaonice se začulo puštanje vode, nakon čega je uslijedio zvuk curenja. Kad je Odabranica izašla, Laylino je lice bilo bijelo poput lagane odjeće koju je nosila — a osmijeh joj je bio blistav poput sunca.

»Oprosti zbog ovoga!« veselo je rekla. »Kako si?«

»Još važnije, kako si...«

»Ja sam super!« rekla je kad je došla do sladoleda. »O, ovo je divno. Točno ono što mi treba da se malo smirim.«

»Morala sam izvaditi...«

Layla je podignula jednu ruku, a drugu je prinijela ustima. Odmahnula je glavom.

Daveći se, promrsila je. »Ne mogu ni čuti tu riječ.«

Beth je odmahнула rukom. »Bez brige, bez brige. Okus Koji Se Ne Smije Imenovati i nemamo u kući.«

»Sigurna sam da to nije istina, ali vjerovat ću ti, hvala.« Kad se Odabranica zavalila u krevet sa svojom zdjelom, uputila joj je pogled. »Tako si draga prema meni.«

Beth se nasmijala. »Nakon svega što si prošla, ne čini mi se ni približno dovoljno.«

Zamalo je izgubila dijete, ali onda su problemi nestali kao čarolijom. Nitko zapravo nije znao što je pošlo po zlu i kako se riješilo, ali...

»Beth? Muči li te nešto?«

»Ne, zašto?«

»Ne izgledaš dobro.«

Beth je izdahnula, pitajući se bi li se mogla izvući laganjem. Vjerojatno ne.

»Žao mi je.« Ostrugala je unutrašnjost posude, izvlačeći posljednje mrvice sladoleda od mente. »Sva sam... zamišljena, trenutno.«

»Želiš razgovarati o tome?«

»Jednostavno mi je svega previše.« Stavila je posudu sa strane i pustila glavu da padne. »Osjećam se kao da me pritišće golema težina.«

»S obzirom na Wrathu, ne znam kako preživiš noć...«

Na vratima se začulo kucanje, a kada je Layla odgovorila, uopće se nisu začudile kad su Blay i Qhuinn ušli unutra. Dva su ratnika izgledala neobično, ali ne zbog Odabranice.

Beth prokle samu sebe. »Mogu li vam se jednostavno odmah ispričati?«

Blay je prešao preko sobe i sjeo pored Layle, a Qhuinn je ostao stajati na nogama, odmahujući glavom. »Nemaš nam se zbog čega ispričavati.«

»Znači, ja sam jedina kojoj se čini da sam vam skočila za vrat? Hajde.« A sad kad se malo smirila i uzela dovoljnu dozu čokolade, morala se ispričati svom mužu i navesti ga da popriča s njom. »Nisam htjela ispasti kučka.«

»Teška su vremena«, Qhuinn je slegnuo ramenima. »A mene ne zanimaju sveci.«

»Zbilja? Zaljubljen si u jednog«, ubacila se Layla.

Kad je Qhuinn pogledao u Blaya, njegove oči različite boje malo zaškilje. »Da znaš da jesam«, rekao je blago.

Kad je crvenokosi pocrvenio — naravno — veza između dvojice muškaraca postala je pozitivno opipljiva.

Ljubav je prekrasna stvar.

Beth je protrljala grudi, morala je promijeniti smjer razgovora prije nego se počne raspadati. »Samo sam htjela znati što je John pokušavao reći.«

Qhuinnovo se lice snuždilo. »Pitaj svoga muža.«

»Hoću.« Dio nje želio je odmah dovršiti posao s Odabranicom i otići ravno do Wrathovog ureda. Ali onda se sjetila svih onih molbi na kojima su on i Saxton radili. Doimalo se previše sebičnim upadati tamo i prekidati ih u poslu.

Osim toga, malo joj je nedostajalo da se rasplače, i to ne kao da je upravo pogledala neku tužnu reklamu, već radije kraj filma *Marley i ja*.

Sklopivši oči, prebirala je po uspomenama iz posljednje dvije godine, prisjećajući se odnosa između nje i Wratha na početku. Luda strast. Srca i duše povezani. Nitko osim njih dvoje nije postojao, čak ni kad su bili među gomilom.

Sve je to i dalje tu, rekla je samoj sebi. No, život je znao kako sve to skupa staviti u drugi plan. Sad, ako je htjela biti sa svojim muškarcem, morala je čekati u redu, i to je bilo okej — znala je što znači posao i stres. Problem je bio u tome što je, i to sve češće u posljednje vrijeme, kad bi konačno ostali nasamo, Wrath imao onaj izraz lica...

Izraz koji je govorio da je samo tijelom s njom. Ne i umom. Možda čak niti dušom.

Put na Manhattan podsjetio ju je na to kako je nekoć bilo. Ali to je bio samo odmor, pauza u njihovim svakodnevnim životima.

Položivši ruke na zaobljeni trbuh, poželjela je da raskopčava hlače iz istog razloga kao i Layla.

Možda je dijete bilo samo još jedan djelić slagalice. Možda je tražila način da povрати duboku vezu koju je imala s njim...

»Beth?«

Trgnuvši se, pogledala je u Laylu. »Oprosti, što je bilo?«

»Što bi željela gledati?« upitala je Layla.

Oh, da, Blay i Qhuinn su otišli. »Mmm... Onaj tko je zadnji povratio može birati.«

»Nije to baš tako teško.«

»Pravi si borac, znaš to?«

»Zapravo ne. Ali, ako smijem reći, voljela bih da i ti dobiješ istu priliku da... kako to kažete, pritisneš zube?«

»Stisneš. Kaže se, stisneš zube.«

»Tako je.« Odabranica je dohvatila daljinski upravljač i na televizoru preko puta uključila TV vodič. »Naumila sam naučiti taj dijalekt kako spada. Da vidimo... *Millionaire Matchmaker?*«

»Obožavam Patti.«

»I ja. Znaš, ovaj je sladoled bio pun dohodak.«

»Pogodak. Želiš li još? Mogu otići dolje...«

»Ne. Da vidimo hoće li ovaj ostati na mjestu.« Odabranica je položila dlan na vlastiti trbuh. »Znaš, stvarno želim ovo za tebe i Kralja.«

Beth je zurila u svoje tijelo, žudeći za tim da se pokrene. »Smijem li biti iskrena?«

»Molim te.«

»Što ako sam neplodna?« Kad su riječi izišle van, strah ju je probo kroz grudi tako jako da je bila sigurna da će joj ostati ožiljak.

Layla je ispružila ruku. »Nemoj to ni govoriti. Naravno da nisi.«

»Ja sam mješanka, zar ne? Nikad nisam imala redovit ciklus kad sam... Znaš, prije nego sam prošla Promjenu. Prošle bi godine prije nego bih je dobila, a onda i kad bih dobila, to ne bi bilo to.« Nije bilo potrebe da s Odabranicom ide u detalje, ali ono što se pokazivalo kao mjesečnica bilo bi jako svijetlo, nimalo nalik onome što su druge cure opisivale. »A nakon Promjene, čak i to je prestalo.«

»Pa, nisam naročito upoznata s tim kako ovdje funkcioniraju ciklusi, ali koliko ja znam, pet godina nakon Promjene možeš očekivati prvo razdoblje potrebe. Koliko je vremena prošlo?«

»Dvije i pol godine.« E sad se zbilja osjećala glupo. Zašto se uopće brinula oko nečega što nije bilo na rasporedu još barem tri godine? »Prije nego išta kažeš, znam, znam... Bilo bi stvarno prerano kad bih sad počela raditi na tome. Čudo. Ali pravila kod mješanaca su takva da pravila nema, pa sam se nadala...« Protrljala je oči. »Oprosti, prestat ću. Što više toga izgovorim naglas, to se gluplje osjećam.«

»Upravo suprotno, potpuno te razumijem. Nemoj se ispričavati zato što želiš potomka ili zato što radiš ono što možeš kako bi ga dobila. To je savršeno normalno...«

Beth nije namjeravala zagrliti Odabranicu. Jednostavno... U jednom je trenu ležala naslonjena na jastuke, a u drugom se držala za Laylu.

»Hvala ti«, procijedila je Beth.

»Najdraža Čuvardjevo u Sjenosvijetu«, i Layla je nju držala. »Na čemu?«

»Trebalo mi je da znam da me netko shvaća. Ponekad se osjećam usamljeno.«

Layla je duboko udahнула. »Znam kako ti je.«

Beth se odmaknula. »Ali Blay i Qhuinn su stalno uz tebe.«

Odabranica je samo odmahнула glavom, a neki neobičan izraz navukao joj se na lice. »Ne radi se o njima...«

Beth je čekala da Layla dovrši rečenicu. Kad se to nije dogodilo, odlučila je ne zabadati nos. Možda... Možda stvari i nisu bile toliko jednostavne koliko su se izvana

činile. Svi su znali da je nekoć bila zaljubljena u Qhuinna, ali doimalo se kao da se pomirila s činjenicom da je on suđen nekom drugom.

Očigledno je skrivala osjećaje bolje nego su ljudi pretpostavljali.

»Znaš li zašto sam ovo tako očajnički željela?« rekla je Layla kad su se obje ponovno naslonile na jastuke.

»Reci mi. Molim te.«

»Trebalo mi je nešto moje. Kao i Qhuinnu.« Pogledala je u nju. »I zato ti zavidim. Ti to radiš radi vaše veze. To je... čudesno.«

Bože, što bi na to mogla odgovoriti? »Qhuinn te voli na svoj način?« To je kao da nekome liječite otvoreni prijelom aspirinom.

Kad su se blijedozelene oči Odabranice vratile natrag na ekran televizora, doimala se daleko starijom nego je bila.

Dobar podsjetnik, pomislila je Beth. Nikome nije savršeno, a koliko god da se Beth mučila, barem nije nosila dijete muškarca kojeg je voljela dok je on bio sretan s nekim drugim.

»Ne mogu ni zamisliti koliko ti je ovo teško«, čula je samu sebe kako govori. »Voljeti nekoga s kim ne možeš biti.«

Velike je oči ponovno pogledaju, a u njima je bilo nečega što nije mogla dešifrirati.

»Qhuinn je dobar mužjak«, rekla je Beth. »Jasno mi je zašto ti je stalo do njega.«

Čudan trenutak. A onda se Odabranica nakašljala. »Da. Zbilja. Dakle... Patti baš i nije zadovoljna ovim džentlmenom.«

Divno, pomislila je Beth. Dosad joj je pošlo za rukom da onesvijesti brata, naljuti muža, a sad je očigledno uzrujala i Laylu.

»Neću nikom reći«, rekla je, nadajući se da će time popraviti situaciju.

»Hvala ti«, Odabranica je nedugo zatim odgovorila. »Bit ću ti zauvijek zahvalna na tome.«

Nastojeći se ponovno koncentrirati, Beth je primijetila da Patti Stanger namješta nekom masnokosom zavodniku nekog novog. Vjerojatno je prekršio njeno pravilo: »Ne tu.« Ili to ili je zbilja zabrljao na spoju.

Beth se pokušala uživjeti u svađu, ali vibra u sobi je bila čudna, gotovo kao da je još netko bio tu s njima, neka sablast ili duh, i to ne u stilu doktorice Jane.

Ne, sam zrak je poprimio nekakvu težinu.

Kad je emisija završila, Beth je pogledala na sat iako je televizor pokazivao vrijeme. »Mogla bih otići vidjeti kako je Wrath. Možda je vrijeme za pauzu.«

»O, da, a i ja sam umorna. Možda odspavam.«

Beth je ustala s kreveta, pokupila praznu zdjelicu i posudu, i vratila ih natrag na Fritzov pladanj. Pored vrata, još jednom se osvrnula.

Layla je sjedila oslonjena o jastuke i zurila u televizor kao da je hipnotizirana. Ali Beth joj nije povjerovala. Bila je brbljavica čak i kad se gledao TV, sklona živahnim diskusijama o svemu, od toga što su ljudi odjenuli, do toga kako se izražavaju, što god da je smatrala šokantnim.

No, u tom je trenutku bila poput Wratha — tu je i nije tu, prisutna i odsutna u isto vrijeme.

»Ugodan san«, reče Beth.

Nije dobila odgovor. A sna neće ni biti.

Beth je izišla na hodnik s kipovima... I tamo se zaustavila.

Zapravo, nije išla k Wrathu. Trenutno nije vjerovala samoj sebi. Bila je previše emotivno uskomešana— i nije bila sasvim sigurna da neće spomenuti dijete čim ostanu nasamo.

Ne, prije nego se susretne s njim, trebala je pronaći unutarnju ravnotežu.

Za vlastito dobro.

I tuđe.

Sedmo poglavlje

a

ssail je ubio četvrtog čovjeka, trenutak nakon što je sredio trećeg.

Čuvardjevo, pomoz mi, gorio je od želje da sredi i posljednjeg člana tog trojca koji je tako hitro stigao. Htio je pustiti metak u čovjekovu utrobu i gledati ga kako se koprci i pati na prilazu. Želio je stajati iznad umirućeg i udisati miris svježe krvi i bola. A onda je želio šutnuti lež kad sve to skupa završi. Možda ga čak i zapaliti.

Ali Ehric je imao pravo. Koga bi onda ispitali?

»Držite ga«, naredio im je, pokazujući glavom prema preostalom muškarcu.

Ehricov brat bio je i više nego sretan da poslušati. Uskočio je i rukom stisnuo debeli vrat. Nasilnim trzajem, savio je muškarca unatrag.

Assail se primaknuo plijenu, uvukao dim svoje kubanske cigare i izdahnuo ga u zaštitarevo lice. »Želio bih ući u onu garažu«, pokazao je prema stražnjoj zgradi, misleći da bi je mogli držati unutra. »A ti ćeš mi to omogućiti. Ili imaš ključ ili će moj pomoćnik iskoristiti tvoju glavu kao ovan za probijanje.«

»Jebeno nemam pojma! Koji kurac! Sranje!« ili tako nešto. Riječi su bile prigušene.

Tako grub jezik. S druge strane, s obzirom na oblik čela špiljskog čovjeka, ionako biste očekivali jako malo po pitanju zdravorazumskog zaključivanja.

Nije bilo teško ignorirati brbljanje. »Dakle, hoćemo li koristiti ključ ili otvarač garaže... ili neki dio tvog tijela?«

»Jebeno ne znam!«

Pa, ja znam odgovor na to pitanje, pomislio je Assail.

Okrenuvši cigaru, nekoliko je trenutaka promatrao svijetli narančasti vrh. A onda se primaknuo bliže i to vruće mjesto stavio centimetar dalje od čovjekovog obraza.

Assail se nasmijao. »Dobro je da te moj pomoćnik tako čvrsto drži. Jedan trzaj u krivom smjeru i...«

Pritisnuo je žar u čovjekovu kožu. Istog trena, vrisak je rasparao noć i uzbunio životinje u grmlju, odzvanjajući u Assailovim ušima sve dok ga nisu zaboljele.

Assail je odmaknuo cigaru. »Hoćemo li ponovno pokušati odgovoriti? Želiš li koristiti ključ? Ili nešto drugo?«

Prigušeni odgovor bio je nerazpoznatljiv koliko je i miris spaljenog mesa u zraku bio jasan. »Još kisika«, Assail je šapnuo svom bratiću. »Tako da može komunicirati, molim te.«

Kad je Ehricov brat malo popustio, s čovjekovih je usana eksplodirao odgovor.

»Otvarač. Štitnik od sunca. Kod suvozača.«

»Pomozi ovom čovjeku da mi ga donese, hoćeš li.«

Ehricov je brat bio nježan koliko i čekić prema čavlu i povukao je svog zatočenika ne mareći za obrise automobila — zapravo, doimalo se kao da koristi njegovo tijelo kako bi testirao strukturalni integritet haube i motora.

No, otvarač je nabavljen, a pružila mu ga je drhtava ruka, i Assail je znao da ga ne smije sam upotrijebiti. Bio je dobro upoznat sa zamkama, mnogo bolje bi bilo da to učini netko drugi.

»Učini mi uslugu, hoćeš li?«

Ehricov blizanac gurnuo je čovjeka prema garaži, držeći pištolj svega nekoliko centimetara pored njegove glave. Bilo je prilično mnogo spoticanja i padanja, no i pored tih posrtaja, zaštitar je uspio prići bliže.

Ruke su mu toliko drhtale da mu je trebalo nekoliko pokušaja da pogodi pravo dugme, no dvojica od četvero vrata brzo su se podignula. I, gle čuda, u njih su bili upereni farovi sedana.

Ništa. Samo Bentley Flying Spur s jedne i Rolls Royce Ghost s druge strane.

Opsovavši, Assail je krenuo prema zgradi. Nije sumnjao da će se uskoro upaliti jedan od tihih alarma, ali nije se puno brinuo zbog toga. Prva konjica već je stigla. Imat će malo mira prije nego dođe druga ekipa.

Zdanje je imalo dva kata, a s obzirom na izolacijske prozore i povijesno netočne proporcije, pretpostavili biste da je sagrađeno u aktualnom stoljeću. Zakoračivši u otvor s lijeve strane, nije se iznenadio primijetivši da nigdje nema ni mrlje, da je betonski pod obojen u blijedosivu, zidovi glatki kao gipsane ploče i bijeli kao papir. Unutra nije bilo strojeva za održavanje tratine, nije bilo strojeva za košnju trave i čišćenje korova, ni grablji. Očigledno im je netko radio taj posao, a nisu željeli prljave, smrdljive alate pored svojih automobilskih bebica.

Brzo se krećući dalje od izravnog svjetla, čizme su mu glasno odzvanjale po podu i odjekivale. Nije se činilo da garaža ima podzemni dio. A gore nije bilo ničeg osim malog ureda koji su koristili za čuvanje zamjenskih guma, vanjskih navlaka i ostalih automobilskih potrepština.

Vrativši se natrag u prizemlje, Assail je brzim korakom izišao van. Primaknuvši se zaštitaru, osjetio je kako su mu se očnjaci počeli izvlačiti, kako se i njemu samome ruke počinju tresti, a brujanje u glavi podsjećalo ga je na automobile koji su jurili niz autocestu. »Gdje je ona?«

»Gdje... je... tko?«

»Daj mi svoj nož, Ehric.« Kad je njegov bratić izvukao oštricu od sedamnaest centimetara, Assail je spremio svoj pištolj u korice. »Hvala.«

Primivši posuđeno, Assail je uperio vrh noža točno u čovjekovo grlo, primaknuvši mu se toliko blizu da je mogao nanjušiti kako mu od straha iz pora izbija znoj, osjetiti vrućinu daha koji je izlazio iz njegovih otvorenih usta.

Očigledno je postavljao pogrešno pitanje. »Kamo još Benloise odvodi svoje zatočenike?« Prije nego je čovjek uspio progovoriti, ubacio se. »Savjetovao bih ti da pripaziš na svoj odgovor. Ako budeš lagao? Znat ću. Laži imaju specifičan smrad.«

Čovjekov je pogled lutao uokolo kao da procjenjuje vlastite šanse za preživljavanje. »Ne znam, ne znam, ne znam...«

Assail je gurao nož sve dok nije probio kožu, a crvena krv nahrupila na oštricu. »To nije pravi odgovor, moj prijatelju. A sad mi reci, kamo još odvodi ljude?«

»Ne znam! Kunem se! Kunem se!«

To se nastavilo neko vrijeme i, nažalost, nije mirisalo na skorašnji završetak.

»Prokletstvo«, promrsio je Assail.

Brzim potezom prekinuo je bedastoće — i peti beskorisni čovjek pao je na tlo.

Okrenuo se i pogledao u smjeru kuće. Na pozadini od krovnih anđela i dimnjaka, pored udaljenih mršavih stabala... blago se svjetlo pojavilo na istočnom nebu.

Nagovještaj propasti.

»Moramo ići«, tiho je rekao Ehric. »Kad padne noć, nastaviti ćemo tražiti tvoju žensku.«

Assail se nije ni potrudio ispraviti odabir riječi svog bratića. Previše ga je zaokupila činjenica da se drhtanje njegovih ruku počelo širiti prema gore, da mu se korov počeo širiti kroz tijelo sve dok mu se i mišići nisu počeli trzati.

Trebalo mu je par trenutaka da tomu odredi uzrok, a kad je konačno uspio, većim dijelom sebe odbijao ga je prihvatiti.

Međutim, istina je bila ta da se po prvi put u svom zrelom životu bojao.

»Gdje se dovraga uopće nalazi ovo mjesto? U jebenoj Kanadi?«

Iza volana Crown Vica, Two Tone je bio spreman popiti metak kako se kukanje nastavljalo. Petosatna vožnja usred noći bila je loša sama po sebi, ali ta potraćena koža koja je sjedila na suvozačevom mjestu?

Da je htio svijetu učiniti uslugu, uperio bi pištolj u *tom* smjeru, a ne vlastitom.

Ogromno zadovoljstvo proizašlo bi iz toga da utrne njegovo jebeno svjetlo, no u njihovoj firmi, uloga nadzornika imala je svoje granice, a pravo da ušutka brbljavog gada bila je preko nje.

»Mislim, gdje se kvragu nalazimo?«

Two Tone je stiskao zube. »Samo što nismo stigli.«

Kučkin sin bio je poput petogodišnjaka na putu do bakine kuće. Isuse Kriste.

Ulazeći sve dublje u tu vukojebinu, farovi su osvjetljavali neposrednu okolicu pred njima, redove borova i dvije trake koje su vijugale oko podnožja planine u noći. Zora se primicala, blago svjetlo boje breskve pojavljivalo se na istoku.

Jebeno dobre vijesti. Uskoro će se konačno maknuti s ceste, a onda će se moći pobrinuti za robu i napokon se malo odmoriti.

Škiljeći, nagnuo se nad volanom. Imao je osjećaj da se primiču skretanju...

Dvjesto godina poslije, neoznačeni bijeli put pojavio se s desne strane.

Nije bilo potrebe da upale pokazivač smjera ili da uspore. Pritisnuo je kočnicu i snažno zaokrenuo volan, a teret je lupao po prtljažniku.

Ako je i bila zaspala, sad se probudila.

Uzbrdica je bila strma pa se vožnja dosta usporila. U prosincu bi već napadala hrpa snijega tako daleko na sjeveru.

Samo je jednom prije bio na tom imanju, iz istog razloga. Šef nije bio netko koga biste željeli naljutiti, a ako biste to učinili, zgrabili bi vas i dovukli ovamo, gdje vas nitko više ne bi pronašao.

Nije imao pojma što je zgriješila ta žena, ali to nije bio njegov problem. Njegov je zadatak bio da je dovede, učini da nestane i drži zatočenom dok ne dobije daljnje upute.

Pa ipak, morao se zapitati. Posljednji gad kojeg je doveo do tog skrivenog mjesta pronevjerio je petsto tisuća dolara i dvanaest kilograma kokaina. Kog vruga je ona izvela? Sranje, nadao se da se neće zadržati koliko i prošli put.

Čak je i rame ozlijedio zbog tog zadatka.

Šef nije volio sam provoditi mučenje. Radije je gledao.

Teško da je mogao tražiti odštetu od države New York za sranja koja je napravio tom tipu.

Bilo kako bilo, Two Toneu nije smetao taj dio posla. Nije bio kao neki tipovi koji su brijali na to, a uopće nije bio poput starog, koji nije volio prljati ruke. Ne, on je bio negdje u sredini, dovoljno sretan da se pobrine za sranje ako ga za to dobro plate.

»Koliko još imamo...«

»Još četiristo metara.«

»Jebeno je hladno ovdje.«

Bit će još hladnije kad umreš, idiote.

Šef je zaposlio tog kretena prije otprilike šest mjeseci, a već su ga dva puta uvalili Two Toneu. Nadao se da će budalu otpustiti na dobri stari način, ali dosad nije bio te sreće.

Gad bi baš fino plutao u rijeci Hudson.

A mogao bi i filovati koju rupu. Zapravo, nije li se i zvao Phil?

Što ti je inspiracija.

Nakon posljednjeg zavoja na cesti, nimalo impresivna destinacija je dosegnuta. »Lovačka« se koliba savršeno uklapala u krajolik; niska jednokatnica jedva da se primjećivala među snijegom prekrivenim grmljem i pahuljastim zimzelenim raslinjem. U biti, eksterijer je namjerno napravljen tako da izgleda oronulo. No, unutra je to bila tvrđava s jebeno puno mračnih tajni.

A ono što se nalazilo u prtljažniku bit će dodano na tu hrpu.

Nikad prije nije čuo da je tu dovedena neka žena. Pitao se je li zgodna. Bilo je nemoguće procijeniti dok su je onesviještenu izvlačili iz kuće.

Možda bi se mogao malo zabaviti i skratiti vrijeme...

»Koji kurac je ovo mjesto? Izgleda kao jebeni poljski zahod. Ima li grijanje?«

Two Tone je sklopio oči i zamislio nekoliko scenarija koji su uključivali krvoproliće. A onda je rastvorio vrata, ustao i protegnuo se. Čovječe, morao se pomokriti.

Primaknuvši se vratima, promrsio je: »Izvadi ono iz prtljažnika, hoćeš li?«

Nisu se morali zamarati ključevima. Otisci prstiju otvarali su vrata.

Hodajući prema naprijed, morao je upaliti baterijsku lampu kako bi prišao naoko oronulom ulazu. Bio je otprilike na pola puta do cilja kad se okrenuo, ponukan vlastitim instinktom.

»Pazi kad budeš otvarao«, viknuo je.

»Da. Kako god.« Phil je otišao natrag do prtljažnika. »Koji kurac mi ona može napraviti?«

Two Tone je odmahnuo glavom i promrmljao: »Poslati te u grob. Uz malo jebene sreće...«

Čim je otvorio prtljažnik, nastao je pakao. Njihova je zatočenica skočila van kao da ima oprugu u guzici, i pronašla je oružje. Crveno svjetlo baklje probilo je tamu, osvjetlivši zajeb koji je napravila kad je zabila svijetleći vrh ravno u facu budale koja je pomagala Two Toneu.

Philov bolni jauk otjerao je sovu veličine desetogodišnjaka sa stabla odmah pored Two Tonea, koji je bio prisiljen baciti se na pod da ne bi izgubio glavu.

No, nedugo zatim morao je ustati.

Žena se odmah dala u trk, dokazavši, kao da već baklja nije bila dovoljna, da za razliku od Phila nije bila glupa.

»Kučkin sin!« Two Tone je jurnuo za njom, prateći lomljivu i trganje dok je ozbiljno bježala kroz grmlje. Prebacivši baterijsku lampu u lijevu ruku, petljao je po koricama s pištoljem.

Nije trebalo tako ispasti. Ni blizu.

Kučka je bila brza kao sam vrag, a dok se vukao za njom, znao je da će biti brža od njega. Posljednje što je htio reći svom šefu kad ga nazove bilo je, »Hej, pokvario sam ti plan.«

Mogao je završiti tako što će njega odvesti u »kolibu«.

Pucanje iz pištolja bilo je jedina opcija. Ha-ha.

Zaustavivši se na mjestu, stao je pored breze i počeo pucati, a meci su odjekivali kroz nadolazeću zoru.

Čuo se ljutiti visoki glas, a onda su zvukovi brzih koraka prestali. Umjesto njih? Koncentrirano šuškanje, kao da se vrpeljila na tlu.

»To te ja pitam«, dahtao je trčeci naprijed.

Ako je rana bila fatalna, nadrapao je gotovo jednako kao i da mu je pobjegla.

Lampom je pretraživao krajolik dok se približavao, osvjetljujući debla i grane, grmlje, snijegom prekriveno tlo. A onda ju je ugledao.

S licem u granju, privila je jedno koljeno uz prsa. Ali on nije padao na to. Tko zna što je iduće smjerala.

»Ustani ili ću te opet upucati.« Stavio je novi spremnik u pištolj. »Na noge.«

Stenjanje. Okretanje.

On povuče okidač i opali metak prema tlu točno pored njene glave. »Ustani ili će ti idući završiti u lubanji.«

Žena je ustala s tla. Grančice su joj visjele s odjeće i jakne, a crna kosa bila je razbarušena. Nije se ni trudio procijeniti njezinu privlačnost. Važnije od ičega bilo je odvesti je na sigurnu lokaciju.

»Ruke u zrak«, naredio joj je, uperivši pištolj u njezina prsa. »Hodaj.«

Teško je šepala, mogao je nanjušiti krv hodajući iza nje. Ta više neće trčati.

Trebalo im je četiri puta više vremena da se vrate natrag do auta, a kad su došli do tamo, našao je Phila na podu, nepomičnog. No, ipak je udisao i izdisao kroz rastvorena usta, a blago dahtanje značilo je da ga je bol prožeo cijelog.

Kad su prošli pored njega, Two Tone je bacio pogled na njegovo lice. O, sranje, opekline trećeg stupnja posvuda, a jedno od dva oka ozlijeđeno je nepovratno.

No, gad će vjerojatno preživjeti.

Da?

Jebeno super. Ali za to će se pobrinuti poslije.

Kad su stigli do vrata, znao je da mora zadržati kontrolu nad situacijom.

Brzim pokretom zgrabio ju je za stražnji dio vrata i glavom joj tresnuo o teške daske.

Kad je pala na tlo, znao je da se neće tako skoro osvijestiti. No ipak ju je pustio da se malo trza dok je spremao pištolj, stavljao palac na čitač i otvarao vrata.

Upalivši svjetlo, uhvatio ju je za pazuha i odvukao unutra. Nakon što je zaključao vrata za njima, odvukao ju je preko betonskog poda do stepeništa, a zatim je odnio dolje u podrum.

Donju su razinu zauzimale tri ćelije, kao one s TV-a, sa željeznim rešetkama, betonskom podom i pločama od nehrđajućeg čelika koje su služile kao krevet, zahodi su funkcionirali, ali ne zato da bi zatvorenicima bilo udobno, već zbog šefovog osjetljivog njuha. Prozora nije bilo.

Two Tone nije duboko udahnuo sve dok je nije smjestio u prvu ćeliju i zaključao vrata.

Prije nego se popeo gore kako bi javio šefu da je obavio posao, zakamufliro auto i pobrinuo se za Phila, otišao je do susjedne ćelije i mokrio tako dugo da mu se činilo da je prošlo sat i pol vremena, zakopčavši zatvarač, zakoračio je van i promotrio prljavi zid s druge strane.

Par lisičina koje su visjele s dva para željeznih lanaca uskoro će poslužiti svrsi.

Zanemarujući komplikacije s Philom, gotovo da mu je bilo žao kučke.

Osmo poglavlje

Kasnije tog jutra, udarac je doletio s Wrathove lijeve strane, a usprkos zvuku dolijetanja kroza zrak, nije stigao na vrijeme odgovoriti. Ruka ga je opalila ravno u čeljust, udarac je zazvonio kroz njega, glava mu je poletjela u stranu, a krv jurnula kroz usta.

Koji *sjajan* osjećaj.

Nakon još jednog kraljevskog zasjedanja iz noćne more sa Saxtonom — dodatnih sedam do deset sati njegova života koje nikad neće dobiti natrag — otišao je do svojih i Bethinih privatnih odaja. Seks mu je bio jedino na pameti, jedino što je moglo spasiti planet od njegova jadnog raspoloženja.

Njegova družica ne samo da je spavala, već je bila u komi.

Izdržao je otprilike sat vremena zurenja u strop prije nego je nazvao Payne i rekao joj da se nađe s njim u sportskoj dvorani.

Kao što je Rhage uvijek govorio, seks ili tučnjava za izbacivanje napetosti. Seksa nije bilo, stoga eto.

Iskoristivši energiju od njezina udarca, ulovio je trenutak i usmjerio energiju u vlastiti udarac kojim je poljuljao svoju suparnicu, izbacio je iz ravnoteže i oborio s nogu. Ali to nije moglo dokrajčiti V-jevu sestru. Pala je lagano i brzo poput mačke i znao je da već nešto planira.

Kalkulirajući nalete vjetra, miris protivnice i zvuk njenih bosih stopala koja su sve glasnije koračala prema njemu, znao je da mu se približava s prednje strane, u čučnju. Pripremvši se, spustio se u polučučanj, zadovoljno osjećajući kako mu se mišići napinju i učvršćuju njegovo sto dvadeset kila teško tijelo u uspravnom položaju. Uvukavši laktove, čekao je da mu se približi, a onda je opalio prema naprijed. Uz njezine reflekse i prednost vida, uspjela je izbjeći udarac, sagnuti se, potom ustati i uhvatiti ga oko struka.

Payne nije udarala poput curice, bilo da se radilo o šakama, nogama ili cijelom tijelu. Bila je kao terenac, i premda bi njegovo međunožje više voljelo da nije bilo tako, dobro ga je sredila.

Opsovavši, okrenuo se i pao na leđa kao neka pičkica. No, neće tako ostati zadugo. I tu je nastao problem.

Kad je poletio kroza zrak, sjetio se kako se prosuo s kreveta na tavanu — što je okrenulo i njegov unutarnji prekidač. Čista agresija nahrupila je van, u tren oka, nije se više radilo o treningu ili usavršavanju vještine ili običnom vježbanju. Ratnički instinkt pojavio se između njega i sparing partnerice.

Uz režanje koje je odjeknulo kroz dvoranu, grubo je uhvatio Payne za nadlaktice i okrenuo je naopačke, skinuo sa sebe i pribio o madrac, licem uz pod.

Bila je jaka žena, mišićava i ubojita — ali nije se mogla mjeriti s njegovom snagom i veličinom — naročito kad ju je zajašio i omotao joj ruke oko vrata. S njezinim grlom u pregibu lakta, slobodnom se rukom uhvatio za krupno zapešće i naslonio u položaj gušenja.

Degradi. Neprijatelji. Tragične smrti koje su promijenile tijek njegova života, kao i života svih ostalih.

Udaljenost između njega i njegove družice. Seksualna frustracija. Sumnja da mu Beth nešto taji.

Kronična frustriranost koja je brzo prešla u golemu tjeskobu koja ga nikad nije napuštala.

Strah. Nepriznat, duboko zakopan, otrovan.

Mržnja spram samoga sebe.

U mraku njegove sljepoće, sve je pobijeljelo, bijes je preuzeo sve, onda kad više nije imao kamo otići. A posljedica je bila ta da je imao još više snage u mišićima i kostima nego prije. Čak i kad su se Payneini nokti zabili u njegovu nadlakticu, a ona se koprcala kao da je u smrtnim mukama, ništa nije dopiralo do njega.

Želio je ubiti. To će i napraviti...

»Wrath!«

Kao i s Payneinom obranom, tko god da je dozivao njegovo ime ništa mu nije značio. Bio je zarobljen na svom putu ubojstva, osjećaj za ono što se zbivalo oko njega nestao...

Došao je još netko i počeo ga potezati, sve glasnije izvikujući njegovo ime.

Pod njim, Payne se predavala, borbenost je polako napuštala njeno tijelo, bijes u njemu želio je baš tu vječnu smirenost. Još samo malo i to bi bilo to. Još samo malo jači pritisak. Malo...

Netko je nešto glasno ponavljao točno ispred njegova lica. Iznova i iznova i iznova, poput bas bubnja, udarci su bili savršeno razmaknuti. Jedino što se mijenjalo bila je glasnoća. Koja se povećavala.

Ili se možda postepeno probijala kroz njegov bijes.

Wrath se mrštio kako se buka nastavljala. Podigavši glavu, na trenutak je prestao jako stiskati.

George.

Njegov voljeni, poslušni zlatni retriever stajao je tik do njega, lajao glasno kao puška, sigurno kao da zahtijeva od Wratha da istog trena prestane.

Iznenada, preplavi ga stvarnost onog što je radio.

Koji kurac nije u redu s njim?

Wrath popusti stisak, ali nije imao priliku odskočiti. Tko god da ga je bio potezao za rame, počeo je odvlačiti njegovo teško tijelo sa suparnice.

Kad je leđima pao na madrac, trzanje i nadimanje njenih grudi miješalo se s psovkaama onog tko je bio s njima, kao i tihim plakanjem.

»Koji kurac ti je u glavi!« Sad mu se netko drugi unio u lice. »Zamalo si je ubio!«

Podignuvši ruke prema glavi, hladan znoj oblije svaki centimetar njegova tijela. »Nisam znao...« čuo je samog sebe kako govori. »Nisam imao pojma...«

»Mislio si da može tako disati!« bila je to doktorica Jane. Naravno, bila je dolje u klinici i mora da je čula lajanje ili...

I iAm je bio s njom. Mogao je osjetiti Sjenku, iako tip kao i obično nije mnogo govorio.

»Žao mi je, Payne... Žao mi je...«

Dragi Bože, što je učinio?

Prezirao je nasilje nad ženama. Problem je bio u tome što, kad se borio s Payne, nije ju promatrao na takav način. Bila je suparnica, ništa više, ništa manje, i on sam imao je modrice, ponekad čak i pokoju slomljenu kost, što je dokazivalo da u njezinom slučaju milost nije bila ni tražena ni davana.

»Sranje. Payne...« Posegnuo je rukom kroz prazan zrak, njušeći ostatke njezina straha jednako kao i miris koji bi nastupio s neminovnom smrću. »Payne...«

»U redu je«, grubo je rekla. »Zbilja.«

Doktorica Jane promrsila je nekoliko ružnih riječi.

»Ovo je između mene i njega«, Payne je naredila svojoj šogorici. »Ovo nije tvoja...«

Kad ju je napadaj kašlja prekinuo, Jane joj je odbrusila: »Ako te netko umalo zadavio, onda jasno da je to i moj problem!«

»Pustio bi me...«

»I zato si poplavila?«

»Nisam...«

»Ruka mu krvari na madracu. Želiš reći da to nisi učinila svojim nohtima?«

Payne je nestalo zraka. »To je borba, a ne kartaška igra!«

Doktorica Jane stižala je glas. »Zna li tvoj brat koliko daleko ovo ide?«

Nakon što je i Wrath dodao pokoju psovku u šarenu lepezu istih, Payne je zarežala: »Nećeš ovo spominjati Vishousu...«

»Daj mi jedan dobar razlog zašto mu ne bih rekla i razmislit ću. U protivnom, nitko mi neće govoriti što smijem, a što ne smijem reći vlastitom mužu. Ni ti, ni on...«

Wrath je bio siguran da ga je prostrijelila pogledom.

»Pogotovo ako se radi o jebenoj sigurnosti nekog od članova njegove obitelji!«

Tišina koja je uslijedila postala je još napetija. A onda je Payne viknula: »Koliko si kostiju namjestila na Kralju? Koliko šavova? Prošli tjedan si mislila da sam mu iščašila rame, i ni u jednom trenutku ti nije palo na pamet da otrčiš k njegovoj šelan i javiš joj. Zar ne? Zar ne?«

»Ovo je drukčije.«

»Zato što sam žensko? Oprosti, možda bi me htjela gledati u oči dok koristiš te dvostruke standarde, doktorice?«

Kriste, kao da je njegovo vlastito raspoloženje utjecalo i na njih dvije. S druge strane, njegovi su postupci sve to i pokrenuli. Jebote...

Trljajući lice, slušao ih je kako se natežu. »U pravu je.«

To ih je obje ušutkalo.

»Nisam namjeravao stati.« Wrath je ustao. »Tako da ću sam reći V-ju i više nikad ovo nećemo raditi...«

»Da se nisi *usudio*«, prasnula je prije nego ju je ulovio novi napadaj kašlja. Čim se oporavila, nastavila je napadati ga. »Da se nisi usudio tako me omalovažiti. Dolazim ovamo kako bih se usavršila s tobom. Ako si iskoristio moju slabu točku, to je *moja* pogreška, ne tvoja.«

»Dakle, ti misliš da sam jednostavno bio oštar prema tebi?« upitao je mračno.

»Naravno. A još nismo imali ni revanš.«

»Misliš li da bi mi to u kojem djeliću sekunde palo na pamet?«

Pukotina straha izmijeni molekule oko žene.

»I zato ovo više nikad nećemo ponoviti.« Okrenuo se prema doktorici Jane. »Ali i ona ima pravo. Ovo nije tvoja stvar, stoga se ne petljaj.«

»Vraga neću...«

»To nije molba, Jane. To je naredba. A ja ću otići do V-ja čim se istuširam.«

»Ponekad si baš pizda, znaš... Vaše Visočanstvo.«

»I ubojica. Nemoj to zaboraviti.«

Krenuo je u smjeru vrata, ne zamarajući se traženjem Georgeovog povodca. Kad je došao do kraja puta pas ga je preusmjerio, presrevši ga i usmjerivši prema pravom izlazu.

»Svlačionica«, zagundao je kad su ušli u hodnik.

George, upoznat sa samom tom riječju ili ritualom poslije treninga, pomogao mu je proći niz hodnik, lupkajući šapama po glatkom podu.

Hvala Bogu da u dvorani nije bilo žive duše u to doba dana. Posljednje što je želio bilo je naletjeti na nekoga.

Dok su braća spavala, veliki podzemni kompleks bio je prazan — osim dvorane i prostorija sa sportskom opremom, od streljačke dvorane do učionica, olimpijskog bazena i glavnog upravljačkog ureda — kao i mnoge operacijske sale i prostorije za oporavak pod vodstvom doktorice Jane i Mannyja.

A Payne je umalo postala pacijent.

Sranje.

Rukom klizeći niza zid, zaustavio se kad je došao do unutrašnjih vrata. »Pričekat ćeš ovdje?« upitao je Georgea.

Sudeći prema šuškanju ogrlice i zvuku sjedanja, pas je odlučio pričekati vani dok se ovaj istušira, što je bilo uobičajeno za njega — nije bio veliki ljubitelj vrućih i vlažnih prostorija s tim svojim dugim kaputom.

Unutra, Wrath se znao dobro orijentirati. Zahvaljujući akustici zatvorenog prostora i zidnim pločicama, bilo se lako kretati prema zvuku, kao i prema navici. Osim toga, u prostorijama u kojima je provodio puno vremena, još onda dok je nešto vidio bilo je mnogo lakše samostalno se snaći.

Jebote. A da ga taj pas maloprije nije zaustavio?

Wrath se oslonio o skliske zidove i pustio da mu glava mlohavo padne. Isuse Kriste.

Trljao je lice, a um se poigravao s njim, donosio natrag slike onoga što se moglo dogoditi.

Jauk u njegovom grlu zvučao je poput sirene za maglu. Sestra njegova brata. Borac kojeg je poštovao. Gotova.

Dugovao je tom psu. Kao i obično.

Skinuvši sa sebe znojnu potkošulju, pustio ju je da padne na pod dok je skidao sintetičke hlačice. Još jednom naslonivši ruku na zid, krenuo je prema naprijed i osjetio kad je ušao u dio s tuševima zbog nagiba na podu. Slavine su bile poredane s tri strane pa im se približio, osjećajući skliske odvode za vodu pod golim nogama.

Nasumce odabravši jedan tuš, otvorio je vodu i pripremio se za hladnoću koja ga je udarila ravno u lice.

Bože, taj nalet bijesa. Bio je to poznat osjećaj, ali ne i nešto što je želio natrag u svom životu. Ta bezbožna vatra održavala ga je na životu svih onih godina otkako su njegovi roditelji umrli, pa sve dok nije upoznao Beth i združio se s njom. Mislio je da je s tim bilo gotovo.

»Jebote«, procijedi.

Sklopivši oči, oslonio se dlanovima pored glave tuša i naslonio na svoje teške ruke. Zbog lošeg raspoloženja osjećao se kao da su mu na glavi elise helikoptera — koje samo što mu nisu razmrskale glavu i ostatak tijela.

Prokletstvo...

Nikad prije nije pomišljao na to, ali »ludilo« je za zdravoga uglavnom bio hipotetski koncept, pogrdno blaćenje nekoga koga niste poštovali, opis neprimjerenoga ponašanja.

Pod tušem je shvatio da pravo ludilo nema nikakve veze s PMS-om ili »udaranjem glavom o zid« ili opijanjem i uništavanjem hotelske sobe prije nego se onesvijestiš. Nije se radilo o ludoj vožnji ili pljačkanju banke ili privremenom iskaljivanju bijesa na neživom objektu.

Radilo se o nestanku cijelog svijeta oko tebe, rastanku s osjetilima, a svijest koja je više nalikovala video kameri pojačavala je sranja iznutra, a sve ostalo, partneri, posao, zajednica, zdravlje, dobrobit, ne samo da su bili izvan dosega... Nisu ni postojali.

Najstrašnije od svega? Taj međuprostor, dok vam je jedna noga u stvarnosti a druga u vlastitom, živom čistilištu, u kojem osjećate kako ova prva samo klizi, klizi, klizi...

Iznenada, Wrath potpuno izgubi ravnotežu; cijeli se svijet nakrivio na svojoj osi, toliko da više nije bio siguran je li pao ili nije.

No onda je osjetio oštricu pod bradom i shvatio da ga je netko ščepao za kosu.

»U ovom trenutku«, začulo se siktanje, »znamo dvije stvari. Ali samo jedna od njih ima presudnu ulogu.«

Deveto poglavlje

B

ila je to gadna migrena.

Kad je iAm odškrinuo vrata bratove sobe, jadnikova patnja zaprljala je i sam zrak, zbog čega je bilo teško disati, pa čak i vidjeti dobro.

S druge strane, sve je ionako već bilo mračno.

»Trez?«

Jaukanje koje je čuo kao odgovor nije bilo dobro, kombinacija ranjene životinje i grla upaljenog od povraćanja. iAm je podignuo dlan prema svjetlu koje je dopiralo odostraga i prokleo svoj sat marke Piaget. Dosad se kučkin sin već trebao značajnije oporaviti, njegovo se tijelo trebalo iskoprcati iz glavobolje koja ga je šćepala.

No to nije bio slučaj.

»Želiš li nešto za želudac?«

Mrmljanje, mrmljanje, jaukanje, mrmljanje?

»Okej, siguran sam da imaju nešto.«

Mrmljanje, stenjanje, stenjanje. Mrmljanje, mrmljanje.

»Da, i to isto. Hoćeš malo keksa Milanos?«

Mmmmmmmrmljanje.

»Primljeno na znanje.«

iAm je zatvorio vrata i otišao natrag do stepenica koje su vodile do raskrižja između hodnika s kipovima i predvorja na drugom katu.

Poput ostatka kuće, bilo je tiho kao u grobu, no kad je stigao do velikog stubišta, njegov kuharski nos osjetio je jedva primjetan miris Prvog obroka kako se kuha u krilu s kuhinjom.

Što se više približavao dijelu sa sluganima, njegov je želudac sve više pričao. Logično. Nakon što je spremio bolognese, provjerio je brata, a potom nekoliko sati proveo u teretani.

Gdje je vidio mnogo više od interijera prostorije s utezima.

»Gospodar, kako bih vam mogao pomoći?«

Kad mu se Fritz, stari slugan batler, unio u lice, velik kao oglasna ploča, iAmu je trebao trenutak da se ponovno smiri i nasmije. Što je, nažalost, pomalo nalikovalo na *Slagalicu strave* — nabacani dijelovi tijela drugih ljudi.

No, to je bila samo fantazija ponukana stresom. Primjerice, sjećao se da nekoć, daaavno prije, nije šizio zbog svega i svačega. Zbilja. Istina.

Šapica, šapica, šapica. Na njegovoj košulji.

»Dovraga.« Popustio je i pomazio crni trbuščić. »I ne, ne treba mi ništa.«

Mačka je prela tako glasno da se morao nagnuti prema batleru. »Što si rekao?«

»Rado ću vam pomoći što god da vam treba.«

»Da. Znam. Ali idem se pobrinuti za svog brata. To je to. Jasno.«

Mačka je sad trljala glavu o njegove prsne mišiće. A onda se rastezala da je počeska.

O, Bože, kako grozno, naročito kad je batlerovo ionako snuždeno lice potonulo sve do nesumnjivo kvrgavih koljena.

»Ah, sranje, Fritz...«

»Je li bolestan?«

iAm je na trenutak sklopio oči kad je začuo ženski glas. Fantastično. Još jedan sugovornik.

»U redu je«, rekao je iAm i ne pogledavši Odabranicu Selenu.

Utekavši od daljnjih komentara, otišao je do smočnice s mačkom ulizicom i...

U redu. Kako će skinuti nekoliko obroka za oporavak od migrene s police ako su mu ruke pune... Kako se ono zvala?

Dobro. Neka bude Vražja Mačka.

Gledajući u te velike, zadovoljne oči, iAm je stisnuo usnice i počeskao je ispod bradice, iza uha.

»Okej, dosta s tim.« Igrao se jednom šapicom. »Sad te moram spustiti.«

Uzevši konce u svoje ruke, maknuo je mačku iz svog naručja želeći je spustiti...

Međutim, ona se nekako uspjela dočepati njegove majice pa mu je sad visjela s prednje strane kao kravata.

»Mora da me zezaš.«

Još predenja. Još treptanja blistavih okica. Izraz samouvjerenosti koji je iAm protumačio kao macinu namjeru da bude po njenom, i nikako drugačije.

»Možda bih ja mogla pomoći?« Selena je nježno upitala.

iAm je opsovao i pogledao u mačku. A onda i u Odabranicu. Pod uvjetom da ne skida pulover? Vražja Mačka se zalijepila za njega.

»Trebam malo onih Milanosa odozgo?« Odabranica je posegnula rukom i izvadila jednu vrećicu iz odjeljka s keksima. »A trebat će mu i malo tortilla čipsa.«

»Običan ili s okusom limuna?«

»Običan.« iAm je odustao i nastavio maziti Vražju Mačku koja se istog trena opustila. »Treat će mu i jedan od onih kuglofa iz Entenmanna. A odnijet ćemo mu i tri ledene Coca Cole, dvije velike boce vode, sobne temperature, i kolač od kruške.«

Kad bi ga boljela glava, Trez je tražio tekućinu, glukozu i kofein. Imalo je smisla. Dvanaest sati bez hrane nije bilo dobro. A još se morao boriti i s povraćanjem.

Pet minuta poslije, on, Odabranica i Vražja Mačka penjali su se prema trećem katu. iAm je ipak uspio biti od pomoći noseći velike boce s vodom ispod ruke. Fritz im je osigurao i jednu veliku papirnatu vrećicu da u njoj ponesu ostatak hrane.

Kriste, bilo bi mu beskrajno draže da je to mogao odraditi sam.

»Jako si mu drag«, komentirala je dok su se penjali.

»Brat mi je. I mora biti tako.«

»O, ne, mislila sam na mačku. Boo te obožava.«

»Osjećaj *nije* obostran.«

iAm je svakako namjeravao preuzeti situaciju u svoje ruke i riješiti se žene čim dođu do vrata spavaće sobe, ali Vražja Mačka i dalje se nije micala.

I tako je Odabranica Selena završila u Trezovoj sobi.

Točno ono što im nije trebalo.

Hvala, mačko.

Kad su se vrata rastvorila, svjetlo se probilo unutra i spletom sretnih okolnosti palo ravno na Treza kad se ta velika, ružna gromada uspravila.

Netko je nanjušio miris žene.

Za Boga miloga.

P.S. Zašto gad nije izgledao još gore? Trebao bi biti prebijen nakon tako provedenog dana.

»Kamo da ovo spustim?« Odabranica je upitala ili jednog od njih ili obojicu.

»Tamo na stol«, promrsio je iAm. Bilo je to najdalje mjesto od kreveta.

»Ostavi nas«, promrmljao je pacijent.

Okej, hvala Bogu da je Trez konačno doživio trenutak trezvenosti. Odabranica je mogla nastaviti dalje po svom poslu, a on i njegov brat bi mogli ponovno pokušati postići trenutak prosvjetljenja...

iAm je postao svjestan da se nitko ne miče. Trez je doduše još uvijek stajao u uspravnom položaju, a Odabranica je bila skamenjena kao srna na cesti. I oboje su ga promatrali.

»Što je?« upitao je.

Kad mu se upalila lampica, iAm je zaškiljio prema bratu. »Misliš ozbiljno.«

»Ostavi nas«, gad je rekao samo to.

Vražja Mačka prestala mu je prestati u naručju, kao da je i životinja osjetila lošu vibraciju u sobi.

Ali o ovome se radilo: s glupim se ne može pregovarati, a iAm samo što nije prestao pokušavati.

Okrenuvši se prema Odabranici, tiho je rekao: »Čuvaj se.«

To rekavši, Vražja mačka i on odoše odatle.

Što je, bez sumnje, bilo i najbolje. Osjećao se kao da bi mogao navaliti na brata, iz čega ništa dobro nije moglo proizići.

Hodajući prema stepenicama, vraćao se istim putem. Negdje na pola puta, ponovno je počeo maziti životinju u krilu, jagodicama prstiju ponovno je pronašao njezinu bradicu i nježno kružio po njoj.

Natrag dolje u kuhinji, koja je sad bila krcata osobljem, bilo je vrijeme da se pozdravi sa svojom sjenom.

»Fritz.«

Batler je prestao raditi na hladnom predjelu i poletio prema njemu. »Da, gospodar! Rado ću vam biti na usluzi.«

»Uzmi ovo«, iAm je skinuo mačku sa sebe, izvlačeći njene pandže iz svoje majice. »I radi ono što već radite s tim.«

Okrećući se, poželio se još jednom osvrnuti i uvjeriti da je Vražja Mačka dobro. Ali zašto bi dovraga to učinio?

Morao je otići do Sala i prekontrolirati osoblje. Obično bi išao u restoran rano poslijepodne, ali situacija nije bila uobičajena, s obzirom na onu migrenu. Svaki put kad bi njegova brata boljela glava, boljela bi i njega. Sada, međutim, dok se Trez oporavljao i uskoro će se baciti na posao s Odabranicom, bilo je vrijeme da se vrati svome poslu.

Ako ni za što drugo, onda zato da ne poludi.

Isuse Kriste, Trez će sad poševiti tu ženku. A samo Bog zna gdje bi ih to moglo odvesti.

Stigavši tik do vrata, viknuo je preko ramena: »Fritz!«

Kroz galamu oko pripreme Prvog obroka, slugan je odgovorio: »Da, gospodaru?«

»Ovdje nikad nema morskih plodova. Zašto?«

»Kralj ne voli nikakve peraje.«

»Bi li dopustio da ih držimo ovdje?«

»O, da, gospodaru. Samo ne na njegovom stolu, i nikako ne na njegovom tanjuru.«

iAm je zurio u daske vrata ispred sebe. »Želim da nabaviš malo svježeg lososa i poširaš ga, večeras.«

»Jasno. Neće vam biti spreman prije Prvog obroka...«

»Nije za mene. Mrzim ribu. To je za Vražju Mačku. Želim da mu se to redovno servira.« Odgurne vrata. »I nabavi mu svježeg povrća. Koju vrstu mačje hrane jede?«

»Samo najbolju. Dijetalni Hill's Science.«

»Saznaj što je u toj hrani, a onda želim da mu se to priprema. Odsad ništa iz vrećice za njega.«

Sluganov je glas bio pun odobravanja. »Siguran sam da će Gospodin Boo znati cijeniti vaš interes.«

»Ne zanima me ta vreća buha.«

Krajnje iznerviran samim sobom i svima ostalima na planetu, izjurio je ne samo iz kuhinje, već i iz kuće općenito. U pravi čas. Sunce je upravo zašlo, a svjetlo je polako nestajalo s neba.

Volio je noć, pa je odvojio trenutak da duboko udahne. Od hladnog zimskog zraka zapjevali su mu sinusi.

Da je bio samostalan muškarac, bez povodca koji ga je vezao za brata i zatvor kojeg su Trezu nametnuli njihovi roditelji, odabrao bi sasvim drugačiji život. Otišao bi negdje na zapad i živio od zemlje, daleko od svih.

Nije se radilo samo o tome da je po prirodi bio povučen. Nije vidio važnost u mnogim stvarima u kojima drugi jesu. U njegovoj glavi, svijetu jednostavno nisu bili potrebni novi iPhoni, brži internet ili dvadeset sedma franšiza *Kućanica iz visokog društva*. Kvragu, koga boli kurac ako tvoj susjed ima veću kuću/auto/brod/prikolicu/kosilicu. Zašto bi mu smetalo ako netko ima bolji sat/prsten/telefon/TV/listić za lutriju. Da i ne priča o tenisicama. Moda u svemu. Oglasi za šminku, skandali s filmskim zvijezdama, manično kupovanje preko interneta, slaboumni ljudski trutovi koji su uistinu vjerovali u sve čime su im punili glavu.

I ne, nisu samo ljudi nasjedali na ta sranja.

Vampiri su bili jednako krivi, samo su zamaskirali svoj teleći mentalitet u superiornost nad tim štakorima bez repova.

Toliko je njih žrtvovalo ono što jesu radi onog što im je rečeno da moraju željeti, trebati, tražiti, nabaviti.

S druge strane, ni on se nije uspio osloboditi drame s vlastitim bratom, stoga, tko je on da...

Kad mu je zazvonio mobitel u džepu jakne, uvukao je ruku unutra i zgrabio ga. Znao je tko ga zove čak i prije nego je pogledao u ekran. Javio se i primaknuo ga uhu.

Onaj mali dio njega koji je na trenutak oživio, ponovno je umro u središtu njegovih grudi.

»Vaša Ekscelencijo«, pozdravio je vrhovnog svećenika. »Čemu dugujem ovu čast?«

Koračajući po kuhinji, Assail je pogledao na sat. Okrenuo se pored sudopera. Otišao natrag do šanka. Ponovno pogledao na sat.

Ehric je otišao prije dvadeset i jednu, ne, dvadeset i dvije minute, a zadatak na koji su ga poslali zahtijevao je najviše dvadeset i pet.

Assailu je srce lupalo u grudima. Imao je plan za tu večer, a ovaj prvi dio bio je ključan za njezin završetak.

Izvadio je mobitel i okrenuo broj.

Dvostruki *bip* koji se oglasio značio je da je neko vozilo ušlo u garažu.

Assail je otrčao do predsoblja, rastvorio pojačana vrata i pokušao vidjeti kroz zatamnjena stakla nepropusnih prozora svog Range Rovera. Ako su bratići zbilja uspjeli...

Protokol je nalagao da najprije pričeka da se sva vrata ponovno zatvore prije nego itko izađe iz vozila, ali nestrpljenje i strah koji su ga morili, natjerali su ga da zanemari to mudro pravilo. Brzim korakom prešavši preko glatkog betonskog poda, približio se terencu u trenutku kad je Ehric ugasio motor i izašao s bratom.

Prije nego je Assail uopće stigao procijeniti bratićevo lice, ili urlajući zatražiti objašnjenje, stražnja su se vrata polagano otvorila.

Ehric i njegov brat su se skamenili. Kao da nisu imali puno kontrole nad svojim teretom, kao da bi moglo uslijediti bilo što.

Starija žena koja je izašla bila je visoka metar i pol i zdepasta poput pisaćeg stola. Kosa joj je bila gusta, bijela i odmaknuta od naboranog lica, a njene su tamne oči sjale žarkim i mudrim sjajem ispod teških kapaka. Ispod otrcanog, crnog vunenog kaputa, nosila je jednostavnu haljinu vrećastog oblika s plavim cvjetovima, a njezine su cipele s niskom petom i s njima usklađena torba bili od lakirane kože — kao da je željela obući najbolje što je imala, a to je bilo sve što se nalazilo u ormaru.

On joj se naklonio. »Madam, dobrodošli.«

Solina je baka držala svoju malenu torbu odmah ispod grudi. »Moje stvari. Sa mnom su.«

Njezin portugalski naglasak bio je jak pa se morao potruditi kako bi razumio pojedinu riječ.

»Dobro.« Kimnuo je bratićima, a oni na njegovu zapovijed zaobiđoše terenac i izvadiše tri skromna, različita kufera. »Vaša soba je spremna.«

Ona je kratko kimnula. »Nastavite.«

Kad im je Ehric prišao s prtljagom, podignuo je obrvu, s pravom šokiran. Assail nije volio da mu se naređuje.

No, njoj će očitio malo popustiti.

»Naravno.« Assail se odmaknuo za jedan korak i ponovno naklonio, pokazujući prema vratima kroz koja je došao.

Dostojanstvena poput kraljice, sitna je starica koračala prema tri niske stepenice koje su vodile u kuću.

Assail je poskočio naprijed kako bi je uveo. »Ovo je naša alatnica. Naprijed se ide prema kuhinji.«

Hodao je iza nje, boreći se protiv vlastite nestrpljivosti. Iako im se nikud nije žurilo. Morao se pobrinuti da u zakonskoj fasadi Benloiseovog carstva nema njegovih trgovaca umjetninama i ostalih radnika prije nego sam tamo ode. Što će potrajati barem sat vremena.

Nastavio je s obilaskom. »Gore su blagovaonica i društvene prostorije.« Hodajući prema golemom otvorenom prostoru koji je gledao na rijeku Hudson, kao da je novim očima vidio oskudan namještaj u njemu. »Iako mi nije naročito stalo do društva.«

U kući nije bilo ničeg osobnog. Samo »scenografija« koja je tu stavljena kako bi se kuća prodala, anonimne vaze i tepisi, komadi neutralnih sofa i dvosjeda. Isto je vrijedilo i za spavaće sobe, od kojih su se četiri nalazile dolje, a jedna na drugom katu.

»Moj ured je ovdje...«

Zaustavio se. Namrštio. Osvrnuo oko sebe.

Morao se vratiti u kuhinju kako bi našao ostale. Solina baka zabila je glavu u hladnjak, kao da je kakav patuljak koji traži hladno mjesto za ljetu.

»Madam?« zovnuo je Assail.

Ona je zatvorila vrata i krenula prema ormarićima koji su sezali sve do stropa.

»Ovdje nema ničega. Ničega. Što vi jedete?«

»Ah...« Assail se zatekao kako gleda u svog bratića ne bi li mu ovaj pomogao. »Obično jedemo vani.«

Podsmijeh je definitivno zvučao kao bakin ekvivalent rečenice, *zajebi to*. »Trebam hranu.«

Okrenula se na svojim malim sjajnim cipelama i stavila ruke na bokove. »Tko mene odvesti u supermarket?«

To nije bilo pitanje.

A dok je zurila u svu trojicu, činilo se kao da su Ehric i onaj nasilni ubojica od njegova brata jednako zbunjeni kao i Assail. Večer je bila isplanirana do zadnje minute — a odlazak u mjesni supermarket nije bio na popisu.

»Vas dvojica previše mršavi«, obznanila je, mahnuvši rukom prema blizancima. »Morate jesti.«

Assail se nakašljao. »Madam, doveli smo vas ovamo radi vaše sigurnosti.« Nije namjeravao dopustiti Benloiseu da još više povisi ulog, stoga se morao pobrinuti za moguću kolateralnu štetu. »A ne da kuhate.«

»Već ste odbili novac. Neću ostati besplatno. Zaradit ću boravak. Tako će biti.«

Assail je izdahnuo dugo i polako. Sad mu je bilo jasno na koga je Sola bila tako samostalna.

»I?« zahtijevala je odgovor. »Ja ne vozim. Tko me vozi?«

»Madam, zar se ne biste željeli odmoriti...«

»Tijelo odmara kad umre. Tko?«

»Imamo sat vremena«, ubacio se Ehric.

Čim je Assail pogledao u drugog vampira, starica je prebacila svoju torbicu preko ruke i kimnula. »Znači on će me voziti.«

Assail je pogledao Solinu baku ravno u oči i malčice produbio glas, samo kako bi se linija koju će postaviti ipak poštovala. »Ja plaćam. Je li jasno, nećete potrošiti ni centa.«

Ona je otvorila usta želeći se usprotiviti, bila je uporna — ali ne i glupa. »Onda ću ja krpati.«

»Naša je odjeća u sasvim dobrom stanju...« Ehric se nakašljao. »Zapravo, nekoliko dugmadi se olabavilo. A i čičak na njegovom panciru...«

Assail je pogledao preko ramena i idiotu pokazao očnjake, ali tako da Solina baka ne vidi, naravno.

Vrativši natrag isti izraz lica, okrenuo se i...

Shvatio je da je izgubio. Baka je nakrivila jednu obrvu, njene tamne oči bile su upornije nego oči ijednog neprijatelja s kojim se dotad susreo.

Assail je odmahnuo glavom. »Ne mogu vjerovati da pregovaram s vama.«

»I pristaješ na moje uvjete.«

»Madam...«

»Onda srno se dogovorili.«

Assail je podignuo ruke u zrak. »U redu. Imate četrdeset pet minuta. To je to.«

»Vraćamo se za trideset.«

To rekavši, okrenula se i uputila prema vratima. Kad je starica izišla, trojica su vampira očima igrala ping pong.

»Idite«, protisnuo je Assail kroza zube. »Obojica.«

Bratići su krenuli prema vratima garaže, ali nisu do tamo i stigli. Solina se baka okrenula i stavila ruke na bokove.

»Gdje je raspelo?«

Assail se stresao. »Molim?«

»Zar niste katolici?«

Draga moja ženice, nismo niti ljudi, pomislio je.

»Ne, bojim se da nismo.«

Oči se poput lasera zalijepe za njega. Ehrica. Ehricovog brata. »To mijenjamo. Božja je volja.«

To rekavši, marširajući iziđe kroz predsoblje, rastvarajući vrata i nestajući u garaži.

Kad su se teška čelična vrata automatski zatvorila, sve što je Assail mogao bilo je treptati.

Ostala dvojica bila su jednako šokirana. U njihovom se svijetu dominacija uspostavljala silom i manipulacijom nad muškim individuama. Položaj su stjecali ili gubili natjecanjima u izdržljivosti, koja su često bila krvava i rezultirala leševima.

A ako je netko tako odgojen, onda nipošto ne očekuje da će ga kastrirati u vlastitom domu žena koja nema niti nož u ruci. I koja bi se vjerojatno morala popeti na stolicu kako bi otkinula spomenuti dio anatomije.

»Nemojte samo stajati tu«, prasnuo je. »Sposobna je sama otići.«

Deseto poglavlje

Samo jedna od njih ima presudnu ulogu.«

Dok je voda iz tuša nastavljala teći kao da se ništa nije dogodilo, ugodan zvuk curenja odjekivao je kroz svlačionicu, a Wrathova glava i dalje je bila zarobljena u svom zarotiranom položaju. S bodežom pod vratom i snažnom rukom na pletenici koja mu je padala niz leđa, nije imao kamo.

Stisnuvši zube, nije znao bi li trebao biti impresioniran ili potjerati oštricu doma.

Ali nije imao samoubilačke nakane. »O čemu se radi, Payne?« procijedio je.

Ženski mu je glas tiho zarežao ravno u grlo. »Oboje znamo da bi se mogao izvući iz ovoga kad bi htio. U tren oka možeš me nadjačati, to si i više nego dokazao u dvorani.«

»A druga stvar?«

»Ako sam te jednom uhvatila, mogu opet. A možda idući put neću gubiti vrijeme pokušavajući ti dokazati da smo ravnopravni.«

»Ja sam Kralj, to ti je jasno.«

»A ja sam kćer božanstva, idiote.«

To rekavši, pustila ga je i odmaknula se.

Pokrivši genitalije rukama, okrenuo se prema njoj. Nikad nije vidio kako Payne izgleda, ali rekli su mu da je nalik svom bratu, visoka i snažna. Navodno je imala istu tamnu, crnu kosu i one blijede, ledene oči — a inteligenciju je mogao sam prosuditi.

Očigledno je imala i muda.

»Mogu te ubiti«, rekla je mračno. »Kad god poželim. I ne treba mi konvencionalno oružje. Ti si snažniji, da, to ti priznajem. Ali ima stvari za koje sam ja sposobna, a koje ti ne možeš ni zamisliti.«

»Onda zašto ih nisi iskoristila?«

»Zato što te ne želim strpati u grob. Ovdje si potreban. Ključan si za našu vrstu.«

Prokleta prijestolje. »Dakle, hoćeš reći da bi dopustila da te ubijem tamo u dvorani?«

»Nisi me namjeravao ubiti.« O, da, jesam, pomislio je, gadeći se sam sebi. »Slušaj, Payne, možemo se vrtjeti u krug oko ovoga iduću godinu i pol i ne bismo nikamo dospjeli. Više se neću boriti s tobom. Nikad.«

»Ne očekuješ valjda da ću prihvatiti argument koji se temelji na mom spolu.«

»Ne, očekujem da poštuješ odnos koji imam s tvojim bratom.«

»Ne zanimaju me ta staromodna sranja. Dovoljno sam zrela, k tome još i združena. Ne slažem se s tim da moj brat ima ikakvu moć nada mnom...«

On trzne naprijed kukovima. »Zajebi to. Vishous je moj brat. Imaš li ti pojma kako bi mu bilo kad bih te ubio?« Jednom je rukom pokazao prema glavi. »Možeš li na trenutak prestati bahato misliti na sebe i razmisliti o tome? Čak i kad bi me boljela neka stvar za tebe, misliš li da bih to učinio njemu?«

Nastala je pauza, a njemu se činilo kao da će ona odgovoriti. No, nakon što ništa nije rekla, opsovao je.

»I, da, imaš pravo«, rekao je. »Boriš se dovoljno dobro da bi ušla u Bratstvo, a ja sam se godinama borio s njima, tako da znam. Ne prekidam ovo zato što si ti vražja ženka. Nego iz istog razloga zašto Qhuinn i Blay ne idu zajedno na teren, i zašto Xhex, ako se ikad odluči boriti s nama, neće biti dopušteno da bude u istoj jedinici kao John. Zato doktorica Jane ne operira tebe ili tvog brata. Ponekad je jednostavno previše bliskosti u igri, kužiš me?«

Uz šum vode koja je tekla iza njega, čuo je njene korake oko sebe, njezina stopala gotovo nečujna na pločicama.

»Da si njegov brat, a ne njegova sestra,« rekao je Wrath, »bilo bi isto. Problem sam ja, a ne ti. Stoga si učini uslugu i siđi s te feminističke propovjedaonice na koju si se popela. Dosađuješ mi.«

Možda malo pregrubo. Ali već je dokazao da civiliziranost trenutno ne stanuje u njegovoj kući.

Još tišine. Sve dok Wrath umalo nije frustrirano bacio ruke u zrak, no onda se sjetio da ipak njima pokriva nešto što ne mora još na paradu. »Hajde, Payne. Potpuno shvaćam da se radi o tvom ponosu. Ali više mi je stalo do toga da živiš i dišeš, nego da ti ne povrijedim osjećaje.«

Nastane još jedna duga tišina. No, ona nije otišla, osjećao je njezinu prisutnost gotovo kao da ju je mogao vidjeti. Stajala je točno nasuprot, između njega i izlaza.

»Misliš da se ne bi zaustavio«, rekla je grubo.

»Ne.« Sklopio je oči, kajanje ga je stiskalo u prsima. »Znam to. I, kako rekoh, taj dio nema nikakve veze s tobom. Zato, molim te, za boga miloga, pusti to i daj da se istuširam do kraja.«

Kad je razgovor stao, Wrath je osjetio kako sve u njemu opet kuha. »Što je?«

»Da te pitam nešto.«

»Zar to ne može pričekati...«

»Braća skupa treniraju, zar ne?«

»Ne. Previše su zaposleni izvannastavnim satovima pletenja.«

»Onda zašto više ne treniraju s tobom?« Stišala je glas. »Zašto s njima ne održavaš kondiciju? Je li se to promijenilo kad si sjeo na prijestolje?«

»Nakon što sam potpuno oslijepio«, protisnuo je. »Tada se promijenilo. Želiš točan datum?«

»Pitam se bi li se ljudi složili s tim kad bih se malo raspitala.«

»Želiš reći da ja zapravo vidim«, izbacio je očnjake. »Zbilja.«

»Ne, pitam se bi li se tvoja braća borila s tobom bez popuštanja sad kad si stavio krunu na glavu. Imam osjećaj da je odgovor *ne*.«

»Bi li mi pojasnila zašto je to bitno«, ubacio se. »Jer druga ti je opcija da gledaš kako opet ludim, a oboje znamo koliko je to prvi put bilo zabavno.«

Kad je ponovno progovorila, glas joj je bio udaljeniji, a njemu se učinilo da je otišla do luka koji je vodio prema ormarićima u svlačionici.

»Mislim da je jedini razlog zbog kojeg se boriš sa mnom taj što sam žensko.« Kad je on rastvorio usta, opet je progovorila. »I mislim da bi se nastavio boriti sa mnom sve i da sam muško. Ti možeš sebi nastaviti govoriti da se radi o mom bratu, u redu je. Ali ja mislim da si ti veći šovinist nego što misliš.«

»Jebi se, Payne. Stvarno.«

»Neću raspravljati s tobom. Ali zašto ne bi pitao svoju šelan.«

»Što?«

»Pitaj je kako se osjeća s tobom.«

Udarao je kroza zrak između njih. »Gubi se. Prije nego mi daš razlog da te opet pokušam zadaviti.«

»Zašto ne želi da znaš kamo ide dok ti radiš?«

»*Molim?*«

»Ženke nemaju tajni pred mužjakom koji ih poštuje. I tu stajem s ovom temom. Bio ti slijep ili ne, moraš samog sebe bolje sagledati.«

Wrath je jurio preko mokrog poda. »Payne. Payne! Vraćaj se ovamo iste jebene sekunde!«

No, vikao je na samog sebe, izgleda.

Ženka ga je ostavila samog.

»Jeboteeeeeeeeeee!« vrištao je iz sve snage.

Jeboteeeeeeeeeee, pomislio je Trez kad je ponovno udahnuo.

Kod oporavka od migrene najvažnije je bilo meko slijetanje natrag u svjesnost. Uobičajeni lijek bio je hrana i pravi odmor, jer je općepoznato da čak i ako radiš u tamnoj prostoriji i slušaš streaming s radija preko iPhonea, nije baš da se odmaraš kao beba.

Trenutno je, međutim, ozbiljno razmišljao o godinama u kojima se pokušavao vratiti u normalu i pritom griješio. Kad su se vrata za njegovim bratom zatvorila, a Trez ostao sam s Odabranicom Selenom, svaka stanica u njegovom tijelu škakljala ga je.

Čovječe, snagom uma morao je upaliti svjetlo, iako je njegovim mrežnicama bilo prerano za pravu svjetlost...

Zdrâvo, boginjo.

Selena je bila visoka, i premda je nosila tradicionalnu bijelu odjeću svog reda, bilo je očito da je građena točno onako kako bi ženka trebala biti građena. Ništa nije moglo sakriti njezine obline, čak ni tkanina prebačena preko njih. A tek prekrasno lice. Imala je ružičaste usne i blijedoplave oči, a njezine crte lica bile su savršeno simetrične, napravljene tako da ulove muški pogled i tamo ga zadrže. A onda i ta kosa. Duga, gusta, boje ponoći, nosila ju je onako kako su je Odabranice nosile, omotanu u krunu na vrhu glave.

Tako da više ne biste mogli razmišljati ni o čemu nego o tom kako biste je htjeli raspustiti i kroz nju provući prste.

Na svaki mogući način bila je savršena.

I odbijala je popustiti mu.

Zbog čega je njezina prisutnost u svem tom jadu bila još čudesnija.

»Opasno si se razbolio«, rekla je nježno.

Trezu su se oči zavrtjele u dupljama. Taj glas. Sranje, taj *glas*.

Stani malo, htjela je da joj odgovori, zar ne. Što je... »Ne. Super sam. Baš super.«

I postajem tvrd kao kamen, jebo te ja. Bože, nadao se da neće nanjušiti miris njegova uzbuđenja.

»Kako bih ti mogla pomoći?«

Mmm... Možda da skineš odjeću i skočiš na krevet. A onda me možeš jahati kao ponija sve dok se ne onesvijestim.

»Bi li htio nešto od ove hrane?«

»Koje hrane?« promrmljao je.

»Brat ti je pripremio onu vrećicu.«

Zar je gad uopće bio tu, pitao se.

»Upravo si mu rekao da ode.«

Valjda. »O, da. Tako je.«

Trez se naslonio na jastuke i trznuo. Dok je trljao sljepoočnice, osjetio je kako se ona približava krevetu, pa je jednim brzim pokretom povukao debeli prekrivač preko trbuha.

Ponekad »gol« znači mnogo više nego samo »nemam odjeće na sebi«.

Čovječe, izgledala je tako zabrinuto. Toliko da je morao podsjetiti samog sebe da ga je ranije otkantala. Što se zbilja i dogodilo.

Da, ma koliko manjkavo bilo njegovo kratkoročno sjećanje, barem što se tiče, primjerice, dolaska njegova brata u sobu, točno se mogao prisjetiti gdje je bio kad je posljednji put sreo tu ženu... Jednako kao i njezina ne naročito entuzijastičnog odgovora.

Također se točno sjećao kako je čuo za nju. Čuo je njeno ime čim je Phury pustio Odabranicu iz Čuvarđevinog svetišta pa je Selena, skupa s ostalima, počela živjeti u velikom Rehvengeovom kampu gore u Adirondacksu. Čak bi je s vremena na vrijeme i vidio, no s Rehvom je bilo nekih sranja, a on nije bio usredotočen.

No, to je prošlo. On i iAm nedavno su otišli gore, na Rehvov zahtjev, i tad ju je službeno upoznao, jedan na jedan.

Okej, iAm je bio s njim, ali njega bi ionako zaboravio. S druge strane, u trenutku kad je ugledao tu ženu, zaboravio je i vlastito ime, većinu riječi iz engleskog rječnika i sedamdeset pet posto osjećaja za ravnotežu.

Trenutačna. Kozmička. Privlačnost.

Barem s njegove strane.

Ona nije bila toliko zapanjena, naravno, iako je gajio nadu. A tek uhođenje. Idućeg tjedna, tko zna koliko noći zaredom motao se oko palače, nadajući se da će je ugledati tijekom jednog od njezinih posjeta Bratstvu kojem je služila. Jer, hej, nema bolje ljubavne izjave od one kad dobiješ zabranu prilaska.

S vremenom je dobio na lutriji i uspio »nabasati na nju.« Mačo muškarac kakav je bio, rekao joj je da je lijepa, i to ne kao ulet. Zbilja je to i mislio. Nažalost, za razliku od nebrojenih drugih žena koje je zaveo, ona nije bila impresionirana.

Dakle, zašto ga je sad došla posjetiti?

Doduše, nije namjeravao previše detaljno istraživati tu temu.

»Čime bih te mogla ponuditi?« rekla je. Čovječe, ta njezina iskrena zabrinutost posramljivala ga je.

»Ah... Zapravo, može jednu od onih Coca Cola, molim te?«

O, daaa, način na koji se kretala kad je išla do vrećice koju je ostavila sa strane... Tako ugladeno i ujednačeno, kukovi su joj se njihali pod haljinom, ramena pratila pokrete, njezina...

Odvratio je pogled od njezine stražnjice.

Iako, *kvrrragu*.

Kad je prišla krevetu, pomaknuo se bliže sredini madraca, nadajući se da će ona sjesti. Nije to učinila. Nagnula se i pružila mu plastičnu bocu. Potom je zakoračila unatrag, održavajući pristojnu udaljenost.

Boca je ispustila zrak kad je skinuo čep.

»Molim te, reci mi što te tišti.«

Dlanove je vrtjela ispred sebe, stiskala ih, zavrtala.

»Samo migrena.« Otpio je dug gutljaj. »Opa, ovo je dobro.«

Ali pogled je bio još bolji.

»Što je to?«

»Coca Cola.«

Trez je zastao prije drugog gutljaja, shvaćajući da nije na to mislila. »Migrena je neka vrsta glavobolje. Ništa posebno.«

Pa, osim činjenice da je njegova znala trajati dvanaest sati, u kojima mu se činilo kao da umire.

Njene prekrasne oči su zaškiljile. »Ako nije ništa posebno, onda zašto je tvoj brat tako zabrinut?«

»On je takav. Histerizira.« Trez je sklopio oči i otpio veeeeeeeliki gutljaj. Pa još jednom. »Nektar bogova, zbilja.«

»Nikad nisam o njemu razmišljala na takav način. Ali, jasno, ti ga bolje poznaješ.«

Dok se ona motala uokolo, nadao se da je barem upola toliko zainteresirana za njegova gola prsa. Nije bio arogantan, ali obično bi žene gledale u njega i ne bi odvrćale pogled.

»Bez brige, bit će on u redu«, promrmljao je. »Kao i ja.«

»Ali tu si čitav dan, još otkako si sinoć stigao doma.«

Samo što se nije dokraja iznervirao kad se sjetio... Samo malo. »Kako ti to znaš?«

Činjenica da je tako brzo odvrtila pogled natjerala ga je da se opet uspravi.

»Tvoj je brat nešto spomenuo dok smo bili dolje.«

Teško. iAm je rijetko kad razgovarao s nekim osim ako zbilja nije morao.

Mora da ga je tražila. Zar ne?

Trez je pustio kapke da padnu. »Hej, bi li sjela ovdje, teško mi je dizati pogled prema tebi.«

Lažov.

»Oh, jasno.«

Suuuuper.

Kad je sjela na krevet i poravnala haljinu, znao je da forsira, ali nije mario. Dovoljno je vremena proveo na pločicama ispred zahoda samo nekoliko sati ranije.

»Jesi li siguran da ti ne treba iscjelitelj?« upitala ga je, a njezine su ga oči hipnotizirale toliko da ju je mogao samo promatrati kako trepće, kako njezine duge trepavice klize gore-dolje. »Ovaj put zbori istinu.«

O, htio je on njoj reći istinu, to sigurno. Ali nije bilo potrebe da izigrava budalu.

»To je samo glavobolja koja traje malo duže. Iskreno. Imam ih otkako sam odrastao, moj brat ih nema, ali čuo sam da ih je otac imao. Nisu zabavne, ali mi ni ne škode.«

»Tvoj otac je preminuo?«

Trez je stisnuo lice pazeći da se na njemu ništa ne vidi. »I dalje je živ i zdrav. Ali za mene je mrtav.«

»Zbog čega?«

»Duga priča.«

»I...?«

»Ne. Predugo, prekomplicirano.«

»Imao si neke druge planove za večeras?« To je rekla kao da ga blago izaziva.

»Nudiš svoje društvo?«

Ona je spustila pogled prema vlastitim dlanovima. »Ta... duga priča o tvojim roditeljima. Zato imaš i prezime?«

Kako je znala...?

Trez se počeo smijati, i bilo je dobro da je spustila glavu, inače bi imala dobar pogled na njegove bijele zube.

Netko ga je zbilja provjeravao, zar to nije zanimljivo.

A što se tiče prezimena? »To je obična izmišljotina. Radim s ljudima, trebao mi je paravan.«

»Kakvim se poslom baviš?«

Trez se namrštiio sjetivši se svog kluba — a potom i zahoda koji je tko zna koliko puta koristio za ševu.

»Ništa važno.«

»Onda zašto to radiš?«

Otpio je još jedan dugačak gutljaj Cole i zagledao se u prazno. »Svi moramo negdje biti.«

Bože, zbilja nije htio razgovarati o tom dijelu svog života, toliko da bi pristao čak i na to da ona ode ako razgovor zamre.

Odjednom su mu pred očima proletjeli prizori njega kako se ševi s dugim nizom žena, zauzevši Selenino mjesto sve dok je više nije mogao ni namirisati.

Sjenkama je tijelo bilo samo produžetak duše, stvarnost koja je možda bila čak i očita sama po sebi, ali u biti je bila mnogo kompliciranija, po shvaćanju Hisbe. Ukratko, ono što činiš svom tijelu, kako se ponašaš prema njemu i kako ga čuvaš — ili ne — direktno se prenosi na samu tvoju srž. A budući da je seks po svojoj prirodi jedini sveti čin fizičkog oblika, nikad ga se nije smjelo shvaćati neozbiljno, naročito ne kad su u pitanju prljavi, zločesti ljudi, posebice bljedoliki.

Za Sjenke, bljedilo je bilo jednako bolesti.

No, ta se pravila nisu odnosila samo na homo sapiense. Vođenje ljubavi bilo je krajnje ritualizirano na Teritoriju. Seks je bio planiran za parove, ili polovice, kako su ih zvali, službeni svitak uručen u mramornim hodnicima, tražeći pristanak koji bi dobili nakon što bi prošli niz predodređenih zapovijedi. A kad se sve dogovori? Čin se nije smio odvijati tijekom dnevnih sati i nikad, nikad bez uvodnog ritualnog pranja. Također bi bio i javno najavljen, posebna zastava obješena ispred sobe, što je bio uglađen način da se kaže da, osim ako kuća ne gori ili ako netko ne krvari iz arterije, nitko ne smije ulaziti unutra dok netko, ili oboje, ne izađe van.

Nadoknada za takva ograničenja? Kad bi se dvije polovice spojile, znalo bi to trajati danima.

O, da, nije bilo ni masturbacije. Smatrala se traćenjem dodira.

Dakle, da, njegova vrsta ne samo da bi mrko gledala na njegov seksualni život, već bi ga ubuduće doticali samo s vilicom za roštilj, odjeveni u zaštitno odijelo i masku za varenje. Ševio se za ženama u jedanaest ujutro, u tri popodne i daaaaleko prije večere. Uzimao ih je na javim mjestima i ispod mostova, u klubovima i restoranima, u zahodima i oronulim hotelskim sobama, kao i u svom uredu. Samo u možda pola

slučajeva znao je njihova imena, a i među tim odabranima, sjećao se možda jedne od deset.

I to samo zato što su bile čudne ili su ga podsjećale na nešto drugo.

A što se tiče bljedolikih? Nije diskriminirao nikoga. Probao je sve ljudske rase, neke čak u isto vrijeme. Jedina skupina koju nije ševio ili koja nije ševila njega bili su muškarci, i to samo zato što ga nisu ni najmanje privlačili.

Da jesu, probao bi i to.

Vjerovao je da nije baš sve izgubljeno. Sjenke su vjerovale u oporavak, a čuo je i za rituale čišćenja — ali postojala je granica do koje bi tip mogao ići kako bi popravio nastalu štetu.

Ironija je, jasno, bila u tome da se ponosio time što se uništavao do te mjere. Djetinjasto, svakako, ali bilo je to kao da pokazuje srednji prst cijelom plemenu i njihovim smiješnim ritualima — naročito kraljičinoj kćeri za koju su svi vjerovali da će je on redovito zadovoljavati do kraja života.

Iako je nikad nije sreo, nije bio zainteresiran da postane seksualna igračka, a svakako nije namjeravao dobrovoljno se javiti da ga zatvore u pozlaćeni kavez.

Bilo je to smiješno. Usprkos svemu što je mrzio vezano uz tradiciju u kojoj je odrastao, na kraju je ipak nekako vidio i smisao u tome. Eto ga tu, u tom oblaku nakon migrene, samo poljubac daleko od ženke koju ju žudio obožavati svojim tijelom. I pogodite što? Zbog iste te pobune u kojoj je toliko uživao, sad se osjećao prljavo i potpuno bezvrijedno.

Ne da će se sam čin ikad odigrati sa Selenom — možda je bio muška kurva, ali nije se zavaravao.

Sranje.

Jauknuvši, pao je natrag na jastuk. Unatoč Coca Coli i bombi šećera i kofeina, iznenada se osjetio užasno umornim.

»Oprosti mi«, promrsila je Odabranica.

Nemoj reći da odlaziš, pomislio je. Iako te ni na koji način ne zaslužujem, molim te, nemoj me ostaviti...

»Moraš li se nahraniti?« brzo ga je upitala.

Trez je osjetio kako mu se vilica rastvorila. Od svih stvari koje se spremao čuti... Ni. Blizu.

»Možda sam previše direktna«, rekla je spuštajući pogled. »Samo mi se činiš tako jako umornim... a ponekad to najbolje pomaže.«

Sranje.

Nije mogao reći je li upravo dobio na lutriji... ili je osuđen na smrt.

Ali ud mu se trzao od želje, krv vrila, i onaj jedan pošteni dio njega koji je davno negdje zakopao, konačno je progovorio tihim, upornim glasom.

Ne, govorio je. Ni sad, ni ikad.

Pitanje je bilo — tko će pobijediti, anđeo ili vrag u njemu?

Jedanaesto poglavlje

Wrath je brzim korakom krenuo niz podzemni tunel kuće, a udarci potplata njegovih cipela glasno su odzvanjali sve dok se nisu pretvorili u pravi marš. Pored njega, George je hodao trostruko brže, ogrlica mu je zveckala, a pandže odzvanjale po betonskom podu.

Put od sportske dvorane do glavnog dijela kuće trajao je barem dvije minute, tri do četiri ako ste ležerno ćaskali i hodali. Ne i ovaj put: George ga je zaustavio ispred sigurnosnih vrata, svega trideset sekundi nakon što su izišli iz ureda kroz stražnji dio ormara sa zalihama.

Penjući se uz niske stepenice, Wrath je opipavao uokolo ne bi li pronašao tipkovnicu i upisao šifru. Kad se začuo zvuk kao da se otvara trezor u banci, brava se otključala, a potom su nastavili kroz hodnik do iduće brave. Prošavši i tu prepreku, izbili su u prostrano predvorje, a prvo što je Wrath napravio bilo je da onjuši zrak.

Janjetina, za Prvi obrok. Vatra u knjižnici. Vishous puši rukom motanu cigaru u sobi s bilijarom.

Sranje. Morao je reći svom bratu što se dogodilo s Payne u teretani. Kvragu, tehnički mu je dugovao *iskup*. No, sve to je moglo pričekati.

»Beth«, rekao je psu. »Traži.«

I on i životinja iznova i iznova njušili su zrak.

»Gore«, naredio mu je i istog trena pas je krenuo naprijed.

Kad su se popeli na drugi kat, njezin je miris postao jači, što je potvrdilo da idu u dobrom smjeru. Loša vijest? Dolazio je s lijeve strane.

Wrath je hodao niz hodnik s kipovima, prošao pored soba u kojima su bili John i Xhex, potom i Blay i Qhuinn. Zaustavili su se prije nego su došli do apartmana u kojem su bili Zsadist i Bella.

Nije mu trebao pas da mu kaže da su došli do svog cilja, točno je znao ispred čije sobe su se nalazili. Čak i vani u hodniku, trudnički hormoni toliko su ispunili zrak da je osjećao kao da je udario o baršunasti zastor.

Zato je njegova Beth bila unutra, zar ne.

Žene nemaju tajni pred mužjakom koji ih poštuje.

Kvragu. *Nije valjda* da je njegova družica htjela dijete i radila nešto po tom pitanju a da njemu nije ni rekla.

Stisnuvši zube, podignuo je dlan kako bi pokucao, ali na kraju je zalupao na vrata. Jednom. Dvaput.

»Uđi«, rekla je Odabranica Layla.

Wrath je rastvorio vrata i točno osjetio kad ga je njegova šelan ugledala. Magloviti miris krivnje i prijevare preletio je preko sobe sve do njega.

»Moramo razgovarati«, prasnuo je. Potom je kimnuo prema mjestu gdje je vjerovao da se nalazi Layla. »Molim te da nas ispričaš, Odabranice.«

Žene su razmijenile nekoliko riječi, izvještačenih s Bethine strane, a nervoznih s Layline. A onda je njegova družica ustala s kreveta i prišla mu.

Nisu si rekli ni riječ kad je zatvorila vrata za njima. Niti kad su hodali jedno pored drugog niz hodnik. A kad su došli do vrata njegova ureda, rekao je Georgeu da ostane vani prije nego ih je oboje zatvorio unutra.

Iako je detaljno poznao razmještaj otmjenog francuskog pokućstva, ispružio je ruke, dotičući naslone svilom prekrivenih stolica i finu sofu, a potom i rub očevog radnog stola.

Kad ga je zaobišao i sjeo u fotelju, položio je dlanove na velike ukrašene naslone za ruke, toliko jako ih stisnuvši da je drvo protestno zaškripalo. »Koliko se dugo družiš s njom?«

»S kim?«

»Ne pravi se glupa. Ne stoji ti.«

Zrak u sobi se uskomešao, čuo je njene korake na antiknom tepihu. Mogao ju je zamisliti kako korača, spuštenu pogleda, stisnutih usnica, ruku prekrivenih preko prsa.

Krivnje je nestalo. Sad je bila ljuta jednako kao i on.

»Što je tebe briga?« promrsila je.

»Imam pravo znati gdje si.«

»Molim?«

Uperio je prst u nju. »Trudna je.«

»Primijetila sam.«

Toliko je jako lupio šakom da se telefon iskopčao. »Zar namjeravaš započeti razdoblje potrebe!«

»Da!« uzviknula je. »Namjeravam! Zar je to toliki zločin?«

Wrath je izdahnuo, osjećajući se kao da ga je upravo udario automobil. Ponovno.

Zanimljivo kako ga je njegov najveći strah, sad kad ga je čuo naglas, toliko sablaznio.

Nekoliko puta duboko udahnuvši, znao je da mora pomno odabrati iduće riječi, usprkos činjenici da mu je adrenalinska žlijezda radila kao luda i pumpala dovoljno uzbuđenja u sustav da se davio u užasu.

Usred tišine signal za ponovno spajanje telefona bio je jednako glasan kao i ružne riječi koje su im jurile kroz glavu.

Drhtavom rukom pipkao je okolo dok nije pronašao slušalicu. Trebalo mu je nekoliko pokušaja da je vrati na postolje, ali uspio je to učiniti pritom ništa ne razbivši. Dragi Bože, kako je bilo tiho u sobi. Iz nekog razloga, postao je neobično svjestan stolice na kojoj je sjedio, i svega, od tvrdog kožnatog sjedala i izrezbarenih simbola ispod podlaktice, do načina na koji se donji dio njegovih leđa očeo o reljef otraga.

»Želim da čuješ ovo,« rekao je ravnim glasom, »i znaj da je to živa istina. Neću ti biti na usluzi u tvom razdoblju potrebe. Nikad.«

Sad je na njoj bio red da izdahne kao da su je udarili u truh. »Ne mogu... Ne mogu vjerovati da si to rekao.«

»To se nikad, nikad neće dogoditi. *Nikad* ti neću napraviti dijete.«

Nije bilo mnogo stvari u njegovom životu koje je znao s tolikom sigurnošću. Jedina druga koja mu je padala na pamet bila je ta koliko je voli.

»Nećeš«, rekla je grubo, »ili ne možeš.«

»Neću. Kao, ne želim.«

»Wrath, to nije pošteno. Ne možeš to tako zacementirati kao da je to jedan od tvojih proglaša.«

»Dakle, trebao bih lagati o svojim osjećajima?«

»Ne, ali možemo razgovarati o njima, za Boga miloga. Partneri smo i to utječe na nas oboje.«

»Diskusija neće promijeniti moje mišljenje. Ako želiš nastaviti gubiti vrijeme s Odabranicom, to je tvoja odluka. Ali ako u glasinama ima išta istine, i to zbilja potakne tvoje razdoblje potrebe, znaj da ćeš dobiti lijekove kako bi to prošlo. *Neću* ti biti na usluzi.«

»Isuse... Kao da sam nekakva životinja koju moraš odvesti kod veterinara.«

»Nemaš pojma kakvi su ti hormoni.«

»To mi kaže jedan muškarac.«

Slegnuo je ramenima. »To je dokaziva biološka činjenica. Kad je Layla prolazila kroz svoje razdoblje, svi u kući smo to osjećali, čak i dan i pol nakon što je završilo. Marissi su godinama davali lijekove. To se tako radi.«

»Da, možda kad žena nije vjenčana. No, zadnji put kad sam provjerila, moje ime je bilo na tvojim leđima.«

»Samo zato što si združena ne znači da moraš imati djecu.«

Neko je vrijeme šutjela. »Je li ti i u jednom trenutku palo na pamet da je to možda meni bitno? I to ne kao, „o, treba mi novi auto“, ili „želim opet nešto učiniti“. Čak niti kao „što misliš da odemo na jebeni spoj tu i tamo, između tvog ratovanja i obavljanja posla koji mrziš“. Wrath, to je temelj života.«

I put ka smrti, za nju. Toliko je žena umrlo pri porodu, a ako je izgubi...

Jebote. Nije mogao o tome razmišljati niti hipotetski. »Neću ti podariti mlado. Mogu uljepšati istinu hrpom beznačajnog sranja i utješnih riječi, ali prije ili poslije morat ćeš prihvatiti...«

»*Prihvatiti?* Kao da se netko nakašljao prema meni i prenio mi prehladu i sad moram prihvatiti činjenicu da ću kašljati nekoliko dana?« Čuđenje u njezinom glasu odzvanjalo je jednako glasno kao i ljutnja. »*Čuješ* li ti sebe?«

»Jebeno sam svjestan svake riječi koju kažem. Vjeruj mi.«

»Okej. U redu. Da zamijenimo onda uloge. Što bi bilo kad bih ja rekla, na primjer, podariti ćeš mi mlado koje želim i ti ćeš to jednostavno morati prihvatiti. Točka.«

On je ponovno slegnuo ramenima. »Ne možeš me prisiliti da budem s tobom.«

Dok je Beth duboko disala, osjećao je da su ušli u novu dimenziju njihove veze — i to ne dobru. Ali povratka više nije bilo.

Potihno psujući, odmahnuo je glavom. »Učini si uslugu i prestani sjediti s tom ženom satima svake noći. Ako imaš sreće, nije ti upalilo i možemo jednostavno zaboraviti sve ovo.«

»Zaboraviti? Samo malo. Jesi ti... Jesi li stvarno jebeno poludio?«

Sranje. Njegova šelan nije zamuckivala, a rijetko kad je psovala. Trostruki zajeb.

Ali to ništa nije mijenjalo. »Kad si mi namjeravala reći?« upitao ju je.

»Reći ti što? Da si katkad pravi kreten? Možda sad.«

»Ne, nego da si namjerno pokušavala ući u razdoblje potrebe. Kad već spominjemo stvari koje se tiču nas oboje.«

Što bi se dogodilo da je iznenada ušla u svoje razdoblje dok su bili sami tijekom dana? Možda bi popustio i onda...

Ne bi bilo dobro. Naročito ako bi poslije saznao da je provodila vrijeme s Odabranicom isključivo radi toga.

Zurio je u nju. »Da, kad je to trebalo iskrsnuti u razgovoru? Ne noćas, zar ne? Čuvala si to za sutra? Ne?« Naslonio se na stol. »Znala si da ja to ne želim. *Rekao* sam ti.«

Još koračanja. Mogao je čuti svaki njezin korak. Potrajalo je dok nisu prestali.

»Znaš što, odlazim istog trena,« rekla je, »i to ne samo zato što večeras moram izaći. Moram neko vrijeme biti dalje od tebe. A onda, kad se vratim, popričat ćemo o ovome, o oba naša stajališta... ne!« viknula je kad je on otvorio usta. »Nećeš reći ni jednu prokletu riječ. Ako to napraviš, imam osjećaj da ću spakirati kufere i otići zauvijek.«

»Kamo ideš?«

»Suprotno uvriježenom mišljenju, nemaš pravo znati gdje sam svake sekunde dana i noći. Naročito ne nakon ovakvog napada.«

Ponovno opsovavši, skinuo je svoj plašt i protrljao gornji dio nosa. »Beth, slušaj, samo sam...«

»O, slušala sam ja tebe, zasad dovoljno. Stoga nam učini uslugu i ostani gdje jesi. S obzirom na to kako ti ide, taj stol i ta tvrda stolica ionako su sve što te čeka. Mogao bi se lijepo odmah na njih i naviknuti.«

Zatvorio je usta. Slušao ju je kako odlazi. Čuo je kako se vrata zatvaraju za njom.

Taman je htio skočiti i krenuti za njom, kad se sjetio nečeg što je doktorica Jane rekla o magnetskoj rezonanci za Johna Matthewa u onoj bolnici za ljude. Vjerojatno je tamo išla, rekla je da joj je važno da bude s njim.

Iznenada, sjeti se napada i što se dogodilo usred te situacije. Poslije je napao Qhuinna vezano uz ono što je John pokušavao reći Beth — ako će već govoriti nešto njegovoj šelan, on mora znati detalje, molim lijepo.

Sa mnom ćeš biti sigurna,. Brinut ću se za tebe.

U redu, kako god. Inače, Wrath nije imao problema s Johnom Matthewom. Zapravo, dečko mu se oduvijek sviđao — toliko da je bilo čak i malo jezivo kako je šutljivi borac lako ušao u njihove živote i tamo ostao.

Izvrstan ratnik. Pametna glava na ramenima. A manjak glasa nije predstavljao problem, osim za Wratha koji zbog sljepoće očigledno nije mogao komunicirati znakovnim jezikom.

O, a što se tiče testa krvi koji je potvrdio da je Dariusov sin? Što ste više vremena provodili s malim, bilo je sve očitije da je poveznica postojala.

No, povlačio bi jebenu crtu kad bi se bilo koji muškarac pokušao postaviti između njega i njegove družice, bio on u srodstvu s njom ili ne. On je bio taj koji će paziti na Bethinu sigurnost i potrebe. Nitko drugi. I popričao bi s Johnom poslije... Osim što, začudo, ni dečko nije znao što je rekao. Johnu Stari jezik nije išao dovoljno dobro da bi na njemu pričao, pa ipak su Blay i Qhuinn potvrdili da je vjerojatno pokušavao nešto reći na njemu.

Što god. John je išao na neke pretrage, a što se tiče Beth, neće predstavljati problem. No, ta priča s djetetom...

Prošlo je dosta vremena prije nego je Wrath odlijepio ruke sa stolice, a dok je njima mahao, boljeli su ga zglobovi.

S obzirom na to kako ti ide, taj stol i ta tvrda stolica ionako su sve što te čeka.

Koji nered. No, sve u svemu, prava istina je bila ta da je jednostavno nije htio izgubiti zbog trudnoće. I koliko god loš bio taj rascjep među njima, barem su još uvijek oboje bili na planetu, a tako će i ostati. Nema teoretske šanse da će dobrovoljno riskirati njezin život samo radi nekog hipotetskog sina ili kćeri koji će, usput rečeno, u slučaju da požive do mladosti, vjerojatno patiti zbog kraljevskog naslijeđa jednako kao i on.

I to je bila druga velika stvar. Nije mu se žurilo osuditi neko nevinašce na sva ta kraljevska sranja. To je bilo ono što je uništilo njegov život i nije bilo naslijeđe koje je želio dijeliti s nekim koga će nesumnjivo voljeti gotovo jednako kao i svoju šelan.

Premjestivši se na svom tronu, spustio je pogled prema samom sebi — i namrštitio se.

Iako ništa nije mogao vidjeti, shvatio je... da ima erekciju. Pulsirajuće, napeto uzbuđenje guralo se o zatvarač njegovih kožnatih hlača.

Kao da je nekud moralo ići. Odmah.

Zakopavši lice u dlanove, znao je točno što to znači.

»O, Bože... Ne.«

»Želiš li se nahraniti?«

Dok je Odabranica Selena čekala odgovor na svoje pitanje, dala je sve od sebe da ignorira činjenicu da je čudesan tamnoputi muškarac u krevetu pored nje gol. Morao je biti. Bio je otkriven do struka, prsa su mu bila gola, njegovi lijepo oblikovani mišići i široka ramena osvijetljeni blagim svjetlom koje je dopiralo iz kuta prostorije.

Bilo je teško zamisliti zašto bi se mučio s nečim ispod kukova.

Najdraža Čuvardjevo, koji je to bio prizor. I otkrivenje, iako ne zato što je bila glupa ili naivna. Možda je bila zatočena u Svetištu još od rođenja, stotinu godina prije, ali kao *ehros*, bila je upoznata s mehanikom seksa.

Međutim, bez obzira na vježbe, sam čin još uvijek nije bio dio njene sudbine. Prethodni Primužjak ubijen je u raciji netom nakon što je sazrela, a njegovu zamjenu iz desetljeća u desetljeće nisu imenovali. A onda, kad je Phury preuzeo vodstvo, sve je promijenio i oslobodio ih, uzevši sebi jednu šelan s kojom je bio u monogamnoj vezi.

Oduvijek se pitala kako je to seksati se. A sad, promatrajući Treza, i sama je osjetila zašto su se žene predavale. Zašto su se njene sestre sređivale i pripremale za svoju »dužnost«. Zašto bi se poslije vraćale u spavaonicu užarene kože, kose, osmijeha, duša.

Bilo bi previše iskusiti to iz prve ruke...

Iznenada postane svjesna da joj nije odgovorio.

Dok ju je on i dalje samo promatrao, pitala se je li ga uvrijedila. Ali kako? Znala je da je bez družice. Došao je u ovu kuću sa svojim bratom, ne sa šelan, a u tim odajama nikad nije bilo nijedne žene.

Ne da je primjećivala svaki njegov pokret.

Samo većinu njih.

Dok su joj se obrazi žarili, zaključila je da mu sigurno treba vena nakon svega što je propatio. Zapravo, danak njegove bolesti vidio mu se na licu... Na njegovom čvrstom, prekrasnom licu s tamnim očima u obliku badema i istaknutim, oblikovanim usnama, visokim jagodičnim kostima i jakom vilicom...

Selena se pogubila u mislima.

»Sigurno to ne misliš ozbiljno«, rekao je grubo.

Glas mu je bio dublji nego inače i čudno je djelovao na nju. Iznenada, toplina na njezinom licu raširi se preko cijelog njezina tijela, grijući je iz srži prema van, opuštajući je na način koji ju je tjerao da se malo manje boji budućnosti.

»Mislim«, čula je sebe kako govori.

To neće biti samo dužnost. Ne, u tom tihom, mračnom prostoru između njih, htjela ga je — na svom vratu, ne na svom zapešću.

Ludost, upozoravao ju je unutarnji glas. To je bilo neprilično, ne samo zato što je prelazilo granice posla koji je obavljala u toj kući.

Sklopila je oči, nezadovoljna činjenicom da bi se, ako ima imalo razuma, morala okrenuti i otići iz te sobe istog trena. Taj muškarac, taj divni muškarac koji je bio sposoban rastopiti čak i njene ukočene udove, nije bio njezina budućnost. Ništa više nego je to bio Primužjak — ili bilo koji drugi muškarac.

Njezina je budućnost predodređena čak i prije nego su je prvi put ogrnuli odjećom Odabranice.

Nakon nekog vremena on je odmahnuo glavom. »Ne. Ali hvala.«

Od njegova odbijanja joj je pozlilo. Možda je osjetio neprimjerene žudnje s njene strane? Pa ipak... Mogla se zakleti da je i on osjećao slično. Jednom ju je bio zaustavio pored stepenica i bila je tako sigurna da je htio...

Pa, barem je ona bila dovoljno pri sebi da ga upozori da je se kloni.

No, nakon tog čudnog razilaska, i dalje je imao taj pogled u očima i otada ga je ona počela promatrati iz sjene.

Međutim, sad je nije tako promatrao.

A sve se promijenilo s tom njezinom ponudom. Zašto?

»Bolje da ideš«, kimnuo je prema vratima. »Samo moram nešto pojesti i bit ću u redu.«

»Jesam li te uvrijedila?«

»O, Bože, ne«, sklopio je oči i odmahnuo glavom. »Samo ne želim...«

Nije mogla razaznati ostatak onog što je rekao jer je rukama trljao lice i tako prigušio riječi.

Iznenada, Selena je pomislila na knjige koje je pročitala u svetoj knjižnici Svetišta. Toliko detalja o životima ovdje na Zemlji. Tako bogatih i iznenađujućih, njihove noći i dani. Tako živopisne povijesti, toliko da joj se činilo kao da bi mogla ispružiti ruku i dotaknuti taj drugi vid postojanja. Žudjela je za tom drugom stranom, postajala ovisna o pričama u svoj njihovoj veličanstvenosti i tuzi. Za razliku od mnogih njezinih sestara, koje su samo pamtile ono što su im pokazali u vidovnjačkim kuglama, ona je bila proždrljiva u slobodno vrijeme, proučavala je suvremeni svijet, riječi koje su koristili, način na koji su se ljudi ponašali.

Oduvijek je mislila da je to najbliže što će ikada prići slobodi izbora i bilo kakve sudbine.

A to je i dalje bila istina, čak i nakon Phuryjevog oslobođenja.

»Dovraga, ženo, nemoj me tako gledati«, jauknuo je Trez.

»Kako?«

Kao da je zaokrenuo kukovima, a kad je promrmljao još nešto što nije shvatila, duboko je udahнула i — najdraža Čuwardjevo, miris koji je dopirao iz njega bio je gotovo kao miris ambrozije.

»Selena, moraš ići, curo. Molim te.«

Naslonio se natrag na jastuke, njegov predivan miris postao je još intenzivniji, vene na njegovom vratu su iskočile. »*Molim te.*«

Očigledno je trpio bol, a ona ju je na neki način uzrokovala.

Selena je petljala po svojoj haljini kako bi je držala na mjestu dok je ustajala. Nespretno se naklonivši, spustila je glavu. »Naravno.«

Nije se sjećala da je napustila sobu ili zatvorila za sobom vrata, ali mora da je to učinila. Završila je na hodniku i stajala na pola puta između zaključanih vrata koja su vodila u privatne odaje Prve obitelji i stubišta koje je vodilo natrag na drugi kat...

Iduće čega je bila svjesna, bila je natrag u Svetištu.

Pomalo iznenađujuće, zapravo. Obično bi, kad bi obavila svoju dužnost na Zemlji, otišla u Rehvengeov kamp. Voljela je tamošnju knjižnicu — fikcija i biografije jednako bi joj okupirale pažnju, manje nametljive od tomova gore u Svetištu.

No, nešto u njoj odvelo ju je do njezina nekadašnjeg doma.

Kako se promijenio, mislila je dok se osvrkala uokolo. Više nije bio jednobojna utvrda — sad su samo zidovi, napravljeni od čistog mramora, bili bijeli. Sve ostalo blistalo je u bojama, od smaragdne trave te žute, ružičaste i ljubičaste, nalik tulipanima, do živahne svijetlo plave boje kupki. Ali raspored je bio isti. Privatni hram Primužjaka i dalje se nalazio blizu pisarskog manastira i goleme mramorne knjižnice kao i zaključanog ulaza u privatne odaje Čuvarđeve. Nešto dalje, spavaonice u kojima su se Odabranice odmarale i jele bile su blizu kupki i bistrog bazena. A na sasvim suprotnoj strani nalazila se velika riznica s predmetima, čudesima i nizom dragog kamenja.

Oh, koja ironija. Sad kad su doista postojale boje koje su godile oku? Sve je bilo beživotno, sad kad su Odabranice utekle iz svog kaveza i raširile krila.

Nitko nije imao pojma gdje je Čuvarđeva — niti se tko usudio pitati.

Odsutnost je bila čudna i uznemirujuća. Pa ipak dobrodošla.

Kad je Selena počela hodati, bilo je očigledno da je nekamo naumila otići, ali nije bila toga svjesna. Barem to nije bilo neuobičajeno. Oduvijek je bila u svojim mislima, najčešće zato što bi razmišljala o tome što je vidjela u vidovnjačkim kuglama ili pročitala među koricama knjiga uvezanih u kožu.

Međutim, trenutno nije razmišljala o tuđim životima.

Tamnoputi muškarac bio je... Pa, kao da nije postojalo dovoljno riječi kojima bi ga opisala, usprkos njezinom bogatom vokabularu. A sjećanje na prizor od maločas u njegovoj sobi bilo je poput svih tih novih boja — otkriće ljepote.

Zaokupljena mislima o njemu, nastavila je hodati, brzo prošavši pored pisarskog dijela, niz tratinu prema spavaonicama, a onda još dalje, sve dok nije došla do šumske ograde koja bi vas, ako je prijedete, nekim čudom ispljunula vani, na istom onom mjestu gdje ste i ušetali.

Tek kad je bilo prekasno, shvatila je kamo su je noge odvele.

Skriveno groblje sa svih je strana bilo ograđeno stablima, brežuljak namjerno skriven od pogleda mrežom lišća, raskošnom i gustom poput okomite tratine. Na sličan je način i ulaz zaklanjao luk isprepleten viticama ruža, a staza od oblutaka koja je vijugala prema unutra, jedva je bila dovoljno široka za jednu osobu.

Selena nije namjeravala ući...

Njezina su stopala samovoljno prekršila taj zavjet, krećući se prema naprijed kao da su sluge nekog višeg cilja.

Unutar ograde od drveća, zrak je bio blag kao i obično, pa ipak su je proželi trnci.

Obgrlivši se rukama, shvatila je da mrzi sve vezano uz to mjesto — ali ponajviše nepomičnost kipova. Postavljeni na bijela kamena postolja, ženski su se oblici pojavljivali u raznim položajima, njihove graciozne ruke i noge pod raznim kutovima ispod njihovih golih tijela. Izrazi na licima kipova bili su smireni, njihove nepomične

oči zagledane u zagrobni život u Sjenosvijetu, njihove usne izvijene u identičan, sjetan osmijeh.

Ponovno je pomislila na muškarca u onom krevetu. Tako živ. Tako vitalan.

Zašto je došla tu? Zašto, zašto, zašto... Na groblje...

Koljena su joj zaklecala u isti tren kad su joj se suze oslobodile iz srca. Plačući je pala na mekano tlo, a od jecaja ju je zaboljelo grlo.

Pod nogama svojih sestara iznova je osjetila sudbinu svoje prerane smrti.

Tijekom svog života, pretpostavila je da je već istražila sve varijante nadolazeće propasti.

No, prisutnost Treza Latimera uvjerila ju je da je bila u krivu.

Dvanaesto poglavlje

Umjetnička galerija Benloise bila je smještena u centru Caldwell, otprilike deset blokova dalje od nebodera i samo dva od obala rijeke Hudson. Jednostavna, skromna zgrada bila je visoka tri kata, s visokim galerijskim prostorom na prvom katu, uredima osoblja otraga i Benloiseovim duguljastim uredom nalik kuglani tik ispod ravnog krova.

Kad je Assail parkirao svoj Range Rover u stražnjoj uličici, duboko je udahnuo. Nije uzeo kokain prije nego je otišao od doma jer je htio ostati budan. Nažalost, tijelo mu se trzalo od manjka stimulansa, a ovisnička opsesija onim što nije napravio pomutila mu je um.

»Hoćeš da uđemo s tobom?« Ehcic ga je pitao sa stražnjeg sjedala.

»Samo jedan.«

Assail je izišao i pričekao ih da odluče. Dovraga, ruke su mu se tresle i, unatoč novoj rundi pahulja s neba, počeo se znojiti.

A da jednostavno uzme kokain? Ovako je bio praktički izvan funkcije.

Ehcic mu se pridružio, zaobišavši terenac odostraga. »Što te muči?«

»Ništa.«

Višestruka laž.

Dok su prilazili stražnjim vratima, Assail je odustao. Zavukavši ruku u prednji džep svoje Tom Ford jakne, izvukao je tamnosmeđu bočicu. Skinuvši crni poklopac, napunio je žlicu dozom bijelog praha.

Šmrk.

Ponovio je i s drugom nosnicom, a zatim se, jednim dubokim udahom s obje, pobrinuo da sve stigne na svoj cilj.

Činjenica da se istog trena vratio u svoje »normalno« stanje bila je još jedan znak upozorenja koji je odlučio ignorirati. Ne bi trebao biti smiren i fokusiran nakon dva šuta — ali nije namjeravao na to gubiti vrijeme. Netko ima kavu. Netko razne proizvode od koke. Stvar je u tome što vas pokreće.

Kad je prišao teškim čeličnim vratima — što je bila sigurnosna mjera zamaskirana kao komentar na industrijalizaciju umjetničkog tržišta — nije bilo potrebe da zvoni na zvono, a kamoli da kuca. Na čudovište debelo sedam centimetara nije vrijedilo trošiti zglobove prstiju.

I zaista, vrata se brzo otvoriše.

»Assaile? Što radiš?« upitao je neandertalac s druge strane.

Tako nadahnuto baratanje engleskim jezikom. Pa ipak mu je taj pozdrav dao do znanja, da Benloise i njegovi ljudi nisu znali tko je počinio ubojstva u West Pointu noć prije — inače taj inteligentni titan ne bi bio tako banalan.

Crne maske koje su nosili bile su tako praktična oprema. A onesposobljavanje sigurnosnih kamera ključan potez.

Assail se nasmiješio ne pokazujući očnjake. »Moram nešto dati tvom poslodavcu.«

»Očekuje te?«

»Ne, ne očekuje.«

»U redu. Ajmo.«

»Usput, ovo je moj suradnik«, Assail je promrmljao kad je ušao u dio s uredima. »Ehric.«

»Da. I mislio sam. Ajmo.«

Koračajući kroz prostoriju s visokim stropom, njihovi su koraci na betonskom podu odzvanjali sve do izloženih spletova cijevi i žica iznad glava. Što ti je organizirani kaos. Red upotrebljivih stolova, hrpa ormarića s policama i nasumični komadi prevelikih »umjetničkih djela« zagušili su cijeli taj veliki prostor. Nije bilo radnika. Telefoni nisu zvonili. Zakonska fasada Benloiseove trgovine drogom zatvorila se kad je pao mrak.

Očekivano.

U samoj galeriji, brzo se osvrnuo oko sebe kad je čuvar koji ih je pustio unutra nestao kroz skrivena vrata koja su vodila na drugi kat.

Nitko osim para čuvara nije čuvao stražu pored puta koji je vodio u Benloiseov ured.

Assail je promatrao muškarce. Pogledi su im bili oštiri nego obično, neprestano su se micali s noge na nogu, mlatarajući rukama kao da su osjećali potrebu da iznova i iznova uvjere sami sebe da su naoružani.

»Krasna večer, zar ne?« Assail je komentirao suptilno kimajući Ehricu.

Kad su se čuvari ukočili, njegov je bratić odlučio otići u šetnjicu. Vampir je šetao oko izložaka iskidanih novinskih članaka, oblikovanih u razne falusne simbole.

»Malo prohladno, naravno. Ali pahulje su prilično živopisne.« Assail se nasmijao i izvukao kubansku cigaru. »Mogu li zapaliti?«

Čuvar s desne strane pokazao je prema ploči s natpisom na zidu. »Pušenje zabranjeno.«

»Sigurno možete napraviti iznimku u mom slučaju?« Otkinuo je vrh cigare i pustio ga da padne na pod. »Da?«

Čuvarove mutne smeđe oči pogledaju prema podu. Pa se vrate. »Pušenje zabranjeno.«

»Nema nikog osim nas«, izvadio je upaljač. Skinuo poklopac.

»To se ne smije raditi.«

Možda ih je Benloise odabirao na temelju oskudnog vokabulara? »Onda na stubištu?«

Genijalac je pogledao prema svom partneru. A potom slegnuo ramenima. »Valjda je okej.«

Assail se ponovno nasmijao i upalio. »Onda me pustite unutra.«

Sve se dogodilo veoma brzo. Onaj koji je razgovarao, okrenuo je gornji dio tijela i otvorio kvaku koja je držala vrata, dok se drugi, u istom trenutku, odlučio malo protegnuti, istežući ruke prema van.

Ehric se materijalizirao točno ispred rastezljivog, stavio njegovo zapanjeno lice među dlanove i slomio mu vrat. Potom je krenuo naprijed s nožem koji je krišom izvukao iz korica i ubo čuvara koji je nametao svoja pravila, ravno u trbuh. Idući potez je bio da se riješi upaljača i stavi mu ruku preko usta kako bi zatomio zvuk koji je prijetio da će ih izdati.

Za kraj, jednim je potezom izvukao oštricu, oslobodio je i podigao.

Drugi ubod išao je između dva rebra, ravno u srce. Čovjek se strovalio na pod.

»Reci bratu da pripremi Rover«, šapnuo je Assail. »I makni ovo s puta. Trebat će mu minuta-dvije da iskrvari, a to glasno disanje se čuje.«

Ehric se bacio na čišćenje, uhvatio je debele gležnjeve i povukao umirućeg čovjeka iza jednog vertikalnog izloška.

Za to vrijeme, Assail je skoknuo do skrivenog stubišta i upalio cigaru, izbacujući oblake dima dok je povlačio ruku čuvara kojem je slomio vrat prema vratima, kako bi ih ostavio odškrnutima. Trenutak poslije pridružio mu se Ehric, uzeo svoju kubanku i zapalio je kad su se vrata iza njih zatvorila.

Jezikoslovac koji je otišao javiti Benloiseu, provirio je preko stalka iznad njihovih glava. »Što radite?«

Dakle, ta je rečenica istovremeno bila i pozdrav i pitanje. To treba zapamtiti, pomislio je Assail.

Izdahne plavu rijeku dima iz usta i pokaže prema zatvorenim vratima. »Rekli su nam da ne smijemo pušiti u galeriji.«

»Ni tu ne smijete pušiti«, čovjek se osvrnuo preko ramena kao da ga je netko zovnuo. »Da, u redu.« Ponovno se okrenuo. »Rekao je da je gotov za minutu.«

»Onda mislim da ćemo ti se pridružiti.«

Čuvaru te večeri jednostavno nije išlo. Umjesto da kontrolira situaciju, samo je slegnuo ramenima i dopustio neprijatelju da priđe bliže, i njemu i njegovom šefu.

Koji talent.

Assail se obično nije žurio, ali večeras to nije bio slučaj. On i Ehric brzo su jurnuli uz metalne stepenice.

Bio je na pola puta do cilja kad je shvatio da je napravio grešku. Vjerojatno zbog kokaina. Unutrašnjost galerije sigurno je vrvjela kamerama — a on nije učinio ništa po tom pitanju.

»Brže«, tiho je prosiktao svom rođaku.

Popevši se na vrh stubišta, Assail se naklonio čuvaru. »Gdje bi htio da ovo ugasiš?«

»Nemam jebenog pojma. Nije ti trebao dat' ni da upališ.«

»O, pa, dobro.«

Na taj mig, Ehric se ponovno dematerijalizira i pojavi iza čuvara. Grubo mu stavi ruku preko usta i povuče unatrag.

Čime je Assailu pripremio savršenu nepomičnu metu.

Jednim zlim pokretom, prerezao mu je grkljan brzinom munje. A onda je ponovno trebalo odvlačiti tijelo.

Assail je nahrupio kroz uredska vrata i širom ih rastvorio. S druge strane tog golemog prostora, Benloise je sjedio sam iza svog povišenog modernističkog stola, a svjetlo lampe pored njega izvlačilo je njegove obrise iz tame, tako da je nalikovao nekima od najboljih Goyinih portreta.

»... Upravo krećem prema sjeveru«, Benloise se zaustavio, a lice mu se istog trena ukočilo. »Daj da te nazovem natrag.«

Caldwellov diler na veliko poklopio je slušalicu tako brzo da je tresnula o postolje. »Mislim da sam ti rekao da čekaš, Assaile.«

»Zbilja?« Assail se osvrnuo preko ramena. »Možda bi svojim podređenima trebao davati malo jasnije upute. Iako, tko zna, danas je teško naći dobrog radnika, zar ne.«

Dotjerani mali čovjek naslonio se u svojoj fotelji nalik kraljevskoj, a izraz na njegovom licu nije se promijenio. Odijelo za tu večer bilo je tamnomodro, što je naglašavalo njegov trajno potamnjeni ten i tamne oči, a njegova je sve tanja kosa, kao i obično, bila zalizana, unatrag. Kolonjska mu se mogla namirisati s druge strane ureda.

»Oprosti što te požurujem«, gospodin je rekao onim uljudnim, nisam-ti-ja-diler naglaskom. »Ali imam dogovor.«

»Nipošto te ne bih htio zadržavati.«

»A svrha tvog posjeta jest?«

Assail jednom kimne, a više od toga nije bilo potrebno. Ehrlic je jurnuo na drugu stranu povišenog stola, stisnuo trgovca za glavu i odvuкао ga iz njegove teške fotelje. Jedan elektrošok kasnije, i Benloise je nalikovao mlohavoj lutkici u tom svom finom modrom odijelu.

Kad ga je njegov bratić prebacio preko ramena, nitko ništa nije rekao. Nije bilo potrebe — unaprijed su sve osmislili: infiltracija, osiguranje, uklanjanje.

Naravno, bilo bi mnogo zabavnije namjestiti holivudski obračun u kojem bi Assail, na dilerovo pitanje o svrsi njegova dolaska, odgovorio s mnogo više užasnih detalja. No, u stvarnom svijetu otmice i zastrašivanja tako neposrednog zadovoljstva nije bilo.

Ne ako želite uloviti čovjeka i zadržati ga.

S Ehricom za petama, Assail je počeo trčati, jurnući preko skliskog crnog poda u uredu pa niz stepenice. Kad su stigli do galerije, na trenutak su zastali i na brzinu osluhnuli čuje li se kakav zvuk koji bi nagovijestio novi obračun.

Ništa. Samo prigušeno dahtanje i samrtnički hropac izbodenog čuvara te bakreni miris krvi iz rane na njegovom truhu.

Kroz vrata za zaposlenike, prema prostoru s uredima. Pored stolova i visećih pokretnih predmeta napravljenih od automobilskih dijelova.

Range Rover je bio parkiran toliko blizu stražnjem izlazu da se praktički već nalazio u zgradi. Sigurnim pokretima, Assail otvori stražnja vrata, a Ehrlic gurne Benloisea unutra kao da je putna torba. A onda je bilo samo *bam, bam, škrip*.

Otišli su dalje, vozeći se brzinom ravnom onoj između dva otkucaja srca, Assail na suvozačevom mjestu, Ehrlic iza, s teretom.

Assail je pogledao na sat. Potrošili su točno jedanaest minuta i trideset dvije sekunde, i ostalo im je još dovoljno sati prije zore.

Ehrlic je izvadio par lisičina i stavio ih oko zapešća »trgovca umjetninama.« A onda ga je išamarao da se probudi.

Kad je Benloise otvorio oči, grčio se kao da je imao noćnu moru.

Mračnim tonom, Assail je konačno odgovorio na pitanje koje mu je bilo postavljeno. »Imaš nešto što pripada meni. I vratit ćeš mi to prije zore — ili ću te natjerati da poželiš da se nikad nisi ni rodio.«

Polu sata nakon epskog obračuna sa svojim mužem, Beth je sjedila na stražnjem sjedalu automobila Bratstva, Mercedesu S600, s polubratom pored sebe i Fritzom iza volana. Sedan je bio nov novcat, a predivan miris nove kože i laka bogatim je ljudima bio poput aromaterapije.

Šteta što taj ugodni miris nije nimalo pomagao njezinom raspoloženju.

Dok je zurila kroz zatamnjeni prozor, spuštanje niz snježnu planinu prema seoskoj cesti u dnu činilo se kao u usporenoj snimci — iako je možda bilo tako zbog pozadinske glazbe u njezinoj glavi, koja je trebala biti Vivaldi ili Mozart (ako bi se držala reklama za automobile), a ne otrovna svađa s Wrathom koja joj je neprestano odzvanjala u ušima.

Sranje. Njezin je helren oduvijek bio autokrat — pa ipak, to nije imalo nikakve veze s njegovim položajem. Na stranu kruna, radilo se o njegovom karakteru. A tijekom posljednjih nekoliko godina, promatrala ga je kako se šepiri uokolo u nebrojenim situacijama, bio on u društvu Bratstva, glimere, osoblja — dovraga, čak i daljinskog upravljača. No, s njom je oduvijek bio... Pa, nije bio pokoran. To nikada. Međutim, uvijek je imala osjećaj da nju poštuje. Što god da je htjela, kad je to htjela — nek' se Bog smiluje budali koja bi mu se našla na putu.

Dakle, da, pretpostavljala je da će jednako biti i po pitanju djeteta — da će popustiti, s obzirom na to koliko joj je bilo važno imati dijete.

Umjesto toga? Upravo suprotno...

Nježan dodir po laktu podsjetio ju je na dvije stvari. Prvo, nije bila sama na prostranom stražnjem sjedalu automobila. I drugo, nije bila jedina koja je imala problema.

»Oprosti«, rekla je kad je spustila ruku koju je nesvjesno prinijela licu. »Baš sam nepristojna, zar ne?«

Jesi li u redu? John joj se obratio znakovnim jezikom u mračnoj unutrašnjosti automobila.

»O, da, apsolutno.« Pogladila ga je po čvrstom ramenu, znajući da ga cijela ta stvar oko napada vjerojatno tišti: put u grad, magnetska rezonanca, rezultati koji će uslijediti. »Još važnije, kako si ti?«

Pretpostavljam da je doktorica Jane sigurno stigla u bolnicu.

»Da.« Beth je morala odmahnuti glavom. Zahvalnost prema Jane i njenom ljudskom partneru, Mannyju Manellu, ostavila ju je bez riječi. »Njih dvoje su čudesni. Ljudsko zdravlje je skupo i komplicirano. Kako je njima dvoma to pošlo za rukom, nemam pojma.«

Osobno, mislim da tratimo vrijeme. Okrenuo je glavu. Mislim, hajde. *Koliko dugo već imam te napadaje? Nikad ništa od toga.*

»Sigurnije je da sve provjerimo.«

Začuo se signal s Johnovog mobitela, kojeg on nakrivi kako bi mogao vidjeti o čemu se radi. Xhex.

»Znači, i ona je sigurno stigla?«

Da. Teško izdahne. Cijela ova vožnja je smiješna. Mogao sam prevaliti ovaj put u tren oka.

»Da, ali ako si samo običan čovjek, onda dolaziš automobilom. Tako je lakše održavati laž, znaš.«

Još bolje, mogli smo jednostavno otkazati cijelo ovo sranje. Malo se nasmijao. Kažem ti, žao mi je osobe koja će Xhex dočekati na vratima. Bila je spremna pomesti cijeli bolnički kompleks — a kad je takva? Ne želiš joj reći ne.

Poštovanje koje mu je zasjalo u očima bilo je zapanjujuće. S obzirom na to kako se Wrath ponio.

»Xhex je sretnica«, Beth je hrapavo rekla.

Zapravo je obrnuto. Vjeruj mi... Zašto si takva?

»Kakva?«

On kao da je porumenio. *Kao da ćeš zaplakati.*

Nije htjela da se brine. »Alergija. U ovo doba godine uvijek mi oči suze. Možda bih mogla pokupiti jedan Claritin kad smo već vani.«

U prosincu? Zbilja?

Kad je na nju došao red da odvrati pogled, Fritz je ubrzao niz seosku cestu i usporio kad su stigli do zavoja. Ponovno je ubrzao kad su izašli na drugu stranu. Mercedes je sve odrađivao s krajnjom lakoćom, debeli jastuci sjedala prilagođavali su se kretanjama njezina tijela, blaga toplina dopirala joj je do stopala.

Trebali su staviti oznaku »Liječi nesanicu« na auto.

S druge strane, njoj nijedna uspavanka ne bi pomogla.

Imala je osjećaj da neće biti spavanja sve dok ona i Wrath ne izgleda stvari, ili dok...

Još jedan dodir po ruci. *Znaš, možeš sa mnom popričati o bilo čemu.*

Beth je zabacila kosu unatrag, samo kako bi je trenutak potom opet prebacila preko ramena. Što dovraga da radi? Bilo je toliko mogućnosti, ali John je imao dovoljno svojih briga.

Beth. Ozbiljno.

»A da odradimo sad ovo tvoje i...«

Imat ću nešto za razmišljanje, a to bi mi sad dobro došlo. Budući da ona nije odgovorila, nastavio je. *Hajde, molim te. Zabrinut sam za tebe.*

»Baš si srce, znaš to?«

A ti nećeš ništa reći, zar ne?

Neko je vrijeme šutjela. Ispred njih se pojavio znak za Northway, I-87 osvjetljen farovima automobila. Ako bi se ukrcali i nastavili tim putem, umjesto da krenu prema

prvom izlazu za centar Caldwell, stigli bi do Manhattana za oko sat vremena. Još južnije, stigli bi do Pennsylvanije, potom do Marylanda i onda...

»Poželiš li ponekad da jednostavno možeš uteći?« začula je samu sebe.

Prije nego se Xhex pojavila? Jasno. Ali sad...

Bože, kad se samo sjeti da je osoba od koje je htjela pobjeći bio Wrath. Nikad to ne bi očekivala.

Što se događa, Beth?

Nastala je još jedna duga tišina tijekom koje je znala da se on nada da će joj poći za rukom spojiti par imenica i glagola i reći mu.

»Ma, znaš, samo jedna bračna kriza.«

On odmahne glavom. *Prošao sam to. Gadna stvar.*

»Baš tako.«

Na kraju joj reče, *Možeš otići u Dariusovu kuću, znaš. Ako ti treba malo prostora. Dala si je meni, što je divno, ali oduvijek sam je smatrao napola tvojom.*

Zamislila je klasičnu sjevernoameričku vilu duboko u ljudskom teritoriju, pa je zapeče u grudima. »Hvala, ali bit ću ja u redu.«

Pa čak i da ne bude, posljednje mjesto na koje je željela otići bilo je mjesto gdje su se ona i Wrath zaljubili.

Ponekad je bilo teže podnijeti lijepa sjećanja nego ružna.

Možeš li mi barem dati neku temu? Misli mi lete na sto strana.

Trebalo im je još petnaest, dvadeset minuta da dođu do bolničkog kompleksa St. Francis. Predugo da bi sjedili u toj čudnoj tišini. Pa ipak joj se činilo kao da narušava njezinu i Wrathovu privatnost razgovorom o djetetu. A možda je to bila samo izlika kako bi prikrila činjenicu da se ne želi rasplakati.

»Sjećaš li se ičega u vezi s napadima? Mislim, dok traju?«

Mislio sam da razgovaramo o tebi.

»I razgovaramo.« Kad je okrenuo glavu prema njoj, pogledala ga je u oči. »Nešto si mi govorio. Na pola puta, podignuo si pogled prema meni... i nešto mi pokušao reći. Možeš li se sjetiti što je to bilo?«

Namrštio se kao da kopa po sjećanju, a pogled mu je bio neusredotočen. *Zbilja ne mogu... Samo sam se... Popeo na vrh stepenica, pogledao u Wrathov ured, ugledao tebe... i vratio se tek onda kad me Xhex odvela niz hodnik prema našoj sobi.*

»Kažu da si govorio Starim jezikom.«

John odmahne glavom. *Nemoguće. Mislim, nešto znam pročitati i malo razumijem kad mi netko nešto priča. Ali ga ne govorim.*

Proučavala je krajeve svoje kose, iako je znala da joj vrhovi nisu bili ispucani, jedan slugan ju je ošišao tjedan dana ranije.

»Pa, želiš li mi možda nešto reći?« pogledala ga je. »Možeš biti potpuno iskren sa mnom. Wrath ima, otprilike, desetero braće. Ja imam samo tebe.«

John se ponovno namrštitio. *Ne, ja...*

Odjednom su mu se ruke počele tresti, zagušile su ono što joj je htio reći, a onda se trgnuo natrag u sjedalu i cijelo tijelo mu se ukočilo.

»John!« Beth je posegnula prema bratu. »Johne, o moj Bože...«

Kad su mu se oči zaokrenule, bjeloočnica je bljesnula kao da umire. »Johne, vrati se!«

Skočivši naprijed, pokućala je na odjeljak. »Fritz!«

Kad je batler spustio zatamnjeno staklo, ona je vrisnula: »Nagazi, ima još jedan napad!«

Fritzov šokirani pogled poletio je prema retrovizoru. »Da, madam. Smjesta!«

Stari je batler nagazio gas, a dok je Mercedes razbijao ulaznu rampu ona je pokušavala pomoći Johnu. Bio je potpuno oduzet, iako su mu leđa bila uspravna i nepopustljiva poput šipke, ruke je privio uz prsa i savio prste poput Drakule.

»Johne«, preklinjala ga je napuklim glasom. »Ostani uz mene, Johne...«

Trinaesto poglavlje

R

eci mi da će ponovno doći k sebi.«

Dok je Assail to govorio, zurio je kroz prednji prozor Rovera, stišćući držak bodeža u desnoj ruci. Zašli su duboko u šumovite rubove okruga Caldwell, svjetla iz nastambi više nisu dopirala kroz stabla, nijedno drugo vozilo nije išlo niz ili uz zaleđenu dvosmjernu seosku cestu.

Benloise se nakratko uzvrpoljio samo da bi se ponovno »onesvijestio.« Što bi jednako tako mogla biti i laž.

»Ne još«, promrmljao je Ehric. »Ali živ je.«

Ne zadugo.

»I gol«, dodao je ratnik.

Assail se okrenuo upravo u trenutku kad je njegov bratić spustio svoj lovački nož. Uistinu je bio gol. Benloiseovo po mjeri krojeno odijelo bilo je rasparano, fina modra tkanina u dronjcima, a svilena košulja ispod, više nije bila pogodna ni za čistačicu. Uklonili su i sav nakit, od dijamantnog sata Chopard do zlatnog prstena s pečatom, od narukvice s karikama do križa na debelom zlatnom lancu.

Plijen su nagurali u držač za šalice, skupa s mobitelom iz kojeg su maknuli bateriju kako bi prekinuli GPS signal. Odjeću su ostavili tamo gdje su je već bacili.

Možda je zbilja bio u nesvijesti. Teško je bilo zamisliti da se ne bi usprotivio takvom činu.

»Koliko još?« pitao je Assail.

»Evo, ovdje bi moglo biti dovoljno«, rekao je Ehric.

Njegov brat stisne kočnicu, izbaci iz brzine i ugasi motor. Istog trena, Assail je izišao van, osvrnuo se oko sebe i ponovno ustvrdio da su sami. Nijedno svjetlo iz kuća. Nikakav zvuk prometa. Nigdje nikoga.

»Ugasi svjetla.«

Pahulje su se malo prorijedile, a mjesec se pojavljivao kroz mjestimične oblake, tako da je bilo sasvim dovoljno svjetlosti koja je dopirala kroz krošnje borova.

Assail je spremio bodež u korice i razgibao prste. »Izvucite ga van.«

Ehric je rukovao težinom onesviještenog čovjeka zapanjujućom spretnošću, s obzirom na to da je Benloise bio razodjeven i mlitav, kao komad prtljage koji nema ručku.

Dileru se vratila svijest taman kad su ga naslonili na ledenu površinu Rovera, a udarac koji je najavio buđenje prodrmao mu je sve udove, pa je poput lutke zalamatao rukama i nogama.

Bratići su pritisnuli čovjeka uz terenac, a veliki Ricardo Benloise više se nije doimao tako moćnim. U svojim je otmjenim odijelima uvijek izgledao autoritativno, no bez tih pomno krojenih jakni i hlača, bio je samo skup usukanih šupljina, rebra su mu stršala kao reljef, njegov mekani trbuh prelazio je preko koščatih kukova, a koljena su mu bila šira nego bedra ili potkoljenice.

»Ne gubimo vrijeme«, tiho je rekao Assail. »Reci mi gdje je.«

Nije bilo odgovora. Benloiseovo tijelo možda je bilo slabo, ali njegov um i njegove oči bile su oštre kao i uvijek. Iako je bio u nepovoljnom položaju smrtnika, nije popuštao.

Što neće dugo potrajati.

Assail mu je prebacio ruku preko torza i stisnuo ga njome. »Gdje je ona?!«

Benloiseova glava odletjela je u stranu kad je zazvonio šamar, a krv poprskala Ehricovu jaknu.

»Gdje je ona?!« Assail ga je ponovno udario, tako ga je jako pljesnuo dlanom da ga je peklo i nakon udarca. »*Gdje je ona?!*«

Bratići su malo podignuli zatočenika kad je počeo padati. Assail ga je zgrabio za vrat i pri tome im pomogao sve dok Benloiseova stopala nisu visjela petnaest centimetara iznad snijega. »Ubit ću te. Ovdje i odmah. Ako mi ne kažeš gdje je.«

Benloise je vrludao pogledom, ali naposljetku je pogledao Assaila u oči. Pa ipak ništa nije rekao.

Assail je pojačao stisak sve dok nije pritiskao zračne putove. »*Marisol*. Reci mi kamo si je odveo.«

Benloise je rastvorio usta boreći se za kisik, njegove tanke ruke povlačile su ono što ga je pritiskalo, mlatarao je nogama i petama udarao o stražnji dio automobila.

»*Marisol*. Gdje je?«

Nijednom nije maknuo pogled s Assaila, toliko da bi, u nekim drugim okolnostima, čovjek čak i cijenio njegovu upornost. U tom je pak trenutku to samo rasplamsavalo frustriranost.

»Gdje je ona?!«

Slobodnom rukom Assail posegne između čovjekovih nogu i stisne mu jaja koja su se uvukla u torzo.

Vrisak koji se prolomio zaustavio se u grlu, Assailov stisak utišao je njegov zvuk. Htio je učiniti još mnogo toga, ali nije smio ubiti gada. Ne još. Naredio je svojoj ruci da mu pusti dušnik, no prošlo je par trenutaka prije nego ga je poslušala.

Benloise je kašljao i dahtao, krv iz razbijene usnice curila mu je na gola prsa.

»Gdje je ona?!«

Nijedna riječ kao odgovor.

Gad se nije namjeravao slomiti. Barem ne na taj način, a Assaila je dlan svrbio koliko je žudio za tim da dohvati bodež, iako nije vjerovao samom sebi po pitanju te oštrice.

Rasparati tom gadu utrobu nije bilo ono što je najviše želio.

Assail mu se primaknuo još bliže. »Želim da me pomno pratiš. Jesi li tu?«

Benloiseova se glava nakrivila, ali oči su mu i dalje bile otvorene — stoga je Assail otišao do stražnjeg dijela terenca. Otvorivši prtljažnik, podignuo je svezanog čovjeka začepljenih usta, kojeg su oteli prije nego su otišli u galeriju.

Benloiseov brat uopće se nije borio. S druge strane, Ehric se prikrao Eduardu u njegovom vlastitom domu i ubrizgao mu injekciju punu heroina u debelu venu na vratu. I on je bio gol, a daleko očuvanije stanje njegova tijela dokazivalo je da i je mlađi i taštiji od brata — mišićavi dijelovi tijela bili su preplanuli.

Assail ga je bacio Benloiseu pod noge.

Nije očekivao da će takvo iznenađenje išta promijeniti. Ali ono što je slijedilo, moglo bi.

Dok je stariji Benloise promatrao, Assail je okrenuo onesviještenog muškarca na leđa, oslobodio mu usta i izvadio drugu injekciju.

U njezinu krhkom trbuhu, *Naloxone*, protuotrov koji se obično koristio u salama za hitne slučajeve pri predoziranju opijatima, bio je bistra tekućina — a nakon što je zabo iglu u Eduardovu venu na ruci, nije prošlo mnogo vremena prije nego su se lampice opet upalile.

Eduardo se istog trena probudio, pridižući torzo sa snijega.

Assail ga je snažno stisnuo za vilicu. Okrenuvši mu glavu, zarežao je: »Pozdravi svog brata, budimo pristojni.«

Razrogačenih očiju, Eduardo je odmah počeo pričati na španjolskom, ali Assail ga je brzo od toga izliječio, izvadiвши bodež i uperivši ga prema njegovom licu.

»Tvoj brat ima posebno mjesto na koje odvodi ljude koje namjerava ubiti. Gdje je to?«

»Ne znam o čemu...«

Assail je opkoračio čovjeka i zgrabio ga za kosu na tjemenu — budući da je Eduardo koristio hrpu raznih preparata za kosu, bila je masna, no uspio ju je nekako uhvatiti. Stavivši mu oštricu pod bradu, potrudio se govoriti jasno i polako.

»Kamo odvodi ljude? Znam da to mjesto postoji, privatno i sigurno. Nije u njegovoj kući. Nije u gradu.«

Stariji Benloise konačno je progovorio, žurno, riječi koje je uputio svom bratu dolazile su iz dubine grla, naglašene isprekidanim dahom. Nato Eduardo još više razrogači oči i niste morali znati španjolski da biste zaključili o čemu se radi: ako išta kažeš, sam ću te ubiti.

Assail je stao između njih dvojice, spustio se i pogledao u Eduarda.

»Sad ću te ozlijediti.«

Odaberi mjesto, bilo koje.

Assail je odlučio početi s ramenima. Brzim ubodom zario je oštricu duboko u meso ispod ključne kosti — bolna, ali ne i fatalna rana.

Dok mu je u ušima odzvanjalo od urlanja, nije pomicao bodež. Niti ruku s drška.

»Gdje je?« Nakon što opet nije dobio odgovor, zavrtio je nož. »Kamo ih odvodi?«

Još okretanja. Još vrištanja.

A kad je Ricardo ponovno progovorio, glas mu je nadjačao bratov vrisak kako bi što jasnije prenio svoju poruku. No, agonija će pobijediti, a Assail će se za to pobrinuti.

Povlačeći se i dajući dragom malom Eddieju trenutak da se odmori i oporavi, promatrao je držak bodeža koji se micao gore-dolje u skladu s izmučenim disanjem.

O, kako su nisko pali moćnici. Eduardo je oduvijek bio uredno odjeven financijski kontrolor. A gle ga sad, kosa u neredu, oči krvave, snijeg razmazan po goljoj koži.

Assail ga je promatrao sa suosjećajnošću kojom bi netko promatrao strvinu na cesti. »Ne slušaj ga. Ako ga budeš slušao, ubit ću te polako. Jedini način da se spasiš jest da mi kažeš ono što želim znati.«

Ricardo je nešto hrapavo rekao.

»Ne slušaj ga.« Assail je i dalje gledao Eduarda u oči. »Kaži mi. Spasi se.«

Eduardo je pokušavao pogledati u brata, ali Assail je mijenjao položaj prema njegovom uspaničenom pogledu, sve dok Eduardo nije zastenjao, a oči mu nestale u borama na licu.

Assail mu je dao još malo vremena sve dok nije izgubio strpljenje. Posegnuvši rukom prema bodežu, obznanio je: »Opet ću te ozlijediti...«

»Na sjeveru!« povikao je Eduardo. »Na Northwayu! Sjeverno! Južna strana planine Iroquois! Jedina cesta prema imanju odvaja se u dnu planine! Nakon jednog kilometra ugledat ćeš prilaz!«

Naslonjen na terenac, Ricardo je eksplodirao, bijes mu se očitovao u svakom slogu iako su se dijelovi rečenice izgubili u prijevodu.

Assail je duboko udahnuo kroz nos. Nije nanjušio izgovor ili okolišanje u Eduardovim riječima. Svjež u krv, naravno, i oštar miris straha. Kao i prilično dirljivo poniženje koje je Assaila podsjećalo na korjenasto povrće ravno iz podruma.

Znao je da je čovjek rekao istinu.

»Vratite Ricarda natrag u auto«, Assail je grubo rekao.

»Čekajte«, viknuo je kad su bratići krenuli učiniti kako im je naređeno. »Okrenite ga.«

Assail se pomaknuo tako da je sad stajao iza Eduarda i pridizao njegov mlitavi torzo. Zureći u udaljenost između Ricarda i sebe, mračno je rekao: »Ti si uzeo moje, ja ću uzeti tvoje.«

Izvukavši bodež iz Eduardovog ramena, povukao je oštricu ravno preko njegova grkljana.

Ricardo je pokušao odvratiti pogled, trzajući se između bratića.

»Ovo je samo početak, Ricardo.« Assail je odgurnuo čovjeka koji se gušio i krvario dalje od sebe kao hrpu smeća, što je i bio. »Tek smo počeli.«

Primaknuo se Benloiseu. »Ali znao sam da je važno da imaš još jedno sjećanje na slabost svoga brata. Samo pomisli, da je bio jak poput tebe, mogao je umrijeti časnom smrću. Avaj, nije mu to bila sudbina.«

Assail je sjeo na suvozačevo mjesto i izvukao bočicu kokaina.

Dok je on svakom nosnicom ušmrkavao po dvije žličice, bratići su stavili Ricarda u prtljažnik, a zvuk odljepljivanja selotejpa potvrdio je da su se njegovi rođaci pobrinuli za sve.

Posegnuvši rukom i upalivši svjetlo iznad glave, Assail je rastvorio zemljovid države New York označen s tri crvena slova A — i nije imao pojma kamo gledati.

Ehrich je sjeo za volan i gurnuo svoj iPhone prema Assailovom licu. »Pet sati vožnje.«

Assailu je počelo zujati u glavi. Iako su imali Benloisea, i dalje ga je plašila pomisao na to što rade Marisol. Pet sati je bilo dugo. Jebeno predugo s obzirom na prethodna dvadeset i četiri sata koliko je nije bilo.

Prokletstvo, zašto je Benloise morao biti takav strateg.

»Onda zbilja moramo krenuti«, procijedio je Assail.

Četrnaesto poglavlje

Komodor je nedvojbeno bio najbolje mjesto za stanovanje u centru Caldwell. Visoka preko dvadeset katova, stambena zgrada gledala je na rijeku Hudson i bila podijeljena u velike blokove sa stanovima koji su imali napretek četvornih metara, kao i najsuvremenije kuhinje i kupaonice. Prozori koji su sezali od poda do stropa i pružali pogled na sve četiri strane također su bili dio dekora za koji su se odlučili vlasnici, a kružile su glasine da slavne osobe u potrazi za odmorom od Manhattana, koriste to mjesto za nabavku droge.

Usput rečeno, na vrhu zgrade postojalo je čak i sletišće za helikopter.

Am je izišao na osamnaestom katu i skrenuo nadesno. Tridesetak metara dalje, zaustavio se ispred vrata na kojima je pisalo 18A i otvorio bakreni lokot na kojem su on i brat inzistirali kad su se tu uselili prije pet godina.

Kad je ušao u stan od dvjesto sedamdeset četvornih metara, njegove Merrell čizme nisu proizvodile mnogo buke, iako na ulaštenom podu nije bilo tepiha, a modernističko pokućstvo bilo je minimalističko, ne samo po pitanju stila već i količine.

Dovraga... Pogled je i dalje bio čudesan. Naročito u takvim trenucima, po noći, dok unutra nije gorjelo nijedno svjetlo. Grad je navukao svoje večernje lice i sve je svjetlucalo, od spleta svjetala na neboderima s lijeve strane preko dvostrukih lukova dvaju mostova, do redova crvenih stražnjih farova i bijelih prednjih svjetala koji su se kretali niže niz obalu.

Bilo je tako lako zaboraviti da je srce Caldieja bilo prljavo mjesto s jednako toliko siromaštva koliko i bogatstva, ako ne i više. Tu gore, odvojen od stvarnosti, daleko od zavijanja sirena i smrada otpada, bilo je primamljivo vjerovati u pročišćeniju verziju države New York.

Ali on nije bio glup.

Preko puta su se nalazila klizna vrata koja su vodila na terasu, a nakon što je upalio svjetla, prešao preko prostorije i otvorio jedna od njih, hladan nalet vjetra pojurio je unutra i uskomešao ustajali zrak. Njegov posjetitelj nije trebao doći još sat vremena, ali on se htio pobrinuti za to da mjesto izgleda kao da netko tu zbilja i živi. Okrenuo se natrag prema otvorenoj kuhinji, napravio malo diskretnog nereda, ubacivši nešto čistog posuđa u stalak pored sudopera i umrljao radni stol s... da vidimo... dvije-tri žlice. Napola pojedenom vrećicom ustajalog čipsa. Primjerkom časopisa GQ koji je prelistao i ostavio otvorenim na stranici s jaknom koja bi se svidjela Trezu.

A onda je pristavio kavu.

On i njegov brat nikad se više nisu namjeravali vratiti ovamo, ali on je i dalje održavao to mjesto jer mu je bilo važno da s'Hisbe nikad ne posumnjaju da su se

preselili. Potraga po Caldwellu ne bi im išla na ruku. Naročito ako bi nekako završila posjetom palači Bratstva.

iAm se okrenuo prema staklenim vratima. Vani na terasi, neki se lik materijalizirao iz crne noći poput priviđenja, a njegov je ogrtač lepršao na vjetru koji se penjao uz skliske bokove zgrade.

»Dobro došao«, iAm je doviknuo visokom svećeniku ravnodušnim tonom. »Uranio si.« Okej, koji od njih je izgubio pojam o vremenu?

Lik se približio vratima, hodajući tako kontroliranim, ugladenim korakom da biste se zakleli da lebdi.

»Pozvan sam unutra?« čuo se suhi glas.

iAmovo srce preskočilo je jedan otkucaj.

Sranje, to *nije* bio visoki svećenik.

S plaštem koji je pokrivao sve, od glave do pete, pretpostavio je da zna o kome se radi.

Ovo je bilo još gore. Mnogo gore.

Trebao je skužiti prema krvnikovu ukrašenom pokrivalu za glavu.

»Pa, jesam li, iAm?« Gotovo je mogao čuti zločesti osmijeh. »Zvuči kao pjesmica.«

»Da, uđi«, rekao je iAm, suptilno gurnuvši ruku ispod jakne.

Jednim trzajem otkopčao je futrolu u kojoj je bio njegov Glock. »Nikad te ne bih očekivao u svojoj kući.«

»Zanimljivo. Nisam mislio da si tako naivan.« Muškarac se morao sagnuti kako bi ušao unutra. »Nije li ovo i stan tvoga brata?«

Kriste, sve na što je iAm u tom trenu mogao misliti jest da se pred njim nalazi Kosac Smrtonoša.

S druge strane, s'Ex je kao prevoditelj zakona kraljice Sjenki ubio dovoljno bića da njima napuni groblje ili dva. I stvoren je zato da donosi smrt. Muškarac je bio visok preko dva metra i težio preko sto trideset kilograma. A taj glas koji je dopirao ispod kapuljače? Čisto zlo.

»Čujem da Anslai nikad nije ušao ovamo«, rekao je zatvarajući klizna vrata. »Dirnut sam.«

»Nemoj biti. Zapravo, visoki je svećenik smatrao da je ovo mjesto previše ukaljšano našim kontaktima s ljudima. Kava?«

»Kao da je ovo spoj?« Za razliku od visokog svećenika, s'Ex nije imao strpljenja za pravila ponašanja ili formalnosti, inače prisutne među članovima s'Hisbe. S druge strane, vrhovna vladarka nije ga držala uza se zbog njegova šarma. »Da, zašto ne. Sviđa mi se pomisao da me dvoriš.«

iAm je stiskao kutnjake, ali odlučio je ne naljutiti se. s'Hisbe su itekako povećale ulog poslavši tog tipa umjesto visokog svećenika, tako da je sve skupa od početka započelo loše.

Zaobišavši granitni radni stol, izvadio je dvije šalice iz ormarića sa staklenim vratima i nadao se da gad neće zatražiti mlijeko. Dok je čekao i slušao aparat za kavu kako brblja i sikće, sve dok nije odradio ciklus, posljednje što je očekivao bilo je da će s'Ex prići bliže i sjesti na stolicu — obično bi krvnik prvo skenirao prostor.

Nažalost, to je vjerojatno značilo da je taj dio već obavio.

»Dakle, ti i tvoj brat u posljednje vrijeme imate dosta posla.« s'Ex je položio svoje goleme podlaktice na stol i naslonio se na njih. »Dakle?«

»Bi li skinuo pokrivalo s glave?« iAm je zurio ravno u mrežicu koja mu je prikrivala lice. »Želim ti vidjeti oči.«

»Kako romantično.«

»Ni blizu.«

»Znaš, nisi baš u poziciji da nešto zahtijevaš.«

»Mrziš nositi to vražje pokrivalo. Nemoj se pretvarati.«

»Za razliku od nekih ljudi, ne smeta mi obavljanje mojih dužnosti.«

»Sereš.«

Kratka pauza dala mu je naslutiti da je na neki način ipak dopro do njega. No, to nije potrajalo. »Kava je gotova. Donesi mi moju, hoćeš li?«

iAm se okrenuo kako mu ovaj ne bi primijetio stisnutu vilicu. »Šećera?«

»Već sam dovoljno sladak.«

Da. Baš.

iAm je donio obje šalice. »Ako želiš slamčicu, nemaš sreće. Sori.«

s'Ex se razotkrije brzim, jednostavnim povlačenjem pokrivala — unatoč činjenici da je prokletinja vjerojatno težila kojih deset kilograma.

I da, ispod nje je bilo točno ono čega se iAm i sjećao. Tamna, tamna koža. Podmukle crne oči. Glava s ritualnim porezotinama. Bijela tetovaža na grlu koja se nastavljala niz svaki centimetar njegove kože.

Usput rečeno, tetovaže nisu bile od tinte. Bio je to otrov, ubrizgan u kožu u uzorcima i to tako da, jednom kad koža odumre, oni ostaju bez boje. Većina bi muškaraca, kako bi dokazala svoju muškost, napravila jednu malu tetovažu na ruci — i potom bi danima bila bolesna. Nitko, ali nitko nije imao tetovaže kao s'Ex.

Gad je bio čudovište. Naročito kad se smijao — iz nekog razloga, vjerojatno zbog navale testosterona, ocnjaci su mu uvijek bili dokraja izbačeni.

»Jesi sad sretan?« otezao je.

»To nije riječ koju bih upotrijebio.« iAm otpije gutljaj s ruba svoje šalice. »Onda, čemu dugujem ovu čast?«

Ili udarac u jaja, kao što je bio slučaj.

s'Ex se blago osmjehnuo — što je bilo još gore nego puni osmijeh. »Znači, ti i tvoj brat imate posla.«

»To si već rekao.«

»Već sam vas nekoliko puta ovdje posjetio. Ništa posebno — samo sam navratio, u prolazu. Vas dvojica i niste baš ovdje u posljednje vrijeme. Zauzeti ste ženama?«

»Radimo.«

»Danju i noću, dakle. Opa... Zabrinuti ste zbog novca? Treba li vam pozajmica?«

»Od tebe ne. Ne mogu si priuštiti tvoju kamatu.«

»Tu si u pravu.« Crne su oči zaškiljile. »Onda, gdje ste?«

»Okolo. Sad ovdje, očigledno.«

»Mislim da više ne živite ovdje.«

»Zašto onda sjediš na nečemu što posjedujem?«

»Kladim se da ću, ako odem u tvoju sobu, pronaći prazan ormar.«

»A ja pretpostavljam da je tvoje „navraćanje“ obična provala — osim ako nisi promijenio stil.«

s'Ex se naslonio i prekrizio ruke ispod ogrtača. »Bilo bi bezobrazno kad bih napravio nešto takvo, ušao unutra i njuškao okolo. Bilo bi to nezamislivo.«

»Hoćeš reći da to nisi napravio?« iAm je zakolutao očima. »Stvarno.«

»Ne. A možda i lažem. Kao i ti kad kažeš da i dalje živite ovdje.«

»Možda si jednostavno došao dok smo bili vani.«

»Okej, pogledajmo ovu večer. Zašto si u kaputu? Zašto su žlice na radnom stolu čiste? A taj časopis? Od prošlog mjeseca. Pa ipak je otvoren kao da ga „čitaš“. Napravio je čak i navodne znakove prstima. »A jedna već otvorena vrećica čipsa ne čini zalihe hrane popunjenima.«

Prokletstvo. »Zar nije GQ_ zabranjen na Teritoriju?«

s'Ex se ponovno osmjehnuo. »Njezino Visočanstvo voli da sam sretan. Što da ti kažem.«

Ili to, ili ga se i sama kraljica boji.

iAmovi su kapci bili na pola koplja. »Govori.«

»Mislio sam da to i radim. Ili koristimo znakovni jezik pa mi je nešto promaknulo?«

Krvnik se uozbiljio, namrštio se pogledavši u šalicu i umirio. A što je duže trajala tišina, situacija je postajala sve čudnija. s'Ex inače nije tratio vrijeme i nije imao strpljenja — inače je gad bio odlučan kao motorna pila.

iAm je čekao iz dva razloga. Prvi, koji drugi izbor je imao? I drugi, dotad se već na to naviknuo.

Zahvaljujući Trezovim sranjima, diplomirao je čekanje skrštenih ruku.

s'Ex je ponovno podignuo pogled. »Visoki svećenik dolazi ovamo da ti kaže da je Trezovo vrijeme isteklo. Kraljica želi ono što joj je obećano, a kćer je spremna da ga primi. Svako odugovlačenje odsad nadalje imat će posljedice. Dakle, ozbiljno, ako postoji ijedan način da natjeraš svog brata da poštuje dogovor, učini to. Odmah.«

»Natjerat će te da ga ubiješ, zar ne?« iAm je mračno rekao.

Krvnik je odmahnuo glavom. »Ne još. Počet ću s vašim roditeljima. Najprije vaša majka. A onda otac. I neće biti lijepo.« Muškarčev pogled nijednom se nije pokolebao. »Naređeno mi je da je svežem i obrijem joj glavu, zatim da je silujem i izrežem tako da polako iskrvari. Tvoj otac će sve to gledati, a ono što ću potom učiniti njemu bit će još gore. Ako ih imalo poštuješ, razgovaraj sa svojim bratom. Dovedi ga na Teritorij. Natjeraj ga da ispravno postupi. Ona ne namjerava stati dok ga se ne dočepa a, samo da se razumijemo, ja ne oklijevam kad trebam odraditi svoj posao.«

iAm je položio ruke na granitni stol i naslonio se. Situacija s njihovim roditeljima bila je... komplicirana, da iskoristi izraz s Facebooka. No to nije značio da bi htio da ih ubiju i/ili oskvrnu.

Kad je s'Ex ustao i prebacio krvničke pokrivalo preko ramena, iAm je čuo samog sebe kako govori. »Nisi ni kušao kavu.«

»Možda si je otrovao«, odgovorio je Kosac. »Nikad ne riskiram, sori.«

»Pametno«, iAm je proučavao muškarca. »Ipak si ti pravi profesionalac.«

»S razlogom sam na glasu, iAm.«

»Znam«, tiho je opsovao. »Itekako sam svjestan tvog posla.«

»Nemoj me provocirati. Ja nisam imao roditelje, a volio bih da jesam. Ne radujem se ovome.«

»Dovraga, nije do mene«, iAm je stisnuo obje šake. »A ne znam hoće li Treza uopće biti briga, da budem iskren. On ih mrzi.«

s'Ex je odmahnuo glavom. »To nije dobra vijest. Ni za jednog od vas.«

»Zašto, dovraga, ne može jednostavno naći nekog drugog?«

»To nije pitanje koje bih postavio da sam na tvom mjestu.« s'Ex se osvrnuo po stanu. »Lijepo mjesto, usput rečeno. Točno u mom stilu, a uživao sam i u pogledu.«

iAm je stisnuo oči primijetivši čudan ton tog dubokog glasa. Kučkin sin... »Jasno ti je, zar ne?«

»Što? Da netko želi otići s Teritorija? Biti slobodan i živjeti svoj život?« Iznenada, s'Exovo se lice pretvorilo u masku. »Ne znaš o čemu pričaš.«

Krvnik se okrenuo i otišao natrag do kliznih vrata. Dok se kretao, ogrtač je lelujaio za njim, a tijelo mu se pomicalo gracioznošću predatora.

«s'Ex.«

Muškarac se osvrnuo preko ramena. »Da?«

iAm je pružio ruku i dohvatio kavu koju je poslužio svom gostu. Primaknuvši je usnama, otpio je velik i dug gutljaj, popivši je naskap, iako ga je pekla putem do trbuha.

Kad je vratio praznu šalicu natrag na stol, Kosac se naklonio. »Časniji si od većine, iAm. Zato sam i došao k tebi. Zapravo mi se i sviđaš, iako ti to od večeras nadalje baš i neće biti od pomoći.«

»Cijenim to.«

Kosac se osvrnuo uokolo, kao da želi sačuvati sjećanja za poslije. »Kad se vratim u s'Hisbe, učinit ću što mogu kako bih malo otegnuo stvari, ali sad si ti na redu. Možda je tvoj brat onaj koji ima omču oko vrata, ali ti si onaj koji će ga morati odvesti tamo gdje mora otići.«

»On nije čist, to ti je valjda jasno.«

»Kako to?«

»Ševio se s ljudima. Mnogo njih.«

s'Ex je zabacio glavu i nasmijao se. »I nadao bih se tome. I ja bih da sam vani.«

»Kladim se da tvoja kraljica tako ne misli.«

»Ona je i tvoja vladarica, i ne bih igrao na tu kartu da sam na tvom mjestu.«

s'Ex je kažiprstom pokazao u daljinu. »Dat će ga na čišćenje, a ako to preživi — što nije sigurno — nikad više neće biti isti. Moraš začepiti gubicu po pitanju njegova ljubavnog života, vjeruj mi. Još nešto, AnsLai ne zna da sam bio tu. Neka ovo bude naša mala tajna, može?«

Kad je krvnik izišao i nestao u zraku, iAm je prišao vratima i zatvorio ih. Potom je nastavio ravno do šanka na donjem kraju otvorenog prostora i natočio si viski.

Izgleda da je Trezova džoker karta imala manu: njegova ovisnost o seksu neće ih izvući, kako su se nadali.

Odlično.

A da se s'Ex nije pojavio i rekao mu da šuti o svoj toj ševi okolo? Bog zna što bi se dogodilo.

Nikad nije ni čuo za čišćenje, ali mogao je pretpostaviti o čemu se radi.

Jedno je bilo sigurno: nikad mu ne bi palo na pamet da će dugovati uslugu tom hladnokrvnom krvniku. S druge strane, činilo se da Trez nije jedini kojem smetaju ograničenja koja je nametao Teritorij.

Pitanje je bilo: što sad? Imao je otprilike deset minuta da to prokljuvi prije nego se pojavi visoki svećenik.

Petnaesto poglavlje

Nisam očekivao da ću te opet vidjeti. Rekli su da si napustio grad.«

Nagnut prema ekranu računala, šef neurologije u bolnici St. Francis kao da je razgovarao sam sa sobom. A za to kao da ga nije bilo ni briga, budući da mu Manny Manello nije odgovarao.

Beth je prišla korak bliže kako bi i sama pogledala — iako, ruku na srce, nije da su joj puno značili razni kutovi na snimkama bratovog mozga. Međutim, nadala se da tip u bijelom mantilu s impresivnim diplomama drugačije gleda na stvari.

Mračno predsoblje u koje su se svi ugurali, nalikovalo je nečemu iz *Zvezdanih staza*, suvremena oprema zujala je i treperila svjetlima, a ogromni stroj za magnetsku rezonancu nalazio se u komori iznad, odvojen prozorom s debelim staklom. Sam je neurolog, posjednut za kontrolnom pločom, nalikovao Poručniku Sulu dok je pogledom prelazio s ekrana na tipkovnicu, na telefon ili dva, na drugi laptop.

»Koliko je trajao posljednji napadaj?« neurolog je odsutno upitao.

»Oko petnaest minuta«, Beth je odgovorila kad ju je John pogledao.

»Nekakva tupost ili trnci?« Nakon što je John odmahnuo glavom, Beth je rekla: »Ne. Ništa.«

John je izišao iz stroja, nalik šupljem uštipku, prije otprilike deset minuta i presvukao se iz bolničke košulje natrag u svoje relativno neupadljive traperice i majicu Giantsa. Intravenozna injekcija koja mu je ubrizgavala kontrast u tijelo sad je bila vani, mali bijeli povez bio je na mjestu gdje je prije stajala igla, a navukao je i čizme.

Oružje je ostavio doma.

Xhex je, doduše, bila naoružana do zuba dok je stajala pored njega, navukavši crnu bejzbolsku Nike kapu preko očiju. Payne je bila druga stražarica, ratnica odjevena u crno, u istom laganom kaputu kao i Johnova žena.

Beth je povukla Bos Sox kapu još niže. Prošlo je dosta vremena otkako ju je itko vidio u ljudskom svijetu, a u bolnici praktički nije poznavala nikoga. No, nije bilo potrebe da dodatno zakomplicira taj posjet.

O, Bože, samo da sve prođe dobro, mislila je dok je liječnik ponovno pregledavao slike.

Točno iza njega, a da on toga nije bio ni svjestan, doktorica Jane provirivala mu je preko ramena, prema crno-bijelim slikama, u obliku duha.

Što više očiju, to bolje.

»Što vidite?« pitao je Manny.

Na njegovu čast, neurolog se nije okrenuo sve dok nije bio sasvim spreman, a kad se konačno okrenuo prema okupljenima, obratio se Johnu.

»Koliko ja vidim, tu nema ničeg nenormalnog.«

Usljedio je kolektivni uzdah olakšanja. Prvo što je John napravio, zgrabio je čvrsto Xhexino tijelo i privio je uza se. Za njih dvoje svijet je u tom trenu nestao.

Dok ih je Beth promatrala, znala je da se mora usredotočiti na dobre vijesti. Umjesto toga, mislila je samo na to kako ne samo da je sama čekala da čuje ima li njezin brat u glavi neku vrstu embolije ili tumora ili tko zna kakvog užasa, nego je između nje i njezina muža stajao taj golemi metaforički ružičasti slon koji nije namjeravao uskoro otići.

Ružičast. Boje za curice.

A možda i ne. Možda svijetloplave.

»Struktura mozga je normalna...«

Neurolog je započeo s hrpom medicinskih izraza koji su Mannyju srećom nešto i značili, s obzirom na to da je kimao glavom. No, golupčići su sve to ignorirali, toliko zaokupljeni jedno drugim da ih je bilo prekrasno gledati.

Barem dok se suze radosnice nisu pomiješale sa suzama tuge, a Beth se zaljuljala na nogama.

Vrijeme da se ispriča.

Promrmljavši nešto o telefonskom pozivu, utekla je na hodnik. Sale za snimanje bile su izolirane u podrumu jedne od mnogih zgrada u sklopu bolnice St. Francis, a izvan njih nije se događalo ništa: nije bilo transporta pacijenata, nije bilo kolica sa zalihama materijala, osoblje nije jurcalo uokolo u meko podstavljenim cipelama.

Stavivši glavu među dlanove, stražnjicom se naslonila na zid i kliznula na pod. Hvala Bogu da je John u redu. Tako da je barem jedan dio njene obitelji okej.

Želim da ovo čuješ i znaj da je to živa istina. Neću ti biti na usluzi u tvom razdoblju potrebe. Nikad...

Sranje, pomislila je trljajući oči. Sad se morala vratiti doma i suočiti se sa svim tim.

Nedugo zatim, ekipa je izašla iz centralne sale, pa se Beth pridignula na noge, pokušavajući izgledati kao da osjeća olakšanje nakon Johnove rezonance, i ništa osim toga.

Neurolog je zurio u ček u rukama i odmahivao glavom. »Isuse Kriste, Manello. Jesi li dobio na lutriji?«

Otprilike. Zahvaljujući Dariusovim ulaganjima, pedeset tisuća za odjel neurologije i nije bila neka strašna donacija.

A sve što je tip u bijelom mantilu morao napraviti bilo je da gurne njezina brata u taj piskutavi stroj na otprilike pola sata.

»Samo sam ti zahvalan što si nas ubacio«, promrmljao je Manello.

Neurolog se okrenuo prema Johnu, savijajući ček i stavljajući ga u svoj džep. »Dakle, da, i dalje preporučam lijekove protiv napadaja, ali ako ih zaista ne želite uzimati, jedino što vam mogu savjetovati jest da pokušate pratiti kad i gdje se napadaji događaju. Pratite postoji li nekakav uzorak — možda postoji, a možda i ne. I znajte da sam tu ako vam zatrebam. Upamtite što sam rekao, samo zato što ja ništa ne mogu vidjeti, ne znači da ste se izvukli. Napadaji se događaju jer nešto nije u redu. Točka.«

»Hvala, stari«, Manello je ispružio ruku. »Najbolji si.«

Nekadašnji kolege su se rukovali. »Bilo kad, i to zbilja mislim. I, znaš, ako se ikad poželiš vratiti, oni bi te odmah primili. Nedostaješ nam.«

Mannyjev pogled prebacio se na Payne, a tajanstveni osmijeh koji joj se pojavio na usnama bio je još jedan razlog za uzdah, aaaa....

»Ma ne. Sad mi dobro ide, ali hvala.«

Ćaskanje. Ćaskanje. Dobri stari dani. Bok. Hvala još jednom.

A onda se vampirska ekipa još jednom razdvojila od ljudske. Manny ih je poveo kroz labirint golih popločenih hodnika koji su svi izgledali jednako — sve dokle ona nije uistinu povjerovala da su se izgubili. Pogrešno. Ili je osoba koja ih je vodila imala kompas ugrađen u lubanju, ili se dobro sjećao desetljeća koje je proveo tu radeći — jer su naposljetku stigli do prizemlja i izišli kroz pokretna vrata kroz koja su i ušli.

Fritz je čekao pored pločnika, a ogromni crni Mercedes izgledao je kao da pripada nekom veleposlaniku. Što je bio još jedan razlog zbog kojeg im je taj auto bio tako koristan. Ljudi se najčešće ne bi zezali s njim, kao da su osobe unutra bile ili uistinu važne ili naoružane do zuba. Fritzu bi češće samo mahnuli da prođe kod znakova za stop ili u parkirnim garažama nego je to bio slučaj kod ikoga drugog. S druge strane, vozio je upravo suprotno nego se kretao.

Stari je batler bio eksplozivan kad bi se našao za volanom automobila.

Idemo sad natrag? John joj je dao znak tik ispred lica, kao da joj je pokušavao privući pažnju.

»Što... Oh, oprost«, zabacila je kosu unatrag. »Zar ne želiš ići s Xhex?«

»Ja idem u klub«, rekla je žena. »Sad kad nema Treza, moram provjeriti poruke.«

Bila je to dobra, prihvatljiva isprika — osim što je bilo nemoguće ignorirati poglede koje su ostali krišom razmijenili.

»Ne radi se o meni«, promrmljala je.

Naravno da ne, John joj je poručio. Činiš mi uslugu što se vraćaš sa mnom. Znaš, da mi praviš društvo.

Fritz je bio presretan što može skočiti i otvoriti joj vrata, a kad se ona sagnula i sjela na stražnje sjedalo, vidjela je kako je Manny poljubio Payne, a John Xhex.

Kad ju je prelio strah, pomislila je kako bi se radije napila nego išla suočiti se sa svojim mužem. Jedini problem je bio taj što to neće ništa riješiti, a osim toga, uvijek je prezirala žene koje su se nalijevale alkoholom. Nije bilo ničeg ružnijeg ili jadnijeg.

John je ušao s druge strane, a onda je Mercedes otklizio dalje prema natkrivenom ulazu, niz cestu koja je zaobilazila bolnički kompleks. Sa znakovima poput Hitni prijam, Rehabilitacija Farnsworth ili Centar za kralježnicu Yardley, nalikovala je autocesti s izlazima za gradove koje zbilja niste željeli posjetiti.

Sa strane, brat je stalno pogledavao u nju, kao da je štapić dinamita, pa mjeri koliko je još fitilja ostalo prije nego sve odleti u zrak.

»U redu sam.«

Okej. Neću te siliti. Ali evo.

»Ha?«

Odgovorio joj je na pitanje pruživši joj bijeli rupčić.

»Zašto bi mi trebao...«

Odlično. Počela se raspadati. Stvarno fantastično.

Dok je brisala suze kojih nije bila ni svjesna, odmahнула je glavom i pustila kočnicu: »Želim dijete.«

Sveca mu... To je super, pokazao je njezin brat. To je...

»Noćna mora, zapravo. Wrath nije za.«

Oh, odgovorio je njezin brat.

»Da. Više-manje. A saznala sam netom prije nego smo otišli.«

Moj Bože, nisi trebala doći.

»Morala sam otići iz kuće. I željela sam pomoći tebi.«

Pa... Wrath se vjerojatno samo brine za tebe. To je strašno iskustvo za žene. To rekavši, lice mu se ukočilo. Mislim, Xhex ne zanimaju djeca, i moram ti reći, laknulo mi je.

Premećući pamučni rupčić po rukama, pustila je da joj glava padne na naslon. »Ali ako sam ja spremna preuzeti rizik, mislim da bi se i on trebao složiti. Osim toga, njegov argument i nije bio baš taj da je zabrinut za moje zdravlje. Bilo je više kao, „neću ti biti na usluzi“. Točka.«

John je tiho zazviždao.

»Znam. Imali smo i boljih dana.« Pogledala je u svog brata. »Baš zavidim tebi i Xhex. Vi ste tako sinkronizirani.«

Ha! Trebala si nas vidjeti prije godinu dana. John je slegnuo ramenima. Mislio sam da nećemo uspjeti.

»Zbilja?«

Kvrugu, da. Ona je htjela ići u borbu, a ja sam se kao slagao s tim, dok mi nije konačno sinulo da bi mogla nastradati. Rukom je kružio pored glave. To mi je strašno sjebalo glavu. Mislim, kao muškarcu, žena je tvoja stvar, na način koji, čini mi se, vi žene ne možete shvatiti. Što se tiče Xhex, doslovno ne mogu kontrolirati svoje emocije, misli, postupke, ako je njezina sigurnost u pitanju. To je neka vrsta psihoze.

Budući da ništa nije odgovorila, dotaknuo joj je ruku kako bi se uvjerio da ga sluša. *To mi umnogome nalikuje onome što ti i Wrath sad prolazite. Da, možete vi reći, „radi se o djetetu“, ali s obzirom na stopu smrtnosti kod žena? U njegovoj glavi, vjerojatno se radi samo o tvom životu — i to mu je draže od ijednog sina ili kćeri.*

Bože, možda ju je to činilo pravom kučkom, ali... Zbilja nije željela gledati iz Wrathove perspektive. Naročito ne kad joj se sve tako racionalno obrazloži — pod pretpostavkom da se njezin muškarac doista tako i osjećao.

Još uvijek je bila previše povrijeđena i ljuta.

»Okej, u redu, možda je sve to istina. Ali da te nešto pitam, bi li ti ikad Xhex uskratio dijete ako bi ga ona htjela?« Nakon što nije odgovorio, Beth je rekla: »Vidiš? Ne bi.«

Tehnički, nisam odgovorio.

»Vidi ti se na licu.«

Da, ali lako je meni biti tako nonšalantan, jer ga ona ne želi. Možda bih se drukčije osjećao kad bi ga ona htjela. Rizik je stvaran, a medicina ima svoja ograničenja.

»I dalje tvrdim — moje tijelo, moja odluka.«

Ali ti si mu prva na umu. Tako da i on ima pravo glasa.

»Pravo glasa je jedna stvar. Kraljev veto je druga.« Ponovno je odmahнула glavom. »Osim toga, ako si ti sposoban izgovoriti sve to o naklonosti muškarca? Onda bi i on trebao biti. Ne može se izvući samo zato što je Kralj.« Kad su joj se u sjećanje vratili dijelovi njihovog razgovora, pozlilo joj je. »Njegovo rješenje je da me drogira. Kao da sam neka životinja. Ja... Ne znam mogu li prijeći preko ovoga.«

Možda bi trebala uzeti pauzu. Možda da odeš negdje dok se malo ne smiriš. A onda se vrati i popričaj s njim.

Stavila je ruku preko trbuha i dok je mjerila sloj sala koji se sad tamo skupio, osjećala se tako proketo glupo što je sjedila tamo i jela sladoled s Laylom. Nije se

nimalo približila svom razdoblju potrebe — a ako ono ikada nastupi, očigledno će doći kad mu bude vrijeme. Sve što je postigla jest da su joj hlače bile tijesne, a između nje i muža nastao je jaz.

Riječima doktora Phila, je li vam pomoglo?

Super, Phil. Stvarno super.

Kvragu, možda bi češće morala gledati Oprin kanal. Doktora Phila emitiraju tipa pet sati svakog jutra, od ponedjeljka do petka. Sigurno je imao neku emisiju o parovima koji se ne slažu po pitanju djeteta.

Zašto ne odeš malo u očevu kuću? pitao je John.

Pomislila je na tu vilu. »Ne, ne bih. Ne želim ni razmišljati o tom mjestu.«

Kao naručene, slike nje i Wratha i početka njihove veze lupile su je u glavu — naročito sjećanje na njihov prvi službeni spoj. Bože, tada je sve bilo tako savršeno, njih dvoje tako su se lako zaljubili jedno u drugo. Wrath ju je doveo u kuću i odjenuo se u Brooks Brothers kostim jedan jedini put tijekom njihove veze. Sjedili su za stolom u blagovaonici, a Fritz ih je posluživao.

I onda joj je Wrath rekao da ima okus...

Jauknuła je i položila glavu među dlanove, pokušavajući smiriti disanje. Nije upalilo. Njezin mozak kao da je imao neku vrstu aritmije; misli i sjećanja iz sretne prošlosti i zabrinutost oko mračne budućnosti miješali su se u vrckavom, uskovitlanom neredu.

A jedino u što je bila sigurna?

John je imao pravo. Ne može se još vratiti kući. Istog trena kad ugleda Wratha, navalit će na njega, a to ih neće nigdje dovesti.

Bog zna da su već vodili taj razgovor. Repriza će samo otežati stvari.

»Okej«, rekla je. »U redu. Ali najprije moram nešto pojesti.«

Dogovoreno, odgovorio je John.

Šesnaesto poglavlje

Kad se Wrath materijalizirao pored vampirske klinike, osjetio je kako se Vishous materijalizirao pokraj njega — i mrzio činjenicu da mora voditi jebenu dadilju sa sobom. No, barem će mu V-jevo poznavanje medicine biti od koristi.

»Pet metara samo ravno«, obznanio je njegov brat. »Metar i pol čistog pločnika ispred tebe. A onda snijegom prekriveno tlo.«

Wrath je zakoračio i udario o tvrdi asfalt. Korak dalje, čizme su mu već utonule u snijeg.

Tamo nije mogao povesti Georgea. Sljepoća vladaru nije bila prednost u vrijeme mira. U vrijeme rata? Bila je ključna slabost — a ništa ga ne bi odalo kao pas koji vodi slijepe.

Naravno, retriggera je šokirala činjenica da ga ostavljaju doma, a sad kad je i Beth bila ljuta na njega, naravno da se morao udaljiti i od vragovog psa. Idući zadatak? Bratstvo. Iako je ta skupina tvrdoglavih budala bila previše žilava da bi ih se sredilo ičim osim nuklearnom bombom.

»Stani«, rekao je V.

Wrath se zaustavio iako je pritom morao stisnuti zube. Bolje i to nego se zabiti u zid zgrade.

Nastala je pauza tijekom koje je V unio šifru koja se svake večeri mijenjala, a onda su ušli u kratko predvorje. Poznati sterilni miris bolnice dao im je do znanja da su na pravom mjestu.

A stvarno se i osjećao bolesno. Boljelo ga je u prsima, u glavi mu je tutnjalo, koža kao da mu je bila premalena za kosti.

Očiti slučaj kretenizma.

Koji je vjerojatno neizlječiv.

»Pozdrav, gospodo«, začuo se tihi ženski glas, a čak i kroza zvučnik bio je ispunjen strahopoštovanjem. »Odmah vam šaljem dizalo.«

»Hvala«, protisnuo je V.

Da, brat je mrzio Haversa iz nekoliko razloga. S druge strane, i Wrath je osjećao isto.

Kad se samo sjeti da ga je dobri doktor pokušao ubiti prije nekoliko godina, tada se to činilo kao velika stvar. A sad? U usporedbi s Xcorom i onom hrpom gadova, jedan bijeli mantil s leptir mašnom i naočalama s debelim okvirom bio je mačji kašalj.

Sranje, poželio je da se može vratiti u eru svog oca, kad su ljudi uistinu poštovali prijestolje.

Čuo je kako se otvaraju vrata dizala, a onda ga je V dotaknuo po stražnjoj strani ruke. Skupa su ušli, a kad se začuo bing i zatvaranje vrata, osjećaj ronjenja potvrdio je da se spuštaju pod zemlju.

Kad su se vrata ponovno otvorila, Vishous ga je pažljivo poveo dalje. Približio mu se toliko da su stajali rame uz rame, a tako su i ostali, pa bi svaki prolaznik bez sumnje pomislio da se radi o Kralju vrste i zaštitaru koji samo vrši svoju dužnost.

Umjesto da glumi zamjenske oči.

Iznenadno mrmljanje u čekaonici bio je siguran znak da su ušetali u javni prostor. A prijamni pult Recepcije bio je jednako tako naelektriziran.

»Moj gospodaru«, rekla je neka žena, a stolica je zaškripila kao da su je odgurnuli unatrag. »Ovuda. Molim vas.«

Wrath se okrenuo prema glasu i kimnuo. »Hvala vam što ste nas ugurali.«

»Naravno, moj gospodaru. Rijetka je čast da vas možemo primiti u našoj...«

Bla, bla, bla.

Dobra vijest je bila ta da su ga brzo odveli u privatni prostor s minimalno prekidanja. A onda je trebalo čekati. No, ne zadugo. Kladio bi se da će Havers odmah navući teniske i dotrčati gdje god da su se nalazili.

Pod uvjetom da ta ukočena pizda uopće zna što su Nike teniske. »Imaju li sve bolnice Monetove slike?« gundao je Vishous.

»Valjda su posterii jeftini.«

»To je prava slika.«

Oh. Da. Očigledno su bili u VIP prostoriji. »Havers je preveliki klišej čak i za Sotheby.«

»Vjerojatno je to donio ovamo uz Staroga kraja. Budala bez ukusa. Kad jednom vidiš jebeni lokvanj, vidio si ih sve. I mrzim ružičasto. Zbilja mrzim ružičasto. Iako je boja lavande još gora.«

Dok je Wrath rukama opipavao okolo, sjetio se impresionističkih slika koje je vidio dok je još imao nešto vida. Toliko o slabom vidu — nema boljeg nego kad slikarije poluslijepog umjetnika promatra poluslijepi seronja.

Nadrealisti i njihovi oštri rubovi bili bi mnogo bolji da je htio...

Oh. Njegov mozak uistinu nije želio razmišljati o tome zašto su došli.

»Stol za pregled je ravno ispred tebe.«

»Ne idem na pregled«, promrsio je Wrath.

»Dobro, svilom prekrivena sofa nečije bake je s tvoje desne strane.«

Kad se okrenuo i otišao prema kauču, sjetio se koliko je volio svoje kućne doktore. Šteta što doktorica Jane i Manny nisu mogli i tog puta odgovoriti na njegova pitanja. I, da, pretpostavljao je da je informaciju mogao dobiti i na drugi način — primjerice, da Fritz dođe tu i pita. Ali ponekad je stvari trebalo saznati iz prve ruke i nikako drugačije. Želio je ponjušiti doktora dok mu bude govorio. To je bio jedini siguran način da ustanovi govori li istinu.

»Hoćeš li mi reći o čemu se ovdje radi?« pitao je V.

Nešto je kvrcnulo, a potom se čulo i grebanje. Trenutak poslije, miris turskog duhana prekrio je većinu, ako ne i čitav miris izbjeljivača s tolikih metli za brisanje poda.

Nakon što Wrath nije rekao ni riječ, V je opsovao. »Znaš, Jane to može odraditi, o čemu god da se radi.«

»Upoznata je s vampirskim razdobljem potrebe? Ne? Nisam ni mislio.«

To je ušutkalo brata na koju minutu.

U tišini, Wrath je osjetio neodoljivu želju da malo prohoda, što je bilo nedopustivo, osim ako nije želio srušiti neki komad Haversova otmjenog namještaja.

»Razgovaraj sa mnom.«

Wrath je odmahnuo glavom. »Nemam ništa pametno za reći.«

»Kao da te to ikad prije sprječavalo.«

Nasreću, Havers je odabrao upravo taj trenutak da uđe, samo kako bi se iznenada zaustavio na ulazu u sobu za preglede.

»Oprostite...« rekao je Vishousu. »Ali ovdje se ne smije pušiti.«

V je zvučao kao da mu ovaj dosađuje. »Naša vrsta ne može dobiti rak, ili to nisi znao?«

»To je zbog spremnika s kisikom.«

»Ovdje je jedan?«

»A... ne.«

»Pa, onda ga neću ići ni tražiti.«

Wrath je prekinuo daljnju debatu. »Hoćeš li zatvoriti vrata?« Jebeni idiot. »Samo ti moram postaviti nekoliko pitanja. I reci sestri da ode, hoćeš li?«

»Naravno...«

Strah je ispunio zrak kad je sestra otišla i za sobom zatvorila vrata, a Wrath nije krivio tipa što je nervozan.

»Kako vam mogu pomoći, gospodaru?«

Wrath je prema sjećanju vidio muškarca, zamislivši da Havers i dalje nosi one naočale na svom licu, nalik bogatom studentu, i onaj bijeli mantil na kojem je pored revera ušiveno njegovo ime. Kao da bi u njegovoj klinici netko mogao zaboraviti tko je on.

»Želim znati što možeš učiniti kako bi zaustavio razdoblje potrebe.«

Ha-ha. Jako smiješno.

Osim što je V promrmljao nešto što je počinjalo s J i završavalo s EBOTE.

Trenutak potom čulo se škripanje, kao da je dobri doktor sjeo pored Wrathove sofe. »Ja, mmm, nisam siguran kako da vam na to odgovorim, moj gospodaru.«

»Pokušaj«, suho je rekao Wrath. »I to brzo. Nemam cijelu noć.«

Tihi zvukovi značili su da muškarac petlja po nekim stvarima. Kemijska? Možda stetoskop? »Je li... Je li ženka... već ušla u to razdoblje?«

»Ne.«

Tišina koja je potom uslijedila, natjerala ga je da poželi da nije ni došao. No, nije namjeravao sad otići, i to ne samo zato što je zaboravio gdje se nalaze vrata. »Usput rečeno, ne radi se o mojoj šelan. Nego o jednoj prijateljici.«

Isuse Kriste, kao da je imao spolno prenosivu bolest ili neko takvo sranje.

No, barem je to malo opustilo doktora. Istog trena, njegova vibra se smirila i počeo je brbljati. »Nažalost, nemam povoljan odgovor za vas. Dosad nisam pronašao nijedan način da se spriječi početak razdoblja. Pokušao sam s raznim lijekovima, čak i onima koji su dostupni na ljudskom tržištu, no stvar je u tome da vampirice imaju jedan dodatan hormon koji, kad se počne lučiti, stvara nezadrživu reakciju cijelog sustava. Kao rezultat toga, ljudske kontracepcijske pilule ili injekcije nemaju nikakav učinak na naše ženke.«

Wrath je odmahnuo glavom. Trebao je to znati — ništa vezano uz ženski reproduktivni ciklus nije bilo jednostavno.

Glupa Čuvarđeva. Da, jasno, samo ti stvori rasu, a kad smo već kod toga, zašto im ne bi natovarila i par teških sranja. Savršeno.

Havers je nastavio, njegova je stolica ponovno zaškripala kao da se premješta. »Olakšavanje tog razdoblja za ženku jedina je metoda s kojom sam imao uspjeha. Treba li vam pribor za vašu prijateljicu, moj gospodaru?«

»Pribor, kao...?«

»Za tretman tijekom razdoblja potrebe.«

Sjetio se Beth i kako je sjedila u onoj sobi s Laylom. Samo Bog zna koliko je dugo to trajalo — ali što je još gore, bojao se da je upalilo. Strašno bi se uzbudio u prisutnosti svoje šelan. I da, to nije bilo neobično, samo što je činjenica bila da su se svađali i da mu je seks bio posljednji na pameti.

Njezini hormoni vjerojatno su se već počeli lučiti.

Ili to ili je bio paranoičan.

Što je također bila mogućnost.

»Da«, čuo je sebe kako govori. »Želim pribor.«

Čuo je da netko nešto zapisuje. »Sad, treba mi muškarac zadužen za nju da ovo potpiše, ili njezin helren, njezin otac ili najstariji muškarac u domaćinstvu. Nije mi ugodno slati tolike narkotike van bez jamstva — i naravno, morat ćete imati nekoga da joj ih daje. Ne samo da će ona po svemu sudeći biti ograničena svojim razdobljem potrebe već, budimo iskreni, ženske nisu baš najtrezvenije po tom pitanju.«

Iz nekog razloga, Wrath se sjetio kako ga je Payne optužila da je ženomrzac.

Barem ga je Havers po tom pitanju pretekao...

O, sranje, kako će to potpisati? U uredu, Saxton bi mu uvijek označio mjesto za popis nizom ispupčenih...

»Ja ću potpisati«, V se grubo ubacio. »A moja šelan, koja je doktorica kao i vi, pobrinut će se za sve ostalo.«

»Vi ste združeni?« pljuckao je doktor. Kao da je veća šansa da mu meteor padne na bolnicu. »Mislim...«

»Daj mi papir«, rekao je Vishous. »I kemijsku.«

Usljedio je još piskaranja u sve čudnijoj tišini.

»Koliko je teška?« upitao je Havers dok se čulo neko šuškanje koje je zvučalo kao da netko nešto stavlja u fascikl.

»Ne znam«, rekao je Wrath.

»Biste li željeli da pregledam ženu o kojoj se radi, moj gospodar? Može doći ovamo kad god joj odgovara, ili ja mogu otići u kućni posjet...«

»Šezdeset i jedan kilogram«, rekao je V. »I dosta razgovora. Daj nam lijekove pa da se možemo pokupiti odavde.«

Dok se Havers spoticao preko vlastitih nogu kako bi izišao iz sobe, Wrath se naslonio sve dok mu glava nije dotaknula zid od žbuke kojeg nije bio ni svjestan.

»Hoćeš li mi sad reći koji se kurac ovdje zbiva?« prasnuo je brat. »Jer trenutno dolazim do raznih zaključaka, a to ne treba ni tebi ni meni, kad mi jednostavno možeš odgovoriti na jebeno pitanje.«

»Beth se družila s Laylom.«

»Jer želi...«

»Mlado.«

Novi val mirisa turskog duhana dopro je do Wrathovih nosnica, što je značilo da je brat upravo povukao dim. »Znači, ozbiljan si oko toga da ne želiš dijete?«

»Nikad. Kako ti „nikad“ zvuči?«

»Amen.« Odjednom su V-jeve cipele počele koračati po sobi, i čovječe, bilo je to za pozavidjeti. »Nije da ne poštujem Z-a i njegovu malu familiju. Zahvaljujući njegovim dvjema curama, doima se gotovo normalnim — što je samo po sebi čudo. Dakle, svaka čast njemu, ali to sranje nije za mene. Hvala bogu da se Jane slaže sa mnom.«

»Da. Hvala Bogu.«

»Ali Beth tako ne misli?«

»Ne. Ni blizu, niti da primiriše.«

Wrath je protrljao čelo. S jedne strane, bilo je super što ima nekog tko se slaže s njim po pitanju nepostojećeg potomstva. Osjećao se manje krivim, manje okrutnim prema svojoj Beth. S druge strane, dogovor koji je Vishous imao s Jane? Ne radi se o tome da vlastitom bratu želiš sranja koja se tebi događaju. Nipošto. Ali kvragu, što bi on sve mogao učiniti da je u tako lagodnoj situaciji.

Dok je njegov brat koračao i pušio, obojica su čekali da se Havers vrati sa sedativima... Iz nekog razloga, sjetio se svojih roditelja.

Sjećanja koja je imao na svoju majku i oca uglavnom su nalikovala radovima Normana Rockwella — s titlovima na Starom jeziku i setom sa srednjovjekovnim dvorcem. Da, njih dvoje imali su savršen odnos. Nije bilo svađe, nije bilo ljutnje, samo ljubav.

Ništa nikad nije stalo između njih. Ni očev posao, ni dvor na kojem su živjeli, ni stanovništvo kojem su služili.

Savršena harmonija.

Još nešto iz prošlosti čemu nije bio dorastao...

V je napravio neki čudan zvuk, polu-udisaj, polu-psovku.

»Krivo si povukao dim?« suho je rekao Wrath.

Tik do njega, stolica na kojoj je ranije sjedio Havers nije toliko škripala koliko je psovala — kao da je V svom težinom pao na nju.

»V?«

Kad je njegov brat konačno odgovorio, glas mu je bio tih, pretih. »Vidim te...«

»Ne, ne, ne«, Wrath je skočio uvis. »Ne želim znati, V. Ako opet imaš neku viziju, *nemoj* mi reći što...«

»... stojiš u bijelom polju. Bijelo... bijelo je svuda oko tebe...«

Sjenosvijet? Jebeno prokletstvo. »Vishous...«

»... i razgovaraš s...«

»Hej! Šupčino! Cijelo vrijeme ti govorim, ne želim znati kad ću umrijeti. Čuješ li me? Ne želim znati.«

»... licem s nebesa.«

»Tvoja majka?« Krist zna da je Čuwardjeva negdje nestala, pogotovo u posljednje vrijeme. »Je li to tvoja majka?«

Sranje, nije ga htio dodatno ohrabrivati. »Slušaj, V, moraš se vratiti. Ne mogu ti ja to, stari.«

Čula se tiha psovka, kao da se njegov brat vraća k sebi.

»Oprosti, kad me tako jako uhvati, teško se zaustaviti.«

»Sve pet.« Iako nije bilo. Ni približno.

Problem s Vishousovim vizijama — osim što se uvijek radilo o ljudima koji umiru — bio je taj da nije bilo vremenskog rasporeda. Moglo se raditi o nečemu što će Wrath doživjeti idući tjedan. Iduće godine. Za sedamsto godina.

Ako Beth umre... Ni on neće htjeti živjeti...

»Sve što mogu reći jest«, V je ponovno izdahnuo, »da vidim da je budućnost u tvojim rukama.«

Pa, barem je to bio općenit i očigledan odgovor, kao horoskop u časopisu — nešto što svatko može pročitati i povjerovati da se odnosi baš na njega.

»Učini mi uslugu, V.«

»Što?«

»Nemoj više gledati ništa vezano uz mene.«

»To ne ovisi o meni, zar ne?«

Imao je pravo. Jednako kao ni njegova vlastita budućnost.

No, dobra vijest je bila ta da se neće morati brinuti oko Bethina razdoblja potrebe. Zahvaljujući ovom jadnom malom posjetu, moći će se pobrinuti za nju kad za to dođe vrijeme.

A da ne riskira trudnoću.

Sedamnaesto poglavlje

GODINA 1664.

Leelan?“

Budući da odgovor nije stizao, Wrath, sin Wrathov, pokucao je na vrata svoje odaje. »Leelan, mogu li ući?«

Kao Kralj, nikog nije čekao, i nije postojala nijedna duša koja bi mu to dopustila.

Osим njegove ljubljene družice.

A kako se te večeri, u kojoj se održavahu festivalska okupljanja, ona poželjela uljepšati nasamo, dopustila mu je da uđe tek kad se pripremila za njegov pogled i divljenje. Bilo je to krajnje šarmantno, kao i miris prostora u kojem su se združili, a koji je odisao po uljima i losionima. Kao i način na koji je, čak i godinu dana nakon njihova sjedinjenja, ona i dalje spuštala pogled i krišom se osmjeivala kad joj je udvarao. Kao i buđenje svakog sumraka s njom uza se, tonuće u san u zoru pored njezina toplog, prekrasnog tijela.

Ali sad je sve imalo neki drugačiji prizvuk...

Kad će to čekanje završiti... I to ne samo čekanje da uđe u njihovu sobu.

»Uđi, ljubavi moja«, začulo se kroz debela hrastova vrata.

Wrathovo je srce poskočilo. Okrenuvši tešku bravu, ramenom je odgurnuo vrata... I ugledao nju. Svoju voljenu.

Anha bijaše na drugoj strani sobe, pored ognjišta koje je bilo dovoljno veliko da bi u njega mogao stati odrastao muškarac. Sjedeći pored komode za odijevanje, koju je pomaknuo bliže vatri kako bi joj osigurao toplinu, bila mu je okrenuta leđima, a njezina, duga crna kosa u debelim se uvojcima spuštala niz ramena sve do struka.

Wrath je duboko udahnuo, njezin miris bio mu je važniji od kisika koji mu je ispunjavao pluća. »Oh, izgledaš divno.«

»Nisi me dobro pogledao...«

Wrath se namrštió kad je osjetio čvrstoću u njezinu glasu. »Što te tišti?«

Njegova se šelan okrenula prema njemu. »Ništa. Zašto pitaš?«

Lagala je. Njezin je osmijeh bio blijeda kopija svog uobičajenog sjaja, njezina koža previše blijeda, njezine oči uvlačile su se u kutove.

Dok je koračao preko krznatih tepiha, strah ga se dočepao. Koliko je noći došlo i prošlo otkako je u razdoblju potrebe? Četrnaest? Dvadeset jedna?

Usprkos riziku s kojim je bila suočena, uistinu su se molili za začecje — i to ne samo za nasljednika, već za sina ili kćer koga će voljeti i paziti.

Wrath se spustio na koljena pred svojom leelan i prisjetio se prvog puta kad je to učinio. Dobro je napravio što se združio s ovom ženom, a još bolje što je predao svoje srce i svoju dušu u njezine nježne ruke.

Samo je njoj mogao vjerovati.

»Anha, istinu mi kaži.« Podignuo je ruku i dodirnuo joj lice, odmah potom povukavši dlan. »Hladna si!«

»Nisam.« Odgurnula ga je od sebe, spustila, četku i ustala. »Odjenula sam crveni baršun koji voliš. Kako bih mogla biti hladna?«

Na trenutak je umalo zaboravio na svoju brigu. Bila je prava vizija, u raskošnim, bogatim bojama, sa zlatnom trakom oko pojasa koja je odražavala svjetlost vatre jednako kao i njezini rubini. Doista, te je večeri na sebe stavila cijeli niz dragulja, kamenje joj je svjetlucalo na ušima, na vratu, na zapešćima, dlanovima.

Pa ipak, koliko god da je blistala, nešto nije bilo u redu.

»Ustani, moj helrenu«, naredila mu je. »I otidimo dolje na slavlje. Cijelo mnoštvo čeka na tebe.«

»Mogu još malo odugovlačiti.« Nije imao namjeru popustiti. »Anha, kaži mi. Što ne valja?«

»Previše se brineš.«

»Jesi li krvarila?« stisnuto je upitao. Što bi značilo da mlado nije u njoj.

Ona položi vitku ruku preko trbuha. »Ne. I osjećam se... Savršeno dobro. Iskreno.«

Wrathje zaškiljio. Postojalo je, doduše, još nešto što joj je moglo tištiti srce. »Je li netko bio okrutan prema tebi?«

»Nikad.«

Tu je sigurno lagala. »Anha, misliš li da postoji nešto što meni može promaknuti? Itekako sam svjestan što se događa na dvoru.«

»Nemoj se zamarati tim glupanima, ja se time ne zabrinjavam.«

Volio je njezinu prilagodljivost. Ali takva hrabrost nije bila potrebna — kad bi samo mogao saznati tko ju muči, odmah bi se pobrinuo za to.

»Mislim da ću morati učiniti nešto u vezi s glasinama.«

»Ne govori ništa, ljubavi moja. Što je učinjeno, učinjeno je. Ne možeš promijeniti ono što je rečeno. Pokušaj gušenja kritika ili komentara o meni samo će dovesti do praznoga dvora.«

Sve je počelo one noći kad su mu je doveli. Nije ispoštovao protokol, a unatoč činjenici da su Kraljeve želje vladale zemljom i svim vampirima u njoj, bilo je i onih kojima je to zasmetalo. Da je nije razodjenuo. Da joj je dao set rubina i kraljičin prsten, a potom se sam s njom združio. Da ju je smjesta uselio u dvor, u svoje privatne odaje.

Kritičari nisu bili nimalo zadovoljniji kad je pristao na javnu svečanost. Niti su, čak godinu dana poslije, prihvatili njegovu družicu. Nikad nisu bili grubi prema njoj u njegovoj prisutnosti, jasno — a Anha je odbijala reći riječ o onome što se događalo iza njegovih leđa.

No, miris njene napetosti i potištenosti bio mu je itekako poznat.

Istini za volju, način na koji se dvor ponašao prema njegovoj dragoj, ljutio ga je toliko da bi postajao nasilan. Nastajao je jaz između njega i svih koji su ga okruživali.

Osjećao se kao da nikome ne može vjerovati. Čak mu je i Bratstvo, koje je trebalo biti njegova privatna straža, kojem je trebao vjerovati prije svih, čak su mu i oni bili sumnjivi.

Anha je bila sve što je imao.

Sagnuvši se prema njemu, obujmila mu je lice dlanovima. »Wrath, ljubavi moja.« Pritisnula je svoje usne o njegove. »Hajdemo na svečanost.«

Uhvatio ju je za podlaktice. Njezine su oči bile bazeni u kojima se utapao, a jedini užas koji je poznavao u tom smrtnom svijetu bio je taj da jednoga dana više neće moći gledati u njih.

»Ne misli više«, molila ga je njegova šelan. »Ništa mi se neće dogoditi, ni sad ni ikad.«

Privukavši je k sebi, okrenuo je glavu i naslonio je na njezin trbuh. Dok mu je rukama prolazila kroz kosu, proučavao je njezin stol. Četke, češljevi, niske zdjelice s kromatskim bojama, za usne i oči, šalica čaja pored čajnika, komad kruha koji je grickala.

Tako obične stvari, ali zato što ih je ona skupila, dotaknula, konzumirala, sve su dobile najvišu moguću vrijednost. Bila je alkemija koja je sve te stvari, kao i njega samog, pretvarala u zlato.

»Wrath, moramo ići.«

»Ne želim. Ovdje želim biti.«

»Ali tvoj dvor te čeka.«

Rekao je nešto opako za što se nadao da se izgubilo u naborima baršuna. S obzirom na njezin blagi osmijeh, zaključio je da ipak nije.

No, imala je pravo. Mnogo se njih okupilo radi njega.

Prokleti bili svi odreda.

Ustajući, ponudio joj je svoju ruku, a dok je ona provlačila svoju kroz pregib njegova lakta, poveo ih je van uz odaje, pored dvorskih stražara poredanih niz hodnik. Nešto malo dalje, sišli su niz zavojito stubište, a glasovi okupljenih plemića postajali su sve glasniji.

Kad su se približili velikoj dvorani, još se više oslonila na njega, a on je napuhao prsa, čime je njegovo tijelo još malo poraslo, kao rezultat njezina oslanjanja.

Za razliku od tolikih dvorjanki koje su jedva čekale da o nekome ovise, njegova je Anha uvijek čuvala određeni ponos — tako da, kad bi s vremena na vrijeme, na neki način ipak trebala njegovu snagu, time bi darivala poseban poklon njegovoj muškoj strani.

Nije bilo ničeg što mu je toliko potvrđivalo vlastitu muškost.

Kad je kakofonija glasova postala toliko glasna da je zaglušila zvukove njihovih koraka, primakao se bliže njenom uhu: »Brzo ćemo ih pozdraviti.«

»Wrath, moraš iskoristiti...«

»Tebe«, rekao je kad su se primaknuli zadnjem uglu. »Ti si jedina koju želim iskoristiti.«

Ona se krasno zarumenjela, a on se zahihotao, jedva čekajući njihovu nadolazeću osamu.

Zašavši za posljednji ugao, on i njegova šelan dospjeli su do dvostrukih vrata koja su bila predviđena samo za njih, a dvojica braće istupila su naprijed kako bi ih formalno pozdravili.

Najdraža Čuvardjevo u Sjenosvijetu, kako je prezirao ta okupljanja aristokracije.

Kad su trube najavile njihov dolazak, velika vrata se rastvoriše, a stotine okupljenih utihnuše, njihove šarene haljine i svjetlucavi nakit natjecali su se s oslikanim stropom iznad njihovih frizura i mozaicima na podu ispod njihovih svilenih cipela.

Jednom ga je, dok je njegov otac još bio živ, zapanjila ta velika dvorana i otmjenost aristokracije. A sada? Iako je prostor bio širok koliko i veliko polje za lov, a dva ognjišta bila velika kao nečije kuće, nije gajio nikakve iluzije o grandioznosti i časti.

Treći član Bratstva progovorio je živahnim glasom. »Njihovo Kraljevsko Visočanstvo, Wrath, sin Wrathov, vladar svega što je unutar i izvan teritorija naše vrste, i Kraljica Anha, voljena krvna kćer Tristha, sina Tristhovog.«

Hitro se prolomio obvezan aplauz koji je odjeknuo kroz prostoriju, a svaki individualni pljesak utopio se u masi. A onda je došlo vrijeme za kraljevski odgovor. Prema tradiciji, Kralj nije smio nakloniti glavu nijednom živom biću, tako da je bila kraljičina dužnost da zahvali okupljenima kratkim naklonom.

Njegova je Anha to izvela s besprijekornom gracioznošću i sigurnošću.

Potom je bio red da okupljeni pokažu svoju odanost, naklonivši se muškarcima i poklonivši se ženama.

Zatim je, nakon što su obavljene grupne formalnosti, morao prići redu svojih dvorjana i ponaosob ih pozdraviti.

Koračajući prema naprijed, nije se mogao ni sjetiti o kojoj se svečanosti radi, na koju je stranicu okrenut kalendar, u kojoj je fazi mjesec ili koje je doba. Glimera je pronalazila nebrojene razloge da se okuplja, od kojih se većina doimala prilično besmislenima, s obzirom na to da su se uvijek isti ljudi pojavljivali na uvijek istim mjestima.

Odjeća je, jasno, bila drugačija. Kao i dragulji na ženama.

U međuvremenu, dok su se gurmanske večere pripremale i kušale, a prezir i uvrede razmjenjivali svakim dahom, postojale su važnije stvari kojima se trebalo pozabaviti. Patnje običnih ljudi zbog nedavne suše, nasrtaji ljudi, agresija od strane Degradacijskog društva. No, plemići se nisu zamarali takvim stvarima, jer su se s tim problemima, u njihovim očima, suočavali uglavnom »bezimeni, bezoblični psi«.

Suprotno osnovnim zakonima preživljavanja, glimera nije uviđala vrijednost populacije koja je pripremala hranu koju su jeli, gradila nastambe u kojima su živjeli i šivala odjeću koju su nosili na leđima...

»Dođi, ljubavi moja.«, šapnula je njegova Anha. »Pozdravimo ih.«

Gle, izgleda da je zastao, a da toga nije bio ni svjestan.

Nastavivši koračati, pogled je fokusirao na Enocha, koji se kao i obično nalazio na početku reda muškaraca u sivim kaljama.

»Pozdrav, Vaše Visočanstvo«, rekao je gospodin, kao da je domaćin večeri. »I vama, moja kraljice.«

»Enoch.« Wrath je pogledao prema dvorjanima. Dvanaest muškaraca poredali su se hijerarhijski, pa je prema tome posljednji u nizu tek prošao razdoblje promjene i dolazio je iz obitelji časne loze, ali slabih sredstava. »Kako ste?«

Ne da ga je bilo briga. Daleko više ga je zanimalo tko je među njima uzrujao njegovu dragu. Zasigurno je to bio netko od njih, ako ne i svi. Nije imala svoje služavke, kako je sama htjela, tako da su to bile jedine osobe na dvoru s kojima je imala ikakav kontakt.

Što je rečeno? Tko je to rekao?

Prilično agresivno nastavio je hodati dalje niz red i svakog ponaosob pozdravljati prema protokolu. Doista, taj drevni slijed pojedinačnih pozdrava usred javnog okupljanja na neki je način ponovno uspostavljao i potvrđivao njihov položaj na dvoru, te je bio deklaracija njihove važnosti.

Sjećao se kako je i njegov otac radio točno to. Osim što je on zbilja i cijenio svoj odnos s dvorjanima.

Naročito te noći, sin je bio jako daleko od svog oca.

Koji je...

Najprije je pomislio da se njegova ljubljena, spotaknula i da joj treba više njegove snage. Ali, avaj, nije izgubila korak. Izgubila je ravnotežu.

I to u potpunosti.

Osjetivši da ga povlači za podlakticu, okrenuo se i tako je vidio što se dogodilo, vitalno tijelo njegove šelan odjednom je omlitavjelo i srušilo se na pod.

Uz povik, posegnuo je kako bi je ulovio, ali nije bio dovoljno brz.

Dok je rulja uzdisala, Anha je pala na pod, njezine prazne oči gledale su prema njemu, ali nisu vidjele ništa, izraz njezina lica bio je prazan kao ogledalo bez promatrača, njezina koža još bljeđa nego je bila maločas u njihovim odajama.

»Anha!« vikao je padajući na pod pored nje. »Anha...!«

Osamnaesto poglavlje

Sola se prenuła iz sna, licem naslonjena na hladan, betonski pod, tijela neprirodno rastegnuto. Okrenuvši se s trbuha, njezin je mozak u djeliću sekunde procesuirao lokaciju na kojoj se nalazila. Čelija s tri čvrsta zida i jednim s rešetkama. Bez grijanja, bez prozora, prigušeno svjetlo iznad, zahod od nehrđajućeg čelika.

Bez cimera, bez čuvara, barem koliko je mogla vidjeti.

Iduća provjera odnosila se na tijelo. Glava joj je pucala od bola u zatiljku i sprijeda, ali to nije bilo toliko loše kao ono što joj se događalo s bedrom. Onaj gad s tamnim madežom koji mu je prekrivao pola lica upucao ju je petnaest centimetara iznad koljena — činjenica da je mogla podignuti potkoljenicu s poda značila je da nije pogodio kost, ali kad je bol u pitanju... Žarenje u kombinaciji s pulsiranjem bilo je dovoljno da joj pozli.

Tišina.

S druge strane podruma, okovi su bili pričvršćeni za zid, a lisice za zapešća koje su visjele na njihovim krajevima, garantirale su užas.

Lisice, kao i mrlje iznad i ispod njih.

Nije primijetila nijednu sigurnosnu kameru. S druge strane, Benloise je bio lukav. Možda će koristiti kameru na mobitelu da snimi svoju verziju kućnog kina?

Ne znajući ni približno koliko joj je vremena ostalo, ustala je...

„Jebote.“

Prebaciti težinu na desnu nogu bilo je kao da je uzela žarač i gurnula ga ravno u ranu. A onda njime zavrtjela kao Chubby Checker dok pleše.

To ćemo pokušati izbjeći, okej.

Dok je promatrala zahod koji je bio udaljen dobrih metar i pol, ponovno je opsovala. Ta će joj noga predstavljati golem taktički nedostatak — bilo je teško hodati uokolo, a ne vući nogu za sobom kao zombi — što je stvaralo buku i usporavalo je.

Pokušavajući se odšuljati dotamo i pritom ne raditi ogromnu buku, poslužila se zahodom, ali nije pustila vodu. Potom se vratila gdje je bila. Nije osjećala potrebu da testira rešetke ili provjeri jesu li vrata zaključana.

Benloisea nije zanimalo nekvalitetno graditeljstvo niti bi zaposlio ikog tako glupog.

Njezina jedina šansa bila je da pokuša savladati onog čuvara s pištoljem, a kako će joj to poći za rukom u trenutnom stanju, nije imala pojma. Osim ako...

Smjestivši se ponovno na podu, namjestila se u identičan položaj u kojem se i probudila. Sklopivši oči, na trenutak ju je dekoncentriralo kucanje vlastitog srca.

Glasno. Vraški glasno.

Naročito kad se sjetila svoje bake.

O, Bože, ne smije tu završiti. I ne tako — nije to bila bolest ili nezgoda na autocesti. Ovo će uključivati bol namjerno nanesenu, a poslije? Benloise je bio bolesni gad koji bi poslao komad nje natrag da ga pokopaju.

Čak i ako je primatelj u cijeloj toj gadariji nedužna osoba.

Dok je zamišljala svoju baku kako stavlja samo dlan ili stopalo u lijes, osjetila je kako joj se usne pomiču.

Bože, daj da se izvučem živa iz ovoga. Zbog moje vovó. Samo daj da ovo preživim i obećavam ti da ću promijeniti život. Uzet ću baku i otići ćemo negdje na sigurno i nikad, nikad više neću napraviti ništa loše.

U daljini je čula *klik*, kao da se otvaraju neka vrata, a potom i mrmljanje.

Natjeravši se da diše ravnomjerno, gledala je kroz veo svoje kose i osluškivala korake koji su se približavali.

Čovjek koji se spustio niz stepenice bio je isti onaj s golemim madežom na licu. Odjeven u crne vojničke hlače i majicu bez rukava, bio je mračan, dlakav i bijesan.

»... prokleti idiot, da mi tako umre. Barem mu je to začepilo gubicu.«

Sklopila je oči... kad se začuo još jedan udarac.

Iznenada je njegov glas bio mnogo bliže. »Buđenje, kučko.«

Grube su je ruke zgrabile i okrenule na leđa pa je morala smoći svu samokontrolu koju je imala kako ne bi vrisnula od bola u glavi i nozi. »Kučko! Buđenje!«

Ošamarilo ju je preko lica, a kad je osjetila okus krvi, zaključila je da joj je rasjekao usnicu — ali bol koji je pritom osjetila bio je kap u moru prema onom u bedru.

»Kučko!« Još jedan šamar, još jači. »Da se nisi zajebavala sa mnom!«

Trgnula se gornjim dijelom tijela kad ju je zgrabio za prednji dio jakne i rastvorio je, a dok joj se glava vukla po betonu, nije mogla zatomiti vapaj.

»Tako je, probudit ću ja tebe.« Povukao joj je košulju prema gore, a onda je nastala mala pauza. »Lijepo.«

Njezin je grudnjak imao kopčicu s prednje strane, pa ga je otvorio, a ledeni zrak dodirnuo joj je kožu.

»O... To je... Da...«

Stiskala je zube dok ju je pipao, morala je prisiliti vlastite udove da ostanu mlitavi kad je posegnuo za zatvaračem njezinih hlača. Kao i s bakljom koju je pronašla u prtljažniku, imala je samo jednu šansu, a on je za to morao biti itekako dekoncentriran.

Iako se ona osjećala kao da će ponovno povratiti.

Čuvar joj je skinuo traperice zajedno s gaćicama, u nekoliko grubih poteza, a njezina gola stražnjica dotaknula je hladni, hrapavi pod dok ju je potezao i povlačio.

»Duguješ mi ovo, kučko, sad mu moram reći za onog seronju kojeg si ubila... Koji je to kurac s tvojim čizmama?!«

Luđački je povlačio vezice i skidao ih s nje, jednu po jednu. Dok je to radio, mamila ju je pomisao da ga pokuša udariti nogom u lice, ali pod tim kutem ne bi imala dovoljno snage da mu nanese značajniju štetu — a ako se počne prebrzo opirati i izgubi, nema sumnje da će je vezati okovima za onaj jebeni zid.

Kad mu je ruka krenula među njezine noge, nije mogla spriječiti vlastito tijelo da se uspaniči pred tim upadom; bez obzira na to što mu je mozak zapovijedao da radi, njezina su se bedra stisnula oko njegova zapešća.

»Jesi sad budna?« procijedio je. »Želiš ovo, zar ne.«

Opusti se, rekla je samoj sebi. Čekaš samo jednu stvar i ništa drugo.

Njegova se ruka povukla. A onda se začuo zvuk otvaranja zatvarača koji joj je dao dodatan poticaj da rastvori noge. Željela je da ju zajaši.

I tko bi rekao, to je i pokušao.

Još više joj raširivši bedra, spustio se na dlanove i koljena i počeo se namještati.

Jedna šansa. I, ona ju je iskoristila.

Uz iznenadan nalet energije, podignula se i odalamila gada u jaja, kao da ga namjerava kastrirati. I, gle čuda, baš to joj je i bila namjera.

Okrećući snažno koliko je mogla, ignorirala je bol u bedru i glavi, te zavrnila stopalo sa svakim atomom snage koji je imala. Čuvar je ispustio visoki vrisak, poput psića koji je upao u kipuću fritezu, i zgrčio se sa strane.

To je bilo sve što joj je trebalo. Zbacivši ga sa sebe, skočila je na noge dok se on hvatao za medunožje, sklupčan u loptu.

Brzo se osvrnuvši oko sebe, tražila je...

Šepajući uokolo u čarapama, otkačila je jedan od okova koji su bili namijenjeni za nju i odvukla ga natrag po podu. Kad ga je omotala oko šake, teške karike napravile su kavez oko njene ruke.

Otišla je preko i opkoračila čovjeka oko glave i ramena. »Ti bi dobru ševu, šupčino? Što kažeš na ovo?«

Podignuvši ruku visoko iznad glave, spustila ju je svom snagom, udarivši ga u lubanju. Muškarac je istog trena zaurao i pokušao se zaštititi, rukama stvarajući barijeru oko lubanje.

U redu. Lobotomija poslije.

Ciljala je ispod rebara, u mekani predio mesa koji je štitiio bubrege i slezenu. Iznova i iznova, sve dok nije pokušao s novim obrambenim zgrčenim položajem. Natrag u glavu — ovog puta još jače, sve dok se nije oznojila, iako je uglavnom bila gola, a zrak u podrumu imao je oko deset stupnjeva.

Opet.

I opet.

Iznova.

Gdje god bi našla neko ranjivo mjesto.

I to je bilo ono najčudnije. Imala je svu snagu svijeta dok ga je tukla, kao da ju je nešto opsjelo, a njezine vlastite ozljede prošle su u drugi plan zbog superiorne potrebe da osigura vlastito preživljavanje.

Nikad prije nije nikoga ubila. Ukrala od ljudi? Još otkako joj je bilo jedanaest, sigurno. Lagala kad je morala? Da. Upadala u hrpu različitih mjesta gdje nije uvijek bila dobrodošla? Majstorski.

Ali smrt ju je uvijek pogađala na razini koju nije htjela istraživati. Kao heroin za uživaoca marihuane, bila je to krajnja točka svega, a jednom kad prijedete tu liniju? Pa, onda biste stvarno postali kriminalac.

Usprkos svemu tome, međutim, nekoliko minuta ili sati ili dana poslije... Stajala je pored krvavog ostatka od tijela.

Duboko udahnuvši, pustila je ruku da joj padne sa strane. Kako joj je snaga opadala, popuštao je i stisak na okovima, a karike su se odmotale s ruke i sikćući pale na pod.

»Miči se«, dahtala je. »Moraš se micati.«

Isuse, dok se molila da preživi, nije razmišljala o tome da bi joj Bog mogao dati snagu da prekrši jednu od njegovih deset zapovijedi.

»Miči se, Sola. Moraš se *micati*.«

Vrtjelo joj se u glavi, bilo joj je mučno, glava ju je boljela toliko jako da je na trenutke gubila vid, dok se trudila razmišljati.

Čizme. Trebat će joj čizme, one su na snijegu bile još važnije od hlača. Petljajući uokolo, dohvatila je prve na koje je naišla, samo kako bi joj odmah potom kliznule iz ruke.

Krv. Krv je bila posvuda po njoj, naročito na desnoj ruci.

Obrisavši dlanove o svoju široku jaknu, bacila se natrag na posao. Jedna čizma. Potom druga. Vezice labavo, ali s dvostrukim čvorom.

Natrag na žrtvu.

Zastala je na trenutak kako bi sagledala sav taj nered.

Sranje, to će vidjeti na pozadini svojih kapaka još dugo, dugo vremena.

Pod uvjetom da preživi.

Napravivši znak križa preko prsa, spustila se pored čovjeka i tapkala uokolo. Pištolj koji je pronašla bio je bogomdan, kao i iPhone koji je bio... Sranje, zaštićen šifrom. Osim toga, nije bilo signala, iako bi se to moglo promijeniti kad bude iznad zemlje.

Sve što joj je trebalo bila je opcija za hitan poziv, a onda će ga baciti.

Iskočivši iz ćelije, za sobom je povukla rešetke. Bila je prilično sigurna da je gad mrtav, ali horor filmovi i cijela Batmanova franšiza naučili su je da su opreznost i izbjegavanje rizika dobra ideja kad su loši dečki u pitanju.

Brzinski pregled. Još dvije ćelije poput one u kojoj je i ona bila. Obje prazne. To je bilo to.

Izvan tog otvorenog dijela nalazio se kratak hodnik, a potom i niz stepenica. Trebala joj je cijela vječnost da se do tamo dovuče. Ta njezina prokleta noga. Zaustavivši se prije nego je pošla gore, osluškivala je. Odozgo se nisu čuli nikakvi zvukovi kretanja, ali osjećao se jasan miris pečenog hamburgera.

Vjerojatno je to bio posljednji obrok njezina otimača.

Sola se držala zida pored stepenica, s pištoljem ispred sebe, a zvuk vučenja desne čizme svela je na minimum, iako se dvaput morala zaustaviti kako bi došla do daha.

Na prvom je katu bilo dosta upaljenih svjetala, i skoro ništa više. U kutu se nalazio par kreveta, kuhinja s prljavim posuđem u plitkom sudoperu...

Netko je ležao u trećem krevetu pored kupaonice.

Samo da je to onaj drugi mrtvi lik, pomislila je.... Sranje, koja noć, da uopće mora razmišljati na takav način.

Na to retoričko pitanje dobila je odgovor kad se primaknula kako bi bolje pogledala.

»Oh...« Dlanom pokrivši usta, okrenula se.

Je li mu to ona učinila s onom bakljom? Isuse... A miris koji je osjetila nije bio od nečijeg hamburgera. Bilo je to ljudsko meso sprženo dokraja.

Koncentracija, morala se koncentrirati.

Jedini prozori u prostoriji bili su niski prozori na vertikalno otvaranje kakvi se najčešće viđaju po podrumima i bili su postavljeni visoko od poda, tako da se kroz njih nije vidjelo van. Bila su samo troja vrata, jedna kroz koja je prošla dolazeći iz podruma, druga koja su bila otvorena i kroz koja se vidjela zahodska školjka, i posljednja koja su svakako izgledala pojačana.

S unutrašnje strane imala su prečku za otvaranje.

Nije se ni trudila potražiti još oružja. Pištolj koji je imala u ruci bio je dovoljan, ali je otišla do kuhinjskog radnog stola po dodatni šaržer...

Dobar dan, dobitni listiću za lutriju.

Ključevi od auta bili su ležerno bačeni pored šaržera, a da se nije toliko bojala za vlastiti život, ostala bi koji trenutak tu i plakala poput curice.

Da, jasno, o kojem god autu da se radilo, vjerojatno je imao GPS, baš kao i telefon.

Ali u usporedbi s opcijom da pješice pobjegne s mjesta na kojem se već nalazila?

U tren oka je donijela odluku.

Šepajući, dok joj se mutio vid, krenula je prema vratima i stisnula prečku... koja je samo udarila o čeličnu plohu.

Ništa se nije pomaknulo.

Pokušavši iznova i iznova, shvatila je da su vrata zaključana s vanjske strane. Prokletstvo! Promatrajući ključeve od auta, ništa drugo nije joj padalo na pamet. Ne...

O, tako je, pomislila je.

Pored vrata se nalazio mali četvrtasti sigurnosni senzor.

Jasno da je tu trebalo ostaviti otisak prsta, s vanjske strane i s unutrašnje.

Osvrnuvši se preko ramena, promatrala je tijelo preko puta — naročito ruku koja je visjela s kreveta, na pola puta do poda.

»Jebo me.«

Vrativši se do mrtvog tipa, znala je da neće biti zabavno vući ga preko sobe. Naročito s onakvom nogom. Ali koji drugi izbor je imala? Osvrnula se oko sebe...

U jednom kutu, za improviziranim stolom nalazila se stolica s kotačićima, onakva kakvu biste zatekli u pravom uredu. Imala je čak i podstavljen naslon za ruke.

Bolje to nego da ga povlači po podu, zar ne?

Krivo. Gurnuti tipa s opeklinom od baklje na licu u tu stvar bilo je teže nego je pretpostavljala — i to ne zato što ga je već uhvatila mrtvačka ukočenost, budući da je najvjerojatnije umro nedugo nakon što ga je rastalila. Problem je bio u stolici, izmicala joj je svaki put kad bi primaknula mrtvo tijelo iole blizu mekanom sjedalu.

Nije išlo. Osim toga, smrad mesa bio je poput nogometnog trenera koji je udara ravno u trbuh.

Odmaknuvši se od leša, koji je sad napola visio s kreveta, odvukla se do kupaonice i nagnula se nad školjku, što joj je puuuuno pomoglo. Kao prvo, nije imala što izbaciti iz sebe, a kao drugo, ako je ranije mislila da ima gadan potres mozga? Sad je bila sigurna u to.

Vrativši se mrtvom tipu, primaknula se njegovim ramenima, uhvatila ga za pazuha i oslonila se na svoju dobru nogu. Čizme su mu lupile o pod jedna po jedna kad ga je u potpunosti skinula s improviziranog kreveta, a pete Timberlandica odstrugale su do vrata. Nasreću, čuvar je imao dovoljno duge ruke da igra za prvu postavu Knicksa, tako da se mogla zaustaviti metar dalje od svoje mete.

Čak se i njegov lakat savijao pod pravim kutom.

Palac je položila točno tamo gdje je i trebala, a lampica u dnu čitača iz crvene je prešla u titravu narančastu.

Čim se izvuče odatle, uskočit će u vražji automobil i nagaziti gas...

crveno.

Čitač je opet pokazao crveno. Dakle, njegov otisak nije dobar.

Pustivši mu ruku, opustila je tijelo i objesila glavu. Pred prijetećim naletom nesvjestice, nekoliko je puta duboko udahнула.

Drugi je čuvar bio zatvoren u ćeliji daleko dolje u podrumu, a ona je jedva i ovog uspjela odvući preko vražje sobe. Kako će dovraga dovući čovjeka kojeg je ubila?

To jest, drugog čovjeka kojeg je ubila.

Sranje, zaključala ga je dolje. A što ako se i ćelija zatvarala pomoću otiska prstiju? Mogla bi umrijeti i od gladi.

Osim ako je Benloise uskoro ne posjeti.

Naslonivši se na zid i položivši ruke na zdravo koljeno, pokušala je razmišljati, razmišljati, razmišljati...

Izgleda da je Bog doslovno shvatio njezine molitve. Izvukla se iz prtljažnika nakon prvog „pomози mi, Oče“. Drugi, „dragi Bože, daj da se oslobodim odavde“ izbavio ju je samo iz ćelije, ali ne i iz kuće.

Dok je molila treću molitvu, nastojala je biti što konkretnija.

O, Bože, obećavam da ću promijeniti svoj život nabolje ako mi dopustiš da još jednom vidim lice svoje bake. Samo malo, to bi se moglo dogoditi i dok leži na samrti, a vová je nekako pronašla način da dođe ovamo ili u bolnicu. Dragi Bože, kad bih barem mogla pogledati u njene oči, znajući da sam kući, na sigurnom, s njom... Kunem ti se da ću je odvesti negdje daleko i nikad se više neću dovoditi u opasnost.

»Amen«, rekla je pokušavajući se uspraviti.

Zaronivši duboko u sebe, pronašla je snagu da se ponovno odvuče do stubišta...

Sola se zaustavila. Okrenula se natrag prema radnom stolu na kojem je pronašla ključeve od auta i šaržer. Zagledala se u rješenje koje je istovremeno bilo i krajnje odvratno i uvjerljiv dokaz da Bog ipak sluša.

Izgledalo je kao da su stvari krenule nabolje.

Na neki bolestan način.

Devetnaesto poglavlje

E

vo ga«, rekao je Assail pokazujući prema vjetrobranskom staklu. »Skretanje.«

Sto godina je čekao na gotovo skrivenu, zelenilom zagušenu stazu koja se konačno udostojala pojaviti otprilike petnaest metara ispred njih.

Kako ih je Ehricov mobitel i uputio, pratili su Northway cijelim putem kroz park Adirondack, pored jezera po imenu Placid, kao i neke planine čije je ime, s obzirom na to što su imali u prtljažniku, bilo prilično prikladno.

Planina Gore.

A nije li vidio i nešto o nekakvom skijaškom odmaralištu po imenu Killington (grubi prijevod naziva: koji ubija; op. prev.)? Rekreacija po njegovom ukusu.

Put je bio jako dug. Sati i sati, svaki kilometar pod gumama Range Rovera bio je kao neprekidan niz prepreka koje su morali premostiti.

»Hvala kurcu«, promrsio je Ehric okrećući volan i silazeći na neku jadnu zemljanu stazu.

Uspion koji je uslijedio bio je najprikladniji za koze, ali srećom je izvrtni vučni motor Rovera pretvarao Goodyear gume koje su imali u prilično spretna kopita. No i to se toliko otegnulo da je Assail bio uvjeren da su odabrali pogrešan put. Iako je Benloise bio s njima, ne bi bilo čudno da je lik imao neku vrstu dogovora da, u slučaju da ne kontaktira otimače s određenim parametrima, mogu eliminirati zatočenu osobu.

Assail je podbočio lakat na vrata i naslonio lice na otvoreni dlan. Bilo mu je mučno od činjenice da je njegova Marisol žena. Muškarci su znali biti prilično okrutni prema članovima vlastitog spola — a kad samo pomisli na sve što su mogli uraditi jednoj ženi, bila je to noćna mora za koju se nadao da se nije ostvarila.

»Brže«, procijedio je.

»I da riskiram da uništimo amortizere? Moramo se i spustiti niz ovu hrpu kamenja.«

Upravo kad je Assail već bio spreman zaurlati, tiho i bez pompe pred njima se pojavio kraj puta. Betonska jednokatnica sa šarmom osamljene kolibe pojavila im se pred očima, a prije nego su joj se uopće približili, on je dohvatio kvaku i krenuo iskočiti van...

Točno u tom trenutku, rastvoriše se vrata jednokatnice.

Do kraja svog života nikad neće zaboraviti što je izišlo.

Marisol je bila gola od struka nadalje, a jakna koju je prepoznao, luđački se vijorila iza nje dok je jurišala u noć. Osvijetljena i zaslijepljena svjetlima automobila, sjala je na crvenoj svjetlosti, krv joj je curila niz noge, po njenom torzu nalik aveti, a lice joj je bilo mračno poput smrti kad je uperila pištolj ravno ispred sebe.

»Marisol!« viknuo je. »Nemoj pucati! Assail je!«

Podignuo je ruke u zrak, ali ona ga ionako nije mogla vidjeti. »Assail je!«

Zaustavila se, ali poput dobre djevojčice, i dalje je držala podignut pištolj slijepo trepćući. »Assail...?«

Glas joj je puknuo od očaja koji ga je zauvijek promijenio. Kao i prizor nje pred vratima, pamtit će tu dvosložnu riječ i svoje ime na njezinim usnama još mnogo godina.

U noćnim morama.

»Marisol, draga Marisol... Došao sam po tebe.«

Htio je reći Ehricu da ugasi svjetla, ali nije znao tko je još tamo i hoće li netko krenuti za njom.

»Marisol, dođi k meni.«

Ruka joj je toliko drhtala dok ju je primicala glavi da je poželio poletjeti do nje. Ali doimala se kao da ne zna što je stvarnost, a što fantom iz mašte. A s onim pištoljem, bila je opasna koliko i ranjiva.

»Marisol, obećao sam tvojoj baki da ću te spasiti. Dođi k meni, draga. Prati moj glas.«

Raširio je ruke u tami.

»Assail...« Kad je zakoračila prema njemu, shvatio je da šepa. Gadno. Jasno, nešto od te krvi moralo je biti i njezino.

»Treat će joj liječnik«, rekao je glasno. Dovraga, kako da je izliječi?

Ako umre na putu natrag...

Koliko krvi je bilo njezino?

Kad je napravila još jedan korak, i još jedan, a još uvijek se nitko nije pojavio iza nje, ponadao se da sva ta krv na njoj nije njezina.

»Dođi k meni.« Kad je čuo kako mu glas puca, osjetio je da ga je Ehric prostrijelio šokiranim pogledom iz terenca. »Draga...«

Marisol je podignula drhtavu ruku kako bi zaštitila oči, a iz nekog razloga to je izbacilo u prvi plan činjenicu da je bila gola.

Grlo ga je toliko zaboljelo da nije mogao gutati.

Zajebi to.

Assail je stavio pištolj oko pasa i pojurio prema njoj, više nego do pola puta.

»Assaile, jesi li to stvarno ti?« šapnula je kad joj se približio.

»Da. Molim te, nemoj pucati, dođi k meni, draga.«

Kad je zajecala, uhvatio ju je i privukao uz svoja prsa, a cijev njezina pištolja naslonila se ravno na njih. Ako povuče okidač, ubit će ga na licu mjesta.

Nije to napravila.

Zajecavši, predala se njegovoj snazi, a on ju je podignuo s tla kad je zateturala. Gotovo da nije ništa težila, a iz nekog razloga, to ga je još više uplašilo.

Prema tome, dozvolio si je samo kratak zagrljaj, a onda će je morati odvesti na sigurno.

Podignuvši je u naručje, okrenuo se i otrčao do blindiranog Rovera, prema svjetlima koja su se doimala kao nebesko utočište.

Ehric i njegov brat savršeno su pretpostavili što je htio. Iskočili su iz Rovera i ostavili stražnja vrata otvorenima, dok su micali Benloisea iz prtljažnika i držali ga podalje.

Marisol nije morala znati da je tu.

Položivši svoju ženu na stražnje sjedalo, Assail je rastvorio vreću za spavanje koju je spakirao, zajedno s vodom i energetskim pločicama koje je donio za nju. Prekrivši njezinu golotinju, držao ju je čvrsto kad ju je ulovio napadaj drhtavice.

»Marisol«, rekao je odmičući se. »Jedi. Pij. Ehric, moj rođak, odvest će te...«

Zarila mu je nokte u podlakticu kroz debeli pulover koji je nosio. »Ne ostavljaj me!«

Dotaknuo je njezino prekrasno lice. »Moram ovdje nešto obaviti. Moram se pobrinuti za nešto. Naći ćemo se na putu.« Okrenuo se. »Ehric! Evale!«

Dva su muškarca prišla bliže, a na trenutak mu padne na pamet da bi je mogao sam odvesti.

Ali ne, osveta mora biti zadovoljena, a on je taj koji će poravnati račun.

»Draga, možeš se osloniti na moje rođake.« Kad se naslonio kako bi se oni mogli sagnuti i pokazati lica, bio je sretan što imaju identičan ten kao i on, i što su njihove crte lica toliko nalikovale njegovima. Doista, njih trojicu često bi zamijenili za braću. »Odvest će te na sigurno i štititi svojim životima. Ja ću vam se odmah pridružiti. Kunem ti se, neću se zadržati.«

Njezine divlje, usplahirene oči išle su tamo-amo kao da se očajnički trudi ostati pribrana.

»Idite«, prosiktao je Assail, gledajući prema kući. »Idite odmah!«

Pa ipak mu je bilo nemoguće odvratiti pogled od svoje Marisol. Zlostavljali su je, a s obzirom na njezinu razodjevenost...

Ehric ga je uhvatio za nadlakticu. »Ne brini se, rođače. Tretirat ćemo je kao vlastitu sestru.«

Čak je i Evale konačno progovorio. »Bit će u dobrim rukama, rođače.«

Assail je osjetio trenutak povezanosti s tim muškarcima, ali riječi zahvalnosti zablokirale su mu grlo. Naposljetku, sve što je mogao jest nakloniti im se.

A onda je opet pogledao u unutrašnjost automobila. »Neću dugo.«

Instinktivno, i nesvjestan da je tako odlučio... poljubio je Marisol u usta.

Moja, pomislio je.

Prisilivši se da se ponovno usredotoči, zgrabio je ruksak, zatvorio vrata terenca i odmaknuo se. Ehric je, Bog ga blagoslovio, pazio da okrene auto tako da ne osvijetli Benloisea, a potom je Rover požurio niz grbavu stazu.

O, kako bi htio da je cesta bila asfaltirana. Da je barem bila jebena autocesta s ograničenjem brzine od sto dvadeset kilometara na sat. Ili još bolje, da su došli helikopterom.

Kad su svjetla automobila iščezla, izvukao je čeonu lampu i stavio je na glavu, upalivši rudarsko svjetlo. Potom je prišao Benloiseu, zgrabio ga za selotejp kojim je bio oblijepljen oko gležnjeva, i odvuкао preko snijegom prekrivenog tla do otvorenih vrata.

Pustivši mu noge, uzeo je pištolj i uperio ga u njega.

»Samo da budemo sigurni da se nećeš micati«, Assail je zarežao.

Pop!

Benloise se zgrčio, pokušavši zaštititi trbuh, ali prekasno. Metak je već bio unutra i polako radio svoj posao. Premda bolne i iscrpljujuće, rane trbušne šupljine polako su postizale svoj cilj.

Iako Assail nije namjeravao pustiti gada da dugo čeka na vlastitu smrt.

Ušetavši u nastambu, pištolj je držao visoko ispred sebe, pogledom pomno pretražujući prostor.

Zastao je pred onim što je zatekao unutra.

Točno pokraj otvorenih vrata, otkinuta ljudska ruka ležala je bačena, kao da je njezina svrha ispunjena i više ničemu ne služi. Tijelo za koje je bila pričvršćena bilo je odmah pored... Ne, to je truplo imalo dvije ruke, iako ne i lice.

Dakle, unutra je bio još barem jedan mrtvac.

Njegova se Marisol očigledno borila za svoju slobodu poput vampirice.

Prošetavši otvorenim prostorom, nije vidio ništa vrijedno spomena ili pomnijeg promatranja, ili ičega u čemu bi se moglo nalaziti tijelo. No, u udaljenom se kutu nalazio niz stepenica koje su se spuštale u donju razinu.

Još jednom je provjerio svog zarobljenika. Benloise se i dalje vrpeljio u snijegu ispred glavnih ulaznih vrata, njegove tamne oči bile su otvorene, neravnomjerno je treptao, gornja usna bila mu je dignuta, a porculanske presvlake na zubima svjetlucale su na svjetlu.

Najbolje da ga povede sa sobom.

Assail mu je prišao i podignuo ga na noge. Kad Benloise nije uspio sam ustati, u trenutku je odvuкао njegovo šezdeset kila teško tijelo unutra. A onda su zajedno otišli do stubišta.

U donjem dijelu nastambe, Benloiseove beskorisne noge lamatale su iza njega kao lopte.

A dolje se nalazilo zlo.

Donji je kat bio sačinjen od velikih otvorenih dijelova s tri ćelije i zidom strave. Jedna od ćelija nije bila prazna. U njoj je bio čovjek s izmrcvarenim licem i vratom, koji je ležao na leđima i zurio u nešto što bi u najboljem slučaju bio Pakao. Desna ruka mu je bila provučena kroz željezne rešetke, a krvavi batrljak značio je da je odatle uzeta ona šaka.

Na trenutak je Assail osjetio kako ga je srce zapeklo od nekog tužnog ponosa. Marisol se sama izvukla. Bez obzira na to što su joj učinili ili koliko malo resursa imala, pobijedila je svoje otimače, bacila ih je ne samo na koljena, već i u grob...

U tom je trenutku znao da je izgubljen.

Bio je zaljubljen u tu ženu, i zaista, bilo je bolesno što osjeća svu dubinu tih emocija usred pokolja i nasilja, ali srce je reklo svoje.

A kad je Assail zamislio svoju Marisol okovanu za onaj umrljani betonski zid, toliko se razbjesnio da je umalo poludio, stampedo bikova pojurio mu je kroz tijelo, izbezumile su ga tisuće njihovih kopita.

Vrteći se oko Benloisea, pokazao je očnjake, sikćući poput pravog vampira, što je i bio...

Iako ga je ustrijelio, diler se i dalje vrpeljio. »*Madre de Dios!*«

Assail je čučnuo i unio mu se u lice. »Tako je! Ja sam tvoja noćna mora!«

Sa zida su visjeli samo jedni okovi. Drugi su bili bačeni na pod unutar zaključane ćelije, a krv na karikama značila je da je to bilo oružje koje je Marisol iskoristila. Opet će poslužiti.

Assail se dematerijalizirao kroz rešetke i podignuo ljepljive karike s mirisom bakra.

O, Marisol, da barem nisi morala biti tako hrabra.

Kad se Assail ponovno dematerijalizirao vani, Benloise više nije bio poslovni čovjek koji je sve držao pod kontrolom, koji je navikao imati sve karte u svojim rukama. Za razliku od leševa ili krvi, pa čak i gubitka vlastitog brata i prijetnje smrću — nakon čega je više-manje uspijevao ostati sabran — poludio je tek onda kad je saznao Assailov pravi identitet.

Cvilio je, plakao, molio se, izgubio je kontrolu nad mjehurom, a iz njegova stisnutog uda procurila je mokraća ravno na betonski pod.

Assail je otišao do zida i ponovno pričvrstio lanac. Nasreću, na krvavom zidu nije bilo svježih mrlja. Ali, bit će ih.

Odvukavši Benloiseovo uplakano, mlitavo, upišano tijelo preko prostorije, Assail je pregrizao ljepljivu traku na njegovom zapešću i zavezao ga za zid kao Krista na raspelo, skraćujući lance sve dok se cijelim torzom nije priljubio uza zid.

Assail je podignuo gornji dio svoje naprtnjače i rastvorio je. Gledajući u količinu eksploziva koju je donio sa sobom, znao da je da je i više nego dovoljno da cijelo to mjesto dignu u zrak. Pogledao je u Benloisea. Čovjek je plakao kao kišna godina, odmahujući glavom kao da se nada da će se uskoro probuditi.

»Zbilja, došao si k sebi«, protisnuo je Assail. »No, to neće potrajati.«

Okrenuvši se prema ćeliji, zamislio je Marisol u njoj, užasnutu... I još gore.

Srce mu je lupalo u prsima. Ako raznese ovo mjesto... Benloise će biti slobodan, mrtav, gotov — možda u Paklu, ali kako niste mogli biti sigurni u zagrobni život sve dok tamo ne stignete, činilo se daleko razboritijim odabrati patnju u sadašnjosti.

Najprije je namjeravao ubiti dilera. A onda postaviti eksploziv i detonirati ga iz daljine.

Ali to nije bilo pošteno. Marisol je patila...

U grudima mu je tutnjalo. Kao da je cijelo njegovo tijelo prosvjedovalo protiv moguće lagane smrti.

»Ne«, rekao je samome sebi. »Bolje ovako.«

Šteta što je samo jedan dio njega u to doista i vjerovao.

Assail je ponovno zatvorio svoju naprtnjaču i stavio je na leđa. Prišavši prvo jednom, a onda i drugom lancu, provjeravao je njihovu sigurnost. Zbilja su bili dobri i valjano postavljeni. Isto je vrijedilo i za lisičine na čovjekovim zapešćima.

Snažno povukavši, uhvatio je Benloisea za bradu i gurnuo mu glavu unatrag.

Ponovno sikćući, zagrizao je u meso pored karotide, otkinuo komad i ispljunuo ga na pod. Krv je imala dobar okus u ustima, a očajnici su mu žarili u iščekivanju još krvi. Ali to neće dobiti.

Ugriz je bio samo simbol onoga što je muškarac instinktivno spreman učiniti kako bi zaštitio svoju ženu. A on je bio spreman rastrgati mu cijeli vrat, da i sam Benloise nije bio sklon mučenju.

Dok je njegov plijen užurbano nešto govorio na stranom jeziku, Assail se borio s odlukom da ga ostavi na životu. Okrutnost će u tom slučaju zahtijevati samokontrolu, što u uobičajenim situacijama nije predstavljalo problem.

Međutim, ništa što je uključivalo Marisol nije bilo uobičajeno.

Assail ga je odalamio i ušutkao. Uperivši mu kažiprst u lice, zarežao je: »Nisi je smio uzeti, čuješ li me? Nije tvoja. *Moja* je.«

Prije nego je izgubio kontrolu, otišao je do stepeništa, ostavivši svjetla upaljena kako bi Benloise znao gdje se nalazi, u zatvoru koji je sam napravio, ni s čim osim ostacima zaštitara koji su mu pravili društvo.

Penjući se po dvije stepenice odjednom, Assail je znao da postoji mogućnost da netko dođe i oslobodi dilera, ali ta je mogućnost bila mala. Benloise je bio na glasu kao tajnovit, a sad kad je Eduardo bio mrtav, jedine osobe kojima bi mogao nedostajati bili su njegovi zaštitari i osoblje — a s obzirom na tajnovitost njegova poslovanja, proći će neko vrijeme prije nego njegove čete počnu razgovarati i shvate da nitko od njih nije u toku i da im se njihov nadležni nije javio.

Nakon toga? Bilo je pitanje hoće li uopće itko od njih potražiti svog šefa. Ljudi iz svijeta podzemlja raspršili bi se čim bi nastale ovakve komplikacije— nitko neće riskirati da ga ubiju ili uhite ljudske vlasti samo zato da spasi nečiju kožu.

Benloise će umrijeti polako, sam.

A kad netko pronade tijela u kući? Ove godine... iduće... Za deset godina? Paravan koji je Benloise osmislio bit će razotkriven.

Na gornjem katu Assail je još jednom skenirao prostoriju. Pronašao je još dva telefona, koja je ugasio, uklonio baterije i gurnuo ih u torbu. Ostavio je oružje i streljivo, pazeći da zatvori vrata, provjeravajući jesu li se zaključala.

Jesu.

Napravivši krug oko niske male kuće, pronašao je otraga spremnik s petrolejem. Pogledavši u mjerilo, primijetio je da je ostala samo četvrtina. S obzirom na hladnoću na tim visinama, pretpostavio je da će se i ta zaliha istrošiti za dan ili dva.

Tijela će biti pohranjena u prilično hladnom okruženju. Što je bilo dobro za prikrivanje mirisa, iako vani nije dopiralo mnogo toga, s obzirom na male prozore na katu koji su svi redom bili zatvoreni.

Upravo se spremao otići kad je primijetio automobil parkiran sa strane.

Prišavši mu, skinuo je kamuflažno krilo i testirao vrata. Zaključana.

Ako ga raznese, vatrena će kugla privući pozornost, a to nije bilo poželjno. Pustio je da pokrov padne natrag na svoje mjesto.

Sklopivši oči i pripremajući se da se dematerijalizira, ponovno je ugledao Marisol kako izlazi kroz ta vrata. I tek kad je zadržao, postao je jedno s noćnim zrakom, njegove su molekule poletjele prema jugu, prema odmorištu otprilike trideset kilometara niz cestu Northway.

Materijaliziravši se, izvukao je mobitel i nazvao Ehrica.

Zazvonilo je jednom. Dvaput. Triput.

»U redu je«, rekao je njegov rođak u znak pozdrava. »Nešto je pojela i popila malo vode. I jedva čeka da te vidi.«

Assail je potonuo u vlastito tijelo. »Bravo. Ja sam tamo gdje smo se dogovorili.«

»Jesi li sve obavio?«

»Jasno. Ima li nekog oko vas?«

»Ni ispred ni iza, udaljeni smo od tebe oko tri kilometra.«

»Čekam vas ovdje.«

Prekinuvši poziv, zurio je u mobitel. Prvi instinkt mu je nalagao da je odvede svojoj kući, no trebat će joj liječnička skrb, a htjet će se i oprati i obući prije nego je baka vidi.

Assailov idući poziv bio je upućen kući, a kad se javio ženski glas s jakim naglaskom, trepćući je morao odagnati suze.

»Madam«, rekao je hrapavo. »Ona...«

»Ne mrtva«, jaukula je starica. »*Meu Deus*, reci da je...«

»Živa je. Imam je.«

»Što? Ponovi, molim te.«

»Živa je.« Iako nije bio siguran za „i zdrava“. »Živa je i pazim na nju.«

Usljedio je ushićeni govor na materinjem jeziku. I premda Assail nije razumio ni riječ, značenje ne samo da mu je bilo jasno, već se i slagao sa svime.

Hvala ti, Čuvardjevo, pomislio je, iako nije bio religiozan.

»Daleko smo od Caldwell«, rekao joj je. »Možda nećemo stići prije zore, što znači da ćemo doći doma nakon zalaska.«

»Razgovarati s njom? Mogu?«

»Naravno, madam.« U daljini, par svjetala pojavilo se na brežuljku na autocesti i spustilo prema njemu, zakočivši kod izlazne rampe. »Samo trenutak i dat ću vam je.«

Range Rover je krenuo ravno prema njemu, a stražnja svjetla su bljesnula kad je Ehric usporio.

»Evo je, madam«, rekao je kad je otvorio stražnja vrata.

Marisol je bila umotana u vreću za spavanje i imala je bolju boju nego prije, barem dok nije pogledala u njega i kad je ono malo rumenila na njezinim obrazima odmah nestalo.

Assail se zbunio, a Ehric se okrenuo, pogledao u njega i lecnuo. Brzim pokretom pokazao je na lice.

O, sranje. Assail je sigurno imao krvi posvuda po usnama.

»Tvoja baka«, rekao je gurnuvši mobitel prema Marisol.

Time joj je svakako uspio odvratiti pažnju, a kad je posegnula rukom prema njemu kao da joj nudi eliksir života, zatvorio je vrata.

Okrenuvši se, uputio se prema zgradi iza sebe brzim korakom, locirao dio s muškim zahodom i ušao među niz pisoara i kabina.

Za jednim od umivaonika, pogledao je u ravni nehrđajući čelik koji je služio kao zrcalo.

»Jebote.«

Nijedna žena to ne bi htjela vidjeti, naročito ne nakon što je bila oteta. Lice mu je zaista bilo prekriveno krvlju, vilica i usne pune mrlja, a očnjaci... izbačeni.

Nadao se da je njezina reakcija bila uzrokovana samo krvlju na njegovom licu.

Sagnuvši se, pokušao je pustiti vodu i skupiti dlanove, ali pipe su bile od onih ispod kojih je morao držati ruke da bi radile. Cijeli je proces predugo trajao, dok je punio jedan dlan vodom i opetovano ga prinosiso licu. A onda se nije imao čime obrisati.

Obrisavši lice rukom, provjerio je i kosu koja je zahvaljujući kozmetici Paul Mitchell i dalje zadržala barem privid privlačnosti.

Zar je zbilja pokušavao popraviti izgled u toj situaciji? Smiješno.

Dok je hodao natrag prema Range Roveru, znao je da će morati obaviti i treći telefonski poziv kad Marisol završi razgovor s bakom. Njegovoj će ženi trebati liječnička pomoć.

Ali, kamo otići? U Starom kraju, među njihovom vrstom nije bilo liječnika koji su bili na raspolaganju njemu i njegovim rođacima. No, nasreću, on i njegova obitelj mogli su se osloniti na pokojeg čovjeka koji bi došao izvan radnog vremena i ne bi postavljao suvišna pitanja.

U Novom svijetu nije imao takvih dogovora.

Prema tome, postojala je samo jedna osoba koju je mogao kontaktirati i nadao se da će mu moći ponuditi rješenje dostojno njegovih standarda.

Marisol je zaslužila najbolje. I to je jedino na što će pristati.

Dvadeseto poglavlje

Sjedeći na stražnjem sjedalu Mercedesa, John Matthew je kroz vjetrobransko staklo promatrao kako njegova sestra oklijeva na pragu kuće njihovog oca. Velika vrata vile bila su širom rastvorena, a on je prethodno bio ušao unutra i upalio joj svjetlo u prednjem hodniku.

Njezina je silueta rezala svjetlost koja je dopirala u noć i bacala crni obris nalik sjeni.

Isuse... Da ima dijete, bio bi to budući Kralj ili Kraljica. Nije li to bio još jedan faktor u cijeloj toj priči oko imanja i neimanja djeteta?

»Možemo li krenuti, gospodine?« upitao je Fritz s prednjeg sjedala.

John je zazviždao neku visoku melodiju, a potom je protrljao lice i naslonio se natrag u sjedalo. Bio je jebeno iscrpljen. Kontrast koji su mu ubrizgali u ruku stvarao mu je čudan osjećaj, pored trnaca napetosti koje je osjetio dok je radio rezonancu i dok je uređaj bipkao oko njega. Otvoreni uređaj za MR, da, baš. Istina, bilo je to bolje nego da ga gurnu u onu ogromnu tubu i zapečate unutra kao da je zubna pasta, ali definitivno se nije lagodno disalo unutra.

Osim toga, iznad glave vam je visjela sjekira i sretno poručivala — *možda imate tumor*. Da citira Arnolda.

Izgleda da se barem oko toga nije morao brinuti. I fućkaš lijekove protiv napadaja. Bit će on u redu. Snažan je on. Da. Totalno...

Sranje. Što ako dobije napadaj tijekom borbe?

Kako god. Nije se mogao sad brinuti oko toga...

Uz kratko *bing!* mobitel mu je poručio da je upravo primio poruku. Uzevši ga u ruku, namrštitio se kad je pročitao grupnu poruku od Tohra. *Ekstra ekipa potrebna u klinici. Posjetitelji dolaze za 55 min. Javite možete li, odmah.*

John je brzinski natipkao odgovor. *Vraćam se natrag. Dostupan sam...*

Nije bio siguran kako dovršiti poruku. Čim stignu doma, zamolit će Fritza da spakira stvari koje je Beth tražila... A onda potražiti Wrathu. Toliko o sranjima. Reći Kralju da se njegova družica tog dana ne vraća doma bit će jednako zabavno kao i jedan od napadaja, ali netko ga je ipak trebao obavijestiti o njezinim planovima, a očito to neće biti Beth.

Jasno mu je dala do znanja da joj se ne žuri razgovarati sa svojim mužem.

Kao ni biti u njegovoj blizini, očigledno.

Nakon što su napustili bolnički centar, zamolila je Fritza da ih malo vozi uokolo, dok nije pristala na Johnov prijedlog da odu u kineski restoran u ulici Trade koji je otvoren cijelu noć i koji je igrom slučaja bio u istoj ulici kao i klub Iron Mask. Nije da se John nije mogao pobrinuti za svoju sestru, ali bilo je dobro znati da se dovoljan broj raspoloživih ljudi nalazi blok ulica dalje, zahvaljujući njegovoj vlastitoj ženki i njezinim opakim klupskim izbacivačima.

Dok su jeli, Beth je uglavnom šutjela, iako je imala prilično zdrav apetit — dovršila je svoj biftek s brokulom, a potom je smazala i njegov korejski specijalitet, skupa s pet-šest kolačića s porukama. Kad su završili, nije se odmah htjela vratiti u auto pa su neko vrijeme šetali niz ulicu Trade sve dok više nisu imali vremena.

Očigledno se dvoumila između odluke da ostane u gradu i ode natrag doma.

Čovječe, baš je suosjećao s njom. Koja zbrka.

Bilo je to smiješno — koliko god da se mrzio petljati u tuđe stvari, nije bilo ničeg što za nju ne bi učinio. Apsolutno ničeg.

Bože, što li joj je pokušavao poručiti tijekom onog napadaja...

Otprilike dvadeset minuta poslije, Fritz ih je sigurno doveo u tajno zdanje Bratstva. Zaokruživši oko fontane usred dvorišta, uvukao se u prazno mjesto između Rhageovog ljubičastog GTO-a i V-jevog novog novcatog crnog R8.

Braća su i dalje vozila Escalade, naravno. Ali najnovije verzije.

Izišavši iz auta, John je krenuo s batlerom prema velikom ulazu. Za razliku od očeve kuće u gradu, ova je palača više nalikovala tvrđavi nego domu, veliki kameni zidovi izrastali su iz zemlje, neuništivi poput planine na kojoj su sagrađeni.

Kad bi netko iz nekog razloga sravnio istočnu obalu sa zemljom? Ovo mjesto, desert Twinkies i žohari. To bi jedino preživjelo.

John je potapšao batlera po ruci točno u trenutku kad je Fritz posegnuo rukom prema masivnoj brončanoj kvaki na vratima. Donijet ćeš njene stvari?

»Jasno.« Slugan je izgledao zabrinuto. »Kako je i tražila.«

Ni Fritzu nisu promaknule implikacije činjenice da kraljica spava negdje drugdje, a ne u svojoj sobi sa svojim mužem, no bio je previše diskretan da bi postavljao pitanja ili dizao galamu. Umjesto toga, zračio je napetošću toliko da, ako biste imali sljzove kolačiće i štapić pri ruci, vjerojatno biste ih mogli ispeći na sluganovoj auri.

Ušavši u predsoblje, John je okrenuo lice prema sigurnosnoj kameri i pričekao reakciju. Otkako se Prva obitelj uselila u kuću, nije bilo ključeva i niste mogli ući osim ako vas ne bi pustio netko tko je već unutra.

Trenutak poslije, vrata su se otključala i mogli su proći kroz veličanstveno predsoblje. Toliko zlatnih listića, toliko kristala, a tek oni obojeni mramorni stupovi? Bila je to carska palača preseljena na planinu izvan Caldwellla.

Kako je njegov otac to izveo, pitao se John. I to 1914.?

Nije imao pojma. A što je bilo još impresivnije? Gotovo cijelo jedno stoljeće Darius je nekako uspijevao spriječiti ljude da njuškaju po privatnom posjedu, a degrade je zaključao van. Simpati nisu imali pojma koje su koordinate te lokacije i podzemnih dvorana za treninge, ništa nije bilo kompromitirano u cijeloj povijesti imanja. Čak ni tijekom racija.

Kakvo postignuće. Kakvo nasljedstvo.

Bože, da je barem poznavao svog oca. Poželio je da je Brat još uvijek tu negdje, jer on bi sigurno imao neki savjet kako reći Wrathu što se zbiva.

Zastavši ispred slike stabla jabuka u punom cvatu, John je pustio Fritza da nastavi naprijed, a batler je hitrim korakom krenuo uz stepenice dostojne Buckinghamske palače.

Wrath je sigurno bio gore u svom uredu, ali najprije je morao pronaći prevoditelja.

Sranje.

Koga bi dovraga mogao pitati...

»Gdje je ona?«

John je sklopio oči kad je čuo pitanje, i tek se nakon jedne minute uspio okrenuti prema sobi s bilijarom. Kako je i pretpostavio, točno ispod luka stajao je Kralj, odjeven u crnu kožu, s rukama na bokovima, izbačene vilice.

Iako je bio slijep, a oči su mu bile skrivene iza poveza, John je osjećao da gleda ravno u njega.

Iznenada, buka oko njih, koje John nije bio ni svjestan, potpuno se ugasila. Braća koja su igrala bilijar iza Wratha prestala su se micati, razgovarati, sve dok se u pozadini nije čulo ništa osim Eminemovih stvari s albuma *The Marshall Mathers LP 2*.

»Johne. Gdje je moja ženka?«

Usprkos njegovom pogledu, John je krenuo naprijed. Da, skoro sva Braća bila su tamo s Wrathom i nema sumnje da su bili pod utjecajem njegova raspoloženja i stoga suzbili redove.

Pogledom lutajući kroz velika tijela, susreo je V-jev pogled i dao mu znak, *trebam te*.

Vishous je kimnuo i dodao svoj štap Butchu. Ugasivši cigaru u kristalnoj pepeljari, prišao mu je.

Wrath je izbacio očnjake. »Johne, Bog mi je jebeni svjedok, gotov si ako...«

»Polako, stari«, protisnuo je V. »Ja ću prevoditi. Želiš da odemo u knjižnicu gdje možemo...«

»Ne, želim znati gdje je moja šelan!« urlao je Wrath.

John je počeo govoriti, i premda su najčešće prevodili njegove riječi na pola rečenice, V je pričekao dok nije završio s cijelim izvješćem.

Nekoliko Braće mrmaljalo je nešto u pozadini i odmahivalo glavama.

»U knjižnicu«, V je naredio Kralju onako kako John to nikad ne bi mogao. »Želiš ovo čuti u knjižnici.«

Nije to trebao reći.

Wrath je pogledao u Brata i krenuo na njega tolikom brzinom i preciznošću da se nitko nije mogao na to pripremiti. Jednu je minutu V stajao pored Kralja, a već u drugoj se branio od napada koji je bio ničim izazvan i totalno podmukao.

A onda je popizdio.

Kao da je znao da je na tankom ledu na rubu litice, Wrath se odmaknuo od V-ja, a zatim počeo razvaljivati sve po sobi s bilijarom. Prvo u što je udario bio je stol pored kojeg se odmarao Butch, a policajac jedva da je stigao maknuti pepeljaru s ruba stola. Wrath je zgrabio gornju plohu stola i prevrnuo ga kao da se radi o stolu za karte; golemi stol od mahagonija i škrljevca poletio je tako visoko da je pokupio luster na stropu, toliko težak da je razbio mramorni pod kad je sletio.

Ne gubeći ni daha, kraljev torpedo poletio je prema idućoj žrtvi... velikoj kožnatoj sofi s koje je Rhage upravo skočio.

Toliko o kauč-helikopteru.

Cijela je stvar doletjela prema Johnu, otprilike metar i pol u zraku, prevrćući se u krugu, dok su jastuci letjeli na sve strane. Nije to shvatio osobno, ni onda kad je njegova vlastita družica leđima udarila o šank, razbila boce na gornjoj polici, a alkohol se prolio po zidovima, po podu, po vatri koja je pucketala u kaminu.

Wrath još nije bio gotov.

Kralj je dohvatio stolić sa strane, podigao ga iznad glave i bacio u smjeru televizora. Promašio je plazma ekran, ali uspio je smrskati staromodno zrcalo, iako ni Sony TV nije potrajao duže. Stolić koji se nalazio između dva kauča pobrinuo se za to, ugasiivši prigušeni prizor dva lika iz Bostona i starca iz Southieja s palicom za bejzbol koji su reklamirali DirectTV.

A Braća su samo pustila Wratha da radi što hoće. Nije da su se bojali da će ih ozlijediti. Dovraga, Rhage je uletio i ulovio prvi kauč prije nego je otkinuo komad luka. Jednostavno nisu bili glupi.

Wrath — Beth x jedna noć vani = psihotična zvijer.

Pametnije je bilo pustiti ga da se izmori razbijajući sve oko sebe. Ali, čovječe, bilo je to bolno promatrati.

John je skočio u stranu kad mu je cijela bačva poletjela prema glavi.

Nasreću, Vishous ju je uspio uloviti prije nego je udarila o pod s mozaikom u predvorju, koji bi bilo vraški teško popraviti.

»Moramo ga obuzdati«, netko je promrmljao.

»Amen«, odgovorio je netko drugi. »Besplatno je došao u kuću, a pravi sranje koje će čak i Fritzu biti teško popraviti.«

»Ja ću se za to pobrinuti.«

Svi su se okrenuli i zagledali u Lassitera. Pali anđeo s opakim karakterom i još gorim ukusom po pitanju više-manje svega, pojavio se niotkuda i barem jednom je izgledao ozbiljno.

»Koji je to kurac?« pitao je V kad je anđeo primaknuo tanku zlatnu kemijsku olovku usnama.

Ispostavilo se da se ne radi o otmjenom Bic upaljaču. Kratko puhnuvši, Lassiter je izbacio sličnu strelicu preko sobe, a kad je ona pogodila Wratha u rame, učinak je bio isti kao da ga je pogodio metak u prsa.

Srušio se, tijelo mu se ukočilo i prevrnuo se kao hrast.

»Koji kurac si napravio!?« V se pretvorio u Wratha i navalio na anđela. Ali Lassiter je zurio ravno u Bratovo lice.

»Ozlijedio bi i sebe i kuću i nekog od vas seronja! Što si se odmah usrao! Samo će malo odspavati...«

Wrath je blago zahrkao.

Pažljivim kretnjama, Bratstvo se pomaknulo bliže, kao da provjeravaju grizlija, a John se pomaknuo skupa s njima. Kad se oko Uspavane Ljepotice napravio krug, začulo se mnogo tihih psovki.

»Ako si ga ubio...«

Lassiter je spremio svoje zlatne strelice. »Izgleda li ti mrtav?«

Zapravo i ne. Jadnik je izgledao kao da je konačno u miru sa sobom i sa svijetom, boja mu je bila živa, a tijelo toliko opušteno da su mu se noge zaljuljale u stranu.

»Najdraža... Čuwardjevo...«

Svi su pogledali prema luku na ulazu. Tamo je stajao Fritz s Louis Vuitton putnom torbom u ruci i s izrazom lica nekog tko je upravo vidio prometnu nezgodu.

John je sklopio oči.

Svim svojim bićem nadao se da je Beth otišla u onu kuću, zaključala vrata kako je i obećala i pritajila se tijekom dana.

Jedno od njih dvoje je onesposobljeno. Nije bilo potrebe za još jednim.

Dvadeset prvo poglavlje

K

ad su Fritz i John otišli, Beth je konačno zakoračila u očevu kuću, a kad je ušla, neumoljivo kretanje vremena obrnulo se prema naprijed. U trenutku, minute, sati, dani... potom tjedni i mjeseci... Sve je nestalo.

Iznenada, postala je osoba koja je bila prije nego je upoznala Wratha, ljudsko biće, žena u dvadesetima koja je živjela sa svojom mačkom u tijesnom stančiću, koja je pokušavala uspjeti u svijetu bez ikoga i ičega. Jasno, neki dijelovi njezina posla su joj se sviđali, ali njezin šef, Pizda Dick, bio je prefrigana, šovinistička noćna mora. I da, dobro su je plaćali, samo što joj nakon stanarine ne bi mnogo ostalo, a imala je i priliku za promaknuće u novinama *Caldwell Courier Journal*. Svaka romansa bila je fiktivna i izgubljena negdje daleko, kao Usamljeni osvjetnik.

Premda je zapravo nisu ni zanimali muškarci. Ni žene, uopće.

No, taj put, u kampu...

Zatvorivši vrata, pažljivo ih je zaključala. Fritz je imao ključ, stoga će kada dođe s njezinim stvarima, samo on moći ući.

Kad ju je okružila tišina kuće, osjećala se kao da je okružena rešetkama krletke. Kako je dovraga završila ovdje? Cijeli jedan dan bez Wratha? Još jučer, doma, u New Yorku, takvo bi razdvajanje bilo nezamislivo.

Ušetavši u salon s lijeve strane, tumarala je uokolo i prisjećala se kako je, kad je prvi put bila tu, bila uvjeren da je Wrath diler drogom, kriminalac, ubojica. Barem je u prva dva slučaja bila u krivu, a ovo zadnje je dokazao nakon što je umalo ubio Butcha O'Neala ispred njenih očiju u nekoj uličici.

Nakon tog malog užasa, došli su tu, gdje su zatekli Rhagea u donjoj kupaonici kako si šiva rane. Nakon toga Wrath ju je poveo između izloženih slika, niz osvijetljeno stubište prema podrumu, u tajnu jazbinu.

Gdje joj je rekao tko je ona zapravo.

Što je ona.

Toliko o padanju kroza zečju rupu. Premda je to objasnilo mnogo toga što ju je dotad zbunjivalo — nemogućnost da se poveže s ljudima oko sebe, osjećaj da nigdje ne pripada, nemir koji se povećavao kako se bližila Promjeni.

Kad se samo sjeti da je vjerovala kako je sve što joj je bilo potrebno pobjeći iz Caldwell.

Ne. Njezina je Promjena dolazila, a bez Wratha bi bila umrla. Bez sumnje.

Spasio ju je na tolike načine. Volio ju je tijelom i dušom. Dao joj je budućnost koju nije ni sanjala.

A sad? Sve što je htjela bilo je vratiti se na početak. Tad je sve bilo tako lagano...

Prišavši slici francuskog kralja koja se rasprostirala od poda do stropa, upalila je skriveni prekidač koji je otkvačio ulje na platnu od njegova teškog pozlaćenog okvira. Kad se rastvorila, dijelom je očekivala da će put do dolje biti zavijen u tamu — naposljetku, koliko dugo nitko tu nije živio? No, sve je i dalje bilo usisano i prebrisano i ulašteno, plinske su svjetiljke treperile u svojim željeznim krletkama, a grube kamene stepenice i zidovi vijugali su dolje prema podrumu.

Isuse, i dalje je jednako mirisalo. Pomalo pljesnivo i vlažno, ali ne i prljavo.

Klizeći rukom niz neravan kamen, sišla je u podzemni dio. U dnu su se nalazili dvosobni apartmani pa je mogla birati između onog na lijevoj i onog na desnoj strani. Odabrala je lijevi.

Onaj u kojem se njezin otac nekoć skrivao od sunca.

Njezine su slike bile i dalje tamo gdje ih je ostavio, razne fotografije u toliko različitih oblika prekrivale su pisači stol, stoliće pored kreveta, dasku iznad kamina.

Slika koju je promatrala nalazila se pokraj budilice.

Bila je to jedina slika njene majke, i da... Samo kratak pogled na tu ženu i odmah se sjetila na koga je imala gustu crnu kosu, oblik lica i ramena.

Na *majku*.

Kakvim je životom živjela ta žena? Kako joj je Darius prišao? Prema onome što joj je Wrath rekao na početku, njih dvoje nisu dugo bili zajedno prije nego je ona otkrila tko je Darius zapravo, i potom brzo pobjegla. Tek nakon što je otkrila da je trudna, vratila se da ga vidi, strahujući od onog što će donijeti na svijet.

Umrla je pri porodu.

Darius se nakon toga držao podalje, nadajući se da njihova kćer neće imati vampirske karakteristike.

Neki mješanci nisu uspjeli proći Promjenu. Neki to nisu preživjeli. A oni koji jesu i koji su stupili na drugu stranu kao vampiri, bili su podvrgnuti različitim, nepredvidivim biološkim zakonima. Beth je, primjerice, mogla izlaziti na danju svjetlost sve dokle je koristila zaštitnu kremu i sunčane naočale. Butch se, s druge strane, nije mogao dematerijalizirati.

Stoga nitko nije mogao znati što bi bilo s trudnoćom. Ali ako bude imala sreće, započet će svoje razdoblje potrebe i Wrath će se nekako urazumiti i ona će roditi...

S druge strane, točno tako je i umrla njezina majka, zar ne.

Sranje.

Sjela je na madrac i stavila glavu među dlanove. Možda je Wrath imao pravo. Možda je cijela ta stvar sa začecem bila preopasna da bi se s tim zezali. No, to nije bila isprika za njegovo ponašanje prema njoj, niti je značilo kraj rasprave.

Kriste, dok je tako sjedila, okružena fotografijama sebe koje je slikao Darius, bila je još uvjerenija da želi dijete.

Spustivši ruke, izvadila je BlackBerry, utipkala šifru i provjerila je li možda primila koju poruku koju nije čula. Ništa. Premećući ga po rukama, uzaludno je željela da je iPhone. Međutim, V ne samo da je bio protiv Applea, već je bio uvjeren da je naslijeđe Stevea Jobsa korijen svega zla na svijetu...

Ponekad je parovima išlo bolje preko telefona.

I premda se Wrath nije lijepo ponio, to nije značilo da se i ona mora jednako ponašati. Ako želi imati malo mira idućih dvanaest sati ili otprilike toliko, trebala mu je učiniti uslugu i reći mu to sama, a ne slati brata kao glasnika.

Problem je bio u tome što Wrath više nije imao mobitel. Nije mu trebao — kad je službeno preuzeo kraljevske dužnosti, »umirovljen« je iz Bratstva, kako su nalagali običaji, zakoni i jebeni zdrav razum. Premda to nije spriječilo da ga ustrijele.

Međutim, u kući je bilo dovoljno telefona.

Šest ujutro. Vjerojatno radi u uredu.

Okrenuvši broj, čekala je zvono. Drugo. Treće.

Wrath više nije koristio govornu poštu jer su glimere totalno zloupobile broj koji su imali. Tako je završio s e-mail adresom iz pakla.

Idući s kojim je pokušala bio je broj telefona pored njihovog kreveta, toliko čuvan u tajnosti da ga zapravo nikad nije ni čula da zvoni. Nije bilo odgovora.

U tom je trenutku imala nekoliko mogućnosti. Klinika u sportskim dvoranama, u slučaju da je ozlijeđen. Ali kako bi se to moglo dogoditi? Više nije izlazio iz kuće. Kuhinja, premda samo što nisu poslužili Posljednji obrok, a Wrath sigurno neće silaziti u taj kaos bez nje. Iako to nikad nije rekao, imala je osjećaj da mu je u kratim, bučnim prostorijama nelagodno, jer bi njegovi osjeti sluha i njuha primali tamo previše podražaja, zbog čega bi mu bilo teško smjestiti ljude u prostoru.

Postojao je još samo jedan broj koji je mogla okrenuti.

Kad je pronašla tu osobu među svojim kontaktima, u misli joj se vrati još jedan djelić prošlosti.

Zamislila je Tohra kako ulazi kroz klizna staklena vrata njezina starog stana, veliku Bratovu sjenu koja se nadvija nad njom poput noćne more. No bio je oduvijek njezin saveznik. Te su noći podijelili pivo i zobene kekse, a *Godzilla* je označila početak pravog prijateljstva.

Sad je bio u posve drugačijoj situaciji. Izgubio je Wellsie. Pronašao Autumn.

A ni Beth nije bila ona ista.

Kad je poziv spojen, zvono se oglasilo samo jednom prije nego je dobila odgovor: »Beth.«

Namrštila se primijetivši čudan ton Tohrova glasa: »Jesi dobro?«

»O, da. Definitivno. Drago mi je da si nazvala.«

»Ah... Zašto?« Je li Wrath rekao Bratstvu da se neće vratiti doma? Vjerojatno nije. »Nije bitno. Ja... Tražim Wratha. Znaš li gdje je? Pokušala sam nazvati ured i naše sobe, nije se javio.«

»O, da. Definitivno.«

Koji vrag? »Tohre. Što se zbiva?«

Kad joj se iskonski strah pojavio u središtu grudi, i um joj se pomutio. Što ako...

»Ništa. Zbilja. Imamo neočekivanog VIP gosta u klinici, pa pokušavam naći ljude.«

Kvrapcu. Bila je paranoična. No, bolje i to nego da je bila u pravu.

»Što se Wratha tiče, posljednji put kad sam ga vidio, bio je...« Nastala je pauza. A onda i komešanje, kao da prebacuje telefon na drugo uho. »Malo se odmarao.«

»Odmarao kao?«

»Spavao je.«

Beth je osjetila kako joj se vilica opušta. »Spavao?«

»Da. Odmarao se.«

»Zbilja?«

I eto, ona se tu bori sama sa sobom, zbunjena oko onoga što bi trebala misliti i osjećati, premotava film njihove veze unatrag i unaprijed, planira razgovore, veže samu sebe u čvorove. A on je za to vrijeme, pa, na siesti.

»Pa, to je super«, čula je sebe kako kaže. »Zbilja mi je drago zbog njega.«

»Beth...«

»Gle, moram ići.« Da, imala je strašno, strašno puno posla. »Ako se probudi, reci mu...«

Ne, ne da je zvala. Muškarci nisu bili jedini koji su mogli čuvati svoj ponos, zašto bi žene morale biti »slabiji spol«.

»Zapravo, sama ću mu reći. Bit ću u očevoj kući, pospremati neke stvari.« Da, jer je kuća u gadnom neredu. »Ali vratit ću se navečer.«

Ostala je zatečena iskrenim olakšanjem koje se čulo s druge strane. »O, to su dobre vijesti. Zaista mi je drago.«

»Okej, pa...« Nekako se nije mogla natjerati da poklopi.

»Beth? Još si tu?«

»Da, jesam.« Trljala je bedro.

»Slušaj, mogu li te nešto pitati?«

»Naravno. Molim te.«

Na kraju krajeva, Wellsie i Tohr imali su i svojih loših trenutaka, nekima je i Beth posvjedočila iz prve ruke prije nego je prekrasna ričokosa žena prerano uzeta. Čovječe, Wellsie se nije bojala reći točno ono što misli bilo kome, uključujući i svog helrena. Nikad se ne bi ljutila bez dobrog razloga, jasno, ali ne biste je željeli rasrditi ako baš niste morali.

Svi su je poštovali.

Tko zna što misle o meni, pitala se Beth.

»Beth?«

U svakom slučaju, ako joj je itko mogao pomoći s Wrathom i držati to u tajnosti, bio je to Tohr. Zapravo, njega su obično i slali kad bi nekome trebalo pomoći vezano uz Kralja.

»Beth, što se zbiva?«

Otvorivši usta, namjeravala se ispuhati, ali postojao je problem. Osoba s kojom je trebala razgovarati bio je Wrath. Svi ostali bili su samo nadomjesci.

»Navijaš li i dalje za čudovište?«

Nastala je pauza. A onda se Brat nasmijao svojim karakterističnim baritonom. »Želiš reći da opet daju *Godzilla* maraton?«

Beth je bilo drago što je sama. Jer je imala osjećaj da je osmijeh na njezinom licu tužniji od ijedne suze.

Samo se željela vratiti u vrijeme kad je sve bilo jednostavnije. Lakše. Bliže.

»Samo se prisjećam dobrih starih dana«, rekla je.

Istog trena i Tohrov se glas stisnuo. »Da. Bilo je... dobro.«

O, sranje. Iako je bio zaljubljen i združen s Autumn, mora da ga je i dalje boljelo kad bi se sjetio svoje prve žene... I djeteta koje je nosila.

»Žao mi je, ja...«

On se oporavio brže od nje. »Ne treba ti biti, uopće. Prošlost je ono što jest, dobra i loša, zapisana je i nepromjenjiva. A u tome ima i neke utjehe.«

Suze su je pekle u očima. »Što hoćeš reći?«

Nastala je duga pauza. »Dobri dijelovi su još svjetliji jer im možeš vjerovati. A loši dijelovi ne mogu postati još gori, iz istog razloga. Prošlost je sigurna jer je neizbrisiva.«

Odjednom se ponovno sjetila prvog spoja s Wrathom gore na katu. Koliko god da ga je prisjećanje obojilo ružičastim sjajem, i nije bilo baš tako, zar ne.

Kad malo bolje razmisli, bio je ljut te večeri kad je stigla. Toliko da je na pola večere razmišljala o tome da ode.

Teško da je sve bilo tako savršeno kako je to nostalgija prikazivala.

»Imaš pravo, Tohre.«

»Da«, on se nakašljao. »Znaš, nije prekasno. I dalje se možeš vratiti ako odmah kreneš.«

»Ja se ne moram brinuti zbog sunca, sjećaš se.«

Gotovo da je mogla kroz slušalicu osjetiti kako je zadrhtao. »Nemam ti što reći na to. Zbilja nemam.«

Sažalivši se nad njim, promijenila je temu i obećala da će paziti na sebe i vratiti se kući kad padne mrak.

Kad je poklopila, rastegnula se preko očevog kreveta. Zureći u strop, zamišljala je Dariusa kako radi istu stvar tijekom dana, ponekad s Wrathom u odaji s druge strane hodnika.

Wrath je bio pravi samotnjak prije nego je nju upoznao. Borio se sam, spavao sam, a definitivno nije imao nikakve veze s prijestoljem. Dok se nije združio s njom, odbijao je vladati. Nije mogla ni nabrojiti sve prilike u kojima su joj zahvaljivali što ga je prizvala pameti — kao da je njezina ljubav bila čarobni napitak koji je zvijer pretvarao u... pa, ne baš u sasvim civiliziranog tipa, ali barem u nekoga tko je bio spreman preuzeti svoje odgovornosti.

Zar je zbilja otišao malo odspavati?

S druge strane, kad je posljednji put spavao tijekom dana? Nijednom otkako su ga ustrijelili.

Netom prije nego su joj se oči zatvorile, uspravila se i okrenula prema sigurnosnom alarmu koji je bio postavljen pored njezine glave. Upisavši pravu šifru, osigurala se i potom ponovno bacila u horizontalu.

Šifra od osam znamenki? Njezin datum rođenja, mjesec, dan i godina.

Još jedan primjer kako je, daleko prije nego je ušla u vampirski svijet, njezin otac mislio na nju. V je možda bio taj koji je ugradio suvremenu opremu i održavao je, ali Darius je odabrao šifru prije tolikih godina.

Posegnuvši rukom i ugasivši svjetlo, namjestila se na prekrivaču. Nekoliko trenutaka poslije, ponovno je bila kod lampe i palila je. Kad ste bez svog muža, savršena sigurnost je relativan pojam.

Dvadeset drugo poglavlje

Sola nije pamtila da joj je ikad bilo tako hladno.

Umotana u vreću za spavanje, dok joj je grijanje ispuhivalo britanske termalne jedinice ravno u lice, nije mogla prestati drhtati na stražnjem sjedalu Range Rovera.

S druge strane, postojalo je pet-šest dobrih razloga da bude u stanju šoka, onoga koji vam počne u glavi, a kasnije umrtvi i sledi čitavo tijelo. Kad je promijenila položaj, bedro joj je vrisnulo i podsjetilo je da je u pitanju i fizički imperativ. Koliko je već krvi izgubila?

»Samo što nismo stigli.«

Okrenula je glavu kad je čula glas s jakim naglaskom. Iako u terencu praktički nije bilo svjetla, mogla je zamisliti Assailovo lice kao osvijetljeno reflektorom. Duboke oči boje mjesecine, oštre tamne obrve, pune usne, čvrsta vilica. Tamna, crna kosa u obliku slova V na njegovom čelu.

Između jednog i drugog treptaja, bilo je i krvi na donjem dijelu tog lica... i veoma oštri zubi.

Ili je to bila noćna mora? Bilo joj je teško razlučiti što je stvarnost, a što ne.

Otvorila je usta kako bi nešto rekla. »Moja glava... Ne radi dobro.«

»Sve je u redu.« Kao po instinktu, posegnuo je rukom prema njoj, ali onda ju je spustio kao da ne zna što učiniti.

Sola se trudila progutati, usta su joj bila suha. »Još vode? Molim?«

Kretao se tako brzo, kao da je samo čekao priliku da nešto napravi. A kad je otvorio još jednu bocu vode Poland Spring, htjela je odmaknuti vreću za spavanje kako bi oslobodila ruke — i zapetljala se. Najlonska tkanina kao da je težila koliko i presvlaka od asfalta.

»Budi mirna«, rekao joj je nježno. »Daj da ti pomognem.«

»Ruke mi ne rade.«

»Znam.« Prinio je otvorenu bocu njezinim usnama. »Pij.«

Lakše reći nego učiniti. Zubi su joj počeli cvokotati. »Oprosti«, promrmljala je prolijevajući vodu posvuda.

»Ehric, koliko još«, prasnuo je.

Range Rover iznenada se zaustavio. »Mislím da smo tu, ili gdje već.«

Sola se namrštila kad je pogledala preko ramena vozača ispred sebe. Trošna ograda osvjetljena svjetlima automobila bila je nalik onome što biste očekivali na kakvoj farmi sa stokom — i to napuštenoj. Pola je ograde visjelo, stare ploče i zahrđale žice bile su više zapetljane nego posložene.

»Kamo idemo?« grubo je upitala. »Mislila sam... doma.«

»Najprije ćemo te izliječiti.« Assail je ponovio onaj pokret kad je ispružio ruku, a potom je vratio na mjesto prije nego ju je uopće dodirnuo. »Trebaš... Ranjena si i ne možemo dopustiti da te baka takvu vidi.«

»Da. Istina.« Isuse, zaboravila je da je polugola i ranjena i da joj je potreban dobar, dugi tuš. »Hvala.«

»To ne može biti to«, promrmljao je vozač.

Assail je bacio pogled kroz vjetrobransko staklo i zagledao se — kao da ni on to nije očekivao. »Idi do one kutije.«

Kad su se približili nečemu što je nalikovalo drvenoj kućici za ptice na trošnom štapu, vozač je otvorio prozor.

Osoran glas bez tijela progovorio je iz njega: »Vidim vas. Idite kroz vrata.«

Kao čarolijom, »oronuli« ulazni sustav rastvorio se točno po sredini, razmičući se glatko i tiho.

Cesta iza njega bila je prekrivena snijegom, ali održavana. Nešto dalje došli su do druge barijere. Ova je bila manje trošna, i viša, sačinjena od lanca čije su karike bile zahrđale, ali čvrsto pričvršćene na svoje mjesto. Tog se puta nisu morali zaustaviti — ograda pred njima rastvorila se i propustila ih unutra.

Uđoše.

Vozeći prema naprijed, vrata su postajala sve novija i impozantnija, sve dok nisu stigli do nečeg što je izgledalo kao da pripada vladinoj ustanovi. Betonski potpornji veliki kao oni ispod mostova u Caldwellu, pridržavali su čvrste metalne ploče veličine onih za jumbo plakate. U oba smjera prostirao se zid visok šest metara koji je na vrhu imao bodljikavu žicu i na svaka tri metra upozorenje da se tuda ne smije prolaziti.

Kao u Jurassic parku, pomislila je Sola.

»Impresivno«, polako je rekao vozač.

Kao i kod ostalih ulaza, vrata su se otvorila prije nego su uopće zastali na mjestu gdje se očigledno obavljala prijava, s tipkovnicom, zvučnikom i kamerama.

»Ovo je... vojna baza?« promrmljala je Sola.

Možda je Assail bio policajac na tajnom zadatku, a u tom slučaju...

»Treba li mi odvjetnik?« pitala je.

»Zašto?« Assail se koncentrirao na prizor pred njima, zureći kroz vjetrobransko staklo kao da on upravlja automobilom.

»Hoćeš li me uhititi?«

Okrenuo je glavu, spuštenu čela. »O čemu pričaš?«

Sola se opustila u svom sjedalu. Ako je lagao, zaslužio je Oskara. Ako nije, pa, možda je to Božji način da joj odgovori na njezine molitve. Jedini siguran način da se skloni dalje od života koji je vodila prije, jest da je baci na sud.

Podzemni tunel u koji su ušli bio je dostojan jednako impresivnih tunela Lincoln ili Holland, sa svojim fluorescentnim svjetlima i žutom trakom po sredini. Spuštajući se sve niže, Range Rover se nagnuo pod opasnim kutom.

»Jesmo li u Caldwellu?« upitala je.

»Da.«

Assail se naslonio, raskošno osvjetljen, vidjela je kako je gurnuo desnu ruku u jaknu.

Sola se namrštila. »Zašto si... dohvatio oružje?«

»Kad si ti u pitanju, vjerujem samo sebi.« Okrenuo se prema njoj. »Obećao sam tvojoj baki da ću te vratiti neozlijeđenu, a ja sam čovjek od riječi. Barem u ovom slučaju.«

Kad ga je pogledala u oči, osjetila je da joj se nešto čudno uvuklo u grudi. Dijelom je to bio strah, i to ju je zbunilo. S obzirom na situaciju u kojoj se nalazila, najbolje bi bilo da njezin spasitelj napuni svoj pištolj i pripremi se da ga koristi.

Drugi dio osjećaja bio je... Nešto što nije htjela pomnije istražiti.

Tunel je završavao na parkingu koji ju je podsjećao na onaj koji se nalazio ispod Arene u Caldwellu: niski strop, mnogo mjesta, uzbrdica koja je završavala negdje iza ugla, dajući naslutiti da se radi o više katova.

»Gdje smo?« upitala je kad su se primaknuli zatvorenim vratima.

Umjesto odgovora, vrata su se širom rastvorila, a kroz njih je izišla cijela ekipa — liječnici, sestre, nosila i ostalo.

»Hvala ti, Čuvardjevo«, promrsio je Assail.

Sranje. Bijeli mantili nisu bili sami, pratila su ih tri golema muškarca: plavokosi s filmskim licem, vojnički tip s vojničkom frizurou i izrazom lica čvrstim kao drveni stol, te uistinu zastrašujući lik očištan na jedinicu, s ožiljkom koji mu je išao preko cijelog obraza sve do ruba usana.

Ne, to nije bila američka vojska.

Osim ako nisu imali tajnu jedinicu opakih tipova.

Assail je posegnuo rukom prema vratima. »Ostani u autu.«

»Nemoj ići«, rekla je Sola.

On se osvrnuo prema njoj. »Ne boj se. Duguju mi ovo.«

Njezin je spasitelj ponovno posegnuo rukom prema njoj, i tog se puta nije zaustavio. Tako joj je nježno dotaknuo bradu da ne bi ni primijetila da ga nije vidjela.

»Ostani.«

Potom je otišao, a vrata su se čvrsto zalupila za njim. Kroz zamagljeno staklo gledala je kako četvrti muškarac izlazi iz žarko osvjetljenog hodnika. Da, nije to bio nikakav računovođa... U krznenom mantilu koji mu je sezao do poda, sa štapom, bio je odjeven kao kakav staromodni svodnik, a kratki irokez i podrugljivi osmijeh savršeno su odgovarali prizoru.

Neki tip i Assail pružili su jedan drugom ruku točno u istom trenutku. Držali su ih tako dok nisu razmijenili par riječi.

Nešto nije bilo u redu. Assail se počeo mrštiti, a potom je izgledao krajnje razjaren. No, kad je tip s irokezom slegnuo ramenima, naoko ravnodušan, Assail je konačno predao svoje oružje te su ga pretražili ne bi li pronašli još nešto. Tek nakon što su njegovi ljudi izašli i bili podvrgnuti istom tretmanu, svodnik je kimnuo glavom ekipi liječnika i sestara da priđu vozilu.

Kad su posegnuli rukom kako bi joj otvorili vrata, žalac straha natjerao je Solu da primakne vreću za spavanje bliže bradi...

Žena koja je provirila glavom prema stražnjem sjedalu bila je zgodna, s kratkom plavom kosom i tamnim zelenim očima. »Bok, ja sam doktorica Jane. Rado bih te pregledala, ako mi dopuštaš.«

Glas joj je bio ravnomjeran. Nježan. Smiren.

Pa ipak, Sola se nije mogla pomaknuti niti joj odgovoriti.

Barem dok se Assail nije pojavio iza doktorice. »U redu je, Marisol. Ona će se pobrinuti za tebe.«

Sola se zatekla kako jako dugo zuri u njegove oči. Kad je bila zadovoljna onim što je vidjela, prošaptala je. »Okej. Okej...«

I tad je konačno prestala drhtati.

Assail nije bio sretan zbog praznih korica svog oružja, ali Rehv je bio jasan. Ili će on i njegovi rođaci ući unutra nenaoružani ili žena neće dobiti liječenje.

Bio je to jedini uvjet pod kojim bi Assail pristao na to da bude ranjiv i nije mu se sviđao. Ali što se mora, mora se.

»Ime joj je Marisol«, rekao je kad je plavokosa doktorica počela tiho govoriti. »Sola.«

S lijeve strane, osjetio je kako ga Rehv promatra, i da vođ Vijeća pritom nije jedini. Trojica Braće koji su služili kao zaštitari bili su preveliki profesionalci da bi išta pokazali, ali znao je da se sigurno pitaju zašto se pojavio na njihovom pragu s ljudskim bićem. Ranjenom ženom. Zbog koje je bio spreman predati svoje oružje.

»Ne, ti ostani tu, Marisol. Mi ćemo doći s druge strane.« Doktorica se povukla i kimnula svojoj ekipi. »Vitalni znakovi su niski, ali stabilni. Rana od metka na desnom bedru. Moguć potres mozga. Šok bi mogao biti problem. Možda je pretrpjela još neku traumu za koju mi ne želi reći.«

Assail je osjetio kako mu se krv povlači iz glave, ali nije dopustio nesvjestici da ga ulovi...

»Ti«, grubo je poviknuo. »Podalje.«

Muškarac — Bože, je li to zbilja bio *čovjek* — je zastao.

Glavna je doktorica progovorila. »To je moj partner. Doktor Manello. On je...«

»On je neće liječiti«, Assail je izbacio očnjake. »Gola je od struka naniže.«

Bio je tek donekle svjestan činjenice da su se svi ukipili i pogledali prema njemu. Bio je svjestan i mirisa koji se odjednom pojavio. Nije oklijevao ni oko jednog ni oko drugog dok je zurio u muškarca, spreman skočiti mu za vrat ako nastavi hodati prema stražnjem dijelu Rovera.

Tip je podignuo ruke kao da je u njega uperen pištolj. »Okej, okej. Opustimo se. Ako me ne želiš, idem.«

Povukao se i stao pored Braće. Odmahivao je glavom, ali ništa nije rekao.

Doktorica je položila ruku na Assailovu podlakticu. »Samo ćemo je staviti na nosila. Zašto ne bi pošao sa mnom? Možeš biti blizu i promatrati.«

Assail se opustio i nakašljao. »Napravit ću to. Hvala.«

Zapravo, napravio je i više.

Kad je doktorica otvorila Marisolina vrata, zgrozio se pred prizorom svoje žene koja se cijela stisnula prije nego se uspjela sabrati. A onda ga je pogledala ravno u oči.

»Želiš li da ti pomognem da izađeš?« hrapavo je upitao prije nego se itko od medicinskog osoblja uspio približiti.

»Da. Molim te.«

Doimalo se tako ispravnim odgurnuti sve ostale i biti muškarac koji će se pobrinuti za nju. Nagnuvši se prema unutrašnjosti terenca, podigao ju je u naručje, pazeći da povuče i vreću za spavanje tako da je ne razotkrije...

Jauk koji je pokušavala zadržati stvarao mu je mučninu, ali morao ju je izvući van. Čim se uspravio, ona kao da se bolje namjestila u njegovom naručju i osjećala se manje nelagodno.

Njezina je glava pala na njegovo rame i tamo ostala.

»Ja ću je unijeti unutra«, rekao je doktorici.

»Vjerojatno bi bilo bolje da... Ah, u redu.« Plavokosa iscjeliteljica podignula je ruke kad je on opet izbacio očnjake. »U redu. Samo pratite mene.«

Brat Rhage prvi je ušao u hodnik, a druga dva ratnika držala su se otraga, na začelju, zajedno s Assailovim rođacima.

Assail je hodao što je ravnomjernije mogao, jer je svako stiskanje Marisolinih udova ili oštri udah prenosio njezin bol ravno u njegove grudi, sve dok ga pluća nisu pekla, dah zastajao, a noge boljele.

Putem su prošli pored naoko beskonačnog niza soba, od kojih je u neke zavirio, ali s većinom se nije niti zamario okrenuti glavu. Od onoga što je primijetio, tu su se nalazile učionice, prazan ured... nešto što je izgledalo kao soba za ispitivanje. Upravo kad je pomislio da će završiti u drugom okrugu, doktorica se konačno zaustavila i pokazala prema sobi za pregled.

Ležaj u sredini sobe nalazio se točno ispod niza svjetala, a kad mu je prišao i počeo prebacivati Marisol na površinu pokrivenu plahtom i podstavom, bio je sretan što iscjeliteljica nije upalila sva ta svjetla. Soba s pločicama ionako se već doimala previše svijetlom, ormarići od stakla i nehrđajućeg čelika blještali su mu u oči, stol s kotačićima i instrumentima doimao se opasnim iako je taj alat služio samo da nekome pomogne, ako bi dospio u prave ruke.

Najdraža Čuvardjevo u Sjenosvijetu, Solino je lice bilo sivo od bola i iscrpljenosti dok je tamo sjedila. Koljena je primaknula uz prsa, a modra vreća za spavanje bila je stisnuta uz nju kao da joj je druga koža.

»Morat ću zamoliti sve ostale da ostanu vani u hodniku«, rekla je doktorica potjeravši Bratstvo, rođake i drugog liječnika. »Ne, ne, bit ćemo mi u redu. U redu, bok.«

A potom je, tišim glasom, rekla. »On je združeni mužjak. Hoćete li se vi za to pobrinuti ako budem morala napraviti unutarnji pregled?«

Združeni mužjak? On?

Kad su se Braća počela prepirati s njom, Assail je mračno kimnuo prema ratnicima i Rehvengeu. »Ja vam neću raditi nikakve probleme. Imate moju riječ.«

Međutim, onda se upitao ne zaslužuje li Marisolina privatnost zaštitu i od osoba poput njega.

»Marisol«, rekao je nježno. »Možda bi bilo najbolje da i ja...«

»Ostani.«

Sklopio je oči. »U redu.«

Stao je pored njene glave, leđima okrenut ostatku njezina tijela tako da ga je i dalje mogla gledati u oči, a da on ne vidi ništa što bi moglo ugroziti njezinu privatnost.

Doktorica joj je prišla malo bliže i nježno rekla: »Ako bi mogla leći, to bi bilo super. Ako se ne osjećaš sigurnom, razumijem, podignut ću ti krevet.«

Nastala je duga tišina. »Kako se ono zovete?« Marisol je hrapavo upitala.

»Jane. Ja sam Jane. Iza mene je moja sestra, Ehlena. Ovdje ti se neće dogoditi ništa na što sama ne pristaneš, u redu? Ti si glavna.«

Imao je osjećaj da će mu se svidjeti doktorica.

»Okej. U redu.« Marisol ga je uhvatila za ruku i počela se spuštati, radeći grimase sve dok se nije sasvim ispružila. »Okej.«

Očekivao je da će pustiti njegovu ruku jednom kad se namjesti. Nije to napravila, niti su se njezine oči odmaknule od njegovih. Čak ni kad je iscjeliteljica odmotala vreću za spavanje i pokrila je prekrivačem. Ni kad su joj postavili pitanja o potresu mozga, ni kad su joj testirali reflekse. Ni kad su joj dirali i bockali ranu na bedru. Ni kad je dovezen pokretni rendgen i kad su je snimili iz nekoliko kutova.

»Dakle, imam razne dobre vijesti«, rekla je doktorica malo kasnije, kad im je prišla s laptopom. Na ekranu se nalazila mutna slika Marisoline krupne, jake bedrene kosti. »Ne samo da je potres mozga veoma blag, već je i metak glatko prošao. Nema znakova da je kost slomljena ili okrnuta. Tako da je naša glavna briga rizik od infekcije. Voljela bih sve dobro očistiti, a dat ću ti i neke antibiotike i lijekove protiv bolova. Dobro?«

»U redu sam«, ubacila se Marisol.

Doktorica se nasmijala odlažući laptop sa strane. »Kunem ti se da se savršeno uklapaš ovdje. To mi kažu svi moji pacijenti. Ipak, poštujem tvoju pamet, i znam da nećeš htjeti ugroziti svoje zdravlje. Ono čega se bojim jest sepsa — u autu si mi rekla da su te ustrijelili prije dvadeset i četiri sata. To je dovoljno vremena da se nešto zakuha.«

»Hajdemo i to obaviti, Marisol«, rekao je Assail. »Poslušat ćemo savjet koji smo dobili.«

Marisol je sklopila oči. »Okej.«

»Dobro, dobro.« Doktorica je nešto upisala u laptop. »Ima samo još jedna stvar.«

»Što?« upitao je Assail nakon duže pauze.

»Marisol, moram znati jesi li možda još negdje ozlijeđena.«

»Još... negdje?« promrmljala je.

Assail je osjetio kako ga doktorica promatra. »Bi li nas ispričao na minutu?«

Prije nego je stigao odgovoriti, Marisol mu je stisnula ruku s toliko jačine da se lećnuo. »Ne«, čvrsto je odgovorila. »Nigdje drugdje.«

Doktorica se nakašljala. »Možeš mi sve reći, znaš. Sve što je relevantno za tvoje liječenje.«

Iznenada je Marisolino tijelo ponovno počelo drhtati, kao na stražnjem sjedalu Range Rovera. Užurbano, kao da trga nešto sa sebe, rekla je: »Pokušao me silovati. Nije uspio. Ja sam bila brža...«

Odjednom su nestali svi zvukovi u prostoriji. Pomisao — ne, stvarna činjenica da ju je netko zlostavljao, ozlijedio, ostavio ožiljke na njenom dragocjenom tijelu, pokušao...

»Jeste li dobro?« netko je upitao. Sestra. Mora biti...

»Onesvijestit će se!« viknula je doktorica.

Assail se pitao o kome pričaju... kad je i sam izgubio svijest.

Dvadeset treće poglavlje

Govori, iscjelitelju«, zapovjedio je Wrath nagnut nad nepomičnim tijelom svoje šelan. »Govori!«

Najdraža Čuvardjevo, doimala se mrtvom.

Doista, odmah nakon što se Anha srušila, odnio ju je natrag u njihovu privatnu sobu. Braća su išla, skupa s njim, plemići i njihove beskorisne društvene igrice ostali su iza. On je bio taj koji je plegao svoju ljubljenu na krevet kad je pozvan iscjelitelj, on je bio taj koji je razvezao njezin stezник. Braća su otišla čim se pojavio pouzdani liječnik sa svojim iscjeliteljskim pravicama, a onda je ostalo samo njih troje, vatra koja je pucketala i vrisak koji mu je odzvanjao kroz dušu.

»Iscjelitelju, što kažete?«

Muškarac je pogledao preko ramena s mjesta na kojem je čučao pored Anhe. U svojoj karakterističnoj crnoj halji koja se rasula po podu, nalikovao je golemoj ptici koja samo što nije poletjela.

»Ozbiljno je ugrožena, moj gospodaru.« Wrath je ustuknuo kad je iscjelitelj ustao. »Mislím da nosi mlado.«

Hladan nalet vjetra udario je u njega, pojurio od njegove glave do peta mu, izbrisavši cijeli njegov lik. »Ona je...«

»Nosí mlado. Jest. Primijetio sam kad sam joj opipao trbuh. Tvrd je i proširen, a i rekli ste da je nedavno trebalo nastupiti njezino razdoblje potrebe.«

»Da«, šapnuo je. »Znači, ovo je prouzrokovalo...«

»Ovo nije simptom rane trudnoće jer ne krvari. Ne, vjerujem da je ovo bolest za koju je krivo nešto drugo. Molim vas, moj gospodaru, približimo se vatri kako bismo mogli razgovarati ne uznemirujući nju.«

Wrath je dozvolio da ga ovaj odvuče do ognja. »Ima li onda groznicu?«

»Moj gospodaru...« Iscjelitelj se nakašljao, kao da se možda brine oko smrti koja nije imala nikakve veze s kraljicom. »Oprostite mi, moj gospodaru...«

»Ne govori mi da nemaš nikakvo objašnjenje«, ljutio se Wrath.

»Biste li radije da vas zavaravam? Otkucaji srca su usporeni, boja lica siva, disanje plitko i isprekidano. Možda postoji neki unutarnji problem koji ne mogu izmjeriti i zbog kojeg pati. Ne bih znao.«

Wrath je ponovno pogledao u svoju ženu. Nikad nije bio osoba koja se previše bojala. A sad mu se užas uvukao pod kožu, obuzeo ga. poput zloduha, obuzeo ga cijelog.

»Moj gospodaru, rekao bih vam da je nahranite. Sad i koliko god često bude mogla uzeti hranu iz vaše vene. Možda nalet energije koji dolazi skupa s tim preokrene situaciju... Svakako, ako postoji nada, to ste vi. A ako se probudi, dat ću joj samo svjež vodu, nikako pivo. Ništa što će dodatno oslabiti njezin sustav...«

»Van.«

»Moj gospodaru, ona je..«

»Ostavi nas, odmah!«

Wrath je bio svjestan muškarca koji je oteturao prema vratima. Iako bi iscjelitelj mogao pomoći, ubojiti bijes digao se u prsima njegova Kralja, bijes koji bi mogao biti usmjeren prema bilo kome tko se nađe u blizini.

Čim su se vrata ponovno zatvorila, Wrath je prišao krevetu.

»Ljubavi moja«, rekao je očajnički. »Anha, moja ljubavi, poslušaj moj glas.«

Natrag na koljena.

Wrath je pao na koljena pored njezina uzglavlja. Milujući joj kosu na ramenu, niz ruku, pazio je da njegov dodir nema nikakvu težinu.

Mjereći njezino disanje, pokušao ju je natjerati da uzima veće udahe. Želio se vratiti u prijašnju noć, kad su se probudili skupa, kad je pogledao u njezine oči i u njima vidio iskre života. Istina, zbunjivalo ga je kad bi pomislio s kolikom se preciznošću mogao sjetiti svega vezanog uz taj trenutak, taj sat, tu noć, mirise obroka koji su jeli, razgovor koji su vodili o budućnosti, publiku na dvoru koju su se spustili pozdraviti.

Osjećao se kao da bi jasnoća tog sjećanja trebala predstavljati vrata kroz koja bi mogao proći i onda je uzeti za ruku, namirisati je, osjetiti lakoću u srcu, onu koja dolazi sa zdravljem i blagostanjem... I povući je takvu u sadašnjost.

Ali to je, naravno, bila samo mašta.

Izvukavši svoj svečani bodež, podignuo je blistavu, ulaštenu oštricu. Kad mu je zasmetao teški rukav s draguljima i nizom dragog kamenja, skinuo je fini ogrtač sa svog torza i bacio ga iza sebe. Kad je bučno pao na pod, svi ti pomno ugrađeni dragulji zagrebli su o teški hrast, a on je potegnuo nožem preko zapešća.

Bože, poželio je da je to njegov grkljan.

»Anha, uistinu, ustani za mene. Podigni glavu, ljubavi.«

Naslonivši je na svoju slobodnu podlakticu, primaknuo je izvor svoje krvi njezinim usnama. »Anha, uzmi od mene... uzmi od mene...«

Usne su joj se rastvorile, ali ne zbog žuđenog pristanka. Ne, bilo je to samo zbog kuta pod kojim joj je glava stajala.

»Anha, pij... Vрати mi se.«

Kad su crvene kapljice pale u njezina usta, pomolio se da nekako nađu put niz njezino grlo, a potom i u njene vene, da je ožive svojom čistoćom.

Nije im to bila sudbina, mislio je. Trebali su biti skupa stoljećima, a ne da se rastanu svega godinu dana nakon što su se sreli. To nisu bili... oni.

»Pij, ljubavi moja...«

Držao je ruku na mjestu sve dok krv nije zaprijetila da će joj se izliti preko usana.

»Anha?«

Spustivši glavu na njezinu hladnu ruku, molio se za čudo. A što je duže tako stajao, bio joj je sve bliži u tom stanju koje je bilo svega jedan otkucaj srca dalje od smrti.

Ako ona umre, on će otići s njom. Ovako ili onako...

Najdraža Čuwardjevo, to nisu bili oni.

Wrath se nije probudio koliko je samo izronio iz sna, poput bove koja je doplutala iz dubine i ljuljala se na valovitoj površini.

Bio je u mrklom mraku svoje sljepoće, jasno — i, kao i obično, prebacio je ruku na suprotnu stranu kreveta — *bam!*

Wrath je podignuo glavu i namrštiо se. Pipajući uokolo rukom, osjetio je stvari poput knjiga, podmetača, pepeljare.

Crjepove za ogrjev.

Nije bio u svojoj sobi.

A Beth nije bila s njim.

Okrenuvši se, skočio je uvis, srce mu je preskakalo u grudima, a od artimije mu se zavrtjelo u glavi. »Beth?«

U podrumu svog mozga, sjetio se da je u knjižnici u prizemlju palače Bratstva, ali njegove su misli bile kao guje u mokrome tlu, neprekidno su migoljile okolo, ne dospjevajući nikamo.

»Beth...?«

Udaljen cvilež.

»George?«

Glasniji cvilež.

Wrath je protrljao lice. Pitao se gdje mu je povez. Da, sjetio se da je na onom kauču u knjižnici, onome ispred kamina.

»O... Jebote...« jauknuo je kad se pokušao pridignuti.

Ustajanje je bilo fenomenalno. Glava mu se ljuljala, želudac se stisnuo u šaku, a morao se pridržati za rukohvat na kauču ili bi se rasuo po podu.

Posrćući kroz taj mrtvi prostor, nije uspio doći do vrata koliko se u njih zaletio, a tvrde ploče udarile su ga u prsa.

Petljajući ne bi li našao kvaku, otključao je bravu, a George je uletio u sobu. Zlatni je retriever trčao uokolo u krugovima, a kihanje je sugeriralo da se smiješi.

»Hej, hej...«

Wrath se namjeravao vratiti natrag na kauč jer nije htio da ga sve funkcionalne oči u kući vide takvog, ali njegovo je tijelo imalo drugačiji plan. A kad je pao na guzicu, George je iskoristio priliku da skoči i privije se uz njega.

»Hej, veliki dečko, da, da, obojica smo još tu...« Gladeći retrieverova široka prsa, zakopao je nos u njegovo krzno i pustio da miris dobrog, čistog psa na njega djeluje kao aromaterapija. »Gdje je mama? Znaš li gdje je?«

Jebeno glupo pitanje. Nije bila tu i on je za to bio kriv.

»Sranje, George.«

Veliki mu je rep udarao u rebra, njuškica je njuškala, uši su mlatarale uokolo. Bilo je to dobro, bilo je normalno — ali ni približno dovoljno.

»Pitam se koliko je sati...«

Prokletstvo... Poludio je na Johna i V-ja, no dobro, što sad. Ali to nije bilo ni pola. Blijedo se sjećao razbijanja sobe s bilijarom, bacanja raznih sranja, borbe sa svakim tko mu se previše približio — a onda je bilo vrijeme za spavanje. Bio je prilično siguran da ga je netko drogirao, a nije baš mogao reći da krivi osobu koja je to napravila. Da nije bilo gašenja svjetala pomoću sedativa, tko zna kad bi se zaustavio.

A nije želio nauditi ni braći ni osoblju. Ni kući.

»Sranje.«

Izgleda da je to bilo sve od njegova vokabulara.

Čovječe, trebao je dopustiti Vishousu da ga dovede tu i kaže mu što se zbiva. No, postojala su samo dva mjesta na koja je njegova družica mogla otići. Jedno je bilo Marissino Sigurno mjesto, a drugo Dariusova stara kuća. I nema sumnje da je to bilo ono što mu je John pokušavao reći.

Jebote, pomislio je. Nije to bilo nalik njemu i Beth. Nisu trebali tako završiti.

Zapravo, s njom se sve uvijek doimalo nekako sudbinski, od trenutka u kojem se pojavila u njegovom životu, do osjećaja ispunjenosti koji mu je podarila, sve se uvijek

doimalo poput sudbine. Bilo je tu i svađa, naravno. Bio je brzopleti seronja, a ona nije trpjela njegova sranja. Jasno.

Ali nikad se nisu tako razdvojili. Nikad.

»Hajde, stari. Treba nam malo privatnosti.«

George je odskakutao i pustio Wratha da ustane s poda. Nakon što je zatvorio vrata, upustio se u igru traženja telefona. Kao neki slabić.

Ruke izbačene naprijed, torzo savijen, noge su tumarale, nalijetao je na stvari i opipavao ih kako bi dokučio radi li se o dvosjedu, naslonjaču, stoliću...

Stol kao da je bio posljednja jebena stvar na koju je naletio, a otkrio je gdje je telefon tek kad je rukom srušio slušalicu s postolja. Primaknuvši je uhu, pipkao je uokolo dok nije locirao dugmad, a onda je trebao ponovno pritisnuti glavno dugme prije nego je mogao unijeti broj.

Zamislivši deset znamenki, dugmad s ljestvicama i zvjezdicom na tipkovnici od dvanaest dugmadi, utipkao je sedam brojeva i pričekao.

»Sigurno mjesto, dobar dan.«

Sklopio je oči. Nadao se da je večer blizu jer bi je u tom slučaju mogao otići potražiti. »Zdravo, je li Beth tu?«

»Ne, žao mi je, nije. Mogu li prenijeti poruku?« Kad je sklopio oči, žena je rekla. »Halo? Ima li koga?«

»Nemam poruku.«

»Mogu li joj reći tko je zvao ako poslije navrati?«

Kratko se dvoumio što bi recepcionarka napravila kad bi joj rekao tko zove. »Naći ću je negdje drugdje. Hvala.«

Kad je poklopio slušalicu, osjetio je kako se velika Georgeova glava gurka uz njegovo bedro. Kako tipično za tog psa, uvijek želi pomoći.

Wrath je držao prst na tipki za prekid i stiskao je. Nije znao je li spreman za još jedan zvuk poziva. Ako se ne javi ni na tom drugom broju? Neće imati pojma gdje je. A pomisao da će možda morati otići do Vishousa ili Johna po tu informaciju bila je previše sramotna.

Dok je birao drugi niz brojeva, mislio je u sebi...

Ne mogu vjerovati da smo to mi. To jednostavno nismo... mi.

Dvadeset četvrto poglavlje

krenuvši glavu na jastuku, Sola je zurila u vrata bolničke sobe koju su joj dodijelili. Ali nije ih vidjela.

Umjesto toga, sjećanja na otmicu vrtjela su joj se pred očima i blokirala sve ostalo. Dolazak kući i udarac u glavu. Vožnja autom. Baklja. Potjera kroz snijeg. Potom zatvorska ćelija i onaj čuvar koji je sišao da bi je...

Poskočila je kad je čula kucanje na vratima. Smiješno, znala je o kome se radi. »Drago mi je da si se vratio.«

Assail je polako otvorio vrata i ugurao samo glavu, kao da se boji da je previše ne uznemiri. »Budna si.«

Povukla je prekrivač prema prsima. »Nisam ni spavala.«

»Ne?« Još malo otvorivši vrata, ušao je s pladnjem hrane. »Nadao sam se... Pa, možda čezneš za malo hrane?«

Sola je nakrivila glavu. »Zbilja pričaš staromodno.«

»Engleski mi nije prvi jezik.« Spustio je pladanj na stolić s kotačićima i primaknuo ga. »A nije ni drugi.«

»Vjerojatno te zato volim slušati.«

Skamenio se kad je čuo njezine riječi — i da, da nije naključana sredstvima protiv bolova možda ne bi priznala takvo što. Kvragu sve.

Iznenada ju je pogledao, a intenzivna svjetlost u njegovim očima činila ih je još blistavijima nego inače. »Drago mi je da te moj glas usrećuje«, hrapavo je rekao.

Sola se koncentrirala na hranu čim je počela osjećati toplinu u svojoj nutrini prvi put... ikad. »Hvala ti što si se potrudio, ali nisam gladna.«

»Treba ti hrana.«

»Od antibiotika mi je muka.« Kimnula je glavom prema infuziji koja je visjela pored kreveta. »Što god da je unutra jednostavno je... grozno.«

»Ja ću te nahraniti.«

»Ja...«

Iz nekog se razloga sjetila one noći na snijegu, kad ju je otpratio sa svog posjeda i suočio se s njom pored njezina auta. Toliko o prijetnjama u mraku — Isuse, nasmrt ju je preplašio. Ali to nije bilo sve što je osjetila.

Assail je primaknuo jednu od stolica u sobi. Smiješno, nije se radilo o jednoj od onih starih plastičnih stolica koje se inače nalaze po bolnicama; ova je nalikovala nečemu iz Pottery Barna, podstavljena, udobna i s lijepim uzorkom. Kad je sjeo u nju, nije se mogao dobro namjestiti, i to ne zato što je bio predebeo. Bio je prevelik, njegovo snažno tijelo pritiskalo je naslone za ruke i za leđa, njegova je odjeća bila previše tamna za blijedu boju...

Na jakni je imao mrlje od krvi, smeđe i osušene. Kao i na košulji. I hlačama.

»Ne gledaj u to«, rekao joj je nježno. »Evo. Za tebe, odabrao sam samo najbolje.«

Podignuvši zaobljeni pladanj, otkrio je...

»Gdje sam ja to dovraga?« pitala je naginjući se i duboko udišući. »Zar Jean-Georges ima podružnicu u bolnici ili tako nešto?«

»Tko je taj Jean-Georges?«

»Odličan glavni kuhar u New York Cityju. Čula sam za njega na Food Networku.« Sjela je, lecnuvši se kad ju je bedro podsjetilo gdje je. »Čak i ne volim pečenu govedinu, ali ovo izgleda čudesno.«

»Mislio sam da bi ti dobro došlo malo željeza.«

Govedi je odrezak bio prekrasno pripremljen, s koricom koja je hrskala dok ju je rezao...

»Je li to srebro?« upitala je gledajući u vilicu, nož i žlicu koja je i dalje stajala na otmjenom presavijenom rupčiću.

»Jedi.« Prinio je pomno odrezani komadić njezinim ustima. »Jedi, za mene.«

Bez nagovaranja, njezina su se usta sama otvorila, kao da nisu namjeravala gubiti vrijeme na priče tipa *mogu ja to sama*.

Sklopivši oči, blago je zastenjala. Da, nije bila gladna. Uopće.

»Ovo je najbolja stvar koju sam ikad pojela.«

Osmijeh koji mu je obasjao lice nije imao smisla. Bio je preblistav da bi nastao samo zbog toga jer je ona nešto gricnula — a mora da je i on to znao, jer je odmah okrenuo glavu, tako da je uspjela vidjeti samo djelić.

Idućih petnaest-dvadeset minuta, jedini zvuk u sobi, osim zviždukanja ventila za grijanje, bio je luksuzni pribor za jelo koji je kuckao o porculanski tanjur. I, da, unatoč žučnom protivljenju, pojela je ogroman govedi odrezak, krumpir zapečen sa sirom i kremasti špinat. Kao i pecivo koje je sigurno bilo domaće. I pitu od breskve. Čak je popila i malo hladne vode iz boce i kavu koju joj je donio u lončiću.

Vjerojatno bi pojela i rupčić i pladanj i sve to srebro, i stolić s kotačićima, da je imala priliku.

Srušivši se ponovno na jastuk, položila je ruku preko trbuha. »Mislim da ću eksplodirati.«

»Stavit ću ovo u hodnik. Ispričaj me.«

Sa svog je mjesta pratila svaki njegov pokret, način na koji je ustajao, na koji je hvatao pladanj dugim, elegantnim rukama, na koji se okrenuo, elegantno odšetao.

Što su ti manire za stolom. Rukovao je srebrom s otmjenošću, kao da ga koristi i doma. A nije prolio ni kap kad joj je nalijevao kavu. Niti je ijednom promašio njezina usta kad joj je davao hranu.

Savršeni džentlmen.

Bilo je to teško spojiti s onim što je vidjela kad joj je pružio mobitel da porazgovara s bakom. Bio je sav rastrojen, krv mu je curila niz bradu kao da je otkinuo komad nekoga. I ruke su mu bile crvene od krvi...

Budući da je ona ubila sve koje je zatekla na onom strašnom mjestu prije nego je otišla, on je očito doveo nekog sa sobom...

O, Bože... Bila je ubojica.

Assail se vratio i sjeo, pa prekrizio noge, ali ne naslonivši gležanj na bedro kako to muškarci inače rade. Spojivši prste, prinio ih je usnama i zagledao se u nju.

»Ubio si ga, zar ne?«, upitala je blago.

»Koga?«

»Benloisea.«

Njegov magnetičan pogled odlutao je drugdje. »Nećemo razgovarati o tome. Ni o čemu od toga.«

Sola je precizno presavila gornji kraj prekrivača. »Ne mogu... Ne mogu se pretvarati da se prošla noć nije dogodila.«

»Morat ćeš.«

»Ubila sam dvojicu.« Pogledala je u njega, brzo trepćući. »Ubila sam... dva ljudska bića. O, Bože...«

Prekrivši lice dlanovima, nastojala je ostati sabrana.

»Marisol...« Čulo se škripanje kao da je još malo primaknuo svoju Pottery Barn stolicu. »Draga, moraš to izbaciti iz glave.«

»Dvoje ljudi...«

»Životinje«, grubo je rekao. »Bili su životinje koje su zaslužile i gore. Svi oni.«

Spustivši ruke, nije bila iznenađena ubojitim izrazom na njegovom licu, ali nije ga se bojala. Bojala se onog što je sama učinila.

»Ne mogu...« rukom je pokazala prema jednoj strani glave. »Ne mogu izbaciti te slike iz...«

»Blokiraj ih, draga. Samo zaboravi da se to ikada dogodilo.«

»Ne mogu. Neću nikad moći. Trebala bih se predati policiji...«

»Oni su te htjeli ubiti. Misliš li da bi im bilo žao da su u tome uspjeli? Uvjeravam te da ne bi.«

»Ja sam kriva.« Sklopila je oči. »Trebala sam znati da će se Benloise osvetiti. Samo nisam mislila da će ići tako daleko.«

»Ali, draga, na sigurnom si...«

»Koliko njih?«

»Molim?«

»Koliko si ih... ti ubio?« teško je izdahnula. »I molim te, nemoj se pretvarati da nisi. Vidjela sam ti lice, sjeti se. Prije nego si ga oprao.«

Odvratio je pogled i obrisao bradu kao da je krv još uvijek bila na njoj. »Marisol. Zakopaj to, negdje duboko, i ostavi tamo.«

»Tako se ti nosiš s tim?«

Assail je odmahnuo glavom, stisnuo vilicu i stanjio usne. »Ne. Ja se sjećam svojih ubojstava. Ama baš svakog.«

»Znači, mrziš što moraš ubijati?«

Netremice ju je gledao u oči. »Ne. Uživam u tome.«

Sola se lecnula. Otkriće da je sociopatski ubojica zbilja je bilo šlag na torti, zar ne?

On se nagnuo bliže. »Nikad nisam ubio nikoga bez razloga, Marisol. Uživam u tim ubojstvima jer su zaslužili ono što ih je zadesilo.«

»Znači, štitiš druge.«

»Ne, ja sam poslovni čovjek. Ako me nitko ne ljuti, daleko sam zadovoljniji ako mogu živjeti na miru i pustiti druge da tako žive. Ali ne dopuštam da me netko gazi, niti da ugrožava moje ljude.«

Dugo ga je proučavala, a on nijednom nije odvratio pogled. »Mislim da ti vjerujem.«

»I trebala bi.«

»Ali to je i dalje grijeh.« Sjetila se svih onih molitvi koje je iznmolila i osjetila krivicu kao nikad prije. »Jasno mi je da sam i ja počinila kriminalne radnje u prošlosti... ali

nikad nikog nisam oštetila, osim financijski. Što je dovoljno loše, ali barem im nisam spalila...«

Uzeo ju je za ruku. »Marisol. Pogledaj me.«

Prošlo je neko vrijeme prije nego joj je to pošlo za rukom. »Ne znam kako živjeti sama sa sobom. Zbilja ne znam.«

Kad je Assail osjetio kako mu srce lupa u grudima, shvatio je da je bio u krivu. Pretpostavio je da će, ako dovede Marisol na sigurno i pobrine se za Benloisea, to grozno poglavlje u njenom životu biti završeno.

Kad je spasi od otmičara i kad se pobrine da se vrati svojoj baki, moći će početi ispočetka.

Pogrešno. Vraški pogrešno. Nije znao kako je spasiti od emotivne boli.

»Marisol...« Ton njegova glasa bio je nov i njemu samome. S druge strane, nije baš navikao preklinjati. »Marisol, molim te.«

Kad je konačno otvorila oči, duboko je udahnuo. Dok su bile zatvorene, njezina ga je mirnoća previše podsjećala na drugačiji mogući ishod cijele te situacije.

No, što joj reći? »Iskreno, ne mogu se pretvarati da razumijem taj koncept grijeha koji zagovaraš, no tvoja je religija ionako drugačija od moje, i to poštujem.« Bože, iz toliko je razloga mrzio onu modricu na njezinom licu. »Ali, Marisol, ono što si napravila, napravila si kako bi preživjela. Ono što si tamo napravila, razlog je zašto sad imaš zrak u plućima. U životu moramo raditi ono što je nužno, a ti si to napravila.«

Okrenula je glavu kao da je bol bila prevelika. A onda je šapnula: »Samo bih voljela da sam mogla... Kvrugu, možda si u pravu. Morala bih ići jako daleko kad bih htjela izbrisati sve što me dovelo do te večeri prije dva dana. Cijela ta situacija je kulminacija mnogočega.«

»Znaš, ako ti tako odabereš, možeš promijeniti smjer kretanja svog života. Možeš prestati biti u kontaktu s osobama kao što je Benloise.«

Neki proziran osmijeh pojavio joj se na usnama dok je zurila u vrata. »Da. Slažem se.«

On je još jednom duboko udahnuo. »Postoji još jedan smjer za tebe.«

Iako je ona samo kimnula, imao je osjećaj da se pomirila sa svojim tobožnjim umirovljenjem. I iz nekog razloga, poželio je rasplakati se — iako to nikad nikom ne bi priznao, uključujući nju.

Kad je utihnula, zurio je u nju želeći upamtiti sve, njezinu valovitu, tamnu kosu, pomno opranu kad se okupala u bolničkoj kupaonici, njezine blijede obraze, njezine savršeno oblikovane usne.

Pomislivši na sve što je prošla, sjetio se i kako je rekla da je nisu silovali — ali samo zato što je ona prva sredila gada.

Onoga u ćeliji, pomislio je. Onoga čiju je ruku iskoristila kako bi se izvukla otamo.

Cijelo tijelo ga je boljelo zbog nje, zbilja jest...

»Osjećam kako gledaš u mene«, rekla je nježno.

Assail se naslonio i protrljao bedra. »Oprosti mi.« Osvrnuvši se po sobi, nije mu se sviđala pomisao da krene prema vratima, iako bi je vjerojatno trebao pustiti da se odmori. »Boli li te što?«

Marisol je ponovno okrenula glavu prema njemu, a njezine oči boje mahagonija tražile su njegove. »Gdje smo?«

»A da ti prvo odgovoriš na moje pitanje?«

»Ništa što ne mogu pretrpjeti.«

»Da pozovem sestru?«

Upravo se spremao ustati kad je ispružila ruku i zaustavila ga. »Ne, molim te. Ne volim osjećaj koji mi stvaraju ti lijekovi. U ovom trenutku želim biti sto posto u stvarnosti. Inače mi se čini... da sam opet tamo.«

Assail se ponovno opustio i istinski poželio otići gore na sjever i zbilja dokrajčiti Benloisea. Suzbio je taj instinkt podsjetivši samog sebe na bol koji je čovjek trpio — pod uvjetom da je još živ.

»Onda, gdje smo?«

Kako odgovoriti na to pitanje?

Pa, koliko god željela izbjeći iskrivljenu stvarnost, to neće biti moguće s obzirom na činjenicu da nije bio čovjek već pripadnik vrste koju je povezivala s Drakulom. Baš ti hvala, Bram Stoker.

»Među prijateljima.« Možda je to bilo malo pretjerano. Ali Rehv im je osigurao ono što su tražili onda kad im je to bilo potrebno — vjerojatno zbog osobe koju je Assail »procesuirao«, ako ne izravno u ime Kralja, onda na kraju krajeva za njegovu dobrobit.

»Imaš prilično otmjene prijatelje. Radiš li za vladu?«

On se nasmije. »Dragi Bože, ne.«

»To je olakšanje. Pitala sam se hoćeš li me uhititi ili od mene napraviti doušnika.«

»Uvjeravam te, detalji ljudskog pravosudnog sustava nimalo me ne zanimaju.«

»Ljudskog...?«

Potihom opsovavši, odmahnuo je rukom na tu riječ. »Znaš na što mislim.«

Kad se nasmijala, kapci su joj zadrhtali. »Žao mi je, mislim da već lagano drijemam. Sva ta hrana...«

»Prepusti se. I znaj da ću te odvesti doma kad se probudiš.«

Brzo se uspravila. »Moja baka je i dalje u kući...«

»Ne, ona je na mom imanju. Nikad je ne bih ostavio tamo, izloženu i ranjivu...«

Bez upozorenja, Marisol ga je obujmila rukama, prebacila ih preko njegovih ramena i tako se snažno uhvatila za njega da je osjećao svaki drhtaj njezina tijela.

»Hvala ti«, protisnula je stisnuta uz njegov vrat. »Bez nje nemam ništa.«

Assail je bio jako pažljiv dok joj je uzvraćao zagrljaj, stavljajući joj lagano ruke na leđa. Udišući njezin miris, srce ga je iznova zaboljelo pri pomisli da ju je netko dotaknuo ne ukazujući joj dužno poštovanje.

Dugo su vremena tako ostali. A kad se konačno odmaknula i pogledala u njega, nije se mogao suzdržati da joj prstima ne pomiluje lice.

»Bez riječi sam«, rekao je napuklim glasom.

»Zbog čega?«

Sve što je mogao bilo je odmahnuti glavom i posve prekinuti kontakt, ustajući. Ili to ili bi legao u taj krevet s njom.

»Odmaraš se«, hrapavo je rekao. »Kad padne mrak, odvest ću te na sigurno kod tvoje obitelji.«

A onda će ona i njezina baka moći živjeti s njim. Tako će uvijek znati da su na sigurnom i više se nikad neće morati brinuti zbog nje.

Assail je požurio van prije nego je sklopila oči. Jednostavno nije mogao podnijeti gledati te sklopljene kapke.

Izišavši iz sobe...

Ukopao se na mjestu.

S druge strane hodnika, njegovi rođaci blizanci naslanjali su se na zid i nisu morali niti podignuti pogled. Gledali su mu ravno u oči čim je izišao — kao da su svake sekunde dok je bio unutra samo čekali da iziđe.

Nisu ništa rekli, ali nisu ni morali.

Assail je protrljao lice. U kojem bi to svemiru mogao imati dvije žene, dva ljudska bića u svojoj kući? Jebeš vječnost, neće to moći učiniti ni jednu jedinu noć. Jer, što će im reći onda kad postane očito da ne može izlaziti tijekom dana? Ili da u kuću ne smije dopirati sunčeva svjetlost? Ili...

Preplavljen emocijama, gurnuo je ruku u prednji džep svojih crnih hlača, izvadio bočicu s kokainom i brzo slistio ono što je ostalo.

Kako bi se barem donekle osjećao normalno.

A onda je dohvatio pladanj s poda. »Nemojte me tako gledati«, promrmljao je odlazeći.

Dvadeset peto poglavlje

*W*rath!“

Kad je zazvala muževo ime, Beth se trgnula s jastuka i na trenutak nije imala pojma gdje se nalazi. Kameni zidovi i raskošne baršunaste presvlake na krevetu nisu bili...

Dariusova kuća. Odaja koja nije bila odaja njezina oca, već ona koju bi Wrath koristio kad bi trebao negdje prespavati. Ona u koju se preselila kad nije mogla zaspati.

Mora da se naposljetku ipak onesvijestila na pokrivaču...

U daljini je počeo zvoniti telefon.

Odmaknuvši kosu s lica, vidjela je da joj je preko nogu prebačen pokrivač za koji se nije sjećala da ga je tamo stavila... Njezin kovčeg bio je tik do vrata... I srebrni pladanj na stoliću pored kreveta.

Fritz. Batler mora da je stigao u toku dana.

Trljajući prsa, pogledala je prema praznom jastuku pored sebe, nedirnutim plahtama, Wrathovoj odsutnosti, i osjećala se gore nego noć prije.

Kad se samo sjeti da je pretpostavila da su dotaknuli dno. Ili da će im razdvojenost pomoći...

»Sranje, Wrath?« zazvala je kad je skočila s kreveta.

Otrčavši do vrata, rastvorila ih je, jurnula preko niskog hodnika i uletjela u očevu odaju, bacivši se prema telefonu na jednom od stolića sa strane.

»Halo! Halo? Halo...«

»Bok.«

Začuvši duboki glas, srušila se na krevet, stisnula slušalicu u ruci i nabila je na uho kao da bi joj mogla približiti njezina muškarca.

»Bok.« Sklopivši oči, nije se ni trudila suzbiti suze. Pustila ih je da krenu. »Bok.«

Njegov je glas bio hrapav kao i njezin. »Bok.«

Nastala je duga tišina, i to je bilo u redu. Iako je on bio doma, a ona tu, bilo je kao da drže jedno drugo u zagrljaju.

»Žao mi je«, rekao je. »Stvarno mi je žao.«

Ona je zajecala. »Hvala ti...«

»Žao mi je«, malo se nasmijao. »Nisam baš elokventan, zar ne?«

»U redu je. Ni ja nisam ništa bolja... Upravo sam te sanjala, čini mi se.«

»Noćna mora?«

»Ne. Nedostajao si mi.«

»Ne zaslužujem to. Bojao sam se nazvati te na mobitel, u slučaju da mi nećeš odgovoriti. Mislio sam, ako je netko s tobom, mogao bi se javiti i... Da, žao mi je.«

Beth je izdahнула i naslonila se na jastuke. Prebacivši jedan gležanj preko drugog, osvrnula se po slikama sebe. »U njegovoj sam sobi.«

»Jesi li?«

»U onoj koju si ti koristio nema telefona.«

»Bože, prošlo je mnogo vremena otkako nisam bio u toj kući.«

»Znam, zar ne? Mnoga sjećanja se vraćaju.«

»Kladim se.«

»Kako je George?«

»Fališ mu.« Čuo se prigušeni udarac, potapšao je psa po boku. »Tu je sa mnom.«

Dobra vijest je bila ta što su neutralne teme bile savršen način da umoče prst u more među njima. Ali velika diskusija i dalje je visjela nad njima.

»I tako, Johnova glava je u redu«, rekla je navlačeći kraj vlastite košulje. »Ali pretpostavljam da si već čuo da je sve dobro prošlo u bolničkom centru.«

»O, da. Ne. Zapravo, malo sam bio... Izvan svega.«

»Zvala sam.«

»Jesi?«

»Da. Tohr mi je rekao da spavaš. Jesi li se konačno malo odmorio?«

»Ah... Da.«

Ušutio je, a druga tišina bila je ona pripremna, odbrojavanje do prave stvari. Pa ipak, nije bila sigurna kako načeti temu, što reći, kako...

»Ne znam jesam li ti ikad pričao o svojim roditeljima«, rekao je Wrath. »Osim kako su...«

Ubijeni, u mislima je dovršila njegovu rečenicu.

»Bili su par iz snova, kako bi ljudi rekli. Mislim, iako sam bio malen, sjećam ih se zajedno, a istina je da kad su umrli, i to je umrlo s njima. Kao da je to bila ljubav koja se događa jednom u tisuću godina ili tako nešto. Ali onda sam upoznao tebe.«

Bethine su suze bile vruće dok su joj klizile niz obraze. Neke su nježno padale na jastuk, druge bi pronalazile put do njezina uha. Ispruživši ruku, dohvatila je maramicu i bešumno ih obrisala.

Ali on je znao da ona plače. Morao je znati.

Wrathov je glas postao tanak, kao da mu je teško ostati pribran. »Kad su me ustrijelili one noći prije par mjeseci, dok smo se Tohr i ja vraćali iz Assailove kuće, nisam se bojao da ću umrijeti ili tako nešto. Jasno, znao sam da je rana gadna, ali i prije sam vidio mnogo sranja — i znao sam da ću i to prebroditi... Jer me ništa i nitko neće odvojiti od tebe.«

Naslonivši slušalicu na rame, savijala je mokru maramicu u precizne male kvadrate. »Oh, Wrath...«

»A što se tiče toga da imaš mlado...« glas mu je puknuo. »Ja... ja... ja... Za Boga miloga, pokušavam pronaći prave riječi, ali jednostavno ih nemam, Beth. Jednostavno nemam. Znam da želiš pokušati, to mi je jasno. Ali ti nisi provela četiristo godina gledajući i slušajući o tome kako vampirice umiru pri porodu. Ne mogu... Ne mogu to izbiti iz glave, shvaćaš li? A problem je u tome što sam združeni mužjak. Istovremeno bih ti htio pružiti ono što želiš, ali jedan dio mene ne želi poslušati glas razuma. Jednostavno ne želi ako pritom riskiraš svoj život. Volio bih da sam drugačiji jer me to ubija, ali ne mogu promijeniti svoje mišljenje.«

Nagnuvši se u stranu, izvadila je još jednu maramicu iz kutije. »Ali sad postoje novi lijekovi. Imamo doktoricu Jane i...«

»Osim toga, što ako dijete bude slijepo? Što ako naslijedi moje oči?«

»Neću ništa manje voljeti nju ili njega zbog toga, u to te uvjeravam.«

»Ali zapitaj se kakvoj ih genetici izlažemo. Ja se uspijevam snaći u životu, svakako. Ali jesi li ikada pomislila na to da mi svakog dana nedostaje vid? Budim se pored žene koju volim, a ne mogu vidjeti tvoje oči navečer. Ne znam kako izgledaš kad se urediš za mene. Ne mogu gledati tvoje tijelo dok sam u tebi...«

»Wrath, ti činiš toliko toga...«

»A najgore od svega? Ne mogu te zaštititi. Čak ni kuću ne napuštam — a za to je jednako kriv moj jebeni posao koliko i sljepoća — i nemoj se zavaravati. Pravno gledano, ako budemo imali muškog potomka, on će me naslijediti. Neće imati izbora — baš kao što ga ni ja nisam imao, a mrzim svoj položaj. Mrzim svaku noć u svom životu. Isuse Kriste, Beth, mrzim ustajati iz kreveta, mrzim onaj jebeni stol, mrzim proglašiti i sranja, i to što sam zarobljen u toj jebenoj kući. *Mrzim to.*«

Bože, znala je da nije sretan, ali nije imala pojma da je to otišlo tako daleko.

S druge strane, kad su posljednji put tako razgovarali? Noćne muke skupa sa stresom zbog Bande kopiladi i njihovih sranja...

»Ne znam«, uzdahnula je. »Mislim, bila sam svjesna da si nesretan, ali...«

»Ne volim razgovarati o tome. Ne želim da se brineš zbog mene.«

»Ali svejedno se brinem. Znam da si pod stresom i voljela bih da ti mogu nekako pomoći.«

»To ti i želim reći. Nema tu pomoći, Beth. Nitko ništa ne može učiniti, a čak i kad bih imao savršen vid, a rizik u trudnoći ne bi bio prevelik? Svejedno ne bih želio prenijeti sva ova sranja na iduću generaciju. To je okrutnost koju ne bih poželio ni nekome koga mrzim, a kamoli vlastitom jebenom djetetu.« Grubo se nasmijao. »Kvragu, trebao bih Xcoru prepustiti vražje prijestolje. Zaslužio ga je.«

Beth je odmahнула glavom. »Sve što želim jest da budeš sretan.« Zapravo, to nije bila istina. »Ali, ne mogu ti lagati. Volim te, pa ipak...«

Čovječe, sad je zbilja dobila predodžbu o tome kako se osjeća. Barem je pronašao način da joj to kaže.

»Teško mi je objasniti to.« Položila je dlan na srce. »Kao da imam neku prazninu u središtu grudi. Ona nema nikakve veze s tobom ili mojim osjećajima prema tebi. To je unutar mene, kao da je netko okrenuo neki prekidač, shvaćaš? I voljela bih da ti to mogu bolje objasniti, ali teško je opisati. Nisam ni znala što je to... Sve dok jedne noći, kad je Z doveo Bellu dolje kod nas na Manhattan, a ja sam dadiljala... Stajala sam tamo u tom njezinom apartmanu, dok mi je Nalla spavala u krilu, i samo sam promatrala sve te stvari koje su imali u sobi. Stol za presvlačenje, malene vrtuljke, dječji krevetić... Sve te gaze i bočice i lutkice. I samo sam mislila... Želim to. Sve to. Spremnik za pelene i gumene patkice i kasno lijevanje. Smrad kakice i kadice za kupanje, plakanje i gugutanje, sve klišeje, od ružičaste do svijetloplave, što god da nas dopadne. Slušaj, razmišljala sam o tome. Zbilja jesam. Bio je to toliki šok da sam pomislila — to je samo prolazno raspoloženje, faza, ružičasta iluzija iz koje ću se probuditi.«

»Kad si...« nakašljao se. »Kad je to bilo?«

»Prije više od godinu dana.«

»Kvragu...«

»Kako rekoh, već neko vrijeme se tako osjećam. I mislila sam da ćeš se predomisлити. Znala sam da tebi to nije prioritet.« Pokušavala je biti što diplomatskija. »Mislila sam... Pa, kad već pričamo, shvatila sam da nikad nisam razgovarala s tobom o tome kako se osjećam. Jednostavno nije bilo vremena.«

»Zao mi je. Znam da sam se već ispričao, ali... Dovraga.«

»U redu je.« Sklopila je oči. »I znam zašto si takav. Nije da te nisam gledala kako svake večeri sanjaš o tome da si negdje drugdje, a ne tu gdje jesi.«

Nastala je još jedna duga tišina.

»Postoji još nešto«, rekao je nakon nekog vremena.

»Što?«

»Mislim da ćeš ući u svoje razdoblje potrebe. Uskoro.«

Iako je Beth rastvorila usta u šoku, u kutku njezina uma nešto je zatitralo. »Ja... Kako znaš?«

Promjene raspoloženja. Želja za čokoladom. Dobivanje na težini...

»Sranje«, rekla je. »Ja, ah... *Sranje*.«

liiiiiiiiiiiii to je bilo to, Wrath je pomislio kad se naslonio na naslon stolice za radnim stolom u knjižnici. Kod njegovih nogu, George se rastegnuo na tepihu. Njegova je velika, zdepasta glava bila naslonjena na jednu Wrathovu čizmu, kao da mu želi pružiti podršku.

»Ne mogu biti siguran«, Wrath je trljao bolne sljepoočnice. »Ali kao tvoj mužjak, i ja ću osjetiti čim ti prorade hormoni — krv će mi se zagrijati, emocije pojačati, ćud postati zbilja osjetljiva. Ono, sad nisi doma, je li tako? I osjećam se više ja nego što sam se osjećao u posljednja dva tjedna. Ali tijekom one naše svađe? Bio sam skoro lud.«

»Dva tjedna... Tad sam otprilike počela odlaziti kod Layle i družiti se s njom. I da, zbilja nisi bio svoj.«

»Sad,« podignuo je kažiprst kao da joj želi nešto dati do znanja, iako nije bila pored njega, »to nije isprika za moje ponašanje. To je samo kontekst. Mogu ovako razgovarati s tobom preko telefona i biti dovoljno pribran da ti objasnim kako se osjećam. Ali kad si sa mnom? Ponavljam, nije isprika i nisi ti kriva, ali pitam se nisam li i ja odigrao ulogu u svemu tome.«

Kad se nagnuo u stranu i položio ruku na svog psa, George je podignuo glavu. Zlatni ga je retriever ponjuškao i liznuo. Pomilovavši duge valove koji su rasli iz tih širokih prsa, Wrath ih je pročešljao i poravnao na Georgeovim šapama.

»Bože, Wrath, sad kad se nisam probudila pored tebe...«

»Užas. Znam. I meni je bilo isto, možda i gore. Nisam bio siguran jesam li zbilja zajebao stvar. Jesam li napravio nepopravljivi zajeb.«

»Nisi.« Čulo se šuškanje, kao da se premješta na krevetu. »A mislim da sam i ja bila svjesna da radimo paralelno u posljednje vrijeme. Samo nisam shvaćala koliko smo vremena izgubili — i ostalog. Da odemo na Manhattan, da negdje skupa pobjegnemo, da zbilja pričamo. Već dugo nismo.«

»Iskreno, to je još jedan razlog zbog kojeg ne želim dijete. I ovako sam jedva povezan s tobom. Nemam što ponuditi potomku.«

»To nije istina. Bio bi divan otac.«

»U nekom drugom svemiru, možda.«

»Onda, što ćemo?« upitala je nakon par trenutaka.

Wrath je trljao oči. Kvragu, osjećao je gadan mamurluk. »Ne znam. Zbilja ne znam.«

Oboje su rekli što su imali, kako su trebali napraviti i na početku. Razumno. Smireno.

Zapravo, on je bio kriv po tom pitanju, ne ona.

»Tako mi je žao«, ponovio je. »To nije dovoljno, ni približno. Ali ne postoji ništa drugo što bih mogao... Čovječe, postajem jebeno umoran od toga da se osjećam nemoćno.«

»Nisi nemoćan«, rekla je suho. »To smo već ustvrdili.«

Sve što je mogao ponuditi kao odgovor bilo je gundanje. »Kad ćeš doći doma?«

»Odmah. Dovest ću se sama, mislim da tu negdje ima neki auto.«

»Pričekaj do mraka.«

»Wrath, već smo to prošli. Sunčeva svjetlost nimalo mi ne smeta. Osim toga, skoro je već četiri i pol. Sunce neće još dugo.«

Dok ju je zamišljao vani na žarkom danjem svjetlu, želudac mu se stisnuo — a sjetio se i kako ga je Payne nazvala prikrivenim šovinomom. U usporedbi s brigom za svoju šelan, bilo je mnogo lakše nešto *zapovjediti*. Problem je bio u Bethinoj reakciji.

Stvarno je nije smio stavljati u zlatnu krletku samo kako se on ne bi brinuo za njezinu sigurnost.

A možda je cijela ta priča oko trudnoće samo još jedan aspekt njegova kukavičluka...

»Okej«, rekao je. »U redu. Volim te.«

»I ja tebe volim. Wrath, čekaj. Prije nego odeš.«

»Da?« Nije se čulo ništa osim tišine, pa se namrštio. »Beth? Što je?«

»Htjela bih da učiniš nešto za mene.«

»Bilo što.«

Progovorila je tek nakon nekog vremena. A kad je završila, sklopio je oči i pustio glavu da padne.

»Wrath? Jesi li čuo što sam rekla?«

Svaku riječ. Nažalost.

I upravo kad je htio reći da nema šanse, sjetio se kako je to buditi se bez nje.

»U redu«, protisnuo je. »Da, jasno. Učinit ću to.«

Dvadeset šesto poglavlje

Gledajući se u ogledalu u svojoj sobi, Saxton je uhvatio krajeve svoje leptir mašne i čvršće stisnuo čvor. Kad je pustio ukrašenu svilu, ostala je na svom mjestu, savršeno simetrična, kao dobro uvježbano štene.

Zakoračivši unatrag, poravnao je nedavno ošišanu kosu i navukao zimski kaput Marc Jacobs od kašmira. Najprije je povukao jedan, a potom i drugi rukav, zatim je ispružio ruke tako da su provirile manšete ispod jakne njegova odijela.

Nisu to bile manšete s obiteljskim grbom. Te više nije nosio.

Ne, ove su bile marke Van Cleef & Arpels, iz četrdesetih, safir i dijamant u platini.

»Jesam li stavio kolonjsku?« Pogledao je u svoje bočice, Gucci, Prada i Chanel, poredane na ulaštenom pladnju s mjedenim ručkama. »Nemate komentara?«

Kratko je pomirisao jedno zapešće. Da, to bi bila vodica Egodste, svježe nanesena.

Okrenuvši se, prešao je preko prošaranog kremastog mramornog poda prema svojoj bijeloj spavaonici. Zaobišavši krevet, instinktivno je poželio sve još jednom napraviti, ali to su bili samo živci.

»Samo ću još jednom sve provjeriti.«

Udarivši par puta po jastucima i namjestivši prekrivač točno onako kako je stajao kad se otišao odjenuti, pogledao je na starinski Cartier sat na stoliću pored kreveta.

Više nije bilo odgađanja.

Pa ipak je pogledao prema duguljastom bijelom naslonjaču i bijelim foteljama. Još jednom je provjerio bijeli tepih od mohera. Otišao je provjeriti stoji li slika Jacksona Pollocka iznad kamina savršeno ravno.

Nije to bila njegova stara kuća, viktorijansko zdanje u kojem je Blay proveo jedan dan. Bila je to druga njegova kuća, jednokatnica arhitekta Franka Lloyda Wrighta koju je kupio iste sekunde kad se pojavila na tržištu. Što je mogao? Tako ih je malo ostalo.

Naravno, morao ju je potajno malo obnoviti i proširiti podrum, ali vampiri su već dovoljno dugo uspješno zaobilazili ljude i njihove dosadne male građevinske inspektore.

Još jednom pogledavši na svoj sat marke Patek Philippe, pitao se zašto radi to strahovito hodočašće. Ponovno.

Bio je to jedan užasan beskrajn dan, kao u filmu. Ali barem se nije događalo naročito učestalo.

Penjući se uz stepenice, bio je samo napola svjestan da ponovno petlja po leptir mašni. Otključavši vrata na vrhu stubišta, ušao je u ulaštenu kuhinju iz četrdesetih, s posve funkcionalnim, modernim reprodukcijama svih tih starinskih uređaja.

Svaki put kad bi hodao kroz kuću, s tim njenim Jetsons namještajem, bez jednog jedinog volančića, osjećao se kao da je opet u poslijeratnoj Americi, i to ga je smirivalo. Volio je prošlost. Volio je različite otiske raznih era. Uživao je živjeti u mjestima koja su bila onoliko autentična koliko je njemu polazilo za rukom takvima ih napraviti.

A i nije da će se tako skoro vratiti natrag u viktorijansku eru. Ne nakon što su on i Blay tada sve to započeli.

Kad je izišao kroz prednja vrata, na samu pomisao na tog muškarca stisnulo ga je u prsima. Zastao je i koncentrirao se na taj osjećaj, sjećanja koja su navrla s njim, promjenu u krvnom tlaku i mislima.

Nakon što su njih dvojica prekinuli, a što se dogodilo na njegov nagovor, mnogo je čitao o boli. Fazama. Procesu. Bilo je to smiješno... Začudo, najbolji izvor informacija bila je knjižica o prebolijevanju gubitka kućnog ljubimca. Sadržavala je pitanja na koja ste morali odgovoriti, o tome što vas je taj pas naučio ili što vam je najviše nedostajalo oko neke mačke ili koji su vam bili najljepši trenuci s vašim kakaduom.

Ne bi to nikome priznao, ali u svoj je dnevnik napisao odgovore na sva ta pitanja, o Blayu, i to mu je pomoglo. Donekle. Još uvijek je spavao sam, i premda se povremeno seksao, bol je samo rasla.

Ali bilo je bolje nego prije. Barem je imao princip rada koji je bio napola normalan. Prvih nekoliko noći bio je kao živi mrtvac. Sad je, doduše, preko rane nastala krasta, jeo je i spavao. I dalje bi ga nešto znalo dirnuti, primjerice, svaki put kad bi ugledao Blaya ili Qhuinna.

Bilo je tako teško biti sretan zbog onog koga voliš... Ako je on s nekim drugim.

No, kao i sa svime u životu, bilo je stvari koje ste mogli promijeniti i onih koje niste.

S tim u vezi...

Sklopio je oči, dematerijalizirao se i ponovno preuzeo oblik na snijegom prekrivenoj tratini koja je vjerojatno bila velika koliko i gradski park — i jednako pomno održavana. S druge strane, njegov je otac volio da je sve na svom mjestu: biljke, trava, umjetnički predmeti, namještaj... sinovi. Golema kuća iza njega bila je velika tisuću i četiristo četvornih metara, generacije ljudi s vremenom su dodavale još krila. Gledajući u nju, te zimske noći, Saxton se sjetio zašto je njegov otac kupio to imanje onda kad su ga nekadašnji studenti poklonili koledžu Union — bio je to Stari kraj u Novom svijetu, dom daleko od doma.

Kao tradicionalist, njegov je otac uživao u povratku korijenima. Iako ih nikad zapravo nije ni napustio.

Približivši se prednjem ulazu, plinske svjetiljke s obje strane širokih vrata zatreperile su i bacile svjetlo na kamene rezove koji su napravljeni u devetnaestom stoljeću u gotičkom stilu. Zastao je i upitao se bi li bilo bolje ne pozvoniti na vrata jer bi ga onda sačekale sluge. I oni su se, kao i njegov otac, uvijek žurili da ga uvedu u kuću i izvedu iz nje — kao da je neki dokument koji moraju riješiti ili večera koju moraju poslužiti i potom brzo pospremiti.

Međutim, nitko ga nije preduhitrio i otvorio vrata.

Nagnuvši se, povukao je željezni lanac s baršunastom presvlakom koji je proizvodio zvuk.

Nije bilo odgovora.

Namrštio se, zakoračio unatrag i pogledao sa strane, što ga nije nikud dovelo. Bilo je previše uređenog grmlja da bi vidio išta kroz rešetkaste prozore.

Ostati zaključan izvan kuće bio je pravi primjer njihovog odnosa, zar ne. Tip je zatražio da ga posjeti na njegov rođendan, a onda ga je ostavio da se smrzava pred vratima.

Zapravo, Saxton je već zaključio da njegova egzistencija ne znači ništa njegovom ocu. Koliko je on shvatio, Tyhm je oduvijek želio potomka — točnije, sina. Molio se Čuvardjevi da mu podari jednog. A onda je njegova želja bila ostvarena.

Nažalost, imala je grešku zbog koje je sve propalo.

Upravo dok je premišljao bi li trebao ponovno pozvoniti ili ne, batler je otvorio vrata. Sluganovo je lice bilo ledeno kao i uvijek, ali činjenica da se nije naklonio prvorodnom i jedinom sinu svog gospodara, bila je dovoljan komentar na to što misli o onome koga će pustiti unutra.

Nije uvijek bilo tako u njihovom domaćinstvu. Ali njegova je majka umrla, a onda je na vidjelo izašla i njegova mala tajna...

»Vaš otac trenutno ima posla.« To je bilo to. Nije bilo „mogu li vam uzeti kaput“ ili „kako ste“ ili čak „zbilja, kako je večeras hladno“.

Zbog njega se nisu trudili niti razgovarati o vremenu.

Što je bilo u redu. Taj mu se tip ionako nikad nije sviđao.

Kad je batler ušao unutra i zapiljio se u svilom prekriven zid preko puta, proći kroz njegov fiksirani pogled bilo je kao opeći se na električnu ogradu — ali barem se Saxton na to naviknuo. I znao je kamo treba ići.

Ženski je salon bio s lijeve strane, a kad je ušao u nakićenu prostoriju, stavio je ruke u džepove kaputa. Zidovi boje lavande i limunasto žuti tepisi bili su čisti i veseli. Istini za volju, čak je i činjenica da su ga tu ostavili da čeka, na neki način bila uvreda, jer je mnogo više volio drvom obloženi muški ekvivalent salona s druge strane predvorja.

Njegova je majka umrla prije otprilike tri godine, ali ta prostorija nije bila oltar tom gubitku. Zapravo, nije imao osjećaj da je njegovom ocu uopće nedostajala.

Tyhma je oduvijek najviše zanimalo pravo — čak i više od pitanja vezanih uz glimeru...

Saxton je zastao. Okrenuo se prema stražnjem dijelu prostorije. U daljini su se miješali neki glasovi, što je bilo neobično. Kuća je inače bila tiha kao knjižnica, osoblje je hodalo na prstima, slugan je usavršio kompleksan sustav signala rukama putem kojeg je s njima komunicirao, a sve kako ne bi uznemirili njihova gospodara.

Saxton je prišao drugim vratima. Za razliku od onih koja su vodila u predsoblje, ova su bila zatvorena.

Gurnuvši ih, Saxton se provukao u prostranu, osmerokutnu sobu u kojoj je otac čuvao u kožu uvezane tomove Starog zakonika. Strop je bio visok otprilike devet metara, police su bile od tamnog mahagonija, korniši iznad vrata pravi gotički reljefi — ili barem reprodukcije iz devetnaestog stoljeća.

U središtu kružnog prostora nalazio se golemi okrugli stol, a njegova mramorna gornja ploha bila je... koji šok.

Potpuno prekrivena rastvorenim knjigama.

Pogledavši prema policama, vidio je praznine u beskrajnim redovima knjiga. Otprilike dvadesetak.

Dok mu je kroz glavu tutnjalo neko upozorenje, ruke je i dalje držao u džepovima, pa se nagnuo i pratio niz riječi izloženih na stolu...

»O, Isuse...«

Nasljeđivanje.

Njegov je otac istraživao zakone o nasljeđivanju.

Saxton je podignuo glavu u smjeru glasova. U toj su sobi već postali glasniji, iako i dalje prigušeni još jednim zatvorenim vratima preko puta.

Kakav se to sastanak održavao u privatnoj sobi njegova oca?

Strašno neobično. Nikad nikog nije puštao tamo, klijentima nije dopuštao niti da mu dolaze u kuću.

Radilo se o nečem ozbiljnom, a Saxton nije bio glup. Među glimerom je postojao jedan klan koji je bio protiv Wratha, a očito je i njegov otac bio upleten.

Nije bilo razloga da se zamaraju idućom generacijom kraljeva ako nisu aktualnog držali na nišanu.

Zaobišao je stol, gledajući svaku otvorenu stranicu. Što je više gledao, postajao je sve zabrinutiji.

»Sranje«, bio je to jedan od rijetkih slučajeva da je opsovao. Bilo je to loše. Jako loše.

»Zašto, tako da se odmah potom možeš pretvarati da me nisi ni čuo?«

Zanimljiva pomisao. »Ne.«

»Napast će našeg oca i majku.«

Trez je ponovno ustao, a tog mu puta nije trebala dodatna pomoć. Sranje. Mogao je očekivati takvo što od s'Hisbe, ali...

»Kako?«

»Što misliš kako?« Njegov je brat prestao nježno maziti uho crne mačke i počeo je maziti ispod brade. »Počet će s njom.«

Protrljao je lice. »Isuse Kriste. Nisam očekivao da će visoki svećenik biti tako...«

»Ne on. Ne. On je bio *druga* osoba koja me sinoć došla posjetiti.«

»Koliko je sati?« iako je činjenica da se kroz prozor vidjela noć djelomično odgovarala na to pitanje. »Zašto me nisi probudio kad si došao doma?«

»Pokušao sam. Tri puta. Već sam namjeravao pozvati hitnu pomoć kad si se napokon probudio.«

»I, što je rekao visoki svećenik?«

»s'Ex je taj zbog kojeg se moramo brinuti.«

Trez spusti ruke. Promatrajući brata, bio je siguran da je pogrešno čuo. »Oprosti, tko?«

»Nije baš ime koje treba ponavljati, zar ne?«

»O, Bože.« Kog vraga kraljičin krvnik ima posjećivati njegova brata? S druge strane... »Stvarno podižu uloge, zar ne?«

iAm je sjedio na rubu kreveta, a madrac se nakrivio pod njegovom težinom. »U slijepoj smo ulici, Trez. Nema više pretvaranja, nema nagovaranja. Probali su milom, sad će probati silom.«

Razmišljajući o svojim roditeljima, Trez jedva da im je mogao zamisliti lica. Posljednji put kad ih je vidio... Pa, eto još jedne stvari koje se nije mogao sjetiti. A što mu je bilo kristalno jasno? Odaja u kojoj su živjeli. Sva u mramoru. Zlatni lusteri. Svileni tepisi. Sluge posvuda. Dragulji koji su visjeli s lusteru kako bi stvorili svjetlucavi efekt.

Nisu tako počeli, i to je bila još jedna stvar koju je mogao zamisliti. Rođen je u skromnom dvosobnom stanu u zabačenom dijelu zemlje, dovoljno lijepom po nekim normalnim standardima.

Ni blizu onome što su dobili kad su prodali njegovu budućnost.

A nakon toga? Kad su se promaknuli među najbolje od najboljih? Poslali su ga da ga odgoji kraljičino osoblje i ostavili ga samog u bijeloj sobi. Tek nakon što je noćima odbijao hranu i piće, poslali su mu iAma.

I tako je započeo njihov disfunkcionalni odnos.

Otada je nekako iAm postao odgovoran za njegovo funkcioniranje.

»Sjećaš li se kad smo ih posljednji put vidjeli?« čuo je vlastiti glas.

»Na onoj zabavi. Znaš, za kraljicu.«

»Oh... Tako je.« Njihovi su roditelji sjedili s kraljičnim Princepsima, kako su ih zvali. Na istaknutom mjestu. Nasmiješeni.

Nisu primijetili ni njega ni iAma kad su ušli, ali to nije bilo neobično. Jednom kad su ga prodali, postao je kraljičino vlasništvo. A čim su i iAma unovačili u službu kako bi izgadio situaciju, ni iAm im više nije pripadao.

»Nikad se nisu ni osvrnuli za mnom, zar ne«, promrsio je Trez. »Ja sam im bio samo roba. A, čovječe, koju cijenu su za nju dobili.«

iAm je šutio, kao i obično. Samo je sjedio i mazio mačku.

»Koliko imam vremena?« upitao je Trez.

»Moraš krenuti večeras«, tamne oči ga pogledaše. »Tipa, sad.«

»A ako ne krenem...« Nije bilo potrebe da mu odgovara na to pitanje, a iAm se nije ni trudio. Ako ne ustane iz tog kreveta i preda se, njegovi će roditelji biti zaklani. Ili još gore.

Vjerojatno još gore.

»Totalno su dio cijelog tog sustava«, rekao je. »Zbilja su dobili što su tražili.«

»Znači, ne ideš.«

Jednom kad stupi nogom na Teritorij, više nikad neće smjeti vidjeti vanjski svijet. Kraljičina straža zatvorit će ga u labirint hodnika i zaključati ga tako da postane muški ekvivalent haremske žene, odvojen čak i od vlastitog brata.

U međuvremenu, njegovi su roditelji bezbrižno živjeli svoje živote.

»Pogledala me«, promrmljao je. »Te noći na zabavi. Njezine su oči pronašle moje, i uputila mi je onaj tajni, mali, nadmoćan osmijeh. Kao da je napravila sve prave poteze, a uz to se nije morala mučiti sa mnom. Kakva jebena majka to radi?«

»Znači, pustit ćeš ih da umru?«

»Ne.«

»Znači, ideš natrag.«

»Ne.«

iAm je odmahnuo glavom. »Postoje samo dvije mogućnosti, Trez. Znam da si ljut na njih, na kraljicu, na sto tisuća stvari. Ali stigli smo do raskrižja i postoje samo dvije mogućnosti. Stvarno to moraš shvatiti... A ja ću ići s tobom.«

»Ne, ti ćeš ostati ovdje.« Dok je njegova pomućena glava pokušavala pojmiti sve te mogućnosti, mozak mu se pretvorio u kašu. »Osim toga, ne idem.«

Sranje, morao se nahraniti prije nego se uhvati ukoštac s tim.

»Jebote, ta ljudska krv je sranje«, promrsio je, trljajući sljepoočnice kao da bi mu trenje moglo pokrenuti inteligenciju. »Znaš što? Zbilja ne mogu sad o tome razgovarati, i to ne zato što sam šupak. Doslovno ne mogu razmišljati.«

»Poslat ću nekoga.« iAm je ustao i otišao do vrata koja su dijelila njihove sobe. »A onda ćeš morati odlučiti. Imaš dva sata.«

»Hoćeš li me mrziti?« provalio je.

»Zbog njih?«

»Da.«

Prošlo je dosta vremena prije nego je dobio odgovor. Mačka je prestala presti, a iAmova se ruka umirila na njenom vratu.

»Ne znam.«

Trez je kimnuo. »Pošteno.«

Vrata su se zatvorila, a njegov je brat već bio na putu kad je Trezu proradio kliker.

»Ne Selenu«, viknuo je. »iAm! Hej! Ne Selenu!«

Što se nje tiče, nije vjerovao samome sebi ni kad je imao dobar dan, a posljednje što mu je sad trebalo bila je njezina blizina.

Dvadeset sedmo poglavlje

Kad je Wrath pokucao na vrata pred sobom, nije znao kog vruga radi. Možda će imati sreće pa nitko neće odgovoriti.

Trebalo mu je više vremena da se pripremi za ovako nešto.

No, ne ide. Vrata su se rastvorila, a duboki je glas rekao: »Hej. Što ima?«

Dok je pokušavao smisliti odgovor na to pitanje, sklopio je oči iza svog poveza. »Z...«

»Da. Hej.« Brat se nakašljao. Što je još više naglasilo tišinu. »Da. Dakle. Što ima?«

Iznenada, kao da ga je svemir šutnuo u jaja, prolomio se dječji plač. »Ah, čuj, taman sam je dizao iz kreveta. Ljutiš se?«

Wrath je provukao prste kroz kosu. »Ne, ne, sve kul.«

»Hoćeš da dođemo poslije do tvog ureda?«

Pitao se kako je soba izgledala iznutra. Zamislio ju je prema onome što je Beth opisala. Nakrcano, pomislio je. Ugodno. Veselo.

Ružičasto.

Nešto u čemu se Z ni mrtav ne bi htio zateći prije nego je upoznao Bellu.

»Wrath? Što se zbiva?«

»Smeta ti ako uđem?«

»Ah... Naravno. Da, mislim, Bella je na treningu, tako da ćemo imati malo privatnosti. Ali možda bi mogao...«

Škriiiiiiiiiiiiiip!

»... pripaziti kamo staješ.«

Wrath je podignuo cipelu, a igračka koju je nagazio opet se napuhala šušteći. »Jebote, jesam li je slomio?«

»Mislim da je to pseća igračka, zapravo. Da, prilično sam siguran da ju je uzela od Georgea dolje. Hoćeš je natrag?«

»Ima ih on dovoljno. Neka je uzme.«

Kad je zatvorio vrata, bio je bolno svjestan činjenice da oboje pričaju o svojim mladuncima — samo što je Wrathovo imalo četiri šape i rep.

Barem se nije morao bojati da će ga George naslijediti ili da će biti slijep.

Z-jev glas došao je iz udaljenijeg dijela sobe. »Možeš sjesti na rub kreveta ako odeš pet metara ravno.«

»Hvala.«

Nije mu se naročito ni sjedalo, ali ako ostane stajati, poželjet će koračati, a neće proći mnogo vremena prije nego se spotakne o nešto što nije igračka.

Dolje u kutu, Z je nježno pričao svojoj kćerki. Riječi su se nizale u nekakav ritam kao da joj govori nešto kroz pjesmicu. Kao odgovor se čulo razno gugutanje.

A onda se začulo nešto što je zvučalo zastrašujuće jasno: »Tata.«

Wrath se lecnuo iza svog poveza i zaključio da bi mogao konačno to obaviti. »Beth je htjela da popričam s tobom.«

»O čemu?«

Dok je zamišljao Z-ja kojeg je tako dobro poznao, zamislio je brata za kojeg je bio uvjeren da će jednog dana samo eksplodirati i povesti pet-šest drugih za sobom: kosa na jež, ožiljak na licu, oči crne i neprozirne poput očiju morskog psa, sve dok se Bella nije pojavila. A onda su postale žute — barem onda kad nije bio ljut, a to se više nije događalo osim ako nije bio na terenu.

Velika promjena.

»Držiš li je?« upitao je Wrath.

Nastala je pauza. »Samo da joj zavežem ovu mašnu otraga — drži se, curo. Okej, hajde gore. Nosi ružičastu haljinu koju joj je Cormia sama sašila. Mrzim ružičasto. Ali na njoj mi se sviđa — nemoj nikom reći.«

Wrath je lomio prste. »Kakva je?«

»Ako zbilja ne mrziš ružičasto? Prilično jebeno... mmm, strašno ženskasta.«

»Aha.«

»Nemoj mi reći da Lassiter i od tebe radi metroseksualca. Čuo sam da je nagovorio Manella da ode s njim na pedikuru, ali nadam se da je to samo trač.«

Bilo je teško ignorirati lakoću s kojom je brat pričao. Sasvim normalno. S druge strane, on je imao svoju obitelj, njegova je šelan bila na sigurnom, a redovito je nestajao u podrumu s Mary, koliko već dugo?

Nitko nije točno znao o čemu su dolje razgovarali. Ali svi su mogli pretpostaviti.

»Zapravo, ne znam zašto sam tu«, Wrath je grubo rekao.

Lažov.

Koraci su se približili, a onda se čulo ravnomjerno škripanje, kao da je muškarac sjeo u stolicu za ljuljanje i njihao se naprijed-natrag. Očigledno se i Nalli sviđao novi položaj pa je još malo gugutala.

Nježno škripanje značilo je da je Z dohvatio drugu igračku i da je njome zabavlja. »Radi se o Bethinom druženju s Laylom?«

»Jesam li ja jedina osoba koja to nije znala?«

»Ne izlaziš baš često iz svog ureda.«

»Još jedan razlog da ne poželim imati dijete.«

»Dakle, istina je.«

Wrath je pognuo glavu i poželio da vidi, samo kako bi se mogao pretvarati da nešto proučava. Pokrivač na krevetu. Vlastite čizme. Sat.

»Da, Beth želi dijete.« Odmahnuo je glavom. »Mislim, kako je tebi to uspjelo? Da Bella zatrudni. Mora da te užasavala sama pomisao na to.«

»Nije bilo planiranja. Ušla je u razdoblje potrebe, a kad je sve krenulo... Hoću reći, imao sam lijekove. Molio sam je da mi dopusti da se pobrinem za nju. Na kraju sam napravio ono što muškarac radi kako bi njegova žena to preživjela. Trudnoća je bila opaka, ali porod me plašio više od ičega što sam prošao u svom životu.«

S obzirom na to da je tip bio seksualni rob, koliko dugo? I to je već nešto govorilo.

»Poslije toga«, Z je polako nastavio, »nisam spavao dobrih četrdeset osam sati. Toliko dugo mi je trebalo da se uvjerim da Bella neće iskrvariti i da je Nalla živa i da će takva i ostati. Kvragu, možda je čak bilo tjedan dana.«

»Je li bilo vrijedno toga?«

Nastala je duga tišina, a Wrath bi se okladio u lijevo jaje da je brat zurio u lice svoje kćeri. »Mogu reći da jest, jer su obje preživjele. Ali da to nije bio slučaj? Moj bi odgovor bio drugačiji — koliko god volio svoju kćerku. Bilo kako bilo, kao i kod svih združenih mužjaka, Bella je moja primarna briga, čak i pored djeteta.«

Wrath je lomio prste jedne ruke. A onda se prebacio na drugu. »Mislim da se Beth nadala da ćeš me natjerati da se predomislim.«

»Ne mogu to učiniti. Nitko ne može — to je ta teška narav združenih mužjaka. Onaj s kim bi zbilja trebao popričati je Tohr. Ja sam samo upao u ovo — i naj sretniji sam kučkin sin na svijetu jer je sve ispalo kako treba. Tohr, s druge strane, on je to odabrao. On je imao muda da baci kockice, znajući rizik. A onda je njegova Wellsie umrla.«

Iznenada se Wrath sjetio kako je išao u ured pokraj sportskih dvorana, tražeći tog ratnika, s cijelim Bratstvom za leđima. Pronašao je Tohru kako sjedi s Johnom, telefon mu je bio na uhu, a očaj je prekrio sve, od njegova blijedog lica i ruke kojom je držao slušalicu, do izraza lica koji se sledio kad je podigao pogled i sve ih zatekao tamo, na vratima.

Isuse Kriste, ta mu je uspomena bila svježa kao da se jučer dogodila. Iako je u međuvremenu Tohr našao Autumn i nastavio dalje, onoliko koliko je to jednom muškarcu moguće.

Wrath je odmahnuo glavom. »Ne znam mogu li to s njim.«

Usljedila je još jedna duga tišina, kao da i Z razmišlja o toj noći. Ali onda je Zsadist blago rekao: »On ti je brat. Ako će i za koga to učiniti... bit će to za tebe.«

Iste sekunde kad je Beth ušetala u veličanstveno predvorje kuće Bratstva, zaustavila se na mjestu.

Isprva nije mogla raspoznati polomljenu hrpu drva koja je stajala ispod luka na ulazu u sobu s bilijarom. Ali onda ga je izdala rasparana zelena koža. Bilijarski stol. Kao da je netko navalio na njega motornom pilom.

Prišavši bliže, provirila je unutra i osjetila kako joj se vilica rastvorila.

Sve je bilo polomljeno. Od kauča do lustera, od TV-a do šanka.

»On je u redu«, rekao je muški glas iza nje.

Okrenuvši se, pogledala je u Z-jeve žute oči. U Bratovu je naručju bila Nalla, odjevena u slatku ružičastu haljinu s visokim strukom i blistavom suknjicom koju će prerasti za nekoliko mjeseci. Toliko o slatkoći. Male bijele Mary Jane cipelice blistale su joj na nožicama, a asimetrična bijela mašna pridržavala je šarene uvojke.

Oči su joj bile žute, kao tatine, ali je njezin osmijeh bio do kraja Bellin, širok, pun povjerenja, prijateljski.

Bože, kako je boljelo gledati ih. Naročito kad je znala uzrok destrukcije u drugoj sobi.

»Nazvao me«, rekla je.

»Zato si došla doma?«

»Došla bih svejedno.«

Z je kimnuo. »Dobro. Sinoć je bila prava predstava.«

»Očito.« Osvrnula se preko ramena. »Kako se...?«

»Zaustavio? Lassiter ga je pogodio strelicom. Srušio se kao kamen i dobro, dugo odspavao.«

»Nisam to htjela pitati, ali... da.« Trljala je svoje hladne dlanove jedan o drugi. »A, znaš li gdje je?«

»Rekao mi je da si mu rekla da popriča sa mnom.«

Dok je promatrala Z-ja, sjetila se kad ga je prvi put srela. Bože, bio je zastrašujuć — i to ne samo zbog ožiljka. U to je vrijeme imao ledeni pogled, kao i onaj neki ubojiti fokus koji ju je pogodio ravno u središte grudi.

Sad? Sad joj je bio poput brata... Osim kad je Wrath bio u pitanju. Za njega je Wrath uvijek bio na prvom mjestu.

To je vrijedilo za svu Braću, a imajući na umu ono što je Wrath učinio u sobi s igrama, nije to bilo ni tako loše.

»Mislila sam da bi mu to moglo pomoći.« Bože, to je zvučalo baš jadno. »Hoću reći...«

»Otišao je pronaći Tohra.«

Beth je sklopila oči. Nedugo zatim, rekla je: »Ne želim ništa od ovoga, znaš. Samo da smo načisto.«

»Vjerujem. A ni ja ne želim ovo za vas dvoje.«

»Možda ćemo pronaći način.« Kad se okrenula prema stepenicama, val iscrpljenosti poklopio ju je kao tona cigli. »Slušaj, ako ga vidiš, reci mu da sam otišla gore istuširati se. I ja sam imala dug dan.«

»Dogovoreno.«

Kad je prošla pored brata, šokirala se kad se njegova ruka spustila na njezino rame i stisnula ga u znak podrške.

Dobri Bože, da joj je netko prije koju godinu rekao da će joj neki ratnik ponuditi išta osim pištolja u glavu, nema šanse da bi povjerovala. A činjenica da je trenutno držao pravu bebu s reklama u svom mišićavom naručju, i da je ta ista beba zurila u njegovo lice s ožiljkom s apsolutnim, potpunim obožavanjem?

Vrba rodila grožđe. Sjekire padaju s neba. Miley Cyrus se pristojno obukla.

»Žao mi je«, rekla je hrapavim glasom, znajući da se iza bliskosti među braćom krije istinska zabrinutost za dobrobit drugih. Problemi jednog od njih bili su problemi svih zajedno.

»Reći ću mu da si sigurno stigla kući«, rekao je Z. »Idi se odmoriti. Izgledaš premoreno.«

Kimnula je i krenula uz stepenice, vukući svoje umorno tijelo jednu po jednu stepenicu. Kad se popela na drugi kat, zagledala se kroz otvorena vrata ureda.

Prijestolje i golemi stol za kojim je sjedio nadvili su se poput čudovišta; staro drvo i drevni uresi bili su opipljiv prikaz niza nasljednika koji su služili njihovoj vrsti tko zna koliko dugo. Ona nije znala. Nije mogla ni nagađati.

Toliko je parova žrtvovalo svoje prvorođene sinove za položaj koji, prema onome čemu je sama posvjedočila, ne samo da je bio nezahvalan, već i uistinu opasan.

Može li ona staviti vlastito meso i krv u tu poziciju, pitala se. Može li osuditi osobu u čijem je stvaranju sama sudjelovala, na isto mjesto na kojem je sjedio njezin muž i patio?

Zakoračivši preko praga, prešla je preko Aubusson tepiha i zastala ispred dva simbola monarhije. Zamišljala je Wratha tamo, svu tu papirologiju i muku, poput tigra zarobljenog u zoološkom vrtu, dobro uhranjenog, brižno paženog... No ipak, zarobljenog.

Sjetila se vremena dok je još radila za *Caldwell Courier Journal*, za Pizdu Dicka, kao novinarka-urednica u njegovu muškom klubu, dok joj je on pokušavao gledati pod suknju. Toliko se žarko željela izvući odatle, a Promjena i susret s Wrathom su je spasili.

A što će Wratha spasiti? Kako će se on izvući iz ovoga?

Osim da abdicira, njegov jedini spas bio je... da ga ubiju ili Xcor ili Banda kopiladi.

Vau. Super budućnost.

A njezino je rješenje bilo da ugrozi vlastiti život pokušavajući zatrudnjeti. Nije ni čudo da je poludio.

Prošavši prstima preko detaljno razrađenog ruba stola, otkrila je da zavijuci zapravo formiraju vinovu lozu. A uz lišće su bili upisani datumi...

Kraljevi i kraljice. Njihova djeca.

Dugo naslijeđe čiji je Wrath trenutni predstavnik.

Neće se on toga odreći. Nema šanse. Ako se sad osjećao nemoćnim, odricanje od prijestolja dokrajčit će ga. Već je prerano izgubio roditelje — kad bi sad prepustio njihovo naslijeđe nekom drugom? Bio bi to udarac koji nikad ne bi prebolio.

Ali ona je i dalje htjela imati dijete.

Međutim, što je duže tamo stajala, sve se više pitala je li vrijedno toga, ako mora žrtvovati muškarca kojeg je voljela. A to će biti krajnji rezultat — pod uvjetom da može zatrudnjeti i roditi zdravo dijete, ako budu imali sina, i on će tu završiti.

A ako bude imala kćer? Za koga god se bude udala, ta će osoba preuzeti vlast, a onda će njezina kćer imati to zadovoljstvo da promatra svog muškarca kako ludi od pritiska.

Kako god da okreneš, krasno naslijeđe.

»Kvragu«, izdahnula je.

Znala je da je Wrath Kralj kad se s njim združila— ali za nju je tada već bilo prekasno. Bila je zaljubljena preko ušiju i, bio on zaštitar ili vrhovni vladar, namjeravala se vjenčati.

U to vrijeme nije razmišljala o budućnosti. Biti s njim bilo je dovoljno.

Ali hajde, sve i da je bila svjesna posljedica...

Ne. I dalje bi obukla Wellsienu prekrasnu crvenu haljinu i odšetala kako bi je isprepadali onda kad je Wrath urezao njeno ime na svojim leđima.

U dobru i zlu. U zdravlju i bolesti, kako bi ljudi rekli.

S djetetom... Ili bez njega.

Kad se konačno okrenula, uspravila se i izišla iz sobe podignute glave. Oči su joj bile bistre, srce joj je bilo smireno, ruke su joj bile mirne.

Život nije švedski stol pa da možeš napuniti tanjur čime god poželiš. Niste mogli birati predjelo i priloge i vratiti se po još, ako vam je ostalo tri zalogaja mesa i ako vam je ponestalo pire krumpira. Dovraga, ako bi logično razmišljala o svemu tome, Prava Ljubav skupa sa Sretnim Brakom i Uzbudljivim Seksualnim Životom već je bio trostruki dobitak.

Imali su dobre razloge protiv djeteta. A možda će se to i promijeniti u budućnosti, možda će Xcor i Kopilad otići u grob, glimera će se osvijestiti, a Degradacijsko društvo će prestati ubijati...

Vrba će roditi grožđe. Sjekire popadati s neba.

Miley će zagrijati stolicu svojom vrcravom guzom i zaposliti se u državnoj službi.

Kad se Beth uputila prema privatnom stubištu koje je vodilo na treći kat, poželjela je da je došla do tog zaključka prije nego je Wrath otišao potražiti Tohra, ali to je bio još jedan val koji je pokrenula i koji nije mogla obrnuti unatrag.

No, mogla je spriječiti da stvari odu još dalje.

Ma koliko boljelo, mogla je odabrati drugačiji put i oboje ih izbaviti iz muka.

Za Boga miloga, pa nije bila prva žena na planetu koja ne može imati dijete samo zato što ga želi. A neće biti ni zadnja. Sve te žene? Nastavile su dalje. Živjele su svoje živote i išle dalje — a nisu imale njezina Wratha...

On joj je bio i više nego dovoljan.

A kad god pomisli da nije? Vratit će se natrag i sjesti ispred onog stola... Stat će u cipele svog helrena i pokušati malo hodati u njima.

Nije htjela iznevjeriti svog oca, a nikad ga nije ni sreala. Za Wratha, biti Kralj je bio jedini način da to poštuje — a činjenica da ne želi osuditi iduću generaciju na prijestolje?

Bio je to jedini način da zaštiti djecu koju nikad neće imati. Rolling Stonesi su imali pravo. Ponekad ne dobiješ ono što želiš. Ali ako već imaš sve što ti treba? Život je lijep.

Dvadeset osmo poglavlje

S

voj bratić će se združiti.«

Bio je to pozdrav koji je Saxton dobio dok su ga uvodili kroz vrata očeve sobe.

Eto ga, pomislio je. A idući put kad budu razgovarali, nesumnjivo će se raditi o tome kako je spomenuti bratić dobio savršeno zdravog dječaka koji će izrasti u *normalnu* osobu. Valjda mu je to bio »poklon« za rođendan — izvješće o nekom rođaku koji je živio ispravnim načinom života i poruka kako je u očima svog oca sramota za obitelj i potraćeni DNK.

Zapravo, radosna mala izvješća započela su nedugo nakon što je njegov otac saznao da je *gay*. Sjećao se ama baš svake izjave, poredao ih je kao ružne male figurice na polici svoga uma. Njegov apsolutni, nepremašeni favorit? Vijest od prije par mjeseci o jednom *gay* mužjaku koji je izišao vani s nekim drugim *gay* mužjakom i završio tako da ga je u nekoj uličici pretukla skupina ljudi.

Njegov otac nije imao pojma da priča o vlastitom sinu.

Zločin iz mržnje bio je vrhunac njegova prvog izlaska s Blayom i umalo je umro od ozljeda. Nije mogao otići potražiti liječničku pomoć. Havers, jedini doktor njihove vrste, bio je predani tradicionalist i redovito je odbijao pružati liječenje deklariranim homoseksualcima. A otići ljudskom doktoru nije bila opcija. Da, u gradu je bilo bolnica koje su bile otvorene dvadeset četiri sata na dan, ali iskoristio je svu svoju energiju kako bi se dovukao doma i previše se sramio da bi i od koga zatražio pomoć.

Ali pojavio se Blay i između njih se sve promijenilo.

Barem neko vrijeme.

»Jesi li čuo što sam rekao?« upitao je otac.

»Divno za njega, o kojem bratiću se radi?«

»Enochov sin. Dogovoreno vjenčanje. Obitelji će provesti vikend na jahanju kako bi proslavili.«

»Na njihovom imanju ovdje ili u Južnoj Karolini?«

»Ovdje. Vrijeme je da naša vrsta ponovno pokrene prave tradicije u Caldwellu. Bez tradicije ne vrijedimo ništa.«

Čitaj: ni ti ne vrijediš ništa ako ne počneš poštovati pravila.

Iako je, jasno, njegov otac volio formulirati svoje zapovijedi učenijim izrazima.

Saxton se namrštitio, konačno pogledavši u muškarca. Sjedeći iza svog stola, Tyhm se uvijek doimao mršavim. Njegova figura bila je nalik Ihabodu Craneu, u odijelu koje mu je visjelo s ramena poput mrtvačkog pokrova. U usporedbi s posljednjim posjetom, kao da je izgubio na težini, a oštre crte njegova lica držale su kožu kao što bi klinovi držali šator.

Saxton nije nimalo nalikovao svom ocu, ta tamna kosa i tamne oči, blijeda koža i vitko tijelo, ništa od toga nije mu podarila genetska lutrija. Umjesto toga, njegova majka i on nalikovali su jedno drugom kao jaje jajetu i po rasporedu i po uređenju, lijepi i sivooki, sa zdravim sjajem tena.

Njegov otac je često znao spomenuti koliko slični svojoj mamen — a kad malo bolje promisli, nije bio siguran je li to mislio kao kompliment.

»Onda, kojim se poslom baviš?« promrmljao je njegov otac lupkajući prstima po kožnatom upijaču tinte.

Iznad njegove glave, djedov portret nadvisivao se nad njim s jednako nezadovoljnim izrazom lica.

Dok su Saxtona probadala dva para uskih očiju, osjetio je gotovo neodoljiv poriv da iskreno odgovori na to pitanje. Saxton je zapravo bio Prvi Kraljev savjetnik. A čak i u takvim vremenima, kad je poštovanje prema monarhiji bilo manje no ikad, to je i dalje bilo impresivno.

Naročito nekome tko je poštovao zakone kao njegov otac. Ali ne, Saxton je pomislio. To će zadržati za sebe.

»Kao i prije«, promrsio je.

»Povjerena imovina prilično je komplicirano područje. Bio sam iznenađen da si to odabrao. Tko su neki od vaših najnovijih klijenata?«

»Znaš da ti ne smijem otkriti tu informaciju.«

Njegov je otac na to samo odmahnuo rukom. »Sigurno nije nitko koga znam.«

»Ne. Vjerojatno ne.« Saxton se pokušao malo osmjehnuti. »A ti?«

Očevo se držanje istog trena promijenilo, suptilno gađenje se povuklo, a zamijenila ga je maska koja je otkrivala koliko i ploča od škriljevca. »Uvijek ima stvari koje privuku moju pažnju.«

»Naravno.«

Dok su se oni tako dobacivali riječima, razgovor je ostao izvještačen i nebitan, a Saxton je kratko vrijeme stavljaajući ruku u džep i dodirujući iPhone. Planirao je odlazak i pitao se kad će se dogoditi.

I onda je došao trenutak.

Telefon na stolu, onaj koji se trebao doimati »starinskim«, zazvonio je elektronskim zvonom koje je zvučalo stvarno, koliko je moglo zvučati išta što zapravo nije bilo od mjedi.

»Ostavljam te«, rekao je Saxton zakoračivši unatrag.

Njegov je otac zurio u pomno skriven digitalni ekrančić... Kao da je zaboravio kako se odgovara na telefon.

»Doviđenja, oč...«

Saxton se zaustavio. Otkako je otkrio svoju seksualnu orijentaciju, bila je to riječ prostija od ijedne psovke — barem kad bi je on koristio.

Budući da mu je otac samo mahnuo da ode, osjetio je trenutno olakšanje. Inače je najgori dio osobnog posjeta bio upravo rastanak. Dok bi odlazio, njegov bi se otac obično morao suočiti s još jednim neuspjelim pokušajem da ga dozove pameti, i uvijek bi se iznova ponavljao taj marš srama.

Saxton se nije deklarirao pred svojom obitelji. Nije ni namjeravao da njegov otac uopće sazna.

Ali netko se izbrbljao i bio je prilično siguran da zna tko.

Stoga bi svaki put kad bi odlazio ponovno doživljavao onaj trenutak kad su ga izbacili iz te iste kuće, otprilike tjedan dana nakon što mu je majka umrla. Šutnuli su ga van samo s odjećom koju je imao na sebi, bez novca, bez mjesta na koje bi se mogao skloniti prije zore koja se približavala.

Poslije je saznao da su sve njegove stvari ritualno spaljene u šumi iza velike kuće. Još je jednom praktično iskorištena sva ta poljoprivredna površina.

»Zatvori vrata za sobom«, viknuo je njegov otac.

Sa zadovoljstvom ga je poslušao. Tiho zatvorivši vrata za sobom, barem tog puta nije tratio ni trenutka na bol. Osvrnuvši se ulijevo i udesno, osluškivao je.

Tišina.

Brzo se krećući, otišao je natrag do primaće sobe, kroz knjižnicu, zatvarajući sva vrata za sobom. Izvadivši svoj mobitel počeo je fotografirati, a srce mu je divlje lupalo. Nije se ni trudio namjestiti kut ili učiniti išta specijalno — sve do čega mu je stalo bilo je da su fokus i svjetlo dobri i da se ne miče...

Zvuk otvaranja vrata točno iza njega natjerao ga je da se brzo okrene.

Njegov se otac doimao zbunjenim dok je stajao na vratima koja su vodila izvan njegova ureda. »Što to radiš?«

»Ništa. Samo sam gledao tvoje knjige. Prilično su impresivne.«

Tyhm je gledao u vrata koja je Saxton zatvorio za sobom, kao da se pita zašto su zatvorena. »Nisi smio ući ovamo.«

»Žao mi je.« Krišom je gurnuo mobitel u džep i nagnuo se gornjim dijelom tijela kao da kima prema knjigama. »Samo sam se... divio tvojoj zbirci. Moje su umotane u tkaninu.«

»Imaš set Starih zakona?«

»Imam. Otkupio sam ih s jednog posjeda.«

Njegov je otac zakoračio naprijed i dotaknuo stranice najbliže knjige, rastvorene na okruglom stolu. Ljubav kojom je dirao te riječi, taj papir, te nežive predmete... dala je naslutiti kako Saxton možda i nije najveće razočaranje u njegovom životu.

Kad bi ga i zakon iznevjerio? To bi ga slomilo.

»O čemu se radi?« Saxton je blago upitao. »Čuo sam da su upucali Kralja, a sad... tu su tekstovi o nasljeđivanju.«

Budući da nije dobio odgovor, pomislio je da bi možda trebao brzo otići. Postojala je velika šansa da se njegov otac udružio s Bandom kopiladi, i bila bi ludost misliti da bi Tyhm i na sekundu oklijevao predati svog homoseksualnog sina neprijatelju.

Ili u slučaju njegova oca, saveznicima.

»Wrath nije Kralj naše vrste«, Tyhm je odmahnuo glavom. »Ništa dobro nije se dogodilo otkako je njegov otac umro. E, to je bio vladar. Bio sam mlad kad sam bio na dvoru, ali sjećam se Wratha, i dok sinu nije stalo do tradicije... njegov je otac bio sjajan Kralj, mudar čovjek, strpljiv i veličanstven. Ova je generacija takav neuspjeh.«

Saxton se zagledao u pod. Iz nekog apsurdnog razloga, primijetio je da su mu cipele savršeno ulaštene. Sve su mu cipele bile takve. Čiste i uredne, posložene.

Bilo mu je teško disati. »Mislio sam da se Bratstvo... dobro brine za sve. Nakon racija, ubili su mnoge koljače...«

»Činjenica da si koristio riječ nakon kako bi pobliže označio racije govori dovoljno. Sramotan komentar. Wrathu uopće nije bilo stalo do vlasti sve dok nije oženio onu svoju mješanku. Tek tada, kad je poželio kontaminirati prijestolje njezinim nečistim ljudskim genima, odlučio je biti Kralj. Njegovom se ocu to ne bi svidjelo, da neki čovjek nosi prsten njegove majke. To je sramota koja...« morao je pročistiti grlo. »Jednostavno ne može proći.«

Kad je Saxton shvatio što sve to znači, osjetio je kako mu je krv nestala iz glave. O, Bože... Kako to nisu predvidjeli?

Beth. Sredit će ga preko nje.

Njegov je otac podignuo bradu. Adamova jabučica na njegovom vratu stršala je kao šaka. »Nešto se mora učiniti. Mora se... učiniti nešto oko tih loših odluka.«

Kao oko odluke da budeš *gay*, Saxton je dovršio umjesto njega. A onda mu se upalila lampica...

Kao da se njegov otac pridružio svemu tome samo zato što nije mogao učiniti ništa oko neuspjeha s vlastitim potomkom.

»Wrath će biti maknut s prijestolja«, Tyhm je rekao s novim naletom snage. »A netko drugi, netko tko nije odlutao od osnovnih vrijednosti naše vrste, stupit će na njegovo mjesto. Očekivana posljedica za nekog tko ne radi posao kako treba.«

»Čuo sam...« Saxton se zaustavio. »Čuo sam da je to prava ljubav. Između Wratha i njegove Kraljice. Da se zaljubio u nju kad joj je pomagao oko Promjene.«

»Zabludjeli obično maskiraju svoje postupke rječnikom pravednih. Namjerno nam se pokušavaju dodvoriti. To ne znači da su dobro postupili ili da bi masa trebala podržati njihove loše odluke. Upravo suprotno — osramotio je našu vrstu i zaslužuje sve što ga čeka.«

»Mrziš li me?« provalio je Saxton.

Njegov je otac podignuo pogled s knjiga koje su trebale popločiti put do Kraljeve abdikacije. Kad su im se pogledi susreli iznad nacрта Wrathovog uništenja, Saxton je ponovno postao dijete koje je samo željelo da ga jedini otac kojeg ima voli i cijeni.

»Da«, rekao je njegov otac. »Mrzim.«

Sola je povukla nove traperice preko koljena i zastala. Pripremvši se, pažljivo je povukla gornji rub hlača preko rane na bedru.

»Nije loše«, promrmljala je kad ih je nastavila povlačiti preko stražnjice, nakon čega ih je zakopčala.

Malo široke, ali kad obuče novu bijelu košulju dugih rukava i široki plavi pulover koji su joj dali, nikad se ne bi reklo. Oh, a i Nikeice su joj savršeno pristajale — čak joj se i sviđao crveno-crni uzorak.

Ušavši u kupaonicu svoje bolničke sobe, provjerila je kosu u zrcalu. Sjajna i glatka, zahvaljujući feniranju kojim je počastila samu sebe.

»Izgledaš...«

Začuvši glas, okrenula se i ugledala Assaila pored kreveta. Oči su mu plamtjele preko sobe, tijelo mu se doimalo ogromnim.

»Prestrašio si me«, rekla je.

»Ispričavam se«, kratko joj se naklonio. »Nekoliko sam puta pokucao, a kako nisi odgovarala, prepao sam se da si pala.«

»To je zbilja... lijepo od tebe.« Da, *slatko* nikako nije mogla povezati s njim.

»Jesi li spremna da idemo doma?«

Sklopila je oči. Htjela je reći *da, naravno*, željela je vidjeti svoju baku. Ali isto tako se i bojala.

»Primijeti li se?« pitala je.

Assail joj je prišao, hodajući polako, kao da je znao da bi je i dahom mogao preplašiti. Podignuvši ruke, namjestio joj je kosu na ramenima. Potom joj je dodirnuo obraze.

»Ne. Neće ništa primijetiti.«

»Hvala Bogu«, Sola je izdahnula. »Ona ne smije znati. Razumiješ?«

»Savršeno.«

Okrenuvši se prema vratima koja su vodila van u hodnik, ponudio joj je svoj lakat... kao da je vodi na kakvu zabavu.

A Sola ga je prihvatila samo zato što ga je htjela osjetiti pored sebe. Osjetiti njegovu toplinu. Njegovu veličinu i snagu.

Na neki ju je način vraški mučila činjenica da će uskoro morati pogledati svoju baku u oči.

»Ne razmišljaj o tome«, rekao je dok ju je vodio niz dugački hodnik. »Moraš to upamtiti. Vidjet će ti na licu, ako tako ne učiniš. Ništa od toga nije se dogodilo, Marisol. Ništa od toga.«

Sola je bila donekle svjesna činjenice da su čuvari koji su ih dočekali kad su tek stigli na to mjesto, hodali iza njih. Imala je već dovoljno briga na pameti, a ta skupina muškaraca nije potegnula nijedan okidač onda kad su tek stigli u bolnicu. Bilo je teško zamisliti zašto bi se time zamarali sad kad iz nje odlaze.

Jedan od njih pojurio je naprijed i otvorio im čelična vrata, a Range Rover bio je točno tamo gdje su ga i parkirali. Pored njega, dva Assailova bratića mračno su stajala — dok ih je promatrala još nekolicina nevjerojatno opakih tipova.

Assail joj je otvorio stražnja vrata automobila i ponudio joj svoju ruku. Trebala joj je. Od uvlačenja u terenac toliko ju je jako zaboljelo bedro da su joj oči zasuzile. Ali čim su je zatvorili unutra, uspjela se sama zavezati pojasom, izvući ga ispod sebe i zakvačiti na pravo mjesto.

Sola se namrštila. Kroz zamagljeno staklo promatrala je kako Assail ide od jednog muškarca do drugog i pruža im ruku. Nisu razmijenili ni riječ, barem ne koliko je ona vidjela, ali nisu ni morali.

Assailov su pogled dočekale ozbiljne oči i suptilno kimanje glavama, puno poštovanja, kao da je među njima postignut nekakav dogovor.

A onda su Assailovi bratići uskočili u auto, Assail je sjeo na stražnje sjedalo pored nje i tako krenuše.

Tek se blijedo sjećala svih tih vrata i barikada kroz koje su morali proći kako bi dospjeli do tog mjesta, ali pretpostavila je da će put van biti beskonačno dug.

Barem je priželjkivala da bude takav. Nadala se da će, ako prođe dovoljno vremena, uspjeti uvjeriti malu djevojčicu u sebi da nije dvaput prekršila glavnu od deset Božjih zapovijedi, umalo bila silovana i morala unakaziti jedno tijelo kako bi se izvukla iz pakla.

Nažalost, sekundu i pol kasnije, već su bili na cesti Northway koja je vodila prema jugu i centru Caldwell. Definitivno se tako činilo.

Kad su se približili mostovima koji će ih prebaciti preko rijeke do puta kroz šumu, krenuli su prema Assailovoj utvrdi...

Super. Mozak se poigravao njome.

Trljajući umorne oči, shvatila je da se mora sabrati.

To se nije dogodilo.

»Znaš, možda imaš pravo«, tiho je rekla.

»Oko čega?« pitao je Assail sa sjedala pored nje.

»Možda je sve to bio samo san. Ružan, užasan san...«

Range Rover se popeo na most koji je preko rijeke Hudson vodio prema jugu, a kako je promet glatko tekao preko njega, do Assailove će kuće doći za svega pet ili deset minuta.

Okrenuvši se, promatrala je grad koji je nestajao za njima, sva ta svjetla, poput zvijezda koje su pale na zemlju.

»Ne znam mogu li je vidjeti«, čula je vlastiti glas.

»Nije se dogodilo.«

Promatrajući kako se obrisi grada sve više smanjuju, naredila je svom mozgu da učini isto sa svim tim slikama i mirisima i osjetima koji su bili tako blizu, preblizu. Vrijeme je bilo autocesta, a njezino tijelo i njezin mozak putovali su po njoj. Stoga je trebala nagaziti jebeni gas i pobjeći od tih prokletih četrdeset osam sati.

Prije nego je uopće toga postala svjesna, odvojili su se na usku cestu koja je vodila prema poluotoku koji je Assail posjedovao. A onda joj se stisnuo želudac kad se pred njima pojavila ona staklena kuća, njezina zlatna svjetlost prelijevala se po krajoliku kao da je cijelo mjesto bilo jedna velika zdjela zlata.

Otišli su otraga, svjetla automobila zaokrenula su prema stražnjem dijelu kuće. I tu je bila ona. Na kuhinjskom prozoru, podignula je glavu kako bi provirila van, posežući za kuhinjskom krpom... Solina je baka jurnula prema stražnjim vratima.

Iznenada, sve je isparilo iz Soline glave dok je petljala po vratima u potrazi za kvakom.

Assail ju je uhvatio za ruku. »Ne. Dok ne uđemo u garažu.« Za razliku od ostatka puta, to je potrajalo beskonačno dugo. Pojačana vrata kotrljala su se i otvarala polako, kao da imaju sve vrijeme ovoga svijeta.

Istog trena kad su stala na svoje mjesto, Sola je iskočila iz terenca i potrčala prema vratima. Bila su zaključana, a njenom napetom umu sve što je palo na pamet bilo je da još jače uhvati ručku i povlači je, povlači...

Netko ih je izdaleka otključao, jer se začulo *klik!* a onda su se vrata iznenada rastvorila.

Njezina je baka stajala na drugoj strani niskog predsoblja, usred kuhinje. Bijelu kuhinjsku krpu primaknula je licu, a mirisi domaće hrane bili su kao ljubav u zraku.

Sola je potrčala naprijed kad je njezina baka raširila jedine ruke koje su je ikada grlile.

Nije joj bilo sasvim jasno što su rekle na portugalskom, ali i jedna i druga užurbano su govorile. Sve dok je baka nije malo odmaknula od sebe i obujmila njezino lice svojim smežuranim rukama.

»Zašto tako tužna?« pitala je žena, palcem joj brišući suze. »Nikad tuga tebi. Nikad.«

Sola je osjetila kako ju je snažno privukla k sebi i naslonila na svoja široka prsa. Sklopivši oči, opustila je tijelo i pustila mozak da se ugasi.

Ništa više nije bilo važno. Bile su skupa. Bile su na sigurnom.

»Hvala ti, Bože«, šapnula je. »Hvala ti, dragi Bože.«

Dvadeset deveto poglavlje

Naravno da se radilo o Seleni.

Čim je Trez čuo kucanje na vratima svoje sobe, duboko je udahnuo... Da, njezin ju je miris preduhitrio, provukavši se ispod vrata.

Tijelo mu se istog trena ukrutilo, a ud mu se dizao prema donjem dijelu trbuha, gurkajući se ispod težine popluna.

Pošalji je natrag, govorio je jedan dio njega. Ako je u tebi ostalo imalo časti, pošalji je natrag...

To i nije bio baš najbolji argument. Na kraju krajeva, upravo je razmišljao o svojim roditeljima u grobu — kako je uopće mogao biti nabrijan...

Odmah je zaustavio taj mentalni vrtuljak. U tom je trenutku toliko žedao za krvlju da ne bi mogao smisliti ništa pametno. Najprije hrana. A onda... razmišljanje.

Tako je. Natrag na — molim te, Bože, ne Selena.

Problem je bio u tome što... tko bi drugi došao da ga usluži? U kući nije vidio nijednu Odabranicu osim nje i Layle, koja je trenutno bila izvan uporabe. A ako ne prihvati venu koju će mu ponuditi, jedina opcija bila mu je da se uputi u klub i obradi pet-šest žena ljudske vrste — što je bilo otprilike jednako privlačno kao i da popije motorno ulje.

Problem je bio i taj što je imao tako malo energije da nije bio ni siguran hoće li mu to biti dovoljno. Još jedna smiješna stvar? Činilo mu se da ne može ni ustati kako bi navukao traperice. Dakle, kako bi, dovraga uopće uspio otići do kluba Iron Mask i...

Tiho se kucanje ponovilo.

Gurnuvši ruku ispod pokrivača, pomaknuo je nabrekli ud tako da leži horizontalno, koliko je to bilo moguće, a zbog samog kontakta rukom morao je stisnuti zube.

Moraš to učiniti s njom, rekao je samom sebi. Jednom i nikad više.

»Selena...« Sranje, samo ime na njegovim usnama bilo je kao da je ponovno stavio ruku na ud.

Samo malo, nije je ni maknuo.

Kad je otvorila vrata, izvukao je ruku ispod pokrivača i bijesno se zapiljio u nju, kako bi ostala na mjestu.

Draga Marijo, majko Božja... Citirao je onog bostonskog policajca.

Izgledala je zanosno kao i uvijek, u onoj bijeloj haljini s podignutom kosom, no njegova ju je glad pretvorila u transcendentalnu viziju — koja mu je otišla ravno do kukova. Zdjelica, mu se odmah počela izvijati, ud je tražio nešto, bilo što od nje.

Loša ideja, pomislio je.

Očekivano, Selena je oklijevala na pragu, osvrćući se oko sebe kao da je osjetila naboj u zraku.

Bila je to njegova posljednja šansa da je pošalje natrag.

Nije ju iskoristio.

»Zatvori vrata«, rekao je glasom tako dubokim da se iskrivio.

»Patiš.«

»Zatvori ih.«

Klik.

Samo je jedna svijeća bila upaljena, ona pored duguljastog naslonjača, a žućkasto svjetlo kao da je prigušivalo i zvuk; sve u sobi bilo je pojačano, sve izvan nje utišano.

S druge strane, možda je za to bila kriva boja njezinih očiju.

Kad mu se približila, zavrнула je rukav i pokazala svoje blijedo zapešće. Reagiravši na to, njegovi ocnjaci ne samo da su se izdužili već su mu iskočili iz gornje čeljusti — sranje, nije htio ono što mu je namjeravala ponuditi. Htio je njezin vrat... htio je da bude gola i ispod njega, da joj zarije zube u vrat, a svoj ud u...

Zastenjavi, odmaknuo je glavu unatrag i stisnuo pokrivač šakama.

»Ne brini se«, brzo je rekla. »Evo, uzmi od mene.«

Unatoč zraku u sobi, pluća su mu odjednom počela čeznuti za kisikom. Plitko je udisao i izdisao kroz otvorena usta.

A onda je njezina ruka očešala njegovu, pa je opet zastenjao, pokušavši se odmaknuti. Stiskajući zube, znao je da je to *jako* loše.

»Selena, ne mogu... Ne mogu to učiniti...«

»Ne razumijem.«

»Trebala bi otići...« Jebote, jedva je uspio to izreći. »Otiđi, inače ću...«

»Jedi«, prekinula ga je. »Moraš jesti...«

»Selena...«

»Moraš zagristi moju venu...«

»... bolje bi bilo da odeš...«

Upadali su jedno drugom u riječ, ne dospijevajući nikamo, kad je i ona naposljetku uzela situaciju u svoje ruke. Isprva je pomislio da ga um vara, ali ne, bio je to miris svježe krvi u sobi. Njene.

Zarezala je vlastito zapešće.

Velika pogreška.

Zaurlavši, krenuo je na nju, ali ne na zapešće. Odljepio je od zgužvanog pokrivača i zgrabio je. Uhvatio ju je za ramena i prevrnuo preko svoga krila kako bi je polegao ravno na madrac.

Djelić sekunde poslije već se popeo na nju, pokrivač se gužvao među njima, a on joj je rukama zarobio zapešća na jastucima iznad njezine glave.

Samo jedan pogled u njezine zapanjene oči skamenio ga je na mjestu. Pa ipak se nije mogao maknuti s nje.

Kakvo dahtanje, disao je kao teretni vlak, tijelo mu se cijelo napelo, mišići se trzali. »Sranje...« zastenjao je kad je spustio glavu.

Sidi s nje, naredio je vlastitom tijelu. Jebote, siđi...

Trebalo mu je par trenutaka da postane svjestan valovitih kretnji ispod sebe. A onda je shvatio da je to ona. Ona se... kretala prema njemu, i to ne kao da ga se želi osloboditi. Njezine oči, maločas uspaničene, sada su svjetlucale, otvorila je usta izvijajući se prema njemu.

Željela ga je. Dovraga, njezin mu je miris ulazio u nosnice, krv joj je uzavrela baš kao i njegova.

»Slena«, stenjao je. »Žao mi je...«

»Zbog čega?« hrapavo je upitala.

»Ovoga.«

Navalio je na njezin vrat, duboko zarivši očajnike. Krv mu je pojurila na jezik, niz grlo. I dok se hranio njome, tijelo mu je udaralo o zgužvani prekrivač, očajnički pokušavajući pronaći njezino središte kroz slojeve plahti, ud mu je pulsirao, a trenje je sve skupa dodatno pogoršavalo.

Dok je gladno ispijao, u grudima mu je odjekivao vrisak, ispunjavajući zrak zvukom mužjaka koji je dobio ono što je trebao — ili barem dio toga. Na neki je način možda bilo i dobro da je bio tako gladan krvi. Inače bi seksualni nagon bio jači.

Sve dokle ostane samo na hranjenju? Otamo se mogu vratiti.

Išta dalje od toga i bili bi...

Moja, rekao je glas duboko u njemu.

Moja.

Selena je mislila da je spremna na to. Mislila je da je spremna popeti se u njegovu sobu, zateći Treza u tom krevetu, ponuditi mu svoje zapešće. Pretpostavila je da je spremna odraditi svoju dužnost i zadržati za sebe činjenicu da ga želi.

Umjesto toga, bila je pobijedena. Njegovom nesputanom snagom, ugrizom za vrat... Očajničkom seksualnom željom za njim. Ali to nije bilo sve. Prignječena njegovom težinom, osjećajući kako se njegovi kukovi podižu i spuštaju na nju, znajući da pije iz njezine vene, barem se na trenutak nije više bojala kipova na groblju tamo gore. Kako ih se sad mogla bojati? Ne dok joj je tijelo bilo takvo, njezine ruke i noge, njezino spolovilo, opušteno i zagrijano, očajnički ga želeći primiti u sebe.

Otvorivši oči, pogledala je u strop iza njegovih tamnih ramena. »Uzmi me«, dahtala je u njegova usta. »Uzmi me...«

Umjesto odgovora, položio je svoje dlanove na njezine i isprepleo svoje prste s njezinima, držeći je, ne zarobivši je taj put, dok joj je grickao venu, dok je pritiskao svoj obraz o njezinu kožu. Osjetila je nagon da raširi noge, a čim je to napravila, pritisak njegova uzbibanog torza približio se njezinoj bolnoj nutрини, gurao se o nju, trljao — ali sve je bilo nekako previše nejasno. Htjela je fokus.

Htjela je da oboje budu goli dok joj to radi.

No, nije bilo pomicanja. Trez ju je pritisnuo, a frustracija koju je osjećala pojačala je glad koja se oslobodila, nijekanje onog što je željela prešlo je u potrebu. Odguravanje dlanovima nigdje je nije dovelo, njezina je snaga bila ništavna u usporedbi s njegovom.

»Još«, stenjala je izvijajući kralježnicu. Grudi su joj se bolno stisnule, a srce lupalo ispod rebara.

Svako povlačenje na vratu, svaki gutljaj iz vene, sisanje s njegove strane, sve ju je više vodilo ka rubu — i nikad prije nije toliko žarko željela pasti preko tog ruba. Iako nije znala gdje će sletjeti, nije mogla ni zamisliti da se vine iole više, a da se pritom ne rasprsne.

Bila je u krivu.

No, onda je on stao.

Opsovavši, kao da je prisilio samog sebe da se povuče — pa čak i tada nije se mnogo odmaknuo od njezina vrata. Izvukao je očnjake iz njezine kože, ali mu je glava dugo ostala visjeti tamo. Dok nije počeo lizati rupicu kako bi je zatvorio.

Ne može završiti, mahnito je razmišljala. Ne može...

»Žao mi je«, rekao je dubokim glasom.

»Molim te... Molim te...« hrapavo je odgovorila. »Nemoj prestati...«

Podignuo je glavu i okrenuo je. Najdraža Čuvardjevo, bio je čudesan. Pune usnice razmaknute, crne oči sjajne, žarko rumeni obrazi, bio je istovremeno i sit i gladan, tek djelomično nahranjen mužjak.

A ona je bila itekako svjesna koji dio obroka mu je nedostajao.

Pa ipak, kad je pokušala posegnuti rukom prema njemu, osjetila je njegov željezni stisak.

»Uzmi me«, preklinjala je. »Dolje... Trebam te tamo...«

»Isuse *Kriste*«, prasnuo je kad je skočio s nje, samo što se nije bacio s kreveta.

Stojeći na nogama, kao da je izgubio koordinaciju, no onda je oteturao do kupaonice i zalupio vrata za sobom.

Oblila ju je hladnoća. I to ne samo zato što je više nije pokrivalo njegovo tijelo. Bio je to sram. Sramota.

Kako je mogla tako pogriješiti?

Nekoliko je puta pokušala ustati. A kad se konačno odlijepila od jastuka, namjestila je svoju razbarušenu kosu i poravnala haljinu. Okrenuvši se, pogledala je na mjesto na kojem je ležala. Njezina je krv ostavila svijetlocrvenu mrlju na bijelim plahtama.

Iz zapečca joj je i dalje krvarilo na mjestu gdje ga je porezala.

Pobrinuvši se za to vlastitim jezikom, spustila je noge s kreveta. Bile su previše slabe da bi držale njezinu težinu, ali nije imala izbora, osim da im naredi da joj služe.

Prišavši zatvorenim vratima kupaonice, položila je ruke na vrata. S druge strane je čula njegovo teško disanje.

Kad je otvorila usta, s namjerom da se ispriča zbog svoje prenegljenosti, a potom ode — duboko je udahнула...

Miris njegova seksualnog uzbuđenja bio je snažan kao i prije, pa se namrštila. I dalje ju je želio. Onda zašto je...

Barem je to malo umanjilo njezinu zgroženost. »Trez?«

»Žao mi je.«

Iskušavajući kvaku, shvatila je da nije zaključano, no kad je počela otvarati vrata, on je viknuo: »Ne! Nemoj...«

Kad je miris njegova uzbuđenja postao još jači u njenom nosu, provirila je unutra. Stajao je na drugom kraju, naslonjen na umivaonik, pognute glave. A kroz kakvu god muku da je prolazio, njegovo je tijelo jasno znalo na čemu je.

Njegova je erekcija bila... Nevjerojatna kao i ostatak njega.

»Zatvori prokleta vrata!« zaurlao je.

Ali ona ga nije namjeravala poslušati. Ne nakon što je posjetila groblje. Ne nakon što su je tog istog jutra podsjetili na ono što je čeka. Njezino je tijelo upravo započinjalo svoj smrtni proces, ali ona je jako dobro znala da vrijeme igra ključnu ulogu jednom kad zglobovi počnu škripati.

Ovo bi mogla biti njezina jedina prilika da bude s muškarcem — i htjela je to. Zapravo, htjela bi ga sve i da joj budućnost nije dahtala za vratom.

A njegovo je tijelo željelo njezino. Očito.

Zbog svega toga, širom je rastvorila vrata.

»Prokletstvo«, promrsio je. Potom još glasnije: »Selena, *molim te*.«

»Ja to... želim.«

On je odmahnuo glavom. »Ne, ne želiš.«

»Želim... tebe.«

»Ne smiješ, za Boga miloga, Selena, povrijedio sam te.«

»Nisi.«

Pogledao je u napete mišiće svoje nadlaktice. Oči su mu sjale zelenim sjajem. »Nemoj me forsirati. Neće ti se svidjeti ono što će se dogoditi.«

»Natjerat ćeš me da te molim?«

Njegovo se golemo tijelo zaljuljalo, kao da je isisala snagu iz njega, a ne obrnuto. »Nemoj nam ovo raditi, Selena. Ne večeras.«

Ona se namrštila. »Večeras?«

Dohvatio je ručnik i njime si omotao kukove. »Samo idi. Jako sam... zahvalan što si mi dala ono što sam trebao. Ali trenutno ne mogu to učiniti.«

Okrenuvši joj leđa, stajao je tamo i zurio u prazan zid.

Selena je malo pritvorila svoju haljinu. »Što te tišti...«

»Za jebenog Boga, već sam sjebao roditelje, okej? Ne želim i tebe dodati na taj popis.«

»O čemu pričaš?«

Budući da joj nije odgovorio, prišla mu je, a njezine cipele s potplatom od tkanine nisu proizvodile nikakav zvuk. Kad mu je dotaknula rame, poskočio je.

»Trez...«

Okrenuo se i naslonio leđima na zid. »Molim te...«

»Kaži mi...«

Njegov je divlji pogled lutao po njezinom licu, ramenima, tijelu. »Trenutno ne želim razgovarati. Želim...«

»Što?« šapnula je.

»Znaš što... Proklet bio... Želim tebe. Zato zbilja moraš otići.«

Dugo su zurili jedno u drugo. A onda je ona odlučila preuzeti kontrolu.

Dotaknuvši pojas oko svoga pasa, Selenine su ruke drhtale dok je povlačila vrpcu i puštala je da padne na pod. Kad se pojas odmotao, haljina se rastvorila i otkrila središnji dio njezina tijela. Njezine bolne grudi prekrivale su dvije polovice rastvorene haljine.

Ali njezino je spolovilo bilo vidljivo. Spustio je pogled... I tamo ga zadržao.

Trezove se usne razmaknu, očnjaci ponovno izbiju van, i sad je ona bila ta koja se ljuljala na nogama dok joj je nutrina sve jače odgovarala, bujala joj među nogama, dozivala.

A on je na taj poziv odgovorio bacivši se na koljena.

Nije bila sigurna što je očekivala, ali nikako ono što je uslijedilo.

Posegnuvši prema gore, gurnuo je ruku ispod haljine, prema njezinom struku. Prvi osjećaj bila je toplina — odmah nakon koje je uslijedio elektricitet, trnci koje je svojim velikim dlanovima prenio sa sebe na nju.

Bio je tako visok da je glavom dosezao točno ispod njezinih grudi, a sve na što je mogla misliti u tom trenutku bilo je da mu prstima prođe kroz tu mekanu, kovrčavu kosu...

Taj je poriv nestao kad je usnama dotaknuo njezine grudi. A onda i gornji dio trbuha. Potom pupak.

Spuštao se u čučanj, silazeći sve niže, a ona je... Je li namjeravao...

Selena je zastenjala i umalo pala na pod kad je svojim usnama dotaknuo njezino golo spolovilo. Stisak njegovih ruku na njezinom struku bio je jedino što ju je držalo u uspravnom položaju.

Gurkao je nos blago i nježno, licem je trljao njezinu zdjelicu, usnama ljubio vanjski dio njezina otvora.

Htjela je još.

Upravo dok je ona pokušavala nešto izustiti, njegov je jezik ušao u nju, tako polako da se nije preplašila nepoznatog osjećaja. A onda se vratio, ponovno ušavši u nju, još jednom je okusivši.

Preo je.

Nagnuvši se prema naprijed, položila je dlanove na njegova ramena i raširila stopala — iako je gubila strpljenje nastojeći ostati na nogama. Htjela se potpuno koncentrirati na njega i ono što joj je radio. Misliti na ravnotežu ili koordinaciju...

Taj je problem riješio tako što ju je podignuo s poda i plegao na krzneni tepih ispred kade.

Predajući se svemu što bi moglo uslijediti, podignula je ruke iznad glave i savinula leđa; grudi su joj stršale, odgurujući robu sa sebe, otkrivajući mu svoje tijelo.

»Jebote«, protisnuo je kroza zube dok mu je pogled lutao od njezina tjemena preko tvrdih bradavica, ravnog trbuha, spolovila, do nogu.

Njegova je tamna ruka bila u kontrastu s njezinom blijedom kožom dok je lijeno prelazio od ključne kosti prema jednoj od njezinih sisa. Kad ih je uzeo u ruku, ona je zastenjala i izvila se, koljena su joj se savinula... I rastvorila.

Ručnik mu je pao s tijela i pokazao svu ljepotu njegova glatkog tijela i zapanjujućeg spolovila.

»Uzmi me«, naredila mu je. »Nauči me.«

Trideseto poglavlje

Suze njegova brata imale su miris ljetne kiše na toplom asfaltu.

Dok je Wrath teturao natrag iz sportske dvorane, sve što su on i Tohr podijelili među sobom, svaki slog, sva tišina između njih, tutnjala je kao bol nakon tučnjave. U kostima, u samoj svojoj srži, osjećao je ostatke razgovora koji su vodili pored bazena.

Jedan komentar iznova mu se vraćao u misli.

One su prazne bez djeteta koliko i mi bez njih.

Bila je to vjerojatno jedina stvar koja je doista uspjela nadjačati strah. Za njega je buđenje bez Beth bilo najgora vrsta otkrivenja — a ako se ona tako osjećala bez djeteta, onda će još dugo oboje ležati u hladnom krevetu.

Kad se samo pogleda. Živio je životom koji je mrzio, samo su mu još halucinacije nedostajale da bude psihotičan. Nije to želio za nju — itekako dobro je znao da sama blizina osobe koju voliš nije dovoljna ako ste uistinu, duboko nesretni.

Problem? Činjenica da je konačno shvatio njezinu poziciju nije promijenila sva sranja oko kojih se i prije brinuo. Samo ga je natjerala da još jače osjeća njihovu nekompatibilnost.

George je kihnuo.

Wrath je promijenio ruku na uzici, sagnuo se i podragao psa po boku. »Ovaj tunel ti uvijek nadraži nos.«

Bože, kog vraga da napravi? Pretpostavljajući da će ući u razdoblje potrebe... Možda je bio u krivu, možda ih to spasi. Ali koliko dugo? Prije ili poslije postat će plodna.

Kad mu je George dao znak da je vrijeme da stanu i počnu se penjati uz niske stepenice, Wrath je upisao šifru, otvorio prolaz i, trenutak potom, već su bili u predvorju i zaobilazili donji kraj velikog stubišta. Prvi obrok već je bio poslužen, Bratstvo je unutra razgovaralo, a njihovi su glasovi bili duboki i bučni. Zastao je i poslušao ih, sjećajući se one noći kad se Beth promijenila. Popeo se iz podruma u Dariusovoj kući i zapanjio vlastitu braću uzevši je u svoje naručje pred njima.

Imalo je smisla. U to vrijeme, nikad ga nisu vidjeli da se tako ponaša sa ženkama.

A kad se vratio iz kuhinje sa slaninom i čokoladom koju je tražila kako bi zadovoljila svoje žudnje poslije promjene, članovi Bratstva spustili su se na jedno

koljeno i klečali oko nje, pognutih glava, s bodežima okrenutim prema teškom drvenom podu.

Odavali su joj priznanje kao svojoj budućoj Kraljici. Iako ona to tada nije ni znala.

»Moj gospodaru?«

Wrath se osvrnuo preko ramena i namrštitio. »Hej, što se tamo događa, savjetniče?« Kad mu se Saxton približio, mirisao je na loše vijesti. »Moram razgovarati s vama.«

Sakriven iza poveza, Wrath je sklopio oči. »Siguran sam da moraš«, promrsio je. »Ali ja moram otići do moje Beth.«

»Hitno je. Upravo sam stigao...«

»Slušaj, bez uvrede, ali zanemarujem svoju šelan posljednjih... Sranje, ne mogu se ni sjetiti koliko dugo. Večeras je ona na prvom mjestu. Kad budem gotov, ako bude vremena, skočit ću do tebe.« Nagnuo je glavu prema dolje. »George. Vodi me do Beth.«

»Moj gospodaru...«

»Čim stignem, stari. Ali ne prije.«

Brzo i učinkovito, on i njegov pas otrčali su uz veliko stubište i krenuli prema vratima koja su vodila na treći kat.

Iz vedra neba, zavrtjelo mu se u glavi pa se zaljuljao na nogama. Ispružio je ruku i uhvatio se za zid.

Čudan osjećaj nestao je brzo kako se i pojavio i ponovno je vratio ravnotežu. Cipelama je opet stajao čvrsto na tlu.

Okrenuo je glavu ulijevo i udesno, kao i onda dok je još nešto i vidio. No, ništa nije išlo prema njemu. Nitko ga nije gurao odostraga. Nije bilo luđačkih naleta vjetra koji su dopirali iz dnevnog boravka na drugom kraju hodnika. Na podu nije bilo igračaka preko kojih bi se mogao spotaknuti.

Čudno.

Kako god. Samo je htio doći do svoje Beth, a osjećao je da je gore, u njihovim privatnim odajama.

Čeka ga.

Dok se penjao uz posljednje stubište, prisjetio se svojih roditelja. Prema svemu što su mu pričali, žarko su ga željeli. Oko tog pitanja nije bilo nesloge. Molili su se za njega i radili na njemu i dobili ga, igrom sudbine ili sreće.

Poželio je da se i on i Beth slažu oko toga. Zbilja jest.

Kad je Anha začula, svoje ime iz velike udaljenosti, osjećala se kao da se utapa.

Usisana duboko u nesvjesno, znala je da je dozivaju i željela je odgovoriti na taj poziv. Bio je to njezin mužjak, njezin ljubljeni, njezin helren koji joj je govorio. Pa ipak ga nije mogla dohvatiti, njezinu je volju pritisnula neka ogromna težina koja ju je odbijala pustiti.

Ne, ne težina. Ne, bilo je to nešto uneseno u njezino tijelo, nešto strano njezinoj prirodi.

Možda mlado, pitala se užasnuta..

Ali nije trebalo biti tako. Djetešce koje je začela u svojoj utrobi trebalo je biti blagoslov. Poljubac sreće, dar od Čuwardjeve, kako bi se osigurao idući Kralj.

Pa ipak, nakon razdoblja potrebe počela se osjećati slabo. Sakrivala je simptome i zabrinutost koliko god je mogla, štiteći svog ljubljenog od brige koja je u njoj samoj rasla. No, tu je bitku izgubila, pala je na pod pored njega, tijekom svečanosti...

Posljednje što je jasno čula bio je njegov glas kako doziva njezino ime.

Progutavši, osjetila je poznati, jak okus njegove krvi, ali nije uslijedio nalet snage koji bi inače dolazio sa sisanjem njegove vene.

Bolest ju je uzimala, dio po dio, oduzimala joj sposobnosti i funkcije.

Što god to bilo, umrijet će od toga.

Zbogom — htjela je reći zbogom Wrathu. Ako već ne može promijeniti ono što se dogodilo, onda ga je bar htjela s ljubavlju pozdraviti prije nego ode u Sjenosvijet.

Prizivajući svu svoju životnu snagu, povlačila je uže koje ju je zavezalo za smrt, povlačila ga očajnički, molila se za snagu koja joj je bila potrebna da bi ga još samo jednom vidjela.

Na to se njene oči polako otvoriše, samo djelomično, ali da, vidjela je svog dragog, njegovu pognutu glavu, njegovo tijelo na podu pored njihovog kreveta.

Gorko je plakao.

Njezin um naredi ruci da posegne prema njemu, ustima da se otvore i progovore, glavi da se okrene prema njemu.

Ništa se nije pomaknulo, ništa nije bilo rečeno.

Sve što je izišlo iz nje bila je jedna jedina suza koja se nakupila u kutku njezina oka i rasla dok se nije otrgnula od trepavice i kliznula niz hladan obraz.

I onda je bilo gotovo, kapci su joj se ponovno zatvorili, pozdravila ga je i izgubila snagu.

Iznenada, bijela se magla podignula iz kutova njezina crnog vidnog polja, naleti magle zamijenili su sljepoću koja joj je bila nametnuta. A iz njezinih vitica i neobičnog svjetla., pojaviše se vrata, približavajući joj se kao da su stvorena, na oblaku.

Znala je, a da joj to nitko nije rekao, da će ako ih otvori, ako posegne za zlatnom kvakom i otvori taj portal, ući u Sjenosvijet — a otamo više neće biti povratka. Također je bila svjesna i vjerovanja da će, ako ne reagira u određeno vrijeme, izgubiti svoju priliku i ostati izgubljena u Međusvijetu.

Anha nije htjela otići.

Bojala se kako će Wrath bez nje. Na dvoru je bilo tako malo ljudi kojima je mogao vjerovati — a toliko njih kojih se trebao bojati.

Naslijeđe koje mu je ostavio njegov otac bilo je trulo. Samo što se to na početku nije vidjelo.

»Wrath...« rekla je u maglu. »O, Wrath...«

Njezin čeznutljivi glas je odzvanjao u ušima kao i po besprijeckorno bijelom krajoliku.

Podignuvši pogled, nadala se da će se Čuvarđeva pojaviti u svojoj čudesnoj odjeći i smilovati joj se.

»Wrath...«

Kako može otići sa Zemlje kad je toliko nje ostalo iza. Anha se namrštila. Vrata ispred nje kao da su se malo pomaknula unatrag. Ili je to samo umislila?

Ne, povlačila su se. Polako, neumoljivo.

»Wrath!« vikala je. »Wrath, ne želim ići! Wraaaaaaath!«

»Da?«

Anha je još vrištala kad se okrenula. Isprva nije imala pojma u što gleda. Bio je to maleni dječak od kojih sedam ili osam godina, crne kose, svijetlih očiju, tijela tako strašno koščatog da je odmah pomislila kako ga mora nahraniti.

»A tko si ti?« rekla je promuklo. Iako je znala. Znala je.

»Zvali ste me.«

Stavila je ruku na donji dio trbuha. »Wrath...? «

»Da, mamen.« Dječak se zagledao u vrata pogledom koji se doimao drevnim. »Hoćete li preći u Sjenosvijet?«

»Nemam izbora.«

»Neistina.«

»Umirem.«

»Ne morate.«

»Gubim bitku.«

»Pijte. Pijte ono što vam je u ustima.«

»Ne mogu. Ne mogu gutati.«

Ritam njihovih riječi se ubrzavao, sve brže i brže, kao da je znala da joj ponestaje vremena... Jednako kao i on.

Te njegove oči, tako svijetlo zelene... U njima bijaše nešto čudno. Zjenice su bile premalene.

»Ne mogu piti«, ponovila je. Najdraža Čuvardjevo, um joj se strašno pomutio.

»Slijedite mene i moći ćete.«

»Kako?«

Pružio joj je ruku. »Pođite sa mnom. Ja ću vas odvesti natrag kući, a onda ćete piti.«

Pogledala je prema vratima. Nešto ju je povlačilo prema njima, tako da je željela ispružiti ruku i završiti ciklus koji je započeo onda kad se onesvijestila i pala, na pod.

Ali ono što je osjećala prema svom sinu bilo je snažnije.

Okrenuvši glavu, leđima se okrenula prema portalu. »Vratit ćeš me svom ocu?«

»Da. Natrag k njemu i meni.«

Hodajući prema naprijed, uhvatila je topli dlan svoga sina umjesto kvake na vratima, a on ju je doista i vodio, poveo ju je van iz bijele magle, dalje od smrti koja je došla po nju, prema...

»Wrath?« šapnula je u tamu koja ih je oboje prekrila.

»Da?«

»Hvala ti. Nisam željela ići.«

»Znam, mamen. A jednog ćete mi se dana za ovo odužiti.«

»Hoću li?«

»Da. I sve će biti dobro...«

Nije čula ostatak onoga što je rekao. Kad ju je nešto povuklo prema dolje, iznenadna eksplozija istovremeno ju je odbacila. A onda ju je u lice udario snažan vjetar, zabacio joj kosu i ostavio je bez daha.

Anha nije znala gdje će završiti.

Sve što je mogla bilo je pomoliti se da je osoba koja je došla po nju uistinu bio njezin potomak, a ne neki demon koji ju je htio navesti na pogrešan put. Jedino što bi bilo gore od toga da se ne vrati, bilo bi biti prevaren i ostati bez vječnog života s onim koga je voljela.

»Wrath!« vrištala je u vrtlog. »Wraaaaaaaaaath!«

Trideset prvo poglavlje

T

rez je znao da se ništa od toga ne bi smjelo događati.

Nije smio onako ugristi Selenu za vrat umjesto za zapešće. Niti se glupirati onako po krevetu. A ona definitivno nije smjela ležati na krznenom tepihu, grudi razgolićenih pred njim, spolovila spremnog da ga uzme, obavijena mirisom uzbuđenja.

»Uzmi me«, rekla je najseksepilnijim glasom koji je ikad čuo. »Nauči me...«

Njezin je pogled bio fatalno prikovan za njegov, a on kao da nije shvaćao. Prije ga je bila odbila, a sad... Sad ga je željela?

Koga briga. Erekcija mu je pulsirala. Koga briga! Uzmi je! Želi nas!

Nas. Kao da se sastojao od dva dijela. Zapravo, to i nije bilo toliko glupo koliko je zvučalo. Njegov je ud, u biti, u tom trenutku imao vlastiti glas.

»Selena«, stenjaio je. »Jesi li sigurna? Ako okusim još djelić tebe, bilo koji... Neću se moći zaustaviti.«

Prokletstvo, već je i tu stanku jedva izdržao.

Ona je ispružila ruku i povukla je uz njegovu podlakticu, mazeći ga. »Da.«

»Ne bih smio ovo raditi«, čuo je vlastiti glas.

Začepi! Sjedni!

Super, sad je već zvučao poput oca radijskog voditelja Howarda Sterna.

»Selena, ja nisam... vrijedan ovoga.«

»Želim te. To te čini vrijednim.«

Rekao sam ti da ne budeš glup, kretenu.

Da, to je definitivno bio Ben Stern.

Trez je sklopio oči i zanjihao se, pomislivši kako se sudbina zbilja okrutno poigrala s njim ponudivši mu je baš tu večer.

»Molim te«, rekla je.

Jebote. Kao da bi joj mogao reći ne?

Kad je ponovno otvorio oči, više nije znao kako će preživjeti seksualni odnos u jednom komadu. Bio je to najgori mogući trenutak da otvori Pandorinu kutiju, ali nije namjeravao okrenuti glavu. Bio je sirovina u stvarima koje ni samome sebi nije htio priznati, a ovo će biti humanitarna priredba, nešto što će mu zapravo pomoći.

Pa makar samo privremeno.

Ako ništa drugo, mogao je dati sve od sebe da njoj bude dobro.

Primaknuvši se Seleni, položio je ruke s obje strane njezinog uskomešanog tijela i polako, neumoljivo, primicao svoje usne, sve dok se nisu nalazile jedva milimetar iznad njezinih.

»Nema povratka«, zarezao je.

Ona je spojila ruke iza njegovog vrata. »Nema kajanja.«

Pošteno.

Kako bi zapečatio dogovor, poljubio ju je, očešavši usta o njezina, gosteći se njome sve dok se sama od sebe nije rastvorila. Jezikom je već ušao u nju, ali samo djelomično. Kvragu, već ga je i licanje šokiralo. Sad? Više nije bilo suzdržavanja. Sav je ušao u nju i spojio usta s njezinima, nakrivivši glavu u stranu dok joj je sisao usnice.

Bila je to najčudnija moguća dihotomija. Bio je tako spreman uzeti je, spreman širom joj raširiti noge i ući u to vruće, vlažno mjesto među njezinim bedrima — i da, želio ju je iznutra označiti svojim sjemenom, ostaviti svoj miris svuda po njoj i u njoj, kako je više nijedan muškarac ne bi dotaknuo ni pogledao.

Pa ipak je imao sve vrijeme svijeta za taj poljubac.

S druge strane, bila je slatka kao ledeno vino, klizila je poput viskija, bila opojna kao porto. Bio je pijan i prije nego je podignuo glavu kako bi udahnuo.

Ali nije namjeravao ostati tu zauvijek. Postojalo je još jedno mjesto na koje se htio vratiti.

Dok se poljupcima spuštao prema vratu, požalio je zbog svježih ranica koje je ostavio na njezinoj veni pa ih je pomilovao usnama, jednom, dvaput.

»Žao mi je«, hrapavo je rekao.

»Zbog čega?«

Morao je ponovno sklopiti oči kad je njezin hrapavi glas probio maglicu u kojoj se nalazio — i istog ga treba još više uzbudio. Što li ga je upitala — ah, da.

»Nisam smio biti tako grub.«

»Pa, nije mi smetalo što si me pritisnuo. Uopće.«

Vid mu se odmah pomutio.

»Hoćeš li se vratiti tamo gdje si već bio?« upitala je.

Zaboga, da. »Da... Odmah. Ako želiš...«

Izvijanje njezinog tijela i stenjanje bilo je najbolji pristanak koji je ikad čuo.

Pokušavajući obuzdati zvijer u sebi, ljubio ju je prema ključnoj kosti, a onda se morao malo povući i pogledati je. Njezine su grudi bile nešto najljepše što je ikad vidio. Bila je savršeno građena, bradavice napete na vrhu blijedih brežuljaka, koža glatka, a njezino je disanje iskušavalo njegovu samokontrolu.

Bio je jednako pažljiv kao i s njezinim usnama.

Isplazivši jezik, kružio je oko njezinih bradavica, a sudeći prema načinu na koji su njezine ruke poletjele prema njegovoj kosi, to joj se sviđalo.

»Oh...« stenjala je.

Osmjehnuo se prije nego ih je usisao. Sišući je, legao je na bok i rukom klizio niz njezin struk, bokove, bedro... unutrašnju stranu bedra.

Rastvarala se pred njim poput vode, tijelo joj je bilo opušteno, prepušteno, dok ju je on sisao i dodirivao joj bedro, sve više i više. Gotovo da je već došao do nje, planirao gdje će je točno dodirnuti, kadli...

Slika neke žene upala je u prostor između njegovih ušiju.

Isprva, nije mogao shvatiti koga je vraga njegov mozak smislio... Ali onda je prepoznao tu nepoznatu ženu kao onu koju je poševio na stražnjem sjedalu auta prije više od godinu dana. Ubijala ga je jasnoća tog prizora. Sve je vidio u najboljoj kvaliteti slike, ruž razmazan preko prednjih zuba: mrlje maskare ispod očiju, neuspjela plastična operacija grudi i široke bradavice.

No, to nije bilo ono najgore.

Ne, najgore od svega bio je način na koji se njezina glava njihala gore-dolje, gore-dolje — dok je on bio u njoj. Njegov je ud bio u njezinoj vagini, ulazio i izlazio, ubrzavajući ritam kako bi mogao već jednom svršiti i privesti to kraju.

Njegova erekcija, ona koju se spremao gurnuti u Selenu, bila je u septičkoj jami. Bila je u... Stotinama prljavih žena koje nisu prakticirale siguran seks ili se testirale na spolne bolesti, koje su možda već i pokupile sidu puštajući kurve poput njega u svoje gaćice.

Činjenica da on nije mogao prenijeti njihove bolesti nije bila ni najmanje bitna.

Prljavo je prljavo.

Odmaknuvši se, siktao je sklapajući oči, pokušavajući samom sebi narediti evakuaciju iz tog sranja.

»Trez?«

»Oprosti, ja...« Odmahivao je glavom, ponovno se usredotočivši na njezine grudi. Postalo mu je mučno od tolike mržnje prema samom sebi. »Samo sam...«

Još jedna ljudska žena ušla mu je u mozak, ovog puta ona agentica nekretninama koju je obradio u skladištu koje je upravo kupio. Zamislio je njezine ruke raširene i oslonjene o zid dok ju je uzimao odostraga, dok joj je vjenčani prsten blistao na ruci.

»Žao mi je«, promrmljao je. A onda je ponovno odmahivao glavom, kao da su sjećanja predmeti koje je mogao pobacati sa stola svoje svijesti. »Ja...«

Brzom izmjenom prizora, iduća koju je ugledao bila je brineta koja mu je popušila u uredu. Crvenokosa ženska koju je poševio skupa s onom plavušom u zahodu u klubu. Trojac s onim studenticama, gotičarka na groblju, konobarica u Salu, farmaceutkinja koju je sreo kad je jednog poslijepodneva išao po lijekove protiv bolova, šankerica u klubu, žena koju je vidio na sajmu rabljenih automobila...

Sve brže i brže, sve dok slike nisu bile poput metaka koji su jedan za drugim ciljali u njegov mozak.

Kad se skinuo sa Selene, istovremeno se doimalo i bizarnim i potpuno prikladnim da je jedino na što je mogao misliti bilo to da su Sjenke imale pravo.

Seks s ljudima ga je onečistio.

I sad je plaćao cijenu za taj otrov, točno tu i tad.

Sjedeći za kuhinjskim stolom, Assail je mogao samo zuriti u svoje bratiće. Par profesionalnih ubojica, dilera i siledžija ne samo da se oprao prije obroka, već su se posve opustili na svojim stolicama, izgledajući kao da žele raskopčati hlače.

Kad je Marisolina baka ponovno ustala, Assail je odmahnuo glavom. »Madam, morate uživati u ovoj hrani koju ste tako pažljivo pripremali.«

»Uživam.« Otišla je do radnog stola i narezala još kruha. »Ovi dečki, moraju više jesti. Premršavi, premršavi.«

Ako tako nastavi, pretvorit će njegove zaštitare u, kako se ono kaže, par svinja?

I gle čuda, iako su dva muškarca bila sita, uzeli su svaki po još jednu krišku njezina domaćeg kruha i poslušno na njega namazali maslac.

Nevjerojatno.

Assail je prebacio pogled na Marisol. Spustila je glavu i vilicom se borila s hranom. Nije mnogo pojela, ali je otvorila bočicu tableta bakrene boje koju joj je dala doktorica Jane i izvadila jednu sivo-narančastu kapsulu.

Nije bio jedini koji ju je promatrao. Bakino oko sokolovo pratilo je sve, svaki pokret vilicom, svaki gutljaj iz čaše s vodom, kao i izbjegavanje hrane.

Marisol, s druge strane, nije promatrala nikoga. Nakon emotivnog susreta sa svojom obitelji, zatvorila se u sebe. Netremice je promatrala jelo, a izbor riječi ograničila je na „da“ i „ne“, vezano uz začine i umake.

Povukla se na mjesto na kojem nije htio da boravi.

»Marisol«, obratio joj se.

Podignula je glavu. »Da?«

»Hoćeš da te otpratim do tvoje sobe?« Čim su te riječi izišle iz njegovih usta, pogledao je u baku. »Ako dopuštate, naravno.«

Prema starim vampirskim običajima, starija bi žena u tom slučaju bila Marisolin gvardijan, a premda je rijetko kad ukazivao poštovanje ljudima, činilo se prikladnim biti obazriv prema toj ženi.

Marisolina je baka kimnula glavom. »Da. Imam njene stvari. Evo.«

I doista, kufer s kotačićima bio je parkiran pored luka koji je vodio u veliku sobu.

Kad se baka vratila jelu, zakleo bi se da je na njezinim usnama vidio maleni osmijeh.

»Jednostavno sam iscrpljena.« Marisol je ustala i dohvatila svoj tanjur. »Imam osjećaj da bih mogla spavati zauvijek.«

Ne pričajmo sad o tome, pomislio je i sam ustajući.

Nakon što je poljubila baku u obraz, obrativši joj se na njihovom materinjem jeziku, krenuo je za njom. Svoj je tanjur stavio u sudoper i potom otišao do kufera. Htio ju je zagrliti. Međutim, nije to učinio. Doduše, dohvatio je kufer kad je posegnula prema njemu.

»Dopusti mi«, rekao je.

Lakoća s kojom je popustila dala mu je do znanja da je opet boli. Preuzevši vodstvo, poveo ju je prema stepenicama. Postojala su dva stubišta, jedno koje je vodilo u njegove odaje, i drugo koje je silazilo prema podrumu u kojem se nalazilo pet spavaćih soba.

Baka i bratići bili su u donjem dijelu.

Osvrnuvši se preko ramena, primijetio je da hoda tiha i ozbiljna iza njega, spuštenog pogleda, ramena pognutih od umora koji nije bio samo fizičke naravi.

»Dat ću ti svoju sobu«, rekao joj je. »Da budeš sama.«

Ne bi bilo dobro za njega da ostane s njom. Ne dok je njezina baka u kući.

Iako je baš tako i htio da bude.

»Hvala«, promrmljala je.

Prije nego je bio svjestan što radi, snagom volje otvorio je ojačana klizna vrata iza kojih su se nalazile ulaštene crno-bijele mramorne stepenice.

Sranje, pomislio je.

»Detektori pokreta, ha«, rekla je trenutak potom.

»Točno tako.«

Dok se penjala uza stepenice, Assail je nastojao ne promatrati pokrete njezina tijela. To mu se činilo kao krajnje nepoštovanje, naročito stoga što je šepala.

No, najdraža Čuwardjevo, želio ju je kao što nikad nikog nije želio.

Njegove su odaje zauzimale cijeli gornji kat. Osmerokutni prostor nudio je pogled od tristo šezdeset stupnjeva, na rijeku, na udaljeni urbani centar Caldwellella, na šumovite predjele na zapadu. Krevet je bio kružnog oblika sa zaobljenom daskom iznad glave, smješten točno u središtu prostorije, ispod stropa s ogledalima. »Namještaj« je bio ugrađen, zaobljeni ormar od oraha služio je kao stolić i radni stol, pa ništa nije zaklanjalo pogled na staklene zidove.

Dotaknuvši prekidač pored vrata, pokrenuo je zastore koji su se izvukli iz svojih skrivenih odjeljaka i cijelom se dužinom njihali, sve dok nisu konačno sjeli na svoje mjesto.

»Za privatnost«, rekao je. »Kupaonica je u onom smjeru.«

Posegnuvši rukom preko dovratka, okrenuo je još jedan prekidač. Boje u spavaćoj sobi bile su bademaste i kremaste, isto je bilo i s mramornim podom, zidovima i stolićima u kupaonici. Smiješno, nikad nije razmišljao o unutarnjem uređenju, ali sad mu je bilo drago zbog smirujućih tonova. Marisol je zaslužila mir za koji se izborila u svojim teškim bitkama.

Dok je hodala po kupaonici, prstima je prelazila preko žila u mramoru kao da se pokušava o njega osloniti.

Okrenuvši se, pogledala je u njega. »A gdje ćeš ti spavati?«

Iako nikad nije oklijevao oko toga što će reći, ipak se nakašljao. »Dolje. U gostinskoj sobi.«

Prekrižila je ruke preko prsa. »Zar ovdje gore nema još jedan krevet?«

Osjetio je kako mu se podižu obrve. »Ima jedan na razvlačenje.«

»Možeš li ostati? Molim te.«

Assail se opet nakašljao. »Jesi li sigurna da je to u redu, dok je tvoja baka ovdje?«

»Stalno me prolaze strašni trnci. Ako ostanem sama, nikad neću zaspati.«

»Onda ću sa zadovoljstvom ispuniti tvoju želju.«

Samo se morao pobrinuti za to da ostane na tome...

»Dobro. Hvala ti.« Promatrala je kadu za *jacuzzi* ispod prozora. »To izgleda divno.«

»Dopusti da ti je napunim.« Krenuo je kadi i otvorio mjedene pipe, a voda je pojurila, kristalno čista, sve toplija i toplija. »Jako je duboka.«

Iako je nije isprobao.

»Tu postoji i *petite cuisine*.« Otvorio je skrivena vratašca i otkrio niski hladnjak, minijaturnu mikrovalnu i lonac za kavu. »A u ormarićima ima nešto namirnica u slučaju da ogladniš.«

Zbilja je bio stručnjak za očito, zar ne?

Čudna tišina.

Zatvorio je maleni ormar. »Pričekat ću dolje dok se ti...«

Marisolin slom stigao je bez najave. Jecaji su joj zatresli ramena dok je stavljala glavu među dlanove pokušavajući prigušiti zvuk.

Assail nije imao iskustva u tješnju žena, ali istog je trena krenuo prema njoj.

»Najdraža«, promrmljao je privlačeći je na svoja prsa.

»Ne mogu ja to. Ne ide. Ne mogu...«

»Ne možeš što? Reci mi.«

Prigušen njegovom košuljom, njezin je odgovor ipak bio dovoljno jasan. »Ne mogu se pretvarati da se to nije dogodilo.« Podignula je glavu, oči su joj blistale od suza. »Svaki put kad trepnem, vidim to.«

»Ššš...« Zataknuo joj je pramen kose iza uha. »U redu je.«

»Nije...«

Uzevši njezino lice u svoje dlanove, u isti je mah osjećao i bijes i bespomoćnost. »Marisol...«

Umjesto odgovora, uhvatila ga je za zapešća, stisnula — i u tišini koja je uslijedila, imao je osjećaj da nešto traži od njega.

Dragi Bože, htjela je nešto od njega.

Osjetio je to u nepomičnosti njezina tijela, ludilu njezina pogleda, stisku njezinih ruku.

Assail je nakratko sklopio oči. Možda je sve krivo tumačio, ali nije mu se tako činilo — iako teško da bi se od nje moglo očekivati razumno razmišljanje, s obzirom na sve što je prošla.

Odmaknuo se unatrag. »Kada samo što se nije napunila«, rekao je grubo. »Idem provjeriti gdje će spavati tvoja baka, u redu? Zovi me ako budeš trebala nešto prije nego se vratim.«

Pokazavši na kućni interfon, žurno je izišao, zatvarajući vrata za sobom.

Naslonivši se leđima na njih, nekoliko je puta poželio o njih udariti glavom, ali nije ju htio uznemiravati vlastitim mukama.

Prešavši rukom niz prednji dio hlača, namjeravao je namjestiti erekciju u društveno prihvatljiv položaj — ali čim je ostvario kontakt, zastenjao je i shvatio da se mora za to pobrinuti.

Jedva je stigao do kupaonice pored ureda na prvom katu. Zaključavši se unutra, rukama se oslonio na mramorni umivaonik i objesio glavu.

Potrajalo je tri kratka otkucaja srca.

Otkopčao je remen brzinom tkanine koja se raspada, a zatvarač njegovih hlača bio je jednako poslušan — a onda je njegov ud, tvrd kao kamen, pulsirajući iskočio s kukova.

Ugrizavši se za donju usnicu, uzeo ga je u ruke i počeo potezati, cijelom se težinom oslanjajući na ruku na umivaoniku, dok je užitak graničio s bolom.

Krik koji je ispustio umalo da se nije čuo, ali ništa se oko toga nije moglo učiniti. Toliko je duboko zaglibio u zečju rupu, kako bi zaustavio ili barem promijenio smjer vlastitog kretanja.

Još brže, dolje pa gore — sve dok nije bilo dovoljno ni grickanje usnice. Morao je okrenuti glavu i ugristi se za biceps, očnjaci su proboli mišić, kroz pulover i košulju.

Orgazam ga je udario žestoko, naleti su bili oštri poput noževa koji su se zabadali u njega. Ejakulaciju je uhvatio u slobodnu ruku, rasipajući se.

Čak i na vrhuncu olakšanja, poštovao je svoju Marisol. Namjerno je izbrisao sve slike iz glave, odlučan u namjeri da to ostane isključivo fizički čin.

Kad je sve završilo, nije mu bilo nimalo lakše.

Osjećao se prljavim čak i nakon što se obrisao.

Trideset drugo poglavlje

Beth je pronašla torbicu s lijekovima na umivaoniku u kupaonici. Nakon što je poludjela zbog stanja u kojem je zatekla stol za bilijar, kao i sve ostalo, otišla je gore i odmah se uputila prema drugoj strani sobe kako bi se istuširala — kad je otkrila torbicu od crne kože između svog i Wrathovog umivaonika.

Isprva je pomislila da se radi o kutijici za naočale, za neki od Wrathovih poveza, samo što je bila mekana, a ne tvrda.

A kad je posegnula rukom kako bi je dohvatila, osjetila je prvi val.

Vruć, vlažan zrak oblio joj je cijelo tijelo, od stražnjeg dijela vrata pa niz noge, od lica i grla preko trbuha, sve do stopala.

Kao da je već stala pod tuš.

Stresavši taj osjećaj sa sebe, otkopčala je torbicu i otvorila je. Ne, u njoj nisu bile sunčane naočale. Umjesto njih, unutra se nalazila staklena bočica s bistrom tekućinom, i tri igle, zavezane kao da se idu provozati autom i ne žele prekršiti zakon o vezanju pojasa. Etiketa na malenoj boci bila je okrenuta prema unutra, pa ju je okrenula kako bi pročitala što piše.

Morfij.

Nikad nije vidjela takvo što među Wrathovim stvarima. I nije bilo teško zaključiti da je vjerojatno posjetio doktoricu Jane — ili, kvragu, čak i Haversa — kako bi se pripremio za slučaj da ona...

Oblio ju je još jedan nalet vrućine. Namrštila se pogledavši u ventilacijski sustav iznad glave. Možda bi Fritz trebao pregledati rashladni sustav u kući...

Kad su joj koljena popustila bez upozorenja, jedva se uspjela pridržati za rub umivaonika. Sadržaj torbice rasuo se po Wrathovom umivaoniku, prevrnuvši dvije bočice parfema Chanel. Zavijajući poput ranjene životinje, pokušala se pridići, ali njezino tijelo nije slušalo signale.

Pratilo je vlastitu putanju.

Strašna, vulkanska sila eksplodirala je iz nje, oduzevši joj svu snagu da se pridigne s poda. Srušivši se, zgrčila se i uhvatila za donji dio trbuha, primaknuvši koljena prsima. Jedva da je osjetila hladnoću mramora dok se šumski požar ispod njene kože pretvarao u silovitu potrebu, neodoljivu seksualnu želju koja je zahtijevala samo jedno.

Njezinog mužjaka.

Okrenuvši se na leđa, otkotrljala se najprije na jednu stranu, a potom na trbuh. Grebući po skliskom podu, trljala je bedra jedno o drugo, pokušavajući si barem malo olakšati, pronaći malo odmora od bola koji ju je cijelu obuzimao.

Koliko sati? Pokušala se sjetiti što je Layla rekla, koliko sati to inače traje?

Dvadeset četiri? Ne, duže.

Beth je jauknula kad je još jedan nalet prošao kroz njezino tijelo. Znoj joj je izbijao kroz pore, a očnjaci se izduživali u ustima.

Bio je to tek početak, znala je u kutku svoga uma.

Samo prvi napad — situacija će se potom pogoršati. Kako vrijeme bude odmicalo, zbog hormona neće biti sposobna ni za što osim za disanje.

Kad se samo sjeti da je dobrovoljno to poticala... Luđakinja.

Potreba je bila kao par šaka koje su uvertale njezino tijelo do točke u kojoj joj se činilo kao da su joj kosti polomljene. Ne, ne, to će je ubiti, zar može to preživjeti? A želja za seksom? Više se čak nije niti radilo o djetetu. Radilo se o preživljavanju.

Wrath.

O, Bože, on će se popeti gore. Čim završi razgovor s Tohrom. Pronaći će je tu na podu — i što onda?

Čak i kroz bujicu hormona, uspjela je razmisliti o tome i doći do zaključka — bit će u užasnoj poziciji. Ili će joj pomoći i morati živjeti s posljedicama koje je prezirao, ili će je morati gledati kako pati.

Što on nikad ne bi mogao.

Dlanovima je klizila niz skliski pod dok je pridizala gornji dio tijela težak tisuću kila. Penjala se uz ladice kao da su stepenice, morala je napraviti pauzu kad je došla do vrha ormarića, vid joj se pomutio, nastojala je fokusirati pogled dok je njezino tijelo vapilo za seksom koji mu je bio onemogućen.

Prije nego se cijela preda, sama će se pobrinuti za situaciju.

Ruke su joj toliko drhtale da joj je trebalo nekoliko pokušaja da dohvati lijekove, no naposljetku je u tome uspjela i spustila ih na pod. Vrijeme za još jednu pauzu na hladnom mramoru. Ali ne predugo. Valovi su navirali sve jače i brže. Petljajući po torbici, staklena je bočica iskočila iz svojih korica i odletjela dalje.

Plakala je dok se povlačila za njom, ispružene ruke, grabeći dlanom...

»Beth«, rekao je neki glas. »O, Bože... *Beth.*«

Iz neba se spustio muški dlan i posegnuo prema njoj, tražio je kroza zrak — kroz maglu je nastojala razaznati sve „kako“ i „zašto“ — a onda je njezino tijelo umjesto nje uspjelo sve povezati.

Wrath.

Kad je ugledala njegove cipele, hormoni su joj poludjeli. Odgovarali su na njegovu prisutnost popevši se do razine koja je bila gora od pakla na zemlji. Krv joj je uzavrela ispod kože, njezino je spolovilo vrištalo za onim što joj je samo on mogao pružiti.

A što se nikad neće dogoditi.

»Odlazi...« jauknula je napuklim glasom. »Daj mi lijekove... Ili mi daj...«

Wrath je kleknuo pored nje.

»Beth...«

»Daj mi lijekove! Ja ću sama...«

»Ne mogu ti dopustiti...«

Prostrijelila ga je oštrim pogledom, nije imala energije za borbu s njim. »Daj mi jebene lijekove!«

Wrathovo je tijelo počelo reagirati dok se penjao uza stepenice prema njihovoj sobi, a kad je stigao do kupaonice, već je točno znao što se zbiva. I koje je rješenje. Svaki njegov instinkt urlao je da zadovolji svoju ženu, da joj olakša patnje na jedini ispravan način.

Stresavši se, pao je na koljena i pipkao uokolo ne bi li je pronašao, prateći zvuk njezina glasa i uznemirene pokrete njezina tijela na mramornom podu. Bila je nesuvisla, previjala se od bola, izgubljena od siline potrebe.

»Daj mi jebene lijekove!«

Trebalo mu je par trenutaka da mu njezin zahtjev dođe do glave, a onda je shvatio da je to jedan od onih trenutaka u životu kad se put koji se rastvorio pred njim račva u dva smjera — a u njegovoj glavi, nijedan od njih nije bio dobar.

»Wrath...« stenjala je. »Wrath... Samo mi daj lijek.«

Pomislio je na pribor koji je ostavio na stoliću. Morao je samo otvoriti torbicu, napuniti injekciju i ubrizgati joj morfij. To će joj olakšati patnju...

Samo djelomično, istaknuo je jedan dio njega.

Novi napad potrebe slomio je Bethino tijelo, a disanje joj se pojačalo do glasnoće vriska, udovima je udarala o njega dok se grčila.

Nije bio siguran kad je točno njegov um donio odluku. Ali iznenada, ruke su mu bile na zatvaraču kožnih hlača, lijek zaboravljen, smjer odabran.

»Drži se, leelan«, rekao je dok je oslobađao erekciju. »Drži se, stižem...«

Jebeno točno.

Samo što mu je trebala prokleta vječnost da napipa njezine noge i skine joj traperice. Njezino se tijelo borilo s njim, bedra su radila škare dok se vrpaljila i okretala na podu, no kad joj je konačno skinuo jebene hlače s nogu, nije tratio vrijeme. Natjerao ju je da se umiri, ukopao joj ruke u bokove, a onda je...

Beth je uzviknula njegovo ime kad je ušao u nju. Zabila mu je nokte u ramena i podignula grudi prema njegovim prsima. Istog je trena svršio, testisi su mu se stisnuli, potom opustili. Nije bio spreman na njenu reakciju. Dok je ona svršavala s njim, njezino ga je spolovilo povlačilo, vuklo cijelu njegovu dužinu u sebe, samo što ga nije potezalo...

Ponovno je svršio. Toliko žestoko da je zagrizao vlastiti jezik.

Pumpajući o nju, pumpajući u nju, gurao je grubo i divlje — sve dok njegovo tijelo nije uzelo kratku pauzu kako bi se oporavilo. I u tom je trenutku osjetio razliku koju je napravio u njoj. I ona se na trenutak mogla odmoriti, napetost u njenom tijelu je nestala kao da su stanice u njemu duboko udahnule.

Međutim, prije nego je uspio samom sebi čestitati, osjetio je nešto drugo. Tuga je ispunila zrak, a njezin ga je žalosni miris zaustavio. Spustio je glavu kao da je može pogledati u oči.

»Nemoj plakati«, promuklo je rekao. »Leelan, nemoj...«

»Zašto to radiš?« jaukala je. »Zašto...?«

Postojao je samo jedan odgovor. Te večeri... I zauvijek. »Zato što te volim više od ičega.«

Više od sebe samog. Više od bilo kojeg budućeg potomka.

Njezina drhtava ruka dotaknula mu je lice. »Jesi li siguran?«

Odgovorio je tako što se počeo ponovno gurati duboko u nju, krivudava penetracija klizila je u njeno sklisko spolovilo i izvlačila se iz njega. A njezina reakcija? Zvuk koji je ispuštala dijelom je bio predenje, dijelom stenjanje, a hormoni su se ponovno uzburkali.

Iz nekog razloga, sjetio se Vishousove vizije.

Vidim te kako stojiš u bijelom polju. Bjelina, bjelina je svuda oko tebe i razgovaraš s licem na nebesima.

Tvoja budućnost je u tvojim rukama.

Isuse Kriste, osjećao se kao da mu Sjenosvijet puše za vratom, uhodi ga — i premda je to vrijedilo za svako živo stvorenje, osjećao se kao da je baš on na meti, kao da će mu rok svaki čas isteći.

To nije značilo da će ga Beth nadživjeti. Upravo suprotno. Najvjerojatniji razlog njegove vlastite propasti... Bit će njezina.

Položivši glavu na njezin vrat, provukao je ruke ispod njezinog tijela i počeo je ozbiljno ševiti. Naprijed, natrag, cijeli je posao bio kao skakanje s litice — skok je bio najlakši dio jer vas slobodan pad ništa ne košta.

Slijetanje je ono što ubija.

Trideset treće poglavlje

Sola je sklopila oči, spuštajući tijelo sve dublje u kadu. Kad se razina vode podignula tako da joj je pokrila sve osim vrata i glave, njezina toplina dala joj je do znanja koliko joj je hladno prije bilo, i to ne na površini kože, već duboko u srži.

Zureći u vlastito tijelo na prigušenom svjetlu, osjećala se odvojenom od njega, ali nije bila glupa. Činjenica da je dopustila nekom grubijanu da je pipa kako bi preživjela noć, stvorila je taj jaz — sad je bilo pitanje kako se opet spojiti.

Znala je za jedno sigurno rješenje.

Ali on ju je ostavio gore samu.

Čovječe, bilo joj je teško poslušati Assailov itekako pametan savjet. Pretvarati se da se ti sati, taj strah, da se taj užas nije dogodio, činilo se jednako izazovnim koliko i preživljavanje cijelog tog iskustva. Ali što je drugo mogla? Nije mogla disati isti zrak kao i njezina baka, dok joj se sve što je napravila i vidjela vrtjelo ravno pred očima.

Ponovno spustivši pogled prema sebi, pomaknula je noge. Kroz valove, zavoj na njezinom bedru rastapao se i opet stapao, rastvarao i opet spajao. Gurnuvši ruku u vodu, skinula ga je. Ljepljivi se zavoj brzo odlijepio. Znala, je da još ne smije močiti ranu sa šavovima, ups.

U koju ju je to bolnicu Assail, dovraga, odveo? To je mjesto bilo vraški otmjeno, od sustava ulaznih vrata do same zgrade i osoblja. Njezin je um nastojao sve to povezati, a jedini zaključak do kojeg je dolazio bio je — *vlada*.

Iako se on tome nasmijao, drugog se objašnjenja nije mogla dosjetiti.

Ali nije je uhitio.

Sklopivši oči, pitala se kako je znao gdje će je pronaći. I što je točno napravio Benloiseu. Sranje, onaj prizor s krvlju na Assailovom licu, oko usana...

Tko će sad biti zadužen za Caldwell?

Tko zna.

Izvukavši ruku iz vode, odmaknula je kosu s lica. Voda se slijevala niz cijelu dužinu i grijala joj stražnji dio vrata, tjerajući je da se znoji.

Bože, kako je tu bilo tiho.

Živjela je u onoj kući sa svojom bakom skoro cijelo jedno desetljeće i već se naviknula na žamor susjeda, na automobile u prolazu, pse koji su lajali u daljini, djecu koja su cičala i vikala dok su igrala košarku na prilazu. A tu? Samo voda koja bi se uzburkala u kadi dok je ona premještala noge. Znala je da razlog zbog kojeg je bilo

tako tiho nije bio samo taj što u neposrednoj blizini nije bilo drugih kuća. To je mjesto bilo izgrađeno poput utvrde, i uključivalo je trikove. Prave trikove.

Prisjetila se one noći kad je prvi put došla ovamo, na Benloiseov zahtjev. Njezin je zadatak bio da špijunira Assaila i njegov dvorac — a ono što je otkrila zbunilo ju je. Čudni holografski zastori. Sigurnosne kamere. I taj lik.

Možda je previše razmišljala o svemu. Možda su Assail i njegovi kompići bili tu da joj pomognu preživjeti sudnji dan...

Sklopivši oči, odustala je od svega i samo plutala u vodi. Možda ju je tijelo napustilo, ali ionako je prebrodilo dovoljno briga, hvala lijepo.

Iznenada, emocije su navrle, previše da bi se suzdržala.

Kad je poskočila uvis, voda se prelila i iscurila na pod. »Kvragu.«

Koliko će vremena proći prije nego se opet bude osjećala normalno? Koliko noći punih straha, koliko dekoncentriranih obroka, potajnog plakanja?

Izvukavši se iz kade, dohvatila je mekani bijeli ručnik sa stola i lecnula se kad joj je dotaknuo kožu. Kao da su joj živci bili napeti, vjetrokaz koji je reagirao na svaki pokret frotira, svaki nalet vjetra iz ventila iznad nje, sve komešanje vode je isparilo...

»Predivna si.«

Njezina mokra peta zaškripala je na podu kad se okrenula prema vratima. Assail je stajao u sjeni, mračna, nejasna prisutnost od koje se osjećala i više nego gola.

Osjetio se elektricitet u trenutku kad su im se pogledi sreli.

A onda je ona ispustila ručnik. »Trebam te.«

Zvuk njegovog izdisaja bio je nalik porazu, ali nju nije bilo briga. Mogla je osjetiti zagrijavanje zraka između njih, i znala je da osjećaji nisu jednosmjerni.

»Odmah«, naredila mu je.

»Kako bih mogao reći ne«, šapnuo je onim svojim glasom s naglaskom.

Prišao joj je i obujmio njezino lice svojim velikim, toplim dlanovima — bilo je takvo olakšanje osjetiti kako se naginje i svojim usnama dodiruje njezine, kako se spaja s njezinim ustima, kako je istovremeno i tješi i uzbuđuje. A onda više nije bila na podu već u njegovom naručju dok ju je unosio u sobu.

Nevjerojatnom nježnošću položio ju je na krznenu pokrivač kao da se boji da će se raspasti — što nije bilo nemoguće. Iako je njezino tijelo reagiralo na njega, opustilo se i navlažilo, bila je na rubu da se raspadne.

To će pomoći.

Privukla je njegova ramena prema sebi dok se on namještao na krevetu pored nje, kao da se bojao da će se ona uspaničiti ako je na bilo koji način zarobi. Samo što je

ona htjela njegovu težinu na sebi, htjela je osjetiti kako je pritišće o madrac, kako sjećanja zamjenjuje stvarnošću, kako joj svojim dodirrom mijenja svijest.

Sola ga je povukla na sebe. Razdvojila je noge kako bi napravila mjesta, a erekcija iza zatvarača njegovih hlača dotaknula je samu njezinu srž. Naborane vunene hlače koje je imao na sebi grebale su njezinu osjetljivu kožu i tjerale je da stenje — na dobar način.

Još poljubaca; njegov je jezik klizio u njezina usta, njegovi su se dlanovi spuštali prema njezinim grudima. Još je bolje liječio njezine boli i patnje od vode u kadi, naročito dok je ljuljao kukove prema njoj, dok joj je dirao spolovilo obećavajući joj svoje, dok ju je nabrijavao lijepo i polako. A kad su joj se bradavice ukrutile toliko da ju je skoro boljelo, kao da je znao što joj iduće treba, odvojio se od njenih usana i poljupcima silazio prema grudima.

Lijeno je lizao jezikom najprije oko jedne, a onda oko druge, prije nego je usisao jedan vrh i povukao ga.

Izvijajući se od zadovoljstva, zagladila mu je kosu unatrag, gusti pramenovi bili su sasvim dovoljni da se za njih uhvati... A onda je pogledala u zrcalo iznad kreveta.

I gledala ga kako vodi ljubav s njom.

»O, Marisol... Gozba za oči...« Kapci su mu bili napola spušteni dok je podizao glavu i promatrao njezino tijelo. »Ti si san svakog muškarca.«

Teško. Bila je mršava poput dječaka, bez bokova, s grudima koje su jedva bile dovoljne za grudnjak — pa ipak, na tom prigušenom svjetlu, na tom okruglom krevetu, pod njegovim nepopustljivim okom, bila je čulna poput bilo koje druge žene na planetu, krajnje uzbuđena, spremna da je njezin muškarac zadovolji.

Iako zapravo nije bio njezin.

Ponovno spustivši glavu, još se malo posvetio njezinim grudima dok su mu prsti lutali prema njezinim bokovima i unutrašnjoj strani bedra. Gore, dolje, mazio joj je nogu, dok je sisao i pažljivo grickao njezine...

A onda je njegova ruka kliznula između njih, zamijenila njegovu i dalje pokrivenu erekciju, prošla preko njenog vlažnog spolovila jednom, dvaput... I počela trljati.

Ponovno je spojio svoja usta s njezinima kad su mu prsti ušli u nju.

Na djelić sekunde, lecnula se i stisnula, kad se njezino tijelo sjetilo posljednjeg puta kad se to dogodilo.

Assail se istog trena zaustavio. Zureći u nju, izraz lica mu se smračio, gotovo do grubosti. »Koliko si povrijeđena...«

Sola je samo odmahнула glavom. Nije htjela o tome razmišljati, ne dok je oslobođenje bilo toliko blizu da ga je mogla dodirnuti.

»Marisol. Koliko?«

»Zar nisi rekao da bih trebala zaboraviti da se to uopće dogodilo?«

Sklopio je oči kao da trpi bol. »Ne želim da te boli, ikad. Naročito ne na taj način.«

Bože, bio je prekrasan, te njegove predivne crte lica u agoniji zbog nje.

Ispružila je ruku i pogladila ga po čelu, brišući bore koje su na njemu nastale. »Samo budi sa mnom. Da postojiš samo ti, a ne... Nitko i ništa drugo. To je ono što mi sad treba.«

Svaki put kad bi Assail pomislio da ga je njegova žena dovoljno iznenadila, Marisol bi ga povela u drugu, višu razinu. U tom slučaju, pomisao da je neki muškarac oskvrnuo njezino sveto tijelo... Čuvarstvo u Sjenosvijetu, mozak mu se doslovno gasio od tog krkljanca agresije i agonije.

Pa ipak, sam njezin dodir bio je dovoljan da ga odvрати od nasilja.

»Nemoj prestati«, dahtala je dok mu je njuškala vrat.

Ta nevinna radnja potaknula je u njemu iznenadni nagon za hranjenjem. Očnjaci su mu se izdužili u ustima, a poriv da je označi tako što će zagristi njezinu venu, bio je gotovo jednako jak kao i njegova nepokolebljiva odluka da ona nikad ne sazna što je on zapravo. Dovoljno je bila traumatizirana...

Rukama je dohvatila njegovu košulju i izvukla mu je iz hlača. A potom se usmjerila na njegov remen.

No, on se nije dao smesti. Ne dok ne bude siguran...

»Što ti je učinio?« pitao ju je.

Kad se Marisol umirila, dio njega pitao se zašto je tako forsira, naročito s obzirom na savjet na kojem je inzistirao.

»Učinila sam ono što sam morala kako bih mu skrenula pažnju«, rekla je stisnuto. »A onda sam ga udarila u jaja.«

Assail je izdahnuo. »Ja sam trebao biti taj koji će ga ubiti.«

»Da bi obranio moju čast?«

Bio je smrtno ozbiljan dok ju je gledao. »Apsolutno.«

Njezine oči kao da su se prikovale za njegove. »Ispod svega toga, zbilja si pravi kavalir, zar ne?«

»Ubio sam Benloisea«, čuo je vlastiti glas. »Na neki način, patio je.«

Nakratko je sklopila oči. »Kako si znao da je on taj koji me je oteo?«

»Pratio sam te one noći kad si provalila u njegovu kuću.«

»Dakle, to si bio ti.« Odmahnula je glavom. »Mogla sam se zakleti da je još netko bio tamo. Ali nisam bila sigurna. Isuse, posramio si me što se tiče praćenja ljudi.«

»Zašto si išla onamo? To sam se pitao.«

Osmijeh koji mu je podarila bio je pun ironije. »Jer mi je rekao da te više ne pratim, i odbio je platiti punu cijenu koju mi je dugovao. Hoću reći, ja sam bila spremna isposlovati svoju stranu dogovora, ali njega je nešto preplašilo. Ti?«

On je kimnuo jednom i potom ponovno prišao njezinim usnama, upijajući njezin okus, osjećaj. »S tim si završila.«

»S čim?«

»Takvim poslovima.«

Ona se ponovno umirila, ali samo na trenutak. »Slažem se.«

Bože, samo to je trebao čuti, a da to nije ni znao. Pomisao da će odsad biti na sigurnom toliko ga je nabrijala da je morao zatreptati ne bi li odagnao te misli.

Čim su nestale, Assail je brzo zbacio odjeću sa sebe. Fina tkanina odletjela je do ruba kreveta, a potom na pod. Zatim je svoje golo tijelo naslonio na njezino, namjestivši se iznad njenih raširenih bedara, no njegov ud, tvrd kao kamen, ipak je mogao još malo pričekati.

Kad je konačno namjestio glavić na njezin ulaz, znao je da će zauvijek biti izgubljen ako dovrši svoj naum. A možda je to bila laž. Možda... Bio je izgubljen još od one noći kad ju je prvi put susreo na snijegu.

Polako ulazeći unutra, osjećajući kako se izvija prema njegovim prsima, promatrajući kako izvrće oči, poželio je da se nikad nisu sreli. Koliko god dobro to bilo, nije mu trebala slabost u obliku nje u životu. Ali poput rane pune soli, trajno se upisala u njegovu kožu.

Barem će ostati tu s njim i biti na sigurnom.

To mu je bila jedina utjeha.

Polako se pomičući, pažljivo, lagano se kretao unutra i van njezinog skliskog stiska koji mu je mazio ud sa svih strana. Morao je stisnuti zube i stražnji dio leđa kako bi održao ujednačen ritam — htio je ubrzati, ali to nije bila opcija.

I da, znao je točno što smjera. Koristila ga je kao gumicu za brisanje, a on je bio itekako spreman ispuniti tu funkciju.

Za nju, bilo što...

Marisol se pomaknula. Prebacivši noge preko njega, namjestila se tako da može ući još dublje. Jedan pokret kasnije i već mu se snažno držala za ramena. Ona je bila blizu, jako blizu.

»Držim te«, rekao joj je u kosu. »Pusti se i ja ću te uloviti.«

Ona je zabacila glavu, ukopala nokte u njega i stisnula cijelo tijelo, a on se skamenio, osjećajući kako ga povlači, nježno povlačenje koje ga je još više napaljivalo.

Okrenuvši glavu prema njezinom vratu, samo je htio još se više primaknuti k njoj, osjetiti još više nje, još bolje zadovoljiti njezine potrebe.

Ali ona se kretala nepredvidivo, izvijala tijelo, mijenjala položaj — i gurnula je svoj vrat prema njegovim ustima... Njegovim očnjacima.

Ogrebotina koju je ostavio bila je neznatna. Jedva da ju je okusio.

Prije nego se uspio zaustaviti, još dublje ju je zagrizao.

Njegova je Marisol zastenjala i spustila ruke prema njegovim bokovima, povlačeći ga kao da želi da se ponovno počne pomicati.

»Uzimam pilulu«, rekla je iz velike daljine.

Njegov smeteni um nije odmah shvatio što to znači, ali zvuk njezinoga glasa bio je dovoljan da ga odmah vrati u stvarnost. Ližući ranicu koju je napravio, istovremeno ju je i zatvarao i sisao još krvi — iako se radilo o tako malenoj količini u usporedbi s onim što je želio.

»Samo nastavi«, rekla je. »Molim te... Nemoj stati...«

Assaila je mamila pomisao da krene krivim putem i pošteno je zagriže, da se dokraja napije njezine krvi. Ali neće to učiniti bez njezina dopuštenja. Silovanje se može dogoditi na razne načine — a povreda je povreda, naročito ako je samo jedna strana pritom uživala.

Mogao je, doduše, dovršiti seks.

Bolje je uhvativši, ulazio je i povlačio se, ulazio i povlačio se, zamahujući kukovima.

U zadnjem trenutku, izvukao ga je iz nje i svršio po donjem dijelu njezina trbuha, a tragovi sperme ostavljali su njegov miris po njezinoj koži.

Koliko god da je želio još više toga — a namjeravao ju je odmah uzeti ponovno — nije mogao svršiti u nju sve dok ona ne bude znala pravu istinu o njemu. Tek onda će ona zbilja moći odlučiti želi li ga za svog ljubavnika ili ne.

S usnama na njezinu uhu, rekao je: »Još, da...«

Zvuk stenjanja koji je ispustila bio je savršen odgovor. A prije nego je iščeznuo, prije nego su se njezini nokti ponovno zarili u njezine bokove, a njezine noge pritisnule donji dio njegova tijela bliže njezinom, ponovno se počeo pomicati, seksualno uzbuđenje raslo je zbog poštovanja koje je osjećao prema njoj, ali isto toliko i zbog suzdržavanja.

Nikad prije nije na taj način bio ni sa ženom ni sa ženkom.

Nakon godina seksa, osjećao se kao da je prvi put konačno s nekim.

Trideset četvrto poglavlje

K ležeći pored kreveta, Wrath je mjerio vrijeme između udaha svoje drage, mjerio udisaje koji su slabašno dopirali do ruke koju je ispružio preko njezinog struka. Sve je više vremena prolazilo između udisaja, sve sporiji bijahu izdisaji.

Istovremeno, njegovo je srce nastavljalo kucati, njegova su pluća i dalje vršila svoju dužnost, njegovo je tijelo išlo dalje.

To se doimalo tako okrutnim — dao bi joj svoje zdravlje u tren oka. Dao bi joj sve što ima samo kako bi ostala uz njega, a kako to nije bilo moguće, položio je dlan na držak svog draguljima optočenog bodeža i postavio ga između njih.

Netremice promatrajući njezine razmaknute usne, namjestio je oštricu ravno prema središtu svojih grudi. Daske kreveta bile su izgrađene od čvrstog hrasta i upravo dovoljno visoke za ono što je htio napraviti. Namjestivši donji dio drška svog oružja na rub drveta, držao je bodež u uspravnom položaju i nagnuo se, mjereći udaljenost koju mora prevaliti.

Položivši prsnu kost na vrh oštrice, malko je gurnuo kako bi osjetio ubod.

Zadovoljan kutem, zavrtio je nož i okrenuo vrh oštrice prema drvu, rezbareći u njemu krug kako bi ga tu poslije namjestio. Dok je rezao drvo, činilo mu se kao da bezobrazno trati Anhine posljednje udisaje na takve napore — trebao bi se posvetiti njoj i nikome drugom.

No, morao se pripremiti.

Ako je izgubi prije nego se za ovo pobrine, možda će sve završiti kao neuspjeli pokušaj, a on se morao pobrinuti za to da nema šanse da preživi...

»Što... to radiš?«

Wrath je iznenađeno podignuo glavu. Isprva nije mogao pojmiti prizor pred sobom.

Njegova je Anha okrenula svoje blijedo lice prema njemu i promatrala ga ispod teških kapaka.

Vrh oštrice skliznuo je s rupe koju je pravio i zarezao zapešće ruke kojom se pridržavao. Nije ni osjetio porezotinu.

»Anha...?«

Jezikom je polizala krv s usana. »Naš sin...«

Istini za volju, nije ni čuo što je rekla. Suze su mu navrle u oči, A srce se uzlupalo, pitao se je li sve to samo san... Nešto što se događa nakon što se već ubio, nakon što je zario nož u isto ono mjesto u kojem je najsnažnije osjećao ljubav prema njoj.

Ali ne, ona je pružala ruku prema njegovom licu. Dodirivala ga je s čuđenjem, kao da ni sama još ne shvaća da joj se povratila svijest.

»Anha!« Pritisnuo je svoje usne o njezine, a potom obrisao vlastite suze s njezinih hladnih obraza.

Iznenada, sjetio se iscjeliteljeva savjeta i brzo joj stavio svoje zapešće na usta. »Pij, ljubavi moja — ne pričaj još ništa. Pij. Prije svega, moraš piti!«

Njegova se Anha na trenutak borila prije nego je jednom duboko potegnula. A onda opet. I treći put.

Stenjala je i sklapala oči, ali ne od nelagode ili straha.

Ne, bilo je to od živog olakšanja, kao da je utažila glad koja ju je morila i stoga je agonija popuštala.

»Pij...« rekao je kad se sve još više zamaglilo. »Ljubavi moja... Uzmi od mene i vrati se...«

Milujući joj kosu, promatrao je svoj bodež. I molio se da to čudo potraje. Da ostane živa i da se oporavi...

»Moj gospodaru?«

Začuvši dubok glas, Wrath je žurno okrenuo glavu ne odmičući venu s njezinih usana. Član Bratstva Crnog Bodeža, Tohture, stajao je tik pored zatvorenih vrata odaja nakon što je nečujno ušao unutra.

»Probudila se«, Wrath je hrapavo rekao. »Slava bila Čuvardjevi... Probudila se.«

»Da«, rekao je Brat. »A ja moram razgovarati s vama.«

»Zar ne može čekati«, ponovno se okrenuo prema svojoj ljubljenoj. »Ostavi nas...«

Brat mu je prišao i položio usne blizu Wrathovog uha, kako se ni riječ ne bi čula. »Izgleda kao vaš otac.«

Wrathje trepnuo i podignuo glavu. »Molim?«

Brat je imao nevjerojatno plave oči, boje koja se mogla mjeriti s blijedo-plavim draguljima koje je posebno kupio za Anhinu proljetnu haljinu.

Ponovno se nagnuvši, još jednom je šapnuo. »Vaš je otac tako izgledao one večeri kad je umro.«

Kad se Brat uspravio, netremice ga je promatrao. Izraz lica nije se mijenjao. Kao ni ostalo na njegovom tijelu.

Wrath skupi šaku osjetivši iznenadni nalet bijesa. Posljednje što je htio u tom svetom prostoru nade jest prisjećanje na još jednu večeri u kojoj je pretrpio gubitak... Kad je jurio do dvorca na crnom konju, leteći kroz šume, i riskirao vlastiti život kako bi se vratio na vrijeme.

Zbilja, koliko god da je htio da mu se poglavlja te priče ne vraćaju u misli, sve mu se jasno ocrtavalo pred očima. Ozlijedio se tijekom dnevnih sati, okliznuo se i pao u svojim odajama, nabivši se na metalni šiljak. Zbog te se rane nije mogao dematerijalizirati, ali se već osjećao dovoljno dobro da napusti dvorac kad ga je pozvala jedna od Osnivačkih obitelji.

Kad je pala noć, a on krenuo, nije se namjeravao vratiti do sutrašnjeg dana.

Bratstvo je došlo po njega sat vremena poslije.

Dok se on vratio natrag u dvorac, već je bilo prekasno. Njegova oca više nije bilo.

A što se tiče izgleda, na nekim se mrtvacima doista vidio uzrok smrti, to je bila istina: ubijeni, mučeni, stari — u slučaju njegovog oca, međutim, Kralj je izgledao kao da je zaspao, tijelo mu je bilo oprano i odjeveno u svečano ruho, kosa namještena, rukavice i cipele na njemu, kao da namjerava odšetati u vlastiti grob.

»Što si rekao?« Wrath je odmahnuo glavom. »Ne mogu...«

Još jedan šapat na uho. »Pogledajte joj nokte.«

Kad je Anha rastvorila oči ugledavši Brata, Wrath se sagnuo i poljubio je u čelo. »Ne brini, ljubavi.«

Istog se trena smirila od njegovog dodira i glasa, ponovno sklopila oči i nastavila se hraniti.

»Tako je«, mrmljao je. »Uzmi ono što ti dajem.«

Kad je bio siguran da se ponovno smirila, spustio je pogled prema njezinim dlanovima i namrštitio se. Nokti su joj bili... plavi.

Očeve su ruke bile u rukavicama.

»Vrati se«, grubo je rekao Bratu. »Pozvat ću te.«

Tohrture je kimnuo i otišao do vrata. Prije nego je nestao, jasno je rekao: »Ne dajte joj da uzima ništa što nije unaprijed kušano.«

Otrov? Radi li se o... otrovu?

Kad su vrata odaja zatvorena i zaključana, Wrath je osjetio kako se na njega spušta neki neobičan mir. Snaga i smisao vratili su mu se dok je Anha nastavljala piti iz njegove vene, maleni su se gutljaji pretvarali u velike. A što je više uzimala od njega, to je boja smrti iz njezinih prstiju sve više nestajala.

Nakon što mu je otac umro, ostao je bez uporišta u svijetu — sve dok mu nisu doveli nju; ona je postala uporište ne samo za udahe njegovih pluća i kucanje srca, već i za cijelu njegovu kraljevsku vladavinu.

Kad samo pomisli da su mu možda uzeli oca? A onda i njegovu ljubljenu ženu?

Sjetivši se izraza na Tohtureovom licu... znao je da na svom dvoru ima neprijatelje. Neprijatelje koji su spremni ubiti.

Bijes mu je kuhao pod kožom, mijenjao ga iznutra... kao kad se kuju čelik i željezo.

»Ne brini se, ljubavi moja«, rekao je uzevši njezinu ruku u svoju. »Ja ću se za sve pobrinuti.«

A krv će poteći poput suza koje si pustila zbog boli.

Bio je Kralj, da. Ali prije svega, bio je helren te čudesne ženke — koju je namjeravao osvetiti.

Trideset peto poglavlje

d svega što su mogli pogoditi...«

Ležeći ispružen na skliskom podu svoje kupaonice, Trez je položio podlakticu preko očiju. Bio je itekako svjestan da se njegov ud smanjuje, sav taj besmisleni seks dokrajčio ga je, još i gore.

No, još je više bio svjestan činjenice tko se nalazi pored njega, gol na krznenom tepihu.

Sranje, morao je ponovno prebaciti onaj ručnik preko sebe...

»Tko su „oni“?«

Zgrabivši frotirnu tkaninu, nije mogao ni pogledati u Selenu. »Moj narod.«

»Što su pogodili?«

»Zašto si ti još tu?«

Kad je shvatio kako je to zvučalo, ustao je i primijetio da se stisnula. »Oprosti, samo sam htio reći — kako to da još uvijek podnosiš moja sranja.«

Prokletstvo, bila je zamamno jestiva dok je tako sjedila. Ogrtač joj je prekrivao samo ramena, grudi su i dalje virile van, noge je namjestila tako da bi, ako bi se malčice pomaknuo, mogao vidjeti njezinu...

Selena povuče ogrtač preko sebe, i koliko god ga boljelo, to je bilo ispravno na mnogim razinama. Uništio je ono što se događalo između njih.

Ali iz ispravnih pobuda.

»Žao mi je«, rekao je, pomislivši kako bi si to mogao istetovirati na čelo, tako da vidi u zrcalu svakog jutra, svake noći.

Nikad nije smio dopustiti da stvari odu tako daleko. Nikad.

»Zato što si stao?«

»Ne, zbog toga mi nije žao.« Kad se ona lecnula, poželio je udariti samog sebe u jaja. »Hoću reći... Jebote. Ne znam. Trenutno ništa ne znam.«

Nastala je duga tišina. A onda je ona smireno rekla: »Moraš znati da nema toga što mi ne možeš reći.«

»Pažljivo s tim — Pandorinu je kutiju teško zatvoriti.«

»Ništa.« Oči su joj bile sasvim bistre dok je zurila u njega. »Ničeg se ne bojim, ničeg što bi došlo od tebe ili zbog tebe. Međutim, smatram da mi duguješ objašnjenje. Pod pretpostavkom da ne namjeravaš nastaviti, ako nizašto drugo, onda zato da ne bih samu sebe za ovo okrivljavala.«

Opa, okej. Ako mu je već prije bila privlačna? Sad je već stupila na teritorij boginje. Fizička ljepota je jedna stvar, odlučnost je bila još privlačnija.

Osim toga, imala je pravo.

»U redu«, rekao je, osjećajući se kao smeće. No, imala je pravo znati. »Poševio sam mnogo ljudskih žena tijekom posljednjih deset godina — i to mi nije ništa značilo, sve do večeras, s tobom. A mislim i da se upravo spremam osuditi vlastite roditelje na mučeničku smrt. Osim toga, sve je u redu.«

Ona se namrštila. Ali nije se povukla, nije pobjegla. Doduše, nekoliko je puta duboko udahнула. »Možda da se koncentriramo na drugu polovicu. O čemu to, za ime Čuwardjeve, pričaš?«

»Jebeni kaos, ja sam kaos.«

Pričekala je, očigledno očekujući da on nastavi. »Ništa mi nisi rekao.«

Gledajući je u oči, osjećao je duboko poštovanje prema njoj. »Bože... Kako je moguće da postojiš?«

»I dalje mi ništa ne govoriš«, polako se nasmijala. »Iako mi se sviđa način na koji me promatraš.«

Trez je odmahnuo glavom, znajući da ona zaslužuje mnogo više od onoga što bi joj on ikad mogao ponuditi. »Ne bi trebalo biti tako. Zbilja ne bi.«

»O tome ću ja odlučiti. A sad, govori. Ako si tako odlučan u namjeri da te se okanim, onda iskoristi svoje riječi kako bi me uvjerio u svoju ružnoću.«

»Moj seksualni život nije ti bio dovoljan?«

»Ja sam obučena kao *ehros*. Mi očekujemo da mušjaci siju svoje sjeme nadaleko.«

Zaškiljio je. Njezino je lice iznenada postalo ravnodušno, što je bio ozbiljan znak. »Postoji još nešto.«

»Što?«

»Obećan sam nekom.«

Zamalo je uspjela skriti iznenađenje. Zamalo. »Zbilja?«

»Da. Zbilja. A ako se ne pojavim, ubit će moje roditelje.«

»Znači, nisi zaljubljen?«

»Nisam je ni sreo. Niti to želim.«

Dio napetosti nestao je iz Odabranice. »Uopće je ne poznaješ?«

»Ne. Znam samo da je kraljičina kćer.«

Razrogačila je svoje nevjerojatne oči. »Dakle, postat ćeš dio kraljevske obitelji?«

Sjetio se koliko je Wrathu bilo uzbudljivo na prijestolju, zajebancije s Rehvom dok je bio vođ simpata, a njima je makar bilo dopušteno izlaziti noću. Barem donekle, u Wrathovu slučaju.

Njegova budućnost bit će običan zlatni kavez.

»Roditelji su me prodali kad sam bio jako mlad«, rekao je. »Nikad nisam imao izbora. A sad? Ako se ne vratim natrag na Teritorij, njih dvoje neće dugo poživjeti.«

Selena nakrivi glavu u jednu stranu, mozak joj je očigledno vrtio kotačiće. »Ne možeš pregovarati?«

»Ne.«

»Zar tvoji roditelji ne mogu vratiti svotu koju su dobili?«

Sjetio se ciničnog osmijeha svoje majke one noći kad ju je posljednji put vidio. »Čak i kad bi mogli, ne vjerujem da bi to učinili.«

Ona se ponovno namrštila. »Jesi li siguran?«

»To bi bilo nalik njima.«

»Zar nisi pitao?«

»Ne, nisam. Ali to bi značilo da se treba vratiti s'Hisbeu, a to nije moguće.«

»Zar ne postoji netko koga možeš poslati umjesto sebe?«

Zamislilo je iAma kako odlazi do Teritorija. Ugovor je glasio isključivo na Treza, tako da ni visoki svećenik, čak ni s'Ex, nisu mogli uskočiti umjesto njega i zavarati ih. Mogli su, doduše, uzeti njegova brata kao taoca. Ili nešto još gore.

A onda bi se Trez vratio.

»Ne vjerujem. Moj brat je jedini, a to ne mogu riskirati. Njega ne želim riskirati.«

»I misliš da će tvoje roditelje...«

»Ne, znam da će ih ubiti.« Masirao je stražnji dio vrata. »Znaš, sve je ovo jako tužno, ali mislim da je najgora od svega činjenica da se ne mogu niti pretvarati da mi je stalo do njih dvoje. Kao da... Kao da su sklopili pakt s vragom. Ako se dogodi nešto loše, jednostavno su dobili ono što su zaslužili.«

Međutim, nažalost, usprkos onome što bi se moglo dogoditi njegovoj majci i ocu... dug će i dalje postojati.

Čak i ako ih s'Ex isjecka u malene komadiće, Trez će i dalje dugovati ono što su se dogovorili.

Ono što je pokrenuto, više se nije moglo zaustaviti. A dok je promatrao Senu, više nego ikad žalio je zbog toga.

Selenine su ruke drhtale. Drhtale su još otkako je Trez rekao da je bio s... Koliko točno žena, pitala se.

Najdraža Čuvardjevo, nije željela ni razmišljati o tome.

Mogla je, doduše, barem pokušati natjerati ruke da prestanu drhtati. Kad je Trez utihnuo, raširila je prste i istegnula ih, nadajući se da će ga to spriječiti da pronikne iza njezine smirene fasade. Jasno je osjećala da, ako nasluti da ju je uzrujao, više neće reći ni riječ... A taj intimni prostor koji se neočekivano pojavio među njima, bio je još svetiji nego bi to bilo seksualno iskustvo.

»Ja nisam imala roditelje kao takve«, tiho je rekla. »Ali ne mogu zamisliti da netko ima mlado i onda ga... proda.«

Trez je kimnuo glavom, visoko podignute ruke, kako bi i dalje njome mogao trljati stražnji dio vrata. »Znam, jel'da? Mislim, moji su me roditelji cijenili. Problem je bio u tome što sam im bio roba, nešto s čim su mogli trgovati. Takvo što bi očekivala od prodavača automobila ili tepiha, od ljudi koji upravljaju supermarketima i trgovačkim centrima. Slušaj, i ja bih htio da sam jedan od onih dobro prilagođenih kućkinih sinova koji samo kažu „nisu me htjeli, ali ja i dalje nešto vrijedim, bla, bla bla“. No, kod mene nije tako ispalo. U mojoj glavi...« napravio je kružni pokret rukom pored sljepoočnice. »Ja sam ništa. Ja sam... ništa. «

Iznenada, Senu je poželjela zaplakati. Gledati u tog apsolutno čudesnog mušjaka... i znati da on sam u svom srcu nije svjestan onoga što jest? Bio je to zločin, zločin koji su počinili isti oni ljudi koji su ga trebali najviše voljeti.

»Jesi li zbog toga bio s ljudima?« upitala ga je.

U tišini koja je uslijedila, bilo je teško ravnomjerno disati. Bojala se njegova odgovora. Iz mnogo razloga.

»Da«, tiho je opsovao. »Znaš, bio sam s tom nekom ženom netom prije nego sam dobio migrenu.«

To je bilo prije koju noć, pomislila je, poželjevši se šćućuriti u sebe.

»I bila je prazna, baš kao što sam se i ja osjećao praznim. Samo dva šuplja tijela koja udaraju jedno o drugo. Ništa mi nije značilo, a to sam radio svih ovih godina. Fizička vježba, ništa više.«

Senu je nastojala pronaći pravi odgovor, nešto što bi je smirilo i tako mu dalo do znanja da joj nimalo ne smeta ono što joj govori... dok joj je u stvarnosti kidalo srce. Iako ne bi trebalo.

Koliko je vremena provela s njim? Sat vremena? Najviše dva?

Neminovna smrt činila ju je nesmotrenom...

»Mogao bih ih spasiti«, rekao je praktički samome sebi. »Ako žrtvujem samog sebe, mogao bih spasiti majku i oca.«

Brzo je okrenuo glavu u jednu stranu i začulo se krckanje.

»Daj«, promrmljala je, pomičući se iza njega. »Dopusti meni.«

Odgurnuvši njegove ruke, uhvatila ga je za čvrsta ramena i počela stiskati kao što je i on prije radio, nastojeći ukloniti nešto napetosti iz mišićnog tkiva. Dok ga je masirala, njegova glatka koža klizila je preko napetih dijelova, ali više od toga nisu postigli.

Zastenjao je. »Čudesan osjećaj.«

»Mislim da ništa i ne radim.«

Kratko je položio svoje ruke na njezine. »Radiš. I više nego što misliš.«

Selena je nastavila s masažom, prisjećajući se vlastite prošlosti. »Kako rekoh, nisam imala pravu majku ni oca. Odgojile su me sestre. Trebali su me kako bi nastavili s tradicijom, ali ne mogu reći da me ikad itko zbilja htio. Imali su pravo na mene, da se tako izrazim. Tako da, na neki način, mogu zamisliti kako se osjećaš — napravljen si, ne rođen, da tako kažem, jer *rođen* bi značilo da ti se netko ipak nadao, molio za tebe.«

Nagnuo je glavu unatrag i zagledao se u nju. »Da. Točno to.« Osmjehnula mu se i vratila ga natrag u početni položaj.

»Ako moji roditelji stradaju, imam osjećaj da ću otići ravno u pakao«, promrsio je.

»Ali ne možeš biti odgovoran za to jer nikad nisi pristao.«

»Molim?«

»Obećan si drugima dok još nisi bio sposoban ni na što pristati, Zbilja, čini mi se kao da te nikad ništa nisu ni pitali. Stoga, ako pogriješiš, posljedice toga idu na leđa tvojih roditelja, ne tvoja. Radi se o tebi, ali to istovremeno nema nikakve veze s tobom.«

»Bože...«

Budući da nije dovršio rečenicu, namrštila se. »Žao mi je. Nisam htjela ispasti drska.«

»Nisi... Savršena si.«

»Teško.«

»Želim učiniti nešto za tebe.«

Skamenila se. »Što?«

Jer i ona je imala par ideja.

»Nešto vrijedno truda.«

Pogledala je prema krznenom tepihu na kojem je bila ležala. O, da, bilo bi vrijedno truda...

»Ali ničega se ne mogu dosjetiti.«

Selena je uzdahnula. »Tvoja je prisutnost i više nego dovoljno.«

Trez je ponovno položio svoje ruke preko njezinih i povukao je prema naprijed, tako da mu se naslonila na leđa. Držeći je tako, naslonio je svoju glavu na njezinu.

Dok je udisao, njegov se veliki torzo širio, a ona se dizala s poda i ponovno na njega spuštala. »Hvala ti«, rekao je napuklim glasom.

»Ništa nisam učinila.«

»Zbog tebe osjećam da nisam zao. A večeras, to mi znači sve na svijetu.«

»Oh, nikad nisi bio takav«, šapnula je i utisnula usnice u njegov obraz. »Ti, nikad.«

Sklopivši oči, držala se za njega i osjećala kako se njihove duše povezuju, toliko da više nije znala kako da ga ostavi. Ne samo te večeri, već... Kad god je sudbina pozove.

»Jesi li jela?« upitao je nakon nekog vremena.

»Zapravo... ne.« Oglasio se i njezin želudac. »A gladna sam.«

»Pođimo dolje. Moj je brat pripremio onaj svoj umak, ili barem pretpostavljam da jest. Uvijek ga radi kad me boli glava.«

Selena je popustila stisak i htjela se odmaknuti...

Bez upozorenja, njezina se kralježnica pobunila i ukočila. Trez je, s druge strane, prilično lako ustao, a dok joj je pružao ruku kako bi joj pomogao, mogla je samo zuriti u nju.

Dok je zbunjenost prelazila preko crta njegovog privlačnog lica, zaključila je da bi mogla jednostavno prihvatiti njegovu pomoć. U tom trenutku nije mogla ni ustati s poda.

»Polako«, rekla je grubo. »Molim te.«

Trez se namrštio, ali je ipak bio nježan dok ju je podizao na noge. »Jesi li u redu?«

Ukrala je malo vremena polako vežući svoj ogrtač. U međuvremenu, zglobovi su joj vrištali, naročito bokovi i leđa.

Natjeravši se da se nasmije, nastojala je ne preplašiti se. Ali na isti je način počelo i s njezinim sestrama. Svakom od njih.

»Hoćemo li?« odlučno je rekla.

Trezove oči bademastog oblika još su se više suzile. Potom je slegnuo ramenima. »Da, jasno. Samo da navučem nešto na sebe.«

»Čekat ću te u hodniku.«

Isključivo vlastitom voljom, uspjela je prijeći preko spavaće sobe i izići u hodnik. U trenutku kad je zatvorila vrata za sobom, već joj je ponestajalo daha...

Istog trena, njezino je tijelo doživjelo unutarnju promjenu nezamislive snage. To je moglo značiti samo jedno: netko je bio u razdoblju potrebe.

Kraljica? Zapanjeno je pomislila, promatrajući luk na ulazu u privatne odaje Prve obitelji. E, to bi već bilo nešto.

Ponovno se naslonivši na zid, sjetila se kako je masirala Trezova ramena i poželjela da postoji sličan trik i za njezino tijelo. Nije postojao. Lijeka nije bilo, bolest se nije moglo usporiti.

Nitko nije znao koliko joj je još vremena ostalo.

Trideset šesto poglavlje

Beth nije imala izbora nego predati se gorućim zahtjevima vlastitog tijela. Jedino olakšanje koje je osjetila? Svaki put kad bi Wrath svršio u nju, osjetila je kratko olakšanje — prije nego bi neizdrživa potreba opet počela rasti.

»Zagrizi moju venu«, Wrath je grubo rekao. »Zagrizi je...«

Nije bila ni svjesna leži li na leđima ili na truhu, u kojoj prostoriji se nalazi, koliko je sati. No, čim se njegovo grlo primaknulo njezinim ustima, bilo joj je kristalno jasno da će zagristi. Očnjaci su joj iskočili i žestoko ih je zabila. Rasparala je Wrathovo meso, zarezala površinu i duboko gurnula zube, uzevši i drugu stvar koju je od njega trebala.

Oh, ta njegova snaga. Dok su joj se usta punila, ponovno ju je zapanjio nevjerojatan učinak koji je njegova krv imala na nju. Dok joj je snaga opadala, iako je potreba i dalje bjesnila, a cijelo tijelo je boljelo kao da je prošlo kroz mlinsko kolo, svejedno je bila odlučna još od prvog gutljaja, sposobna nastaviti — a nije ni imala izbora.

Budući da je morala pustiti njegovu venu kako bi udahnula malo zraka, nije mogla vjerovati da je vlastitom voljom to htjela. Mora da je poludjela, neka budalasta romantična fantazija o djetetu zamaglila je razne verzije stvarnosti.

Kad se ponovno zalijepila za Wrathov vrat, on je nekako uspio nastaviti gurati se u nju, premda mu se zakvačila za venu, njegova je erekcija ulazila u nju i izlazila iz nje, duboko guranje i brzo izvlačenje odzvanjalo joj je kroz gornji dio tijela, glava joj se ljuljala gore-dolje, a njezini su bokovi primali njegovu težinu. Mokra od znoja, njihova su se tijela zajedno pomicala u skladnom zajedništvu, nije znala gdje počinje njezino, a završava njegovo.

Iznenadna promjena ritma dala joj je do znanja da se priprema za još jedan orgazam, a trebao joj je...

Wrath je nagnuo glavu unatrag, njezini su očnjaci rasparali njegov vrat, ali nije ga bilo briga.

Kao da nije ni primijetio.

Isuse, bio je čudesan. Kroz maglu seksa, gledala ga je kako se napinje, kako stiće usnice, kako izbacuje očnjake, kako mu se kosa miče s čela, kako se njegove slijepe, blijedozelene oči šire i svijetle i potom sklapaju.

A onda je bio red na nju, u nutrini je osjetila njegovo uzbuđenje, pohlepno tražeći ono što je izbacio u nju, a njezino je zadovoljstvo bilo tako veliko da je nalikovalo agoniji.

Taman kad su grčevi počeli usporavati, pripremila se za novi val, pripremila se za to da je obuzme još jedna runda divljeg nagona...

Budući da se to nije odmah dogodilo, osvrnula se oko sebe, kao da je potrebna treća osoba koja je možda upravo otišla...

Oh, gle. I dalje su bili u kupaonici. Na podu.

Wrath se srušio na nju, a glava mu je pala, tako jako i teško da je čula kako je čelom lupio o mramor.

Budući da je novo olakšanje potrajalo duže, vjerojatno se već trebala početi hladiti, ali pakao u njezinom tijelu oboje ih je i dalje itekako zagrijavao...

Šum koji je začula iza kade natjerao ju je da okrene glavu. Zastori su se zatvarali za taj dan, ploče su sjedale na svoje mjesto na oknima.

Dakle, to je trajalo... Osam sati? Devet?

Iz donjeg se kata nisu čuli nikakvi zvukovi, no Bratstvo je sigurno i samo osjetilo utjecaj njezinih hormona. Kao i ženke.

Wrath je ustao, mišići su mu se napinjali, ruke su mu drhtale. »Kako si?«

Beth je otvorila usta kako bi mu odgovorila, ali samo je zapiskutala.

»I dalje će ti trebati moja vena«, rekao je, odmičući joj pramen kose s lica. »Trebati ti.«

»Što je s...« Kad joj je glas puknuo, nakašljala se. »Što je s tobom?«

Izgledao je ispijeno, upalih obraza, kao da je upravo izgubio deset kilograma, ali je samo odmahnuo glavom. »Moja jedina briga si ti.«

Njegovo se lice pred njezinim očima zamaglilo kad su se probile suze.

»Žao mi je«, promrmljala je. »O, Bože... Tako mi je žao.«

»Zbog čega?«

»Svega... ovoga.«

On je odmahnuo glavom. »To bi se dogodilo prije ili poslije.«

»Ali ja...«

Wrath je spustio svoja usta do njezinih i nježno je poljubio. »Dosta s tim. Od večeras idemo prema naprijed. Što god da se dogodi... Nositi ćemo se s tim, u redu?«

Nije imala vremena da mu odgovori. Iznenada, želja se ponovno pokrenula, plima podignula, vrućina nastala u njezinom međunožju i jurnula ravno prema srcu.

»O, Bože«, stenjala je. »Mislila sam da je gotovo.«

»Ne još.« Kao da nije bio iznenađen. »Nismo još gotovi...«

iAm je stajao iznad štednjaka dolje u kuhinji kad je osjetio da se pojavio njegov brat. Nije se trebao čak ni okrenuti od lonca juhe koju je kuhao: promijenio se zrak u prostoriji, i to ne na dobar način.

Osim toga, Trez nije bio sam. A znao je to ne zato što je nanjušio Selenin miris... već je nanjušio bratov.

iAm je tiho opsovao sebi u bradu miješajući juhu. Kučkin sin se združio.

Fantastično.

Prokletstvo, iAm se ipak donekle nadao da je, s obzirom na sve te hormone koji su preplavili kuću, bilo kakav seks koji se dogodio između to dvoje, bio rezultat tuđeg razdoblja potrebe.

Super teorija. Samo što su Sjenke bile imune na ta sranja.

»Ti nisi trebala biti ta koja će ga zadovoljiti«, iAm je promrsio dodajući još soli u mješavinu.

»Pripazi na ton.«

iAm se okrenuo i pogledao u kretena.

»Imam ideju. Što kažeš na to da, napokon, doneseš jednu dobru odluku po pitanju žena? Onda ne bih bio nadržan.«

Odabranica koja je stajala pored Treza podignula je bradu. »Ako želiš nekoga kriviti, ne obraćaj se njemu. Ja sam mu odlučila prići iako ste tražili neku drugu.«

iAm se vratio svom loncu. »Divno. Čestitke, dobrodošla u obitelj.«

Brat se materijalizirao pored njega, okrenuo ga i uhvatio za vrat.

»Ispričaj joj se...«

iAm se primaknuo bliže u tom željeznom stisku i izbacio očnjake. »Jebi se, Trez.«

»Hoćeš jedan?« režao je njegov brat. »Hoćeš jedan jebeni...«

»Hajde. Izazivam te...«

»Nemoj me provocirati...«

»Pokušavam ti spasiti guzicu! Ti jebeni...«

Dok su se njih dvojica bližili eksploziji nalik Wrathovoj noć prije, Odabranica im je prišla i ravnodušno počela govoriti.

»Rekao mi je«, ubacila se. »Sve. I čini mi se da ste vas dvojica sami u ovoj situaciji. Dakle, možda bismo se mogli koncentrirati na Zadnji obrok umjesto na šaketanje, može?«

iAm je okrenuo glavu u isto vrijeme kad i Trez. Dok su njih dvojica promatrali potpuno smirenu i suzdržanu Odabranicu, Trez je učinio nezamislivo — i spustio ruke. Udaljio se.

Prekrižio je ruke preko prsa.

I dalje je bio bijesan do srži, no poziv na poslušnost poslušao je s tolikom lakoćom da ste se morali zapitati ne bi li možda sva ta sranja oko združivanja zbilja mogla biti od koristi — barem donekle.

iAm je zurio u brata. »Ne znam što bih ti rekao.«

»Selena, hoćeš li nam dati sekundu?«

Odabranica je kimnula. »Možda da se jednostavno vratim gore na sjever. I pružim vam dovoljno prostora.«

Trez se namrštitio. »Ne moraš ići.«

Selena je skrenula pogled. »Zapravo, mislim da moram. Znaš gdje ću biti i, molim te, nemojte rastrgati jedan drugog. To će samo pogoršati cijelu situaciju.«

iAm se pripremio za mučan izljev poručica za rastanak, ali ženka ga je dodatno impresionirala tako što se blago naklonila i otišla. Bez puno frke.

Sranje, gotovo da bi mu se mogla i svidjeti. Da nije toliko ljut na svog idiotskog brata...

»Želim se naći sa s'Exom. Danas.«

iAm je i sam prekrižio ruke preko prsa i naslonio se na štednjak. »Zato što misliš da ćeš ga moći urazumiti? Ja sam već ozbiljno popričao s tim gadom, a on je i više nego spreman odraditi svoj posao.«

»Možeš li doći do njega?«

»Da.«

»Reci mu da se nađe sa mnom u podne u našem stanu.«

»To je rok do kojeg se moraš pojaviti kod s'Hisbe.« Nakon što njegov brat nije odgovorio, iAm je podignuo obrve. »Nećeš se valjda predati?«

»Dogovori sastanak.«

iAm je psovao dugo i tiho. Da, najradije bi prebio vlastitog brata, ali definitivno nije želio da to učini itko drugi. »Trez.«

»Učini to.«

»Neću ako mi ne kažeš što ti je na umu.«

»Mislio sam da želiš da se vratim.«

»Dakle, to radiš? Reci mi nešto, planiraš li povesti i Odabranicu sa sobom, osnovati sretnu malu obitelj ili neko slično sranje?«

»Ona nije moja.«

»Jesi li to rekao svojim hormonima?«

Trez je mahnuo rukom kroza zrak. »Ne znam o čemu pričaš...«

»I u tome je tvoj jebeni problem.«

»Samo zovni krvnika. To je sve što imam za reći.«

Kad se Trez okrenuo na peti, iAm je grubo rekao: »Ne mogu ti dopustiti da se tamo vratiš.«

Trez se zaustavio i pogledao preko ramena.

»Što?« iAm je gundđao.

»Jednostavno... Ne znam. Valjda to nisam očekivao.«

Vrijeme da se vrati natrag juhi. Gulašu. Koga je vraga uopće kuhao?

Dignuvši poklopac, ponovno je dohvatio kuhaču i počeo polako miješati. Sve je sam pripremio, od pilećeg temeljca do začina koji su plutali na površini mirisne mješavine.

»iAm?«

»Briga me ako umru.« Promatrao je komadiće mrkve i kockice luka kako se pojavljuju na površini guste tekućine. »Znam da ne bih trebao to osjećati, jer su mi roditelji, ali razmišljao sam o tome i žao mi je. Ako oni mogu biti sebični, onda mogu i ja. Moja obitelj smo ti i ja, i ja bih radije odabrao nas nego ikoga drugog.«

»Bože... Mislim da mi je bilo potrebno da to kažeš.«

Ponovno ga je pogledao. »Sumnjao si u to? Kao, oduvijek?«

Trez mu je prišao i smjestio se na jednu od stolica pored radnog stola. »Postoje granice.«

iAm se morao nasmijati. »Nemoj mi reći.«

Otišavši do ormarića s lijeve strane, izvadio je dva duboka tanjura. Potom je otvorio ladicu i izvadio par žlica za juhu. Posluživši gustu juhu u tanjur, najprije ju je ponudio bratu.

Trez je kušao i zastenjao. »Ovo je nevjerojatno.«

Kad se iAm udostojao kušati, morao se složiti s njim, ali komentar je zadržao za sebe. Ponos je bio neprivlačna karakteristika, čak i kad je bio na mjestu.

»Što ćeš napraviti s Odabranicom?« upitao je iAm.

Trez je slegnuo ramenima malčice previše nonšalantno. »Ništa.«

»Nisam baš siguran da će ti to uspjeti.«

Trez je zurio u juhu. »Ona je samo dodatan razlog da ostanem van svega. Iako mi zapravo i ne treba.«

»Kaže da si joj sve rekao. Je li to istina?«

Prošlo je dosta vremena prije nego je Trez polako kimnuo. »Da. Više-manje.«

»Što si točno zadržao za sebe?«

Tamne su se oči podignule nakon nekog vremena. »Repete?«

iAm je dohvatio prazan tanjur i prinio ga loncu kako bi ga opet napunio.

»Nisam joj rekao koliko će se još situacija pogoršati«, Trez je blago rekao dok mu je iAm donosio još juhe.

»Dakle, lagao si.«

Nastala je još jedna duga tišina. »Da. Jesam.«

Nakon što Kraljica eliminira njihove roditelje? Pleme će doći po iAma. On je bio idući kotačić u tom nezaustavljivom nizu jer, na kraju krajeva, nisu smjeli dirati Treza. On je morao ostati u jednom komadu.

iAm se zatekao kako kima glavom. »Vjerojatno dobar potez.«

Trideset sedmo poglavlje

B

ilo je lako misliti na Boga promatrajući izlazak sunca iznad rijeke Hudson.

Dok je Sola sjedila na praznoj terasi Assailove staklene kuće, promatrala je hladnu vodu koja je tiho tekla. Nježne nijanse žute i boje breskve klizile su preko ledenog prostranstva dok je s druge strane velika narančasta kugla izvirivala preko nebodera u centru grada.

Uspjela se izvući iz onog zatvora, pomislila je po stoti put. I kakvi god ožiljci ostali u njoj, tijelo joj je bilo netaknuto, um joj je funkcionirao, a njezina je sigurnost, barem kratkoročno, bila zajamčena.

Prisjećajući se svih onih molitvi, nije mogla vjerovati da su bile uslišene. Iz očaja je izgovarala riječi, ali nije zbilja očekivala da je netko i sluša.

Sada je pitanje bilo... Je li se ona držala svoje strane dogovora?

Čovječe, bilo bi mnogo lakše da se spustio anđeo s krilima i oslobodio je, čarolijom je doveo ovamo. Umjesto toga, sama je odradila prljavi posao, Assail je sve počistio, a jedan od onih njegovih opakih rođaka bio je zadužen za petosatnu vožnju do zdravog razuma. Oh, da, bili su tu i svi oni ljudi u onoj ustanovi.

Obični smrtnici koje je dotaknula Božja ruka? Ili niz nasumičnih događaja koji su se igrom slučaja tako odvili? Je li činjenica da joj je život spašen, rezultat božanske intervencije... Ili nije nimalo znakovitija od toga kad jednu bingo lopticu izvuku, a drugu ne?

Na vidiku se pojavila niska ribarska brodica, a jedini putnik u njoj upravljao je vanjskim motorom sa stražnje strane, kontrolirajući brzinu i smjer.

Privukavši tešku deku bliže tijelu, pomislila je na sve što je učinila, počevši od onoga što je radila kad joj je bilo tek devet ili deset godina. Počela je džepariti, otac ju je naučio, potom je otišla korak dalje i uz njegovu pomoć odrađivala i kompliciranije krađe. Potom je, nakon što je on završio u zatvoru, a ona i njezina baka se preselile u SAD, dobila posao na blagajni u jednom restoranu i pokušala ih obje uzdržavati. Budući da se to ispostavilo preteškim, iskoristila je svoje iskustvo i tako preživjela.

Njezina baka nikad nije postavljala pitanja, ali tako je oduvijek i bilo — njezina je majka bila ista, osim kad se radilo o tom dijelu Solinog života. Nažalost, žena nije poživjela dovoljno dugo da značajnije utječe na nju, a nakon što je otišla, suprug i kćer koju je ostavila za sobom postali su partneri u krađi.

Jasno.

Prije ili poslije, bilo je suđeno da je ulove. Kvragu, njezin je otac bio još spretniji od nje, a umro je u zatvoru.

Zamislivši njegovo lice posljednji put kad ga je vidjela, sjetila se i njegova suđenja, kad je bio odjeven u zatvoreničko odijelo, u lisičinama. Jedva da ju je pogledao, i to ne zato što se sramio ili bojao da će postati previše emotivan.

U tom mu trenutku više nije bila od koristi.

Protrljavši oči, pomislila je kako je glupo i dalje se osjećati povrijeđenom zbog toga. No, nakon što je sve svoje vrijeme provela nastojeći ga učiniti ponosnim, dobiti od njega kakvo priznanje, ostvariti bilo kakvu vezu, shvatila je da je za njega bila samo još jedan komad alata na njegovom radnom mjestu na crnom tržištu.

Napustila je sudnicu prije nego je čula jesu li ga proglasili krivim ili ne — i otišla ravno u njegov stan. Provalivši unutra, pronašla je zalihe gotovine koju je držao na skrovitom mjestu, urezanom u zid iza tuša u kupaonici — i iskoristila to kako bi sebe i svoju baku oslobodila njegovog naslijeđa.

Papiri za ulazak u SAD bili su krivotvoreni. Vijest koju su primili otprilike tri tjedna poslije od svojih rođaka bila je stvarna: njezin je otac osuđen na doživotnu kaznu.

A onda su ga ubili iza rešetaka.

Budući da je baka ostala ne samo udovica, već i bez djece, Sola je na sebe preuzela ulogu hranitelja na jedini način koji je poznavala, jedini koji joj je polazio za rukom.

A sad je tu, sjedi na terasi kuće jednog dilera, suočena s moralnom dilemom s kojom nikad nije očekivala da će se morati suočiti...

Tu je i promatra nekog nepoznatog ribara kako gasi motor i baca udicu.

Iako je tip ugasio motor, nije se umirio. Riječna ga je struja nosila dalje, njegova je brodića polagano plutala, skromni čamac koji se doimao patuljastim pored udaljenih zgrada.

»Želiš doručak?«

Sola se okrenula. »Dobro jutro.«

Njezina je baka namjestila kosu u čvrste kovrče oko lica, vezala si je pregaču oko pasa i nanijela malo ruža na usne. Njezina jednostavna pamučna haljina bila je ručni rad — sama ju je napravila, jasno — a tvrde cipele nekako su joj i odgovarale.

»Da, molim.«

Kad je krenula ustati, baka joj je objema smežuranim rukama dala znak da ostane sjediti. »Sjedi na suncu. Treba ti sunce, preblijeda si. Živiš kao vampir.«

Inače bi se malčice usprotivila, ali ne i tog jutra. Bila je previše zahvalna na tome što je živa, da bi radila išta drugo osim poslušno slušala.

Okrenuvši se natrag prema rijeci, primijetila je da ribar polako nestaje s desne strane, izlazeći iz vidokrug.

Da se nije molila, svejedno bi se izvukla s tog mjesta. Bila je borac, uvijek bi preživjela — a napravila je to što je napravila na nekom čudnom autopilotu koji je zatomio njezine emocije i fizičke podražaje, i učinio ono što je bilo potrebno.

Stoga, ako pogleda svoju budućnost, struje u vlastitom životu koje će je odnijeti iz vidokrug, da se tako izrazi... Pošten život bio je najpametnija moguća odluka.

Bez obzira na sve »dogovore« koje je imala s Bogom.

Završila bi ili u zatvoru ili mrtva — a upravo je umočila nogu u mrzlo ledenu vodu tog fatalnog scenarija. Tu nije htjela završiti.

Trepćući na svjetlu koje je postajalo sve jače, odustala je od gledanja i sklopila oči, pustivši da joj glava padne unatrag. Toplina na njezinom licu podsjetila ju je na Assaila.

Biti s njim bilo je kao dodirivati sunce, a ne opeći se. Njezino je tijelo htjelo još — kvragu, samo letimice pomisliti na njega bilo je dovoljno da se vrati u one trenutke u krevetu, u onu tihu noć i glasne uzdahe.

Grudi su joj se stisnule i osjetila je kako joj nešto natiče među bedrima...

»Sola, spremna si«, rekla je njezina baka otraga.

Ustajući, naslonila se preko staklenog balkona i pokušala pronaći svog ribara. Nije mogla. Nestao je.

Brrr, vani je bilo hladno...

»Sola?« osjetila je blago gurkanje.

Čudno. Inače je glas njezine bake bio poput njezinih ruku, nikad nježan. Zapravo, govorila je kao što je i kuhala: direktno, do kraja, bez suzdržavanja.

Ali sad je njezin ton bio nježniji nego ga je Sola ikad čula.

»Sola, dođi jesti.«

Sola po posljednji put pokuša pronaći svog ribara. Potom se okrenula licem prema baki.

»Volim te, vovó.«

Baka je mogla samo kimnuti glavom kad su se njezine stare oči zacaklile. »Hajde, uhvatit ćeš prehladu.«

»Sunce je toplo.«

»Ne dovoljno.« Baka je zakoračila unatrag i dala joj znak rukom. »Moraš jesti.«

Kad je Sola ušla u kuću, skamenila se.

Bez gledanja, znala je da se Assail spustio niz stepenice i zagledao u nju.

Sranje, nije bila sigurna hoće li moći i njega ostaviti.

Nakon što se posljednjih nekoliko dana zatvorio u svoju sobu, Trezu se svijet doimao pretjeranim za osjetila, kao da mu stroboskopsko svjetlo udara u lice, a zvučnici trešte ravno u uši. Uključivši se na Northway kako bi stigao do centra Caldwellella, stavio je sunčane naočale i upalio radio...

Iz vedra neba, neka je budala prešla preko pune crte i presjekla mu put.

»Pazi kamo ideš!« viknuo je u vjetrobransko staklo, stišćući trubu.

Na djelić sekunde, ponadao se da je tip iza volana Dodge Chagera odlučio poludjeti na njega. Htio je udariti u nešto. Sranje, to bi vjerojatno bila dobra vježba za susret sa s'Exom. Gospodin Chager, međutim, odvezao je svoju navalu testosterona i svoj pišulinac veličine olovke do idućeg izlaza, pritom se ugravši ispred minikombija i terenca.

»Idiot.«

Uz malo sreće, gad će se odvesti ravno u jarak prije nego se zaveže pojasom.

Otprilike deset minuta poslije, Trez je sišao s ceste na kojoj se vozi sto kilometara na sat i uključio se u labirint jednosmjernih ulica. Okružen svim tim semaforima i znakovima za zaustavljanje, mozak mu se zablokirao pa je zaboravio put do stana...

Kad se iza njega iznenada oglasila truba, stisnuo je zube i nagazio na gas. Na kraju je morao kružiti okolo i tražiti zgradu Komodora, visoku preko dvadeset katova, postepeno se približavajući visokom zdanju i rampi koja je vodila u garažu. Spuštajući se u podzemnu garažu, izvadio je propusnicu iz vizira, provukao je kroz čitač i nastavio prema jednom od njihova dva rezervirana mjesta.

Uspon dizalom trajao je pedeset godina, a onda je zakoračio van, na sagom prekriveni pod. Njihov je stan bio nešto niže pa je ušao na glavna vrata, a ne sporedna, otvorivši ih svojim bakrenim ključem.

Kad je ušao u kuhinju, primijetio je na radnom stolu dvije šalice, otvorenu vrećicu čipsa Cape Cod i napola pun vrč s kavom.

Zaustavio se iznad rastvorenog časopisa GQ. Već ga je bio prelistao. »Fina jakna«, promrsio je zatvarajući časopis.

Nije bilo potrebe da pali lampe. Dan je bio vedar i sunčan, a kroz staklo je dopiralo dovoljno svjetlosti...

Visoki crni lik koji se pojavio na terasi bio je najslikovitiji navjestitelj propasti kojeg je ikad vidio.

Hodajući prema njemu, Trez je rukom otvorio vrata i izišao van, zatvarajući ih za sobom.

s'Exov glas ispod krvničke kapuljače nije bio pretjerano veseo. »Tvoj me brat pozvao.«

»Ja nisam moj brat.«

»Da. Primijetili smo.« Kad je Kraljičin krvnik prekrizio ruke preko prsa, njegove goleme podlaktice nabrekle su čak i ispod slojeva tkanine. »Čemu duguješ čast moje prisutnosti?«

Vraška hladnoća vani doimala se prikladnom. »Ne želim da se zajebavaš s mojim roditeljima.«

»Onda se moraš vratiti. To je to.« Krvnik se nagnuo prema njemu. »Nemoj mi reći da si me natjerao da prijedem cijeli ovaj put jer si se nadao pregovorima. Zsigurno nisi tako glup.«

Trez je pokazao očnjake, ali onda ih je vratio unutra. »Postoji nešto što želiš. Svi imaju cijenu.«

Krvnik je ispružio ruku i polako skinuo pokrivalo za glavu. Lice iza nabora crne tkanine bilo je privlačno kao grijeh... A oči tople kao granit zimi.

»Zašto bih riskirao vlastiti život zbog tvojih roditelja? Ako ne poslušam naredbu, trpjet ću posljedice — a nitko od vas nije ih vrijedan.«

»Možeš razgovarati s Kraljicom. Tebe sluša.«

»Pod pretpostavkom da je to istina, a ne kažem da jest, zašto bih to učinio za tebe?«

»Jer postoji nešto što želiš.«

»Budući da očigledno znaš sve, što točno misliš da je to?« Krvnik kao da se dosađivao.

»Zapeo si tamo kao i svi oni. Sjećam se kako je to — i uvjeravam te da je život s ove strane zidova mnogo bolji.«

»Znači, zato izgledaš tako grozno?«

»Razmisli o tome. Mogu ti nabaviti bilo što s vanjske strane. *Bilo što.*«

Krvnik je zaškiljio. »Ako i poštediš njih, sebe nećeš spasiti.«

»Neću se vratiti ako ih ubiješ. Zato ćeš to i učiniti, zar ne? Dakle, otidi do Kraljice, reci joj da si razgovarao sa mnom osobno — i da je meni svejedno hoćete li ih ubiti ili ne. Potom joj predloži da im uzme sve što su dobili — odaje u kojima žive, odjeću i dragulje koje su kupili s bogatstvom koje su dobili, hranu iz ormarića. Sve. To će zadovoljiti Kraljicu. Neće biti na dobitku. Neće izgubiti...«

»Sranje. I dalje neće imati polovicu za svoju kćerku. A ta „naknada“ neće riješiti problem princeze bez mužjaka.«

»To neću biti ja. Odmah ti to kažem. Možete slobodno sjebati mog oca i majku, možete mi prijetiti fizičkim nasiljem, možete mi rasturiti kuću...«

»Što ako te ja jednostavno sad uzmem?«

Trez je izvukao pištolj koji si je zataknuo iza pasa, na leđima. Nije ga uperio u s'Exa. Stavio ga je ispod vlastite brade.

»Ako pokušaš, povući ću okidač. A onda ćeš imati mrtvaca. Osim ako ta njezina kćer nije neka bolesna kučka, neće me htjeti.«

s'Ex se potpuno umirio. »Skroz si poludio.«

»Što god želiš s vanjske strane, s'Ex. Ti meni riješi ovo, a ja ću se pobrinuti za tebe.«

Dok je Kraljičin krvnik razmatrao prijedlog, Trez je ujednačeno disao, misleći na jedine dvije osobe do kojih mu je uistinu stalo. Selena... Isuse Kriste, želio ju je, ali nije bio dobar za Odabranicu poput nje. Kvrugu, čak i ako ovi njegovi mali pregovori uspiju, i dalje će biti svodnik, a svoju prošlost ne može promijeniti.

A bio je tu i iAm.

Pomisao da izgubi brata bila je... Nije mogao ni razmišljati o tome. No, i njemu će biti bolje bez njega ako ne uspije riješiti ovaj problem.

»Iznenaden sam da ovako žarko želiš spasiti svoje roditelje«, s'Ex je ležerno dobacio.

»Zezaš me? Izgubiti položaj za njih je gore od smrti. Ono što su mi napravili, uništilo je moj život, kao i život mog brata. To je moja osveta. Osim toga, kako rekoh, što god da napraviš s njima, ja se tamo ne vraćam.«

Krvnik se pomaknuo i počeo koračati niz terasu. Ogrtač je lepršao oko njega kao da nagovještava nasilje, a njegov je dah bio nalik zmaju koji riga vatru.

Nakon nekoliko dugih trenutaka, spojio je ruke iza leđa i vratio se.

Tek je nakon nekog vremena konačno progovorio, a kad je to učinio, nije gledao u Treza. Zurio je u staklo, prema stanu.

»Sviđa mi se ovo mjesto.«

Trez je i dalje držao pištolj ispod brade, ali osjetio je žalac... nade? Pa, ne tako veseo osjećaj, sigurno. No, možda je naposljetku ipak postojalo rješenje.

s'Ex je podignuo obrvu. »Tri spavaće sobe, dvije i pol kupaonice, lijepa kuhinja. Mnogo svjetla. Ali kreveti su najbolji, veliki kreveti.«

»Ako to želiš, tvoje je.«

Kad su se s'Exove oči vratile natrag na njega, Trezu je iznova i iznova u glavi odzvanjala fraza — *ugovor s vragom*.

»Nešto nedostaje.«

»Što?«

»Žene. Želim da mi se ovamo dovode žene. Reći ću ti kad. I želim tri ili četiri istovremeno.«

»Dobit ćeš i to. Samo reci broj i sat i ja ću ti ih dovesti.«

»Tako si siguran u sebe.«

»Koji kurac misliš da radim kako bih preživio.«

s'Exove su oči zabljesnule. »Mislio sam da posjeduješ noćni klub.«

»Nije da prodajem samo piće«, promrsio je.

»Hmm, koji posao«, krvnik se namrštio. »Samo da smo načisto, ona mi i dalje može narediti da krenem na tvog brata.«

»Onda ću te morati ubiti.«

s'Ex je zabacio glavu unatrag i nasmijao se. »Jako bahato.«

»Da ti kažem najjasnije što mogu. Samo dotakni iAma i ja ću te naći. Tvoj posljednji udah će biti moj, a tvoje srce će i dalje biti toplo kad ti ga izvadim iz grudi i pojedem sirovo.«

»Znaš, pravo je čudo da se bolje ne slažemo.«

Trez je ispružio slobodnu ruku. »Jesmo li se dogovorili?«

»Moramo misliti i na Kraljicu. Možda je neću uspjeti nagovoriti. Samo da budeš svjestan, ako ona ne pristane na to, tvoj rok je već prošao.«

»Onda ih ubij.« Netremice je gledao u s'Exove crne oči. »Mislim to.«

Krvnik je nakrivio glavu kao da želi razmotriti sve kutove. »Da, očito i misliš. Nadimo se ovdje sutra u podne, s jednim primjerkom — a ja ću vidjeti što mogu učiniti u Teritoriju.«

Prije nego je s'Ex nestao, stisnuo je dlan koji mu je nakratko bio pružen. Potom je otišao, poput noćne more koja nestane kad se probudiš.

Nažalost, Trez je znao da će se vratiti.

Pitanje je bilo, s kakvim vijestima. I kakvim apetitom.

Trideset osmo poglavlje

Prošlo je sat vremena od zalaska sunca kad je Abalon napustio svoj dom i dematerijalizirao se s tratine pored kuće. Noć je bila strašno hladna, a kad je ponovno preuzeo oblik na imanju jedne od najbogatijih obitelji glimere, trenutak nakon što je počeo disati već su mu sinusi utrnuti.

Ostali su se okupljali, mužjaci i ženke pojavljivali su se iz tame, poravnavajući svoja krzna, finu odjeću i dragulje, prije nego bi krenuli prema svjetlu.

Teška je srca krenuo za njima.

Veličanstvena drvena vrata velike kuće otvorenima su držali slugani. Osoblje je bilo nepomično, odjeveno u svoje ruho, ništa osim treperavih točkica.

Gospodarica kuće, takva kakva je bila, stajala je ispod lusteru u predvorju. Haljina joj je bila svijetlocrvene boje i sezala do poda u naborima svile. Dragulji koje je nosila bili su rubini, blistali su na njezinom vratu i ušima, a i zapešća su joj bila razmetljivo ukrašena.

Bez posebnog razloga, pomislio je da su crveni dragulji prave kraljice njihove vrste mnogo ljepši, veći, bistriji. Jednom je vidio ulje na platnu i prikaz veličanstvene ženke iz Starog kraja, a čak i preneseni u boji, nakon toliko godina, tamni rubin i ostali nakit toliko su sjali da su se ovi pred njim doimali lažnima.

Mužjaka gospodarice nije bilo nigdje na vidiku. S druge strane, tom je mužjaku bilo teško stajati na nogama duže vrijeme.

Nije mu još puno preostalo.

Red osoba koje su pristizale žurno je nastavljao naprijed i uskoro je Abalon već ljubio napudrani obraz ženke.

»Tako mi je drago da si mogao doći«, rekla je uzvišeno, pokazavši rukom iza sebe. »U blagovaonicu, molim.«

Kad su zabljesnuli njezini rubini, zamislio je svoju kćerku kao takvu, veliku damu u velikoj kući, sa staklenim očima.

Možda je kazna za to što neće pristati na napad na prijestolje bila vrijedna toga. Pronašao je ljubav sa svojom šelan svih onih godina što je bila na Zemlji, ali znao je da je to bila puka sreća. Većina njegovih vršnjaka, ubijena u racijama, bila je u vezama bez ljubavi i seksa, i kretali su se isključivo po društvenim krugovima umjesto oko obiteljskog stola.

Nije želio to za svoju kćer.

Pa ipak, ako se njemu dogodila ljubav, sigurno i za nju ima šanse, čak i među glimerom?

Zar ne?

Ušavši u blagovaonicu, shvatio je da izgleda identično kao i onda kad im se nedavno u njoj obratio Kralj. Dug, tanak stol bio je pomaknut, a dvadesetak stolica poredano u redove. Ovog puta, međutim, preživjeli aristokrati smještali su se unutra zajedno sa svojim ženkama.

Šelan obično nisu sudjelovale u sastancima Vijeća, ali oko ovog sastanka ionako ništa nije bilo uobičajeno. Kao ni oko posljednjeg.

Zaista, okupljeni su trebali biti ozbiljniji, pomislio je kad je odabrao svilom prekrivenu stolicu otraga. Umjesto da pokažu barem malo poštovanja prema povijesnom značaju, opasnosti, neviđenoj naravi svega toga, oni su međusobno čavrljali, gospoda su se hvalisala, a dame zabacivale ruke tamo-amo, kako bi dragulji na njima zasvjetlucali.

Doista, Abalon je bio sam u zadnjem redu, a umjesto da je pozdravio one koje je poznao, otkopčao je dugme na jakni svog sakoa i prebacio jednu nogu preko druge. Kad je netko zapalio cigaru, izvadio je i on jednu i učinio isto, samo kako bi imao nešto raditi. A kad se slugan istog trena pojavio pored njegovog lakta s pepeljarom na mjedenom stalku, kimnuo mu je u znak zahvalnosti i koncentrirao se na otresanje pepela.

Nije im bio od velikog značaja jer je davno prije odlučio da je najbolje stajati podalje od centra pažnje. Njegovi su rođaci iz prve ruke svjedočili okrutnostima, kako dvora tako i društva. Tu je lekciju naučio čitajući dnevnik koje je naslijedio od njih. Istina je bila ta da je imao financijska sredstva s kojima su se sredstva svih ostalih u sobi zajedno jedva mogla mjeriti.

Hvala ti, Apple.

Najbolja investicija koju se u osamdesetima moglo napraviti. A onda su došle i velike farmaceutske industrije u devedesetima. Prije toga? Tvornice čelika i građevinske tvrtke na prijelazu stoljeća. Uvijek je mogao nanjušiti kamo će ljudi htjeti usmjeriti svoj entuzijazam i svoje potrebe.

Da je glimera to znala, njegova bi kćer bila roba velike vrijednosti.

Što je bio još jedan razlog zbog kojeg nije htio govoriti o svom bogatstvu.

Nevjerojatno dokle je dogurala njegova loza tijekom stoljeća. Kad se samo sjeti da su sve to dugovali Kraljevu ocu.

Deset minuta kasnije, prostorija je bila puna — a to je, više nego zabava na koju su se pretvarali da su došli, bio pokazatelj da glimera barem donekle uviđa značaj onoga što su radili. Te večeri nije bilo u modi kasniti, vrata će se zaključati za točno...

Pogledao je na sat.

Sada.

Udarac je odjeknuo kad su se teška drvena vrata zatvorila.

Svi okupljeni sjeli su i utihnuli, a u tom je trenutku mogao prebrojiti glave i otkriti tko nedostaje. Rehvenge, vod, naravno — on se udružio s Wrathom u savez koji nitko nije mogao raskinuti. Ni Marissa nije došla, iako je njezin brat, Havers, bio tu — ona je, naime, bila združena s onim Bratom kojeg nitko nije poznao, a koji je navodno dolazio iz Wrathove loze.

Naravno, ni ona neće biti tu...

Drvena vrata s desne strane kamina su se otvorila i šest mužjaka ušlo je unutra. Istog se trena okupljeno mnoštvo uspravilo na svojim sjedalima. Odmah je prepoznao dvojicu među njima, onog na čelu koji je izgledao poput plemića... I ružnog tipa sa zečjom usnom otraga, koji ga je došao posjetiti zajedno s Ichanom i Tvhmom. Četvorica između njih bili su im prilično nalik: krupni borci oštrog pogleda, pripravnici ali ne i napeti, spremni ali strpljivi.

Njihova je samokontrola bila najstrašnija stvar na njima.

Samo su oni koji se ničeg nisu bojali mogli biti tako opušteni u ovakvoj situaciji...

Gospodarica kuće uvela je svog helrena, a mužjak se savio kao vrh štapa koji je držao slobodnom rukom. Kosa mu je bila sijeda, a lice izborano poput naboranih zastora.

Posjela ga je poput djeteta, namjestila mu jaknu odijela i poravnala svijetlocrvenu kravatu.

Potom se obratila okupljenima, spojenih dlanova poput sopranistice koja se upravo sprema otpjevati ariju pred punim auditorijem. Sjaj njezina lica zato što je primila svu tu pažnju bio je posve neprikladan, smatrao je Abalon.

Zapravo, cijela je ta situacija bila noćna mora, pomislio je otresavši pepeo.

Kad je počela pričati, sipati zahvale i priznanja, pitao se što će biti s njom kad njezin »ljubljeni« ode u Sjenosvijet. Nesumnjivo će to ovisiti o oporuci i o tome je li im to drugo združivanje te postoje li mladi u toj lozi koji će je prestići u utrci za imovinom.

Ichan je bio idući koji je preuzeo riječ. »... raskrižje... potrebna je akcija... Tyhmov rad razotkrio je slabosti u našoj vrsti... mješanka... nasljednik s četvrtinom...«

Čuo je samo retoriku, ponavljanje kratkog sadržaja i pretvaranje da je ovo prvi put da za to čuju. No, sve je bilo unaprijed pripremljeno, očekivanja su prezentirana, posljedice proglašene nužnima.

Abalon je pogledao prema udaljenom kutu sobe. Tyhm, odvjetnik, stajao je poput vješalice za kapute, a njegovo dugačko, tanko tijelo čvrsto se držalo vertikale. Bio je nervozan, oči su mu istovremeno bile fokusirane i nemirne, pretjerano trepćući.

»... Glasovanje o nepovjerenju mora biti jednoglasno za veliku većinu Vijeća. Nadalje, vaš će glas biti zapečaćen pečatom na ovom dokumentu koji je pripremio

Tyhm.« Ichan je podignuo pergament sa simbolima Starog jezika, pomno iscrtanima plavom tintom, a potom pokazao prema nizu šarenih vrpca, srebrnoj zdjeli s crvenim svijećama i hrpici bijelih rupčića. »Ovdje su zastupljene sve vaše boje.«

Abalon je pogledao prema masivnom zlatnom prstenu s pečatom koji mu je teško stajao na ruci. Bio je to prsten koji je nosio njegov otac, a vijenac je bio tako duboko urezan u metal da su čak i nakon toliko stoljeća, obrisi, brazde i ikone bili vidljivi.

Doista, zlato tog prstena nesumnjivo je bilo sjajnije onda kad je izliveno, a sad je poprimilo neku mat nijansu i patinu iznošenosti nakon što su ga toliko koristili mužjaci u njegovoj obitelji. Nakon što su ga časno zaslužili.

Ovo je pogreška, još jednom je pomislio. Cijela ova spletk protiv Wratha bila je lažna, napuhana samo kako bi poslužila ambicijama aristokrata koji nisu bili vrijedni prijestolja. Nije im bilo stalo do čistoće nasljednikove krvi. Bile su to samo riječi koje su trebale opravdati njihov cilj.

»Možemo li glasati?« Ichan je pogledao u gomilu. »Sad.«

To je *pogrešno*.

Abalonova se ruka počela toliko tresti da mu je cigara ispala na pod, a on se nije mogao pomaknuti kako bi je podignuo.

Reci *ne*, samom sebi je govorio. Ustani za ono što je...

»Svi koji su za, neka kažu „da“.«

Ništa nije rekao. Iako ne zato što je bio dovoljno hrabar da bude jedino „ne“, u trenutku kad se bude tražio odgovor onih koji ne pristaju.

Ni tad nije otvorio usta.

Abalon je objesio glavu kad je čekić udario o drvo.

»Prijedlog je usvojen. Izglasali smo nepovjerenje. A sad se udružimo kako bismo našoj vrsti poslali poruku o promjeni.«

Abalon se sagnuo i dohvatio svoju cigaru. Činjenica da je progorila malenu rupu u lakiranom podu činila se prikladnom.

Te je večeri ostavio mrlju na naslijeđu svojih predaka.

Umjesto da ode naprijed prema pergamentu, ostao je na mjestu dok se predstavnici svake obitelji i sve ženke odlazili gore i stajali pred Ichanom, igrali svoju ulogu i stavljali svoje pečate i vrpce. Bilo je to kao da promatra glumce na pozornici, svaki od njih uživao je u svom trenutku pod reflektorima, s pažnjom usmjerenom na njih.

Jesu li znali što čine, pitao se. Predaju vodstvo kome — Ichanu? Koji će predvoditi one borbe? Katastrofa...

»Abalone?«

Stresavši se kad je začuo zvuk svog imena, podignuo je pogled. Cijela je prostorija gledala u njega.

Ichan se sprijeda nasmijao. »Ti si posljednji, Abalone.«

Sad je bila prilika da pokaže da je dostojan imena svog djeda. Sad je bio trenutak da izrazi svoje mišljenje, da kaže da je to zločin, sad je...

»Abalone.« Ichan se i dalje smiješio, ali u njegovom se glasu slutila odlučnost, »na tebi je red. U ime tvoje loze.«

Kad je odložio cigaru u pepeljaru, ruka mu se ponovno počela tresti, a dlan se oznojio. Nakašljavši se, ustao je i pomislio na hrabrost svojih predaka, na ono što su njegovi prethodnici učinili usprkos riziku.

Slika vlastite kćerke probila se kroz navalu emocija.

Pogledi ostalih bili su poput tisuća lasera usmjerenih prema njemu.

S ubilačkim namjerama.

Kad je Wrath začuo kucanje na čvrstim vratima svoje privatne odaje, opsovao si je u bradu i ignorirao ga.

»Wrath, moraš otvoriti, tko god to bio.«

Uzeo je još jednu žlicu bogate juhe koju su pripremili ispred njega, od povrća koje je sam otišao iskopati iz zemlje. Okus je bio blag, juha mirisna, komadići mesa svježe krave uzgojene u njegovim stajama.

Koju je sam zaklao. Kucanje se ponovilo.

»Wrath«, korila ga je Anha pridižući se na jastucima. »I drugi te trebaju.«

Izgubio je pojam o vremenu, nije znao je li vani svjetlo ili tama, koliko je sati i noći prošlo otkako mu se ona vratila. Nije mario. Jednako kao što nije mario za sudske hirove ili brige dvorjana...

Još kucanja.

»Wrath, daj mi žlicu, a ti otidi otvoriti vrata«, zapovjedila mu je njegova žena.

E, to ga je nasmijalo. Doista se vratila.

»Tvoja želja je moja zapovijed«, rekao je, položio široku zdjelu u njezino krilo i dao joj pribor koji je koristio.

Mnogo radije bi je nastavio sam hraniti. Ali kad je vidio da je i sama sposobna za to a da pritom ništa ne prospe, da uspijeva s procesom unošenja brane u sebe? Iznutra mu je bilo lakše.

Pa ipak, nažalost, nešto je još uvijek visjelo nad njima. Ni on ni ona nisu razgovarali o potomku — o tome je li ih ono što je zadesilo Anhu lišilo njihove najveće želje.

Bila je to prebolna tema, naročito s obzirom na Tohtureovo otkriće...

»Wrath. Vrata.«

»Da, ljubavi.«

Prešavši preko malenih tepiha, bio je spreman odrubiti glavu onome tko se usudio prekinuti proces liječenja.

No, kad je otvorio teška vrata, skamenio se.

Vani u hodniku okupilo se Bratstvo Crnog Bodeža, a njihova borbena tijela zakrčila su ono što je prije bio prostran prostor.

Nagon da zaštiti svoju šelan natjerao ga je da poželi da ima svoj bodež u rukama dok je izlazio van i zatvarao vrata za sobom.

Doista, potreba da brani svoj teritorij natjerala ga je da stisne pesnice, iako nikad nije bio uvježban za borbu. Ali umro bi kako bi je spasio...

Bez ijedne riječi, pojavio se njihove crne oštrice, svjetlo baklji lovilo je i rasipalo njihov ubojiti odsjaj.

Uzlupana srca, pripremio se za napad.

Ali nije se radilo o tome. Kao jedan, spustili su se na koljeno, pognuli glave i udarili o tlo, a iz bodeža su iskakale iskrice pri udaru o kameni pod.

Tohture je prvi podignuo svoje nevjerojatne plave oči. »Zavjetujemo se vama i samo vama.«

Potom su svi podignuli pogled prema njemu, a na licima im se jasno ocrtavalo poštovanje. Ta nevjerojatna tijela bila su spremna služiti mu, odgovoriti na njegov poziv, i nikako drugačije.

Wrath je položio ruku na srce, ne mogavši izustiti ni riječ. Do tog trenutka nije ni shvaćao koliko je bio usamljen, on i njegova šelan sami na svijetu, i to mu se činilo dovoljnim. Dotad.

Ovo je bila prava suprotnost glimeri. Geste dvorjana uvijek su bile javne, nisu imale nimalo veću dubinu od prosječne predstave — jednom kad bi ih odradili, zaboravili bi ih.

Ali ovi mužjaci...

Prema tradiciji i običaju, Kralj se nikome nije klanjao.

Pa ipak se njima poklonio. Duboko i s puno poštovanja.

Sjetivši se riječi koje je čuo od svog oca, rekao je: »Vaš je zavjet prihvaćen sa zahvalnošću vašeg Kralja.«

Potom je dodao i vlastite riječi: »I uzvraćen vam je. I ja se zavjetujem vama, svakom od vas, da ću vam uzvratiti istu onu odanost koju ste vi meni ponudili, a ja sam je prihvatio.«

Svakog od braće pogledao je u oči.

Njegov je otac koristio te posebno odgojene mužjake zbog njihove čvrstoće, ali oduvijek je prvenstveno surađivao s glimerom.

Sinu je instinkt govorio da je sigurnije obrnuto. S tim mužjacima iza sebe, on i njegova ljubljena, kao i bilo koji potomak kojeg budu imali, imat će veće šanse za preživljavanje.

»Ima netko tko vas želi vidjeti«, Tohrture je rekao sa svog mjesta na podu. »Bila bi nam čast da stražarimo ovdje, pored vaših vrata, dok vi rješavate tu nužnost u svojim primaćim odajama.«

»Neću ostaviti Anhu.«

»Ako biste htjeli, moj gospodaru, molim vas da krenete prema vašoj drugoj odaji. S tom osobom morate porazgovarati.«

Wrath je stisnuo oči. Brat je bio nepopustljiv. Svi su bili nepopustljivi.

»Vas dvojica pođite sa mnom«, rekao je. »Ostali ostanite ovdje i čuvajte nju.«

Uz eksplozivan ratnički poklik, Bratstvo je složno ustalo, a njihova čvrsta, skamenjena lica bila su najgori mogući komentar trenutnog stanja. No, dok su se smještali ispred vrata iza kojih je ležala njegova družica, Wrath je u svom srcu znao da bi dali svoje živote za njega ili njegovu šelan.

Da, pomislio je. Njegova privatna straža.

Dok je odlazio, Tohrture je prošao ispred njega, a Ahgony je hodao iza, i dok su njih trojica išla dalje, Wrath se osjećao zaštićenim kao da ima željezni oklop.

»Tko nas očekuje?« Wrath je tiho upitao.

»Uvukli smo ga unutra«, dobio je tihi odgovor. »Nitko ne smije znati njegov identitet ili neće preživjeti četrnaest dana.«

Tohrture je bio taj koji je otvorio vrata, a zbog njegove širine, nije se moglo vidjeti tko je...

U udaljenom kutu stajao je neki lik u ogrtaču i kapuljači, ali nije bio smiren. Tko god da je bio, drhtao je, tkaninu koju je nosio na sebi ljuljao je strah koji je ušao u njegovo tijelo.

Ahgony je zatvorio vrata, a Braća se nisu odmicala od njega.

Udahnuvši, Wrath je prepoznao miris. »Abalone?«

Ruke blijede poput aveti drhteći su se podigle prema kapuljači i skinule je.

Oči mladića bile su širom rastvorene, lice bez boje. »Moj gospodaru«, rekao je spustivši se na pod i pognuvši glavu.

Bio je to mladi dvorjanin bez obitelji, zadnji u nizu dendija, onaj koji je tu završio samo zbog krvi u svojim venama i ni zbog čega drugog.

»Što imaš za reći?« upitao je Wrath udišući kroz nos.

Nanjušio je miris straha, da — ali bilo je tu još nešto. A kad je i to definirao bio je... impresioniran.

Plemenitost nije bila osjećaj koji se dao namirisati. Tu je češće dolazio strah, tuga, radost, uzbuđenje... Ali taj mladi mužjak, koji je prošao Promjenu prije jedva godinu dana, a koja je neznatno utjecala na njegovu visinu ili težinu, imao je i cilj ispod sveg tog straha, neslomljivu motivaciju koja je mogla biti samo... plemenita.

»Moj gospodaru«, procijedio je. »Oprostite mi na kukavičluku.«

»Po kojem pitanju?«

»Znao sam... Znao sam što se spremaju učiniti i nisam...« Pobjegao mu je jecaj. »Oprostite mi, moj gospodaru...«

Kad se mužjak slomio, mogao je postupiti na dva načina. Agresivno ili pomirbeno.

Znao je da će dalje dogurati s potonjim.

Prišavši mu, pružio mu je ruku. »Ustani.«

Abalon se doimao zbunjenim takvom naredbom. No onda je prihvatio ruku koja ga je povela prema jednom od hrastovih stolaca pored kamina.

»Medovina?« upitao je Wrath.

»N-n-ne, hvala.«

Wrath je sjeo nasuprot njemu, a stolica je zaškripala pod njegovom težinom onako kako Abalonova nije. »Duboko udahni.«

Kad je ovaj poslušao zapovijed, Wrath se nagnuo bliže. »Kaži mi istinu i poštedjet ću te onoga čega se već bojiš. Nitko ti neće moći ništa, sve dokle si iskren.«

Mužjak je stavio lice među dlanove. Potom je ponovno duboko udahnuo. »Izgubio sam oca prije svoje Promjene. I moja je majka umrla, pri porodu. Po tim gubicima, ja sam poput vas.«

»Strašno je kad netko ostane bez roditelja.«

Abalon je spustio ruke i otkrio fokusirane oči. »Nisam trebao otkriti ono što sam otkrio. Ali prije tri zore, bio sam dolje u podrumima dvorca. Nisam mogao spavati, a zbog vlastite sam melankolije počeo šetati podzemljem. Nisam imao svijeću, a stopala su mi bila u mekanim kožnim cipelama — stoga, kad sam začuo glasove, oni nisu naslutili moju prisutnost. «

»Što si vidio?« Wrath je blago upitao.

»Postoji tajna prostorija. Ispod kuhinje. Nikad je prije nisam vidio jer vrata te prostorije imaju fasadu koja je u skladu sa zidovima — i ne bih ih primijetio... Da se lažna daska nije krivo zatvorila. Zbog jednog je kamena nastala pukotina na koju su se moje oči mogle orijentirati. Unutra su bila tri lika koja su sjedila oko kotla na vatri. Glasovi su im bili prigušeni dok je jedan od njih dodavao nekakvo zelenje u ono što su grijali. Smrad je bio užasan — taman sam se spremao okrenuti i nastavili gledati vlastita posla... kad sam začuo vaše ime.«

Abalonove su se oči fokusirale na nešto udaljeno, kao da ponovno vidi i čuje ono što je prepričavao. »Samo što se nije radilo o vama. Radilo se u vašem ocu. Diskutirali su o tome kako se razbolio i umro — i pokušavali su utvrditi pravu količinu za nekog manjeg stasa.« Mužjak je odmahnuo glavom. »Ustuknuo sam. Potom pojurio dalje. U glavi mi se vrtjelo od onog što sam vidio, pa sam uvjerio samog sebe... da sam to vjerojatno izmislio. Sigurno nisu mogli razgovarati o vašem ocu, vašoj družici, jednostavno... Zakleli su se na vjernost vama i vašoj lozi. Kako bi takve stvari mogle prijeći preko njihovih usana i ući u tuđe uši?« Bistre, neprijetvorne oči susrele su se s Wrathovim. »Kako bi mogli to učiniti?«

Smirujući unutarnji bijes, Wrath je ispružio ruku i položio je na mladićevo rame. Iako razlika u njihovim godinama nije bila velika, osjećao se kao da razgovara s nekim tko je iz sasvim druge generacije.

»Ne brini se zbog njihovih motiva, sine. Nečisti će se pokoriti pravednima.«

Abalonove oči kao da su natekle. »Uvjerio sam samog sebe da sam pogriješio. Sve dok Kraljica...« Ponovno je položio lice među dlanove. »Najdraža Čuvardjevo u Sjenosvijetu, kad se Kraljica srušila na pod, znao sam da sam vas iznevjerio. Znao sam da nisam nimalo drugačiji od onih koji su joj naudili, jer nisam zaustavio ono što sam trebao...«

Kako bi spriječio potpuno rasipanje, Wrath je stisnuo to mršavo rame. »Abalone... Abalone, zaustavi se.«

Kad se uspio malčice sabrati, Wrath je nastojao održati glas smirenim, iako je kipio u sebi. »Ti nisi odgovoran za postupke zlikovaca.«

»Trebao sam doći k vama, ubili su Kraljicu.«

»Moja je družica živa i zdrava.« Nije bilo potrebe da razglabaju o tome da ju je umalo izgubio. »Uvjeravam te, uistinu je dobro.«

Abalon se opustio. »Hvala blaženoj Čuvardjevi.«

»A ja i moji ti opraštamo. Razumiješ li? Opraštam ti.«

»Moj gospodaru«, rekao je mladić ponovno se spuštajući na pod i polažući svoje čelo na crni dijamantni prsten na Wrathovoj ruci. »Ne zaslužujem to.«

»Zaslužuješ. Zato što si došao k meni, možeš ispraviti svoju pogrešku. Možeš li povesti jednog od Braće dolje do tajnog mjesta?«

»Da«, rekao je mladić bez oklijevanja. Skočivši na noge, ponovno je navukao kapuljaču. »Odmah ću poći s njima.«

Wrath je kimnuo Ahgonyju. »Ideš s njim?«

»Moj gospodar«, rekao je Brat, prihvaćajući zapovijed.

»Samo još nešto prije nego odete«, grubo je rekao Wrath. »Možeš li imenovati osobe o kojima se radi?«

Abalon ga je netremice gledao. »Da. Svu trojicu.«

Wrath je osjetio kako su mu se usne raširile u osmijeh, iako u njegovom srcu nije bilo ni radosti ni sreće. »Dobro. Jako dobro, sine.«

Trideset deveto poglavlje

Živjeti sam nakon što te se odrekao jedini roditelj koji ti je ostao, imalo je i svoju prednost. Nitko se nije grizao zbog katastrofe koja ti se možda dogodila ako se nisi čitav dan vratio kući.

Definitivno su se prorijedili i telefonski pozivi, pomislio je Saxton sjedeći preko puta dvostrukih vrata Wrathovog ureda.

Bolje se namjestivši na ukrašenoj klupici, pogledao je prema pozlaćenom rukohvatu. Tišina. Nije se čulo ni slugana kako čisti. S druge strane, nešto se događalo u kući, nešto veliko — mogao je to osjetiti u zraku, i premda nije imao mnogo iskustva sa ženkama, znao je o čemu se radi.

Nekome je započelo razdoblje potrebe.

Bila je to Odabranica Layla ponovo, jasno. Međutim, čuo je da, kad jedna ženka započne svoje razdoblje to može potaknuti i druge, a bilo je očito da se to i dogodilo.

Bože, valjda se ne radi o Beth, pomislio je trljajući umorne oči. Situaciju je trebalo raščistiti prije nego ona...

»Znaš li gdje je on?«

Saxton je ponovno pogledao prema rukohvatu. Rehvenge, vođ Vijeća, uspio se popeti do polovine velikog stubišta a da ga nitko nije primijetio.

Očigledno se još nešto kuhalo. Kao i obično, mužjak je bio impozantan lik, u svom kaputu od kunina krzna, s crvenim štapom, no njegov opaki izraz lica smještao ga je u skupinu fatalno opasnih likova.

Saxton slegne ramenom. »I ja ga čekam.«

Rehv se popeo na drugi kat i prošetao do vrata ureda da se sam uvjeri kako unutra nema nikog. Potom se namrštió, okrenuo na peti svojih Louis Vuitton mokasinki i pogledao u strop — diskretno namještajući hlače.

U tom je trenutku probljedio. »Beth?«

Nije bilo potrebe pretvarati se da ne zna na što misli. »Mislim da da.«

»Jebote.« Vođa je sjeo na klupicu nasuprot, a u tom je trenutku Saxton zamijetio dugu, tanku kartonsku cijev koju je nosio sa sobom. »Ovo samo postaje još gore.«

»Učinili su to«, šapnuo je Saxton. »Zar ne?«

Rehv hitro okrene glavu, a njegove oči boje ametista se suze. »Kako znaš?« *Mrziš li me?*

Da, mrzim.

Saxton je odvratio pogled. »Pokušao sam upozoriti Kralja. Ali... On je namjeravao pobrinuti se za svoju šelan.«

»Nisi odgovorio na pitanje.«

»Išao sam do kuće mog oca na njegovu novu predstavu i dok sam bio tamo, sve sam shvatio.« Dohvatio je svoj mobitel i prolistao fotografije, pokazujući ih Rehu. »Ovo sam prokrijumčario. To su knjige Starog zakonika, sve otvorene na poglavlja o nasljednicima i krvnom srodstvu. Kako rekoh, nadao sam se da ću ga sinoć uloviti.«

»To ne bi ništa promijenilo«, Rehv je rukom prešao preko ošišanog irokeza. »Kotačići su se već zakotrljali...«

Preko puta, na početku hodnika s kipovima, otvorila su se vrata koja su vodila na gornji kat. Ono što je kroz njih izašlo...

»Dovraga,« Rehv je odmahnuo glavom i promrmljao, »sad znamo kako izgleda zombi apokalipsa.«

Noćna mora teških kapaka i mlohavih udova koja je teturala prema njima samo je donekle nalikovala na Kralja — duga kosa, vlažna nakon tuširanja, i dalje je padala preko njegovog slavnog zaliska na čelu, a ogrtač, crna potkošulja i kožne hlače i dalje su činile njegovu uniformu.

No, sve ostalo bilo je pogrešno. Izgubio je mnogo na težini, hlače su mu labavo visjele kao krpe oko nogu, pojas je pao sve do bedara, a čak mu je i nekoć uska majica sada lelujala na prsima. I njegovo je lice bilo u jednako lošem stanju. Koža se smežurala oko njegovih visokih jagodica i jake čeljusti — a njegov vrat... Najdraža Čuvardjevo, tek njegov vrat.

Vene s obje strane toliko su puta zagrižene i s tolikom silinom da je izgledao kao statist iz filma *Teksaški masakr motornom pilom*.

Pa ipak, taj mužjak kao da je lebdio na oblaku. Nalet vjetra koji mu je prethodio bio je nježan poput ljetnog povjetarca, njegov osjećaj zadovoljstva i sreće bio je poput mjehurića koji ga je okruživao.

Koja šteta da će to morati uništiti.

Wrath je odmah prepoznao par mužjaka, a kad se zaustavio, okretao je glavu nalijevo i nadesno kao da im odmjerava lica. Umjesto toga, Saxton je bio siguran, odmjeravao je njihove aure.

»Što je?«

Bože, glas mu je bio hrapav, gotovo kao šapat. No, iza njega je bila velika snaga.

»Moramo razgovarati«, Rehv je lupnuo tubom u svom dlanu kao da se radi o palici za bejzbol. »Odmah.«

Wrath je na to odgovorio nizom gadnih psovki. Potom je promrsio: »Jebote, možete li mi dati sat vremena da nahranim svoju jebenu šelan nakon njezine potrebe?«

»Ne. Ne možemo. I trebamo Bratstvo. Sve njih.« Rehv je ustao uz pomoć svog štapa. »Glimer je glasala da te se makne, prijatelju. I sad moramo smisliti odgovor.«

Wrath se dugo vremena nije micao. »Na temelju čega?«

»Tvoje kraljice.«

Ionako blijedo lice postalo je sasvim pepeljasto.

»Fritz!« viknuo je Kralj iz dna pluća.

Batler se materijalizirao iz dnevnog boravka na drugom katu, kao da je satima čekao da ga netko zovne.

»Da, gospodaru?«

S krajnjim je naporom Kralj progovorio: »Beth treba hranu. Donesi joj sve što poželi. Stavio sam je u kadu, bolje da je odmah provjeriš. Bila je slaba, a ne želim da se onesvijesti i utopi.«

Fritz se toliko nisko naklonio da je bilo pravo čudo da njegovo obješeno lice nije očešalo tepih. »Odmah. Smjesta.«

Kad je slugan odjurio, Wrath je viknuo za njim: »I hoćeš li izvesti mog psa van? Potom mi ga dovedi u ured.«

»Naravno, gospodaru. Sa zadovoljstvom.«

Wrath se okrenuo prema otvorenim vratima svog ureda kao da ide na vješanje. »Rehv, pozovi Bratstvo.«

»Primljeno na znanje. A i Saxton bi trebao biti na sastanku. Netko će nam morati dati mišljenje o zakonitosti svega ovoga.«

Wrath nije odgovorio. Samo je otišao u svijetloplavu sobu kao živa sjena u središtu kičastog francuskog pokućstva.

U tom je trenutku Saxton mogao primijetiti težinu koju nosi na svojim leđima, mogao je osjetiti vatru koja mu je gorjela pod nogama, osjetiti situaciju u kojoj ne može pobijediti, a koja se ispriječila na tom dijelu ceste. Wrath je bio pramac broda njihove vrste i kao takav prvi će udariti u ledenjak.

Sve je to bilo veoma nezahvalno. Sati koje je taj mužjak proveo prikovan za očev radni stol, papirologija pred njim, mutne stranice koje su pripremili neki drugi koje mu je Saxton donio, a o kojima je odlučivao Wrath, šaljući ih natrag u svijet.

Beskonačan niz zahtjeva koji su ga ispijali.

Ustajući, Saxton je poravnao odjeću koju je imao na sebi još otkako je otišao do očeve kuće i otkrio istinu onda kad je već bilo prekasno.

Što je slijedilo? Bio je na Wrathovoj strani, ne samo zato što se udaljio od vlastitog oca.

Jako dobro je znao kakav je to osjećaj kad te netko gura u kalup u koji ne pristaješ, a onda te muči zato jer nisi kao ostali.

On i Wrath bili su srodne duše.

Nažalost.

U tišini i teška srca, Sola je hodala kroz kuću koju je dijelila sa svojom bakom. Išla je od sobe do sobe i promatrala sve, ne videći ništa.

»Mogu unajmiti nekog da to odradi«, tiho je rekao Assail.

Zaustavivši se u kuhinji, stajala je nad malenim okruglim stolom i gledala kroz prozor. Iako nisu gorjela vanjska svjetla, zamislila je tamnu terasu, prekrivenu snijegom. Zamislila je njega kako stoji vani na hladnoći.

Pomalo frustrirajuće. Došla je tu sa sklopivim kartonskim kutijama kako bi spakirala osobne stvari, a ne razmišljala o tom čovjeku. No, dok je otvarala ormariće i procjenjivala koliko će joj starih novina trebati, samo joj je on bio na pameti. Ne kuća koju je napuštala, niti stvari koje će morati ostaviti, godine koje su prošle od onog jesenskog dana kad su ona i njezina baka došle ovamo i odlučile, da, ova će im kuća odgovarati.

Mnogo je vremena prošlo.

Pa ipak, jedino što joj je bilo na umu bio je muškarac koji je stajao iza nje.

»Marisol?«

Pogledala je preko ramena. »Molim?«

»Pitao sam te gdje bi željela početi.«

»Mmm... Gore, mislim.«

Izlazeći iz dnevnog boravka, dohvatila je par nepripremljenih kutija, stavila par rola selotejpa oko ruke i krenula uza stepenice. Na vrhu stubišta je odlučila... Njezina soba.

Bio je potreban svega trenutak da složi jednu kutiju srednje veličine. Selotejp se kidao zvučeći kao da se kida tkanina, zubima je trgala zajedno sa škarama, učvrstivši sve četiri strane kako bi mogle držati stvari.

Baka se brinula za Solinu odjeću dovoljno dugo da bi znala koji su joj bili omiljeni komadi pa ih je već donijela kod Assaila. Ono što je ostalo u ormaru bile su rezerve pa ih je samo ubacila ne zamarajući se slaganjem: hlače za jogu koje su bile oprane toliko puta da više nisu bile crne već tamnosive, dolčevite kojima je popustila elastika na vratu, ali bi i dalje funkcionirale u slučaju nužde, grudnjaci čije su se košarice

pomalo izlizale, trenirke koje su se nagomilale, traperice iz srednje škole koje je koristila kao mjerilo težine.

»Evo«, Assail je nježno rekao.

»Što...« Kad je vidjela njegov rupčić, shvatila je da plače. »Oprosti.«

Prije nego je uopće postala svjesna toga, sjela je na svoj krevet. Nakon što je obrisala oči, zagledala se rupčić, premećući finu tkaninu po jagodicama prstiju.

»Što te tišti?« upitao ju je, a koljena su mu kvrcnula kad je kleknuo pored nje.

Podigavši pogled, promatrala je njegovo lice. Bože, nije mogla vjerovati da je ikad mogla pomisliti da je grubo. Bilo je... predivno.

A njegove nevjerojatne oči boje mjesečine bile su poput mora suosjećanja.

Međutim, imala je osjećaj da će se to promijeniti.

»Moram otići«, rekla je grubo.

»Iz ove kuće? Da, naravno. Staviti ćemo je na prodaju, a ti...«

»Iz Caldwell.«

Mirnoća koja ga je obuzela bila je jasna koliko i bučna reakcija — sve se promijenilo, iako je ostao na istom mjestu.

»Zašto?«

Duboko je udahnula. »Ne mogu... Ne mogu samo tako ostati s tobom zauvijek.«

»Naravno da možeš.«

»Ne, ne mogu.« Ponovno se zagledala u njegov rupčić. »Odlazim ujutro i vodim baku sa sobom.«

Assail je skočio i počeo koračati po pretrpanoj sobi. »Ali sa mnom si sigurna.«

»Ne mogu biti dio života koji vodiš. Jednostavno... ne mogu.«

»Mog života? Kakvog života?«

»Znam što slijedi. Sad kad nema Benloisea, negdje ćeš drugdje morati nabavljati svoju robu — a taj ćeš problem riješiti tako što ćeš biti zadužen za opskrbu ne samo brojnih kupaca na malo u Caldwellu, već i prodajom na veliko na Istočnoj obali.«

»Ne znaš kakvi su moji planovi.«

»Da, znam. Ti tražiš dominaciju, što nije loše. Osim ako nisi osoba koja želi pobjeći od svega...« mahnula je rukom po sobi, »... ovoga.«

»Ne moraš biti dio mog posla.«

»To ne ide tako i ti to znaš.« Podignula je pogled prema njemu. »To bi možda bila istina da si odvjetnik, ali nisi.«

»Pa ipak ti se čini boljom opcijom to da me ostaviš?«

Smiješno, dio nje bio je sretan što govori kao da su par. No, stvarnost je ugasila taj tračak sunca. »Misliš da ćeš započeti drugu karijeru?«

Tišina koja je uslijedila odgovorila je na to pitanje kako je i očekivala.

Glas mu je bio nervozan. »Ne mogu shvatiti tu iznenadnu promjenu.«

»Oтели su me iz vlastitog doma, zatočili protiv moje volje i zamalo silovali.« Kad je on ustuknuo kao da ga je ošamarila, opsovala je. »Jednostavno... Vrijeme je da se bavim zakonitim poslovima i da tako i ostane. Imam dovoljno novca tako da neću morati odmah početi raditi, a imam i drugo mjesto gdje mogu biti.«

»Gdje?«

Spustila je pogled. »Ne tu.«

»Nećeš mi ni reći kamo ideš?«

»Mislim da bi onda došao za mnom. A ja sam trenutno preslaba da kažem ne.«

Neočekivani miris osjetio se u zraku. Osvrnula se i pomislila na one uzorke kolonjske vode koje dijele po časopisima. No, ništa se nije promijenilo, njih dvoje i dalje su bili sami u kući, a osvježivača zraka nije bilo na vidiku.

Prešao je preko jeftinog tepiha i nadvio se nad njom. »Ne želim da odeš.«

»Možda sam luda, ali drago mi je.« Prinijela je njegov rupčić svojim ustima i protrljala ga preko usana. »Ne bih htjela da se samo ja ovako osjećam.«

»Mogu te odvojiti od svog posla. Ne trebaš znati ništa o operacijama, distribuciji ili financijama.«

»Osim što ću, dokle god budem tvoja cura, ili što god, biti meta. A ako moja baka bude živjela s tobom, i ona će biti meta. Benloise ima obitelj, ne ovdje u SAD-u, nego u Južnoj Americi. Prije ili poslije njegovo će se tijelo pojaviti ili će netko primijetiti da ga nema. Možda neće otkriti da si to bio ti. A možda i hoće.«

»Zar ne vjeruješ da te mogu zaštititi?« upitao je bahato.

»Mislila sam da se mogu pobrinuti sama za sebe. A tvoja kuća? Provjerila sam, i kao što znaš, prava je utvrda, to ti priznajem. Ali stvari se dogode. Ljudi se uvuku unutra. Ljudi... stradaju.«

»Ne želim da ideš.«

Ponovno ga je pogledala u oči, znajući da nikad, nikad neće zaboraviti kako je izgledao dok je stajao nasred njezine male spavaće sobe, s rukama na bokovima, namrštena čela, sav zbunjen.

Kao da je toliko naviknuo da u svemu u životu bude po njegovom pa nije mogao shvatiti što se zbiva.

»Nedostajat ćeš mi«, rekla je napuklim glasom. »Svakog dana, svake noći.«

Ali trebala je postupiti pametno. Privlačnost je postojala od samog početka, a činjenica da je došao po nju i spasio je, samo je dodala još jednu dimenziju toj priči, emocionalnu vezu skovanu u ognju užasa i bola. Problem? Ništa od toga nije bio temelj za čvrstu vezu.

Kvragu, sreća ga je dok ga je špijunirala po nalogu nekog nabavljača droge. On ju je ganjao zbog ometanja posjeda. Oboje su pratili jedno drugo tijekom noći — dok ga nije vidjela kako vodi ljubav s drugom ženom, za boga miloga. A onda je nastupio umalo fatalan, nevjerojatan seks koji je za njezin oporavak bio kao mač s dvostrukom oštricom.

Sola se nakašljala. »Samo trebam otići oдавде. Ma koliko to boljelo... To ću i učiniti.«

Četrdeseto poglavlje

Od vdje dolje je bolje mjesto za proglas, pomislio je Wrath ulazeći u blagovaonicu s Georgeom pored sebe.

Zauzevši svoje mjesto na čelu devet metara dugog stola, pričekao je da stignu ostali. Nema šanse da će održati takav sastanak guzicom naslonjen na očevo prijestolje. To se neće dogoditi. Također, nije bilo razloga da isključuje ikoga iz kuće. Ovo će ionako utjecati na sve.

Osim toga, nije bilo ni prethodnog sastanka. Nije mu trebala neka privatna konklava s Rehvom i Saxtonom na kojoj bi saznao detalje, pa da onda mora sjediti i čekati dok ih oni ponavljaju svima ostalima. Ništa nije skrivao ispred svoje obitelji i ništa ne može olakšati ono što će upravo čuti.

Skinuvši povez, protrljao je oči i sjetio se još jednog razloga zbog kojeg mu je bilo drago da nije gore na katu... Preblizu Beth. Fritz ga je uvjerio da je u krevetu i da jede, ali nešto je ipak znao o svojoj šelan. Bila je itekako sposobna, čak i nakon teškoća tijekom razdoblja potrebe, uputiti se dolje da ga vidi i ponovno se poveže s vanjskim svijetom.

Ako se radilo o njoj? Nije bilo potrebno da to sad čuje. Vrag zna da će biti dovoljno vremena da joj kaže...

»Sjednite«, promrmljao je Wrath ponovno stavljajući svoje sunčane naočale. »I ti, Z.«

Mogao je osjetiti kako Phury oklijeva na pragu prostorije, zajedno sa svojim blizancem, a tijekom čudnog koračanja koje je uslijedilo, Wrath je odmahnuo glavom. »Nema ljubljena prstena, u redu? Samo mi dajte malo prostora.«

»Pošteno«, promrsio je Phury. »Što god želiš.«

Dakle, dojavili su im. Ili to ili je Wrath izgledao loše kako se i osjećao.

Dok su ostali pristizali jedan po jedan ili u manjim skupinama, po mirisu je mogao zaključiti tko je ušao i kojim redom. Nitko ništa nije rekao. Phury je vjerojatno rukom pokazivao ostalima, govoreći im da začepi i drže se podalje.

»S desne sam ti strane«, rekao je Rehv. »Saxton je pored mene.«

Wrath je neodređeno kimnuo prema njima.

Poslije nekog vremena, Tohr je rekao: »Sad smo svi tu.«

Wrath je lupkao prstima o stol, a mozak su mu preplavili tužni, napeti mirisi u nosu — jednako kao i tišina. »Kaži nam, Rehv«, zapovjedio je.

Čuo se tihi zvuk povlačenja stolica po tepihu, a onda se Kralj simpata i vođa Vijeća glimere počeo natezati s nečim. Začuo se *pop!*... A onda i rastvaranje.

Potom pergament, veliki komad... Koji se odmotava. Dok je još nešto strugalo po stolu.

Obiteljske vrpce, pomislio je Wrath.

»Neću čitati ovo sranje«, prigovorio je Rehv. »Nije vrijedno mog vremena. Ukratko, svi su stavili svoj pečat na ovo. Po njima, Wrath više nije kralj.«

Nalet ljutnje raspalio je grla stanara kuće; mnogo se glasova miješalo i ljutilo dobacivalo, a emocije su se razbuktale.

Zapravo je Butchova šelan, Marissa, istini za volju najotmjenija ženka u kući, najbolje sažela stvar.

»Prokleti kučkini sinovi.«

U drugačijim okolnostima, Wrath bi se nasmijao. Kvragu, nikad prije nije ju čuo da psuje. Nije znao da je sposobna prevaliti to sranje preko svojih savršenih usana.

»Na temelju čega?« netko je upitao.

Wrath je prekinuo žamor dvjema riječima: »Moje družice.«

Usljedila je mrtvačka tišina.

»Združeni ste posve legalno«, istaknuo je Tohr.

»Ali nije čistokrvna vampirica.« Wrath je protrljao sljepoočnice i pomislio na ono što su on i Beth radili posljednjih osamnaest sati.

»A to znači, ako budemo imali mlado, ni ono neće biti čistokrvno.«

Isuse Kriste, koji nered. Totalni jebeni nered. Možda bi i imao neku šansu da je bio bez potomka, jer bi onda prijestolje naslijedio najbliži rođak. Butch, primjerice. Ili mlado koje bi taj brat i njegova družica imali.

Ali ovako... Ulog je bio drugačiji, zar ne? »Nitko nije čistokrvan...«

»Ovo nije srednji vijek...«

»Moramo ih sve srediti...«

»Ovo je jebeno smiješno...«

»Zašto gube vrijeme na...«

Wrath je smirio kaos tako što je stisnuo šaku i lupio njome o stol. »Što je napravljeno, napravljeno je.« Bože, to je boljelo. »Pitanje je što sad. Kakav će biti naš odgovor i kojeg vruga oni misle postaviti za vladara?«

Rehv je progovorio. »Pustit ću da se Saxton pobrine za pravne aspekte vezane uz prvo pitanje, a ja ti mogu odgovoriti na drugo. Tip po imenu Ichan, sin Enochov. Ovdje stoji«, premetao je papire, »da ti je on rođak?«

»Tko bi ga znao.« Wrath se premještao u stolici. »Nikad ga nisam sreo. Pitanje je gdje se nalazi Banda kopiladi. Mora da su i oni u ovo upleteni.«

»Ne znam«, rekao je Rehv ponovno zamatajući proglas. »Čini se malo preotmjerenim za Xcorov ukus. Njegov je stil metak u čelo.«

»On stoji iza ovoga.« Wrath je odmahnuo glavom. »Pretpostavljam da će pustiti da se prašina slegne, ubiti toga gada Ichana i imenovati samoga sebe.«

Tohr je progovorio. »Zar ne možeš jednostavno izmijeniti Stari zakonik? Kao Kralj, možeš učiniti što god hoćeš, zar ne?«

Kad je Wrath kimnuo prema Saxtonu, odvjetnik je ustao, a stolica je tiho zaškripala. »Ono što izglasavanje nepovjerenja znači, s pravnog stajališta, jest da se Kralju oduzima sva moć i pravo da zapovijeda i vlada. Svaki trenutni pokušaj da se izmijeni tekst bio bi nevažeći. Ti si i dalje Kralj, u smislu da imaš prijestolje i prsten, ali u praksi, nemaš nikakvu moć.«

»Dakle, oni mogu proglasiti nekog drugog?« upitao je Wrath. »Samo tako?«

»Bojim se da mogu. Pronašao sam skrivenu proceduralnu napomenu koja kaže da u Kraljevoj odsutnosti, Vijeće može imenovati vladara *de facto* preko velike većine, a to je upravo ono što su i učinili. Taj se odlomak odnosio na ratno stanje, u slučaju da je cijela Prva obitelj ubijena, skupa s neposrednim nasljednicima.«

Već viđeno, pomislio je Wrath.

Saxton je nastavio. »Iskoristili su tu napomenu i, nažalost, s pravnog stajališta, ona je važeća — iako su je iskoristili u slučaju koji originalni sastavljači zakonika nisu zamislili.«

»Kako to nismo predvidjeli?« netko je upitao.

»Ja sam kriv«, Saxton je grubo rekao. »Prema tome, ispred svih vas, predajem svoju ostavku i istupam iz odvjetničke komore. Neoprostivo je da mi je to promaknulo...«

»Jebeš to«, izmoreno će Wrath. »Ne prihvaćam tvoj...«

»Moj otac je taj koji je ovo zakuhao. Jednako loše je što sam to trebao bolje istražiti. Trebao sam...«

»Dosta«, zagrmio je Wrath. »Prema tvom argumentu i ja sam cijelo vrijeme trebao znati, jer su moji preci sastavili to sranje. Tvoja ostavka nije prihvaćena, stoga začepi o otkazu i sjedni. Trebat ćeš mi.«

Čovječe, imao je tako *divne* komunikacijske vještine.

Wrath je još malo psovao, a onda je promrmljao: »Dakle, ako sam dobro čuo, ne mogu ništa učiniti.«

»S pravnog stajališta,« oklijevao je Saxton, »to je točno.«

Tijekom duge stanke koja je uslijedila, iznenadio je samog sebe. Nakon što je bio tako jadan, ne samo stoljećima prije nego je odlučio opravdati očevo naslijeđe, već i tijekom samog obavljanja posla, pomislili biste da mu je laknulo. Sva ta papirologija koja ga je pritiskala, zahtjevi aristokracije, sve što je zastarjelo — da i ne spominje da je stalno bio u kući, jedina sparing partnerica bila mu je Payne, a ruka kojom je držao bodež atrofirala je zbog svega toga.

U tolikoj mjeri da se već osjećao kao porculanska lutkica.

Dakle, da, trebao bi biti sretan što se oslobodio tog sranja.

Umjesto toga, nije osjećao ništa osim očaja.

Kao da iznova gubi vlastite roditelje.

Naposljetku je Wrath morao sam vidjeti tajnu prostoriju. Zaogrnuvši se skromnim ogrtačem, kako nitko ne bi znao da je to on, hodao je kroz dvorac s Ahgonyjem, Tohrtureom i Abalom, koji je također ostao prikriven.

Krećući se brzo kroz kamene hodnike, prošli su pored članova domaćinstva, slugana, dvorjana, vojnika. Neopterećeni klanjanjem kao ritualnim pozdravom koji bi mu morali uputiti kao Kralju, izvrsno su napredovali, a udaljeni kraj dvorca postajao je sve manje urešen kako su se udaljavali od dvora i prelazili u dio za poslugu.

Tu su i mirisi bili drugačiji. Nije bilo svježine ni cvijeća, visećih buketa sa začinima ili mirisnih ženki. U tim velikim prostorijama bilo je mračno i vlažno, ognjišta se nisu redovito mijenjala pa je svaki udah imao i nijansu čađi. Međutim, kad su se približili kuhinji, čudesan miris pečenog luka i domaćeg kruha sve je nadjačao.

Nisu ušli u kuhinjski dio kroz glavni ulaz. Umjesto toga, krenuli su niz uski niz kamenih stepenica koji je vodio niže u podzemne prostorije. Na dnu stepenica, jedan od Braće izvadio je baklju iz njenog stalka i ponio žmirkajuće žuto svjetlo sa sobom.

Sjene su ih pratile, razbacane po zemljanom podu poput štakora, motajući im se pod nogama.

Wrath nikad nije bio tu dolje. Kao Kralj, uvijek je boravio u uređenim dijelovima imanja.

Prikladno mjesto za napraviti kakvo zlo, pomislio je kad se Abalon zaustavio ispred zida koji se nije doimao nimalo drukčijim od ostalih.

»Tu«, šapnuo je mladić. »Ali ne znam kako su ušli.« Ahgony i Tohrture počeli su pipati uokolo, koristeći se svjetlom u svojoj potrazi.

»Što je s ovim?« pitao je Ahgony. »Tu je nekakav otvor.«

»Zid« je zbilja bio lažan, šeprtljava nadogradnja obojena tako da se doima kao da je dio cijele konstrukcije od kamena i vapna. A unutra...

»Ne, moj gospodaru«, rekao je Ahgony prije nego je Wrath uopće postao svjestan da je zakoračio unutra. »Ja ću ići prvi.«

S bakljom iznad sebe, brat je ušao u tamu, a plamen je otkrio ono što se doimalo poput nakrcanog radnog prostora. S jedne strane nalazio se grubi stol s nezgrapnim nogama, na kojem su stajale staklene posude poklopljene teškim metalnim poklopcima, vapno i drobilica, daska za rezanje, mnogo noževa. A u središtu niske prostorije nalazio se kotao iznad jame za vatru.

Wrath je otišao do željeznog kotla. »Primaknite mi svjetlo.« Ahgony je usmjerio baklju prema trbuhu kotla.

Gadna mješavina, već hladna, ali očigledno skuhana, izgledala je poput ostataka poplave kanalizacije.

Wrath je umočio prst unutra i primaknuo nosu malo smečkaste smjese. Onjušivši je, primijetio je da unatoč svojoj strukturi i boji, ima jako slab miris.

»Nemojte kušati, gospodaru«, ubacio se Tohrture. »Ako to želite, dopustite meni.«

Wrath je obrisao ruku o ogrtač i otišao do staklenki. Nije prepoznao razno zavrnutu korijenje koje se u njima nalazilo, kao ni komadiće lišća ili crni prašak. Nije bilo ni recepta, komadića pergamenta s uputama za pripremu.

Dakle, sastojke su znali napamet.

I već su neko vrijeme koristili ovu prostoriju, pomislio je, prstima, prateći rupičastu plohu stola. Potom je otišao provjeriti grubu ventilacijsku rupu iznad kotla.

Okrenuo se prema okupljenima i obratio Abalonu. »Bio si na čast svojoj lozi. Ove si noći dokazao svoju vrijednost. Idi i znaj da ono što će se nakon ovoga dogoditi neće biti na tvojoj duši.«

Abalon se nisko sagnuo. »Moj gospodaru, ponavljam, nisam vrijedan.«

»O tome ću ja odlučiti, a ja sam rekao to što sam rekao. Sad idi. I nikome ne govori o ovome.«

»Imate moju riječ. To je sve što vam mogu ponuditi, vaša je i ničija više.«

Abalon je posegnuo za crnim dijamantom i utisnuo poljubac u kamen. Potom je otišao, a zvuk njegovih koraka se stišavao dok se vraćao natrag uz hodnik.

Wrath je šutio sve dok i njegove oštre uši više ništa nisu mogle čuti. Potom je prigušenim glasom rekao: »Želim da taj mladić bude zbrinut. Opskrbite ga blagom iz trezora, dovoljnim za generacije nakon njega.«

»Kako želite, gospodaru.«

»A sad, zatvorite vrata.«

Bešumno. Bezvučno. Zatvorila su se bez ijednog glasa. Jako je dugo Wrath hodao po tom klaustrofobičnom prostoru, za mišljajući vatru kako gori i širi toplinu dok razgrađuje biljke, korijenje, prašak... Dok pretvara obilje iz prirode u otrov.

»Zašto ona?« upitao je. »Ako su već ubili mog oca i žele prijestolje, zašto ne ja?«

Ahgony je odmahnuo glavom, »I sam sam se to pitao. Možda nisu htjeli nasljednika. Tko slijedi u vašoj lozi? Tko bi bio idući na prijestolju ako ne biste imali mlado?«

»Ima rođaka. Dalekih.«

Kraljevske obitelji obično su imale ograničeno potomstvo. Ako bi Kraljica preživjela jedan porod, nisu je željeli nepotrebno ugrožavati, naročito ako bi prvorodenac bio muško.

»Razmislite, moj gospodaru«, navaljivao je Ahgony. »Tko bi bio na redu za prijestolje? Možda netko tko bi se uskoro trebao roditi? Možda čekaju rođenje, a onda bi krenuli na vas.«

Zavrnuvši rukave ogrtača, Wrath se zagledao u svoje podlaktice. Nakon Promjene, tintom su mu upisali obiteljsko stablo, pa je pratio ono što se sad trajno nalazilo na njegovoj koži, gledajući tko je živ, tko je već mrtav, tko ima mlado, tko čeka mlado...

Sklopio je oči, a rješenje jednadžbe pojavilo se pred njima. »Da. Da, zaista.«

»Gospodar?«

Wrath je pustio da rukavi ogrtača padnu natrag na svoje mjesto. »Znam koga imaju na umu. To je jedan moj rođak, a njegova ženka trenutno nosi mlado. Neku su večer rekli da se mole Čuvarđevi da dobiju sina.«

»O kome pričate?«

»Enoch.«

»Zaista«, Tohrture je mračno rekao. »Trebao sam znati.«

Da, pomislio je Wrath. Njegov glavni savjetnik. Želi prijestolje za sina koji će ponijeti blago njegove obitelji u budućnost, a on će si sam staviti krunu na glavu i nositi je stoljećima.

U tišini, sjetio se svoje primaće odaje, stola s pergamentom koji je pokrivao svaki centimetar njegove površine, pera i tinte, popisa stvari za koje se morao pobrinuti. Sve je to volio, razgovore, sudove, smiren proces dolaska do neke odluke putem razmišljanja.

A onda je ugledao mrtvo tijelo svog oca, ruke u rukavicama i plave nokte svoje šelan.

»Pobrinut ćemo se za ovo«, izjavio je.

Tohrture je kimnuo. »Bratstvo će pronaći i poslati...«

»Ne.«

Oba Brata su se zagledala u njega.

»Okomili su se na moju krv. A ja ću zauzvrat proliti njihovu — osobno.«

Lica dvojice uvježbanih i istreniranih boraca postala su bezizražajna, a on je znao o čemu razmišljaju. No, to nije imalo nikakve veze. Svojoj je lozi i svojoj ljubljenoj dugovao osvetu.

Preko puta se nalazila niska, gruba klupica ispod stola pa ju je izvukao. Sjeo je na nju i pokazao prema kotlu.

»Ahgony, idi i veličaj životnu snagu moje družice. Obznani nadaleko i naširoko da je preživjela. Tohrture, ti ostani ovdje sa mnom i čekaj povratak ubojica. Čim čuju vijesti, doći će opet ovdje kako bi ponovno pokušali — a ja ću ih dočekati.«

»Moj gospodaru, možda vam mogu ponuditi svoju uslužnost na drugačiji način«, Ahgony je pogledao u Brata. »Dopustite da vas otpratimo natrag do vaše družice, dopustite nam da se obračunamo s onim tko tu dođe.«

Wrath je prekrižio ruke preko prsa i naslonio se na zid. »Ponesi baklju sa sobom.«

Četrdeset prvo poglavlje

B

eth je jednostavno morala otići pogledati se u zrcalo.

Iako je iskusila sasvim novu razinu iscrpljenosti, jednostavno je morala ustati iz kreveta, odvući se preko debelog tepiha i uputiti se prema svjetlu iznad umivaonika u kupaonici. Dok je hodala do tamo, njezino je tijelo bilo živući kontrast bolnih, napetih mišića i vodenaste, opuštene nutrine — njezin se mozak očigledno odlučio za potonje. Nije mogla zadržati nijednu misao u glavi, fragmenti prethodnog dana i noći izvirivali su na površinu, ali nisu bili dovoljno jaki da osiguraju ikakvu konkretnu spoznaju.

Uhvativši svoj odraz u zrcalu, ostala je zatečena. Kao da je vidjela vlastitog duha — i to ne zato što je bila blijeda. Štoviše, koža joj je sjajila, a oči blistale iako je bila umorna do kosti, kao da je otišla u kozmetički salon i profesionalno se našminkala. Kvragu, čak joj je i kosa bila kao iz reklame za proizvode za kosu.

Ne, na duha je pomislila zbog Lanzove spavačice koju je nabacila na sebe: flanelasta i velika poput cirkuskog šatora, s uzorkom bijele i svijetloplave boje, kao oblak koji ju je cijelu obavio i lelujavao oko nje.

To ju je podsjetilo na film *Bubimir*. Geena Davis i mršaviji, malo manje ljut Alec Baldwin, koji su zaglavili u zagrobnom životu, koji se šuljaju oko vlastite kuće u vrećastim plahtama, jezivi otprilike koliko i Casper.

Spustivši pogled, sagnula se i dohvatila torbicu s lijekovima koju nisu ni iskoristili. Ponovno je zatvorivši, vratila ju je gdje ju je i našla, na stolić između njihova dva umivaonika.

Bože, bilo zbog posljedica onog što su radili ili svih tih hormona koji su i dalje kolali njezinim krvotokom, ali cijelo to iskustvo bilo je poput sna, mutno kao sjećanje jednako koliko je u stvarnosti bilo snažno i živo.

No, ono što je prethodilo njezinom razdoblju potrebe polako je postajalo kristalno jasno. Poput nekoga čiji se simptomi nikako nisu mogli povezati sve dok nisu dobili dijagnozu, prisjetila se protekla četiri mjeseca... I povezala promjene raspoloženja, čežnju za djetetom, žudnju, dobitak na težini.

PMS, u vampirskom stilu.

Cijelo to iskustvo postajanja plodnom trajalo je neko vrijeme. Samo što nije povezala sve znakove...

Ponovno se usredotočivši na zrcalo, pomnije se pogledala. Ništa, crte lica i dalje su bile jednake. Samo je osjećala kao da bi trebale biti drugačije.

Kao i nakon Promjene.

Wrath joj je pomogao da prođe i kroz to razdoblje. Bilo je to smiješno, kao i s potrebnom, osjećala je neku neodređenu neobičnost, neko vrijeme prije nego je došla sama Promjena: nemir, apetit, glavobolju na suncu.

Morala se zapitati hoće li otkriće da je trudna biti jednako veliko kao i otkriće da je vampir.

Položivši dlan na donji dio trbuha, pomislila je... Zapravo, vjerojatno hoće.

Iz nekog razloga, nastavila je prisjećati se kako je bilo buditi se nakon Promjene.

Prvo što je napravila, otišla je u kupaonicu pogledati se u zrcalo. Barem je onda imala ocnjake koji su svjedočili o svemu. Sada, bilo kakva promjena koja će se možda dogoditi, odigrat će se unutra.

Barem joj je abdomen i dalje bio natečen. Iako je to vjerojatno uzrokovano kilogramima koje je navukla zahvaljujući dijeti sa sladoledima Breyers.

Ili je možda bila trudna. Točno u tom trenutku.

Dok je zamišljala tipa iz romantične TV reklame telekomunikacijske kompanije znala je da bi, iako joj je Wrath pomogao, bila luda kad bi pomislila da je nekom čarolijom promijenio mišljenje i sad će pucati od sreće zbog osnivanja obitelji.

Opet, pod pretpostavkom da je trudna.

Susrevši se s odrazom vlastitih očiju u zrcalu, pitala se što je dovraga pokrenula. Neke stvari u životu mogli ste vratiti na staro.

A to nije bila jedna od njih...

Njezin je želudac ispustio nekakav zvuk, kao da joj se srce spustilo u trbuh. Pogledavši u njega, promrmljala je: »Okej, ekipa, nemojmo se svađati jedni s drugima.«

Dok je njezina utroba probavljala hranu koju je u nju ubacila, okrenula se i pošla natrag prema krevetu.

Samo što nije na njemu i završila.

Umjesto toga, otišla je prema ormaru, navukla plavi kućni ogrtač i gurnula svoja stopala s već navučenim čarapama u par ružičastih ugsica koje je iz vica Marissa kupila svim ženkama u kući.

Odaje Prve obitelji bile su tako raskošne da Beth nije provela mnogo vremena razmišljajući o njima i, kao i obično, laknulo joj je kad su ih napustili. Da, jasno, prostor je bio lijep — ako ste sultan. Za Boga miloga, bilo je to kao da pokušavate spavati u Ali Babinoj špilji po čijim zidovima i stropu svjetlucaju dragulji — i to ne lažni.

I ne, nikad se nije naviknula na zlatnu WC školjku.

Sve je to bilo apsurdno...

Prokletstvo, pomislila je kad je zaključala vrata za sobom. Kako itko uopće uspije odgojiti dijete u takvom okruženju?

Pod uvjetom da je dijete barem donekle normalno.

Uputivši se prema stepenicama koje su vodile na drugi kat, shvatila je da postoji još jedna strana cijele te priče o djetetu koju nije uzela u obzir. Toliko se koncentrirala na to da ga naprave, da nije razmišljala što bi značilo imati dijete u ovakvom životu.

Postao bi princ ili princeza. Princ bi bio nasljednik trona.

P.S. Kako ćete reći djetetu da mu je oca ranio u grlo netko tko želi njegovu krunu?

Bože, zašto nije prije razmislila o svemu tome?

Upravo je o tome Wrath i govorio, zar ne?

Sišavši sa stepenica, uputila se prema Wrathovom uredu, tek izdaleka svjesna razgovora koji je dopirao iz predvorja.

Malo se iznenadila kad ga nije zatekla za radnim stolom. Budući da je Fritz bio taj koji joj je donio hranu, pretpostavila je da se njezin helren već bacio na posao.

Ušavši u prostoriju, zagledala se u tu golemu drvenu barku od prijestolja, a potom zaškiljila, pokušavajući zamisliti sina — ili kćerku — kako tu sjedi. Tko šljivi Stari — ako dobiju djevojčicu, Beth će se sama pobrinuti za to da njezin muž promijeni pravila.

Ako je britanska monarhija to mogla učiniti, onda mogu i vampiri. Bože, zar je zbilja tako razmišljala?

Protrljavši sljepoočnice, shvatila je da je sve to samo vrh ledenjaka s kojim se Wrath sudario — a u međuvremenu, ona je zamišljala trgovine s dječjim igračkama, uživala u unutarnjoj debati na temu pamučnih pelena ili Pampersica, mislila kakav će monitor za bebe kupiti i pitala se sviđa li joj se uopće nova kolekcija kolijevki u Pottery Barnu.

Stvari za novorođenčad i bebe. One stvari koje je vidjela kod Belle i Z-ja, oko kojih su se dvoumili, koje su kupovali i koristili.

Ništa od onog o čemu je razmišljala nije imalo veze s odgojem djeteta i njegovim odrastanjem. A to je bilo upravo ono na što se Wrath koncentrirao.

Iznenada, pritisak koji je neminovno dolazio, zajedno s tom velikom drvenom stolicom, nikad se nije doimao tako stvarnim. Iako je sve vidjela iz prve ruke, pravi teret svega toga nije zbilja osjetila sve do tog trenutka... Dok je zamišljala vlastito dijete kako sjedi tu gdje je njezin muž sjedio svake noći.

Brzo je napustila ured.

Postojala su još dva mjesta na kojima bi mogao biti — u sportskoj dvorani ili možda u sobi za bilijar.

Samo malo, tamo više nitko nije išao.

Barem ne dok ne nabave novo pokućstvo.

Čovječe, koji kaos.

Zadignuvši spavaćicu i ogrtač, krenula je niz stepenice kaskajući — dok joj komešanje unutarnjih organa nije izazvalo mučninu pa je morala usporiti.

Prešavši mozaik koji je prikazivao stablo jabuke, shvatila je da bi mogla pitati nekog u blagovaonici...

Čim je stupila ispod lukova, skamenila se.

Usprkos činjenici da nije bilo vrijeme za obrok, cijelo je domaćinstvo bilo za stolom — i nešto strašno se dogodilo. Njezina je obitelj bila poput vlastitih izložaka od voska u muzeju Madame Tussauds, hrpa njih nepomični na stolicama, s crtama lica koje su bile točne, ali izrazima koji su bili pogrešni.

I svi su je promatrali.

Kad je Wrath podignuo glavu i okrenuo je prema njoj, kao da je opet iznova osjetila Promjenu, kao onda kad je izašla iz očevog podruma i zatekla Bratstvo za stolom. Razlika je, jasno, bila u tome što je tada u sobi vladalo iznenađenje.

Sad se radilo o nečemu sasvim drugačijem.

»Tko je umro?« pitala je.

Natrag u Starom kraju, Xcor i njegova Banda kopiladi živjeli su u dvorcu koji se doimao kao da je niknuo iz zemlje, kao da je kamenje od kojeg je bio sazdan bilo odbačeno od zemlje, izbačeno poput tumora. Smješteno na neravnom, inače nenastanjivom brdu, zdanje se nadvijalo nad malenim srednjovjekovnim ljudskim zaselkom, no utvrda nije bila toliko kraljevska koliko je bila uvredljiva. Ni unutra nije bila ništa laskavija: duhovi mrtvih ljudi lutali su mnogobrojnim sobama, posebice velikom dvoranom, bacali stvari s teških stolova, ljuljali željezne lustere, prevrtali goruće crijepove iz kamina.

Uistinu, dobro su se tamo uklapali.

U Novom svijetu, međutim, živjeli su u slijepoj uličici, u kolonijalnom zdanju s glavnom sobom boje debelog crijeva.

»Uspjeli smo! Doista, imamo prijestolje!«

»Vladat ćemo zauvijek!«

»Hura!«

Dok su njegovi ratnici čestitali jedan drugom i nastavljali s unošenjem alkohola, on je sjedio u naslonjaču u dnevnom boravku, osjećajući kako mu nedostaje velika

dvorana tog dvorca. Doimao se mnogo prikladnijim mjestom za posvjedočiti povijesnom činu koji su pokrenuli i koji im je pošao za rukom.

Strop visok dva i pol metra i velurni kauči jednostavno nisu bili dorasli događaju takve veličine.

Osim toga, njihov je dvorac nekoć bio sjedište Prve obitelji njihove vrste. Proglasiti da se Wrath uklanja s prijestolja na istom onom mjestu gdje je rođen i odgojen, bilo bi mnogo efektnije.

Možda zbog tog jasnog stana u predgrađu nije u tome uživao onoliko koliko su uživali njegovi ratnici.

Ali ne, radilo se o nečemu drugom. Borba s Wrathom još nije bila gotova.

Nema šanse da će tako završiti. Tako lako.

Prisjećajući se svog putovanja do tog trenutka, Xcor je mogao samo odmahivati glavom. Prije nego je došao u Novi svijet, leteći preko oceana u noći, doimalo se kao da itekako kontrolira situaciju. Nakon smrti Bloodlettera, stao je na čelo vojnika i uživao u stoljećima sukoba s Degradacijskim društvom nakon što je Bratstvo došlo u Caldwell.

No, s vremenom, nakon svih tih uspjeha na bojnopolju, više nisu imali koga ganjati, osim ljudi, a nije im bilo naročito zabavno s tim štakorima bez repova.

Poželio je sjesti na prijestolje čim je tu sletio zato što je... bilo tu.

A možda je bio svjestan da će, ako ne otme krunu, progoniti i njega i cijelu Bandu kopiladi. Prije ili poslije, Bratstvo bi saznalo za njihovu prisutnost i poželjelo dokazati svoju superiornost.

Ili ih eliminirati.

No, zahvaljujući njegovim naporima, situacija se preokrenula. On je stekao moć nad njima i njihovim Kraljem. I to je bilo najčudnije od svega. Osjećaj da je na neki način izgubio kontrolu bio je nelogičan...

Kad se Baltazar glasno nasmijao, a Zypher natočio još gina — ili je to bila votka? — Xcor je izgubio strpljenje.

»Još nije odgovorio«, ubacio se Xcor.

Skupina se okrene prema njemu i namršti.

»Tko?« upitao je Throe spuštajući čašu. Ostali su imali crvene plastične šalice ili su pili ravno iz boce.

»Wrath.«

Throe je odmahnuo glavom. »I ne može, pravno, nema više moć. Ništa ne može učiniti.«

»Ne budi naivan. Bit će odgovora na naše topovlje. Nije još gotovo.«

Ustao je, a nemir mu je tutnjao kroz tijelo, stvarajući trzaje koje je pokušavao zadržati u sebi.

»Ne želim ispasti bezobrazan«, Throe je oklijevao, »ali nije mi jasno što bi mogao napraviti.«

Okrećući se od veselog društvanca, Xcor je dodao: »Upamti što sam ti rekao, ovo nije gotovo. Pitanje je, na temelju njegovog odgovora, možemo li mi i dalje opstati.«

»Kamo ideš?« upitao je Throe.

»Van. I ne želim da me se slijedi, hvala ti.«

»Hvala ti« je bilo više kao »jebite se«, pomislio je dok se dematerijalizirao kroz tanašna prednja vrata i ponovno se pojavio na tratini.

U tom dijelu četvrti više nije bilo kuća, a jedino drugo zdanje bila je pumpa za gradski kanalizacijski sustav.

Nagnuo je glavu unatrag i pogledao u nebo. Mjesečeva svjetlost nije se probijala, a pokrivač od oblaka nagovještavao je da će još snijega prepriječiti put mjesečini.

Da, u trenutku svoga trijumfa, nije osjećao neku veliku radost ili osjećaj postignuća. Očekivao je da će biti... Pa, sretan bi bila prava riječ za to, iako ta emocija nije postojala u njegovom rječniku. Umjesto toga, bio je prazan baš kao i kad je prvi put stigao do te obale i toliko nemiran da je graničio s anksioznim...

Jebiga. Znao je uzrok svoje zabrinutosti.

Bila je to Odabranica, naravno.

Dok su njegovi ljudi uživali u iluziji pobjede, postojalo je samo jedno mjesto do kojeg je želio otići — iako bi time nesumnjivo riskirao vlastiti život.

Stoga je krenuo prema sjeveru.

Putujući na ledenom noćnom zraku, molekule su mu se pomiješale u val koji je pratio podnožje jedne od planina u najudaljenijem rubu područja oko Caldwellia.

Zaustavivši se među borovima i hrastovima, njegove vojničke čizme ukopale su se u stvrdnuti snijeg. Pogledao je prema gore, iako nije mogao vidjeti vrh brežuljka.

Zapravo nije mogao vidjeti puno dalje od onog što se nalazilo metar ispred njega.

Velika mrlja od krajolika koja se nalazila pred njim nije bila takva zbog vremena ili terena, već zbog čarolije. Neka vrsta mađioničarskog trika koji nije mogao shvatiti, ali čije postojanje nije mogao propitkivati.

Dovde je pratio svoju Odabranicu.

Onda kad je otišla u kliniku, kad je strahovao od toga da ju je Bratstvo povrijedilo kako bi joj se osvetilo jer ga je nahranila, čekao ju je da izađe iz bolnice i pratio je do tog mjesta. Doista, izmanipulirali su je kako bi mu ponudila svoju venu. Spasila mu je život, iako ne svojom voljom, već kao dio zavjere koju je osmislio Throe — po tko

zna koji put je požalio što je poslao tog ratnika k Bratstvu. Da nije poželio tako kazniti muškaka, nijedan od njih dvojice ne bi je upoznao.

A on i dalje ne bi poznavao svoju slabost.

Istini za volju, da nije znao za postojanje te ženke, za njezin miris ili okus njezine krvi, da nije bilo tih kobnih, ukradenih trenutaka u onom autu, bilo bi mu tako dobro.

Umjesto toga, osjećao se kao da je dohvatio pilu i odrezao si nogu.

Nesvjesno je sam odlučio susresti se s njom.

Zureći u rub maglice, skupio je hrabrost i prešao barijeru. Koža je istog trena poslala upozorenje, unutarnje instinkte aktiviralo je snažno polje sile, potaknuto neodređenim osjećajem užasa. Nastavljajući dalje, čizme su lupkale o tlo, a tek mu je blagi nagib govorio da se počeo penjati uz planinu.

U tom trenutku trijumfa, jedino mjesto na kojem je želio biti, bilo je sa ženkom koju nije mogao imati.

Četrdeset drugo poglavlje

pćenito govoreći, ako vam vaš suprug odbija išta reći sve dok ne ostanete

sami iza zatvorenih vrata?

Nije dobro.

Kad je Beth čula kako se za njima zatvaraju dvostruka vrata njegovog ureda, otišla je do vatre i gurnula dlanove u njezinu toplinu. Iznenada joj je postalo jako hladno... Naročito onda kad Wrath nije otišao iza stola da sjedne na očev tron.

Njezin se helren smjestio na jednu od dvije plave sofe, a ženskasta je stvar ispustila vrlo nedamski uzdah protesta kad se na nju spustila njegova težina.

George se smjestio pored nogu svoga gospodara, podignuvši pogled kao da i on čeka što će se iduće dogoditi.

Wrath je samo zurio ravno ispred sebe, iako ništa nije mogao vidjeti, čela stisnutog iza ruba svog poveza, aure crne poput njegove kose.

Okrenuvši se, namjestila je stražnjicu prema izvoru topline i prekrížila ruke. »Plaiš me.«

Tišina.

»Zašto ne sjediš za stolom?« upitala je grubo.

»Više nije moj.«

Beth je osjetila kako joj se sva krv povlači iz glave. »O čemu ti to... Oprosti, što?«

Wrath je skinuo povez, laktom se oslonio na koljeno i protrljao oči. »Vijeće me maknulo.«

»Koji... vrag. Kako? Što su napravili?«

»Nije bitno. Ali imaju me.« Kratko se nasmijao. »Čuj, barem sva ta papirologija koja je na stolu više nije moj problem. Mogu i sami vladati, nek' se slobodno zabavljaju diskusijama i raspravama o glupim sranjima...«

»Na temelju čega?«

»A znaš što je najsjebanije od svega? Mrzio sam taj posao, pa ipak, sad kad ga više nemam...« Opet je protrljao lice. »Uglavnom.«

»Nije mi jasno. Ti si Kralj, krvni potomak, a našom vrstom vlada monarhija. Kako im je to uspjelo?«

»Nije bitno.«

Beth je zaškiljala. »Što mi ne želiš reći?«

On je skočio uvis i počeo hodati uokolo, odavno upamтивši raspored pokušaja. »Sad ćemo imati više vremena zajedno. Što nije loše, naročito ako si trudna. Kvragu, ako sad dobiješ mlado, dio onoga što me tištalo više nije problem...«

»Jasno ti je da ću saznati. Ako mi ti ne kažeš, naći ću nekog tko hoće.«

Wrath je otišao do stola i rukom prešao preko izrezbarenih rubova. Potom je dotaknuo vrh kraljevskog trona, milujući brazde na drvu.

»Wrath. Govori. Odmah.«

Iako se tako izrazila, dugo mu je trebalo da progovori. A kad je to konačno učinio, njegov odgovor došao je sasvim neočekivano... I svaka riječ ju je dokrajčila.

»Na temelju... tebe.«

Okej, vrijeme je da malo sjedne.

Prišavši istoj onoj sofi na kojoj je i on maločas sjedio, praktički je pala na mekane jastuke. »Zašto? Kako? Što sam napravila?«

Bože, pomisao da ga je ona koštala prijestolja zbog nečeg što je...

»Ne radi se o tome što si napravila, nego... O onome što jesi.«

»To je smiješno! I ne poznaju me.«

»Napola si čovjek.«

To ju je ušutkalo.

Wrath joj je prišao i kleknuo ispred nje. Uzevši je za ruke, držao ih je u svojim velikim dlanovima. »Slušaj me, ovo ti mora biti jasno — volim te, cijelu tebe, svaki tvoj djelić. Savršena si u svakom pogledu... «

»Osim što mi je majka bila čovjek.«

»To je njihov jebeni problem«, prasnuo je. »Jebe mi se za njihove proklete predrasude. To uopće ne utječe na mene...«

»To baš i nije istina, zar ne? Zbog mene više ne sjediš na svom tronu.«

»Znaš što? To sranje mi uopće nije bitno. Ti si ono što mi je bitno. Ti si važna. Sve drugo, *svi ostali* mogu odjebati.«

Pogledala je prema tronu. »Želiš reći da te nije briga što tron tvoga oca više nije tvoj?«

»Mrzio sam taj posao.«

»Nisam to htjela reći.«

»Prošlost je prošlost, a moji su roditelji već stoljećima mrtvi.«

Ona je odmahнула glavom. »Je li to uistinu bitno? Znam zašto si to uopće i trpio — zbog njih. Nemoj mi lagati, a još važnije, nemoj lagati samom sebi.«

On grubo sjedne. »Ne lažem.«

»Da, mislim da lažeš. Promatrala sam te protekle dvije godine. Znam što te pokretalo, i bilo bi pogrešno misliti da je sva ta predanost odjednom nestala, samo zato što je neka treća strana rekla da više ne možeš nositi krunu.«

»Kao prvo, ne radi se o „nekoj trećoj strani“. Radi se o Vijeću. Kao drugo, to je *fait accompli*. Što je učinjeno, učinjeno je.«

»Mora postojati nešto što možeš napraviti. Neki način da to...«

»Samo pusti, Beth.« Ustao je i neodređeno okrenuo glavu prema tronu. »Krenimo naprijed...«

»Ne možemo.«

»Zajebi to.«

»Jedno bi bilo da si podnio ostavku, ili abdicirao, ili kako se to već zove. To je slobodan izbor. Ali nije dobro kad slušaš naredbe drugih.« Suho je nastavila. »O tome smo već razgovarali.«

»Beth, moraš ovo pustiti...«

»Razmisli o budućnosti, za godinu dana odsad, dvije godine... Hoćeš reći da mi nećeš zamjerati zbog ovoga?«

»Naravno da neću! Ne možeš promijeniti ono što jesi. To nije tvoja krivica.«

»To kažeš sad, i ja ti vjerujem, ali za deset godina, kad pogledaš svog sina ili svoju kćer u oči, misliš da mi nećeš barem malo zamjerati što smo im oduzeli...«

»Mogućnost da ih ubiju? Da ih svi kritiziraju? Da ih stave na pijedestal na kojem ne žele biti? Dovraga, ne! Sva ta sranja su jedan od razloga zbog kojeg i nisam želio vražje mlado!«

Beth je ponovno odmahнула glavom. »Nisam tako sigurna u to.«

»Isuse Kriste«, promrsio je, stavljajući ruke na kukove. »Učini mi uslugu i nemoj jebeno odlučivati umjesto mene, okej?«

»Ne možemo ignorirati mogućnost...«

»Oprosti, jesam li nešto propustio? Je li ti neki vidovnjak poklonio kristalnu kuglu ili tako nešto? Jer, bez uvrede, ne možeš predvidjeti budućnost ništa bolje nego ja.«

»Upravo tako.«

Wrath je podignuo ruke u zrak i počeo koračati. »Nije ti jasno, tebi jebeno nije jasno. Ovo je gotovo, završena priča. Nepovjerenje je izglasano, maknut sam s mjesta vladara, nemam više nikakve ovlasti ili autoritet. Stoga, čak i kad bih mogao nešto napraviti s pravnog stajališta? Više nisam osoba koja išta može promijeniti.«

»Onda tko jest?«

»Neki moj daleki rođak. Neki super lik.«

Ton glasa njezinog helrena dao je naslutiti da je neki *super lik* eufemizam za *totalni jebeni kreten*.

Beth je prekrizila ruke preko prsa. »Želim vidjeti taj proglas. On mora postojati, zar ne? Ne vjerujem da su ti to javili preko govorne pošte.«

»O, Bože, Beth, hoćeš li pustiti to na miru...«

»Saxton ga ima? Ili su ga poslali Rehvu?«

»Daj se jebeno urazumi!« izderao se na nju. »Upravo si prošla razdoblje potrebe! Većina ženki ostaje tjedan dana u krevetu, zašto ne možeš i ti? Ako želiš mlado, onda otiđi leći, to bi trebala raditi. Čudi me da tijekom sveg tog vremena koje si provela s vražjom Laylom, da ti nije rekla...«

On je nastavljao dalje, a ona je znala da su mu riječi samo ispušni ventil. Ali nisu imali vremena da tako nastavi zauvijek.

Ustajući sa sofe, prišla mu je — i ošamarila ga.

Kad ga je Beth odalamila, oštar zvuk udarca nestao je negdje u sobi, a njezin je dragi konačno zašutio.

Smireno ga promatrajući, rekla je. »Sad kad imam tvoju punu pažnju, a ti ne blebečeš i urlaš poput luđaka, cijenila bih ako bi mi rekao gdje mogu naći to što su nam poslali.«

Wrath je pustio da mu glava padne unatrag, kao da je krajnje izmoren. »Zašto to radiš?«

Iznenada, sjetila se onog što joj je rekao kad je njezino razdoblje započelo i kad ju je pronašao kako se pokušava dokopati lijekova.

Napuklim glasom, odgovorila mu je: »Zato što te volim. A ti ne želiš priznati ili ne vidiš tako daleko u budućnost, ali ovo je zbilja uistinu važno za tebe. Kažem ti, Wrath, preko ovakvih stvari ljudi nikad ne prijeđu. Kako rekoh, ako želiš odustati, u redu. To je tvoja odluka. Ali prokleta bila ako dopustim nekome da ti to otme.«

Ponovno je uspravio bradu. »Nije ti jasno, leelan. Gotovo je.«

»Ne ako se mene pita.«

Prošlo je dosta vremena... A onda je ispružio ruku i privio je uza se, držeći je tako čvrsto da je osjećala kako joj se kosti savijaju.

»Nisam dovoljno jak za ovo«, šapnuo joj je u uho, kao da ne želi da itko čuje riječi koje su mu izišle iz usta. Nikad.

Prelazeći dlanovima preko njegovih snažnih leđa, grčila ga je jednako čvrsto. »Ali ja jesam.«

Trajalo je cijelu vječnost.

Wrath je beskonačno dugo čekao u tajnoj prostoriji koja je imala miris zemlje i začina. U tami, misli su mu bile glasne poput vriska, jasne poput munje, neizbrisive poput natpisa na kamenu.

I upravo kad je pomislio da se to nikada neće ni dogoditi, da će on i njegov tihi, uzbuđeni drug zauvijek ostati u tom mraku, doslovno i metaforički, začulo se struganje kad su se lažna vrata počela pomicati.

»Što god se dogodilo,« šapnuo je bratu, »ne smiješ se petljati. Ovime ti to naređujem, dobro me slušaj.«

Tohrtureov odgovor nije bio glasniji od udaha: »Kako želite.«

Treperavo svjetlo baklje bacalo je tek plitku svjetlost, ali bilo je itekako dovoljno da Wrath identificira mušjaka: činovnik na margini suda... Čiji je otac bio iscjelitelj cijele vrste.

Čuvar bilja i napitaka.

Mušjak je mrmljao nešto u bradu. »... Napraviti još za jednu noć. Ne mogu učiniti nemoguće...«

Kad je mušjak krenuo prema radnom stolu, Wrathovo je tijelo postupilo samo, bez sudjelovanja uma. Nezgrapno iskočivši iz sjene, zgrabio je tanku nadlakticu, ulažući cijelu svoju snagu, bez imalo finoće, u taj pokret. Nato se začuo visoki povik iznenađenja, a onda je poletjela i baklja i Wrath je umalo opustio stisak kad mu je plamen preletio blizu očiju.

»Zatvori vrata!« viknuo je Wrath pokušavajući uhvatiti činovnika oko pasa.

Njihove se veličine nisu mogle usporediti, budući daje Wrath bio dvostruko veći, no činovnikova odjeća bila je skliska na dodir pa se za nju nije moglo uhvatiti, a njegovo bacakanje bilo je teško kontrolirati. A i baklja je predstavljala opasnost jer su je obojica pokušavala kontrolirati. Dok su sjene jurcale po zidovima, preko kotla i stola, Wrath je opekao ruke pokušavajući...

A onda se plašt koji je odjenuo kako bi prikrio svoj identitet, zapalio.

Kad ga je divlja vrućina opekla po boku i krenula prema njegovoj kosi, skočio je unatrag i potražio bodež kako bi se oslobodio tkanine, ali nož je bio ispod plašta. Sve što je mogao bilo je opipati obris drška u koricama.

Skočivši unatrag, pokušao je skinuti tešku tkaninu preko glave, ali morao je povući ruku natrag urlajući od bola. U sljedećoj sekundi plamen ga je dokraja opkolio, i premda ga je pokušao otjerati sa sebe, bilo je to kao da se brani od oblaka osa.. Mlatarao je rukama, zasljepljen agonijom i vrućinom, veliki plameni jezici prekrivali su mu uši, dok nije shvatio...

Neće se izvući živ.

Daha mu je nestalo, srce mu je lupalo, a duša vrištala zbog nepravедnosti situacije. Sve što je želio bilo je da je neki drugi mužjak, muškarac od mača, a ne od pera, onaj koji može dominirati drugima bodro i samouvjereno...

Potop koji ga je poklopio odozgo imao je ružan miris, ružan okus, bio je tako viskozan da se doimao više poput mokrog prekrivala nego poput tekućine. Uz siktanje i piskutanje, i smrad od kojeg su mu oči još više zasuzile, plamenovi su nestali a vatra se ugasila.

Začuo se tresak kad je Tohture bacio teški kotao sa strane. »Ne pijte to, gospodaru! Ispljunite ako ste kušali!«

Wrath se nagnuo i izbacio ono što mu je zapelo među usnama. A kad mu je dodao krpu, mogao je obrisati i tekućinu koja mu je pekla oči.

Položivši ruke na bedra, duboko je disao nadajući se da će prestati tako dahtati, jer mu se od silnog napora zavrtjelo u glavi. Ili je to možda bilo od dima. Od bola. Nereda u kojem se zatekao.

Trenutak poslije, shvatio je da se svjetlo umirilo pa je pogledao u tom smjeru. Brat se domogao baklje i svladao činovnika, a mužjak je bio na podu, sav zgrčen, mlatarajući nogama.

»Kako si...«

Napad kašlja prekine Wrathovo pitanje. »Što si mu napravio?«

»Prezao sam mu tetive iza koljena tako da ne može otrčati.«

Wrath se lecnuo pri samoj pomisli. No, učinkovitost je bila očita.

»Vaš je i radite s njim što želite, gospodaru«, rekao je Tohture, zakoračivši unatrag.

Kad je Wrath pogledao u činovnika, bilo je teško ne usporediti Bratovo smireno držanje i uspješne napore s vlastitim premorenim, zapjenjenim, kaotičnim radnjama. Tohture je to postigao u tren oka.

Otišavši do svladanog mužjaka, okrenuo je činovnika na leđa i osjetio trunčicu zadovoljstva kad je ovaj razrogačio oči utvrdivši Wrathov identitet.

»Kome služiš?« upitao je Wrath.

Odgovor je bio nerazumljivo brbljanje koje nije vodilo nikamo, i prije nego je Wrath uopće postao svjestan toga što radi, zgrabio ga je za odjeću i podignuo sa zemljanog tla. Dok ga je tresao, mlitava je glava lamatala tamo-amo, a Wrath je osjetio duboku, dugotrajnu potrebu da ubije.

Međutim, nije bilo vremena da ispita taj nepoznati osjećaj.

Podignuvši ga još više, tako da su stajali nosom o nos, Wrath je zarežao: »Ako mi kažeš tko je još upleten, poštedit ću tvoju mladu šelan i tvog sina. Ako saznam da postoji netko koga si izostavio? Članovima tvoje obitelji svezat će se ruke i noge za zapešća objesit će ih se u velikoj dvorani i pustiti da polako umru.«

Kad se Tohture krvoločno nacerio, činovnikovo je lice postalo još bijede.

»Moj gospodaru«, šapnuo je muškarac. »Poštedite i mene, poštedite me i sve ću vam reći.«

Wrath je zurio u te molećive oči, promatrajući kako se pune suzama i plaču... I sjetio se svoje šelan, svog oca.

»Molim vas, moj gospodaru, imajte milosti prema meni, preklinjem vas, imajte milosti!«

Dugo vremena potom, Wrath je ponovno nakrivio glavu. »Govori.«

Drhtavim i žurnim glasom, imena su se nizala, a Wrath ih je redom prepoznao.

Radilo se isključivo o njegovim savjetnicima, počevši s Ichanom, pa sve do prije Abalona — koji je već dokazao kome je vjeran.

Unutarnja nasilnička vibracija ponovno je zatitrala čim je činovnik izrekao posljednje ime i potom zašutio — a želju da ubije više nije mogao negirati.

Ruka mu je drhtala dok je tražio držak svog bodeža. Nezgrapnim je pokretima izvukao svoje oružje pod krivim kutem, pa je oštrica zapela o korice.

No, uspio ju je osloboditi.

Pustivši činovnika da padne natrag na tlo, zgrabio ga je za vrat i počeo stiskati.

»Gospodaru...« Činovnik se počeo boriti, grebući Wrathovu ruku. »Gospodaru, ne! Zakleli ste se...«

Wrath je visoko podignuo ruku...

I shvatio da je svojim stiskom zablokirao čist udarac u srce, u žilu na vratu ili ključne organe.

» Gospodaruuuuu...«

»Ovo ti je za moju krv!«

Svu je svoju snagu uložio u udarac odozgo — i ugledao užasnuti činovnikov pogled kad mu je vrh oštrice probio desno oko i nastavio dalje prema mozgu iza njega, zaustavivši se tek onda kad mu se cijeli nož usjekao u lubanju.

Tijelo ispod njegovog odmah se počelo grčiti, ruke i noge mlatarale su okolo, preostalo oko se okrenulo tako da se vidjela samo bjeloočnica. A onda se sve umirilo, sve osim manjeg trzanja mišića na licu ili rukama.

Wrath je zateturio i pao pored mrtvog tijela.

Gledajući bodež koji je probio mužjakovo lice, obuzela ga je mučnina pa se morao okrenuti, položiti dlanove na hladno tlo i povraćati sve dok ga ruke više nisu mogle pridržavati.

Okrenuvši se na stranu, položio je svoje užareno lice na unutrašnju stranu blatnjave ruke.

Nije plakao.

Htio je.

Kad mu je došlo do glave da je ubio drugo stvorenje, poželio je vratiti se u svijet koji je prije poznavao — onaj u kojem je njegov otac umro prirodnom smrću i u kojem se njegovoj šelan jednostavno zavrtjelo u glavi zbog trudnoće — a najgora stvar oko koje se morao brinuti na dvoru bila je ta da su drugi tračali njegov odabir družice.

Nova verzija stvarnosti bila je nešto u čemu nije želio sudjelovati.

Na toj strani nije bilo svjetlosti. Samo mrkli mrak.

»Nikad nisam nikog ubio«, rekao je slabašnim glasom.

Bez obzira na njegovu čvrstoću, Tohtureov je glas bio nježan. »Znam, gospodaru. Dobro ste učinili.«

»Nisam.«

»Zar nije mrtav?«

Da, uistinu je bio. »Mislio sam ono što sam rekao o njegovoj šelan i sinu. Poštedjet ćemo ih.«

»Naravno.«

Popis imena letio mu je kroz glavu. Iskra poriva da ubije opet se upalila, iako želudac jedva da se smirio, a njegovi pokušaji bili su smijurija u usporedbi s onim što je Bratstvo moglo napraviti.

Zaista, ni sad ne bi bio živ da Tohture nije uskočio.

Wrath se pridignuo sa zemlje, objesivši glavu. Kako će...

Pred njim se pojavio veliki dlan. »Gospodaru, dopustite da vam pomognem.«

Wrath je pogledao u te jasne, bistre oči, i pomislio da su nalik mjesecu, da svjetlom obasjavaju tamu i pokazuju put van iz divljine.

»Mi ćemo vas obučiti«, rekao je Tohture. »Naučit ćemo vas ono što morate znati kako biste osvetili svoju lozu. Uklonit ću ovo tijelo i namjestiti ga tako da izgleda, kao da ga je zadesila, nekakva nesreća — što će nam dati vrijeme koje trebamo. Odsad nadalje, hranu ćemo pripremati u vašim primaćim odajama, samo vaši osobni slugani, nitko povezan s dvorom, a apsolutno svu hranu nabavljat će Bratstvo, iz polja ili iz neba. Mi ćemo jesti i piti u vašoj prisutnosti prije vas, i spavati ispred vaših odaja. To je naš svečani zavjet.«

Na trenutak, Wrath nije mogao ništa drugo nego zuriti u taj dlan, ispružen pred njim poput blagoslova same Čuvarđjeve.

Otvorio je usta kako bi mu zahvalio, ali iz njih ništa nije izašlo.

Umjesto odgovora, stisnuo je dlan koji je bio pred njim... I osjetio da ga je podignuo kako bi mogao uspravno stajati na nogama.

Četrdeset treće poglavlje

S vjež zrak bio je dobar za um i dušu.

Dok je Layla koračala prema vrtu, pažljivo je hodala preko ledom prekrivene terase, raširenih ruku, polaganog koraka. Nije htjela riskirati da padne.

Smiješno koliko se pojačalo njezino procjenjivanje svega, od potencijalno skliskih površina preko stepenica do odabira hrane.

»Van u noć«, rekla je mladom u svom trbuhu.

Bila je ludost, jasno, razgovarati s nečim što se tek trebalo roditi. No, gajila je pomisao da, ako bi možda mogla održavati dijalog, možda će mlado odlučiti ostati. Ako bi jela prave stvari, ako ne bi pala, ako bi se dovoljno odmarala... Možda će, nekako, nakon tko zna koliko mjeseci, držati svog sina ili kćer u naručju, a ne samo u tijelu.

Stupivši na snijegom prekrivenu tratinu, dalje od svjetla kuće, primijetila je da su čizme koje je maznula iz stražnjeg hodnika tople, čvrste i udobne. Isto je vrijedilo za jaknu i rukavice. Šalove i kape je ostavila, htjela je da joj hladnoća razbistri glavu.

Još malo dalje, bazen je i dalje bio u zimskom ruhu, ali zamislila ga je punog vode osvjetljene odozdo, s ažurnim valovima, primamljivim i mekanim na koži i zglobovima. Zaplivat će čim bude mogla — i to vani. Koliko god da joj je bio drag bazen koji se nalazio u sportskoj dvorani, zrak je tamo smrdio po kloru, a nakon što se naviknula na kristalno čistu vodu i prirodne bazene gore ponad Svetišta, nije joj se sviđalo...

Iznenada je prestala koračati. Zaustavila je niz nasumičnih misli. Zaustavila je sve osim disanja i kucanja srca.

Sklopivši oči, zamislila je ono što se dogodilo u blagovaonici. Ponovo je vidjela mučan izraz na Wrathovom licu kad je vijest obznanjena, čula ozlojeđenost i ljutite glasove Braće, promatrala je kako Rehv zuri u Kralja kao da čita stvari koje nije mogla naslutiti.

Iza svega je stajao Xcor.

Morao je to biti on. Ne možete samo tako prijeći s osmišljavanja atentata na obično ljenčarenje dok glimera putem zakona uzima ono što želite. Ne, on je vrebao sa strane. Negdje.

Želudac joj se okrenuo i nastavila je nemirnu šetnju, krenuvši pored bazena prema geometrijski dizajniranim vrtovima. Nastavila je hodati dalje prema udaljenoj strani i stigla do šest metara visokog bedema koji je okruživao cijelo zdanje.

Nastavljaajući još dalje, uši su joj otupile. Kao i nos. Nije ju bilo briga.

Slika Beth kako se pojavljuje pored luka ispred blagovaonice, Wratha kako je gleda preko dugačkog stola, suočenu s izdajničkom i jednako tragičnom montažom....

Nečega o čemu nije htjela ni razmišljati.

Ili je barem to pokušavala.

Zar je zbilja pustila Xcora u onaj automobil? Zar je zbilja sjedio pored nje, nenaoružan, s menažerijom oružja ostavljenom na haubi Mercedesa... I razgovarao s njom? Držao je za ruku?

»Prestani«, upozorila je samu sebe.

Ništa dobrog neće proizaći iz prisjećanja na tu vezu, tu goruću iskricu.

Layla je usporila. Zaustavila se. Sjetila se, s mnogo preciznosti i jednako toliko krivnje, načina na koji ju je Xcor promatrao.

Tako je malo znala o njemu — osim njegovih političkih težnji, bio je potpuni stranac, k tome još i opasan. Pa ipak, imala je osjećaj, s obzirom na to koliko mu je nekad bilo nelagodno s njom, da nije osoba koja se često družila sa ženkama.

Imajući na umu njegovo izobličeno lice, bilo je jasno zašto.

Ali s njom... Bio je drukčiji.

Osim trudnoće, koju je sama aktivno potaknula, nikad nije naročito utjecala ni na što u svom životu. Ali nije mogla samo stajati besposleno ako postoji barem neka sitnica kojom bi mogla pomoći Wrathu u toj užasnoj situaciji.

Izjedala ju je krivica. Zbog mnogočega.

Mogla je, doduše, pokušati učiniti nešto po tom pitanju.

Izvadivši mobitel, onaj na kojem je Quinn inzistirao da ga svugdje nosi sa sobom, okrenula je broj.

Xcor joj je rekao kako da ga nazove, a brojevi su joj se urezali u glavu čim su sišli s njegovih usana.

Nikad nije zamišljala da će ih iskoristiti.

Sa svakim dodiranjem ekrana, mobitel je ispuštao drugačiji zvuk, niz je bio upotpunjen sa sedam brojeva.

Oklijevala je iznad tipke za uspostavu poziva. A onda ju je pritisnula.

Cijelo tijelo joj je drhtalo dok je stavljala tanki uređaj veličine igraće karte pored uha. Elektronska zvonjava oglasila se jednom... Dvaput...

Layla se okrenula.

S lijeve strane, na udaljenoj strani zida, začula je tihi zvuk, tako slabašan da ga ne bi ni primijetila da nije točno ponavljao ritam onoga što se čulo iz njezinog mobitela.

Mobitel joj ispadne iz ruke i odskoči o snijeg na njezinim stopalima.

Pronašao ih je.

Pod tušem u Assailovoj kući, Sola nije bila svjesna koliko je dugo stajala ispod mlaza vruće vode, puštajući da joj udara o ramena i klizi niz leđa. Sklopila je oči i naslonila se na zid.

Iz nekog razloga bilo joj je strašno hladno, iako je u kupaonici bilo toliko pare da se praktički pretvorila u saunu, a bila je prilično sigurna da se i temperatura njezinog tijela popela na četrdeset stupnjeva.

Ništa nije doticalo led koji joj se uvukao u grudi. Rekla je baki da u cik zore odlaze u Miami.

Gledajući unatrag, ulaganje u sigurno mjesto u srcu Benloiseovog obiteljskog posla bio je glup potez. No, uz malo sreće, Eduardo će, pod uvjetom da je još na planetu i da je nasljednik imovine iz bratove oporuke, biti toliko zaposlen kupovinom svijetloplavih Bentleya i Versace plahta sa životinjskim uzorkom da neće krenuti za njom.

Pod uvjetom da uopće zna što joj je njegov brat napravio. Ili planirao napraviti.

Ricardo je mnogo toga držao za sebe.

Bože... Što li je Assail učinio tom čovjeku?

Kratko sjećanje na njegovo lice, krvavo oko usta i brade, još je više pojačalo hladnoću u njoj, pa se okrenula...

»Jebote!« Vrisnula je kad je pogledala kroz zamagljeno staklo.

Muški lik koji se pojavio na pragu bio je nepomičan poput kipa i moćan poput tigra. I promatrao ju je poput pravog predatora.

Istog joj je trena postalo vruće ispod kože — zato što je znala zašto je došao, i jer je i ona to htjela.

Assail je prišao staklenim vratima koja su ih dijelila i rastvorio ih. Teško je disao, a na ugrađenom svjetlu iznad njezine glave oči su mu gorjele poput plamena šibice.

Ušao je u tuš posve odjeven. Njegove Gucci mokasinke nesumnjivo su bile uništene, a tamnosmeda antilop jakna upila je vodu i poprimila boju krvi.

Bez ijedne riječi, uzeo je njezino lice među svoje dlanove i povukao joj glavu prema svojim ustima, pa pritisnuo svoje usne o njezine, gurnuvši je uz mramorni zid cijelim svojim tijelom. Sola je zastenjala i predala se. Prihvatila je njegov jezik kad je ušao u nju i uhvatila ga za ramena kroz njegovu finu odjeću.

Bio je u punoj erekciji, trljajući svoje bokove o nju, gurajući svoj tvrdi ud o njen trbuh, a zlatno slovo H na njegovom pojasu ju je greblo. Još poljubaca, onih očajničkih, izgladnjelih, kojih se sjećate i kad vam je osamdeset i kad ste već prestari da biste i pomislili na takvo što. A onda su njegove ruke dotaknule njezine skliske grudi, njegovi su je prsti uhvatili za bradavice, sve dok razlika između bola i zadovoljstva više nije postojala i kad je sve čega je bila svjesna bilo to da će, ako ne svrši istog trena, umrijeti...

Kao da je osjetio što joj treba, Assail se spustio na koljena, prebacio jednu njezinu nogu preko svog ramena i počeo je lizati, usnama dodirujući njezino spolovilo na isti način na koji joj je dodirivao i usta.

Bio je to seks kao kazna, kao osuda njezinog odabira, fizički izraz njegove ljutnje i neodobravanja.

I premda ju je to možda činilo bolesnom kučkom, sviđalo joj se.

Željela je da tako navali na nju, ljut, napet, da se izlije u nju tako da se ne mora osjećati krivom... Ili praznom...

Uhvativši ga za mokru kosu, nakrivila je kukove i još ga više povukla u sebe, koristeći se svojim listovima na njegovim leđima, a on je ulovio ritam kojim je...

Sola si je grizla usnicu dok je silovito svršavala, torzo joj se trzao po mramornom zidu, glasno škripajući.

Prije nego je uopće bila svjesna, bila je na podu pod tušem, raširena ispred njega dok je on skidao svoju natopljenu jaknu i svilenu košulju sa svojih oblikovanih prsa. Kad je krenuo prema kopči na remenu, ispružila je ruke, nestrpljive da se domognu te glatke kože i tog njegovog čvrstog tijela.

Nije rekao ni riječ.

Ni kad joj je posve raširio noge i zajašio je, ni kad je ušao u nju i počeo gurati, ni kad se namjestio iznad nje i zagledao joj se u oči kao da je izaziva, hoće li zbilja ostaviti sve što bi joj on mogao dati.

O Assailova široka leđa odbijala se voda, štitila su je od nje, oči su joj bile bistre i vidjela je sve, od teškog izraza na njegovom licu do napetih mišića na ramenima i sjena koje su bacali njegovi prsni mišići. Njegova se mokra kosa njihala u ritmu, kapljice vode padale su poput suza, i svako malo, stisnuo bi usnicu...

U magli, nešto joj se učinilo pogrešnim, crvena je zastavica podignuta u udaljenim kutovima njezinog mozga. Ali to je bilo tako lako ignorirati kad ju je obuzeo još jedan val olakšanja, koji je pogasio sve misli, ostao je samo taj osjećaj... Ostao je samo Assail.

Dok je njezina vagina stiskala njegovu erekciju, i on je počeo svršavati, tijelo mu se nagnulo unatrag...

Bez kondoma. Sranje!

Pomisao je nestala čim se i pojavila, a jačina njezinog orgazma se udvostručila, pa umjesto da ga odgurne, ispružila je ruku i ukopala mu nokte u bokove.

Točno u trenutku kad je njezin orgazam jenjavao situacija je postala... malo čudna.

Njezino se tijelo umirilo i oporavljalo, a ona je osjetila kako se trza duboko u njoj i dovršava ono što je započeo.

Samo što još nije bio gotov.

Nakon ejakulacije, zdjelicom spojen s njom, gotovo istog trena počeo se povlačiti. Očekivala je da će leći pored nje na mramorni pod, možda da će je podignuti ili odnijeti da se osuši i legne u krevet, možda komentirati da, dovraga, nisu uopće pazili.

Možda čak i da će joj reći ono što joj je pokazao, da ne želi da ode.

Umjesto toga, on je položio težinu gornjeg dijela tijela na jednu ruku i uhvatio svoj blistavi ud drugom. Trljajući ga, stenjavao je kao da se sprema ponovno svršiti.

Drugi orgazam je eksplodirao, usmjerio ga je točno prema njezinom otvoru — i nije se tamo zaustavio. Kad je prekrio njezinu nutrinu, pomaknuo se prema gore, namjestio tako da joj može svršiti na trbuh, na rebra, na grudi, na vrat, na lice. Kao da je imao nepresušnu zalihu sperme, dok su vruće kapljice padale na njezinu hiperosjetljivu kožu, osjetila je da svršava zajedno s njim, pomičući ruke uz i niz vlastito tijelo, osjećala je vrućinu kojom ju je oblijevao, dodirivala je vlastite grudi.

U dalekom kutku svog uma, znala je da to ima neki drugi smisao.

Ali kao i s kondomom, trenutak ju je previše ponio da bi ju bilo briga.

Kao da ju je... na neki način... označavao.

I to joj je bilo okej.

Četrdeset četvrto poglavlje

Xcor je bio potpuno dezorijentiran u magli, svjestan da je došlo vrijeme da se uputi natrag. Besciljno je tumarao po planini, činilo mu se kao da to traje satima, a i dalje nije došao ni do kakvog vrha ili utvrde. Sve što je vidio bila su zimzelena stabla. Poneko riječno korito prekriveno ledom. Tragovi srna u snijegu...

U džepu mu je tiho zazvonio telefon.

Premda ga je prekid naljutio, shvatio je to kao pravi znak da zaustavi to ludilo. Vjerojatno je to bio netko od njegove Kopiladi tko je provjeravao gdje je. Osim toga, pod uvjetom da otkrije brlog Bratstva, što je mogao napraviti? Zavijati Odabranici pod prozorom dok ne pristane naći se s njim?

To bi samo dovelo do toga da ga okruže ratnici — i premda je čuo da je crvena boja ljubavi, krvoproliće nije bilo adekvatna zamjena za to.

Izvukavši mobitel, otresito se javio: »Da?«

Oštar zvuk odjeknuo mu je u uhu, piskutav i dovoljno glasan da odmakne mobitel.

Vrativši ga bliže, poviknuo je: »Što?«

Odgovora nije bilo.

»Dovraga, Throe...«

Odjednom, svaki instinkt koji je imao ili će imati u sebi zavrištao je, i to ne u znak upozorenja kao da ga se netko sprema napasti.

Spustivši ruku, polako se okrenuo, strahujući da se radi o nekoj vrsti unutarnjeg zatajenja...

Duboko je udahnuo i ostao bez daha kad je ugledao ono što se pojavilo pred njim.

Bila je to... Ona.

Iz guste magle materijalizirala se njegova Odabranica, a učinak njezine prisutnosti dokrajčio ga je iako je ostao na nogama. Oh, koji predivan prizor, a njezin nježan duh natjerao ga je da još jasnije osjeti čudovište u sebi.

»Zašto si tu?« upitala ga je drhtavim glasom.

On se osvrnuo oko sebe. »Gdje sam ja to?«

»Ja... Hoćeš reći da ne znaš?«

»Bratstvo mora da je u blizini, ali ne vidim i ne pronalazim ništa u ovoj zabitoj opsjeni.«

Obgrlila se rukama, kao da se oko nečega dvoumila — a kako i ne bi. Mora da se nalazio blizu njezine rezidencije, iako nije mogao prosuditi radi li se o metrima ili kilometrima.

»Kako si?« tiho je upitala. »Kad bi barem bilo mjesečine. Bolje bih te vidjela.«

Ali on je nju mogao nanjušiti, taj njezin miris. Taj *miris*.

»Zvala sam te«, prošaptala je nakon nekog vremena.

Osjetio je kako su mu se obrve podignule. »To si bila ti? Maloprije?«

»Da.«

Tijekom jedne podmukle sekunde, srce mu je udaralo glasnije nego da je dotrčao do nje. S druge strane...

»Čula si.«

»Za ono što si napravio Wrathu?«

»Tako je Vijeće odlučilo.«

»Nemoj se pretvarati sa mnom.«

Sklopio je oči. Ne, to nije mogao. »Rekao sam ti da bi prijestolje trebalo biti moje.«

»Gdje su tvoji vojnici?«

»Misliš li da sam došao večeras kako bih odvukao Slijepog Kralja iz njegovog doma?«

Njezin je glas postao čvršći. »Uzeo si ono što si htio od njega, i to preko žene koju voli. Zašto bi se sad njime zamarao...«

»On nije taj kojeg sam došao vidjeti.«

Odabranica nakratko ostane bez daha, iako to priznanje sigurno nije bilo toliko iznenađenje.

Bože, spasi ga, Xcor je zakoračio prema njoj, iako je trebao otrčati dalje, ako je postojalo imalo pravednosti i ispravnosti. Za njega je ona bila opasnija od ijednog brata, naročito dok je osjećao blago drhtanje koje je vibriralo kroz njezino vitko tijelo.

Skroz se stvrdnuo. Bilo je nemoguće ne reagirati.

»Znaš to, zar ne«, tiho je zarežao. »Zvala si me da provjeriš možeš li utjecati na moje postupke? Hajde sad. Možeš biti iskrena, samo smo ti i ja tu. Sami.«

Ona je podignula bradu. »Nikad neću shvatiti zašto mrziš tog dobrog mužjaka.«

»Tvoj Kralj?« grubo se nasmijao. »Dobar mužjak?«

»Da«, gorljivo mu se usprotivila. »Oduvijek je bio dobra duša, istinska ljubav njegove družice, mužjak koji se svake noći zaklinje da će služiti svojoj vrsti najbolje što zna...«

»Zbilja? A kako postiže taj hvalevrijedan cilj? Nitko ga nikad ne vidi, znaš. Nikad se ne druži s aristokratima ili običnim pukom. Povučenjак je, koji je doživio neuspjeh u vrijeme rata. Da nisam ja, učinio bi to netko drugi...«

»To je pogrešno! To što si učinio je pogrešno!«

On je odmahnuo glavom, istovremeno se diveći principijelnoj naivnosti i pateći zbog činjenice da će se ona morati s tim boriti. »Tako svijet funkcionira. Jači pobjeđuju slabije. To je univerzalni zakon, poput gravitacije ili zalaska sunca.«

Čak i kroz odjeću koju je imala na sebi, mogao je primijetiti da su joj se grudi nadimale iznad prekrivenih podlaktica spustio je pogled prije nego je nakratko sklopio oči. »Nikad nisam mario za nevinost«, promrsio je.

»Onda oprostite na uvredi.«

Otvarajući oči, rekao je: »Ali smatram da se, kao i uvijek kad si ti u pitanju, otkrića samo redaju jedno za drugim.«

Ispružila je svoje duge ruke prema njemu, moleći ga kroz hladan zrak. »Molim te. Samo prestani. Ja ću...«

Mogla je samo s teškoćom progutati riječi, a on se posve umirio.

»Što ćeš ti?«

Trzajući se, koračala je uokolo, ispred njega. A on nije mogao pomaknuti ni jedan jedini mišić.

»Što točno«, upitao je dubokim glasom, »namjeravaš učiniti?«

Zaustavila se. Podignula lijepu bradu. Suprotstavila mu se svojim pogledom i svojim tijelom, iako je bila devedeset kilograma lakša od njega i nimalo istrenirana.

»Imat ćeš mene.«

»Je li ovdje vruće ili sam ja luda?«

Budući da joj nitko nije odgovorio, Beth se osvrnula po uredu. Saxton, Rehv i Wrath su redom utihnuli zauzevši mjesta na jednakim plavim naslonjačima. Prva su dvojica zurila u slabašnu vatru, a kamo je Wrath usmjerio svoje oči, nije mogla znati.

Kvragu, iako je bio u istoj prostoriji kao i ona, nije imala pojma gdje je.

Skinuvši ogrtač, položila ga je na veliki drveni stol i ponovno pročitala proglaš. Stolica koju je odabrala bila je ona u kojoj je Rehv obično sjedio, mekani elegantni trosjed pored Wrathovog trona.

Odbijala je, usprkos onome što je držala u rukama, nazvati golemu stolicu ikako drukčije nego tronom svoga muža.

Pogledavši u pergament, odmahнула je glavom gledajući sve te simbole pomno ispisane tintom. Po pitanju Starog jezika, čitanje joj je sporo išlo i morala je razmisliti o definiciji svakog simbola prije nego je mogla povezati rečenicu. No, gle čuda, i nakon drugog čitanja sve je bilo isto kao i nakon prvog.

Vrativši tvrd, težak papir sa šarenim resicama natrag na stol, prstima je prešla preko dugačkog satena pričvršćenog voštanim pečatima. Saten je bio uzak i gladak, poput vrpca koje su djevojčice nosile u kosi, savršen za repić na glavi.

Ne da su joj bebe bile na pameti ili tako nešto.

»Dakle, zbilja ne možemo ništa učiniti?« upitala je nakon nekog vremena.

Čovječe, kako joj je bilo vruće. Flanel nije bio dobar odabir, ili je problem bio u stresu.

Saxton se nakašljao budući da nitko drugi nije odgovorio. »Proceduralno, poštovali su pravila. A s pravnog stajališta, temelj im stoji. Tehnički, kako sada nalaže Stari zakonik, bilo koji vaš potomak...«. Još nakašljavanja. Pogledao je u Wratha kao da želi procijeniti kolika bi erupcija mogla izbiti. »... Bio bi osuđen na prijestolje, ali postoji jedna odredba koja se tiče krvi našeg vladara.«

Spustila je ruku na donji dio trbuha. Pomisao da se netko okomio na njezino dijete, iako još nije bilo ni rođeno, a možda još ne postoji, bila je dovoljna da poželi otići dolje do streljane i ispaliti par metaka.

Dok je još živjela u ljudskom svijetu, ponekad je znala doživjeti spolnu diskriminaciju od, khm, khm, Dicka Pizde. No, nije imala iskustva s rasnom.

Kao netko tko se doimao poput pravog arijevca, premda je, kako se ispostavilo, samo napola bjelkinja jer je bila samo napola čovjek, te joj stvari nikad nisu predstavljale problem.

Čovječe... Formirati mišljenje o nekom pojedincu na temelju karakteristika vezanih uz običnu lutriju sa spermom, bila je ludost. Ljudi nisu mogli utjecati na spol s kojim će se roditi, niti su mogli promijeniti podrijetlo svojih roditelja.

»Ta glimera«, promrsila je. »Koja hrpa kretena.«

»Ja sam vjerojatno idući, znate«, rekao je Rehv. »Znaju da sam povezan s vama.«

Koncentrirala se na tipa s irokezom. »Tako mi je žao.«

»Neka ti ne bude. Ostao sam tu samo kako bih pomogao vama dvoma i Bratstvu.« Potom je suho dodao: »Imam dovoljno posla na sjeveru da mi ne bude dosadno.«

Istina, pomislila je. Bilo je lako zaboraviti da on nije bio samo vođa u Vijeću, već i kralj simpata.

»Ne možeš ih sve redom izbaciti ili tako nešto?« upitala je mužjaka. »Mislim, kao vođa, ne možeš... Ne znam, sastaviti novu ekipu?«

»Neka se naš dobri prijatelj i odvjetnik ubaci ako sam u krivu, ali koliko ja shvaćam, članstvo u Vijeću određuje se obiteljski. Stoga, čak i kad bih pronašao razlog da izbacim te idiote, samo bi ih zamijenili drugim članovima istih obitelji, koji vrlo vjerojatno razmišljaju na isti način. No, što je još važnije, što je napravljeno, napravljeno je. Čak i kad bi ih se sve redom zamijenilo novim članovima? Njihov postupak i dalje stoji.«

»Stalno razmišljam o tome kako mora postojati nešto...«

»Možemo li sad prestati s tim«, ubacio se Wrath. »Mislim, zar ne možemo malo pustiti to sranje na miru? Bez uvrede, ali pogledali smo situaciju iz svih kutova, pročitala si ono što su poslali i, što je napravljeno, napravljeno je.«

»Jednostavno ne mogu vjerovati da je bilo tako lako«, zagledala se u tron. »Mislim, jedan komad papira i gotovo.«

»Strahujem za budućnost«, promrsio je Saxton. »Njihov sustav vrijednosti nije naklonjen osobama poput mene. Kao ni ženkama. Toliko smo napredovali tijekom posljednje dvije godine, izvukli smo našu vrstu iz kamenog doba. A sad? Sve će to nestati, pazite što kažem.«

Wrath je skočio uvis. »Slušajte, moram ići.«

Prišao joj je dugim koracima i ispružio ruku u zrak kako bi je ona dohvatila i usmjerila ga posljednjih nekoliko centimetara.

Kad ga je uzela za dlan i privukla k sebi, nagnula je glavu u stranu kako bi je mogao poljubiti u vrat, potom na drugu kako bi ponovio isto i s lijeve strane, da bi naposljetku stavila svoje usne ispred njegovih kako bi je i tamo poljubio.

Potom su on i George otišli.

Promatrajući ga kako odlazi, nije joj se sviđalo koliko je ispijen, koliko slabašan i iscrpljen — iako je, fizički gledano, uzrok tomu bilo ono što mu je napravila tijekom svoje potrebe. Mentalno i emocionalno? Red osoba koje su za to bile odgovorne bio je prilično dugačak.

Iako je i ona bila među njima.

»Mora postojati način«, rekla je nikom naročito.

Bože, nadala se da se njezin helren nije uputio u sportsku dvoranu. Posljednje što mu je sad trebalo bilo je još vježbanja — odmor i hrana bilo je ono što je njegovom tijelu trenutno trebalo.

Ali itekako je dobro poznavala izraz na njegovom licu.

Četrdeset peto poglavlje

Xcor nikad nije bio tip od riječi. Ne samo da je bio neobrazovan po pitanju literature, zapravo je bio i nepismen — Throe je redovito koristio riječi na engleskom ili njihovom materinjem jeziku koje on nije razumio.

Pa ipak biste pretpostavili, čak i uz takvu minimalnu sposobnost, da će tri kratke riječi koje je upravo čuo — barem kad ih se razmotri zasebno — biti lako razumjeti.

Njegov ih je mozak, međutim, odbijao procesuirati.

»Što si rekla?« grubo je upitao.

Dok je Layla ponavljala ono što je već rekla, s njezinim se mirisom pomiješao oštar vonj straha: »Imat ćeš mene.«

Xcor je sklopio oči i stisnuo šake. Njegovo je tijelo već prevelo njezine riječi i samostalno na njih odgovorilo. Mišići su mu se trzali u želji da je uzme, spusti na hladnu zemlju, popne se na nju i označi je kao svoju.

»Ne znaš što govoriš«, čuo je vlastiti glas.

»Znam.«

»Nosiš mlado.«

»Ja...« Premda su mu oči bile sklopljene, mogao je zamisliti kako je teško gutala. »Znači li to da me ne želiš?«

Na trenutak je samo disao, pluća su mu gorjela. »Ne«, gundao je. »Ne znači.«

I doista, dok ju je zamišljao s drugim, oštro koplje koje mu je probolo grudi bilo je dovoljno da problijedi. Pa ipak, iako je u njezinom tijelu bilo posijano sjeme drugog, uzeo bi je, imao je, čuvao je...

Da nije bilo jedne stvari.

Kad je otvorio oči, ponovno je pregledao svaki detalj na njoj, od njezine prekrasne podignute kose do njezinih finih, delikatnih crta lica i vitkog vrata koji je htio na svojim usnama. Bilo je još toga za vidjeti, jasno — ali njezino je lice želio zapamtiti prije svega.

S njom je otpočetka sve bilo kao neko ludilo — još otkako su ga doveli k njoj podno javora na onoj livadi, otkako je kušao njezino zapešće i pio s njezinog izvora, bio je zaražen.

»Odgovori mi na jedno pitanje.« Njegove su oči i dalje lutale, odmjeravale svaku nijansu njezinog preplašenog, skamenjenog izraza lica.

»Koje?« upitala ga je nakon što nije odmah odgovorio.

»Da nije onog što se dogodilo, bi li mi se ikad tako ponudila?«

Ona je spustila pogled. Stisnula ruke oko srca. Objesila glavu.

»Odgovori mi«, rekao je nježno. »Reci istinu naglas tako da je oboje možemo čuti.«

»Ali ono što je učinjeno, učinjeno je, i...«

Ispružio je ruku i nagnuo njezinu bradu unatrag najnježnijim dodirrom. »Reci. Moram čuti vlastitu istinu, a vjeruj mi da su me i oštija koplja ranjavala.«

Suze su joj nahrupile u oči, koje su potom zasvijetlile poput mjesečine na površini jezera. »Ne. Ne bih.«

Osjetio je kako mu se tijelo zaljuljalo, nepogrešivo, kao da je primio udarac. No, kako je i rekao, bol je pretrpio stojeći na nogama. »Onda je moj odgovor na tvoju ponudu *ne*. Čak i kad bi postojao način da ispravimo sve ono što je učinjeno tvom Kralju, a ne postoji, nikad te ne bih uzeo protiv tvoje volje.«

»Ali ja sam to odabrala. To je moj izbor.«

Xcor je odmahnuo glavom. »Samo zato što te nešto drugo na to natjeralo.«

Zakoračio je unatrag. »Moraš se vratiti...« Osvrnuo se oko sebe u magli, i dalje potpuno izgubljen. »... kamo god da si krenula.«

»Želiš me«, njezin je glas sada bio čvrst i siguran. »Osjećam to.«

»Naravno da te želim. Ali ne kao žrtveno janje za klanje. Moja maštarija... To ne uključuje.«

»Argumenti nisu bitni?«

»Neki su darovi bolniji od uvreda.« Htio se okrenuti od nje, ali nije se mogao pomaknuti. »Naročito ako se ništa ne može učiniti oko tvog Wratha. Zamijenjen je drugim.«

»Ako si maknuo jednog zakonitog Kralja, onda možeš i drugog. Možeš vratiti Wratha.«

»Precjenjuješ me.«

»Molim te.«

Njezina ga je upornost ljutila, iako je to bila vrlina, pretpostavljao je. »Zašto ti je to toliko bitno? Tvoj se život neće promijeniti. Ovdje ćeš biti sigurna, ovdje ili bilo gdje drugdje. Bratstvo je netaknuto...«

»Doći će po tebe.«

»Onda ćemo ih ubiti. Nadam se da će uvidjeti prednost toga da nam se dostojanstveno poklone.«

Zaista, nije mogao vjerovati da to uopće govori. Ali kako je ne bi uznemirio, ostavit će i njih i Wratha na životu — pod uvjetom da mu se ne nađu na putu.

Layla je odmahнула glavom. »Njihova odanost to neće dopustiti.« Podignula je ruke prema obrazima i pritisnula ih o njih kao da zamišlja sve te strahote. »Opet će doći do rata. Zbog tebe.«

»Onda me mrzi. To bi bilo bolje za oboje.«

Jako je dugo zurila u njega. »Bojim se da to ne mogu učiniti.«

Xcor se svim silama trudio ignorirati način na koji mu je srce poskočilo. »Odlazim.«

»Kako si pronašao ovo mjesto?«

»Nedavno sam te slijedio kući. Bila si u automobilu, vraćala si se iz klinike. Zabrinuo sam se za tebe.«

»A zašto... Zašto si noćas došao?«

»Moram ići.«

»Nemoj.«

Na trenutak se uživio u san u kojem je ona to rekla i zbilja mislila, obraćajući se samo njemu. I to ne samo u nadi da će ga nagovoriti da prihvati njezinu ponudu.

Ta ludost nije potrajala. Naročito kad je zamislio samog sebe kako plaši onu ranjenu ženu u pustom restoranu, samo zato što je to mogao - a onda se sjetio kako je čupao kralježnicu svim onim degradima i odnosio ih... Kojem ono plemiću? Kao da je primatelj uopće bio bitan. Nakon toga, sjetio se kako je koljačima odrubio glave. Probo im trbuh. Otkidao udove...

U njegovoj je prošlosti bilo toliko nasilja.

Kao i nemoralnosti onoga kroz što je prošao u Bloodletterovom ratnom kampu.

I povrh svega, njegovo lice.

Namjeravao je samo krenuti niz padinu. Za razliku od nje, on se nije mogao dematerijalizirati — nekoliko je puta pokušao na taj način prevaliti uspon, ali po takvoj magli to mu nije uspjelo.

Da, namjeravao ju je ostaviti iza sebe. Zbog svih razloga koje je već nabrojio, kao i zbog onih koje je zadržao za sebe.

Umjesto toga, čuo je vlastiti glas: »Nadimo se pod javorom. Sutra u ponoć.«

»Zbog čega?« bolje se ušuškala u svojoj jakni, kao da će je živu pojesti.

»Ne zbog onog što te brine.«

Tad se zbilja okrenuo i počeo hodati, dok mu se misli nisu dovoljno razbistrile da bi ga zaustavile. Osvrnuvši se preko ramena, rekao je: »Odabranice. Znaš li put kući?«

»O, da... Naravno...« No, kad se osvrnula oko sebe, kao da se malo zbunila. »Da, točno tamo...«

Nije zastala kako bi zatajila svoje riječi. Zaista je izgledalo kao da ne zna gdje je.

Sklopivši oči, opsovao je. Nije trebao doći tu, *ikad*.

Što ako je tu ostavi, a ona ne pronađe zaklon prije nego izađe sunce? Što ako su na pola puta do tamo gdje bi ona morala biti?

Stavivši ruke na kukove, nagnuo je glavu unatrag i pretražio nebo, pomislivši da bi mu ono moglo podariti malo zdravog razuma — jer ga je očito izgubio.

Od svih načina na koje sam mogao umrijeti, pomislio je...

Nikad ne bi pomislio da bi to moglo biti zbog ženke.

* * *

Dok je Trez promatrao gotičare u Iron Masku, nije baš mogao reci da je oduševljen činjenicom da se vratio na staro. Njegov mu je posao uvijek bio važan — dobro, najprije je to bio Rehvov posao, a onda kad se Rehverend povukao, bolje rečeno odmaglio, Trez je preuzeo posao s klubom. Bilo kako bilo, bilo to mjesto njegovo ili Rehvovo, obožavao je voditi poslove, raditi s ljudima, planirati nova mjesta, gledati lov kako raste. Da, jasno, ljudi su bili naporni, ali takvi su, bilo da se vozite autom, kupujete u trgovini ili pokušavate zaraditi za život.

Istina, droga i alkohol nisu pomagali oko ovog zadnjeg, ali svejedno...

Međutim, te večeri, dok je promatrao desetak zaposlenih cura kako obilaze stolove, sjedaju u krila, flertuju, uzimaju muškarce za ruku i nestaju u privatnim zahodima... Sve mu se zgdilo.

Naročito kad se sjetio onoga što je pristao napraviti za s'Exa.

Čovječe, bilo je tako primamljivo pretpostaviti da je riješio problem... Da će sve nestati ako krvnik bude sretan.

Pogrešno.

Stvar je bila u tome što je stalno razmišljao kako bi zasigurno pronašao rješenje kad bi imao više vremena.

»Možda tražiš mene?«

Žena koja je stajala ispred njega imala je dugu, crnu kosu — naravno, tu je mnogo njih imalo takvu kosu — i tijelo zaobljeno poput trkaće staze. Vjerojatno jednako toliko i spretno. Koža joj je bila umjetno izblijeđena pa je nalikovala brašnu, a usne obojene u boju krvi. Htjela je biti vampirica u svijetu pozera, sva nabrijana na osobu koja se vjerojatno izrodila iz bipolarnog emotivnog poremećaja.

Ali nije generalizirao ili tako nešto.

»Ne«, rekao je. »Ne tražim tebe.«

»Jesi li siguran?« Malo se okrenula ispred njega, pokazujući mu svoju oblu stražnjicu. »Vrijedna sam toga.«

U svojoj je glavi vidio samo svoju Odabranicu, ispruženu ispred njega, tako predivnu i čistu.

»Sori«, promrsio je, okrenuo se i otišao.

Nakon što je Seleno ostavila njega i iAma same u kuhinji, više se nije vratila. Kad su svi bili pozvani dolje u blagovaonicu kako bi čuli užasnu vijest o Kralju, očekivao je da će je vidjeti tamo. Ništa.

Htio se uputiti do Rehvovog velikog kampa kako bi je vidio. Ono što se dogodilo između njih nije bilo dovršeno, barem što se njega ticalo, ali imao je osjećaj da bi mu bilo još gore kad bi otišli do kraja.

I on i ona.

Jednostavno je morao zaboraviti cijelu tu situaciju s njom.

S druge strane, jedna od profesionalnih kurvi, brineta u uskoj crvenoj koži, pogledala ga je u oči, a on ju je brzinski odmjerio od glave do pete.

Da, pomislio je. Ova će biti dobra.

Kad joj je dao znak da mu priđe, bila je i više nego sretna da se provuče kroz gomilu i približi mu se. »Hej, šefe.«

Sranje, zbilja je mrzio to raditi. »Imam privatnog klijenta koji zahtijeva posebne usluge. Jesi zainteresirana?«

»Uvijek«, osvrnula se oko sebe. »Tu je večeras?«

»Udaljena lokacija. Sutra u podne. Pitat ću još dvije.«

»Zabavno. Ali nemoj se zamarati s Willow, okej? U zadnje je vrijeme prava gnjavaža.«

»Primljeno na znanje.«

»Hvala ti što si me se sjetio, šefe.« Osmjehnula se i zamahnula bokovima. »Pobrinut ću se za to da se tvoj prijatelj dobro zabavi.«

Dok je ona tumarala dalje, Trez je pomislio da bi mogao, možda... Da, definitivno... Povratiti cijelu večeru po ulaštenom crnom podu.

U želji za svježim zrakom, otišao je do ulaza i izašao kao da samo provjerava kako su Ivan i novi lik na čelu reda. Potom je počeo hodati, koračajući u neodređenom smjeru, iako na sebi nije imao kaput, a njegove cipele nisu bile dobre za skliske pločnike.

Tako sam, daleko od toga da je bio usamljen: misli o Seleni, njegovom bratu, roditeljima, ispunile su prostor oko njega i ozbiljno je pomislio da bi mu bilo bolje da se jebeno razbije od alkohola.

iAm mu je rekao da je dogovor sa s'Exom jebeno glupa ideja. A onda je odmah krenuo natrag u kuhinju da pripremi divljač.

Ipak, kad se sve skupa uzme u obzir, taj je razgovor ipak prošao mnogo bolje nego neki drugi u posljednje vrijeme...

»Hoćeš kupit' *crack*? Heroin?«

Nakrivivši obrvu, Trez je pogledao bijelca koji je stajao naslonjen na udaljeni zid salona za tetoviranje. Otmjeno.

Taman kad je otvorio usta kako bi tipu rekao ne, jebate — vjetar je promijenio smjer, a u lice mu se zalijepila kremasta pita s mirisom degrada.

To ga je odmah zaustavilo na mjestu.

»Onda?« upitao ga je koljač.

Trez je pogledao ulijevo i udesno, bez nekog posebnog razloga — osim što ga je iznenada zainteresiralo da kupi nešto što nikad neće iskoristiti od seronje koji nije imao pojma da razgovara s neprijateljem.

Zakoračivši u mrak, Trez je gurnuo ruku u džep svojih hlača kao da želi dohvatiti novčanik. »Koliko?«

»Ovisi što.«

Trez je i dalje glumio, osvrćući se oko sebe kao da je nervozan. Izbliza, to je definitivno bio degrad, slatkasti je smrad bio mnogo gori od smrada čovjeka koji radi u tvornici i koji se sedam dana nije tuširao — i kojeg su sasvim slučajno uronili u dječji puder.

I koji je skrivao krepanog rakuna ispod svakog pazuha.

»Oboje. Hej, smeta ti ako se maknemo malo više unutra?«

Koljač se okrenuo i počeo diktirati cijene, ulazeći sve dublje u uličicu pored trgovine. Nisu ni stigli do dijela transakcije kad lova mijenja ruke.

Trez je brzo preuzeo kontrolu. Napao je gada sleđa, uhvativši ga za glavu i zaokrenuvši je tako da je jedino što ju je pridržavalo na vratnoj kralježnici bila koža. Uhvativši mrtvo tijelo za torzo, gurnuo je koljača iza hrpe paleta i počeo mu prebirati po džepovima.

Deset vrećica praha. Dvadesetak grudica manje veličine. Sedamsto dolara gotovine, otprilike.

Nije bila neka klasa. Zapravo, praktički nezatno za njegov dio grada — osim što je bio degrad.

Odgurnuvši leš koji se i dalje trzao na podu, izvadio je mobitel i okrenuo broj. Nakon trećeg zvona javio se glas.

»Butch?« rekao je. »Hej, druže, što se radi? Aha. Da. Jasno.« Pogledao je u koljača i pomislio kako tromo mlataranje rukama i nogama totalno nalikuje muhi na prozorskom oknu. »Pa, imam jednog prijatelja kojeg bih volio da upoznaš. Ne, ne želiš ga dovesti doma na večeru. Da, da, neće on nikud. Samo ti polako.«

Kad je poklopio, pogledao je u paketiće u svojim dlanovima. Bili su označeni simbolima smrti — na Starom jeziku.

Netko iz vrste je dilao, na veliko. I surađivao je s neprijateljem.

Iduće pitanje? O kome se, dovraga, radilo.

Četrdeset šesto poglavlje

Zora se već primicala kad je Beth zaključila da mora napustiti svoje i Wrathove odaje. Još se nije vratio, a pomisao da provede još jednu minutu u kaosu koji joj je bio u glavi, bila je dovoljna da poželi pobjeći od svega.

Prva postaja? Laylina soba, ali Odabranica nije bila tamo. To je vjerojatno bilo i dobro jer je pretpostavljala da bi ionako samo zagnjavila jednu ženu s ranim simptomima trudnoće — što je bilo glupo iz dva razloga. Kao prvo, sve i da je začela, bila je trudna, koliko, maksimalno dvadeset i četiri sata? Kao drugo, Layla je pretrpjela užasnu situaciju kad je zamalo pobacila.

Ne bi bila baš najbolje društvo, osim ako Beth nije htjela potpuno izludjeti.

Hodajući natrag niz hodnik s kipovima, sjetila se... Kuhinja. Da, kuhinja bi bila dobra iduća postaja — pod pretpostavkom da ne želi gnjaviti Wratha dolje u teretani.

Očigledno mu je trebalo prostora.

Kad je krenula niz veliko stubište, bilo je nemoguće ne razmišljati o paralelnoj stvarnosti. Prvi je sloj bio sačinjen od onog što se nalazilo pred njom: Wrath i svrgavanje s vlasti, žalosna tišina u kući, zabrinutost oko budućnosti njihove vrste. Drugi je sloj bio potpuno unutarnji, potpuno fizički: probadanje u zdjelici — je li to zametak... Ili joj dolazi mjesečnica, što bi značilo — ništa od toga... Bolne grudi, simptom začeca ili posljedica seksa? Naleti vrućine — ostaci hormonalne neravnoteže ili flanel koji je nosila na sebi?

Samo ju je ozbiljnost situacije u kojoj su se nalazili zahvaljujući postupcima Vijeća, čuvala od toga da se cijela posveti pojedinostima u vlastitom tijelu. U međuvremenu, duboko u sebi ni sama nije znala nada li se da je trudna... Ili ne.

Zapravo, to je bila laž.

Položivši ruku na donji dio trbuha, zatekla se kako se moli da im nije uspjelo. Jedino što bi bilo gore od toga da Wrath izgubi prijestolje... bilo je da sazna da će postati otac netom nakon toga.

Ako se već osjećao kao da je iznevjerio nasljedstvo svojih roditelja, ovo će biti kao da mu dobacuje stijenu dok se već utapa. Nesumnjivo, osjećat će se kao da je iznevjerio i vlastito dijete.

Dolje u predvorju, otišla je do blagovaonice, a potom ušla u kuhinju. Bože, ta jezovita praznina — kuhinja je inače bila tako aktivno mjesto, čak i tijekom pauza između većih obroka u kući. Ulazak unutra, dok su se rolete zatvarale, bez ičega na štednjaku, u pećnici, ili na radnom stolu, sve ju je to preplašilo.

Prokletstvo... Što je iduće?

Hoće li se Bratstvo raspasti? Kamo će otići ona i Wrath? Tehnički, ne bi smjeli ostati u tim pretjerano uređenim odajama na trećem katu ako više nisu Prva obitelj.

Zapravo... Laknulo bi joj kad bi otišli odatle.

Iako je razlog preseljenja bio jadan.

Otvarajući zamrzivač, ugledala je... Hrpju sranja koje joj se nije jelo. Ali trebala bi biti gladna, zar ne? Pojela je samo ono što joj je Fritz donio prije tko zna koliko sati. A definitivno ništa nije jela tijekom potrebe.

Morala je piškiti.

Nestavši u zahodu pored kuhinje, pobrinula se za to, oprala ruke i ponovno okušala sreću s hladnjakom.

Netko je upravo stavio veliku zdjelu nečega na donju policu. Kratko je povirila ispod poklopca... Divljač. Inače je to bilo jelo kojim se vrijedilo pozabaviti, naročito stoga što ga je vrlo vjerojatno pripremio iAm. Međutim, nakon što ga je kratko onjušila, želudac je vrlo brzo reagirao. Ne, hvala. Isto je vrijedilo i za ostatke šunke. Tanjur bolonjeza u Tupperware zdjelici. Juhu od rajčice...

Pokušavši sa zamrzivačem, izvadila je kutiju praznih vafla... Potom ih je vratila. »Ma...«

Sladoled definitivno nije bio primamljiv. Sama pomisao na svu tu kremu stvarala joj je mučninu.

Nećkala se spuštajući pogled prema trbuhu. »Ima nekoga?« upitala je svoju zdjelicu.

Okej, sad je bilo službeno. Potpuno je poludjela.

Nakon ture po smočnici, koja se, zaboga, pokazala kao pokušaj pronalaska nečeg jestivog među prljavim rubljem, vratila se natrag do hladnjaka i natjerala se da uzme teglicu krastavaca.

»To su kiseli krastavci, ljudi«, promrsila je. »Krastavci. Koji klišej.«

A kad je skinula poklopac i pogledala u komadiće koji su plesali u bazenčiću slatke vode, napravila je grimasu i vratila ih natrag.

Kao posljednje utočište, zavirila je u policu s povrćem...

»Da«, brzo je izustila kad joj je ruka poletjela. »O, da, da, da...«

Dok je odnosila hrpu organskih mrkvi do ladice s noževima, nije mogla vjerovati da se sprema navaliti na toliki beta karoten.

Mrzila je mrkve. Okej, ne uvijek — ako su bile u salati, nije da ih je izbjegavala. Ali nikad u životu nije ih sama od sebe izvadila iz hladnjaka.

Nagnuvši se nad sudoper, izvadila je jednu, dohvatila nož za guljenje i napravila urednu malu hrpicu svijetlonarančastih trakica na nehrdajućem čeliku. Brzo ih je isprala. Prerezala po sredini. Dvapat po dužini. I *voilà*, štapići su bili gotovi.

Hrskanje. Žvakanje. Gutanje.

Bile su tako svježe da su hrskale svaki put kad bi ih zagrizla, a slatki, zemljasti okus bio je bolji od čokolade.

Još jednu, pomislila je kad je pojela posljednju četvrtinu. No, kad je dovršila i drugu, pomislila je... Možda još jednu?

Dok je žvakala treću mrkvu, ponovno se sjetila proglasa Vijeća. Njezina motivacija da pokuša učiniti nešto po tom pitanju bila je jasna kao dan.

Premda rasni identitet njezine majke nije bio njezina krivica, i dalje se osjećala odgovornom za sranja koja su Wratha dočekala na ulaznim vratima vlastitog doma.

Kad bi se samo mogla dosjetiti nekog rješenja...

Sto se Vijeća tiče, situacija se očigledno razvijala. Termin službene zakletve tog lchana već je zakazan — a Rehv je to otkrio zato što ga je, kao prava pravcata budala, tajnik Vijeća zaboravio skinuti s aktualne *mailing* liste.

Održat će se u ponoć.

Pogledala je u duplu pećnicu. Plavi digitalni sat pokazivao je da je četiri i pedeset i četiri.

Dakle, imali su devetnaest sati.

Što, dovraga, mogu učiniti u devetnaest sati?

Okrenula se natrag prema svojoj zalihama hrane...

Zvuk sigurnosnog sustava koji je obavještavao da se vanjska vrata otvaraju i zatvaraju, iznenadio ju je. Namrštivši se, izašla je pored smočnice, gurnula jedna od pokretnih vrata koja je koristilo osoblje...

Layla je izlazila iz knjižnice, izgledajući kao da je doživjela prometnu nesreću. Kosa joj je bila razbarušena, lice bijelo poput plahte, ruke na obrazima.

»Layla«, zovnula ju je Beth. »Jesi li dobro?«

Odabranica je tako poskočila da je morala ispružiti obje ruke kako bi održala ravnotežu. »Oh! Oh, ah, da. Da, jesam. Dobro sam, skroz dobro, da. Hvala.« Iznenada se namrštila. »A ti? Jesi li...«

Bilo je toliko načina da dovrši tu rečenicu umjesto nje, s obzirom na sve što se događalo. Jesi li... se već pokušala ubiti? Jesi li... na pauzi od jadikovanja? Jesi li i ti trudna?

»O, da, dobro sam. Da, skroz dobro. Da.«

I ona je poznavala igru izbjegavanja.

»Onda, ja idem gore. U krevet. Istuširati se, pa u krevet.« Dok je Layla skidala sa sebe jaknu, osmijeh joj je bio iskren kao u Courtney Stodden iz *reality showa*. »Vidimo se... Pa, kasnije. Vidimo se kasnije. Bok. Bok, zasad!«

Odabranica je krenula uz stepenice kao da je netko progoni, iako iza nje nije bilo nikog.

Kad se Beth vratila u kuhinju, osjećala se loše što nije pošla za očigledno uznemirenom ženkom, no žalosna istina je bila ta da je i sama imala mnogo toga na grbači... Nije bilo mjesta za tuđu dramu začinjenu spaljenim mozgom.

Natrag kod sudopera, ogulila je još jednu mrkvu. Prepolovila je i okrenula kako bi...

Rješenje se pojavilo s tolikom jasnoćom da si je umalo odrezala jagodicu.

Odloživši nož, dohvatila je dvije polovice... I stavila ih jednu pored druge, zaključivši da se savršeno poklapaju.

Potom ih je namjerno razdvojila. Pa opet spojila. Razdvojila...

U oba slučaja... obje su polovice i dalje bile mrkve.

Bacivši oba komada na radni stol, izjurila je van.

Oboje ih je spasila velika zavojita ograda.

Kad se Xcor materijalizirao u prednjem dvorištu svoje rezidencije u predgrađu, trebao mu je trenutak da se pribere — iako je sunce već prijetilo na istoku.

Sve u zadnji čas... Jedva je vratio Laylu natrag na vrijeme. Pa čak i sad nije bio siguran da je uspio.

No, napravio je najbolje što je mogao.

Jednom kad je postalo očito da je u magli bila jednako dezorijentirana kao i on, uzeo ju je za ruku i poveo uz brežuljak. Nije tražio od nje da potvrdi da se tajna rezidencija Bratstva zapravo nalazi na vrhu brežuljka — po tom pitanju, oslanjao se na iste one principe po kojima je bio sazdan i njegov daleko prikladniji brlog tamo u Starom kraju.

Što viša pozicija, to ju je lakše obraniti.

Povlačeći je što je brže mogao, na kraju su se u trku zabili ravno u šest metara visok žbukani bedem, jako dobar znak da su bili blizu njezinog imanja. Problem je bio u tome što je ona bila toliko izvan sebe da se nije mogla dematerijalizirati preko vražjeg bedema.

Suočen s odabirom desne ili lijeve strane, bio je itekako svjestan da o njegovoj odluci ovisi njezina sigurnost.

Na mnoge načine.

Bio je svjestan da, sve i kad bi mogao izgraditi prikladno sklonište za njih dvoje, nešto gdje bi mogli ostati zaklonjeni od sunca cijeli dan, netko bi primijetio njezinu odsutnost i podvrgnuo je ispitivanju kad se vrati jednom kad sunce zađe. Nije znao bi li ona mogla dati odgovore koji joj ne bi nepovratno zakomplicirali život.

Oabrao je desnu stranu — vodeći se emocijama koje je osjećao prema njoj a kojima je upravljala desna strana mozga, pa je stoga to bio smjer koji je valjalo odabrati.

Kad su naišli na fino oblikovan, uređen mali grm, a potom i niz njegovih identičnih rođaka, bilo je očito da se nalaze na putu do glavne kuće. Nije ju poveo do kraja. Otišao je do prve gredice, a potom joj pustio ruku i tiho rekao da ode, da ode brzo.

I njemu je ponestajalo vremena.

Xcor ju je samo na trenutak gledao kako grabi prema naprijed, a potom je nestala u magli i do njegovih ušiju više nisu dopirali ni zvuci njezinih koraka.

Kao da je nestala zauvijek.

Ma koliko da je jedan dio njega mamila pomisao da samo sjedne i prepusti se suncu, prisilio se da ode, da odleti nizbrdo sve dok nije posrnuo preko ruba izoranog polja.

Iako je mogao vidjeti svega metar i pol ispred sebe, ravna površina pružila mu je priliku da jurne naprijed, onako kako to nije mogao na neravnom terenu. Trčao je što je brže mogao, gravitacija mu je išla u korist, a jedina briga mu je bila ta da će se netko pojaviti na obronku i osvjetliti ga svjetlima automobila.

To se nije dogodilo. Dospio je do izravnog dijela i naposljetku se oslobodio maglovitog, neravnog terena.

No, osjećaj užasa koji ga je obuzeo netom nakon što je tamo ušao i dalje je ostao u njemu. Što ako se Layla nije uspjela na vrijeme skloniti? Što ako ju je netko pronašao i počeo ispitivati? Što ako...

Uzaludno je pogledavao u mobitel, a potom se prisilio da sklopi oči, usredotoči se i pomoli da mu je ostalo dovoljno snage i koncentracije da nestane odatle.

Jedino što je odlazak činilo mogućim bila je činjenica da ne smije umrijeti ne znajući što je bilo s njom.

Ponovno vadeći mobitel, osjećao je neku zabludjelu nadu da ga je možda nazvala, a da on nije čuo poziv dok je trčao niz planinu. Ali... Nije.

Dovlačeći se do ulaznih vrata kolonijalnog zdanja, blaga svjetlost na nebu peckala mu je kožu i upozoravala ga, tjerajući mu suze u oči — što je nestalo kad je upao u kuću.

A tamo ga je dočekaio prizor bijedne razuzdanosti.

Jedino što bi moglo upotpuniti tu scenu bile bi ženke. Ovako je zrak bio težak od mirisa ruma i gina, pun srčanog smijeha, krcat one muške agresije koja bi nabujala poslije kakve pobjede.

»Vratio si se!« viknuo je Zypher. »Vratio si!«

Njegov je povik bio toliko glasan da bi uzbudio i susjede, da ih je bilo. Ovako je ispunio cijelu kuću.

»A mi imamo novost«, Throe je rekao sa zadovoljstvom, blagu pomiješanim s pijanstvom. »Svečano proglašavanje održat će se večeras u ponoć. U Ichanovoj velikoj knjižnici. I mi smo pozvani, naravno.«

Mamila ga je pomisao da im kaže da odu umjesto njega. Ali je šutio. Samo kimnuvši, nestao je na gornjem katu.

Nasreću, njegovi su vojnici naviknuli na to da se često povlači u osamu, pa su ga pustili.

Kad je za sobom zatvorio vrata svoje spavaće sobe, stišala se i buka odozdo, premda nije sasvim nestala. No, naviknuo se na to da ignorira tu skupinu mužjaka.

Otišavši do kreveta, koji je bio samo hrpa plahti i zapetljanih pokrivača, sjeo je, iznemogao, i izvadio mobitel. Držeći ga u rukama, zurio je u ekran.

Nije bilo načina da je nazove. Koji god mobitel da je koristila, bio je kodiran.

Legavši na leđa i pogledavši u strop, prvi je put otkrio značenje prave praznine.

Pomisao da je možda mrtva, a da on to ne zna, toliko ga je duboko dirnula da se osjećao kao da se sam rascijepio napola.

I da se nikad više neće spojiti.

Četrdeset sedmo poglavlje

Gdje je on?

Dok se Sola vrzmala po Assailovoj kuhinji, premećući stvari koje je ponovno spakirala, neprestano je pogledavala preko ramena, očekujući da će se pojaviti iza nekog ugla i početi je nagovarati da ostane.

No, to je već učinio, zar ne?

Pod tušem.

Čovječe, barem je sad sjećanja na njega nisu napaljivala. Tjerala su je u plač.

»Ne razumijem zašto tako rano otići«, rekla je njezina baka penjući se iz podruma. »Nije još ni svanulo.«

Baka je bila odjevena u žutu verziju svoje kućne haljine, no već je bila spremna za put. Obula je dobre cipele, torbica je bila u skladu s njima, a ručkicu od lažne kože prebacila je preko zapešća. Iza nje, Assailov par čuvara držao je po jedan kovčeg, i nisu izgledali sretno. Doduše, ni inače nisu imali lica veseljaka.

»Čeka nas vožnja od dvadeset tri sata, vovó. Moramo krenuti.«

»Nema stajanja?«

»Ne.« Nije htjela riskirati s bakom sa sobom. »Ti možeš voziti tijekom dana. Voliš voziti.«

Baka je ispustila zvuk koji bi svi drugi protumačili kao najgadniju psovku. »Bolje ostati ovdje. Ovdje je lijepo. Sviđa mi se kuhinja.«

Nije kuhinja bila to što se ženi sviđalo. Kvragu, njezina bi baka mogla kuhati i na kamperskom kuhalu a da i ne trepne, i ne bi joj bilo prvi put.

On nije katolik, Sola je poželjela reći. Zapravo je ateist i diler. Uskoro na veliko...

A što ako je trudna, pitala se. Jer već dva dana nije popila pilulu. Zar to ne bi bilo... Hebeno, kakô su neki znali reći.

Spustivši se opet na zemlju, Sola je zakopčala zatvarač na kovčegu na kotačiće i ostala stajati na mjestu.

»I?« baka ju je podbadala. »Idemo? Ne idemo?«

Kao da je točno znala što Sola čeka.

Ili koga, u ovom slučaju.

Soli nije ostalo dovoljno ponosa da pokuša biti hladnokrvna kad se ponovno okrenula, pogledom pretražujući ulaz iz blagovaonice, luk ispod kojeg se prolazilo ako biste dolazili odozgo ili iz ureda, kratak hodnik na vrhu stepenica koje su vodile u podrum. Nigdje nikoga. Nisu se čuli nikakvi žurni koraci, na katu nitko nije koračao navlačeći majicu i trčeći prema dolje.

Bez obzira na epizodu pod tušem, kako je mogao ne doći... U tom trenutku baka je duboko udahнула, a plosnati zlatni križ koji je uvijek nosila oko vrata zasvjetlucao je na svjetlu.

»Idemo«, Sola je čula vlastiti glas.

To rekavši, dohvatila je svoj kovčeg i uputila se prema stražnjim vratima. Vani, potpuno neprimjetan Ford bio je parkiran tik do kuće, automobil unajmljen na ime koje je Sola koristila u slučaju nužde.

Za koje nitko u Caldwellu nije znao. U prednjem pretincu nalazili su se dodatni dokumenti i osobne iskaznice za njezinu baku.

Koristeći se daljinskim, otključala je vrata i otvorila prtljažnik. U međuvremenu, Assailovi su ljudi veoma pažljivo vodili baku, pomažući joj niz stepenice, noseći joj prtljagu i kaput koji je očigledno iz protesta odbijala staviti na sebe.

Kad su je smjestili na suvozačevo sjedalo, a kovčeg otraga, Sola je pretražila stražnji dio kuće. Kao i prije, očekivala je da će ga vidjeti, možda kako trči kroz veliku sobu kako bi stigao do nje prije nego ode. Možda i kako se penje iz podruma i juri kroz predsoblje. Kako se pojavljuje iza ugla, spuštajući se s gornjeg kata...

U tom se trenutku dogodilo nešto čudno. Svaki prozor u kući iznenada je zasvjetlucao, staklene površine između oluka i ravne plohe kliznih vrata jedva primjetno su zatreperile.

Što...

Rolete, pomislila je. Rolete su se spuštale preko prozora, suptilnim kretnjama koje biste inače jedva primijetili... Osim ako niste gledali u njih točno u tom trenutku. A potom? Kao da se ništa nije promijenilo. Sve se pokušstvo i dalje vidjelo, svjetla su bila upaljena, normalno, normalno, normalno.

Još jedan trik radi sigurnosti, pomislila je.

Polako otvarajući vrata, ubacila je jednu nogu i okrenula se. Dva su čuvara stajala otraga, prekrivenih ruku. Htjela im je reći... Ali ne, nisu izgledali kao da su zainteresirani za to da Assailu prenesu poruku.

Izgledali su zbilja ljutito sad kad su sigurno smjestili njezinu baku u auto.

Sola je pričekala još koji trenutak, netremice promatrajući rastvorena stražnja vrata. Kroz dovratnik, pogledala je cipele i kapute koji su se nalazili u stražnjem hodniku. Sve je izgledalo tako uobičajeno. Pa, uobičajeno za jednog bogataša. Ali kuća nije bila nimalo nalik onima u Srednjoj Americi, i to ne samo zato što je vjerojatno vrijedila pet milijuna dolara. Ili deset.

Okrenuvši glavu, kliznula je iza volana, zatvorila vrata i udahnula miris osvježivača zraka s aromom limuna. Pomiješanog s blago neugodnim mirisom dima cigarete.

»Ja ne znam zašto mi moramo ići.«

»Ja znam, vovó. Ja znam.«

Tihi je motor oživio kad je stavila auto u rikverc. Okrećući se u tri poteza, posljednji je put pogledala u otvorena vrata.

I više nije bilo izlike da ne krene.

Stisnuvši gas, brzo je treptala dok su prednja svjetla osvjetljavala prilaz, a potom i cestu s jednom trakom koja će ih odvesti s poluotoka.

On neće doći za njom.

»Praviš grešku«, puhнула je baka. »Veliku grešku.«

Ali ti ne znaš cijelu priču, pomislila je Sola kad se primaknula znaku za zaustavljanje i upalila pokazivač pravca.

Međutim, Sola nije bila svjesna... da je ne zna ni ona.

* * *

Assail ih je promatrao kako odlaze sa stabla koje se nalazilo iza stražnjeg dijela njegovog doma.

Kroz kuhinjske prozore vidio ju je kako stoji pored stola, kako pretura po kovčegu kao da traži nešto što je zaboravila.

Tu sam, ljubavi moja, pomislio je. Ono što si zaboravila je točno tu.

A onda se pojavila baka s bratićima i bilo je jasno da žena ne odobrava njihov odlazak. Zbog čega ju je dodatno zavolio.

Također je bilo očito i da su bratići bili protiv toga. S druge strane, nikad nisu tako dobro jeli, a i poštovali su svakog tko bi se zauzeo za njih.

Sto Marisolinoj starijoj *mahmen* nije bio problem.

Dok je Assail promatrao kako njegova žena traži nešto kao da samo odugovlači, čekajući da se on pojavi, osjetio je maleno zadovoljstvo zbog njezine tuge. No, najvažnije je bilo uvjeriti zvijer u sebi da je pusti da sama odabere svoj put.

Nije se mogao boriti protiv instinkta za samoočuvanje, jednako kao što nije mogao obećati da će se povući iz svog posla. Predugo i prenaporno je radio da bi se sad povukao i počeo provoditi mirne večeri kod kuće... Pa makar i s njom. Osim toga, brinuo se da još uvijek nije gotovo s Benloiseovom obitelji. Samo će vrijeme pokazati postoji li još koji brat ili možda neki pohlepni rođak koji će htjeti osvetiti ono što je zadesilo nekog od njegovih.

Bit će sigurnija bez njega.

Dok je Marisol stavljala prtljagu u prtljažnik, baka se smjestila na prednje sjedalo u automobilu. Nastala je još jedna pauza. Zapravo, kad se okrenula, učinilo mu se kao da ga je vidjela — ali ne. Pogledom je prešla preko njega i njegovog skrovišta u sjeni.

Ušla je u auto. Zatvorila vrata. Pokrenula motor. Okrenula se.

Potom, sve što je vidio... bila su stražnja svjetla automobila koja nestaju niz njegov prilaz.

Bratići su se samo na trenutak motali iza kuće. Za razliku od njegove žene, oni su točno znali gdje je on, ali nisu mu prišli. Povukli su se u kuću, ostavivši vrata otvorenima da uđe kad više ne bude mogao podnijeti sunce koje se pojavljivalo na obzoru.

Srce mu je zavijalo u grudima kad se konačno maknuo s mjesta na kojem se skrivao.

Prešavši preko snijega, tijelo mu je bilo toliko mlitavo da se pitao hoće li se srušiti. U glavi mu se strašno vrtjelo, kao i u truhu. Jedino što je bilo stabilno bili su njegovi muški instinkti, koji su ga neumorno podsjećali na to da je mora presresti na cesti, iskočiti ispred tog jeftinog auta i narediti joj da se okrene i vrati doma.

No, Assail je prisilio samog sebe da uđe u kuću.

U kuhinji, rođaci su se već poslužili ostacima hrane pripremljenima posebno za njih, umotanima u foliju i pohranjenima u hladnjak. Izgledali su kao da je netko umro.

»Gdje su mobiteli?« pitao je Assail.

»U uredu.« Ehrich se namrštio odljepljujući papirić s paketića na kojem je pisalo: »Zagrijati na sto devedeset stupnjeva.«

Njegov je brat otišao do ugrađenih pećnica i počeo stiskati dugmad. »Plinska peć?«

»Ništa ne piše.«

»Kvragu.«

U bilo kojim drugim okolnostima, Assail nikad ne bi povjerovao da Evale trati svoje ionako oskudne riječi na razgovor o kuhanju. Ali Marisol i njezina baka sve su promijenile... U ono malo vremena koliko su tu provele.

Ostavivši rođake na miru, nije se nimalo začudio što ga nisu pozvali da jede s njima. Nakon stoljeća prolaznog postojanja, imao je osjećaj da bi konačno mogli početi skupljati zalihe.

U svom uredu, sjeo je za stol i promatrao dva identična telefona koja su se nalazila pred njim. Jasno, njegov se mozak odmah sjetio načina na koji ih je nabavio. Prvo je vidio Eduarda na tlu, a potom i Ricarda obješenog i prikovanog za onaj mučenički zid.

Naredio je rukama da ih dohvate...

Ruke su odbijale poslušati naredbu, zapravo, cijelo se tijelo zavalilo natrag u stolicu. Dok je zurio u ništavilo, ravno ispred sebe, bilo je očito da ga je motivacija napustila.

Otvorivši srednju ladicu u stolu, izvadio je jednu od svojih bočica i ušmrkao kokain najprije jednom, a potom i drugom nosnicom.

Sadržaj ga je zaškakljao pa se uspravio, a trenutak potom, dohvatio je telefone i naslonio ih na svoje računalo.

Nije bio baš fokusiran. Mučio se s koncentracijom i znao je da će se morati na to naviknuti.

Njegovo srce, ma koliko crno bilo, napustilo ga je.

I otputovalo za Miami.

Četrdeset osmo poglavlje

Zapravo je bilo moguće, ako biste dovoljno dugo i naporno trčali, navesti tijelo da se osjeća kao nakon borbe šakama.

Dok su Wrathove *Nikeice* gazile po pokretnoj traci, sjetio se svojeg posljednjeg sparinga s Payne.

Lagao joj je. Još onda kad je konačno zaozbiljno sjeo na tron, Braća i Beth suočili su ga s nizom »smjernica« koje su ga trebale smiriti po pitanju dobrog starog fizičkog rizika. Ni to nije bio naročito veseo razgovor, a prekršio je pravila barem jednom, koliko su oni znali, i nekoliko puta da ga nitko nije ulovio. Kad su otkrili da se bori tamo dolje, nanovo se složio da će ostaviti bodeže samo za svečane prigode, i otada je miris razočaranja njegove šelan bio dovoljan da ga drži na mjestu.

Dobro, to i činjenica da je otprilike u to vrijeme potpuno izgubio vid.

I bili su u pravu. Kralj je prije svega morao biti živ, njegov primarni zadatak više nije mogao biti taj da lovi koljače po zabitim uličicama u Caldwellu.

Kao ni sparing s Braćom.

Nitko od njih nije htio riskirati da ga ozlijedi.

No, onda se pojavila Payne, i premda je ispočetka pretpostavio da se radi o muškaku, jednom kad je otkriven njezin pravi identitet, borba je bila dopuštena... Baš zato što je bila ženka.

Sjetio se kako se ušuljala u mušku svlačionicu i gurnula mu nož pod grlo.

Sada, pretpostavljao je... Sad se može boriti s kim god hoće. A njoj je dugovao ispriku.

Spustivši ruku, povećao je brzinu na traci. Sprava je bila opremljena ručkama na konzoli i podstavljenim remenom, napravljenim posebno za njega. S užetom koje se protezalo između, mogao je pustiti ruke ne silazeći s trake; lagano povlačenje na struku označavalo je gdje se točno nalazi na trkačkoj traci.

Praktično, za noć poput te. Samo malo... Bio je već dan.

Uhvativši brži ritam, shvatio je da je, kao i obično, njegova glava pronašla način kako da se izdigne iznad napora, kao da može, dok se tijelo napreže i radi, slobodno lutati gdje hoće. Nažalost, poput helikoptera s greškom, neprestano se zabijala u klisure: roditelje, šelan, moguće-mlado, sve prazne godine koje su protegnule pred njim.

Kad bi barem vidio. Onda bi mogao vjerodostojno izaći i suočiti se s neprijateljem. Ovako je bio zarobljen — svojom sljepoćom, svojom Beth, mogućnošću da nosi mlado.

Naravno, da nje nije bilo u njegovom životu? Poludio bi i počeo ubijati sve redom, dok ne bi časno umro na terenu. Doduše, bez nje se ne bi ni trudio penjati na prijestolje.

Znao je da nikad nije trebao staviti tu vražju krunu na glavu.

Nakon svega što je njegov otac napravio u tako tragično kratkom vremenu, trebao je slušati svoj instinkt i otići odatle. Njihovoj je vrsti nekoliko stoljeća bilo sasvim dobro bez kormila i vjerojatno su tako mogli nastaviti unedogled.

Sjetio se Ichana. Možda će taj kućkin sin shvatiti da modernim narodima i ne trebaju kraljevi.

Ili, još točnije, možda će tu lekciju naučiti Xcor i Kopilad.

Kako god.

Wrath je ponovno povećao brzinu — i shvatio da je već postigao maksimalnu brzinu sprave. Opsovavši, vratio se na ionako luđački ritam i pomislio na svog oca, kako sjedi iza istog onog stola koji on više nije mogao gledati ili koristiti, stola sa svitcima pergamenta i bočicama s tintom, perima i knjigama umotanima u kožu koji su pokrivali cijelu izrezbarenu površinu stola.

Mogao ga je zamisliti iza svega toga, sa zadovoljnim poluosmijehom na licu, kako topi vosak i utiskuje kraljevski nazubljeni prsten na papir.

»Wrath!«

»Što...« Uslijedilo je škripanje gume kad je povukao sigurnosni prekidač i skočio sa strane. »Beth...?«

»Wrath, oh, Bože...«

»Jesi li dobro?«

»Wrath, imam rješenje...«

Jebeno nije mogao disati.

»Oko... čega?«

»Znam što moramo učiniti!«

Wrath se namrštió teško dišući i položio ruke na ogradu, u slučaju da njegove klimave noge popuste, pa se sruši. Ali ipak, usprkos hipoksiji, miris njegove ženke bio je jak i mirisao je na svrhovitost i uvjerenost, njezini prirodni mirisi bili su pojačani i jasno su dopirali do njega.

Zgrabivši ručnik koji je prebacio preko konzole, obrisao si je lice. »Beth, za ljubav Kristovu. Hoćeš li, molim te, prestati...«

»Razvedi se od mene.«

Unatoč činjenici da se već gušio od vježbanja, prestao je disati. »Oprosti«, grubo je rekao. »Nisam te čuo.«

»Razvrgni našu vezu. Neka to bude na snazi od jučer, kad si po svemu još uvijek bio Kralj.«

Wrath je počeo odmahivati glavom, svakakve misli nahrupile su mu u mozak. »Nisi to rekla, nisam to čuo...«

»Ako me se riješiš, riješio si se i njihova glavnog argumenta. Nema argumenta, nema svrgavanja. Imat ćeš svoje prijestolje i...«

»Jesi li ti potpuno poludjela?!« viknuo je. »Koji *kurac* pričaš!«

Nastala je kratka pauza. Kao da se iznenadila što mu se njezina sjajna ideja ne sviđa.

»Wrath, ozbiljno. Ovako ćeš vratiti tron.«

Kad je združeni mužjak u njemu počeo vrištati iz svega glasa — samo što nije eksplodirao — no već je rasturio jednu prostoriju u kući. A braća bi ga ubila ako im rasturi i teretanu.

Nastojao je govoriti ujednačenim glasom, ali nikako nije uspijevao. »Nema *jebene* šanse!«

»To je samo komad papira!« odvrtila je. »Zašto je uopće bitan?«

»Ti si moja šelan!«

»To su obične mrkve!«

E, tu je zastao. Odmaknuvši glavom kako bi je malo razbistrilo, upitao je: »Oprosti, što si rekla?«

Nije bilo lako prijeći s raspada veze na vražje korjenasto povrće.

»Gle, ti i ja smo skupa jer se volimo. Komad papira, kako god da okreneš, neće nas promijeniti...«

»Ne, apsolutno neće. Neću pružiti tim šupcima zadovoljstvo da te preveslaju...«

»Slušaj me.« Uхватила ga je za podlakticu i stisnula je. »Želim da se smiriš i saslušaj me.«

Bilo je to stvarno čudno. Koliko god bio nabrijan, svaki put kad bi mu tako nešto naredila, bio je kao poslušan vojnik.

»Stavi raniji datum na razvrgnuće braka — združivanja — kako god. Nemoj im govoriti zašto, ne želiš da to ispadne kao reakcija na njihove postupke. Potom odluči želiš li i dalje biti Kralj ili ne. Ali tako ja neću biti kriva. Ovako, sviđalo se to tebi ili ne,

ja sam razlog zbog kojeg si izgubio prijestolje, i ne mogu provesti ostatak života osjećajući se krivom za nešto takvo. To će me ubiti.«

»Žrtvovati tebe nije način...«

»Ne žrtvujemo me, uopće. Nije mi stalo do toga da budem Kraljica. Stalo mi je do toga da budem pored tebe — a nikakva kruna ili edikt ili što god, neće to promijeniti.«

»Možda upravo nosiš našeg potomka. Hoćeš reći da na svijet želiš donijeti *kopile*?«

»Za mene neće biti to. A neće ni za tebe.«

»Ali u tuđim očima...«

»Čijim? Hoćeš reći da će ga Vishous zbog toga manje cijeniti? Ili Tohr? Rhage? Bilo tko iz Bratstva — njihove šelan? Sto je s Qhuinnom i Blayem — Qhuinn nije združen s Laylom. Znači li to da manje cijeniš njihovo dijete?«

»Pod „tuđim“ nisam mislio na članove našeg domaćinstva.«

»Onda na koga si točno mislio? Nikad ne viđamo glimeru, hvala Bogu, a mislim da nikad nisam srela nikog od onih koje nazivate običnim pukom. Dobro, osim Ehlene i Xhex, valjda. Hoću reći, svi ti pripadnici naše vrste nikad ne dolaze ovamo. Hoće li se to promijeniti? Ne vjerujem.« Ponovno mu je stisnula ruku. »Osim toga, brinuo si se oko toga da će tvoje dijete morati naslijediti prijestolje. Ovo će riješiti i taj problem.«

Wrath se otrgnuo iz njezinog stiska, želeći se odmaknuti od nje, ali nije dovoljno dobro poznao razmještaj u teretani, a nije želio pasti na guzicu.

Zadovoljio se s tim da ponovno obriše lice. »Nije mi dovoljno stalo do prijestolja da bih se razveo od tebe. Jednostavno nije. To su principi, Beth.«

»Pa, ako će ti biti lakše, ja ću se razvesti od tebe.«

Trepnuo je iza poveza. »To se neće dogoditi. Žao mi je, ali ne pristajem.«

Glas njegove leelan bio je napuknut. »Ne mogu provesti ostatak života misleći da sam ja kriva. Jednostavno ne mogu.«

»Ali nisi kriva. Iskreno, nisi. Gle, ja jednostavno... Moram pustiti prošlost, razumiješ? Ne mogu ovako ostati, vezan uz svoje roditelje. To sranje nije zdravo.« Pustio je da mu glava padne unatrag. »Prokletstvo, mislim, dosad sam to već trebao preboljeti. Taj gubitak, hoću reći.«

»Mislim da se takvo što nikad ne preboli, naročito ako se dogodi tebi.«

U misli su mu se vratile slike samoga sebe, mršavog, prije transa, zaključanog u podrumu, kako kroz rupu u drvu promatra kako mu roditelje režu na komade. Uvijek se vrtio isti film, isti bljesak oštrica mačeva, isti vrisak boli i užasa... I uvijek je završavao na isti način, tako da dvije najvažnije osobe u njegovom životu u tom trenutku nestaju, nestaju, nestaju.

Neće izgubiti Beth. Ni metaforički.

»Ne«, rekao je krajnje odlučno.

Ispruživši ruku, položio ju je na njezinu utrobu. »Izgubio sam svoju prošlost i to ničim ne mogu promijeniti. Neću izgubiti i budućnost, čak ni radi prijestolja.«

Četrdeset deveto poglavlje

Jedan od problema kod braka, združivanja, kako god... bio je taj što, jednom kad bi osoba koju volite stavila veto, više niste mogli puno toga učiniti.

Kad je Beth izašla iz teretane sa svojim helrenom, bila je ispuhana kao probušeni balon. Bez argumenata, bez plana, ogorčena situacijom u kojoj su se zatekli, dok su se na svim putovima ka nekom boljem mjestu prepriječile »zabrane« preko kojih nije mogla prijeći.

Umjesto da ga slijedi do tuševa, otišla je u ured i sjela za stol, pa se zagledala u čuvara zaslona na ekranu laptopa na kojem su mjehurići plutali oko ikone Outlooka...

Nalet vrućine stigao je niotkuda, eksplodirao u zdjelici i proširio se poput požara od vrhova njezinih prstiju i tabana, sve do zatiljka.

»Kriste«, promrsila je. »Mogla bih ispeći jaje na vlastitim prsima.«

Mahala je ovratnikom spavačice i to joj je malo pomoglo, no unutarne zagrijavanje nestalo je jednakom brzinom kako se i pojavilo, a na njezinoj je koži ostao samo hladan znoj.

Maknuvši čuvara zaslona, promatrala je kako se nadopunjava pošta u Outlooku. Račun koji je bio upisan na tom računalu primao je općenitu Kraljevu poštu, pa se pripremila na dugi niz nepročitanih elektronskih poruka koje su se trebale početi pojavljivati na vrhu popisa.

Pojavila se samo jedna.

Očiti pokazatelj promjene vlasti, pretpostavila je.

Namrštivši se, nagnula se prema naprijed. U naslovu je stajalo: *Teška srca*.

Poruka je bila od muškarca čije je ime prepoznala samo zato što se nalazilo među potpisima na onom vražjem pergamentu.

Otvorivši poruku, pročitala ju je jednom. Dvaput. Treći put.

Za: Wratha, sina Wrathovog
Od: Abalona, sina Abalonovog
Datum: 04430 12:59:56
Naslov: Teška srca

Gospodaru, teška srca dočekujem budućnost. Prisustvovao sam sastanku Vijeća i podržao sam izglasavanje nepovjerenja, sa svim njegovim zastarjelim argumentima punim predrasuda. Gadi mi se sam sebi, a gadi mi se i naša vrsta, zbog posljednjih postupaka glimere, ali ponajviše zbog vlastitog manjka hrabrosti.

Davno, davno prije, moj je otac Abalon služio vašem ocu. Obiteljska je legenda pripovijedana s koljena na koljeno, iako detalji te priče više nisu općepoznati. Kad se čopor okrenuo protiv vaših roditelja, moj je otac stao uz svog Kralja i Kraljicu i

zauvijek osvjetlao obraz naše krvne loze. Zauzvrat, vaš je otac podario generacijama moje obitelji financijsku neovisnost i društveni položaj.

Ja sam večeras iznevjerio to naslijeđe. I uviđam da ne mogu progutati vlastiti kukavičluk.

Ne slažem se s onim što je učinjeno protiv vas — a vjerujem da se i ostali tako osjećaju. Radim sa skupinom običnih podanika kako bih im pomogao da izraze svoju zabrinutost i obrate se glimeri radi potrebnog ispravljanja pogreške. Iz rada s njima očito je da među našom vrstom postoje mnogi koji se sjećaju svega što je vaš otac učinio za njih i njihove obitelji. Iako vas nikada nisu sreli, isto vrijedi i za vas i vašu obitelj. Znam da dijele moju tugu — i zabrinutost — oko puta kojim smo se uputili.

Uvidjevši vlastitu pogrešku, Vijeću sam predao svoju ostavku. Nastavit ću raditi s običnim pukom, budući da im treba vođa — i premda sam sasvim nedostatan za tu ulogu, moram pokušati učiniti nešto dobro za ovaj svijet, inače nikad više neću moći zaspati.

Volio bih da sam mogao učiniti više za vas. Vi i vaša šelan bit ćete u mojim mislima i molitvama.

Sve je ovo velika pogreška.

Iskreno, Abalon, sin Abalonov

Koji krasan tip, pomislila je Beth izlazeći iz Outlooka. Vjerojatno bi trebao prestati osjećati toliku krivicu. S obzirom na to koliko su brzo aristokrati sve odigrali, vjerojatno nije ni imao šanse.

Glimera je znala uništiti živote i bez trpanja u lijes.

Pogledavši u zidni sat, pretpostavila je da će Wrath svakog trena stići. A onda će... Pa, nije imala pojma. Obično bi se u to vrijeme uputili u krevet, no to trenutno nije bilo nimalo privlačno.

Možda bi danas mogli promijeniti sobu. Imala je osjećaj da neće moći podnijeti one nakićene odaje.

Ležerno odlutavši do ikone Internet Explorera, zurila je u Googleovu stranicu i odmahivala glavom na rečenicu „Prati me sreća“ ispod ikone.

Da. Baš.

Bože, da barem V nije mrzio sve što je imalo veze s Appleom, mogla je sad imati iPhone u ruci i pitati Siri što da radi.

Cijenila je to što Wrath ne odustaje od njihovog braka, ali zaboga...

Bez ikakvog posebnog razloga, scena iz filma *Kraljevna nevjesta* pojavila joj se pred očima — scena vjenčanja pred oltarom, ispred svećenika.

Vjenčanje, san u snu...

Beth se skamenila.

Potom je brzo nešto utipkala i pritisnula vražje dugme „prati me sreća“.

Pojavilo se...

»Hej, jesi li spremna da idemo gore?«

Beth je polako podignula pogled prema svom mužu. »Znam što nam je činiti.«

Wrath se zgrčio kao da mu je netko spustio klavir na nogu. Nedugo zatim izgledao je kao da će mu glava eksplodirati. »Beth. Za jebenog Boga...«

»Voliš li me, cijelu mene?«

Pustio je da se cijelim svojim velikim tijelom sruši na staklena uredska vrata, dok mu se George sklupčao pored nogu, kao da je i sam pretpostavljao da će to potrajati. »Beth.«

»Dakle, voliš li me?«

»Da«, jauknuo je njezin helren.

»Cijelu mene, i čovjeka i vampira?«

»Da.«

»I jedna ti strana nije draža od druge, zar ne?«

»Ne.«

»Dakle, to je kao kod Božića. Hoću reći, ti ga ne slaviš, ali budući da smo Butch i ja naviknuti na to, dopuštaš nam da kitimo bor i stavljamo ukrase, a sad si i svi po kući međusobno daruju poklone, zar ne?«

»Tako je«, promrsio je.

»A što se tiče zimskog solsticija, mislim, ako ti ikada dođe volja da pripremiš nekakav bal, on ti ne bi bio ništa manje ili više važan od Božića, zar ne?«

»Tako je.« Rekao je to tonom koji je dao naslutiti kako u sebi odgovara na to pitanje riječima: *Ako stavim pištolj tu i povučem okidač, skratit ću si muke, zar ne?*

»Nema razlike. Nikakve.«

»Ne. Je li sad dosta?«

»Moja vjerovanja, moji običaji, jednako su važni kao i tvoji, nema nikakve razlike, zar ne?«

»Tako je.«

»Baš nikakve.«

»Tako je.«

Odskočila je od računala. »Nađimo se u predsoblju za dva sata. Obuci nešto lijepo.«

»Što... Koji kurac radiš?«

»Nešto o čemu smo davno razgovarali, a nikad to nismo napravili.«

»Beth, što se zbiva?«

»Ništa.« Otrčala je prema ormaru kako bi se dočepala tunela prije njega. »Sve.«

»Što mi nisi rekla?«

Nećkala se prije nego je nestala. »Nešto za što se bojim da ćeš mi proturječiti. Dva sata. Predsoblje.«

Kad je nestala kroz skrivena vrata, čula je kako njezin helren psuje, ali trenutno nije imala vremena za raspravu sa svojim mužjakom.

Morala je pronaći Lassitera. I Johna Matthewa.

Odmah.

Selena je tog jutra prvi put osjetila pravo zatočeništvo.

Sjedeći za kuhinjskim stolom u velikom Rehvengeovom kampu, ispijala je šalicu kave i jela domaće pecivo kad je iznenada počela mozgati o Kraljevoj sudbini, Trezovim poljupcima, i Amovom upornom pogledu, vlastitoj nesigurnoj budućnosti...

Naročito o Trezovim poljupcima.

Nije ga vidjela, u javnosti ili nasamo, još otkako su napustili onu kupaonicu i spustili se niz stepenice, zatekavši potom njegovog brata u kuhinji.

Što joj je bilo nekako drago.

Nedovršen posao među njima — nedovršen seksualni posao — trenutno joj je bio previše intenzivan. Ponesenoj trenutkom, sve joj se doimalo prirodnim, čak i sudbinskim, ali sad kad je razmišljala trezveno, širom otvorenih očiju, pitala se što joj je bilo na pameti.

Budućnost se približavala, i bit će dovoljno teška i bez pritiska zaljubljenosti.

A tamo je vodila situacija s njim...

Dok joj se mozak koprcalo u lubanji, otpila je gutljaj kave, opekla usnicu i, frustrirana, zaključila da u kofeinu jednostavno nema dovoljno šećera. A i stavila je previše kave u mlinac. A ni voda nije bila dovoljno topla, tako da okus nije bio bogznašto.

U stvarnosti, okus je bio gotovo savršen. Njezin unutarjni osjećaj za samu sebe nije bio u ravnoteži.

Ali po pitanju Jave, kako su braća nazivala kavu, nešto je ipak mogla učiniti.

Posegnuvši prema malenoj zdjelici sa šećerom, ispružila je ruku iz ramena, nagnula torzo preko kukova i...

Njezino se tijelo nije ukočilo u tom položaju, koliko se skamenilo — kao da su svi zglobovi koji su bili u pokretu istovremeno postali nepomični.

Od užasa joj je srce stostruko brže zakucalo, znoj joj je izbio po licu i prsima. A kad je krenula otvoriti usta kako bi dublje udahнула, shvatila je da joj se čak i čeljust ukočila — iako je to možda bilo od straha.

Iznenada, osjetila je težinu tišine u kući.

U kampu nije bilo nikoga. Druga je Odabranica otišla do Utočišta kako bi posjetila ravnateljicu Amalyju nakon što je Wrath svrgnut s prijestolja. Rehvenge je bio u Caldwellu. Slugan koji je sad obilazio i tu lokaciju i kuću Bratstva ostao je u gradu, nakon što je čuo žalosnu vijest.

Mahnito kalkulirajući, nastojala se sjetiti koliko je vremena trebalo njezinim sestrama da učinak postane trajan.

Nije se radilo o danima. Možda mjesecima, po zemaljskom vremenu?

Najdraža Čuwardjevo... što ako je to bilo to?

Upregnuvši svu svoju energiju, pokušala je rastvoriti zatvorena vrata svojih zglobova, i nigdje nije dospjela. Uistinu, sve što se micalo bile su suze koje su joj navrle u oči i kliznule niz trepavice. Bilo je to krajnje bizarno. Iako se nije mogla pomaknuti, sve je osjećala. Vruću stazu od suza na obrazima. Toplinu odozgo koja joj je prelazila preko sljepoočnica i vrhova ušiju. Prohladan vjetrić preko laganih cipela. Trajno peckanje na jeziku i u dnu grla.

Čak je osjećala i glad koju je došla utažiti u kuhinji.

Što će napraviti ako ne...

Drhtanje je počelo u bedrima, započevši s trncima, a onda se proširilo dalje. Iduće su na redu bile ruke. Potom ramena.

Kao da se njezino tijelo borilo ne bi li uteklo iz vlastitog zatvora, kao da je treslo zamišljene rešetke koje su se oko njega zatvorile.

»Zdravo?«

Muški je glas bio udaljen, odjeknuvši kroz stranu kuće koja je gledala prema jezeru, a ona je pokušala na njega odgovoriti. Izašao je samo slabašan jauk, ništa više — sve u njoj je vibriralo, od zuba do nožnih prstiju, tresla se gotovo divljački...

Točno u trenutku kad je Trez ušao, njezino se tijelo iznenada oslobodilo svog nevidljivog zatvora, a udovi su eksplodirali, slobodno mlatarajući. A onda se srušila, udarivši glavom o dršku šalice s kavom; pecivo je odskočilo s tanjura, zdjelica sa šećerom zašuškala, a gromovit udarac njezinih prsa o stol odjeknuo je poput bombe.

»Selena!«

Trez ju je ulovio prije nego je kliznula na pod, podigavši je svojim velikim rukama i čvrsto je držao dok je u njezinom tijelu sve što je nekoć bilo kruto sad postajalo tekuće. Nije se opustila u njegovom naručju, koliko se u njemu rastopila. I to ne zato što se uzбудila.

»Što se zbiva?« pitao je dok ju je nosio van iz kuhinje, kako bi je polegnuo na ležaj pored vatre u predvorju.

Iako je otvorila usta kako bi mu odgovorila, ništa nije izašlo iz njih. Umjesto toga, detalji na tamnim drvenim pločama i ognjištu od riječnog kamena te preparirana sova na polici iznad kamina postali su hiperjasni, a oči gotovo da su je pekle od oštine vida.

Sklopivši oči, zastenjala je.

»Selena? *Selena.*«

Nastupila je neobična letargija, toliko intenzivna da je mogla osjetiti kako joj vlastitu energiju usisava vrtlog kojeg se, strahovala je, više nikad neće osloboditi. U magli, bila je svjesna da je pogrešno protumačila bolest. Uvijek je pretpostavljala da se radi o zglobovima, ali zapravo se činilo kao da je problem u mišićima.

Zbog praznovjerja, nijedna od njezinih sestara nikad nije pričala o detaljima. Sve o čemu su joj ikad pričali bila je finalna faza.

A sad je poželjela da je postavila pokoje pitanje onima koji su to pretrpjeli. Naročito stoga što je prva blaga ukočenost počela prije... koliko vremena?

Dosta davno.

Sad je definitivno ulazila u posljednju fazu...

Nešto se očevalo o njezina usta. Nešto mokro, toplo... *Krv.*

»Pij«, naredio joj je Trez. »Pij, dovraga, *pij...*«

Jezik je provirio i kušao okus od čega je zastenjala od žeđi. Mislila je da neće moći gutati, ali...

Da, da, zapravo je mogla.

Napućivši usnice, zapečatila je porezotinu koju je napravio na vlastitom zapešću i, oooh, koja divna hrana. Sa svakim gutljajem osjećala je da dobiva novu snagu, da snaga ispunjava prazninu koju je za sobom ostavila letargija.

A što je više pila, to je više žeđala, osjećajući sve jaču pohlepu, a ne sitost.

No, Trezu kao da to nije smetalo. Nimalo.

Nježnim dodirrom ruke, namjestio ju je tako da mu je ležala u krilu, ispruženih nogu, s rukama preko glave. A dok je pila njegovu krv, vidjela je samo njega, njegove predivne oči bademastog oblika, njegove savršeno oblikovane usne, njegovu tamnu kožu i kratko ošišanu kosu.

Kao i prije u njegovoj prisutnosti, osjećala je kako njezini prioriteti u očaju prelaze u seksualnu želju koja joj je pomućivala zdrav razum, toliko da više nije ni postojao.

Uistinu, u najdubljim dijelovima svoje podsvijesti, znala je da će sve što učini u takvom stanju itekako požaliti, ali nije marila. Ako ništa drugo, prva epizoda bolesti nagnala ju je da poželi otići s njim dokraja, a ne suprotno.

A možda se i neće zaljubiti.

Možda... Možda se može obraniti od toga.

Čvrstina je ionako bila njezina budućnost.

Pedeseto poglavlje

Stojeći na pragu svoje spavaće sobe, John Matthew mogao je osjetiti kako mu prijeti još jedan napadaj.

Dok je njegova sestra i dalje pričala, a on instinktivno kimao glavom, povukao se na ono mjesto gdje se rodila epilepsija. Neka vrsta spleta električnih impulsa prijetila je da će sve obuzeti, iako je za njega bilo gotovo s tim sranjima. Upravo u trenutku kad se šum počeo pojačavati, snagom volje ga je zaustavio.

E, ne. Nećeš.

Nevjerojatno, zvučao je poput *stand up* komičara Dana Carveya s TV-a. No, što se može.

Osim toga, upalilo je. Ne odmah, ali postepeno, krčkanje i peckanje počelo je blijedjeti i nesvjestica se povukla.

»Onda... Hoćeš li?« upitala je Beth razrogačenih očiju. »To je za otprilike sat vremena. Lassiteru treba toliko da se spremi.«

Ponovno se usredotočivši, povezao je dijelove onoga o čemu je pričala, mozak je spajao imenice i glagole sve dok...

O, Bože, pomislio je.

Čovječe, eto barem jednom mu je bilo drago što je nijem. Jer, kad bi morao nešto reći, ona bi odmah shvatila da se emotivno nalazi na čudnom mjestu. Ovako su mu ruke bile čvršće nego bi to bio njegov glas.

Nešto u vezi s njezinim pitanjem duboko ga je dirnulo.

Bit će mi čast, pokazao joj je.

Prije nego je stigao spustiti ruke, njegova se sestra objesila o njega, zagrlivši ga toliko čvrsto da mu je umalo otkinula glavu. A kad je sklopio oči i uzvratio joj zagrljaj, vrijeme se zaustavilo...

Slika se pojavila niotkuda. U jednom je trenutku stajao ispred svoje i Xhexine sobe. U idućem?

Sve što je vidio bile su suze... Samo što to nisu bile suze, već kiša. Kiša na vjetrobranskom staklu automobila koji je volio. Potom je posegnuo prema ključu i...

Beth se odmaknula, a on je iz daljine promatrao kako joj se usta pomiču dok mu govori još neke pojedinosti. Kimao je na pravim mjestima, no čim je otišla, a on za njom zatvorio vrata, sve je nestalo.

Naslonivši čelo na drvena vrata, nije imao pojma zašto mu u oči naviru suze, kao ni zašto su mu se prsa nadimala od tolikog ponosa i sreće.

»Jesi li dobro?« Xhex je šapnula iza njega.

Okrećući se prema tami, kimnuo je, a potom shvatio da ga ona ne može vidjeti.

»Da, znam«, rekla je. »Ali koji put te moram pitati i naglas.«

Čuo se klik kad je upalila lampu pored svoje strane kreveta. Trepćući na svjetlu, obrisao si je lice, praveći se da ga samo trlja ili tako nešto. No, ona je bila simpat pa joj je bilo jasno kao dan u kakvom je stanju.

Nije mi jasno, rekao joj je. Zašto mi je glava tako sjebana zbog nje?

Metalnosive oči njegove družice prikovale su se za njega, a on nije učinio ništa kako bi utekao tom laserskom pogledu. Ako već želi više informacija o svemu tome, ona mu je najbolja opcija.

»Tvoj sustav ima nekakvu sjenu«, promrsila je, odmahujući glavom. »Nikad nisam vidjela takvo što. Kao da, ne znam, vodiš paralelan život. Ili...«

Što, upitao je.

»Da vas je dvoje unutra.«

Tako se i osjećam. Razbarušio je svoju ionako raskuštranu kosu. Naročito u njezinoj prisutnosti.

»Ona ti je sestra.«

Ima tu još nešto, pomislio je. Ne na romantičan način ili tako nekako. Pa ipak...

»Hajde«, rekla je Xhex listajući iz kreveta. »Moramo se spremiti. Ideja joj je vraški briljantna.«

Dok je njegova žena hodala prema njemu gola — njeno napeto, mišićavo tijelo imalo je svoj način da pojašni situaciju — iznenada mu je na pameti bio samo seks, što je bilo pravo olakšanje. Barem je po tom pitanju nešto mogao i učiniti.

»Da ti pomognem pod tušem«, rekla je, uguravši ruku između nabora njegovog ogrtača, tražeći njegov kruti ud. »Za ovako nešto moraš biti jako, jako čist.«

John je bio i više nego sretan dopustiti da ga ona za donju ruku odvede do kupaonice, a kad su, četrdeset pet minuta poslije iz nje izišli, bio je i više nego opušten — i čist kao jebena suza.

»Da, smoking«, rekla je njegova žena dok je stajao ispred njihovog ormara i zurio u odjeću koja je visjela s vješalica. »Bez sumnje.«

Kimnuvši, dohvatio je uštirkanu bijelu košulju, skinuo je s vješalice i navukao preko ramena. Xhex mu je morala zakopčati dugmad — iz nekog razloga ruke su mu strašno drhtale, kao da je nervozan. Doduše, uspio je navući hlače, ali ne i tregere. Za njih se

morala pobrinuti ona. A naročito za pojas i leptir kravatu — stajao je tamo poput teleta dok je ona to brzinski namještala.

Dobra stvar je bila ta što ju je u međuvremenu mogao promatrati.

»A sad jakna.« Raširila ju je ispred njega kao da je ona muškarac, namještajući finu vunenu tkaninu na njegova leđa, potom ga okrećući i poravnavajući revere. »Kvragu...«

Što, pitao je.

Oči su joj blistale dok ga je odmjeravala od glave do pete. »Na tebi je to vraški seksi.«

John je napuhao mišiće, isprisivši se.

Teško je bilo tome odoljeti dok vas je vlastita ženska tako gutala očima.

A ti si i dalje gola, nasmijao se. Tvoje rođeno odijelo mi je najdraže.

Samo što nije bila potpuno gola. Ispružio je ruku i dotaknuo ogrlicu koju joj je poklonio, onu s velikim kockastim dijamantom u sredini.

Xhex inače nije bila sklona izljevima romantike, no položila je svoju ruku preko njegove i prinijela njegov dlan svojim usnama. Ljubeći ga, promrmljala je: »Znam. I ja tebe volim. Zauvijek.«

Nagnuo se prema njoj i svojim usnama dotaknuo njezine.

Nekoliko minuta poslije uputili su se van. Odjenula je hlače i crnu svilenu košulju. Što je, nakon spomenutog rođenog odijela, bila krasna mala odjevna kombinacija. Naročito stoga što je konačno mogla staviti na noge par spektakularnih jebenih potpetica.

Čime se namjeravao pozabaviti čim ulove koju minutu nasamo.

I ostali su se počeli pojavljivati na vratima svojih soba: Blay i Qhuinn, također u odijelima. Z i Bella, s malenom Nallom odjevenom u još jednu ružičastu haljinicu od svile i tila... Zbog čega je bila nešto najslađe što je ikad vidio.

A čak mu se nisù ni sviđala djeca.

Dok je cijela skupina hodala niz hodnik s kipovima, prema stepenicama, nije se mnogo pričalo. Nije se pričalo još otkako je Rehv stavio onaj proglas na stol u blagovaonici. A tako će neko vrijeme i ostati.

Međutim, ovo bi moglo pomoći.

Dolje u predsoblju okupilo se još članova domaćinstva, ali Wrath i Beth još nisu stigli, pa se John pridružio gomili — koja je također bila tiha. Dovraga, čak je i Rhage odustao od svog uobičajenog kreveljenja, ali tek treba vidjeti brbljavog palog anđela...

»Koji kurac?«

Na zvuk V-jeva glasa, John se okrenuo skupa s ostalima... A kad je ugledao prizor na vrhu velikog stubišta morao je trepnuti. Dvaput. Dvanaest puta.

Lassiter je stajao na vrhu tapeciranih stepenica, s plavocrnom kosom podignutom uvis, teškom Biblijom pod pazuhom, piercingom koji je bljeskao na svjetlu...

Ali ništa od toga nije bilo toliko šokantno.

Pali je anđeo bio odjeven u blještavobijelo Elvisovo odijelo. Upotpunjeno s trapez hlačama, napuhanim rukavima i reverima, tako velikim da bi mogli poslužiti kao šator u dvorištu. Da, i šarenim krilima koja su se pojavila kad je poput kakvog propovjednika raširio ruke.

»Vrijeme je da zabava počne«, rekao je dotrčavši dolje, dok su šljokice na njemu žmirkale i svjetlucale. »Gdje je, dovraga, moja propovjedaonica?«

V je iskašljao dim koji je upravo uvukao. »Ti ćeš joj voditi ceremoniju?«

Anđeo je još više podignuo svoj ionako visok ovratnik. »Rekla je da želi najsvetije biće u kući.«

»Sveca je i dobila«, promrmljao je netko.

»Je li to Butchova Biblija?« upitao je V.

Anđeo je zamahnuo njome. »Jest. I njegova vreća smeća, kako je rekao. Imam i propovijed koju sam sâm pripremio.«

»Bože sačuvaj«, čulo se s druge strane okupljene gomile.

»Stani, stani, stani«, V je zamahnuo smotanom cigarom. »Ja sam sin božanstva, a ona je odabrala *tebe*?«

»Možete me zvati „pastor“, ali prije nego se Gospodin Navijač cijeli uzvrpolji, želim da svi znate da radim po zakonu. Bio sam na Internetu, završio tečaj za svećenika u roku od sat vremena, i sad sam zaređen, dragi moji.«

Rhage je podignuo ruku. »Pastore Seruckalo, imam jedno pitanje.«

»Da, dijete, *ideš* u pakao.« Lassiter je napravio znak križa, a potom se osvrnuo oko sebe. »Onda, gdje je mlada? Mladoženja? Spreman sam nekog vjenčati.«

»Nisam ponio dovoljno duhana za ovo«, žalio se V.

Rhage je uzdahnuo. »Imaš votke u baru, brate. Samo malo. Više nemamo bar.«

»Mislim da ću si samo ubrizgati morfij.«

»Mogu ja to odraditi?« pitao je Lassiter.

»To je i ona rekla«, netko je odvratio.

»Oh... Opa. To je, ah, krasan odaziv.«

Svi su pogledali preko ramena kad je Beth progovorila. Dolazila je iz knjižnice, sa Saxtonom pored sebe i Rehvom iza njih. Potonji je ispod ruke nosio savinuti pergament, s veselim izrazom na licu.

»Jel'da?« rekao je Lassiter, napravivši piruetu i raširivši ogrtač. Međutim, John Matthew nije obraćao mnogo pažnje na njega. Ni na ikoga drugog.

Nesvjestan ičega, koračao je prema svojoj sestri.

Odjenula je jednostavnu, usku bijelu haljinu koja joj je prekrivala ramena i sezala ispod koljena. Kad joj se približio, primijetio je da je nalik haljinama koje su Odabranice znale nositi po kući, kad bi htjele biti u nečemu udobnom. No, za razliku od njih, ona je svoju kosu raspustila pa joj se u tamnim valovima slijevala niz leđa.

Izgledala je nevino. I lijepo. Savršeno.

Predivna si, poručio joj je.

»Oh, hvala«. Zamahnula je haljinom. »Layla mi ju je posudila. Onda, spreman si da me odvedeš do oltara?«

Prošlo je dosta vremena prije nego su Johnove ruke normalno proradile. A dok joj je pokazivao svoj odgovor, pomislio je kako je, pored sveg sranja koje je glimera napravila, stresa u kući, tuge zbog Wratha... ovo ipak bilo nešto na što je, činilo mu se, čekao čitav svoj život. Nešto do čega je morao dugo putovati. Nekakav cilj koji je htio postići, a da nije bio ni svjestan njegovog postojanja.

Da, jesam, poručio joj je ponosno.

Beth nikad nije više voljela svog brata nego u tom trenutku. Kad je John Matthew stao pored nje, mogla je osjetiti njegovu tihu snagu kako odjekuje sve do nje, a točno to joj je i trebalo.

Premda je sve pripremila, nije imala pojma kako će Wrath reagirati.

Osvrnuvši se preko velikih bratovih ramena, ponovno je podignula obrve gledajući u Lassitera. Barem njezin helren neće morati gledati anđela u tom odijelu.

»Sviđa ti se, zar ne?« upitao je Lassiter, visoko podignuvši Bibliju. »Mislim, rekla si mi da odem na internet. Jesam. Čak sam i isprintao diplomu ili kako se to već zove.«

Otvorivši korice Biblije kralja Jamesa, izvadio je komad papira i zamahnuo njime. »Vidiš? Sve fino po zakonu.«

Beth se nagnula. »Opa.«

»Znam, zar ne? Kao na Harvardu.«

»Impresivno.«

»Definitivno ću je uokviriti, pazi što ti kažem.«

Maknuo ju je. »A kad sam to završio, istražio sam ljudska vjenčanja. Znao sam da će mi trebati neko svečano ruho, a ovo mi se najviše svidjelo. Našao sam ih u trgovini kostima i — bum! Kralj glavom i bradom.«

Beth je trljala sljepoočnice. Vishous. Trebala je zamoliti Vishousa da to odradi. »Kako si uspio namjestiti kosu?«

»Sprej za kosu. Ukosnice. *Cosmo*, prosinac, blagdansko izdanje. Još jednom, hvala internetu.«

Rhage je odmahivao glavom. »Imaš li ti muda? Ili se anđeli rađaju bez njih?«

Lassiter se lukavo osmjehnuo. »Imam, bez brige. Natrag u Starom kraju, žario sam i palio dan i noć.«

Stvarno, stvarno, *stvarno* je trebala pitati Vishousa. »Pa, cijenim sve što si...«

Kad su svi utihnuli, podignula je pogled prema vrhu stepenica. Wrath se pojavio, visok i ponosan, s Georgeom pored sebe. Za razliku od Johna, nije odjenuo smoking, ali je odjenuo odijelo kojeg se dobro sjećala.

Ono koje je nosio na njihovom prvom službenom »spoju« kod Dariusa.

»Čemu gomila?« upitao je.

»Samo siđi«, odgovorila je.

Kad je počeo silaziti, dlanovi su joj se oznojili — a trenutak potom, osjetila je nalet vrućine kao nikad prije, probadajuću vrelinu.

Čovječe, nije mogla dočekati ili da zatrudni ili da prođe razdoblje potrebe. Izluđivala ju je ta unutrašnja mikrovalna pećnica.

Kad je Wrathov jedini par finih cipela stupio na pod s mozaikom, pomislila je kako nije mogao izgledati čudesnije. Kosa mu je bila raspuštena preko širokih ramena, krajevi su mu sezali do bokova, kravata na vratu... Izgledao je kao moćan poslovnjak.

Spreman ubiti ako mu se prohtije.

Kako joj na to ne bi poludjeli hormoni?

»Što radimo ovdje, Beth?« pitao je.

»Vjenčavamo se.«

Sav se stisnuo, a ona je požurila prije nego ga opet uhvati kakva ludost. »Rekao si da ti je stalo do mojih ljudskih običaja, da su jednako važni. Zato ćemo se vjenčati. Sad. Na moj način.«

Odmahnuo je glavom. »Ali već smo združeni. Zašto...«

»Tako da se možeš razvesti od mene i zadržati prijestolje.« Kad je razjapio vilicu, presjekla ga je. »Ispred naše obitelji. S pravim svećenikom.«

Lassiter je podignuo ruku. »Drago mi je što sam na usluzi. Radim i krštenja. Samo kažem.«

Wrath je ponovno odmahnuo glavom. »Ovo je...«

»Hoćeš reći da je moja ljudska strana manje vrijedna?«

»Pa, ne. Ali...«

»Dakle, ako obavimo ceremoniju ovdje i sad, ništa nismo izgubili, zar ne? Možeš se razvesti od mene sukladno vampirskom zakonu, a mi ćemo i dalje biti združeni, i uspjeh ćemo zadržati tron.« Podignula je bradu iako je on nije mogao vidjeti. »Prilično dobra matematika, ne čini ti se?«

Trenuci su prolazili u prigušenoj tišini. A onda je jedan od braće rekao: »Volim ovu žensku. Jebeno je *volim*.«

Pedeset prvo poglavlje

W

rath je pustio da ga povedu kroz predsoblje, a George je kao i uvijek išao s njim.

Iskreno, sve i da je vidio, morali bi ga voditi.

Čekao je da se oglasi unutarnji alarm i kaže mu da nema jebene šanse. Ali Beth ga je stjerala u kut, na najbolji mogući način. Imala je pravo, ako su im kao paru njezine kulturne norme bile jednako važne?... Ako su »vjenčani« kao i svi drugi ljudi, onda su i združeni. Točka.

Pa ipak, nije bio siguran kako se osjeća. S druge strane, najprije su isposlovali tradiciju njegove vrste, i premda to njoj ništa nije značilo, sve je redom prihvatila.

Doimalo se poštenim da on učini isto za nju.

»Spreman?« Lassiter ga je blago upitao.

Okupljeni su se i dalje vrzmali uokolo, šecući po velikom predsoblju. »Što rade?« šapnuo je Wrath.

»Namještaju se u dva reda kako bi napravili prolaz koji počinje u blagovaonici i ide sve do nas. Nalazimo se otprilike pet metara ispred sobe s bilijarom. Ona je nestala, zatvorili su vrata tako da je ne možemo vidjeti.«

Wrath se prisjetio trenutka u kojem su se združili. Čuvardjeva je tada još bila s njima. Beth je odjenula Wellsienu crvenu haljinu — i umalo se onesvijestila kad su mu Braća upisala devet slova njezinog imena na pleća. John Matthew, Blay i Qhuinn nisu još bili s njima. Kao ni Rehv ni Xhex, Payne, Manny, braća Sjenke i ostali.

Kao ni Xcor ni Kopilad.

Otada su izgubili Wellsie. Doduše, samo nju.

Niotkuda, glazba je preplavila predsoblje, klasik koji je već negdje čuo, najčešće u ženskim filmovima koji su uključivali... Vjenčanja, naravno.

»Spreman?« upitao je Lassiter.

»Da.« Isuse, nije očekivao da će to raditi.

»Upravo sam kimnuo Fritzu«, šapnuo je anđeo. »Otvora vrata.«

Wrath se nakašljao i nagnuo. »Što... Što je odjenula?«

»Bijelo. Do listova. Ležerno. Vodi je njezin brat, a nosi ružičastu ružu koju je Rhage uzeo iz buketa na polici iznad kamina.« Nastala je pauza. »Pogled je uperila ravno prema tebi, a osmijeh na licu? Milijun dolara, družo. Jebenih milijun dolara.«

Iznenada, sva ona sranja oko prijestolja i drugi razlozi zbog kojih su to radili, samo su nestali. Kad je osjetio miris svoje leelan, u glavi mu je ostala jedino pomisao da mu ona znači sve — ne samo zato što je ovime vjerojatno spasila njegovo prijestolje.

Sveca mu, možda je čak i trudna.

»Predragi,« počeo je Lassiter, »okupili smo se ovdje kako bismo bili svjedocima sjedinjenja Elizabeth, kćeri Dariusove, i Wratha, sina Wrathovog.«

Dakle, izostavili su službena vampirska imena. Kul. Doimalo se više ljudski.

»Tko predaje ovu ženku — mmm, ženu — u brak?«

Wrath je očekivao da će netko od Braće prevesti Johnov odgovor. Umjesto toga, mužjak je jasno i glasno dao svoj odgovor. Visoko je zazviždao, deklarativno obznanivši da je on taj koji predaje svoju sestru.

Instinktivno, i zato što nije imao pojma što je sve takva ceremonija uključivala, Wrath je ispružio dlan. Primio ga je John Matthew, pa su se njih dvojica čvrsto rukovali, dali zavjet zapečaćen rukovanjem, s jedne strane „dobro ću se brinuti za nju“, a s druge „i bolje ti je“.

Usljedilo je kašljanje. Kao da se nekolicina braće malo raznježila.

Lassiter se kratko nakašljao, nakon čega se čuo zvuk listanja stranica. »Aha... Okej, gledajte, malo ću improvizirati, u redu? Postoji li neki razlog zbog kojeg vas dvoje ne možete ovo odraditi? Ne? Super.«

Beth se nasmijala. »Mislim da bi trebao pričekati da odgovorimo.«

»Onda svi skupa, može? Vi dolje na kraju galerije isto — ima li nešto zbog čega ovo ne bi moglo upaliti?«

Cijelo domaćinstvo, kao i njegova šelan i on sam, povikali su: »Ne!«

»Čovječe, super nam ide.« Još listanja stranica. »Da, to ide i dalje i dalje. Wrath?«

Ovaj se, iz nekog suludog razloga, počeo smijati. »Da?«

»Uzimaš li ovu nevjerojatnu ženu koja ti je upravo spasila guzicu, za svoju suprugu? Hoćeš li je ljubiti i čuvati, poštovati i paziti u bolesti i zdravlju, imati samo nju, biti joj vjeran dokle god ste živi — sranje, trebao sam najprije pitati tebe, Beth. Što ti kažeš?«

»Ne«, Wrath se ubacio s velikim osmijehom na licu. »Ja ću prvi. Da, uzimam.«

Iz gomile se začulo šmrkanje. A onda je Rhage prosiktao: »Što? Preljepo je, okej? Jebite se svi.«

»A sad, Beth, uzimaš li ti ovog brzopletog seronju za svoga supruga? Hoćeš li ga ljubiti i čuvati, poštovati i paziti, u zdravlju i bolesti, i biti mu vjerna dokle god ste živi?«

»Uzimam«, rekla je njegova Beth. »Apsolutno.«

»Fiiiiino.« Lassiter je ponovno okretao stranice. »Okej, prstenje? Ekipa, imamo prstenje?«

»Stavi moj prsten na njezin palac«, rekao je Wrath skidajući ogromni crni dijamant koji je nosio njegov otac. »Evo.«

»A on može uzeti moj«, dodala je Beth. »To je prsten njegove majke.«

»Aaaa, kako slatko.« Lassiter je uzeo Wrathov prsten. »Okej, hajdemo ovo zgotoviti. Ovime blagoslivljam ovo prstenje. Beth, uzmi svoj prsten i stavi ga na bilo koji prst na koji može stati. Ili, možda, na gležanj, eto ga.«

»Okej, ponavljajte za mnom. O, sra... Mislim, kvrapcu. Mislim da sam trebao to odraditi najprije s Wrathom.«

»Ne«, Beth se ponovno nasmijala. »Zapravo, ovako je savršeno.«

»Savršeno«, složio se Wrath.

Sve je bilo tako nekako... ispravno. Prirodno i stvarno — a manjak formalnosti savršeno je odgovarao, naročito s obzirom na smiješan sustav vrijednosti kojeg su se držali plemići.

Kvragu, Lassiter je bio živi protuotrov za sve to.

»Okej, dakle, Beth, ovako. „Ja, Beth, totalno super ženska...“«

Beth se glasno nasmijala. »Ja, Beth...«

»Gdje je dio sa super ženskom? Što? Dajte, imam licencu s interneta. Znam što radim.«

Wrath je kimnuo svojoj leelan. »Ima pravo. Ti zbilja i jesi super. Mislim da bismo morali to čuti.«

»Može jedan amen na to!« viknuo je Lassiter.

»Aaaameeeeen!« odzvanjalo je kroz kuću.

»Dobro, dobro, dobro«, rekla je. »Ja, Beth, totalno super ženska...«

»... Uzimam ovu sirovinu, Wrathu...«

»... Uzimam ovu sirovinu, Wrathu...«

»... Za svog muža, u sve dane života svoga...«

»... Za svog muža, u sve dane života svoga...«

»... U dobru i zlu, bogatstvu i siromaštvu...«

Iznenada, više to nije bila šala. Što je više ponavljala, Lassiter je postajao sve ozbiljniji, a Wrathova šelan sve krhkija, kao da su riječi koje je govorila imale golemu vrijednost i značenje. Shvatio je što joj znači ta tradicija.

Nastavila je promuklo. »... U zdravlju i bolesti...«

»... Ljubit ću ga i paziti, dok nas smrt ne rastavi. Svečano se zaklinjem.«

Lassiter je okrenuo još jednu stranicu. »Primi ovaj prsten u znak moje ljubavi i vjernosti, sa svime što jesam, i što imam, zaklinjem se u ime Oca, i Sina, i Duha Svetoga.«

Odjednom je i Wrath morao stisnuti kutnjake, kako bi vlastite emocije zadržao u sebi, dok je ona ponavljala riječi i stavljala mu rubin na mali prst.

»A sad, moj gospodar«, Lassiter je ugrađeno rekao. »Ponavljajte za mnom...«

Beth nikad nije bila jedna od onih cura koje su zamišljale vlastito vjenčanje. Koje bi ga glumile s barbikama. Koje bi kupovale časopis *Vjenčanja* čim bi navršile dvadeset.

Međutim, bila je prilično sigurna da, sve i da ga je zamišljala, ništa od toga ne bi ni najmanje nalikovalo ovome: okružena vampirima, možda trudna, s palim anđelom u Elvisovom odijelu koji čita svečane riječi iz Knjige zajedničkih molitvi.

Pa ipak, dok je promatrala svog budućeg supruga, nije mogla zamisliti ništa ljepše od toga. Uostalom, ako ste s pravom osobom? Ništa od onoga o čemu su pričali na televiziji, nikakva haljina Vere Wang, nikakvi slapovi pjenušca, DJ ili lokacija ili zabava nisu bili bitni.

»Ja, Wrath, uzimam tebe, Beth«, počeo je Lassiter.

»Mogu sam«, rekao je njezin muž svojim gromkim glasom. »Ja, Wrath, uzimam tebe, Beth, za svoju ljubljenu suprugu, da te čuvam i pazim od danas nadalje, u dobru i zlu, u bogatstvu i siromaštvu, u zdravlju i bolesti, da te ljubim i pazim dok nas smrt ne rastavi. Svečano ti se zaklinjem.«

Usljedilo je ozbiljno vlaženje očiju.

Dok je Beth šmrkala i smijala se u isto vrijeme, Wrath je stavio golemi kraljevski prsten na vrh njezinog palca. Ozbiljan i iskren, rekao je: »Primi ovaj prsten u znak moje ljubavi i vjernosti, sa svime što jesam, i što imam. Zaklinjem se u ime tvog Oca, tvog Sina i tvog Duha Svetoga.«

Prolomio se pljesak, spontan i glasan. Lassiter je morao povikati kako bi ga nadjačao. »Prema ovlastima koje mi je podario Google, proglašavam vas mužem i ženom! Možete poljubiti mladenku!«

Pljeskanje se pojačalo kad ju je Wrath obujmio rukama i nagnuo unatrag, toliko da ju je samo on svojom snagom držao iznad poda.

Bio je to pokret koji je radio svakodnevno, nesvjestan načina na koji je pokazivao i dokazivao svoju fizičku sposobnost da se pobrine za nju.

»Skini mi naočale«, šapnuo je kad ga je zakrio zastor vlastite kose i tako im omogućio privatnost. »Želim da vidiš moje oči iako one tebe ne mogu vidjeti.«

Bethine su ruke drhtale kad je posegnula prema njegovom licu. Skinuvši s njegove glave vrpca koja je držala naočale, otkrila je njegov nevjerojatan pogled i sjetila se prvog puta kad ga je vidjela, u gostinskoj sobi u podrumu očeve kuće.

Bile su iste kao i tada. Blijedozelene i svjetlucave, iznutra su sjale toliko da je morala trepnuti, ne samo zato jer su joj suze pomutile vid.

»Prekrasno«, šapnula je.

»Beskorisno«, odgovorio je uz osmijeh, kao da se i on prisjeća istog razgovora.

»Ne, pokazuju mi svu ljubav koju nosiš u srcu.« Dotaknula je njegovo lice. »A to je *veoma* korisno.«

Wrathova su se usta spustila na njezina, dotaknula ih jednom, dvaput. Potom ju je poljubio nježno i polako.

Kad ju je konačno htio uspraviti, stavila mu je naočale natrag na mjesto, a okrenuvši se prema okupljenima i pogledavši u njih, zarumenjela se. Koliko ljubavi sa svih strana.

Osjećala se nepobjedivom naspram svega što ih je čekalo. Kroz cijelu tu galamu, Lassiter je povikao: »Hvala vam, hvala vam, puno.«

Wrath se nakrivio u stranu, protrljao Georgeove uši i dohvatio povodac, a onda se njih troje uputilo niz prolaz prema blagovaonici.

Fritz je nekako uspio pripremiti pravi banket ni od čega; stol je kao čarolijom bio postavljen tijekom svadbene ceremonije, jednostavan ali obilan.

No, najprije posao.

Kad je Rehv prošao ispod luka, kimnuo je prema Beth, a ona se naslonila na svog muža.

»Vrijeme za potpis«, rekla je.

Bilo je bolno vidjeti kako se nepomućena sreća njezinog muža odmah povlači.

»Ista stvar, zar ne?« šapnula je. »Vjenčani smo. Pokrili smo se.«

»Da...« Nastala je duga pauza. »Da, mogu ja to.«

Ali nije se žurio odlazeći do mjesta gdje je Rehv odmotavao pergament, na čijoj su donjoj polovici stajale crvene i crne vrpce.

»Imam plavo pero za potpis«, rekao je Rehv, izvadiвши ga iz svog krznenog kaputa. »Dokument je pripremio Saxton, nosi datum od prije tri tjedna. Uvjerio me da su riječi neosporive i da im nitko ni na koji način ne može proturječiti.«

»Neosporive«, promrmljao je Wrath.

Rehv je izvadio pero. »Potpiši ga, a ja ću se pobrinuti za dostavu — sa zadovoljstvom.«

Beth je ispustila njegovu ruku kako bi dala svom mužu malo prostora, ali on to očigledno nije želio. Ponovno je uzevši za dlan, nadvio se nad pergament.

»Što piše?« grubo je upitao.

Beth je pogledala u simbole, ali nije prepoznala ništa osim različitih uzoraka u plavoj tinti.

»Kaže...« Rehv se nagnuo. »Daje združivanje poništeno.«

»Kao da nikad nije postojalo?« promrmljao je Wrath.

Rehv je dotaknuo pergament. »To je politička izjava.. Ima političku funkciju. Ne radi se o vama.«

»Moj bi potpis trebao biti na njemu. A i njezino je ime tu. Tako da se radi o *nama*.«

I Rehv se odmaknuo. A onda je ostao samo Wrath i slova koja nije mogao vidjeti.

Cijelo Bratstvo i ostali članovi domaćinstva utihnuli su i držali se postrance.

Neće to napraviti, pomislila je. Jednostavno neće moći...

Pedeset drugo poglavlje

D

ok je gledao kako Selena pije iz njegove vene, Trez je bio savršeno zadovoljan što je otpilio sve što se događalo zbog toga dolje u Caldwellu.

Još je bio u klubu i dovršavao neko sranje s računovodstvom koje su trebali riješiti koji dan prije, kad je dobio grupnu poruku vezanu uz okupljanje. Istog se trena uputio doma — očekujući da će vidjeti Selenu. Budući da se ona nije pojavila, rekao je samom sebi da se skulira, da će doći kad dođe, bla, bla, bla.

Izdržao je otprilike minutu i pol tog sranja prije nego se išuljao iz predsoblja, ostavljajući Prokletu Mačku, kako je nazivao životinju, u naručju mrkog iAma.

Čim se Trez uputio prema velikom kampu, osjetio je Seleninu prisutnost i uzбудio se — no sve se to promijenilo nakon što ju je zatekao u kuhinji gdje samo što se nije srušila. Ali, hajde, kad se posljednji put nahranila...

Ničim izazvani, njegov ud i testisi pobunili su se pri pomisli da ona to radi s nekim drugim, a kako bi se opet vratio na stranu dobra, koncentrirao se na blago povlačenje na zapešću, prizor njezinih usana na njegovoj koži, na stvarnost u kojoj je on taj koji se brine za nju.

No, koliko će dugo to potrajati, pitao se dio njega.

»Začepi.« Kad su se njezine oči okrenule prema njegovima, odmahnuo je glavom. »Ne ti.«

Gladeći njezinu kosu vrhovima svojih prstiju, divio se razlici među njima, kako je cijela bila mekana, kako je mirisala poput svježeg proljetnog zraka iako je bila zima, kako su bile dugačke njezine trepavice na blijedim obrazima kad je sklopila oči.

Mogao bi ostati tako zauvijek.

No, s vremenom ga je pustila, uvukla očnjake i zatvorila usta. A onda je nastupilo vrijeme za malo mučenja. Njezin ružičasti jezik se izvukao i polizao ranice koje je napravila, zatvarajući ih — uzbuđujući ga.

Odmarajući se u njegovom naručju, oči su joj bile mutne ispod teških trepavica, izgubljene u zadovoljstvu.

»Nisam prestao razmišljati o tebi«, nježno je rekao. »Ni na sekundu.«

»Da?«

»Da.« Kimnuo je kad joj je palcem pomilovao donju usnicu. »I to ne samo zato što imamo... nedovršenog posla.«

Njezin bi ga osmijeh oborio s nogu da već nije sjedio. »To imamo.«

Bože, kako mu se sviđala tišina na tom mjestu. Nije bilo glasne glazbe, ljudi koji bi zakrčili prostor, pritisaka vanjskog svijeta — ili s'Hisbe.

Čak ni Bratstva i njihovih družica, ma koliko okej svi oni bili. Postojali su samo njih dvoje.

Dok se njegova erekcija još više ukrućivala, morao je malo pomaknuti bokove ispod njezine glave. A onda je čuo samog sebe kako kaže: »Želim voditi ljubav s tobom. Odmah.«

Sranje, je li zbilja to rekao naglas? Pa ipak, u tom trenutku, svi razlozi zbog kojih bi se trebao suzdržati, činili su se jako dalekima, ništa osim udaljene grmljavine na noćnom nebu koje je na trenutak bilo tako vedro i prepuno zvijezda.

Samo što je u tom trenutku neka sjena prešla preko njezinog lica; lijenu sitost zamijenila je sumnja zbog koje je htio samog sebe odalapati.

No, umjesto da se odmakne, njezina je ruka posegnula za njim i pomilovala mu lice. »Želim to.«

»Sigurna si?« Jebote, kako je bio tvrd. Previše tvrd da bi postupio ispravno.

Kad je kimnula... znao je da su oboje izgubljeni.

»Molim te«, šapnula je grubim glasom. »Oslobodi me ovih muka, spasi me od ove vatre.«

Rukom je klizila niz vlastito tijelo i položila je na spoj svojih nogu, i on umalo da je svršio tu i tada, testisi su mu se zgrčili, ud pritiskao o hlače, sve dok nije morao stisnuti zube.

Njegova prva pomisao bila je da je uzme točno na tom mjestu. Ne baš pametno. Neće stati čak i ako netko uđe.

Osjetivši nalet snage, Trez je ustao s njom u naručju, pažljivo je noseći. »Gdje je tvoja spavaća soba?«

»Gore. Otraga.«

Koračajući, nosio ju je uz škripave stepenice do drugog kata, uputivši se prema sobi koja se nalazila u krilu s kuhinjom, i nogom rastvorio vrata. Unutra, viktorijansko je pokućstvo bilo od masivnog mahagonija s mnogo oblina, a drveni je krevet bio spektakularan, savršen okvir za nju kad ju je položio na baršunasti prekrivač.

Penjući se uz njezino tijelo, zajašio ju je, pazeći da je ne optereti svojom težinom. »Želim te... gledati.«

Posegnula je rukom prema pojasu svog ogrtača, no on ju je zaustavio. »Ne... Ja bih to htio napraviti.«

Pojas je bio bijel i mekan kao i ostatak odjeće na njoj, a dok su njegove tamne ruke rastvarale čvor, polizao je usnice. Razmaknuvši dvije polovice ogrtača, polako ju je otkrivao.

»Oh, jebote...«

Bradavice su joj se još više stvrdnule kad su osjetile hladan zrak.

Ne mogavši si pomoći, nagnuo se i polizao jednu, usisavši je u usta, nastavljajući skidati ostatak odjeće s nje. Potom se pobrinuo za drugu, klizeći jednom rukom niz njezina bedra.

Njezin je miris otišao ravno do njegovog spolovila i njegov se ud opet počeo trzati, želeći se osloboditi.

Sranje, sav se objesio kad ju je čuo kako stenje njegovo ime. No ubrzo potom vratio se u akciju, dodirujući je među nogama, tražeći njezinu vruću, vlažnu unutrašnjost, trljajući. Kad je zabila nokte u njegovu nadlakticu, nasmijao se iznad njezinih grudi.

»Svrši za mene«, stenjao je dok ju je sisao.

Odmah potom, njezino se tijelo zgrčilo, a ona je torzom udarila o njegova prsa, dok se on prebacivao na njene usne, gurnuo jezik u nju i pomogao joj da svrši. Kad je orgazam prošao, srušila se na krevet, teško dišući.

»Molim te...« glas joj je napuknuo. »Znam da ima još.«

»Da, ima.« Podignuo se i praktički rastrgao košulju napola. »Jebote, da... Sranje, mislim... Kvragu.«

Znao je da bi trebao pripaziti na jezik, obećao je samom sebi da će više misliti na vokabular.

Njegove hlače nisu prošle ništa bolje od onog što se nalazilo na njegovim prsima. Bacio ih je sa sebe, ne mareći što su sletjele na jedan od šiljaka na ploči kod uzglavlja.

»Ti si... čudesan.«

Kad je progovorila, Trez se skamenio i pogledao u njezine oči, ali ona nije gledala u njegovo lice. Ne. Pogled joj je bio prikovan niže, a kad je i sam malo povirio, uvjerio se da je njegov jako uzbuđeni ud ravan i ponosan, spreman da odradi posao.

»Mogu li te dotaknuti?« rekla je sramežljivo. No, već je posezala za njim, njezina blijeda ruka...

Jauk koji je ispustio bio je toliko glasan da je protresao zrcalo pored vrata, a on je pao postrance. »Pažljivo... Oh, Bože...«

Samo što nije svršio, naročito dok je milovala...

»O, Isuse«, prosiktao je prije nego je zagrizao donju usnicu.

Selena se namjestila na koljena, njezine teške grudi su se njihale, a kosa odmotavala iz punđe koju je imala na glavi. Držeći ga objema rukama, uhvatila je ujednačen ritam, išla gore pa dolje, gore pa dolje, preko vrha pa opet dolje do korijena. I dok je ona tako radila na njemu, on ju je pratio ritmom svojih bokova, ritmom koji se sve više ubrzavao.

Iznenada se trznuvši, bacio ju je na leđa i skinuo njezine ruke sa svog tijela.

»Ali, želim...«

Prekinuo ju je svojim ustima, lickajući pored njezinih usnica. »Želim svršiti u tebe.«

Njezin je osmijeh bio vraški seksepilan, a oči su joj svjetlucale. »A onda ću ja moći istraživati?«

»Ubit ćeš me, ženo.«

Kad se popeo na nju, razmaknula je noge kako bi mu napravila mjesta. »Ti si jedino na što mislim«, čuo je vlastiti glas.

I gle čuda, ovog se puta prošlost držala podalje — vjerojatno zato što je sate razdvojenosti proveo misleći na nju, na podu kupaonice, kako se migolji pod njegovim usnama, želeći još. Da, očajna želja da uđe u nju, da je uzme, da svrši u nju, bila je jača od svih stvari koje je mrzio kod sebe. Više nije bilo zaustavljanja.

Naročito stoga što je, dok su bili razdvojeni, sam sebi naglasio jednu važnu činjenicu.

I ona je bila s mnogo muškaraca.

Bio je to dio njezinog posla, iako je mrzio razmišljati o tome. Kao Odabranica koja je zadovoljavala potrebu za krvlju, prošla je i seksualnu obuku, bila je s muškarcima kojima je služila. Tako je to išlo.

Koliko god ga tištalo, pretpostavio je da ih to onda čini ravnopravnima — iako je njezino seksualno iskustvo bilo dio svete uloge koja je spašavala živote. Kod njega je to bila samo ovisnost.

Bila, prošlo vrijeme, pomislio je. Lijepo.

Dohvativši svoj ud, namjestio ga je i približio njoj, pritisnuo ga u nju, pronašao pravo mjesto. Zastenjavi, podigao je obje ruke i položio ih pored njezine glave — a kad su im se pogledi sreli, mogao se zakleti da je prestala disati, kao da se priprema za njegovu veličinu.

»Ići ću polako«, mrmljao je, nježno je ljubeći.

Njezin je glas bio jedva čujan šapat: »Hvala ti.«

Kad se malo uvukao u nju, i dalje je bila znatiželjna, no sklopila je oči i izbacila očnjake. Sve što je mogao bilo je promatrati koliko je lijepo izgledala na

krvavocrvenom baršunastom prekrivaču, gledati njezinu crnu kosu razbacanu po jastucima i rumene obraze.

»Uska si«, protisnuo je. »Dragi Bože.«

»Nemoj prestati.«

»Neću...«

»Učini to, samo daj.«

Trez se namrštitio, pomislivši kako je to čudan način da...

Sve se dogodilo tako brzo da nije ni dobio priliku zaustaviti se — Selena ga je uhvatila za bokove, stisnula ga i gurnula svoje bokove prema njemu, preko barijere... Koja nije trebala biti tu.

Kad je ispustila bolan jauk, ništa više nije imalo smisla. »Koji...«

Nije dovršio rečenicu. Nije mogao dovršiti ni misao. Njezin uski stisak svuda oko njega bio je previše, orgazam koji je kuhao u njemu izletio je van i poletio u njezino tijelo.

Selena je spojila noge oko njegove stražnjice, a iz nje se prolomio uzdah dok je on pokušavao smanjiti penetraciju na minimum. Djevica? Djevica...

A onda se sjetio, još onda u kupaonici... Uzmi me, nauči me.

Djevica.

Trez se povukao tako brzo da se lecnula. Ne samo da je umalo pao s kreveta, već je zamalo i izletio iz sobe.

Od krvi na njegovoj erekciji koja je već polako popuštala, stisnula mu se utroba. »Selena... Kriste, zašto nisi ništa rekla?«

Odmaknula je pogled od njega dok je na sebe navlačila ogrtač. Čak je ponovno svezala platneni pojas prije nego je sjela na jastuke. »Željela sam te. I dalje te želim. Jednostavno je.«

Podigao je ruku kako bi opustio kravatu koja mu je otežavala disanje — a onda se sjetio da je gol golcat.

»Nije jednostavno«, rekao je promuklo. »Uopće nije jednostavno.«

Posljednje što mu je trebalo bila je još jedna ženka koju će morati vjenčati. Ako Phury kao Primužjak bude htio da obavi to kako treba? Kog će vruga onda učiniti?

Naročito stoga što se već... zaljubljavao u Selenu.

Dok je Trez stajao gol u udaljenom kutu prostorije, Selena je pomislila — hmm, nije se tome nadala.

No, dobro je napravila što ništa nije rekla. U posljednji tren, svjesno je donijela odluku da mu ne kaže — baš zbog toga.

»Kako je... Kako... Zašto...« Mucanje nije bilo dobar znak. »Mislio sam da si ti ehros.«

»I jesam.«

»Onda, kako si djevica?«

»Nisu me koristili na taj način.«

Frustrirano je podignuo ruke. »Zašto ja?« Iznenada je opsovao. »Hoću reći...«

»Kako rekoh, željela sam biti s tobom. I dalje to želim.« Nakon napada bola, osjetila je samo djelić zadovoljstva — željela je znati što još uključuje vođenje ljubavi.

Stavljajući glavu među dlanove, samo je stajao na mjestu. »Kriste.«

»Samo da se razumijemo«, rekla je odrješito. »Ne očekujem ništa od tebe. Ako te to brine. Neće biti nikakvog združivanja.«

Ne u njezinoj budućnosti. Iako, s obzirom na to kako je Trez trenutno izgledao, to ne bi ni bilo na programu...

»Jesi sigurna da će tvoj Primužjak imati isto mišljenje?«

Podignula je bradu. »Tko će mu reći?« To kao da ga je ušutkalo pa je slegnula ramenima. »Ja neću. A nema nikoga u kući s nama. Stoga, ako mu ti ne kažeš, nikad neće ni saznati.«

Istini za volju, nije bila sigurna što bi Phury učinio kad bi saznao — tehnički, sad kad se seksala s nekim tko nije bio Primužjak ili Brat, i ona je pala. Ali bilo je teško reći koliko je starih tradicija preživjelo u tim novim vremenima.

Što nije bilo ni bitno. Njezino se vrijeme ionako primicalo.

I zato je, kad je Trez zastao primijetivši da je jako uska, uzela je stvar u svoje ruke. Odlučila je ne propustiti priliku, naročito nakon one epizode dolje kod kuhinjskog stola.

Iznenada, sjetila se onoga kojem je namijenjena — i osjetila žalac boli u grudima.

»Ne brini se«, iscrpljeno je rekla. »Ništa se više ne može učiniti.«

»I ja imam ponos, znaš«, prasnuo je.

»Nisam te htjela uvrijediti.«

Sklopio je oči i promrmljao: »Ne bi se trebala ispričavati.«

»Ne vidim u čemu je problem. Moje tijelo je moje i mogu ga dati kome hoću; odabrala sam tebe — a ti si me htio.«

Na te riječi, otvorio je oči. »Povrijedio sam te.«

»Bolan dio je onaj u kojem si stao.«

Trez je odmahnuo glavom. »Koji kaos.«

»Tko kaže?«

»Ne znaš ni pola priče.« No, barem joj je prišao i sjeo na krevet. Ponovno položivši glavu među dlanove, teško je izdahnuo. »Nisam to trebao biti ja, Selena. Bilo tko osim mene.«

»Ponavljam, zar ne misliš da bih ja trebala o tome suditi?«

»Ali ti me ne poznaješ.«

»Znam dovoljno.« Naposljetku, rekao joj je za žene s kojima je spavao. Za roditelje. Za to da je vezan uz drugu. Što bi još moglo biti?

»Ne. Ti ne...«

Nekakav se zvuk prolomio kroz sobu. Trebao joj je trenutak da shvati da zvoni mobitel.

»Mora da me zezaš«, gundao je posegnuvši rukom pored nje, prema jastuku na kojem je stajao mobitel, s ekranom prema gore, nakon što je očigledno kliznuo iz njegovih hlača onda kad su završile na ploči iznad glave.

Pogledao je u broj — a onda na sat. »Koliko je sati... Sranje.«

»Što ne valja?« upitala je.

»Moram se javiti.« Osvrnuo se oko sebe kao da traži malo privatnosti. »Odmah se vraćam.«

Dok ga je gledala kako izlazi van u hodnik, njegovo je golo tijelo bilo sjajno — a sam pogled na njegova leđa bio je dovoljan da procijeni hoće li opet dobiti priliku da bude s njim ili ne.

Sklopila je oči, rastegnula se i osjetila bol u zdjelici kakav nikad prije nije osjetila.

Da, malo je boljelo. No, ne dovoljno da išta požali — ili da je odvrati od toga da poželi ponoviti.

Međutim, nešto joj je govorilo da im budućnost to ne donosi.

Trebala mu je nešto reći.

Ali tu se odluku više nije moglo promijeniti.

Pedeset treće poglavlje

Na kraju je Wrath potpisao prokletu izjavu o rastavi.

Majčin prsten na njegovom malom prstu bio je presudan za tu odluku. Taj je rubin bio simbol Bethinog svečanog zavjeta njemu i naveo ga je da razmisli o svemu što je njegova žena napravila za njega. Kako bi se združila s njim, svoju je vjeru, svoje srce i svoju budućnost predala njemu i njegovom narodu, tradiciji, običajima — potpuno zanemariivši svoju ljudsku stranu, toliko da više nije ni održavala kontakt s tom vrstom. Nije postojalo ništa osim njega i njegove braće, a njegov je posao okupirao njihove živote.

Mnogo je toga i dobila, jasno. No, izgubila je sve što je poznavala. A učinila je to za njega, za njih.

Sada, najvažnija stvar na svijetu više nije bilo prijestolje. Ne, najvažnije je bilo biti dorastao standardima koje je ona postavila. Trebao je potpisati ono što je rekao da hoće. Iako mu se ništa od tog sranja nije sviđalo, od plemića pa sve do Bande kopiladi i osjećaja gubitka koji je došao skupa s tim jebenim papirom, morao je poštovati ono što je obećao svojoj Beth.

Njezina je tradicija bila jednako ozbiljna i važna kao i njegova.

A ako to ne učini? Pokazat će jednako nepoštovanje prema njoj kao što je i Vijeće pokazalo.

A to je *zbilja* bio najlogičniji način da nadmudre glimeru.

Lijepi mali odgovor „eto vam ga na“ na njihove spletke.

»Gdje je pero?« zarežao je.

Kad mu ga je Rehv stavio u ruku kojom je držao bodež, stisnuo je Bethin dlan. »Gdje da se potpišem?«

»Evo ovdje«, rekla je hrapavo. »Tu.«

Pustio je da namjesti vrh pera tamo gdje se vjerojatno nalazila crta, a onda je upisao svoje ime.

»Što će se sad dogoditi?« upitao je.

Rehv se obijesno nasmijao. »Smotat ću ovo malo pisamce i gurnuti ga na neko mračno mjesto.« Čulo se šuškanje pergamenta. »Odredili su da se „krunidba“ održi u ponoć. Koja jebena šteta da moram čekati dotad. Hajde, Saxtone, trebaš nešto pojesti. Izgledaš kao da ćeš se svaki tren srušiti.«

Wrath se okrenuo prema tihoj, nepomičnoj gomili. »Onda, idete jesti, ekipa, ili što?«

Kad je razgovor zamijenio tišinu, kao da su njegova Braća znala da sad mora usmjeriti pažnju negdje drugdje, Wrath je uzeo Beth za ruku.

»Vodi nas odavde«, grubo je rekao.

»Primljeno na znanje.«

Brzo i učinkovito, njegova ga je želan odvela dalje od galame i hrane, a kad je osjetio miris zapaljenog drva, pretpostavio je da ga je povela prema knjižnici.

»Lezi, George«, rekla je kad se zaustavila, vjerojatno ispred vrata. »Znam, znam da ne želiš čekati tu vani, ali trebamo minutu.«

Dobra odluka, pomislio je kad je pustio njezinu ruku i sam krenuo naprijed, ispruženog dlana u kojem je inače držao oštricu. Kad je opipao ploču iznad kamina, poželio je da može vidjeti i oganj. Želio je unutra gurnuti nešto vruće i slušati kako ključa.

Klik-klik, i bili su zatvoreni unutra.

»Hvala ti«, rekla je njegova Beth.

On se okrenuo. »Hvala tebi.«

»Sve će biti u redu.«

»Ako misliš na Bandu kopiladi, ne bih bio tako siguran. Naći će oni nešto drugo. Kupili smo malo vremena, ali nismo riješili problem.«

Čovječe, gorčina u njegovu glasu uopće mu nije nalikovala. No, ta ga je situacija promijenila.

Hvala Bogu da je njegov otac bio mrtav — premda nikad ne bi rekao da će pomisliti takvo što...

Odostraga, Beth se privila uz njegovo tijelo, ruke je položila na njegova ramena i masirala mu napete mišiće. »Ceremonija je bila prekrasna.«

Morao se nasmijati. »Elvis je to izvrsno odradio.«

»Znaš što ljudi tradicionalno rade nakon što stvar postane službena?«

»Što?«

Kad su njezine ruke kliznule do njegovog struka, prišla mu je s prednje strane, podignula se na prste i poljubila ga u vrat. I, gle čuda, raspoloženje mu se počelo popravljati.

»Konzumiraju brak«, promrmljala je. »Tradicija nalaže da muškarac i žena zapečate dogovor, ako shvaćaš što hoću reći.«

Wrath se htio nasmijati, no onda se sjetio posljednjeg puta kad su bili zajedno — kao i okolnosti. »Jesi li sigurna da si spremna za to nakon... Pa, znaš.«

»Veoma sigurna.«

Kako bi to i dokazala, trljala se o njega. Morao je opsovati. Osjetivši iznenadnu glad, svejedno je zatomio svoju divlju stranu, spustio glavu i poljubio svoju ženu u usta.

»Podigni me«, izdahnula je.

Kad ju je poslušao, povukla je haljinu koju je nosila sve do struka, raširila noge i objumila mu njima bokove.

»Ne nosiš gaćice«, stenjao je.

»Htjela sam biti spremna za ovo.«

»Isuse, drago mi je da to nisam znao, inače bih...«

Nije se ni trudio dovršiti rečenicu. Umjesto toga, kako ga je ona još jače stisnula oko vrata, gurnuo je ruke između njih i otkopčao hlače. Istog trena, njegov ud iskoči van, pulsirajući i vruć, a kad ju je spustio još malo niže, pronašao je njezin ulaz...

»Sranje! Što ako si trudna?« prasnuo je, odgurnuvši je. »Jebote...«

»I trudnice se seksaju. Zbilja.«

Protegnuvši se uvis, sisala je njegovu donju usnicu, a potom je i grickala očnjacima. »Osim ako ne misliš reći da me ne želiš?«

Zbacio je cipele. »*Definitivno* to ne želim reći.«

Raspršio je svu sumnju ušavši u nju polako, gurkajući se, nježno tražeći utočište. Izgledalo je kao da je ništa ne boli, ali svejedno nije htio riskirati, dlanovima je objumio njezinu stražnjicu i počeo je pomicati gore-dolje, i dalje je držeći u naručju.

»Volim te«, rekao joj je u kosu. »Zauvijek.«

Kad je ona promrmljala isto u njegovo uho, dašak paranoje izvukao je dio topline iz njegova tijela.

Zar nije njegov otac rekao isto njegovoj majci? A znao je kako je to završilo.

Iz vedra neba, sjetio se V-jevog upozorenja, o polju bjeline i budućnosti u njegovim rukama. Što je...

»Wrath«, šaptala je njegova žena. »Vrati mi se. Koncentriraj se na mene, ovdje, sad...«

Poslušno zastenjajući, otpustio je sva sranja, napravio kako mu je naredila, osjećajući i poznajući samo osjećaj ulaženja u nju i povlačenja. Orgazam je bio tih, val koji se približio i povukao sa svom snagom ljetnog povjetarca. No, kad je svršio u svoju ženu

i osjetio kako se stišće oko njega, činio mu se još snažnijim nego ijedan koji ga je ranije potresao.

Nije ju htio pustiti.

Nikad.

Izvan Selenine sobe, Trez je primio poziv, ali nije čuo „halo“.

»Gdje si ti, *jebote?*« planuo je kraljičin krvnik. »I *gdje* je ono što si mi obećao?«

Trez je čvrsto stisnuo oči. »Na putu sam.«

»Da se nisi zajebavao sa mnom.«

Veza je prekinuta.

»Trez?« Selena je upitala iz sobe. »Sve u redu?«

Ne. Ni približno.

Zar je već podne?

Rastvorio je vrata. »Da. Ali moram ići.«

Tiho opsovavši, otišao je ravno do svojih hlača i navukao ih na sebe, a kad je zatvaračem uhvatio testise, namjerno je još jače povukao. Bol mu je protutnjao kroz zdjelicu toliko da mu se smučilo.

Kratak poziv od s'Exa bio je podsjetnik na sve razloge zašto je ideja da dođe tu bila idiotska.

Djevica.

Jebote.

Kad je zgrabio košulju i gurnuo ruku kroz rukav, bio je itekako svjestan da Selena tiho sjedi na krevetu.

Djevica.

Istog trena, sve žene koje je poševio brzo su mu se vratile u glavu i još jednom napučile prostor između njih dvoje. A onda se s radošću sjetio onih koje će tog dana dovesti s'Exu.

»Ovo se neće ponoviti«, rekao je pokazujući prema krevetu, prema njoj.

I jednom je bilo previše.

U znak odgovora, Selenino lice nije ništa odavalo, no njezin je miris sve govorio. Tuga joj je izbijala kroz sve pore.

Pa ipak ga je pogledala u oči. »Kako želiš. Ali ja ću biti tu ako se predomisliš.«

Čovječe, bila je tako samouvjerenjena dok ga je promatrala, gotovo ga je izazivala da ostane.

Njegova samokontrola nije bila tako jaka. No situacija u kojoj se nalazio bila je tako loša.

iAm je već bio ugrožen. A ako se još i Selena spetlja s njim? Nije htio da upadne u njegov Pakao.

Oh, a što se tiče Phurvja? Osjećao se kao govno što ništa nije rekao Primužjaku. Još jedan način na koji je iskazao nepoštovanje prema njoj — ali ništa dobro ionako ne bi proizašlo iz takve iskrenosti.

»Moram ići«, promrmljao je.

»Kako želiš.«

Stvaaaaaarno je želio da prestane to govoriti.

Trez je praktički oteturao van iz sobe. Nije se ni sjećao kako je sišao niz stepenice, prošao kroz mračnu kuću i izišao van u svijetlo, snijegom prekriveno dvorište sa strane. Sklopivši oči, trebalo mu je malo vremena da se fokusira i dovoljno skoncentrira da bi se uspio dematerijalizirati...

No, naposljetku je stigao do Komodora, ponovno preuzevši svoj oblik iza stražnjeg ulaza za osoblje. Dostavljači koji su otud izašli i koji su iskrcavali zalihe sredstava za čišćenje u spremište, ignorirali su ga, kao i kurir na biciklu koji je prolazio niz stražnju ulicu.

Međutim, gore na osamnaestom katu dovoljno je njih čekalo na njega.

Čim je izišao iz dizala, tiho je opsovao.

iAm se naslanjao na zatvorena vrata, sasvim ležerno, samo što je u očima imao ubojit pogled. A s njim su bile kurve koje je Trez namjestio s'Exu.

Kraljičin krvnik nesumnjivo se nalazio na terasi. Ili je koračao po sobama nakon što je bijesno provalio unutra.

Trez je gurnuo ruke u džepove; nije ponio ključ. Jebote.

Zar ga je zaboravio? Ili je ostao na podu Selenine sobe?

Prokletstvo.

»Tražiš nešto?« polako je upitao njegov brat.

»Hej, šefe«, rekla je jedna od prostitutki.

»Šefe...«

»Što je...«

Žene su upadale jedna drugoj u riječ dok su popravljale umetke i namještale grudnjake. Svaka je nosila neku verziju pristojne odjeće, ali sve skupa je bilo kratko, usko i s dubokim dekolteom.

Ali ionako neće dugo ostati odjevene.

»Dopusti meni«, promrmljao je iAm, izvadivši vlastiti bakreni ključ.

Nakon što se pobrinuo za bravu, rastvorio je vrata i kimnuo djevojkama da uđu unutra.

Kad su one požurile unutra, mužjak je zaškiljio. »Koji kurac radiš?«

»Sređujem stvari«, prosiktao je Trez. »Na jedini način koji znam.«

Proguravši se pored brata, ušetao je u dnevni boravak. A poput prave prikaze, što je i bio, krvnik je čekao na vanjskoj strani prozora, dok mu je crni plašt vijorio na hladnom vjetru.

Kad su ga tri prostitutke primijetile, skamenile su se, začarane ili nasmrt preplašene. Možda oboje.

»Dajte mi minutu, dame«, rekao je Trez otišavši do kliznih vrata. »Poslat ću vam ga u sobu na kraju onog tamo hodnika.«

»Da, okej, šefe«, rekla je ona sprijeda.

Pričekao je dok nisu otišle u sobu, prije nego je pustio s'Exa unutra. Dobra vijest — krvnik je bio bijesan, samo što nije strgao pokrivalo s glave.

Uperivši prstom u Trezovo lice, povikao je: »Ubuduće budi točan. Ili naš dogovor otpada.«

Taman kad se Trez htio unijeti gadu u lice, iAm se ubacio. »Imali smo neodgodivu obvezu s Kraljem. Nismo se mogli izvući, ali to se neće ponoviti.«

Crne, svjetlucave oči okrenule su se prema Bratu. »Pobrini se za to.«

iAm je jednom kimnuo, a lice mu je bilo lažno smireno. Odavalo ga je trzanje lijeve obrve. Sranje, Trez će čuti svoje čim ovo završi.

Super. Još nešto čemu se može veseliti.

s'Ex je posegnuo prema crnom brošu na vratu. Velik poput ratničke šake, bio je optočen crnim kamenjem i s uvijenim metalom, a kad ga je skinuo, plašt je pao na pod.

I pružio pogled na običnog obiteljskog nasilnika u crnim vojničkim hlačama.

Ostatak njega nipošto nije bio prosječan. Svaki centimetar njegove kože bio je prekriven bijelim ritualnim tetovažama, a njegove mišićave ruke i ramena bili su prekriveni tim sranjima. Pa ipak je mogao proći kao čovjek.

Što je bila dobra vijest za prostitutke.

»Unatoč tome što kasniš,« procijedio je s'Ex, »svima sam vam učinio uslugu.«

»Dakle, naši su roditelji živi?« upitao je Trez.

»Oh, da, i to. Izgubit će svoje odaje, doduše, na Kraljičin nalog. Koliko ja znam, tvoja je majka doživjela slom živaca kad su joj uzeli dragulje.« Krvnik se polako nasmijao. »Njezino je Visočanstvo zapravo jako zadovoljno zbog njihove patnje. Da nisam upućen, rekao bih da si to savršeno isplanirao.«

»A usluga?«

»Njezino Visočanstvo neko će se vrijeme morati baviti stvarima koje ne uključuju vas.«

Trez je zaškiljio. »Kako to?«

»Oko devet mjeseci.«

»Oprosti, što? Nisam shvatio...«

»Trudna je.«

Trez je prestao disati. A onda je prisilio vlastita pluća da ponovno prorade kad je pogledao u svog brata. »Kako se, dovraga, to dogodilo?«

»Mislio sam da barem tebi neće trebati crtati.«

»Ali mislio sam da je Kraljičin muž umro prije deset godina.«

»Da. Koja šteta.« s'Ex je lomio prste. »Gadno je pao.«

»Onda, čije je?«

s'Ex se podmuklo nasmijao. »To je čudo.«

Za Boga... miloga.

s'Ex je kimnuo. »Tajming vam savršeno odgovara jer će morati čekati da vidi radi li se o još jednoj kćerki. U tom slučaju, trebat će se konzultirati sa zvjezdanim kartama ne bi li utvrdili koja od njih će biti iduća kraljica. Jasno, ako bude sin? Najebao si. Ako ne, možda imaš šansu — na kraju krajeva, obećan si toj kćerki. Ako neka druga bude kraljica? Izvukao si se.«

iAm je polako izdahnuo. »Ovo je... jebeno dobra vijest. Možda.«

»Ali i dalje mi duguješ uslugu«, režao je s'Ex. »Odsad pa nadalje? Brinut ćeš se za mene... Ili ću se ja pobrinuti za vas.«

»Ne brini za to.« Trez je namjestio hlače, a misli su mu vrludale. »Što god želiš.«

»Tako treba.«

Isuse... Ovo je promijenilo cijelu situaciju. Ili bi je barem moglo promijeniti. Daleko bolji ishod od onog kojeg je mogao zamisliti.

Kad se s'Exov stakleni pogled prebacio na hodnik niz koji su otišle djevojke, Trez se ponovno usredotočio. »Par pravila.«

Krvnik ga je ponovno pogledao. »Nisam to čuo.«

Trez mu se primaknuo i suočio se s njim prsa o prsa. »Pravila su ovakva — ne smiješ ih ozlijediti. Grubi seks je u redu ako na njega pristanu, ali bez trajnih ožiljaka ili oznaka. I ne smiješ ih pojesti. To su moja dva jedina pravila i o njima nema pregovora.«

Sa Sjenkarna ste uvijek morali postaviti granicu. Naročito sa Sjenkom poput njega.

»Čekaj, one su tvoje?« upitao je muškarac.

»Da.«

»O, sranje, zašto nisi rekao?« s'Ex je ispružio dlan. »Kunem ti se. Ništa trajno, ništa od grickanja.«

Koje olakšanje, pomislio je Trez kad je prihvatio ispruženu ruku i čvrsto je pretresao. »Ali dajem ti ih, koliko god dugo želiš. Kao i stan, jasno. A kad budeš htio nešto novo? Znaš gdje ćeš me naći.«

Kad se krvnik nasmijao i krenuo dalje, Trez ga je uhvatio za rame. »Još nešto. One su ljudi. Što se njih tiče, vampiri su izmišljotina, i pobrini se da tako i ostane ako želiš da se ovo nastavi.«

s'Ex je izgledao kao da mu dosađuje. »Dobro. Iako bi onako bilo zabavnije.«

Dok je odlazio iz prostorije, njegovi teški koraci odzvanjali su niz hodnik, a potom su se začuli glasovi. Nakon čega su se zatvorila vrata.

Iako je tek prošlo podne, Trez je otišao ravno do bara i dohvatio bocu viskija Maker's Mark. Nije se ni trudio potražiti čašu, boca mu je bila dovoljna.

Dok mu je alkohol tekao niz grlo i palio utrobu, jedina misao koja mu je bila u glavi bila je da je mogao osjetiti i veće olakšanje. S druge strane, još se nije sasvim izvukao.

A i oskrvnuo je dobru ženu prije otprilike pola sata.

Nikakav as u rukavu to neće promijeniti.

»Devet života«, rekao je iAm kad mu je prišao i pružio ruku.

Trez mu je dodao bocu viskija. »Ne još...«

Stenjanje koje je odjeknulo u daljini bilo je žensko. Kao i ono koje je uslijedilo.

»Odradit će sve tri odjednom«, promrmljao je iAm.

Kratka pomisao na krvnika kako leži na leđima dok mu jedna žena jaše na kukovima, druga na licu, a treću dira prstima, natjerala je Treza da ponovno dohvati bocu i otpije velik gutljaj.

Kvragu, pomislio je Trez, nadao se da će uspjeti zadovoljiti takav apetit.

Pedeset četvrto poglavlje

Novi je snijeg počeo padati u šest, kao da je čekao da se sunce spusti iza horizonta prije nego će se pojaviti, a u ponoć oluja nije pokazivala znakove popuštanja.

Dok je Xcor zurio kroz prozor svoje spavaće sobe, pogledom je pratio krupne pahuljice, zahvaljujući uličnim svjetlima koja su osvjetljivala slijepu ulicu ispred kuće. »Ideš?«

Na zvuk Throeovog glasa, Xcor se osvrnuo preko ramena. Njegov je ratnik stajao na pragu, odjeven u pravo pravcato odijelo.

Njegova će ga Odabranica čekati, pomislio je Xcor. Na tom lošem vremenu.

Pod uvjetom da se pojavi.

No, nije mogao propustiti krunidbu.

»Da«, rekao je grubo, ustajući sa stolice koju je primaknuo prozoru.

Dohvativši pojas s koricama, namjestio ga je na ramena i struk i gurnuo u njega razne pištolje i noževe. A kad je krenuo po kosu, Throe je odmahnuo glavom.

»Mislim da bi to trebao ostaviti ovdje, zar ne?«

»Ide sa mnom.«

Kad ju je Xcor namjestio na leđa, prekrio ju je kožnim kaputom. »Hajdemo.«

Prošavši pored Throea, namjerno ga nije pogledao u oči. Znao je što će u njima naći ako to učini, a takvo ga propitkivanje nije zanimalo.

Pridruživši se Kopiladi na donjem katu, tiho je čekao dok nisu izašli van u pro hladnu večer i dematerijalizirali se iz dvorišta...

... na imanje Ichana, sina Enochovog, u njegovu modernu kuću.

Kroz prštavi snijeg primijetio je da su ostali već stigli. Formalno odjeveni članovi Vijeća vrzmali su se po unutrašnjim prostorijama i prolazili pored osvijetljenih prozora.

Proslava je bila zajamčena, bio je to zaista trijumf — ili je barem trebao biti. No, sve na što je mogao misliti bila je ženka koja se nalazila vani na livadi, za koju se nadao da se sklonila od zime, i da ga čeka. Kad je pogledao prema nebu, snijeg mu je upao u oči pa je zatrepao.

Koliko će dugo tamo čekati...

»Ovuda«, rekao je Throe pokazujući prema prednjem ulazu, suptilnom poput reklamnog panoa pored autoceste. »Kao da bi mogli promašiti.«

Toliko reflektora, svi upereni prema šarenim staklima oko crvenih vrata koja su na sebi imala nekakav simbol nalik suncu.

»Kako napadno«, promrmljao je Throe kad su krenuli preko snijega. »Nažalost, unutra je još gore.«

Xcor, s druge strane, nije imao nikakvo mišljenje o uređenju. Niti ga je impresioniralo uniformirano osoblje koje ih je uvelo unutra, posluživalo male komadiće hrane na srebrnim pladnjevima i uzimalo narudžbe za piće.

Ne, on je bio na nekom drugom polju, ispod stabla javora i čekao je ženu da stigne, kako bi joj mogao dati svoj kaput da je zaštiti od pahulja. Nije bio tu...

»Smijem li uzeti vaš kaput?« upitao je slugan pored lakta.

Kad je ovaj pogledao u njega, batler se odmaknuo korak unatrag. »Ne.«

»Kako želite, gospodine.« Slugin je naklon bio tako nizak da je umalo dotaknuo ulašteni pod. »Jasno...«

U tom trenutku prišao im je Ichan, skockan kao frontmen kakvog benda. Zbilja, na sebi je imao satensku jaknu od smokinga, crvenu kao krv, kao i par mokasinki s vlastitim inicijalima izvezenim zlatnom niti. Pravi dendi, barem po njegovom mišljenju.

»Dobrodošli, dobrodošli. Popijte piće — Claus, hoćeš li ih poslužiti?«

Xcor je pustio Kopilad da odgovori umjesto njega, odlučivši otići do druge prostorije.

I zaista, aristokrati su utihnuli dok je prolazio pored njih, razrogačivši oči od straha i poštovanja, zbog čega je i ponio oružje. Želio je da njegov lik bude snažan podsjetnik na to tko je zapravo na vlasti.

Nastavljajući dalje, ležerno je primijetio da je Throe imao pravo po pitanju uređenja. Moderne »umjetnine« zakrčile su prostor, ispunile sve kutove i zidove, natrpane po stolicama, stolovima i sofama koje su bile tako pogrbljene da ste se morali zapitati gdje bi to gost točno morao sjesti. A i boje su bile posvuda, jedino što se ponavljalo bile su svijetle, neusklađene nijanse koje su oštećivale mrežnicu oka...

Koliko će dugo čekati? Je li ponijela kaput?

Naravno da jest.

Što ako je netko upita kamo ide? Što ako su je ulovili kad se vraćala natrag doma?

»Xcor?« Throe je tiho upitao.

»Da.«

»Vrijeme je.« Throe je kimnuo prema knjižnici koja se cijela sastojala od polica i knjiga, namještaja nasreću nije bilo.

Ili barem većine namještaja. U sredini tog prostora nalazila se velika stolica nalik tronu, kao i stol s velikim komadom pergamenta, vosak za pečat i mnogo, mnogo vrpca.

Ah, da. Mjesto Ichanovog dragocjenog malog uspona.

Koji neće potrajati.

Xcor se primaknuo i zaustavio kod ulaznih vrata, gledajući svakog člana glimere ravno u oči, budući da su morali proći pored njega. Kad više nitko nije ostao, okrenuo se prema okupljenima. Kopilad je stajala oko njega tako da su tijelima prepriječili izlaz iz knjižnice...

Otraga, glavna su se vrata otvorila posljednji put, a nalet hladnog, suhog zraka uletio je unutra poput zalutalog gosta. Osvrnuvši se preko ramena, namrštitio se.

Upravo tako, zalutali gost, Rehvenge, titularni vođ Vijeća, ušetao je kao da je kod kuće. Njegov do poda dugačak krzneni kaput vijorio je za njim, a pomagao se crvenim štapom koji nije bio kišobran.

Smiješio se, a u njegovim grimiznim očima vidjela se upozoravajuća proračunatost.

»Kasnim li?« povikao je. Kad je prišao Xcoru, pogledao ga je ravno u oči. »Ne bih htio ovo propustiti.«

Tko je, dovraga, njega pozvao, pitao se Xcor. Mužjak je čvrsto stajao uz Kralja, krtica koja se među njima ponašala poput jaguara.

Unutra u knjižnici, Ichan se napola okrenuo, zamahnuvši cigaretom u starinskom cigaršpicu od ebanovine — samo kako bi se skamenio kad je shvatio tko je došao.

Rehvenge je podignuo štap umjesto pozdrava. »Iznenadenje«, rekao je muškarac uletjevši među gomilu. »Oh, zar me niste očekivali? Bio sam na popisu uzvanika.«

Kad je Throe zakoračio prema njemu, Xcor ga je zgrabio i povukao natrag na njegovo mjesto, uza se. »Ne. Možda nije sam.«

Odjednom, ruke svih njegovih vojnika nestale su negdje u odjeći koju su nosili. Kao i njegove.

Pa ipak, Bratstvo se nije pojavilo.

Dakle, radi se o poruci, pomislio je Xcor.

Ichan je Xcoru dobio pogled kao da očekuje da se on pobrine za uljeza, no budući da se nijedan od ratnika nije ni pomaknuo, plemić se nakašljao i prišao Rehvengeu.

»Trenutak, ako može«, rekao je Ichan. »Nasamo.«

Rehvenge se osmjehnuo kao da je idiotu već zabio očnjake u grlo. »Ne, nasamo ne može. Ne u ovom slučaju.«

»Ovdje nisi dobrodošao.«

»Želiš me pokušati otjerati?« Rehvenge se premještao s boka na bok, naginjući se prema naprijed. »Želiš pokušati i vidjeti kako će to proći? Ili bi možda zamolio one tamo mrcine da se za to pobrinu?«

Ichan je zinuo poput ribice, a njegove je razmetljivosti nestalo.

»Nisam ni mislio.«

Kad je Rehvenge posegnuo rukom u kaput, Ichan je uznemireno jauknuo, a svi su se plemići u sobi razbježali poput stoke koja ide na klanje.

Xcor je još jednom pogledao preko ramena. Vrata su ostala otvorena, osoblje se previše uzrujalo kako bi ih se sjetili zatvoriti — a možda su jednostavno utekli.

Rehvenge je namjerno ostavio rastvorena vrata, zar ne? Mužjak je već planirao bijeg odatle.

»Donosim vam pozdrave od Wratha, sina Wrathovog«, rekao je mužjak, i dalje s onim kiselim osmijehom na licu. »A imam i dokument koji bih želio podijeliti sa svima vama.«

Kad je izvukao kartonsku tubu ispod ruke i skinuo poklopac, plemići su redom zinuli — kao da su očekivali da će eksplodirati bomba.

A možda je unutra zbilja i bilo nešto nalik tome.

Rehvenge je odmotao pergament s čijeg su kraja visjele crvene i crne vrpce. Umjesto da pročita ono što je na njemu bilo napisano, samo ga je okrenuo prema njima.

»Mislim da bi tebi trebala pripasti čast«, rekao je Ichanu.

»Što god da ste...« Riječi su presušile kad se mužjak približio onome što je stajalo ispred njega. Trenutak poslije, viknuo je: »Tyhm. *Tyhm!*«

»Da, mislim da vam je jasno da je sve lijepo legalno. Wrath nije združen s njom. Razveo se od nje prije otprilike tri tjedna. Ja nisam odvjetnik, ali sam prilično siguran da ne možete temeljiti izglasano nepovjerenje na nečemu što ne postoji.«

Visok, mršav odvjetnik doteturao je do njih i nagnuo se, kao da će mu bolji pogled olakšati razumijevanje onog što je tamo pisalo.

I doista, publika nije mogla dobiti bolji prijevod od izraza na njegovu licu. Nevjerica se pretvorila u neku vrstu užasa, kao da je eksploziv uistinu detoniran točno ispred njih.

»Ovo je krivotvorina!« izjavio je Ichan.

»Ima valjane svjedoke, a ja sam jedan od njih. Možda bi želio da Wrath i Bratstvo dođu ovamo i potvrde da je pravovaljano? Ne? O, ne brini. Ne očekujemo nikakav odgovor od vas.«

»Idemo smjesta«, šapnuo je Xcor.

Na Wrathovom mjestu, idući potez bio bi taj da napadne kuću — a unutra nije bilo dobrog zaklona; sva ta užasna umjetnost i veliki, otvoreni prostori nisu nudili mnogo zaštite.

Dok su se glasovi plemića miješali i postajali sve glasniji, on i njegovi vojnici dematerijalizirali su se na prednju tratinu. Pripremajući se za napad, izvadili su pištolje.

No, nikog nije bilo.

Nikakvog Bratstva. Nikakva napada... Ničeg.

Tišina je bila zaglušujuća.

Pedeset peto poglavlje

Kao i sa svim velikim promjenama u životu, sunce i mjesec nisu obraćali pažnju na dramu koja se odvijala na planetu, na njihov raspored nisu utjecale sudbinske promjene ispod njih.

Već je odavno prošla ponoć kad se Wrath probudio pored svoje šelan u njihovom zajedničkom krevetu, s rukom oko njezinog struka, dlanom na njezinim grudima. Na trenutak se zapitao je li se išta od svega onog uopće dogodilo — razdoblje potrebe, ona sranja s Vijećem, reakcija.

Možda je sve to bila neka sjebana noćna mora.

Privivši se uz nju, suzdržavao se od uzbuđenja. Prepustit će pozive na seks svojoj leelan, barem dok ne utvrde je li trudna. A ako jest... Pa, nije bio baš siguran što će učiniti...

Jebote, zar je zbilja tako razmišljao?

»Budan si«, rekla je Beth.

»Kako si znala?« promrmljao joj je u kosu.

Okrenula se u njegovom naručju. »Jednostavno znam.«

Jako dugo su ležali tako i, dovraga, zbilja je poželio da je može vidjeti. Umjesto toga, zadovoljio se time da prstima prelazi preko njezinog lica.

»Kako se osjećaš?« upitao je.

»Pobjednički«, mogao je čuti osmijeh na njezinom licu. »Bože, stvarno volim Rehvengea. Zbilja je otišao do Vijeća.«

Budući da ništa nije rekao, uzdahnula je. »Ovo je dobra stvar, Wrath. Kunem ti se.«

»Da, jest.« Poljubio ju je u usta, a zatim se odmaknuo. »Umirem od gladi. Želiš jesti?«

»Zapravo, ne. Nisam gladna, ali uskoro je vrijeme za Prvi obrok. Osim ako ga nismo prespavali?«

»Mislim da je vrijeme prošlo. Vi to zovete „doručak“, zar ne?« Ustao je iz kreveta i otišao pustiti Georgea iz kupaonice. »Sumnjam da su ostali ustali. Zabava je potrajala do pet popodne.«

Kad je odškrinuo vrata, zlatni ga je retriever pozdravio, zveckajući ogrlicom i udarajući repom o dovratak, Wrathovu nogu, zid pored kojeg je kružio, kružio, kružio, sve dok nije počeo kihati od radosti.

»Wrath?«

»Hej, stari«, rekao je kad je kleknuo. »Što ima, veliki dečko?«

»Wrath.«

»Da?«

»Idemo na posao nakon što pojedеш.«

»Želiš me vratiti natrag u sedlo?« Gladio je tu glatku glavu dok je pas opet kihao.

»Da. Želim.«

Protrljao je lice. »Tuš. Hrana. A onda ćemo razgovarati.«

»Raditi, misliš.«

Dobra vijest, barem je tako pretpostavljao, bila je ta da u kupaonici nitko od njega neće ništa tražiti. A kad je ušao pod tuš, prije nego se zagrijao, više nije znao čemu tolika žurba. Ta njegova ženska forsirat će ga sve dok se ne vrati natrag na prijestolje, na posao.

Isprva nije bio siguran što čuje. Zatim, kroz buku koju je stvarao tuš, prepoznao je zvuk povraćanja.

Iskočio je iz mramorne kade tako brzo da se umalo prosuo po skliskom podu. »Beth! Beth!«

»Dobro sam«, rekla je odnekud iza ugla.

Pohrlivši do odvojene male prostorije u kojoj se nalazio zahod, izbacio je dlanove ispred sebe i počeo pipati, zatekavši svoju družicu na koljenima ispred školjke. Jednom je rukom pridržavala kosu, a drugom se naslonila na školjku.

»Pozvat ću doktoricu Jane.«

»Ne, nemoj...«

Prekinuo ju je val naprezanja, a dok je stajao nad njom, poželio je da je on taj koji mora proći kroz sve to teško disanje i napor.

»Jebeš to«, promrsio je i odjurio prema kućnom telefonu...

No, telefon je zazvonio prije nego ga je uspio podignuti kako bi nazvao kliniku. Sranje, Možda je i V-jeva žena počela čitati misli.

»Jane?«

»Ah, ne, gospodaru, Fritz je.«

»Oh, čuj... Možeš li mi pozvati...«

»Wrath, prestani. Dobro sam«, rekla je Beth točno iza njega. Okrenuo se. Miris njegove žene definitivno nije upućivao na hitan zdravstveni problem, a ton njezinoga glasa bio je uzrujan, ne i uspaničen.

»Ah...«

»Koga da vam pozovem?« upitao je batler s druge strane linije.

Beth se opet ubacila. »Wrath, ozbiljno. Nemoj uznemiravati ženu, okej? Ništa se ne događa.«

»Onda zašto povraćaš?«

»Molim?« rekao je Fritz. »Gospodaru?«

»Ne mislim na tebe«, promrsio je Wrath. »Ili će ona doći ovamo ili...«

»Dobro, dobro, otići ću do klinike«, promrmljala je Beth. »Samo da se odjenem.«

»Idem s tobom.«

»Imala sam osjećaj da hoćeš.«

Izdahnuvši uz psovku, pitao se kako će dovruga to preživjeti. Ili je trudna, a u tom slučaju će biti nasmrt preplašen bogzna koliko dugo. Osamnaest mjeseci? Ili nije trudna, a u tom slučaju će joj morati pomoći prebroditi razočaranje.

Ili... Kvrugu, mogla bi izgubiti mlado.

To je bila treća mogućnost. Oh, Bože, sad se njemu vraćalo.

»Hvala, Fritz«, rekao je. »Doći ću dolje...«

»Gospodaru, samo sam htio da znate da će večeras biti neki radnici u kući.«

»Radnici?«

»Zbog sobe s bilijarom. Šteta je bila... prilično velika. Pod treba u potpunosti zamijeniti, no dobra vijest je da su radnici koji su ga originalno postavili bili slobodni. Unajmio sam ih da dođu i uskladio sve s Tohrom. On je trebao s vama popričati o tome?«

»Puno se toga događalo.«

»Ne brinite, gospodaru. Poduzeli smo dobre sigurnosne mjere. Vishous je provjerio radnike, a Braća će biti tu, i sve nadzirati. Bojim se da druge opcije nije bilo, pod pretpostavkom da želimo opet koristiti taj prostor.«

»U redu je. Bez brige.«

»Hvala vam, gospodaru.«

Kad je Wrath poklopio, ponovno se usredotočio na svoju ženku. Odmarširavši do ormara, izvukao je kožne hlače i potkošulju.

»Idemo«, obznanio je kad je Georgeu namjestio povodac.

»Wrath, bit ću ja okej...« Nastala je pauza. »Šranje.«

Njezini su koraci projurili pored njega, krećući se natrag prema zahodu.

Smiren, Wrath se vratio do telefona i zatražio od batlera da ga spoji s doktoricom Jane.

Beth je bilo malo teško raspravljati o doktoričinom posjetu kad nije mogla izvući glavu iz školjke. Svaki put kad bi pomislila da je mučnina prošla, ustala bi, vratila se u sobu i dvije minute poslije opet bi klečala na mramornom podu, povraćajući u prazno.

»Ne trebam leći«, gundala je zureći u strop iznad njihovog kreveta.

Budući da Wrath nije ništa odgovorio, okrenula je glavu na jastuku i uputila pogled prema njemu. Sjedio je na dnu madraca, izbačenih ramena, stisnute vilice, golemog tijela ukočenog poput stijene.

»Dobro sam«, inzistirala je.

»A-ha.«

»Bit će to nekoliko zaista dugih mjeseci ako se budemo brinuli oko svake sitnice.«

»Upravo si pokušala povratiti vlastitu jetru.«

»Nisam.«

»Onda si radila na gušterači?«

Prekrižila je ruke preko prsa.

»Osjećam da me promatraš«, rekao je Wrath.

»Da, promatram te. Ovo je smiješno.«

Kucanje na vratima bilo je tiho. Kao i glas. »Zdravo?«

»Uđi«, rekao je Wrath kad je ustao. Odmah ispruživši ruku, pričekao je da doktorica Jane uđe.

»Hej, vas dvoje«, rekla je žena kad je ušla... I usporila korak kako bi se osvrnula po apartmanu. »Dragi Bože, vidi ti to mjesto.«

»Malo previše, jel'da?« rekla je Beth.

»Jesu li pravi?« Jane je ostajala bez daha primajući Wrathov dlan. »Mislim... rubini i smaragdi. Na zidovima?«

»Da, pravi su«, Wrath je slegnuo ramenima kao da nisu bogznašto. »Dio su blaga iz Starog kraja. Darius ih je tu stavio.«

»Zbilja otmjene zidne tapete«, doktorica Jane koncentrirala se na Beth i nasmijala kad joj je prišla, sva poslovna. »Dakle, čujem da ti je bilo mučno.«

»Dobro sam.«

»Ne, nisi«, ubacio se Wrath.

»Da. Jesam.«

Doktorica Jane spustila je svoju staromodnu torbu na stolić poredi kreveta i nakašljala se. »Pa, možda da svejedno pogledamo kako si. Možeš li mi reći što se dogodilo?«

Beth je slegnula ramenima. »Povratila sam...«

»Otprilike dvadeset puta«, Wrath joj je upao u riječ.

»Nije bilo dvadeset puta!«

»Dobro, trideset...«

Doktorica Jane podignula je oba dlana gledajući tamo-amo. »Mmm, znaš što bih ja voljela, ako se ti slažeš, Wrath? Što kažeš na to da tvoja družica i ja popričamo jedan na jedan... Ne da te izbacujem. Samo mislim da će sve ići malo lakše ako ona i ja budemo imale sekundu nasamo?«

Wrath je ukopao ruke u bokove. »Povratila je. Barem deset puta. Ako ona to želi uljepšati, u redu. Ali to su činjenice.«

»U redu, hvala na tome. Zbilja cijenim.« Doktorica se nasmijala. »Hej, znaš što bi mi pomoglo? Kad bi otišao dolje i donio joj đumbirovo pivo i slane krekerne iz kuhinje.«

Wrath ju je poprijeko pogledao. »Daješ mi zadatak kako bi me se riješila.«

»Kao združeni mužjak, znam da se želiš pobrinuti za nju. A ja mislim da će se, ako joj je već mučno, bolje osjećati s hranom u trbuhu.«

»Mogu javiti Fritzu, to ti je jasno.«

»Da, znam. Ili možeš to sam odraditi i pobrinuti se za nju.«

Wrath je stajao na mjestu, mrštio se i stiskao zube. »Znaš što, Jane, provodiš previše vremena s Rhageom.«

»Zato što manipuliram tobom?« Doktoričin se osmijeh dodatno raširi. »Možda. Ali ako odmah odeš, vratit ćeš se daaaaleko prije nego što završim.«

Wrath je i dalje mrmljao nešto sebi u bradu kad je zazviždao kako bi pozvao Georgea i uhvatio retrieverov povodac. »Neću dugo.«

Upozorenje, više nego išta drugo.

Svejedno je otišao.

Doktorica Jane je pričekala da se vrata zatvore prije nego je vratila svoj staloženi pogled na Beth. »Dakle. Da pogodim, misliš da si trudna.«

Beth je osjetila kako je razjapila vilicu. »Pa, ja...«

Nježnijim tonom, doktorica je rekla: »Nećeš se ureći. Ništa se neće promijeniti ako to kažeš naglas, kunem ti se. Samo želim znati o čemu razmišljaš.«

Beth je položila dlanove na zaobljeni trbuh. »Ne znam, osjećam se nekako budalasto. Ali nikad nisam osjećala ovakvu mučninu. Kao da... Kao da zapravo nije u trbuhu. Kao da mi je cijelom tijelu nelagodno. A Layla je povraćala čim se pobačaj zaustavio.«

Doktorica Jane je kimnula glavom. »Da. Ali prije nego odemo predaleko uspoređujući vas dvije, željela bih te podsjetiti da je svaka trudnoća drukčija. Čak i kad se radi o istoj ženi. No, upravo si prošla razdoblje potrebe, pa možda i jesi trudna. Ipak, vjerojatno je još prerano za reći.«

»I ja sam to pomislila. Pa ipak... Ne znam, nekako mislim da bi to mogao biti znak. Kvrugu, a možda to ne znači ništa.«

»Pa, ovako ću ti reći. Činjenica da u sebi imaš i nešto ljudsko stvara dodatne komplikacije zbog kojih će dijagnoza i tretman biti teži. Upravo zato sam htjela iskreno porazgovarati s tobom. Mislim da bi bila dobra ideja i za tebe i za mene da znamo kako i koga želiš da te vodi kroz trudnoću, ako si zbilja trudna. Meni bi bilo i više nego drago da to budem ja, ali to nije moja specijalnost. Sad, Layla je išla Haversu...-

»Ja ne mogu tamo. Wrath će htjeti biti sa mnom tijekom pregleda, a nitko neće povjerovati da više nismo zajedno ako se pojavi sa mnom, trudnom, u toj klinici. Hoću reći, posljednje što nam treba jest da nas prozivaju zbog prijevera.«

»Slažem se. Zato imam ideju.«

»Kakvu?«

»Postoji jedan izvrstan ginekolog u Caldwellu... Žena je. U bolnici su svi o njoj pričali. Ima nos za posebne slučajeve i potrebe. Mislim da bismo trebali reći Mannyju da je kontaktira, da vidi hoće li te uzeti kao pacijenticu privatno. Sa mnom i Ehlenom s vampirske strane i njom s ljudske? Sa svom tom opremom? Bila bih i više nego zadovoljna oko svega ovog.«

Beth je kimnula glavom. »Da, to je dobra ideja.«

»Odlično. Pobrinut ću se za to. U međuvremenu, sad ću te pregledati i dati ti nešto protiv mučnine...«

»Iskreno, sad mi je dobro. Izgleda da se to događa samo kad ustanem.«

»U redu, ali daj da ti barem izmjerim krvni tlak, okej?«

»Samo daj.«

Kad je Beth ispružila ruku, doživjela je trenutak potpune zapanjenosti i nevjerice. Je li zbilja moguće da je sav taj seks upalio? Odnosno, da je njegova prava biološka funkcija upalila?

Doktorica Jane navukla joj je na ruku aparat za mjerenje tlaka, koji je tiho puckao dok ga je pumpala. Pritisak na bicepsu podsjetio ju je na sve nove stvari koje će morati proći ako je zaista napumpana. Krvne pretrage. Ultrazvuk. Pregledi. Kao netko tko je čitav život bio zdrav, nije bila baš sigurna kako će to podnijeti.

No, više nije bilo povratka.

Čulo se dugo piskutanje dok je doktorica Jane promatrala maleni ekran s brojkama i osluškivala kroz stetoskop. »Savršeno. Da ti još izmjerim puls.« Nakon što je koji trenutak držala jagodicu prsta na Kethinom zapešću, kimnula je glavom. »Da. Dobro.«

Doktorica se naslonila na naslon stolice i zagledala u nju.

»Gledaš me kao prava doktorica«, rekla je Beth iznenada uplašena.

»Oprosti, refleksno.« Doktorica Jane vratila je stvari u torbu. »Ovako ćemo. Mogu postati agresivna i navaliti na tebe, ali krvni tlak i puls su odlični, boja u redu, a trenutno i ne povraćaš. Voljela bih malo pričekati i vidjeti što će biti, osim ako ne krvariš dolje.«

»Ne. Nimalo.«

»Super. Ako pristaješ na to da me zoveš čim se nešto promijeni? Motrim te sa strane.«

»Dogovoreno...«

Wrath je uletio kroz vrata, s Fritzom za petama.

»O, moj Bože«, rekla je Beth kad su joj uručili hrpu... mmm, hrpu... koju su dovukli. »Je li to zbilja *bačva* đumbirovog piva?«

»Dvije«, obznanio je njezin muž. »A rezervnu smo ostavili u hodniku.«

Doktorica Jane se nasmijala, ustajući. »Tvoja je žena sada odlično. No, obećala je da će me nazvati. A čini mi se da, ako ona to ne učini, ti hoćeš.«

Wrath je kimnuo. »Možeš se kladiti u to.«

Beth je zakolotala očima, no duboko unutra nije joj smetalo što je tako uporan. Njezin će se muž izvrsno pobrinuti za nju — nosila ona njegovo dijete ili ne.

I to je bila ljubav.

Pedeset šesto poglavlje

Nakon što je Wrath ispratio doktoricu Jane, vratio se ravno natrag u krevet. Kad je sjeo, Beth ga je uzela za ruku i stisnula je.

»Bit ću ja u redu«, rekla je.

Bože, tome se i nadao. »Zijevaš?«

»Da. Odjednom sam iscrpljena.«

»Da ti dodam đumbirovo...«

»Ne. Ne, hvala... Samo bih se htjela odmoriti minutu, dvije. A onda ću razmisliti o tome da nešto stavim u sebe.«

»I dalje ti je mučno?«

»Ne. Ali ne bih htjela ni da mi bude.« Palcem ga je mazila uz i niz dlan. »Možemo mi to, Wrath. Sve to.«

Budući da nije htio pokazati koliko je paranoičan, samo je kimnuo. »Da. Bit će u redu.«

Samo što u sebi to nije osjećao. Uopće.

»Trebao bi otići dolje i raditi«, promrmljala je kao da već lagano tone u san. »Saxton je ostao tu. Mogao bi ti pomoći provjeriti e-mailove i ostalo.«

Kao da mu glimera ima nešto za reći večeras?

Kad je otišao dolje do Fritza po hranu, naletio je na Rehvengea, koji je bio i više nego sretan što ga može izvijestiti o Ichanovoj izjalovljenoj krunidbenoj svečanosti. Toliko o karakteru — Rehv je praktički letio od osjećaja pobjede. Aristokratima su lijepo pokazali, prerezali su popola granu na kojoj su sjedili.

Međutim, nisu smjeli biti naivni i pretpostavljati da se neće ponovno okomiti na njega.

Jednostavno će pronaći drugi način da to učine.

Zahvaljujući Xcoru.

Čovječe, kad bi se samo mogao dočepati tog kućkinog sina...

»Ne mogu ovako zaspati«, rekla je Beth. »Dok se ti tu motaš.«

»Želim ostati.«

»Ovdje ništa više ne možeš učiniti. Sad smo na povuci-potegni dok ne saznamo na čemu smo.«

»Tko će te nahraniti kad budeš spremna?«

Ton njezinog glasa postao je nježan. »Prilično mi je dobro išlo i prije nego si se ti pojavio.«

E pa... Sranje.

Naposljetku je zaključio da je njoj odmor potrebniji više nego njemu dadiljanje odrasle ženke. Nakon što joj je u usne utisnuo poljubac-dva, pustio je da ga George odvede iz sobe i povede niz stepenice. Kad je izbio na stubište drugog kata, nećkao se. Posljednje mjesto na kojem je želio biti bio je taj ured...

Zvuk udaranja čekića na donjem katu privukao mu je pažnju. Koji...?

»Stepenice«, rekao je psu.

Dok ga je George vodio prema prvom katu, zvukovi su postajali sve glasniji, premda su i dalje bili prigušeni — a nanjušio je miris betonske prašine u zraku. I još nešto...

»Hej«, rekao je Rhage. »Što se radi?«

Wrath je ispružio dlan i pustio Brata da svojim pljesne o njega. »*Nada*. Kako ide unutra?«

»Skidaju pod. Stavili smo čvrstu plastičnu ceradu na vrata da blokiramo prašinu — Fritz se nadao da ćemo ostaviti vrata otvorenima, kako bi mogao sve počistiti svakog jutra kad oni odu. To smo spriječili.«

»Pametno.«

S druge strane cerade, muški su glasovi nadjačavali zvuk udaranja čekića o kamen, brbljanje je bilo ležerno i očigledno rezultat iskrenog prijateljstva. »Koliko je radnika?«

»Sedam. Želimo da to odrade što je prije moguće jer smo svi malo napeti — John je tu sa mnom.«

»Hej, JM«, rekao je Wrath, kimajući glavom u smjeru mužjakovog mirisa.

»I on kaže hej, i želi znati kako je Beth.«

»Dobro je. Zbilja dobro, hvala na svemu, stari.«

»Kaže, da, bilo mu je zadovoljstvo.«

Dobar dečko. Postaje pravi mužjak, pomislio je Wrath.

»Pa, rado bih ušao unutra i upoznao ih«, izlanuo je bez nekog posebnog razloga.

Nastao je dug period tišine tijekom koje bi se mogao okladiti da su se Rhage i John zagledali jedan u drugog i gestikulirali negativno.

»Dobro, drago mi je da se slažete«, promrmljao je Wrath dajući znak Georgeu.

Pas se zaustavio i tako mu dao do znanja da su došli do barijere pa je Wrath ispružio ruku i dlanom opipao ceradu koja je bila čvrsta i debela. Pustivši povodac iz ruke, objema ju je rukama maknuo sa strane, ne želeći je otkinuti odozgo s mjesta za koje su je pričvrstili.

Glasovi su istog trena utihnuli.

Osim jednog koji je uzdahnuo: »Sveca mu...«

Odjednom se začulo i lupanje, kao da su alati popadali na pod, potom i neko komešanje.

Kao da se sedam prilično krupnih muškaraca spustilo na koljena. Na trenutak su Wrathu oči zasuzile iza poveza. »Večer«, rekao je nastojeći zvučati ležerno. »Kako ide posao?«

Nije bilo odgovora. Mogao je nanjušiti miris zapanjenosti i nevjerice, nalik pirjanom luku, ne sasvim neugodan.

»Gospodaru«, čuo se tihi pozdrav. »Velika je čast biti u vašoj prisutnosti.«

Otvorio je usta kako bi ga razuvjerio... No, kad je udahnuo, shvatio je da je njegova tvrdnja zapravo istinita. Za svakog od njih ponaosob. Uistinu su bili zadivljeni i zatečeni.

Hrapavim je glasom rekao: »Dobrodošli u moj dom.«

Kad se John sagnuo ispod cerade i stao iza Wratha, jedina misao u njegovoj glavi bila je — bilo je i vrijeme.

Sedam je radnika klečalo na jednom koljenu, pognutih glava, pogledavajući gore-dolje kao da je Wrath sunce i ne mogu predugo u njega gledati.

A onda je Kralj progovorio, četiri jednostavne riječi koje su izašle iz njegovih usta i koje su sve promijenile; radnici su ga promatrali... Sa stanovitom ljubavlju.

Wrath se pretvarao kao da gleda oko sebe. »Onda, što mislite kako će ovo ispasti?«

Muškarci su pogledavali naprijed-natrag, a onda je predradnik, tip koji je jednog po jednog predstavio radnike dok su ih pretraživali prije ulaska u kuću, progovorio. »Skinut ćemo pod. I postaviti novi.«

Još malo pogledavanja, dok je Wrath samo mahao povezom desno-lijevo kao da upija pogled.

»Jeste li...« Predradnik se nakašljao kao da trpi nekakav bol. »Biste li htjeli drugu ekipu?«

»Što?«

»Jesmo li na neki način razočarali našeg gospodara kad ste došli ovamo?«

»Bože, ne. Samo sam bio znatiželjan. To je sve. Ne znam ništa o građevinskim radovima.«

Predradnik je pogledao u svakog od svojih radnika. »Pa, to je zato što to nije dostojno, gospodaru.«

Wrath se grubo i glasno nasmijao. »Vraga nije. To je pošten posao. U tome nema srama. Onda, kako se zovete?«

Predradnik je raskolačio oči kao da je to bilo posljednje što je očekivao. Potom je ustao s poda i navukao svoj pojas s alatom. »Ja sam Elph. Ovo je...« Brzo ih je sve predstavio.

»Svi imate obitelj?« upitao je Wrath.

»Ja imam kćerku i družicu«, rekao je Elph. »A moja prva šelan umrla je pri porodu.«

Wrath je položio ruku na srce kao da ga je nešto duboko dirnulo. »O, jebote. Tako mi je žao.«

Predradnik je trepnuo prema Kralju. »Ja... Hvala vam, gospodaru.«

»Koliko je prošlo otkako si je izgubio?«

»Dvanaest godina«, mužjak se nakašljao. »Dvanaest godina, tri mjeseca, sedamnaest dana.«

»Kako je tvoja kćerka?«

Predradnik je slegnuo ramenima. Potom je odmahnuo glavom. »U redu je...«

Onaj otraga, koji je rekao „sveca mu“ na početku, opet je progovorio. »Paralizirana je. I pravi je anđeo.«

Njegov ga je nadležni odmah prostrijelio pogledom, kao da ne želi da uznemiravaju Wratha. »Dobro je«, ubacio se.

»Paralizirana?« Wrath kao da je probljedio. »Zbog poroda?«

»Ah... da. Ozlijedila se. Porođena je bez stručne pomoći. Osim mene koji nisam bio bogznašto.«

»Gdje je dovraga bio Havers?«

»Nismo mogli doći do klinike.«

Wrath je frknuo. »Lažeš mi.«

Predradnik podigne obrve u šoku. »Nitko nije kriv, moj gospodaru. Osim mene.«

»Mislio sam da si završio građevinu. Ili si ipak studirao medicinu?«

»Nisam.«

»Onda kako si ti kriv?« Wrath je tužno odmahnuo glavom. »Žao mi je. Gle, drago mi je da je tvoja kćerka preživjela.«

»Ona je moj najveći blagoslov, gospodaru.«

»Nema sumnje. I znam da ti tvoja šelan vjerojatno vraški nedostaje.«

»Svake noći. Cijeli dan. Iako me moja druga šelan održava na životu.«

Wrath je kimnuo kao da točno zna što ovaj želi reći. »Jasno mi je. Potpuno mi je jasno. Nešto se slično dogodilo mom bratu, Tohru.«

Nastala je duga stanka. A onda je predradnik polako rekao: »Ne znam što bih više rekao, gospodaru. Osim da ste nas strašno počastili svojom prisutnošću.«

»Ne moraš ništa reći. A i trebao bih vas ostaviti na miru. Oduzimam vam vrijeme.« Wrath je ležerno mahnuo rukom za bodež. »Dokora.«

Kad se plastična cerada vratila natrag na svoje mjesto nakon što je Kralj otišao, radnici su bili bez teksta.

»Je li uvijek takav?« tupo je upitao predradnik.

Rhage je kimnuo. »Zaista je velik mužjak.«

»Nisam mislio da je... takav.«

»Kakav?«

»Tako pristupačan.«

»Na temelju čega?«

»Glasina. Kažu da je hladan. Nedodirljiv. Nezainteresiran za osobe poput nas.« Predradnik se stresao kao da ne može vjerovati da je to rekao naglas. »Hoću reći...«

»Ne, u redu je. Jasno mi je zašto tako misliš.«

»Izgleda poput svog oca«, rekao je stariji radnik otraga. »Pljunuta slika.«

»Poznavao si ga? Mislim, Wrathovog oca?« upitao je Rhage.

Stariji je mužjak kimnuo. »Jednom sam vidio njih dvojicu zajedno. Mlađi je Wrath imao pet godina. Uvijek je stajao pored svog oca kad je Kralj primao običan puk. Jednom sam vodio neku raspravu oko imanjanja, sa svojim gazdom koji je bio u glimeri. Kralj se bolje pobrinuo za mene nego za tog aristokrata, to sigurno.« Prizvuk tuge prekrio je cijelu njegovu auru. »Sjećam se kad su Kralj i Kraljica ubijeni. Bili smo uvjereni da su ubili i njihovog nasljednika, a kad smo saznali da nisu... Wrath je već nestao.«

»Čuo sam da su ga nedavno ranili«, predradnik je rekao Rhageu. »Je li to istina?«

»Ne razgovaramo o tome.«

Predradnik se naklonio. »Naravno. Ispričavam se.«

»Kako rekoh, u redu je, ne brini. Hajde, JM, ostavimo dečke da rade.« Kad je John kimnuo glavom, Rhage je dodao: »Samo nam javite ako vam što treba.«

John je krenuo za Bratom, no onda se zaustavio u prorezu cerade. Radnici su i dalje zurili prema mjestu na kojem je Wrath donedavno stajao i razgovarao s njima, kao da iznova vrte sve u svojim glavama. Kao da su posvjedočili povijesnom događaju.

Izlazeći van, pitao se je li Wrath uopće bio svjestan koji je učinak imao na njih.

Vjerojatno nije.

Pedeset sedmo poglavlje

Dok je Anha sjedila, za svojom komodom, od cijele epizode više nije osjećala ništa osim umora koji ju nikako nije htio napustiti. Sa svakom novom noći, osjećala se sve više kao ona, tijelo se oporavljalo, um opet postajao oštar.

Međutim, sve se promijenilo.

Kao prvo, Bratstvo se uselilo u sobu do njihove. Svih dvanaestorica. I mijenjali su se tako da vrata njezine i Wrathove privatne sobe nikad nisu bila bez stražara.

A onda i hrana. Wrath joj nije dopuštao da jede išta što on ili netko od Braće nisu najprije sami kušali — nakon čega bi prilično dugo čekali.

Potom, briga na licu njezinog helrena, svaki put kad bi ga pogledala a da on toga nije bio svjestan.

Kad je već kod brige, gdje je on?

»Tvoj će se Kralj ubrzo vratiti.«

Uzdahnula je i pogledala preko ramena. Tohrture je sjedio u kutu i »čitao« knjigu soneta. Istini za volju, činilo joj se kao da uopće ne prati simbole. Umjesto toga, njegove su oči bile usmjerene prema zatvorenim prozorima, vratima, njoj, prozorima, vratima, njoj. Povremeno bi prekinuo taj ritam tako što bi popričao s nekim iz Bratstva ili kušao hranu koju su spremali na njezinom ognjištu.

»Kamo je otišao?« ponovno je upitala.

»Uskoro će se vratiti.« Njegov ju je osmijeh trebao utješiti. No sjena u njegovom pogledu definitivno nije.

Anha je zaškiljila. »Ništa mi još nije pojasnio.«

»Sve je u redu.«

»Ne vjerujem ti.«

Brat joj se samo nasmijao u svom stilu, ne dajući joj ništa naslutiti.

Anha je odložila četku i skroz se okrenula. »Znači, misli da su me otrovali. Čemu inače tolika zaštita? Kuhanje. Zabrinutost.«

»Sve je u redu.«

Taman kad je frustrirano podignula ruke, vrata su se otvorila...

Toliko je brzo skočila na noge da se stol za kojim se odijevala zaljuljao, a bočice i zdjelice na njemu popadale. »Najdraža Čuvarđjevol Wrath!«

Podignuvši svoje haljine, bosa je potrčala preko hrastovog poda prema užasu koji se nalazio pred njom. Dok su ga dvojica Braće pridržavala, njezin je ljubljani posvuda krvario, njegova jednostavna košulja umrljana je s prednje strane, s razbijene usnice i pretučenog lica, iz zglobova šake kapalo je na tepih, glava mu je mlohavo visjela kao daje ne može podići.

»Što ste mu to učinili!« vrisnula je kad su se vrata odaja zatvorila i zaključala.

Prije nego se uspjela zaustaviti, počela je mlatiti one koji su ga pridržavali, no njezine šake nisu imale nikakvog učinka na njih dok su ga namještali na krevet.

»Anha... Anha, stani...« Kad su poredili Wratha, podignuo je lijevu ruku. »Anha... stani.«

Htjela ga je uhvatiti za dlan i priviti se uz njega, ali izgledao je kao da ga sve boli. »Tko ti je to učinio?«

»Tražio sam to.«

»Što?«

»Dobro si me čula.«

Kad je ponovno sjela, shvatila je da ga sad želi izudarati.

Wrathov je glas bio tako slabašan da se pitala kako je uopće još pri svijesti, »jedan posao treba obaviti. A to ću učiniti ja sam.« Razgibao je šake i lecnuo se. »Drugi neće biti dostatni.«

Anha je zurila u njega, a onda je učinila isto s okupljenim mužjacima, kao i onima koji su tek pristizali, očigledno nakon što su čuli vrisak.

»Odmah da si sve pojasnio«, viknula je. »Svi vi. Ili napuštam ovu sobu.«

»Anha.« Wrathov je glas bio iskrivljen i teško je udisao. »Budi razumna.«

Ustala je i položila ruke na kukove. »Da spakiram stvari ili će mi netko među vama nešto reći?«

»Anha...«

»Govori ili se pakiram.«

Wrath je izdahnuo, promuklo opsovavši. »Ne moraš se brinuti...«

»Kad se pojaviš u našoj zajedničkoj sobi izgledajući kao da te je udarila kočija, itekako se moram brinuti! Kako se usuđuješ isključiti me iz ovoga!«

Wrath je podignuo ruku kao da želi protrljati lice, a onda je napravio grimasu čim ga je dotaknuo.

»Mislim da ti je nos slomljen«, rekla je ravnim glasom.

»Između ostalog.«

»Zaista.«

Wrath ju je konačno pogledao. »Osvetit ću te. To je sve.«

Anha je čula samu sebe kako teško diše. A onda su joj koljena počela klecati, pa se spustila natrag na krevet. Nije bila, naivna, pa ipak se šokirala kad je čula potvrdu onog u što je sumnjala.

»Dakle, istina je. Namjerno su mi naudili.«

»Da.«

Bistrim pogledom prateći ozljede na svom helrenu, odmahivala je glavom. »Ne, neću to dopustiti. Ako se želiš osvetiti, pusti da to napravi netko od ovih sposobnih mužjaka.«

»Ne.«

Pogledala je prema teškom, izrezbarenom stolu preko puta, onome koji su nedavno tu donijeli, onome za kojim je tako radostan sjedio satima i satima, vladao, razmišljao, planirao. Potom je pogledala u njegovo izobličeno lice.

»Wrath, nisi sposoban za tako opasan zadatak«, rekla je promuklo.

»Bit ću.«

»Ne. Zabranjujem ti.«

Tad je on pogledao u nju. »Nitko ne zapovijeda Kralju.«

»Osim mene«, glatko mu je odvrtila.. »I oboje to znamo.«

Nato se u sobi začuje tiho smijuljenje — iz poštovanja..

»Isto su učinili mom ocu«, Wrath je rekao ravnim glasom. »Samo su ga otrovali toliko da je umro.«

Anha je podignula ruku do grla.. »Ali ne... Umro je prirodnom smrću...«

»Nije. A kao sin, dužnost mi je ispraviti tu nepravdu — kao i ovu tvoju.« Wrath je obrisao dio krvi s usana. »Slušaj me sad, Anha moja, i čuj ovu istinu... Neće me nitko ovime kastrirati, ni ti niti itko. Duša mog oca progoni me, korača hodnicima mog uma, govori mi. A ti ćeš činiti isto ako te naposljetku uspiju poslati u grob. Sudbina mi je da živim s tim prvim. Ali ne očekuj da ću i s ovim drugim jednako postupiti.«

Hitro se nagnula prema njemu. »Ali imaš Bratstvo. Tome oni služe, tako služe. Oni su tvoji privatni čuvari.«

Dok ga je Anha preklinjala, sama veličina, i broj mužjaka oko nje stvarali su pritisak — u najboljem mogućem smislu.

»Zapovjedi im«, molila je. »Pošalji ih u svijet da riješe taj zadatak.«

Njegova krvava, ruka posegne prema njoj. Pomislila je da to čini zato da je uzme za dlan. No, umjesto toga ostala je na njezinoj haljini, ispod pojasa... Na njezinoj maternici.

»Nosiš mlado«, grubo je rekao. »Mogu to namirisati.«

I ona je pomislila na to, iako iz drugih razloga.

Wrathovo jedino funkcionalno oko našlo je put do njezinog. »Stoga ne mogu dopustiti drugima, da odrade moju dužnost. Čak i kad bih te mogao poslušati, svjestan da sam tako slab... Nikad ne bih mogao pogledati u oči svom sinu ili kćeri i znati da mi je manjkalo hrabrosti da se pobrinem za svoju krv.«

»Molim te, Wrath...«

»Kakav bih otac bio?«

»Živ.«

»Ali koliko dugo? Ako ne zaštitim ono što je moje, oduzet će mi to. A ja neću izgubiti svoju obitelj.«

Preplavljena emocijama, Anha je osjetila, kako joj suze klize niz obraze, kako joj njihova putanja pali lice.

Spustivši čelo na krvavi crni dijamant na Kraljevom prstenu, zajecala je.

Jer je u svome srcu znala da ima pravo — i mrzila je svijet u kojem su živjeli... I na koji će, s vremenom, donijeti mlado.

Pedeset osmo poglavlje

U centru, u urbanom srcu Caldwell, Xcor je ulovio brzinu u jednoj uličici. Njegove vojničke čizme gazile su kroz prljavu, slanu bljuzgu, ledeni zrak udarao mu je u lice, a udaljene sirene i povici bili poput naratora cijele bitke.

Ispred njega, koljač kojeg je ganjao bio je gotovo jednako brz kao i on. Međutim, gad nije bio jednako dobro naoružan — naročito nakon što je ispraznio spremnik i potom, poput kakvog bijesnog tinejdžera, bacio pušku na Xcora.

Super potez. A sad odmah odi trčati mamacima.

Jurenje se potom nastavilo.

Xcor je drage volje pustio degrada da se istrči do iznemoglosti. Pod uvjetom da čitav taj sprint nije vodio onoj vrsti komplikacija u kojoj se zatekao koju večer prije.

Nije ga zanimalo ganjati još kojeg čovjeka.

Nakon otprilike četiristo metara, koljač je došao do kraja uličice — gdje je bio prisiljen izvesti kaskaderski potez, bacajući tijelo preko više od pola metra visoke žičane ograde.

S druge strane, Omega mu je podario neku vrstu supermoći nakon inicijacije.

Premda ga ni to neće spasiti.

Xcor je tri puta široko zakoračio i vinuo se u zrak. Cijelom je težinom pojurio uvis i sletio na degradova leđa netom prije nego što je koljač stigao do vrha ograde. Uхватivši ga i jako povukavši, odlijepio je obezdušenog od ograde, okrećući se u zraku tako da su sletjeli na tlo, Xcor s gornje strane.

Njegova je kosa vrištala da je pusti van da se poigra. No, umjesto da ju je pustio, oslobodio je njezinog malenog rođaka s boka.

Mačeta je imala čeličnu dršku s gumenim dijelom, bila mu je kao produžetak ruke dok ju je dizao preko ramena.

U tom je trenutku mogao sve brzo dokrajčiti, ako bi naciljao posred njegovih prsa. No, gdje je tu zabava? Odalamivši ga po licu i stisnuvši, okrenuo mu je glavu u stranu i odrezao mu uho...

Vrisak koji je uslijedio bio je poput glazbe i odzvanjao mu je u ušima.

»Druga strana«, rekao je, na silu mu okrećući glavu. »Da bude u skladu.«

Oštrica mačete po drugi je put zafijukala kroza zrak. Xcorova točnost bila je tolika da nije dotaknuo ništa osim mesnatog dodatka. A bol je bio dovoljan da onesposobi

njegov plijen — dobro, to i činjenica da je koljač sigurno već znao da je ono što će tek doći mnogo gore.

Strah je itekako znao paralizirati.

A obezdušeni će se upravo nasmrt preplašiti.

Nizom brzih udaraca, Xcor ga je mlatio po tijelu, zarivši oštricu duboko u svako rame, kako bi presjekao tetive i onesposobio torzo, a potom je učinio isto sa stražnjim dijelom njegovih koljena.

Sjeo je, promatrajući kako se vrpolti i udisao smrad — kao i cijelu patnju. Činjenica da je on uzrok sveg tog bola hranila je zvijer u njemu; bio je to obrok koji je konzumirala njegova zla strana — koja je time samo osjećala još veću glad.

Bilo je vrijeme da postane još direktniji. Stoga je odlučio odsjeći mu lijevo stopalo, polako.

S pola snage, udario je jednom, dvaput... Tri puta prije nego je oštrica fino prerezala. S desnim je stopalom bilo jednako lako.

Usred tog posla, mislima je odlutao do nečega što ga je natjeralo na još veću izopačenost.

Razmišljao je o Wrathovu posljednjem potezu. Tyhm, odvjetnik, naknadno je procijenio dokument o razvrgavanju združivanja i zaključio da je legalan — no Xcor je znao da je dokument datiran ranije.

Nema šanse da ga Kralj nije potpisao baš onda kad su mu na stol stavili pergament s odlukom Vijeća.

Primičući se dijelu ispod koljena, nastavio je s poslom. Ritam sjeckanja podsjećao ga je na Stari kraj, onda kad je sjekao drvo ne bi li se riješio frustracije.

Pitanje na koje je tražio odgovor bilo je — koliko je bilo istine u tom papiru? Je li se Kralj zaista riješio svoje družice?

To je prava ljubav.

Kad je u glavi čuo glas svoje Odabranice, obuzeo ga je nalet snage — i to u pravi čas jer se taman bacio na degradova bedra. Više nije bilo suzdržavanja. Napregnuo je mišiće, kidao kožu i kosti, crna mu je krv prskala u lice, izbacio je očnjake.

Koljač je grebao po snijegu na pločniku, noktima je grebao asfalt ispod njega dok mu je vrisak nestajao u grlu, dok je šok obuzimao i njegovo disanje i puls, sve dok nije postao praktički beživotan.

Ali neće umrijeti na taj način.

Zaista, postojao je samo jedan način da ga ubije.

Xcor je rasjekao degrada na komade, ostavivši samo glavu pričvršćenu za komad torza. Lokve crne krvi stvarale su se ispod četiri točke na kojima su nekoć bili udovi.

Kad više nije imao što odsjeći, Xcor je čučnuo i malo odahnuo. Više nije bilo zabavno sad kad je koljač bio onesposobljen. I dalje je patio, ali nije bilo tako očito.

Pa ipak, nije htio dovršiti posao. Poput ovisnika koji se još držao šuta koji više nije mogao zadovoljiti njegove potrebe, svejedno ga nije mogao dokrajčiti.

Kad se oglasio njegov telefon, odlučio ga je ignorirati. Nije htio slušati Ichanovo gundanje — taj mu je aristokrat ostavljao poruku za porukom, pokušavajući nadoknaditi gubitak u svojoj gotovo pobjedničkoj utrci za prijestoljem. Potom i poziv od Tyhma.

No, njihov mali čopor doživio je neuspjeh — a Xcor je tek trebao smisliti novi pristup.

Podignuvši mačetu visoko u zrak, zario je izbrušenu čeličnu oštricu ravno u prazna prsa — a odmah potom morao se odmaknuti unatrag kako bi zaštitio oči i lice od blistave zrake svjetlosti i eksplozije vrućine.

Kad ga je udarac oborio s nogu, telefon se ponovno oglasio. »Prokletstvo.« Gurnuvši ruku u unutrašnji džep svog balonera, izvadio je dosadni uređaj. »Što je?«

Nastala je pauza. A onda mu je u uho ušao najslađi glas koji je ikad čuo.

»Čekam te.«

Xcor se zaljuljao iako je praktički već bio ispružen na tlu. Sklopivši oči, izdahnuo je. »Na putu sam.«

»Nisi došao ranije, kad si rekao da ćeš doći.«

Nije istina. Čim se uspio odvojiti od Kopiladi, duhom je otišao do javora — i ondje zatekao Layline otiske stopala u snijegu. Sad mora da se vratila na mjesto na kojem su se susretali.

»Nisam se mogao izvući iz nečega.« Taj jebeni sastanak. Napetost nakon njega. »Ali sad je gotovo. Budi uvjeren.«

Želio je ostati na telefonu s njom, no prekinuo je vezu. Skočivši na noge, spustio je pogled i shvatio da je za dio njegove ljutnje bila kriva i činjenica što je propustio priliku da je vidi...

Iznenada je opsovao. Udovi koje je rasjekao na komade nisu se zapalili.

Ali večeras neće počistiti za sobom. Tko god od ljudi nađe te ostatke, neka slobodno uživa u malo enigme.

Nestajući prema sjeveru, raspršio se u vjetru... I ponovno preuzeo oblik u dnu njihove livade. Odmah ju je vidio, stajala je ispod onog ogromnog stabla, njezina svijetla odjeća blistala je na mjesecini.

Brzo se pokušao dematerijalizirati i prići joj bliže, previše nestrpljiv da bi tu udaljenost prevaljivao pješice. No, um mu je bio previše zbrkan da bi se uspio dovoljno koncentrirati.

Ostalo mu je samo da fizički prevali tu udaljenost pa je počeo hodati, nedugo zatim i trčati... i naposljetku praktički sprintati.

Ona je bila jedini cilj koji mu je u tom trenutku bio bitan, a kad je stigao do nje, nestalo mu je daha. Nestale su i misli.

Ostala je samo ljubav.

Layla je primaknula ruku k nosu.

Kad je Xcor stigao do nje, miris koji se kovitlao oko njega bio je ogavan, tako mučno slatkast da ju je gušio. Odmah je primijetio njezinu reakciju, pa je sakrio krvave ruke iza leđa i odmaknuo se tako da vjetar ne nosi miris prema njoj.

»Oprosti mi«, rekao je hrapavo. »Bio sam na terenu.«

Budući da ništa nije mirisalo na krv njihove vrste, uzdahnula je s olakšanjem. »Naš neprijatelj?«

»Da.«

»Onda je to u redu.«

Kad su mu oči bljesnule, odmahнула je glavom. »Nemam problema s tim da braniš našu vrstu.«

»To je osvježenje.«

Pokušala ga je zamisliti u borbi i zaključila da to nije nimalo teško. S tim njegovim debelim vratom i gigantskim ramenima, uistinu je rođen za nasilje. Pa ipak, čak i uz taj smrad koljača koji je imao na sebi, nije ga se bojala.

»Čekala sam te na snijegu«, šapnula je.

»I bojao sam se da jesi.«

»Gotovo je, znači. Hoću reći, Vijeće zna za Wrathu.«

Zaškiljio je. »Znači, zato si došla ovamo vidjeti me? Da likuješ?«

»Ne, uopće. Samo sam se nadala...«

Budući da nije dovršila rečenicu, prekrižio je ruke, a prsa su mu se doimala većima nego ikad. »Pretoči to u riječi.«

»Znaš točno o čemu govorim.«

»Želim čuti riječi.«

»Ostavi Wrathu na miru.«

Xcor se odmaknuo od nje i počeo koračati naprijed-natrag. »Odgovori mi nešto.«

»Bilo što.«

»To nije siguran odgovor za tebe, Odabranice.« Osvrnuo se, oči su mu svjetlucale u tami. »Zapravo, cijeli ovaj susret nije siguran za tebe.«

»Ti me nećeš ozlijediti.«

»Mnogo vjere polažeš u čudovište.«

»Ti nisi čudovište. Da jesi, ubio bi me one noći u automobilu.«

»Moje je pitanje sljedeće«, okolišao je. »Je li se Wrath zbilja odrekao one svoje ženke? Možeš pokušati lagati, ali ja ću znati istinu.«

Možda i nećeš, pomislila je Layla. Naime, vježbala je odgovor upravo na to pitanje. Satima.

Smireno ga pogledavši u oči, rekla je bez ikakve promjene na sebi: »Da, jest. Na papir je stavljen raniji datum, ali je ipak istinit. Odrekao se svoje jedine ljubavi kako bi zadržao ono što mu želite oduzeti.«

Sati ispred zrcala. Sjedila je u svojoj kupaonici, na maloj, podstavljenoj klupici, osvjetljena svim svjetlima koje je mogla upaliti i ponavljala te riječi iznova i iznova. Sve dok ih nije naučila napamet, sve dok njihovo značenje nije nestalo i dok se nisu pretvorile u obične slogove. Dok nije mogla izreći tu laž bez imalo oklijevanja ili mucanja.

A znala je i da će biti vjerodostojnija ako mu kaže djelomičnu istinu.

»Koja žrtva«, promrmljao je.

Ni on ništa nije odavao.

Nastala je duga, duga tišina — ispunjena kucanjem njezinog srca.

»Prestani s tom grješnom potjerom«, rekla je. »Molim te.«

»A što je s tvojom prijašnjom ponudom? Stoji li i dalje?«

Teško je progutala. Zbog mnogočega, nije mogla zamisliti da vodi ljubav s njim. Bio je neprijatelj jednako kao i Degradacijsko društvo — a postojala je, doduše, u njemu i neka čudovišna strana. Štoviše, nikad nije ni zamišljala da će mijenjati svoje tijelo za nešto.

A nije bila naivna. Da, osjećala je privlačnost prema njemu kad joj je prišao i zatekao je u onom autu. No ovo je više nalikovalo poslovnoj transakciji.

Layla je podignula bradu. »Da. Stoji.«

»A ako pristanem na tvoje uvjete, hoću li morati čekati dok se rodi mlado? Ili te mogu odmah uzeti?«

Na te riječi miris u zraku se promijenio, nešto mračno je poletjelo uvis i nadjačalo smrad od kojeg joj se smučilo.

Ruke je položila na maternicu, iznenada ju je obuzeo užas. Što ako je ugrozila mlado koje je raslo u njoj? Ali druge su Odabranice nastavile imati odnose s prijašnjim Primužjakom, zar ne? Bez nuspojava.

»Možeš me imati kad god poželiš«, rekla je tanašnim glasom.

»Što ako te želim ovdje i sada? Na hladnoći? Na nogama, posve odjevenu?«

Srce joj je lupalo, prsa se stisnula kad je shvatila da je uzbuđen — i toga se prepala. Pa ipak, ostala je mirno stajati, svjesna činjenice da ima nešto što on želi, a dok je tako, Wrath i Beth i mlado koje će možda imati mogli bi biti na sigurnom.

»Napravit ću kako tražiš«, čula je vlastiti glas.

»Sve za tvog Kralja.«

»Da. Za njega.«

Xcor se nasmijao, no bio je to osmijeh bez topline ili humora. »Razmislit ću o tvojim uvjetima. Nađimo se ovdje sutra u ponoć i dat ću ti svoj odgovor.«

»Mislila sam da si me zato noćas zvao ovamo.«

»Predomislio sam se.«

Očekivala je da će se dematerijalizirati. Umjesto toga, okrenuo joj je leđa i krenuo niz isti put kojim je došao, svojim teškim koracima stvarajući udaljenost između njih.

Sklopila je oči...

»Što si mu rekla?« upitao je muški glas iza nje.

Pedeset deveto poglavlje

Srez je zaključio da je bilo dovoljno sranja.

Kad se ponovno dematerijalizirao u velikom Rehvvovom kampu, bio je spreman biti iskren, pokrenuti razgovor, raščistiti situaciju sa svojom Odabranicom. On i Selena dovoljno su dugo kružili jedno oko drugog, a sad kad je imao malo prostora za disanje — ma koliko dugo to trajalo — morao je situaciju s tom ženkom postaviti za prioritet.

Zajedno sa s'Exovim apetitima, jasno.

Jebiga. Očigledno je taj krvnik toliko iskoristio djevojke da navečer nisu mogle ni raditi. Sve tri su mu poslale poruku — dobra vijest je bila ta da barem ništa nisu požalile. Svaka od njih je pitala može li ponovno vidjeti krvnika.

Kako je krenulo, još će one plaćati njemu da se nađu s tim kučkinim sinom.

Kvragu, nisu ni spomenule novac koji im je obećao platiti za taj trud.

Materijaliziravši se na svom uobičajenom mjestu na tratini sa strane, laknulo mu je kad je ugledao svjetlo u njezinoj stražnjoj sobi — i nigdje drugdje. Hvala Bogu. Ušavši u kuću kroz kuhinjski ulaz, nije je zazvao, nije pustio ni zvuka. Umjesto toga, lutao je poput duha kroz praznu kuću, penjući se tako da nijedna od stepenica nije zaškripala.

Na vrhu stubišta krenuo je ulijevo, a kad je došao do djelomično zatvorenih vrata, osjetio je kako su mu se prsa stisnula.

»Selena...?«

Njezin je miris bio u zraku, znao je da je tu.

»Selena?« Još je malo rastvorio vrata, a onda je začuo zvuk vode.

Morao je sagnuti glavu ispod niskog dovratka kako bi ušao, a kad je opet skrenuo lijevo, osjetio je vlažnost u zraku, i toplinu...

Uh... Čovječe.

Zatekao ju je u kadi. Glave naslonjene na ručnik, tijela rastegnutog u dubokom bazenu čiste vode, s rukama koje su se odmarale s obje strane starinske porculanske kade.

»Mogla sam ustati«, rekla je i ne trudeći se otvoriti oči. »Ali željela sam da me vidiš голу.«

Trez se nakašljao kako bi pročistio grlo, kao što biste napravili da vas je netko udario u solarni pleksus. »Aaah... Možemo li razgovarati?«

»Mislim da već jesmo.« Podignula je kapke i pogledala u njega. »Ili ima još?«

To rekavši, premjestila je noge, voda se uskomešala preko njezinog nevjerojatnog tijela, njezine obline se naglasile kao da se kreće... Njezine bradavice je oblizala voda i ostavila ih mokre na zraku.

»Ima još«, protisnuo je prelazeći jezikom preko usana.

»Onda svakako primakni stolicu. Osim ako mi se ne želiš pridružiti.«

Prokletstvo. »Postoji li šansa da ustaneš i izideš odatle? I da se odjeneš?«

»Ako sam to želiš napraviti, onda molim te slijedi svoj poriv.«

Da, jer će zaista biti od veelike pomoći ako dotakne njezino golo tijelo.

Opsovavši sebi u bradu, Trez je prišao bliže i dohvatio stolicu. Na kraju krajeva, bojao se da će se, ako ostane stajati na nogama, spotaknuti i pasti na nju. Doslovno.

Kad je sjeo, položio je ruke na lice i grubo ga protrljao... Sve što je potom mogao bilo je ostati u tom položaju.

Voda je proizvodila zvukove kao da ona ustaje u sjedeći položaj. »Trez? Jesi li u redu?«

»Ne.«

Toliko je puta u životu pao s litice, kad su mu se o glavu obile stvari koje je napravio ili koje je netko drugi napravio njemu. Ali nikad ovako.

»Trez?« Kad joj ponovno nije odgovorio, rekla je: »Plašiš me.«

»Ja...« Jebote, odakle da počne? »Selena, zaista mi je žao.«

»Zašto?« Napetost joj se osjećala u glasu. »Zbog čega se ispričavaš?«

Od srama mu se grlo toliko stisnulo da je jedva uspijevaao uvući zrak u pluća. »Moram biti iskren s tobom. Brutalno iskren.«

»Mislila sam da već jesi.«

Sve što je mogao bilo je odmahnuti glavom. »Gle, znaš da sam imao... dosta posla s ljudima.«

»Nisi to baš tako prije opisao«, primijetila je.

Opet odmahivanje glavom. »Moj posao je... To je klub. Znaš li što je to?«

»Ragbijaški klub? Ili bejzbolski?«

»Noćni klub. Mjesto gdje ljudi piju i... slušaju glazbu.« Isuse Kriste. »I rade još neke stvari.«

»Da?«

Spustio je ruke. Ona je sjela, a njezine su ružičaste bradavice bile točno na površini vode, topla ih je površina ponovno lickala... A ona kao da to nije primjećivala.

»Bi li mogla izići i navući ogrtač?« upitao je.

»Nemam se čega sramiti.«

Jebena istina. »Znam. Ali teško mi se koncentrirati.«

»Možda želim da se mučiš.«

Okej, u redu, djevice ne bi trebale biti tako zavodljive. S druge strane, ona to više nije bila — za to se pobrinuo.

Jebote. »Misija postignuta«, promrmljao je.

»Pričao si mi o svom poslu?«

Zagledao se u pod. Bio je napravljen od jednostavnih bijelih pločica, starih i dobro opranih, onakvih koje su izgledale nove čak i s pokojom pukotinom i napuklinom.

»Trez?« Negdje u perifernom vidu, primijetio je kako je ispružila nogu i otvorila toplu vodu. »Nešto si govorio?«

Just do it.

Super. Život se sveo na reklamu za teniske Nike.

»Ja sam svodnik. Znaš li što to znači?«

Namrštila se. »Vodiš ih van na ulicu?«

»Prodajem ih. Njihova tijela. Muškarcima, najčešće.«

Usljedila je tišina.

Pogledao ju je u oči. »Za to primam plaću. Prodajem ih. Razumiješ li?«

Trenutak potom, njezine prekrasne ruke povukle su se s ruba kade i prekrížile preko prsa.

Baš tako, pomislio je.

»A to nije ono najgore.«

Nastala je jako duga pauza. Zatim je ona rekla: »Mislim da bih se sad rado odjenula.«

Ustao je i krenuo prema vratima. »Da. I mislio sam.«

Vani, na snijegom prekrivenom polju, Layla se okrenula. Samo što nije zavrištala kad je prepoznala muškarca koji je iskoračio iza velikog drveta. Bio je to vojnik, onaj koji

je bio ranjen i doveden u centar gdje je Bratstvo treniralo. Onaj koji je nije ispravio onda kad je pretpostavila da je povezan s Bratstvom.

Onaj koji ju je doveo tu da pomogne Xcoru one davne noći.

»Žao mi je«, rekao je, duboko se naklonivši, i dalje je promatrajući. »To i nije baš primjeren pozdrav.«

Samo što mu se nije naklonila, kad se sjetila da on ne zaslužuje takvo poštovanje. I on je, baš kao i Xcor, bio na drugoj strani.

»Izgledaš izuzetno lijepo ove hladne večeri«, promrmljao je.

Njegov naglasak nimalo nije nalikovao Xcorovom, svaku je riječ savršeno naglasio, glas mu je bio savršeno uglađen, a ne grub. No, nije ju zavarao. Već mu je jednom poslužila kao alat.

Nije bilo sumnje da će to učiniti opet.

»Onda, o čemu si razgovarala s njim?« upitao je, suzivši pogled.

Layla se čvršće zaodjenula teškim ogrtačem koji je imala na sebi. »Mislim da, ako već želiš znati, možeš pitati i njega. Ispričaj me, sad te napuštam...«

Dlan koji ju je uhvatio za ruku stisnuo ju je jako, a njegovo privlačno lice smračilo se toliko da je izgledalo prijeteće. »Ne, ja ne mislim tako. Želim da mi ti kažeš o čemu ste pričali.«

Podignuvši bradu, pogledala je vojnika u oči. »Želio je znati radi li se o krivotvorini.«

Obrve su se spustile, stisak malo popustio. »Molim?«

»Dokument o razvodu. Želio je znati je li se Wrath doista odrekao svoje Kraljice, a ja sam ga uvjerila da jest.«

Vojnik ju je pustio. »Pod pretpostavkom da se tebi može vjerovati.«

»Ta pretpostavka ne mijenja istinu. Saznat ćeš od nekog drugog, uvjerena sam.«

Zapravo, vjerojatno i neće, s obzirom na malo kontakata koje je njihova kuća imala s ostatkom vrste. No, možda taj mužjak to i ne zna.

»Znači, bilo je to dogovoreno združivanje za koje Kralj nije mario.«

»Upravo suprotno, njihova je ljubav bila očita svima. Istinski su i iskreno združeni.« Layla se natjerala da ležerno slegne ramenima. »Kako rekoh, čut ćeš to i od ostalih, sigurna sam.«

Throe je odmahnuo glavom. »Onda je nije mogao pustiti.«

»Možda bi trebao imati to na umu dok razmišljaš o otimanju prijestolja.« Krišom se odmaknula korak unatrag. »Mužjak koji će se odreći ženke s kojom se združio, učinit

će bilo što kako bi zadržao ono što mu drugi žele uzeti. Neprijatelj kojeg si stvaraš ovakvim postupcima neće biti pobijeđen, i krenut će na vas. Upamti moje riječi.«

»Opasna mala, zar ne?«

»Ponavljam, to je obična činjenica koju možeš i sam provjeriti kad ti odgovara. Ili ne. Kako god, mene nije briga.«

Kad ju je pustio da se za još jedan korak odmakne od njega, pomislila je kako je sad dobila dobru priliku i da će moći otići.

»Bilo je tu još nešto«, rekao je. »Zar ne?«

»Ne.«

»Onda zašto se nije dematerijalizirao?«

Namrštila se, o tome nije razmišljala. »Morat ćeš pitati njega.«

»Nije njemu nalik.« Vojnikove su oči kliznule niz njezino tijelo. »A mislim da mogu i pogoditi. Pripazi se, Odabranice. On nije onaj kojim ga smatraš. Sposoban je za izdaju kakvu ženka poput tebe ne može ni zamisliti.«

»Ako ćeš me ispričati, sad odlazim.« Naklonila se i potom se potrudila koncentrirati, koncentrirati, koncentrirati...

»Čuvaj se.«

Te su je riječi pratile dok je nestajala s livade... i vraćala se do prednjeg ulaza velike kuće.

Dok je razmišljala pred teškim vratima kuće, prošla ju je jeza. Taj joj se vojnik doimao mnogo strašnijim nego Xcor. Ovaj potonji nikad je ne bi povrijedio. Nije znala zašto je bila toliko sigurna u to, bilo je to poput kucanja srca — nešto što je osjećala u središtu svojih grudi.

A onaj drugi mužjak? Druga priča. Sasvim.

Sklopivši oči, shvatila je da joj ne odgovara to iščekivanje Xcora. Kako će provesti sate prije nego sutra otkuca ponoć? I zašto ju je tjerao da čeka?

Ionako je već znala što će joj odgovoriti.

Šezdeseto poglavlje

Selena se potpuno odjenula. Sve, donje rublje i ostalo. Usprkos činjenici da su joj ruke strašno drhtale, toliko da ih je jedva uspjela koordinirati.

Kad je konačno ušla u sobu, zatekla je Treza kako sjedi na stolici s ravnim naslonom, za stolom koji je ponekad koristila za pisanje dnevnčkih zapisa. Doista, bilo joj je drago što je zatvorila svoju u kožu uvezanu bilježnicu nakon što je dovršila sinoćnje poglavlje.

Jasno, radilo se samo o njemu.

A imala je osjećaj da će postojati i dodatak.

Pogledao je prema njoj, njegove su tamne oči na trenutak zablistale. »Spremna si da sad to obavimo?«

Najdraža Čuvarđjevo, od svega što je mislila da će joj reći... To nije bilo to.

»Kako ih možeš... prodavati?« rekla je grubo.

Uzdahnuo je. »One žele novac. Ja im to omogućujem. Pobrinem se da je sve sigurno.«

»A one... I ti za to dobiješ novac.«

»Da.«

Morala je sjesti prije nego padne, pa je krenula prema krevetu prije nego je pomislila — *ne, ne tamo*. Umjesto toga, odlučila se za dvosjed koji se nalazio ispred kamina. Smjestivši se, ušuškala je noge ispod stražnjice pazeći da joj haljina prekriva kožu u potpunosti.

»Koliko dugo?« upitala ga je.

»Godinama, Desetljećima. Najprije sam bio nadglednik. A sad sam šef.«

»Ne mogu to... zamisliti.«

Trljao je sljepoočnice. »Znam da ne možeš.«

Iznenada, Seleni je postalo teško ostati na mjestu. Njezin unutarnji kompas okretao se tako brzo da je jedva uspijevala složiti rečenicu.

»Znaš što? Reci mi sve. U ovom trenutku moj um izmišlja svakakve strašne stvari i ja...«

»Najgori dio je taj što sam bio s nekoliko tisuća žena. Lako.«

Isprva je pomislila — ne, sigurno nije dobro čula. No, nalet hladnoće koji je prostrujio kroz nju dao je naslutiti da ga je zapravo jako dobro čula.

»Tisuće«, rekla je slabašno.

»To je konzervativna procjena. Moglo bi biti blizu deset. Tisuća, mislim. Sranje, možda čak i više.«

Selena je trepnula. Okej, kad je ranije tvrdio da se radilo o „mnogo“ žena, mislila je da se radi o nekoliko desetaka, maksimalno. No, brojevi o kojima je sad govorio? Čak i po standardima *ehrosa* bili su... nepojmljivi.

Kad je pokušala zamisliti sve različite scenarije u kojima je...

»Je li koja od njih bila žena koju si...«

»Da. Dugo vremena ne bih prodavao prostitutke dok ih sam ne bih isprobao.«

Kad joj je nalet mučnine prostrujio kroz utrobu, Selena je mogla samo zuriti u njega.

»Imaš pravo«, čula je sebe kako govori. »Ne poznajem te.«

»Bože, Selena, tako mi je jebeno žao, nikad nisam trebao biti s tobom. Ne zato što te nisam želio, nego zato što ja... Pa, zato što sam znao da ćeš ovako reagirati ako ti kažem istinu. Zapravo, sinoć sam došao ovamo kako bih ti pokušao objasniti, no onda sam samo...«

Položila je lice među dlanove, slike njega kako je ljubi, miluje, uzima, udarale su je poput pravih udaraca. »Mislim da će mi pozliti.«

»Ne krivim te«, rekao je hladno.

Pa ipak, nije bilo razloga da preinačuju stvarnost kako bi ona vratila čast koju je hotimice izgubila. »Ja sam te zavela.« Spustila je ruke. »Tražila sam ono što sam dobila.«

»Ne, sve je na meni...«

»Samo prestani.«

»Okej, žao mi je.«

I njoj je bilo žao. Zato što je tužna istina bila ta da je uživala s njim. Doista, dok se sve to događalo, pomalo je nalikovalo raju. Nažalost, ta je iluzija bila kratkotrajna kao i sam čin, a sad kad je sve prošlo? Užitka kao da nikad nije ni bilo.

»Selena, o čemu god da razmišljaš, možeš mi reći...«

»Da sam se barem rodila u nekom drugom životu«, izlanula je. »Trebala sam uživati zaljubljujući se u jednog mužjaka i pronalazeći s njim neko skromno mjesto pod suncem. Mislim da ne bih maštala ni o čemu drugome, ma koliko malo imali.«

»To još uvijek možeš ostvariti«, glas mu je postao krajnje ravan. »To se može dogoditi, bilo koji mužjak bi te poželio.«

Ah, da, ali postojala je samo jedna osoba koju je *ona* željela. A sve i da je Trez bio svetac, što očigledno nije, i dalje joj je nestajalo vremena.

»U redu je.« Borila se kako bi zadržala suze, što joj je polazilo za rukom. Na kraju krajeva, uskoro će ostati sama. »Tako je kako je. Davno sam naučila da se sa sudbinom ne može pregovarati.«

Jako dugo su šutjeli.

»Ne volim je«, procijedio je. »Ne znam zašto osjećam da to moram reći, ali eto.«

»Onu s kojom se moraš združiti? Da, to si već rekao.« Iznenada je pogledala preko puta, ravno u njega, i primijetila njegovu spuštenu glavu, njegovu auru od tuge. »Ironično, ali nismo toliko različiti, ti i ja.«

Kad je okrenuo pogled prema njoj, slegnula je ramenima. »Ni ja nisam mogla utjecati na vlastitu sudbinu. Tragedija je u tome što nas neke stvari slijede poput sjena, s nama su kamo god išli.«

»Da. Samo što nikad nisam mario za to. Dok nisam sreo tebe.«

Sjetila se groblja na Svetištu, svojih sestara koje su bile osuđene na kratak životni vijek, koje su morale čekati da umru u zatvoru vlastitih tijela. Potom se sjetila kakav je bio osjećaj dok se on kretao u njoj, tekuće topline koja joj je tekla kroz mišići i kosti.

»Jesi li ih volio?« upitala je.

»Koga? Oh, te žene... Ne. Nikad. Nimalo. Dovraga, pola vremena nisam ni uživao u tome.« Kvrncuo je vratom kao da su mu se mišići na ramenima opet ukočili. »Zbilja ne znam kog sam vruga mislio. Bio sam van kontrole, samo sam htio izbaciti sve iz sebe. Problem je u tome što su sad sve te žene u meni.«

»U tebi...?«

»Moj narod vjeruje da se možeš otrovati ako... Ako si s ljudima onako kako sam ja bio. A ja sam se... otrovao. To me izjedalo sve dok ništa nije ostalo.«

Kad je dotaknuo središte svojih prsa, shvatila je da je zapravo prazan, da je iz njegovih očiju nestalo svjetla, da njegovom tijelu nedostaje živahnosti, da se njegova aura raspala kao da nikad nije ni postojala.

Preplavljena tugom, odmahнула je glavom. »Pogriješio si.«

»Oko čega?«

Tako prazan, bio je... Neispunjen sve do dna duše. »Ono što sad vidim... najgori je dio.«

Assail je stajao na obalama Hudsona, ponovno odjeven u crno, s crnom maskom preko lica. Iza njega, Ehric je stajao u tišini, pripravan, u identičnoj odjeći.

Obojica su držala pištolje u rukama.

»Kasne«, rekao je njegov rođak.

»Da«, Assail je pažljivo osluškivao. »Dat ćemo im pet minuta. Ni jednu više.«

S lijeve strane, otprilike četiri metra iza drveća, blindirani Range Rover stajao je stražnjim dijelom okrenut prema rijeci. Na vozačkom mjestu sjedio je Evale, s upaljenim motorom.

Assail je podignuo pogled prema noćnom nebu. Nakon prijašnje snježne oluje, mjesecu su sad preko lica prelazili lijeni oblaci, a on se ponadao da im se nikamo ne žuri. Nije im trebalo više svjetla od toga, iako je mjesto samo po sebi bilo dovoljno diskretno: udaljeno, u uvali, pored šume koja je sezala skoro do samog smrznutog ruba rijeke.

Osim toga, put do tamo bio je kvrgav, jedva postojeći puteljak, čak se i terenac mučio na grubom terenu...

»Zabrinut sam za tebe.«

Assail je pogledao preko ramena. »Molim?«

»Ne spavaš.«

»Nisam umoran.«

»Uzimaš previše koke.«

Assail se okrenuo i iz dodatnog se razloga ponadao da će se pojaviti onaj kojeg su čekali. »Ne brini, rođače.«

»Znaš li jesu li stigle do svoje destinacije?«

Prošlo je mnogo vremena otkako je Ehric za nekoga upitao, tako da se Assail još jednom morao okrenuti. Doista, njegov primarni instinkt bio je da brzo odbaci pitanje, no istinska zabrinutost na tom čvrstom licu u tome ga je zaustavila.

Nastavio je promatrati usporenu, ledenu vodu. »Ne, ne znam.«

»Hoćeš li je nazvati?«

»Ne.«

»Čak ni kako bi provjerio jesu li na sigurnom?«

»Ona to ne želi.« A razlozi njegovog čekanja pored rijeke Hudson bili su dokaz ispravnosti njezine odluke da ga napusti. »Čist rez.«

Čak je i on čuo prazninu u vlastitom glasu.

Bože, vraški je želio da nikad nije upoznao tu ženu...

Zvuk je isprva bio neraspoznatljiv među ostalim noćnim zvukovima, no brujanje je uskoro postalo razgovijetno. Dolazilo je s lijeve strane i poručivalo da je njihovom čekanju možda došao kraj.

Ribarski brod koji se dovlačio iza ugla bio je nizak kao list koji je plutao po rijeci i gotovo jednako tih. Kao što je bilo rečeno, u njemu su se nalazila tri muškarca, sva trojica odjevena u tamnu odjeću, svaki s udicom bačenom u duboko, kao da samo traže obrok na otvorenoj rijeci.

Primaknuli su se pramcem.

»Jeste li što ulovili?« Assail je upitao kako su mu i rekli da napravi.

»Tri pastrve.«

»Sinoć sam imao dvije.«

»Ja želim još jednu.«

Assail je kimnuo, spremio pištolj i zakoračio naprijed. Od tog trenutka, sve se odigralo tiho i brzo: cerada je podignuta, četiri sportske torbe promijenile su ruke, krećući se od broda do njega, a potom do Ehrica koji ih je objesio o rame. Zauzvrat je Assail isporučio crnu metalnu aktovku.

Najviši među muškarcima unio je šifru koju su mu dali, otvorio poklopac, proučio sadržaj pun svežnjeva novčanica i kimnuo.

Kratko su se rukovali... A onda su se Assail i Ehric povukli natrag među drveće. Torbe su otišle otraga, Ehric na stražnje, a Assail na suvozačevo mjesto.

Kad su se odmaknuli dalje, treskajući po utrutom puteljku, malo su otvorili prozore ne bi li osjetili kakav zvuk ili miris.

Ništa.

Kad su izbili na cestu, zaustavili su se i pričekali, i dalje skriveni među drvećem. Nikakvi automobili nisu ni dolazili ni odlazili. Kako se kaže, sve čisto.

Na Assailovu zapovijed, stisnuli su gas i krenuli dalje u noć.

S kokainom i heroinom od petsto tisuća dolara ulične vrijednosti.

Zasad odlično.

Nakon što su izvukli sve iz Benloiseovih telefona, pročesljali su sve brojeve i poruke, naročito međunarodne. Pronašao je dva kontakta u Južnoj Americi s kojima je očigledno bilo dosta komunikacije, a kad ih je nazvao s Ricardovog telefona, uputili su ga na mrežu sigurnih veza; oglasilo se nekoliko klikova prije nego se čulo pravo zvono.

Razumije se, iznenađenje je bilo prilično veliko kad se Assail predstavio i pojasnio svrhu svog poziva. No, Benloise je obavijestio svoje drugove o svom novom,

najvećem klijentu — tako da nisu bili potpuno šokirani činjenicom da je nekadašnji diler na veliko postao suvišan... I da je eliminiran.

Assail im je ponudio posao kojim bi mogli započeti svoju suradnju na dobar način: milijun u gotovini za pola milijuna robe — u znak dobre vjere.

Naposljetku, partnerstva se moralo njegovati.

Bio je zadovoljan muškarcima koje su poslali da obave transakciju. Bili su očigledno stepenicu više od Benloiseovih uličnih huligana, pravi profesionalci.

Sad su on i njegovi bratići jednostavno morali razdijeliti robu za prodaju na ulicu i spojiti se s glavnim degradom radi distribucije. Posao se potom mogao nastaviti kao da Benloise nikad nije ni postojao.

Savršeno smišljeno.

»Ovo je dobro prošlo«, rekao je Ehric kad su izašli na cestu koja će ih odvesti do Assailove staklene kuće.

»Da.«

Dok su se vozili, zurio je kroz prozor i promatrao drveće pored kojeg su prolazili. Kuću. Lovačku kolibu.

Trebao je osjećati veće zadovoljstvo. Na kraju krajeva, to će im omogućiti ogroman potencijal za zaradu. A on je volio novac i svu moćkoju je imao. Zbilja jest.

Umjesto toga, sve što je osjećao bila je briga jer nije znao gdje je njegova ženska i je li uspjela doći do Miamijsa u jednom komadu, sa svojom bakom.

Oko toga nije mogao učiniti ništa.

Otišla je.

Zauvijek.

Šezdeset prvo poglavlje

Kad se Beth probudila, najprije je dobro osluhнула vlastito tijelo i provjerila mora li trčati do kupaonice. Kad je shvatila da u tom trenutku ne mora, podignula se u vertikalni položaj i bacila noge prema podu. Koliko je dugo spavala? Rolete su i dalje bile podignute tako da još uvijek nije bio dan, ali čovječe, osjećala se kao da je spavala danima.

Spustivši pogled prema sebi, položila je ruke na trbuh...

Sveca mu, nije se sjećala da je progutala košarkašku loptu.

Pod dlanovima, trbuh joj je bio natečen i tvrd, a izbočina tolika da je sumnjala da će uopće moći navući hlače.

Prvi instinkt govorio joj je da dohvati telefon i nazove doktoricu Jane, no onda se predomislila i ustala.

»Osjećaš se dobro«, promrsila je. »Osjećaš se prilično dobro...«

Dok je prilazila ormaru, osjećala se kao da je njezino vlastito tijelo poput bombe koja samo što nije eksplodirala i, čovječe, to joj se nije sviđalo. Nije imala pojma koliko je toga oko zdravlja uzimala zdravo za gotovo, sve dok sama to namjerno nije pokušala zakomplicirati...

Bez nekog očitog razloga, rubin joj je skliznuo s prsta.

Spustivši pogled, promatrala je kako prsten odskakuje po tepihu, namrštivši se kad se sagnula kako bi ga dohvatila. Ona i Wrath zamijenili su se iz praktičnih razloga, zato što su se oboje mučili s nečim što se nije uklapalo — a simboli njihovog braka imali su značenje na čijoj god ruci se nalazili.

Ili s čije god ruke pali, kao što je sad bio slučaj...

»Koji je to vrag?« dahtala je.

Kad ga je krenula staviti natrag, primijetila je da su joj prsti previše koščati, da se koža rastegnula preko kvrgavih zglobova i upalog dlana.

Srce joj je počelo lupati, pojurila je prema zrcalu u kupaonici, upalila svjetla...

Beth je duboko udahнула. Odras koji ju je promatrao bio je potpuno pogrešan — totalno jebeno pogrešan. Doslovno preko noći njezino je lice postalo šuplje, sve je meso nestalo iz obraza, sa sljepoočnica, brada joj je bila oštra poput noža, a žile na vratu izbočeno su stršale.

Čisti strah probo ju je kroz prsa. Naročito kad je podignula ruku i potegnula kožu na tricepsima. Opuštena. Previše opuštena.

Kao da je u roku od nekoliko sati izgubila deset kilograma — osim na truhu.

Nastojeći se ne izbezumiti dokraja, uputila se prema ormaru kako bi pronašla nešto što bi mogla odjenuti. Na kraju je izvadila hlače od trenirke i jednu od Wrathovih košulja. Ovo potonje bilo je poput oblaka od finog bijelog pamuka oko nje — što je značilo, kad je osjetila još jedan nalet vrućine, da ispod ima sasvim dovoljno ventilacije.

Barem su joj papuče savršeno pristajale.

Uputivši se prema stubištu na drugom katu, gurnula je glavu u ured, ali nije zatekla Wratha za stolom. Možda je trenirao?

Spuštala se niz veliko stubište kad ga je pronašla.

On i George izlazili su iz blagovaonice skupa s nizom slugana. Osoblje je nosilo razne srebrne pladnjeve, hodajući pored slike procvjetalog stabla jabuke.

Čim ju je nanjušio, zaustavio se. »Leelan! Jesi li sigurna da smiješ ustati?«

Ispostavilo se da je miris hrane itekako odvlačio pažnju, osjećaj gladi koji je osjetila bio je dovoljan da je zaustavi na mjestu.

»Ah... Da, u redu sam. Gladna sam, zapravo.«

I nasmrt preplašena.

Dok je osoblje nastavljalo prema prostoriji s bilijarom, prolazeći kroz tešku plastičnu ceradu, Wrath je prišao kraju stepenica. »Hajde da te odvedemo do kuhinje.«

Spustivši se skroz dolje kako bi mu se pridružila, pustila ga je da je uhvati za ruku i oslonila se o njegovu snagu, duboko udahnuvši, pokušavajući se opustiti. Vjerojatno je sve samo umislila. Stvarno. Vjerojatno.

Sranje. »Znaš, dobro sam spavala«, promrmljala je kao da želi uvjeriti samu sebe. Što nije upalilo.

»Da?«

»M-hm.«

Zajedno su prošli pored dugačkog stola za kojim se jelo pa kroz pokretna vrata u udaljenom kutu. S druge strane, iAm je ponovno bio za štednjakom i miješao nešto u velikom loncu.

Sjenka se okrenuo — i istog se trena namrštio čim ju je ugledao.

»Što?« Položila je ruke na truh. »Što to...«

»Ništa«, rekao je, udarivši velikom drvenom žlicom o čeličnu zdjelu. »Vas dvoje volite pileću juhu?«

»O, da, to zvuči savršeno.« Beth se popela na visoku stolicu. »I možda malo kruha...«

Fritz se materijalizirao pored njezinog lakta s dugačkim francuskim kruhom i tanjurom s maslacem. »Za vas, madam.«

Morala se nasmijati. »Kako si znao?«

Budući da je Wrath sjedio na stolici pored nje, George se parkirao između njih. »Držim ga u pripravi.«

Sjenka gurne do nje zdjelicu s kipućom juhom. »Uživaj.«

»I on isto?« upitala je za iAma.

»Da, i Sjenka je vjerojatno u tome.«

Dohvativši žlicu koju joj je Fritz ponudio, navalila je na juhu, svjesna činjenice da tri muškarca zure u nju — Wrath s tolikim intenzitetom da se činilo kao da mu se vid vratio.

»Mmm«, rekla je i to zbilja mislila. Juha je bila savršena, jednostavna, ne prevruća, i topla, topla, topla. Možda je to bilo samo zato što je prošla razdoblje potrebe. Koliko dugo nije jela?

»Onda, što se događa u sobi s bilijarom?« upitala je kako bi muškarcima malo odvratila pažnju.

»Čiste za mnom.«

Lecnula se. »Ah.«

Wrath je tapkao uokolo ne bi li pronašao kruh, otkinuo kraj i stavio ga sa strane. Komad koji je potom otkinuo za nju bio je mekan u sredini i hrskav izvana, a maslac kojim ga je namazao bio je neslan, sladak.

Kombinacija je bila izvrsna s juhom.

»Bi li htjela nešto popiti?« upitao je Fritz.

»Vina?« upitao je iAm prije nego se zaustavio. »Ne, ne vina. Mlijeka. Treba ti kalcija.«

»Dobra ideja, Sjenko«, uključio se i Wrath kimajući Fritzu. »Neka bude cijelo...«

»Ne, ne, od toga mi se povraća.« E, to im je začepilo usta. »Tako je bilo prije sveg tog, pa, znate. Ali vrhnje zvuči dobro.«

I tako dalje, njih trojica nastavili su je posluživati. Još juhe? iAm bi joj odmah napunio zdjelicu. Još kruha s maslacem? Muž bi se bacio na posao. Još mlijeka? Butler bi otrčao do hladnjaka.

Normalno okruženje stvarno joj je pomoglo da se smiri. No, osjećala je potrebu da ipak raščisti situaciju prije nego je najedu toliko da eksplodira.

»Dečki. Stvarno cijenim sve ovo — ali ne znamo jesam li tru...«

Nije uspjela dovršiti ni misao, a kamoli rečenicu.

Sve što je pojela u istom je trenu krenulo prema izlazu za nuždu. Želudac joj se stisnuo bez upozorenja.

Jedva je stigla na vrijeme do zahoda za osoblje.

Da, sve joj se dignulo, od juhe do kruha. A onda, kad se već mogla zakleti da ne samo da joj je želudac bio prazan već i cijela prsna šupljina, grčila se nagnuta nad školjku sve dok joj oči nisu zasuzile, dok joj u glavi nije počelo tutnjati, a grlo se pretvorilo u gustu kašu koja ju je pekla.

»Hej, kako smo?«

Jasno, bila je to doktorica Jane. »Hej, što...«

Prošlo je dosta vremena prije nego je uspjela reći bilo što drugo. P.S. zbilja je mrzila zvuk povraćanja koji je odjekivao u zahodskoj školjci.

Kad je došlo do prekida akcije, tako reći, oslonila je svoje vruće, znojno čelo na ruku i posegnula kako bi povukla vodu... I shvatila da nema snage da povuče polugicu.

»Mislim da te moramo odvesti liječniku«, rekla je Jane.

»Mislio sam da si ti liječnica«, rekao je Wrath.

»Moramo li?« usprotivila se Beth.

Činjenica da je odmah potom počela povraćati, manje-više je odgovorila na to pitanje, zar ne?

Dok je Wrath stajao tik do zahoda za osoblje pored kuhinje, samo što nije počeo vrištati zato što ništa nije mogao vidjeti. Ništa ga nije moglo više razljutiti zato što ne vidi, od činjenice da njegova družica trpi fizički bol.

S tim svojim sjebanim zjenicama, nije joj mogao vidjeti lice kako bi proučio njegovu boju, izraz, njezine oči. A njegov osjetljivi njuh? Ni to nije vrijedilo — povraćanje mu je zakrčilo sinuse i bilo je nemoguće dokučiti išta što se ticalo emocija.

Jedino što je funkcioniralo? Njegove uši, tako da mu je svaki novi nalet mučnine išao ravno do mozga.

»Okej, idemo«, Beth je konačno promuklo progovorila.

»Čekaj jebenu minutu«, viknuo je. »Idemo kamo?«

Janein glas je bio ravan. »Kod liječnika...«

»Tí si jebena liječnica...«

V-jeva je družica položila ruku na njegovu podlakticu. »Wrath. Treba joj specijalist, pronašli smo jednog.«

Koji kurac? Samo malo. »To ne zvuči poput Haversa«, procijedio je.

»Nije. Ona je čovjek...«

»Ooo ne, ne, to se neće dogoditi...«

A oooonda je uslijedilo još malo povraćanja.

Iza poveza, Wrath je sklopio oči. »Jebote.«

Uz tu užasnu pozadinu i ženino povraćanje, doktorica Jane počela mu je nabrajati čitav niz veoma racionalnih razloga zbog čega se netko mora pomno pobrinuti za njegovu šelan. Ali, Kriste, pomisao da će otići među ljude, tijekom dana — jer su se rolete upravo spustile...

Znate što? Zbilja je jebeno poželio da mu život prestane priređivati takva sranja. Već mu je postajalo vraški mučno, već se umorio od bezizglednih situacija...

»... polučovjek, nepoznate komplikacije, ne može se procijeniti...«

Prekinuo je govorčić doktorice Jane. »Bez uvrede, ali neću dopustiti da moja žena ide tamo bez ozbiljne pratnje, a trenutno nitko ne može napustiti kuću...«

»Onda ću ja ići s njom.«

Wrath se osvrnuo preko ramena kad je začuo iAmov glas. Njegov prvi instinkt bio je da poput pravog združenog mužjaka navali na lika i kaže Sjenci da sve ima pod kontrolom, hvala lijepo. Problem je bio u tome što *ništa* nije imao pod kontrolom — a samo bi seronja stajao na putu tome da njegova družica dobije zdravstvenu skrb koja joj je trebala.

Wrath je opsovao i pustio glavu da padne. »Jesi li sigurna da joj je to potrebno?« pitao je, ni sam do kraja siguran kome se uopće obraćao.

»Da«, doktorica Jane ozbiljno je odgovorila. »U potpunosti sam sigurna.«

iAm je opet progovorio. »Ništa joj se neće dogoditi dok je ja čuvam. Tako mi moje časti.«

Imao je osjećaj da mu je Sjenka ponudio dlan — doista, kad je Wrath naslijepo ispružio ruku, naravno, drugi ju je mužjak primio.

»Što mogu učiniti za tebe?« Wrath je čuo vlastiti glas dok su se rukovali.

»Trenutno ništa. Samo mi dopusti da je odvedem.«

»Okej. U redu.« No, kad ga je Wrath pustio i odmaknuo se, doimalo se kao da se nimalo nije pomirio sa situacijom. Međutim, koji drugi izbor je imao?

Odmahujući glavom, pomislio je, vidiš, upravo zbog ovoga nije htio imati mlado. Ova sranja s trudnoćom *nisu* bila za njega.

Kog će vraga učiniti ako je izgubi...

»Wrath«, Beth je slabašno rekla. »Wrath, kamo si otišao?«

Kao da je znala da je bio na korak od ludila, na putu da skroz prolupa.

»Tu sam.«

»Hoćeš li me odvesti gore? Mislim da bih se najprije trebala pokušati nahraniti, a ne želim to raditi vani.«

»Osim toga,« promrmljala je doktorica Jane, »ja još moram nazvati i vidjeti može li nas primiti.«

»Wrath? Vodiš me gore?«

Ponovno se pokrenuvši, primaknuo se bliže i uzeo svoju dragu nježno u naručje, dižući je s poda.

I gle čuda, istog se trena vratio na zemlju. Smirio. Spreman ostati sabran samo kako bi poštedio Beth brige za njega.

»Hvala ti...« šapnula je dok joj se glava ljuljala u pregibu njegove ruke.

»Na čemu?«

Nije mu odgovorila sve dok ih George nije odveo do dna stepenica, a Wrath se počinjao penjati.

Njezin se odgovor sastojao od samo jedne riječi: »Svemu.«

Šezdeset drugo poglavlje

Bilo je sedam i dvadeset tri ujutro kad je Sola izašla na terasu i dobro promotrila ocean.

»Gotovo da je bilo vrijedno vožnje«, promrmljala je za sebe.

Dok je sunce izlazilo, široko plavo vodeno prostranstvo miješalo se s bojom ranojutarnjeg neba, a samo su narančasti oblaci zore označavali horizont između neba i zemlje.

Smjestivši se na sklopivu stolicu, zastenjala je kad je svaki zglob koji je imala, pa čak i neki za koji nije ni znala, zacvilio. Čovječe, kako je bila ukočena. S druge strane, cijela dvadeset i četiri sata iza volana tako i djeluju na cure. I nisu je boljele samo kosti. Osjećala je pritisak u desnom listu, kao da se priprema za pravi grč — usprkos tome što je koristila autopilot dobrih osamdeset posto vremena.

Čovječe, zrak je tu bio zbilja blag i lijep, čak i u prosincu.

A vlažnost je bila odlična. Koža joj je lijepo upijala vlažni zrak, kao i njezina kosa, a konjski repić već se pri kraju kovrčao.

»Sad idem spavati«, obznanila je njezina baka.

Sola se okrenula prema balkonskim vratima.

»I ja. Stižem uskoro.«

»Nema pušenja«, prekorila ju je.

»Odustala sam od toga prije dvije godine.«

»I nećeš opet početi.«

To rekavši, baka je kimnula i otišla iz malenog boravka.

Sola se ponovno usredotočila na ocean. Njezin stan u Miamiu nalazio se na petom katu neke starije zgrade, gotovo jednako skroman, prostor od sto četrdeset četvornih metara koji je kupila gotovinom prije par godina, a potom ga je jeftino i jednostavno uredila. Doduše, kompleks je još imao bazen i teniske terene, i uglavnom je bio tih. Praznici su se primicali, a ptice selice tek su morale doletjeti kako bi tu provele ostatak zime.

Istegnuvši leđa, pokušala je malo opustiti kralježnicu. Nije imala sreće. Vjerojatno će joj trebati kiropraktičar nakon tolike vožnje.

Dobra stvar je bila ta što se nije morala brinuti da će je ikad više ponoviti.

Sranje, kako depresivno.

Stavivši ruku na stražnji džep, izvadila je svoj iPhone. Nije bilo poziva. Nije bilo poruka.

Nije mislila da će je toliko boljeti što napušta Assaila. Pa ipak, nije mogla reći da je žalila zbog toga.

Što sad radi, pitala se. Vjerojatno se odmara nakon užurbane noći i dilanja u tamnoj utrobi Caldwellella.

Hoće li se vratiti onoj ženi? Onoj koju je ševio dok ih je gledala?

Sklopivši oči, nekoliko je puta duboko udahnula, a činjenica da je mogla namirisati sol u zraku malo je pomogla. Više nije tamo, podsjetila je samu sebe. Više nije s njim — premda nikad zapravo nisu ni bili zajedno.

Onda, što je radio i s kim je bio? Nije bila njezina stvar.

Ne više.

Bit će to okej, rekla je samoj sebi kad je spremila mobitel i zagledala se u ocean. Postupila je ispravno...

Svejedno su joj slike Assaila i dalje proganjale misli, upadale unutra i oduzimale mjesto predivnom prizoru pred njom.

Sagnuvši se, opipala je bedro, a potom prstima stisnula povez. Kad joj je bol prostrujio kroz torzo i uzlupao srce, rekla je samoj sebi da mora upamtiti kako je tu završila. Zašto se preselila.

Kako su joj molitve uslišene.

Da, vožnja joj je podarila još nešto osim bolnog tijela i umorne glave; svi ti kilometri autoceste učinili su čudo za njezino poimanje svega.

Gore na sjeveru, govorila si je kako se za bijeg odlučila sama.

Ali sad, dok se sunce dizalo ispred nje, dok su njegove zrake presijecale vodu, a dupini se igrali na jutarnjim valovima... shvatila je — bio je to običan bijeg.

Jer, priznati sebi da je zaista vjerovala u Boga bilo je previše strašno, previše ludo.

Dalje od svega što je ostavila za sobom gore na sjeveru, na neutralnom teritoriju gdje je trebala početi ispočetka, mogla je biti iskrena prema sebi. Molitva koju je izmolila, ona posljednja, zapravo je uslišena... A kad je došla tu, zapravo je samo ispoštovala svoj dio nagodbe.

Odlična žrtva, kako se ispostavilo... Naime, znala je da će proći mnogo, mnogo vremena prije nego bude sposobna prestatu pogledavati u mobitel.

Ustajući sa stolice, vratila se unutra, a kad je zastala kako bi zatvorila vrata za sobom, pogledala je u klizna staklena vrata... I sjetila se prvog kata Assailove kuće. A

kad je dohvatila kovčeg koji je ostavila tik iza vrata... Sve na što je mogla misliti bilo je da je odjeću koja se nalazila unutra spakirala dok je još bila s njim.

Kao i kad je prala zube. Posljednji put kad je koristila svoju četkicu, nalazila se u njegovoj kupaonici na katu.

A kad se uvukla među bijele plahte, sjetila se kako je ležala pored njega onda kad joj se pridružio pod tušem i uzeo je s nevjerojatnom snagom.

Sklopivši oči, osluškivala je nepoznate zvukove oko sebe — netko je vani glasno razgovarao na parkiralištu, osoba na katu iznad se tuširala, pas je lajao s druge strane zida.

Assailova je kuća bila tako tiha.

»Sranje«, rekla je naglas.

Koliko će još vremena proći prije nego prestane sve mjeriti prema onome što je ostavila za sobom?

Baš kao što je bilo i kad joj je majka umrla. Mjesecima poslije, metronom njezina života pratio je nijanse postojanja njezine majke: posljednji film koji su zajedno pogledale, stvari koje su kupile u trgovini baš tog poslijepodneva, posljednji rođendanski dar koji je dala ili primila, Božić za koji nitko, jasno, nije znao da će označiti kraj jedne tradicije.

Sve to neumorno prisjećanje potrajalo je dobru godinu dana, sve dok svaka od tih godišnjica, unutarnja i vanjska, nije prošla. Preživjeti ih bilo je kao udarati o zid svaki put, ali uspjela je, zar ne? Stavljala je jednu nogu ispred druge sve dok život opet nije ušao u nekakvu normalu...

Sranje. Zbilja ne bi trebala uspoređivati prekid s dilerom droge i oplakivanje žene koja ju je rodila i odgajala jako dugo, prije nego ju je baka uzela k sebi.

No, što je tu je.

Prije nego je Sola napokon zaspala, posegnula je prema stoliću pored kreveta, otvorila ladicu i stavila očevu Bibliju ispod jastuka.

Bilo je važno održati vezu s nečim, bilo čim.

U protivnom? Strahovala je da bi mogla ponovno napuniti onaj prokleti Ford koji je unajmila i uputiti se natrag. A takva glupost jednostavno nije bila opcija.

Sa svim što se u posljednje vrijeme dogodilo, zbilja nije htjela znati što bi se desilo ljudima koji bi prekršili dogovor sa starim.

I ne, pritom nije mislila na Djeda Božićnjaka.

Šezdeset treće poglavlje

D

obro da Beth nikad nije hipotetski maštala o tome kako bi bilo otkriti da je trudna.

Dok je sjedila u savršeno lijepoj čekaonici, okružena mekanim, neupadljivim stolicama, časopisima o menopauzi i majčinstvu, i ženama koje su bile ili u dvadesetima ili pedesetima, bilo joj je sasvim jasno da, što god da se dogodi na tom pregledu, bilo pozitivno, negativno ili prerano za procijeniti, nikad ne bi ni pomislila na takav scenarij.

Bez supruga. U pratnji Sjenke s dovoljno sakrivenog oružja na sebi da raznese tenk, možda čak i nosač aviona. Nakon što se napila *krvi*, za Boga miloga, nekih dvadeset minuta prije nego je otišla iz kuće; velike i uređene poput Versaillesa.

Da, takvo što ne bi se baš našlo na stranicama, recimo... Dohvatila je najbliži časopis. *Modernog majčinstva*, na primjer.

Listajući šarene stranice, vidjela je razne tipove Sretnih, Zadovoljnih Majki kako drže svoje Divne Zemaljske Anđele u naručju dok propovijedaju o svetosti dojenja, važnosti izravnog kontakta s bebom i dogovaranju ključnog, prvog postnatalnog pregleda kod liječnika.

»Pozlit će mi«, promrmljala je, odloživši časopis.

»Šranje«, rekao je iAm poskočivši. »Naći ću zahod...«

»Ne, ne.« Povukla ga je dolje. »Mislim, da, ne, samo komentiram.«

»Jesi li sigurna?«

»Apsolutno. A idući put kad se tako iznerviram, obećavam da ću to i reći. Ne kroz metaforu.«

iAm se morao smjestiti natrag na vlastitu tapeciranu stolicu. Kao Sjenka, bio je toliko velik da se prelijevao preko naslona za ruke i jastuka za leđa — i privlačio je mnogo pažnje.

Iako ne nužno zbog svoje veličine.

Svaka žena koja bi ušla unutra, prošla pored ili radila za pultom, pogledala bi u njega, i to na način koji bi dokazivao da nisi mrtav od vrata naniže čak i ako si trudan ili ako ti se jajnici stišću ili ako si izluđen od zvonjave telefona, hrpe pacijenata i tone papirologije.

»Jesi li ikad bio u braku?« upitala ga je.

Odsutno, odmahnuo je glavom, a one njegove crne oči gledale su uokolo kao da je bio spreman braniti je vlastitim životom.

Što je zapravo bilo jako slatko.

»Jesi li ikad bio zaljubljen?«

Još jedno odmahivanje glavom.

»Želiš li djecu?«

Pogledavši prema njoj, stisnuto se osmjehnuo. »Nisam li čuo da si prije bila novinarka?«

»Opet ono moje tko-što-gdje-zašto-kad?«

»Da. Ali u redu je, nemam što skrivati.« Prekrižio je noge, prebacivši gležanj preko koljena. »Znaš, sa svime što se događa s mojim bratom svih ovih godina, nikad ne razmišljam na takav način, kužiš me? Moram najprije njega srediti, a vrag zna da nam to nije baš uspijevalo.«

»Zbilja mi je žao.« Dovoljno se naslušala tračeva kod kuće da bi znala u kakvoj su situaciji. »Da budem iskrena, stalno očekujem da ću jedne noći sići dolje, a vas dvojica više nećete biti tamo.«

Kimnuo je. »Moglo bi se i dogoditi...«

»Marklon, Beth?« pozvala je sestra s otvorenih vrata preko puta.

»Ja sam.« Ustajući, objesila je torbicu o rame i uputila se prema vratima. »Tu sam.«

Isuse, koja mučnina. Na samu pomisao da ulazi unutra kako bi posjetila doktora, pomislila je, okej, sad bi stvarno mogla povratiti...

Sestra se nasmijala i zakoračila unatrag, pokazujući prema maloj sobici za trijažu iza sebe. »Samo ću vas izvagati i izmjeriti vam tlak.«

»Možeš li ovo pridržati?« upitala je iAma, pružajući mu svoju Coach torbicu.

»Da.«

Dok joj je uzimao torbicu, sestra se zaustavila na mjestu i odmjerila Sjenku od glave do pete. Cijela je porumenjela i morala se nakašljati. »Dobrodošli«, rekla mu je.

iAm je samo kimnuo i nastavio promatrati stražnje dijelove prostorije. Kao da bi ekipa nindža mogla iskočiti iz prostorije za preglede ili tako nešto.

Beth se morala nasmijati kad se sestra ponovno koncentrirala i bacila na posao i mjerenje.

Nakon što je to obavila, žena ih je ispratila niz hodnik u kojem se nalazilo desetak soba s brojevima. Dok su išli dalje, uređenje je bilo jednako smeđe i kremasto kao i u čekaonici, sa sličnim staklenim, lažnim »umjetničkim« predmetima koji su davali sve od

sebe kako bi učinili manje institucionalnim, mjesto ispunjeno medicinskom opremom, ljudima u bolničkim odijelima i bijelim kutama.

»U peticu, molim«, rekla je sestra, ponovno se odmičući sa strane.

Kad je iAm prošao pored nje, pomaknula se za još jedan korak unatrag, a oči su joj se raširile kao da joj se strašno sviđa njegov miris.

Sestra je protrnula i ušla unutra, zatvarajući vrata za sobom. »Ako biste sjeli na stol za pregled, to bi bilo krasno. A vi možete stati gdje god hoćete, gospodine.«

Sjenka odabere stolicu točno nasuprot ulaznim vratima. Zurio je u njih kao da nekoga izaziva, bilo koga tko bi mogao ući unutra.

Uz još jedan osmijeh, Beth se morala zapitati što bi sestra pomislila kad bi znala da je spreman skočiti na bilo koga tko mu se ne sviđa. I ubiti ga.

Možda čak i rasjeći ga i skuhati juhicu.

Bože, stvarno se nadala da je u onoj juhi zbilja bilo pile...

»Gđice Marklon? Oprostite?«

Protrnula je. »Oh, oprostite, molim?«

Povijest bolesti brzo su prošli budući da je prije prijelaza bila savršeno zdrava, a nije im baš namjeravala reći da je prije svega dvije godine postala vampir.

Jasno.

»I, koliko dugo mislite da ste trudni?« naposljetku je stiglo pitanje.

»Da budem iskrena, nemam pojma jesam li uopće trudna. No, postoji mogućnost, a i često osjećam mučninu, samo želim znati je li sve u redu.«

»Jeste li napravili kućni test?«

»Ne. Jesam li trebala?«

Sestra je odmahнула glavom. »Možemo napraviti krvne pretrage, ako liječnik tako želi. A što se mučnine tiče, ako ste trudni, mnogo žena osjeća jutarnju mučninu koja je u prvom tromjesečju više nalik cjelodnevnoj mučnini, a da je i dalje sve u savršenom redu.«

»Dobri gospode, ne mogu vjerovati da ovako razgovaramo.«

Sestra se samo osmjehnula i završila s pisanjem po tabli.

»U redu, sad, ako biste se presvukli u ovu haljinu«, u naručje joj je položila papirnati kvadratić. »Pozvat ću doktoricu.«

»Hvala.«

Vrata su kliknula i zatvorila se za sestrom.

»Ne mogu te ostaviti«, rekao je iAm ustajući i okrećući se prema zidu, stavljajući glavu među svoje velike dlanove. »Ali bih ti svakako savjetovao da ne spominješ svom mužu da si bila gola sa mnom u sobi. Sviđa mi se da su mi ruke i noge tu gdje jesu, hvala lijepo.«

»Slažem se.«

Dok se brzinski presvlačila iz svoje odjeće u onu tanašnu haljinu, istinski je poželjela da je Wrath s njom. Zapravo, to joj je bila dobra lekcija da zna koliko ju je njegova prisutnost smirivala. Tako su rijetko bili razdvojeni, bilo je lako zaboraviti što joj je značio, naročito u stresnim situacijama.

Sad je trebalo samo čekati.

»Onda, ako bi se ikad vjenčavao, kakvu bi ženu želio?«

iAm ju je pogledao. »Zar ne možemo razgovarati o bejzbolu ili tako nečem?«

Oh, sranje. »Ili kakvog tipa, ako je to slučaj. Žao mi je, nisam te htjela uvrijediti.«

On se ponovno nasmijao. »Nisam *gay*.«

»Onda, kakva bi trebala biti?«

»Čovječe, ti baš ne odustaješ, je li?«

Sad je na njoj bio red da se nasmije. »Čuj, sjedim tu, smrzavam se u ovom papirnatom ubrusu, uskoro će mi reći da imam virozu i da se nisam trebala mučiti dolazeći ovamo. Učini mi uslugu i odvrati mi pažnju sa stvarnosti, može?«

iAm se naslonio u svojoj stolici. »Pa, kako rekoh, zapravo nisam o tome mnogo razmišljao.«

»Mogu li ti namjestiti nekoga?«

»Ne«, viknuo je. »Neeeeee. Ne, ne, ne, odmah da si to izbila iz glave, curo.«

Podignula je ruke. »Okej, okej. Samo, ne znam, činiš mi se kao okej lik.«

Na to nije odgovorio.

A kad je utihnuo, pomislila je, dovraga, mora da se sad osjeća čudno...

»Mogu li ti reći nešto što nitko ne zna?« izlanuo je.

Beth se uspravila. »Da, molim te.«

Sjenka dugo izdahne. »Istina je da...«

O, Bože, samo da doktorica ne uđe unutra prije nego on...

»Nikad prije nisam bio sa ženom.«

Kad su Bethine obrve skočile do središta njezinog čela, očitala im je bukvicu o vraćanju natrag. Nije htjela da iAm pogleda u nju i ugleda šok na njezinu licu.

»Pa, to je...«

»Jadno. Znam.«

»Ne, ne, uopće nije.«

»Trez je to i više nego nadoknadio«, promrmljao je. »Ako bismo usporedili njegov seksualni život i moj, zakucao bi mi više koševa nego Wilt Chamberlain.«

»Uh. Mislim...«

»Prije nego je moj brat pobjegao od s'Hisbe, bio sam pretjerano sramežljiv. A onda, kad je njegova situacija kulminirala? Nastojao sam ga spasiti od toga da posve izmakne kontroli. Osim toga, ne znam, ne palim se na drolje. Naša tradicija kaže da poštuješ svoje tijelo samo ako ga dijeliš s nekim s kim si združen. Izgleda da ne mogu izbaciti to sranje iz glave.«

Trenutak potom, pogledao je u nju. »Što je?«

»Ništa, samo... nikad nisam čula da si rekao toliko riječi odjednom. Lijepo je da si se malo otvorio.«

»Može li ovo ostati među nama?«

»Da, apsolutno.«

Pričekala je nekoliko trenutaka. »Ali ako upoznam neku curu, znaš, koja može proći, smijem li vas upoznati?«

Odmahnuo je glavom. »Hvala. Nisam baš zgoditak na lutriji.«

»Onda, što ćeš učiniti, čitav život živjeti sam?«

»Imam brata«, rekao je grubo. »Vjeruj mi. To sranje mi je i više nego dovoljno.«

»Da, sigurna sam da jest.«

Kad je ponovno utihnuo, pretpostavila je da je gotov s pričom. Međutim, on je još jednom progovorio: »Imam još jednu tajnu.«

»Koju?«

»Nemoj reći nikome... Ali sviđa mi se ona tvoja vražja mačka.«

Nakrivivši glavu u stranu, Beth se nasmijala Sjenci. »Imam osjećaj... da se i ti njemu prilično sviđaš.«

Prošlo je cijelih sat vremena prije nego su se vrata opet otvorila.

I opet je ušla neka sestra. »Zdravo, ja sam Julie. Doktorica Sam ima neki hitan slučaj. Zbilja joj je žao. Zatražila je da uzmem uzorak krvi da malo ubrzamo stvar.«

Na djelić sekunde, Beth se zabrinula zbog te briljantne ideje. Među dvjema vrstama postojale su anatomske razlike. Što ako pronađu nešto...

»Gđice Marklon?«

iAm je, doduše, rekao da će se pobrinuti za sve neugodne posljedice, podsjetila je samu sebe. A mogla je pretpostaviti kako će to učiniti.

»Da, naravno. Koju ruku želite?«

»Da pogledam vaše vene.«

Pet minuta, jedna vatica s alkoholom, dvije iglice i tri pune bočice poslije, ona i iAm opet su bili sami.

Neko vrijeme.

»Uvijek im treba ovako dugo?« upitao je. »Ljudima?«

»Ne znam. Nikad nisam bila bolesna, a definitivno se nikad prije nisam pitala jesam li trudna.«

Sjenka se ponovno namještao u stolici. »Želiš nazvati Wratha?«

Izvadila je mobitel. »Nemam signala. Ti?«

On je provjerio svoj. »Ne.«

Imalo je smisla. Bili su u jednoj od novijih zgrada bolnice St. Francis, visokoj dvanaest ili petnaest katova, od čelika i stakla, a oni su se nalazili na drugom katu. U sredini. Ni prozora na vidiku.

Bože, kako je željela da je Wrath tu...

Vrata su se rastvorila, a kasnije... Mnogo vremena kasnije... Sjetila se prve misli koja joj je pala na pamet.

Sviđa mi se ova žena.

Doktorica Sam bila je visoka metar i pol i imala je pedeset godina... I cijela se posvetila svojoj pacijentici. »Bok. Ja sam Sam, žao mi je što ste morali čekati.«

Prebacivši spis koji je nosila sa sobom u drugu ruku, ispružila je ruku i nasmijala se, pokazujući lijepe bijele zube i lice koje je prirodno i lijepo starjelo. Njezina kratka plava kosa bila je uredno obojena i nosila je par lijepih zlatnih narukvica i dijamantni prsten na lijevoj ruci. »Vi mora da ste Beth. Manny i ja smo stari prijatelji. Nekoć sam držala ginekološke konzultacije kod njega u hitnoj službi, s vremena na vrijeme.«

Bez apsolutno ikakvog pametnog razloga, Beth je osjetila apsurdan poriv da zaplače — i odmah ga suzbila. »Ja sam Beth. Marklon.«

»A vi ste?« rekla je iAmu, i njemu pruživši ruku.

»Prijatelj.«

»Moj suprug nije mogao doći«, rekla je Beth kad su se njih dvoje rukovali.

»Oh, žao mi je.«

»On... Neće moći dolaziti na preglede.«

Doktorica Sam se bokovima oslonila na stol za pregled. »On je u vojsci?«

»Ah...« Pogledala je i i Ama. »Zapravo, da.«

»Zahvalite mu što nam služi, hoćete li?«

Bože kako je mrzila lagati. »Hoću.«

»Okej, bacimo se sad na posao.« Otvorila je mapu. »Jeste li uzimali prenatalne vitamine?«

»Ne.«

»To će nam biti prvo na popisu.« Doktorica Sam podignula je pogled. »Imam neke dobre, organske, od kojih vam neće biti mučno...«

»Samo malo, znači, trudna sam?«

Doktorica se namrštila. »Ž-žao mi je. Mislila sam da ste došli na ultrazvuk?«

»Ne, došla sam saznati imam li želučanu virozu ili sam... Znate.«

Doktorica je primaknula stolicu na kojoj je sjedila sestra jako blizu. Potom je stavila svoju ruku preko Bethine. »Definitivno ste trudni. Već neko vrijeme. Zato morate početi piti te prenatalne vitamine što prije, i pokušati nabaciti koji kilogram.«

Beth je osjetila kako joj se krv povukla iz glave. »Ja... To nije moguće.«

»Sudeći prema rezultatima vaših hormona trudnoće, rekla bih da ste u drugom tromjesečju, iako, jasno, pokazatelji često variraju. No, trenutno su na preko sto tisuća. Dakle, kako rekoh, nadam se da ćete mi dopustiti da napravim ultrazvuk kako bismo provjerili što se zbiva.«

»Ja... Ja... Ja... Ja...«

»Da, slaže se s tim«, iAm je rekao iz daljine. »Možete li ga odmah napraviti?«

»Ja... Ja...«

»Da, odmah.« Međutim, doktorica Sam nije se ni pomaknula. »No, da budemo sigurni slaže li se i Beth. Biste li htjeli malo vremena sa svojim prijateljem?«

»Ne može biti četiri mjeseca. Ne razumijete... Nije moguće.«

Možda je tako kod vampira, pomislila je. Kao, rezultati su nejasni jer je...

»Dakle, ponavljam, hormoni trudnoće su pokazatelj u samom početku — i isključivo u odnosu na to kako rastu.«

Doktorica je ustala i otvorila ladicu, izvadiвши maleni kockasti uređaj za koji je debelom žicom bio pričvršćen nekakav senzor. »Mogu li provjeriti puls?«

»To nije moguće«, Beth je čula vlastiti glas. »Jednostavno nije.«

»Hoćete li mi dopustiti da vidim čuje li se srce?«

Beth se srušila na stol i osjetila kako joj doktorica na trbuh stavlja nešto veličine jagodice palca...

Oglasio se majušni ritam. »Da, to je puls. Lijep i jak. Inače volimo vidjeti sto četrdeset, a kod vas je savršen.«

Beth je mogla samo treptati i gledati u pločice na stropu iznad sebe. »Donesite ultrazvuk«, rekla je grubo. »Odmah.«

Šezdeset četvrto poglavlje

Koračajući po mozaiku na podu u predvorju, John je bio izrazito svjestan dviju stvari. Kao prvo, njegove sestre nije bilo već satima. Kao drugo, Wrath je bio na rubu strpljenja.

Kralj se smjestio na najgornjoj stepenici velikog stubišta, gornjim se dijelom tijela njišući naprijed-natrag, kao da sekunde koje su prolazile mjeri čitavim tijelom.

Bez nekog posebnog razloga, John je otišao do plastične cerade koja je pokrivala ulaz u sobu s bilijarom. Sinoć su napredovali s poslom — usprkos velikom broju četvornih metara, gotovo da su već podigli cijeli pod. Te su večeri trebali donijeti zalihu novog mramora i početi ga postavljati. A onda će morati raditi na zidovima, što će vjerojatno potrajati duže.

Čovječe. Zapravo je samome sebi nastojao odvratiti pažnju.

Pustio je da cerada padne natrag na svoje mjesto i pogledao u Wratha. Pomislili biste da je u takvim trenucima John najgora osoba koja bi mogla s njim malo sjediti, s obzirom na to da je on bio nijem, a Kralj slijep.

No, Wrath nije htio komunicirati, tako da je upalilo.

Svi ostali nekud su nestali nakon što je Beth otišla sa Sjenkom, a i John je namjeravao učiniti isto. Muž bi uvijek navalio na brata, naročito kad bi došlo do ovakvih sranja. No, jednom kad se popeo gore, čak i nakon što se malo podružio s Xhex? Noge su ga same dovele dolje.

Stoga je čekao.

Bilo je to smiješno, imao je osjećaj da bi ga Wrath potjerao da je bio bilo tko drugi.

»Ima li što na tvom telefonu?« Wrath je upitao ne podižući glavu.

John je kratko zazviždao neki silazni ton, najbliže što je mogao imitirati negativan odgovor. S druge strane, da je primio poziv, obojica bi ga čuli.

»Poruka?«

John je odmahnuo glavom, prije nego se sjetio da bi trebao ponovno zazviždati.

Iz vedra neba, oglasilo se zvono u predsoblju, a neka se slika pojavila na diskretno postavljenom monitoru pored hrpe građevinskog materijala kraj glavnog ulaza.

Beth. iAm. Vani na stepenicama.

Kad je Wrath skočio na noge, John je pojurio do dugmeta za otvaranje i prije nego je stigao Fritz, zazviždajući nekakav hitan, ulazni ton kako bi mužu dao do znanja da se njegova žena vratila.

U trenutku kad je stisnuo dugme, unutrašnja vrata predsoblja su se rastvorila.

John nikad neće zaboraviti kako je Beth izgledala kad je ušetala u kuću. Lice joj je bilo blijedo i upalo, oči razrogačene, pokreti mlitavi i neusklađeni. Nosila je kaput u ruci umjesto da ga je odjenula, pa ga je pustila, skupa s torbicom, da nemarno padne na pod.

Razni uobičajeni predmeti prosuli su se posvuda. Novčanik. Četka za kosu. Melem za usne.

Zašto je uopće to primijetio?

Potom, sve što je mogao vidjeti bila je njegova sestra koja trči preko mozaika i slike rascvjetalog stabla jabuka... Kao da je ganja neki luđak.

Kad je skočila na Wratha, nije to učinila od radosti.

Bila je prestravljena.

Wrath ju je lagano uhvatio, podignuo s poda, a stiskanje njegove vilice nije imalo nikakve veze s njezinom težinom.

»Što je, leelan?« upitao je.

»Trudna sam. Ja...«

»O, Bože...«

»Nosim dječaka.«

John je ispružio ruku kako bi održao ravnotežu. Sigurno je pogrešno čuo. Nema šanse...

Wrath ju je polako spustio natrag na pod. A onda je uzeo mali predah i spustio se na najnižu stepenicu kao da su ga koljena izdala.

I gle čuda, John je učinio isto, ista neobična kombinacija očaja, nevjerice i radosti i njemu je oduzela svu snagu, sve dok se i on nije našao u sjedećem položaju na podu.

Kako je to moguće?

U tišini koja je uslijedila nakon Bethine velike vijesti, Wrathov mozak nikako nije uspijevaao proraditi. Kao ni ruke ni noge. Kad je pao na onu stepenicu stražnjica ga je zaboljela, osjećao se kao da je u kakvoj noćnoj mori.

»Ne... razumijem.« Sin? Dobit će *sina*? »Prošla si kroz razdoblje potrebe noć prije, možda dvije u vrh glave.«

»Znam, znam«, procijedila je.

Iznenada se pokrenuo. Jebeš sjebani mozak, njegova ga je šelan trebala. Preuzevši kontrolu nad samim sobom, ponovno ju je uzeo u naručje, svjestan da u blizini nema nikog osim Johna i iAma, što mu je bilo drago.

»Reci mi što je rekla doktorica.«

Miris njezinih suza ubijao ga je, no ostao je pribran kad se ona par puta najprije nakašljala. »Išla sam tamo samo zato da mi kaže da je prerano za išta znati. Nisam očekivala da sam već četiri mjeseca trudna...«

»Što?«

»Tako je rekla.« Beth je odmahivala glavom na njegovim prsima. »Mislim, znam da sam se osjećala čudno, ali mislila sam da je to samo zato što se približava razdoblje potrebe. A zapravo, već sam bila — mislim, valjda sam zatrudnjela prije toga.«

Isuse... Kriste.

Malo se odmaknula. »Iskreno, primijetila sam da mi odjeća postaje tješnja prije otprilike mjesec dana. Možda malo više. Mislila sam da je to zbog hrane koju sam jela kad bih osjećala stres, ili zato što nisam imala vremena za tjelovježbu. A onda mi je i raspoloženje postalo čudljivo, sad kad se sjetim... I grudi su me boljele. Ali nikad nisam dobila mjesečnicu ili tako nešto. Tako da jednostavno ne znam. O, Bože, što ako sam naudila djetetu jer sam bila s Laylom? Što ako...«

»Beth, ššš, Beth, slušaj me. Što je doktorica rekla za mlado?«

»Rekla je...« njegova je družica šmrcala. »Rekla je da je prekrasan. Da je savršen. Ima lavovsko srce...«

Na te riječi Beth počne jako jecati, ali njezini su jecaji bili više kao oslobođenje emocija nego išta drugo. Dok ju je držao, gledao je preko njezine glave.

»Sin?« rekao je promuklo.

»Doktorica kaže da je velik i snažan. I vidjela sam kako se miče«, rekla je kroz suze. »Nisam znala da je to dijete, mislila sam da je probava...«

»Znači, bila si trudna i prije potrebe.«

»To je jedino objašnjenje koje imam«, jauknula je.

Wrath ju je privio još bliže uz sebe, tik do svog uznemirenog srca. »Sin?«

»Da. Sin.«

Iznenada je osjetio kako mu se na licu pojavio najveći, najširi, najsretniji osmijeh, prokleta mu je grimasa raširila obraze sve dok ga nisu zaboljeli, oči su mu zasuzile od napora, rastegnule sljepoočnice sve dok nisu počele žariti. A radost mu se nije očitovala samo na faci. Struja sreće bila je tako snažna da ga je cijelog pekla dok mu je

jurila kroz tijelo, pročišćavala mjesta za koja nije ni znao da su prljava, ispirala paučinu koja se nakupila u kutovima; osjećao se živim onako kako nije već jako, jako dugo.

I prije nego je postao svjestan što radi, skočio je na noge s Beth u naručju, nagnuo se unatrag i povikao iz dubine pluća, s više ponosa nego je moglo podnijeti njegovo dvometarsko tijelo.

»Siiiiiiiiiiiin! Dobit ću siiiiiiiiiinaaaaaaaa!«

Šezdeset peto poglavlje

Utom se trenutku Beth zaljubila u svog sina.

Dok je Wrath zavijao na mjesec s očinskim ponosom, smijala se kroz suze i brigu. Toliko je vremena prošlo otkako ga je vidjela dobro raspoloženog i uistinu sretnog — i eto ga, nakon vijesti za koju je očekivala da će ga izbezumiti, blistao je poput sunca.

A njihov je sin bio uzrok tomu.

»Gdje su dovraga svi?« gundao je zureći prema stepenicama.

»Upravo si ih zovnuo prije otprilike dvije sekunde...«

Svi su smjesta dotrčali, na vrhu stepenica nastao je krkljanac, usprkos činjenici da su bile velike, zvukovi golemih stopala tutnjali su prema predvorju kad su braća došla sa svojim družicama.

»Evo«, rekla je, dohvativši tanašni list papira. »Pokaži im ovo, to je slika ultrazvuka.«

Wrath ju je premjestio tako da ju je sad držao jednom rukom, drugom uzeo sliku i pokazao je kao da se radi o jumbo plakatu od zlata.

»Pogledajte!« povikao je. »Gledajte! Moj sin! Moj sin!«

Beth se morala nasmijati iako su joj suze još jače počele teći.

»Pogledajte!«

Braća su stala u krug oko onog što je držao u ruci, a ona je ostala zapanjena... Svi su redom imali sjaj u očima, njihovi muževni, čvrsti osmijesi bili su dokaz da suzdržavaju svoje emocije.

Potom je pogledala u Tohra. Držao se otraga, s Autumn pored sebe. Kad je njegova družica zabrinuto podignula pogled, kao da se natjerao da priđe bliže.

»Jako sam sretan zbog vas«, Brat im je promuklo rekao.

»Oh, Tohr«, protisnula je, ispruživši ruke.

Kad ih je Brat primio, Wrath je spustio ruku kao da želi sakriti sliku.

»Ne«, ubacio se Tohr. »Drži to visoko, osjeti taj ponos. Imam dobar osjećaj u vezi s ovim, i radujem se s vama — do kraja.«

»Jebote«, rekao je Wrath povlačeći Brata u čvrst zagrljaj. »Hvala, stari.«

Čulo se toliko glasova, svi su im čestitali, no htjela je vidjeti još jedno lice.

I John se držao malo podalje, no kad je ulovio njezin pogled, nasmiješio se, premda ne kao Wrath. Bio je zabrinut.

Bit ću ja u redu, rekla je bez glasa.

Iako nije bila sigurna da je sama u to vjerovala. Samu je sebe krivila što nije ni znala da je trudna, što je na silu pokušavala pokrenuti razdoblje potrebe — a naročito zato što je u tome uspjela. Što ako su one snažne mučnine bile najava pobačaja? Što ako...

Odmičući se od te provalije, držala se dviju stvari — prva, čula je djetetov puls, lijep i snažan, i druga, doktorica je bila presretna zbog bebe.

Iznenada, more lica se raspršilo... A ostali su oni.

Bella, s Nallom u naručju, Z pored svojih cura.

Beth se ponovno rasplakala kad joj je ženka prišla. Bože, bilo je nemoguće ne sjetiti se da je baš Nalla to započela, da je pokrenula potrebu koju se više nije moglo zanijekati.

I Bella je bila dirnuta kad se zaustavila pored njih. »Samo smo htjeli reći hura!«

U tom trenutku, Nalla je pružila ručicu prema Beth, s bezubim osmijehom na licu iz kojeg je isijavala čista radost.

To nije mogla odbiti, ne, nikako.

Beth je uzela curicu iz majčinog naručja i namjestila je na svoje grudi, uhvatila ručicu nalik lego kockici i počela joj davati puse, puse, puse.

»Spremna si da budeš starija...«Beth je pogledala u Z-ja, a potom i u svog muža. »Starija sekica?«

Da, pomislila je Beth. Jer to su i bili, Bratstvo i njihove obitelji. Bliski poput braće i sestara, povezaniji nego da su u krvnom srodstvu, zato što su bili odabrani.

»Da, spremna je«, rekla je Bella brišući oči i gledajući u Z-ja. »Itekako je spremna.«

»Brate«, Z je ispružio ruku, njegovo izbrazdano lice u poluosmijehu, njegove žute oči tople. »Čestitam.«

Umjesto da primi njegov dlan, Wrath mu je u lice gurnu sliku ultrazvuka. »Vidiš ga? Vidiš mog sina? Velik je, jel'da, Beth?«

Poljubila je Nallinu supermekanu kosu. »Da.«

»Velik i zdrav, je li tako?«

Beth se opet nasmijala. »Velik i zdrav. Apsolutno savršen.«

»Savršen!« viknuo je Wrath. »A to kaže doktorica, mislim, ona je ipak završila fakultet.«

Čak se i Z u tom trenutku počeo smijati.

Beth je vratila Nallu natrag k roditeljima. »Doktorica Sam mi je rekla da je porodila preko petnaest tisuća beba tijekom svoje karijere...«

»Vidite!« vikao je Wrath. »Ona zna te stvari. Moj sin je savršen! Gdje je šampanjac? Fritz! Donesi vražji šampanjac!«

Odmahujući glavom, Beth je duboko udahнула i odlučila prepustiti se trenutku. Čekalo ih je još dosta toga, kao i sam porod na kraju — što ju je već nasmrt plašilo. S toliko prepreka pred njima, uz toliko nepoznanica, bilo je primamljivo izgubiti se u tom metežu.

No, idućih sat vremena, samo je htjela biti s Wrathom i njegovom golemom radošću, biti dio proslave tog čuda.

Kako smiješno. Cijelo su se vrijeme svađali oko djece... A jedno je već bilo na putu.

Život je ponekad znao biti zbilja ironičan.

Naslonivši se u muževom naručju, uživala je gledajući ga kako tapše braću po leđima, kako uzima čašu šampanjca od Fritza.

Njezin je helren inače bio visok. Ali sad? I Mount Everest bi se posramio.

»Možeš me spustiti«, rekla je s osmijehom.

Namrgođena grimasa koju je dobila zauzvrat, bila je poput pravog zida od cigle. »Ne dolazi u obzir! Ti si moja žena i nosiš moje dijete. Budi sretna ako ti ikad dopustim da dotakneš nogama pod iduće tri godine.«

To rekavši, pognuo je glavu i poljubio je u usta.

Dovraga, možda mu je trebala reći: »Ovu smo bebu mi napravili, a ne ti«, ali nije se tako osjećala. Toliko se bojala da neće prihvatiti i voljeti to dijete da joj je sad laknulo i bila je presretna što već postaje posesivan.

Što se, zapravo, već zaljubljuje.

A to je bila najbolja moguća vijest za njihovo nerođeno dijete. Kad Wrath, sin Wrathov, odluči da je netko njegov? Spustio bi i Mjesec na Zemlju ako treba.

Reakcija je bila točno onakva kakvu se od straha bojala zamišljati.

Wrath je podignuo čašu. »Za mog sina«, viknuo je povrh svih. »I još važnije, za moju ženu.«

Kad se okrenuo prema njoj, od ljubavi koju je osjećao oči su mu tako snažno blistale da je mogla vidjeti blijedozeleno svjetlo u njima čak i kroz povež.

Svi u kući vikali su od sreće... I svi su pili.

Osim nje, jasno.

Jer je bila trudna, pomislila je s osmijehom blistavim poput Wrathovog.

Wrath je uživao u euforiji dokle god ga je držala.

Okružen braćom, s novim životnim ciljem koji se pojavio, znao je da je to jedna od najboljih noći u njegovom životu. Ili... Sranje, još je bio dan, zar ne?

Ma, koga briga.

Bilo je teško objasniti, čak i samome sebi, što se točno promijenilo. No, iznenada mu se sve doimalo drukčijim, od načina na koji se rukovao s Braćom, do toga kako se osmjehivao njihovim družicama ili kako je držao Beth.

A ona je bila najbolji dio svega.

Šampanjac je tekao, smijeh odzvanjao po predsoblju, a on nije mogao vjerovati da je stigao do tog trenutka u svom životu. Samo noć prije nije imao ni prijestolje, a skoro ni družicu. A evo ga sad tu, kruna mu je i dalje bila na glavi, a njegova žena nosila mlado.

Već četiri mjeseca.

Malo se prisjećao, tumarajući kroz tjedne, a potom i mjesece. Bila je jedna noć, prije otprilike četiri mjeseca, kad ga je Beth došla posjetiti u uredu tijekom dana. U tom trenutku već duže vrijeme nisu bili zajedno, zbog svega što se događalo — i ostao je šokiran, u dobrom smislu, koliko je agresivno krenula na njega. Nakon toga... Sad kad razmišlja o tome, njezin se miris promijenio — produbio, iako ne onako kako se vampirskim ženkama miris promijeni zbog trudnoće.

Cijelo je to vrijeme ona nosila mlado.

Sudbina im je oboma servirala ono što je željela, ali je strahovala da se neće dogoditi, i što on nije ni znao da mu treba.

Kad je čuo kako njegova družica zijeva, odmah se uzburio. »Okej, vrijeme je da idemo gore.«

Rulja se odmah smirila, a on je mogao osjetiti da su se svi koncentrirali na njegovu Beth. Odsad će dobivati mnogo pažnje, ne samo od njega već i od njegove braće. Već su se i prije prema njoj ponašali zaštitnički. A sad kad je trudna? Trpjet će to sranje dvadeset i četiri sata dnevno.

»Mislim da bih se trebala ponovno nahraniti«, rekla je Beth kad se počeo penjati uza stepenice. George ga je vodio nježno ga povlačeći za nogu.

»Kužim«, namršti se. »Što je doktorica rekla za mučnine?«

»Ona zbilja misli da imam virozu. S druge strane, ne zna ništa o razdoblju potrebe, možda zato?«

»Razgovarat ću s Haversom, ali ne moraš ići kod njega.«

»To bi zapravo bilo super. Zbilja sam nervozna.«

»Ne brini. Držim sve konce.«

I zbilja ih je držao. Osjećao se kao da upravlja svemirom, a neki stari, poznati dio njega ponovno se probudio.

George ga je vodio do vrata koja su se otvarala prema stepenicama koje su vodile na treći kat, a kad su se popeli na vrh, Wrath je skrenuo lijevo.

Kad se brava otključala, ušao je unutra i odmah je poveo do kreveta. »Hoćeš da ti priprelim kupku? Tuš? Umivaonik?«

Nasmijala se. »Samo želim leći. Osjećam se kao da sam na vrtuljku koji se prebrzo okreće.«

Sjeo je pored nje i dotaknuo donji dio njezinog trbuha svojim dlanom. »Sviđa mi se ovo.«

»Sviđa ti se što?«

»Ta kvrga koju imaš«, nasmiješio se. »To je naše mlado.«

»Zbilja jest.«

»Kad bi je barem mogao vidjeti. Onu sliku.«

»I ja bih to voljela.«

»Ali ovo je dobro«, mazio joj je trbuh kružnim pokretima, pokušavajući zamisliti kako će izgledati njegov sin. »Jak je.«

»Da. Baš kao i njegov otac.«

»Evo, uzmi moju venu«, primaknuo je svoje zapešće njezinim usnama. »Molim te.«

»Oh, hvala.«

Kad su njezini očajnici utonuli u njegovu kožu, poželio je da ga ugrize za vrat, ali nije vjerovao samom sebi. Zagrijao se, a to sranje najčešće je vodilo prema stanovitom ispušnom ventilu, što se neće dogoditi dok je trudna. Ne. Ne dok je njegov sin unutra...

Ruka njegove žene spusti se na njegov kruti ud. Umalo je iskočio iz kože. »Jebote!«

Odvojila se od njegove vene. »Možemo se seksati, znaš.«

»Ah, ne. Ne.«

»Wrath, nisam bolesna, a i nije da se moramo brinuti oko toga hoću li zatrudnjeti.« Osmijeh na njezinom licu imao je boju njezinog glasa. »Taj zadatak si sasvim dobro odradio.«

»Jesam, zar ne?«

»Tako sam sretna zbog ovoga«, rekla je kad je osjetio kako mu dodiruje lice. »Ponajviše zbog tvoje reakcije.«

Izgleda da ih je oboje iznenadio svojom reakcijom.

Mazeći joj trbuh, sjetio se onoga što je raslo u njoj. »Želiš znati što je najbolji dio svega?«

»Reci mi«, šapnula je.

»Dala si mi nešto... Za što nisam ni znao da mi treba. To je najveći poklon koji ću ikad primiti. Na neki me način upotpunjava na mjestima za koja nisam ni znao da su prazna. Pa ipak... Usprkos svemu? Ne volim te nimalo više. Važna si mi onoliko koliko si to oduvijek bila.« Sklupčao se i utisnuo poljubac u ležernu košulju koju je nosila, jednu od njegovih, zapravo, zar nije to super. »Bio sam u potpunosti združen s tobom prije ovoga, i bit ću i nakon toga — i zauvijek.«

»Opet ćeš me rasplakati.«

»Onda plači. I daj da se ja pobrinem za tebe. Držim sve konce.«

»Toliko te volim.«

Primaknuo se njezinim usnama i poljubio je jednom, dvaput, tri puta. »I. Ja. Tebe. A sad dovrši hranjenje i odmori se, a ja ću srediti da ti donesu hranu.«

»Ne hranu, molim te. Ne sad. Tvoja snaga je sve što trebam.«

Amen na to, pomislio je.

Wrath je stajao na rubu kreveta beskonačno dugo dok se ona hranila iz njegovog zapešća. Potom joj je pomogao da se istušira, osuši i legne u krevet.

»Samo ću se malo odmoriti«, rekla je, već tonući u san kad su se rolete počele dizati, a noć padati. »Koliko god želiš.«

Sin. *Sin.*

»Ja idem za stol«, rekao je, a onda se zaustavio. Smiješno, to joj je govorio svake večeri prije Prvog obroka, bio je to njihov način da se našale na račun toga što ide staviti krunu na glavu i pobrinuti se za razna sranja.

»Jako mi je drago«, rekla je pospanim glasom.

Smiješno... Sad mu se sav taj kraljevski posao više nije doimao kao toliki teret.

Zapravo, kad je uhvatio Georgeov povodac, bilo je iznenađujuće lagano spustiti se niz stepenice i uputiti prema uredu. A kad je ušao u ured, došao je do stola, zaobišao njegove izrezbarene kutove... I zastao prije nego je sjeo u očevu fotelju.

S osjećajem strahopoštovanja polako se spustio na nju. Tron je zaškripao kao i uvijek — zapitao se je li radio isto i kad bi njegov otac sjedao na njega? Nije se sjećao tog detalja iz svoje mladosti pa je poželio da ima bolje pamćenje.

Umjesto da pozove Saxtona ili provjeri elektronsku poštu preko računala koje je radilo preko glasa, namrštitio se i pokušao izvući iz prošlosti što je mogao više sjećanja. Bila su mutna, ona kojih se sjećao — zbog njegovih loših očiju.

Bože, nikad zapravo nije razmišljao o ljudskoj strani svoje žene, ali vraški se nadao da će njezin DNK ispraviti njegov defekt. Bilo bi tako super kad bi se njegov sin rodio s dobrim vidom.

A ako ne?

Onda će on biti taj koji mu je to priskrbio i pružit će mu svu potrebnu potporu. Biti slijep nije bilo baš super, ali nije ni značilo da morate odmah profučkati cijeli život.

Sraaaaaanje, kad se samo sjeti da je bio spreman žrtvovati dijete samo zato što se bojao da bi on ili ona mogli imati nekakav defekt. Glupo. Tako glupo. I zbilja jebeno jedno s njegove strane.

Hvala Kristu da je sudbina bila pametnija...

»Gospodaru«, rekao je Fritz.

»Samo uđi!« Čovječe, bio je zbilja dobre volje. Vrijeme je da malo smanji doživljaj, ako ni zbog čega drugog a onda barem da ne iznervira samog sebe.

»Jedan od radnika želi da ga primite.«

Ah, da. Na trenutak je opet pomislio na svoj defekt ne bi li utekao od obveze, no onda je ipak ustao. »Sići ću dolje. Ne.«

Trezveno razmišljajući, sjeo je natrag na tron. »Pošalji ga gore, isprati ga dovde, hoćeš li? I neka ti Braća pomognu.«

Nije bio spreman vjerovati nikome osim članovima vlastite kuće.

»Smjesta«, rekao je batler. »Sa zadovoljstvom!«

Izgleda da nije bio jedini koji je bio pretjerano ushićen.

Spustio je pogled prema podu. »Ne znam što radim, George.«

Veselo puhanje koje je dobio kao odgovor bilo je jedini glas povjerenja koji mu je trebao. Jebeš glimeru, zbilja.

Nedugo potom, Vishousov oštar glas ušao je u sobu. »Doveo sam tvog posjetitelja, je li tako?«

»Pošalji ga unutra.«

Čulo se nekakvo komešanje i odjednom su se mirisi u sobi promijenili — preplavljen, Wrath se lecnuo.

Nikad nije osjetio takvu... Zahvalnost? Je li to bilo to? Poštovanje? Takav je miris dolazio iz dubokih emocija, to je bilo sigurno.

»Predradnik se klanja pred tvojim stolom, Brate«, rekao je V. »Skinuo je kapu.«

Činjenica da je predradnik plakao bilo je nešto što je Vishous razborito izostavio iz izvješća.

Wrath je ustao i zaobišao stol. Međutim, prije nego je išta stigao reći, niz riječi iziđao je iz usta skromnog muškarca.

»Znam da ste to bili vi. Znam da to možete biti samo vi.« Glas mu se prekidao. »Ne mogu vam se odužiti, kako ste znali?«

Wrath je slegnuo ramenima. »Samo sam zaključio da tvoja kćerka vjerojatno treba bolja invalidska kolica. I nekoliko rampa.«

»I kombi. Taj kombi... Kako ste...«

»Pretpostavljam da nemate mnogo novca, iako se sasvim dobro brineš za svoju obitelj. A što se tiče mojih razloga, ti meni pomažeš ovdje, a ja sam htio tebi pomoći tamo.«

»Moja druga šelan ne zna kako da vam zahvali. Kao ni ja. Ali nudimo vam ovo. To je poklon nedostojan Vašeg Visočanstva.«

Wrath se namršti kad mu se neočekivani djelić prošlosti vratio u misli.

Zbog čega je užurbano zatrepao.

Sjećao se da su ljudi radili to isto s njegovim ocem, nudeći Kralju darove zahvalnosti.

»Počašćen sam«, rekao je promuklo kad je ispružio ruku.

Ono što mu je bilo položeno na dlan bilo je glatko, mekano. »Što je to?«

Nastala je čudna pauza. Kao da predradnik nije shvaćao.

I u tom je trenutku Wrath znao da je stigao do raskrižja.

Začudo, pomislio je na svog sina.

Prebacivši lagani predmet u drugi dlan, podignuo je ruku... I skinuo povez.

»Slijep sam«, rekao je građaninu. »Ne vidim. Zbog toga sam znao što treba tebi i tvojoj obitelji. Imam iskustva u prilagođavanju ovom svijetu.«

Uzdah je bio glasan.

Wrath se malo nasmijao. »Da, priča o Slijepom Kralju nije trač. To je živa istina, i ja se toga ne sramim.«

Sveca mu... Sve dok nije to rekao, nije shvaćao koliko se inferiornim zbog toga osjećao. Koliko je toga skrivao. Koliko se puta ispričavao zbog nečega nad čim nije imao kontrolu. Ali to je sad prošlo.

Slijep ili ne, morao je dati primjer drugima — i proklet bio ako tome ne bude dorastao.

»Stoga, molim te,« rekao je očigledno zapanjenom građaninu. »Opiši mi dar kojim si me počastio.«

Nastala je jako duga pauza. A predradnik nije bio jedini koji je bio iznenađen. Iz Vishousa je isijavala nevjerica dok je pušio poput lokomotive dalje u kutu.

Predradnik se nakašljao. »To je, mmm, od moje družice. Bavi se starinskim tkanjem, tradicionalnim za Stari kraj. Prodaje to među našom vrstom kao rupčice ili odjeću. Ovo je... Ovo je njezino najfinije tkanje, koje je napravila prije mnogo godina, ali nije imala srca prodati ga. Trebala joj je godina dana da ga dovrši...« Muškarcu je puknuo glas. »Rekla je da sad zna zašto se nije mogla odvojiti od njega. Poručuje vam da sada zna, da je to čuvala u vašu čast.«

Wrath je odložio povez sa strane i dlanovima opipavao tkaninu. »Nikad nisam dotaknuo nešto ovako fino, poput satena. Koje je boje?«

»Crvene.«

»Moja omiljena boja.« Wrath je zastao. A potom je odlučio, jebiga. »Čekam sina.«

Uslijedio je drugi uzdah.

»Da, moja ljubljena i ja... Posrećilo nam se.« Iznenada, stvarnost u kojoj njegov sin nije nasljednik prijestolja, udarila ga je u glavu te nastane tuga.

Tuga, zaista, ali također i neka vrsta olakšanja. »Upotrijebit ću ovo kad ga prvi put primim. Kad se rodi.«

liiiiiiiiiiii uslijedio je treći uzdah.

»Ne, on nije nasljednik prijestolja«, rekao je Wrath. »Moja žena je napola čovjek. Stoga on ne može sjesti tamo gdje ja sjedim, ali to je u redu.«

Njegov će sin slijediti svoj put. Bit će... slobodan.

Dok je Wrath govorio što misli, bez isprika ili objašnjenja, cijeli se ogrnuo velom iskrenosti, a dok je govorio riječi koje je ranije držao skrivenima, i ne znajući da je to radio...

Shvatio je da je i on napokon slobodan — i da bi njegovi roditelji, da su imali priliku poviriti preko njegova ramena, bili zadovoljni njime.

Takvim kakav jest.

Šezdeset šesto poglavlje

S

rgovački centar u Caldwellu bio je otvoren do deset navečer.

Kad se Xcor materijalizirao u skrivenom kutku prostranog parkirališta, prošao je pored niza parkiranih automobila, a njegovi su dugi koraci proždimali udaljenost do ulaza, gdje je iznad niza vrata stajao golemi crveni natpis.

Nije imao pojma što tu radi. Samo što nije ušetao među ljude. S ciljem koji nikad ne bi dopustio jednom od svojih vojnika.

Ušavši kroz staklena vrata, namrštio se. S lijeve i desne strane nalazila se hrpa ženske odjeće, u raznim veselim bojama — zbog čega je s nekom radošću pomislio na bacač plamena koji bi oslobodio njegove mrežnice takve muke.

Još naprijed, odjeljak za odjeljkom staklenih kaveza sa svjetlucavim čudima u njima, šalovi su visjeli s vješalica, a zrcala — prokletstvo, zrcala su bila posvuda.

Prolazeći pored njih, spustio je pogled. Nije mu trebao podsjetnik na vlastitu ružnoću. Naročito ne te večeri.

Drže li uopće ono što traži?

Šećući se po prvom katu, mogao je osjetiti oči pravih kupaca na sebi i bilo je očito da se pitaju hoće li završiti u crnoj kronici večernjih vijesti. Sve ih je ignorirao i nastavio naprijed prema pokretnim stepenicama.

Na drugom je katu pronašao odjel s muškim donjim rubljem.

Da, ovdje su razne muške košulje i hlače i puloveri i jakne bili posloženi na vješalicama i po stolovima. Baš kao i dolje, glazba je tutnjala dubokim tonovima iznad glave, dok je izloženu robu obasjavala svjetlost sa stropa.

Kog je vraga on tu radio...

»Hej, kako vam mogu pomoći... Opa!«

Kad se okrenuo i zauzeo napadački položaj, crni ljudski prodavač odskočio je unatrag i ispružio dlanove.

»Oprostite mi«, promrmljao je Xcor. Barem nije izvadio oružje.

»Nema problema«, privlačan, dobro odjeven muškarac se nasmijao. »Tražite nešto određeno?«

Xcor se osvrnuo oko sebe i umalo pobjegao natrag do onog otmjenog stubišta.

»Treba mi nova košulja.«

»Oh, kul, vrući spoj?«

»I hlače. I čarape.« Kad bolje promisli, nikad nije ni nosio donje rublje. »I donje rublje. I jakna.«

Prodavač se nasmijao i podignuo ruku kao da će potapšati svog kupca po ramenu — no onda se zaustavio jer je očigledno još jednom promislio o takvom kontaktu.

»Na kakav izgled ciljate?« radije je upitao.

»Odjeveni.«

Tip se zaustavio kao da nije bio siguran je li to bila šala. »Ah... Okej, mogu smisliti nešto za ne-golo. Plus, legalno je. Pođite za mnom.«

Xcor je krenuo za njim jer nije znao što bi drugo napravio. Sam je to započeo, pa nije bilo razloga da ne odradi do kraja.

Muškarac se zaustavio ispred niza izloženih košulja. »Onda ću računati da idete na spoj, osim ako mi ne kažete suprotno. Ležerno? Niste spomenuli odijelo.«

»Ležerno. Da. Ali želim izgledati...« Pa, ne kao inače, ni u kojem pogledu. »Pristojno.«

»Onda mislim da ćete htjeti košulju s dugmadi do kraja.«

»Košulju.«

Tip ga je netremice promatrao. »Niste odavde, zar ne?«

»Ne, nisam.«

»Slutim po naglasku.« Prodavač je prešao rukom preko vrtoglavog niza složenih kvadrata s ovratnicima. »Ovo su naši tradicionalni modeli. Bez mjerenja vidim da vam neće odgovarati europski modeli, previše ste mišićavi u ramenima. Čak i ako bismo pogodili veličinu vrata i ruke, nagurali biste se u nju. Sviđa li vam se neka od ovih boja?«

»Ne znam što bi mi se moglo sviđati.«

»Evo«, čovjek je dohvatio plavu košulju koja je Xcora podsjećala na pozadinu na njegovom mobitelu. »Ovo vam dobro ide uz oči. Iako ja na to ne padam, ali morate igrati s onim što imate. Zna li otprilike svoju veličinu?«

»XXXL.«

»Moramo biti malo precizniji«, prodavač je izvukao metar za mjerenje tkanine. »Vrat? Ruke?«

Kao da mu želi pojasniti cijeli taj koncept, muškarac je napravio mali krug rukom ispred vrata.

Xcor je spustio pogled prema sebi. Sve što je imao na sebi bila je najčišća majica bez rukava koju je imao, par vojničkih hlača i čizme.

»Ne znam.«

Muškarac je izvukao metar, ali se nećkao. »Znate što, kako bi bilo da ja vama ovo dam, vi ga samo omotate oko vrata, a ja ću pročitati broj.«

Xcor ga je uzeo i učinio kako mu je rečeno.

»Okej, opa«, prodavač je prekrižio ruke preko prsa. »Pa, nećete nositi kravatu, zar ne?«

»Kravatu?«

»Shvatit ću to kao ne. Dopuštate mi da vam izmjerim ruku?«

Xcor je ispružio lijevu ruku, a muškarac se brzo pokrenuo. »Ovo je skoro normalno, barem po dužini. Širina? Odvaljen od planine, lako moguće. Imam ideju.«

Minutu i pol preturanja poslije, Xcor je imao tri različite košulje za isprobati.

»Što je s hlačama?« pitao je prodavač.

»Ne znam ni veličinu ni omiljeni stil.« Možda bi i to moglo pomoći. »Isto vrijedi za jakne.«

»Imao sam osjećaj da ćete to reći. Pođite za mnom.«

I prije nego se snašao, bio je gol golcat u garderobi i naguravao je svoje tijelo u odjeću, oružja skrivenog ispod hrpe stvari koju je imao na sebi kad je ušao.

»Kako je?« upitao je njegov novi najbolji prijatelj s druge strane vrata.

Xcor je pogledao svoj odraz u zrcalu i osjetio kako mu se obrve podižu. Izgledao je... Ne dobro, ne. To nikako ne bi mogao biti on. Ali nije ni izgledao glupo koliko se osjećao — ili opako kako je izgledao u prijašnjoj odjeći.

Skinuvši tamnu jaknu koju mu je ovaj preporučio, opasao se svojim pištoljima i noževima, a potom je opet odjenuo. Bila mu je malo uska otraga, i nije je baš mogao zakopčati — ali je bila znatno bolja nego njegov krvlju umrljani kožni baloner. A hlače su se tek neznatno stiskale na bedrima.

Izišavši, uručio je prodavaču preostale dvije košulje. »Uzet ću sve.«

Prodavač je pljesnuo rukama. »Lijepo. Velika promjena. Trebaju vam cipele?«

»Možda kasnije.«

»Imat ćemo rasprodaju na kraju mjeseca. Vratite se.«

Xcor ga je otpratio do blagajne i uzeo škare iz držača za olovke kako bi otkinuo etikete koje su mu visjele sa zapešća i struka. »Imate li kakav miris?«

»Oh, mislite na kolonjsku?«

»Da.«

»To je na drugom odjelu, preko puta. Mogu vam pokazati gdje su — zapravo, pogledajte ovo«, otvorio je ladicu. »Ovdje imam neke uzorke, da, dobri stari Drakkar. Egoiste, taj je dobar. Polo, original. Oh, probajte ovo.«

Xcor je primio malu bočicu, otvorio poklopčić i udahnuo. Svjež, čisto... Baš kako bi privlačnost mirisala da je imala miris.

Praktički sve što on nije bio.

»Ovaj mi se sviđa.«

»Calvin Klein Eternity. Jako je tradicionalan, a cure ga vole.«

Xcor je kimnuo kao da zna o čemu ovaj priča. Koja laž.

Prodavač je sve zbrojio. »Okej, ukupno petsto jedan dolar, devedeset dva centa.«

Xcor je izvadio novčanice koje je gurnuo u stražnji džep. »Imam ovoliko«, rekao je mašući novcem i stavljajući mu ga u dlan.

Prodavaču su skočile obrve. »Da, to uopće nije puno.«

Nastala je pauza. »Imate li... Da, okej, treba mi pet ovih, četiri ove i dvije ove male.«

Xcor je pokušao olakšati proces vađenja stanovitih novčanica koji je muškarcu očigledno nešto značio.

»A evo i vašeg ostatka i računa. Hoćete li vrećicu za vaše stare stvari?«

»Da, molim. Hvala.«

Velika bijela vrećica s crvenom zvijezdom prebačena je preko pulta. »Hvala vam što ste došli. Usput, moje ime je Antoine. Ako se želite vratiti po cipele.«

Nakon što je gurnuo staru odjeću u vrećicu, Xcor se zatekao kako se blago klanja. »Iznimno cijenim vašu pomoć.«

Antoine je podignuo dlan kao da se ponovno sprema potapšati ga po ramenu. No, ponovno se zaustavio i samo osmjehnuo.

»Sredi je, stari.«

»O, ne«, Xcor je odmahnuo glavom. »To neće biti potrebno. Ova mi se sviđa.«

Layla je napustila kuću u jedanaest i četrdeset osam, išuljavši se kroz staklena vrata knjižnice. Činilo se kao da je nitko nije primijetio. Rhage i John Matthew budnim su okom pratili radnike u sobi s bilijarom, Wrath je bio gore u svom uredu sa Saxtonom, Beth se odmarala, ostala Braća na treningu, a Qhuinn i Blay uživali su u tišini i slobodnoj večeri.

Eh da, a osoblje je bilo zaposleno čišćenjem nakon slavljeničkog Prvog obroka.

Nije da je pomno pratila što rade svi članovi domaćinstva.

Ma kakvi.

Dematerijalizirajući se sa stražnje terase, otputovala je do livade koju je već dobro poznavala i preuzela oblik u dnu javora.

Odjevena u svoju tradicionalnu odjeću, imala je na sebi i dugi kaput kako bi joj bilo toplo i u čiji je džep ubacila sprej za omamljivanje.

Quinn je ustrajao na tome da je obuči u samoobrani i nauči je voziti. Stoga je, u slučaju da se pojavi onaj drugi muškarac, bila pripremljena.

Gurnuvši ruku u džep kaputa opipala je kratki cilindar i pažljivo zaobišla stablo. Pomno se osvrnula po širokoj, snijegom prekrivenoj livadi.

Bila je sama.

Najdraža Čuvardjevo, zar će stvarno...

Dolje u dnu uzbrdice, neki se lik pojavio iz vedra neba — a kad je povjetarac promijenio smjer, osjetila je miris.

Bio je to on. I... još nešto? Nekakav miris koji je istovremeno bio muževan... i slatan.

Xcoru je dugo trebalo da joj priđe, koraci su mu bili ravnomjerni i polagani dok se penjao uz brežuljak i približavao joj se, noseći nešto ispod ruke. Njezino je tijelo istog trena reagiralo na njegovu prisutnost, srce joj se uzlupalo, dlanovi oznojili i nestalo joj je daha.

Reče samoj sebi da je to od straha. I više nego išta, bila je to istina.

No, postojalo je još nešto...

Odjeća mu je bila drugačija, shvatila je kad je stigao do nje. Otmjenija. Privlačna.

Kao da se možda uredio za nju?

Pokušavajući smiriti vatru u plućima, duboko je udahnula i namrštila se. »Mirišeš... drugačije.«

»Loše?«

Odmahnula je glavom. »Ne. Uopće ne. A tvoja odjeća... Izgledaš jako dobro.«

Ništa nije odgovorio, a njegovo lice ništa nije odavalo — stoga ništa nije mogla ni zaključiti.

Tišina se protegnula. Sve dok je ona više nije mogla podnijeti. »Onda?«

Barem se nije pretvarao da ne razumije njezino pitanje. »Razmislio sam o svemu što si mi ponudila.«

Sad joj je već srce lupalo tako glasno da je jedva čula njegov duboki glas.

»I, što kažeš?« upitala je promuklim glasom.

»Pristajem na tvoje uvjete.«

To je i očekivala. Pa ipak, počela se nekontrolirano tresti.

»U zamjenu za pravo da te imam, opozvat ću sve što sam planirao oko prijestolja.«

U tome je barem bilo nekakve utjehe, premda je tad postala svjesna da i ona mora ispuniti svoj dio pogodbe.

»Ne brini«, rekao je grubo. »To se neće dogoditi večeras.«

Njezino se olakšanje očitivalo kao jako glasan izdah, zbog čega mu se lice smračilo.

»Tvoje odgađanje nije beskonačno.« Izvadio je ono što je nosio ispod ruke. »Dat ćeš mi ono što želim prije ili poslije.«

Brzim zamahom, oslobodio je ono što se ispostavilo kao deka i raširio je po tlu.

Zureći u nju, Layla nije znala što bi.

»Sjedni«, zapovjedio joj je. »I ogrni se ovim.«

Poslušala ga je i uzela ogrtač, pitajući se što se sprema napraviti...

Xcor je sjeo pored nje i objmio koljena rukama. Dok je zurio ispred sebe, izraz njegovog lica bio je nedokučiv.

I ona je napravila isto. Čak je imitirala njegov položaj.

Barem je spasila Wratha. A pod uvjetom da njezino mlado bude na sigurnom, nastaviti će raditi što god bude morala za svog Kralja.

Bez obzira na cijenu.

Šezdeset sedmo poglavlje

Jduće večeri, Beth je ležala u svom bračnom krevetu i u rukama držala čudesan komad tkanine. »Ovo je netko *napravio?*«

»Da, predradnikova šelan.«

Škiljeći, pokušala je zamisliti kako je taj nevjerojatno fin i ravnomjeran vez mogao biti napravljen bez stroja. »Potpuno čuderno.«

»Rekao sam im da ćemo ga ostaviti za rođenje našeg sina.«

Lecnuvši se, pokušala je ignorirati žalac čistog užasa koji ju je prožeo. Wrath, koji je paničario oko poroda i prije nego je začela, sad kao da je zaboravio na taj određeni trenutak. S druge strane, ona je to i više nego nadoknadila.

»Da, naravno«, promrmljala je. »Sviđa mi se boja.«

»Jednostavno sam morao učiniti nešto za njih dvoje. Dobar je tip. Nisam očekivao ništa zauzvrat...«

Kad se Wrath odmaknuo od ormara, bio je odjeven u svoju uniformu i na trenutak je morala zastati kako bi se divila pogledu. Kosa mu je bila raspuštena, sežući gotovo do njegove čvrste stražnjice. Na njegovim čudesnim rukama isticao se svaki mišić koji je imao, zahvaljujući potkošulji koju je nosio. A tek kožne hlače...

»Valjda je radila na tome godinu dana...«

»Hoćeš li se ikad više poseksati sa mnom? Ili moram čekati pet mjeseci?«

Ukopao se. Na mjestu.

No, barem je znala da ima muževu pažnju. »Hajde, Wrath. Kao što sam jučer rekla, trudna sam, nisam bolësna.«

»Ah...«

Zurila je u njegove bokove, promatrajući kako uzbuđenje poprima oblik, želeći tu njegovu dugu, čvrstu erekciju.

»Pa, barem znam da me želiš«, promrsila je.

»U to nemoj nikad sumnjati.«

»Onda što kažeš na — sad? Jer izgledaš... zbilja dobro.« Još ga je jednom pogledala od glave do pete. »Jesi li odjednom postao veći? Mislim, je li to palica za bejzbol u tvom džepu ili ti je samo drago što me vidiš? Dođi ovamo i daj da probam što nudiš, dečko.«

Odmahnuo je glavom. »Beth...«

»Štooo? U čemu je problem, gle, moramo porazgovarati o tome. Ova apstinencija nije dobra za nas.«

»Moj sin je unutra, okej? Jednostavno mi se ne čini... ispravnim.«

Beth se nije htjela nasmijati, ali nije mogla odoljeti. »Žao mi je.« Podignula je dlanove u zrak kad se on namrštiio kao da se ljuti. »Iskreno, ne rugam ti se.«

»Aha, baš.«

»Dođi ovamo«, ispružila je ruke. »I ne, neću te zavoditi. Časna pionirska.«

Bos je otišao do nje, držeći crne čarape labavo u svojim spretnim rukama. Doimalo se suludim posjesti Kralja vampira i održati mu ohrabrujući govor — naročito ako je građen poput njega. No, poludjet će ako ne dođe do seksualnog kontakta. Kao i on.

»Željela bih biti s tobom,« rekla je, »ali samo ako se ti s tim slažeš. To neće ozlijediti bebu, možeš nazvati doktoricu i sam je pitati. Ili popričati sa Z-jem, on i Bella su bili skupa dok je ona bila trudna. Rekla mi je. Popričaj s kim moraš, ali molim te da još jednom razmisliš. Biti s tobom mora činiti dio svega ovoga.«

Dok je pucketao zglobovima prstiju kao da duboko razmišlja o svemu, ona je zurila u tetovaže koje su mu se penjale uz unutrašnju stranu podlaktice.

Pokušala je zamisliti vlastitog sina s takvim tetovažama. Ispružila je ruku i okrenula jednu njegovu, kako bi prstima prešla preko simbola.

»I on će ovo dobiti?« Toliko imena, pomislila je. »Ili zato što sam mu ja majka, ne smije...«

»Jebeš to sranje. Apsolutno ih može dobiti, reći ću V-ju da ih napravi. Ali samo ako ih bude htio.«

»Iznenadena sam.«

»Čime?«

»Koliko to želim. Želim da bude baš poput tebe.«

Nastala je duga pauza, a Wrath se morao nakašljati ne bi li pročistio grlo. »To je vjerojatno najbolji kompliment koji mi je itko ikad dao.«

»Ne znam... Jednostavno osjećam da si ti savršen muškarac.«

»E, sad ću se zacrvenjeti.«

Ona se brzo nasmijala. »Istina.«

»Psujem. Neprestano. Imam naglu ćud. Naređujem svima, uključujući i tebe.«

»Također si i veliki ratnik. Izvrstan si ljubavnik — iako se moj sin nikad, nikad neće seksati — ne, to ne, a ako budemo imali unuke, bit će začeti bezgrešnim začecem.

Čekaj, što sam govorila... Oh, da, također si i jako odan. Nikad nisi ni pogledao drugu ženu.«

Wrath je podignuo kažiprst. »A to bi bila istina sve i da vidim.«

»I pametan si. I zgodan...«

Nagnuo se. »Nastojiš me smekšati kako bih se poseksao s tobom?«

»Pali li?«

»Možda.« Nježno joj je poljubio usne. »Samo mi daj malo vremena. Još jučer si jurila kod doktorice jer si povraćala.«

Dlanom je prešla preko njegovog obraza i čvrste vilice. »Čekat ću te. Zauvijek.«

»Drago mi je«, naslonio se. »I, kako je trbuh? Jesi za hranu? Doktorica je rekla da moramo nabaciti koji kilogram, zar ne?«

»Ništa mi nije primamljivo. Ali kušat ću uskoro malo onih krepera i đumbirovog piva. Layla se kune da su super.«

»Dobro. Kad opet ideš kod doktorice?«

»Pa, od toga se sastojao drugi dio pregleda. iAm je morao malo šarmirati jednu ženu — jasno, nikad prije nisu vidjeli ništa nalik mojoj krvnoj slici, iako su hormoni trudnoće bili sasvim u redu. Htjela je da se vratim za mjesec dana, osim ako se nešto ne promijeni. Doktorica Jane je rekla da će pokušati nabaviti ultrazvuk za kliniku. Imaju nešto pokretne opreme za ortopediju, ali ništa za trudnoću što bi radilo 3D sliku. Nažalost, to će biti vraški skupo...«

»Što god trebaju, dobit će.«

Beth je kimnula i utihnula.

Trenutak potom uzela je muževu veliku ruku i palcem trljala preko crnog dijamanta.

»Što ćeš raditi večeras?« Iako je već znala odgovor.

»Bit ću za stolom.«

Nasmijala se. »Sad mi se sviđa kad to kažeš.«

»Znaš... I meni«, slegnuo je ramenima. »Smiješno, osjećao sam se zbilja nedoraslim tom poslu. Znaš, u usporedbi sa svojim ocem, bla, bla, bla. Ali ja sam bio taj koji me nije odobravao, ne on. I ne znam, kao da sam sad zaboravio na to sranje.«

»Drago mi je.«

»Da, to je dobro.« Namrštio se. »Samo bih želio da postoji neki način... Ne znam, svidjelo mi se pomagati onom pregradniku. A ima i drugih poput njega, mora ih biti. Samo što ne znam kako doći do njih. Moj je otac posve bio u tome, razgovarao je s narodom — pravim narodom, a ne onim seronjama iz glimere.«

Beth se brzo uspravila. »Imam ideju. Znam točno što treba napraviti.«

Pogledao je u nju, a usporeni osmijeh koji mu se pojavio na licu bio je najseksipilnija stvar na njemu. »Znaš što?« rekao je. »Sviđa mi se tvoj um. Zbilja mi se sviđa.«

Wrath je ispružio nogu i zamahnuo njome, praveći puni krug. Kontakt je ostvaren točno ondje gdje ga je i htio — visoko gore, posred lica.

Tohture je poletio od udarca i zaljuljao se, usklađeno zamahnuvši svojim mačem, tako da je oštrica zabljesnula točno ispred Wrathovih prsa. Samo što nije uspjela prevaliti udaljenost. Krv nije bila prolivena, odjeća nije bila rasparana.

No, Wrath je znao da se ne smije odmah prepustiti uživanju u toj malenoj pobjedi. Skočivši unatrag, napravio je salto u zraku i čvrsto sletio, udaljivši se od njega za borbu i izvlačeći bodeže...

»Bacite oštrice«, viknuo je Ahgony.

Ne čekajući ni trenutka, Wrath ih je odbacio, golim se rukama suočivši sa svojim protivnikom.

Tohture je krenuo na njega ne suzdržavajući se, kako po pitanju brzine, tako i snage, a Wrath se posve umirio. U posljednji tren, kad se začuo ratnički poklik Bratstva i odjeknuo kroz špilju osvjetljenu tek bakljom, Wrath se bacio na pod i uhvatio ratnika za gležnjeve silovitim trzajem.

Tohture je pao prema naprijed, a kako je Wrath tada naučio, posljednje što biste poželjeli na sebi bio je Brat s mačem u rukama. Koprcajući se kako bi se izvukao, skočio je natrag na noge. To je bilo ključno. Uvijek se vratiti na noge.

Tohture je jednako postupio. I sam se uspravio trenutak poslije, držeći mač visoko, pogleda ravno ispred sebe. Obojica su teško disala, a sad, nakon toliko tjedana treninga, Wrath nije bio jedini s masnicama.

Mač je grleno zazviždao kad je Tohture počeo mahati njime naprijed-natrag s obje strane svog masivnog torza.

Wrath nije bio ni svjestan procjene koju je tako radio — kako je raspodijeljena protivnikova težina, kamo je uperen njegov pogled, kako se grče manje mišićne skupine. No, sve je to bilo dio njegovog treninga, ono što se nekoć doimalo stranim, sad se činilo urođenim.

Odjednom je napadnut sleđa, ogromna težina pribila ga je na pod. Prije nego je stigao udahnuti, preokrenut je na leđa i stisnut za vrat, kad se rukavica sa šiljcima stisnula u šaku.

Kvrc!

Udarac ga je izbezumio, a ruke su mu mlatarale po zemljanom podu.

»Zovi!« vikao je Ahgony.

Iznenada je nestalo težine na njemu, Night se odmaknuo, a lice mu je u tom trenutku izgledalo zabrinuto umjesto agresivno.

Wrath se prisilio da se preokrene i podigne torzo s poda. Teško dišući kroz krvava usta, pustio je da krvavi potok uz pomoć gravitacije isteče na pod.

Lice mu je od bola bilo crveno i vruće, a dok je čekao da se to povuče, prisjetio se početka svega toga — kako su ga ozljede nekoć zbunjivale, plašile, dekoncentrirale. Toga više nije bilo. Sad je znao što znači olakšanje, kako s vremenom neizbježno nastupi tupost, kako će mu se um uskoro razbistriti i on će opet ustati na noge.

Kap. Kap. Kap.

Krv mu je bila svijetlocrvene boje dok se skupljala u sve širu lokvicu ispod njegovog lica.

»Dosta za večeras«, obznanio je Ahgony. »Dobra borba, gospodaru.«

Wrath se pridignuo na koljena tako da mu je torzo bio ravan. Znao je da još ne smije pokušati stati na noge. Lubanja mu je bila previše lagana za to. Čekaj... Čekaj...

»Evo, gospodaru, dopustite meni«, rekao je Night ponudivši mu svoj dlan.

»Da pozovemo iscjelitelja?« netko je rekao.

Wrath je sklopio oči i osjetio kako mu tijelo popušta. No, onda je zamislio svoju ljubljenu šelan, kako leži na njihovom krevetu, njezinu kožu boju oblaka.

Ustajući sam na noge, ispljunuo je ostatak krvi iz usta. »Ponovno«, rekao je okupljenima.. »Idemo... Ponovo.«

Na trenutak je nastala pauza, svjetlo baklje treperilo je preko lica drugih mužjaka u tajnoj špilji za treninge.

A potom su mu se Braća naklonila onako kako je primijetio da odnedavna rade — ne udvorno, ne, jer se nije radilo o pozdravljanju ili odlasku, kao što je bio običaj među plemićima. Klanjali su se s poštovanjem.

»Kako želite, moj gospodaru«, rekao je Ahgony. Prije nego je još jednom povikao: »Zovi!«

Šezdeset osmo poglavlje

Kamo ideš?»

Abalon je zastao pri navlačenju kaputa. Sklopivši oči, sabrao se prije nego se okrenuo i suočio sa svojom kćerkom.

»Nikamo, draga moja«, nasmijao se. »Kako napreduju tvoji satovi...«

»Čemu ovo pismo?« Tapkala je otvorenom omotnicom u svom dlanu. »Kamo ideš?«

Pomislio je na proglas koji je visio iznad kamina. Onaj na kojem je stajalo ime njegova oca. A potom se zabrinuo zbog onog što je držala u svojoj nježnoj ruci.

»Pozvao me Kralj«, stisnuto je rekao. »Moram se odazvati.«

Njegova je kćer probljedjela, obgrlivši se rukama. »Vraćaš li se?«

»Ne znam.« Prišao joj je, ispružio ruke i primaknuo je bliže. »To ovisi o Njegovu Visočanstvu...«

»Nemoj ići!«

»Bit ćeš zbrinuta.« Pod uvjetom da imovina koju je otac aktualnog Kralja dao njegovom ocu, ostane njezina. No čak i u protivnom, mnogo je toga sakrio na tajne lokacije. »Fedricah zna sve, brinut će se za tebe.« Zakoračio je unatrag. »Ne smijem osramotiti našu lozu. Tvoja budućnost ovisi o ovome.«

Ako ne ispravi svoje kukavne postupke, znao je da bi ona mogla biti iduća. A to ne bi mogao podnijeti.

»Budi dobro«, rekao joj je drhtavim glasom.

»Oče!« vrisnula je kad se okrenuo i uputio prema vratima.

Kimnuvši batleru, nije mogao gledati kako slugan uskače da zadrži njegovu kćer.

Vani je i dalje mogao čuti kako njegovo ljubljeno mlado izvikuje njegovo ime i jeca. Prošlo je mnogo vremena prije nego se uspio koncentrirati dovoljno da se dematerijalizira, iako je s vremenom uspio.

Krenuvši prema adresi koju su mu dali, ponovno je preuzeo oblik ispred...

Pa, ako su ga tu trebali smaknuti, bilo je to zbilja elegantno mjesto za izgubiti život. Vila se nalazila u najboljem dijelu Caldwellella, službena ljepotica sa svjetlima koja su se slijevala iz svih prozora i živahnih lampi koje su visjele ispred privlačnog ulaza.

Mogao je vidjeti kako se unutra miču siluete. Velike siluete.

Dok mu je strah stiskao grlo i slabio koljena, prošao je ulaznim vratima. Bilo je tu i dugme za zvono pored mjedene ručke na vratima, a čim ga je dotaknuo, velika vrata širom su se rastvorila.

»Zdravo! Vi mora da ste Abalon?«

Mogao je samo treptati. Brineta ispred njega nosila je ležernu odjeću, kosa joj se kovčkala na vrhovima, a njezine svijetle, plave oči bile su prijateljske i pozorne.

»Ja sam Beth«, ispružila je ruku. »Zaista sam sretna što ste došli.«

Pogledao je u njezinu ruku i namrštio se. Je li to... Tamni rubin na njezinom prstu? Najdraža Čuvardjevo, bila je to...

Abalon je pao na koljena pred njom, pognuvši glavu gotovo do ulaštenog poda. »Vaše Visočanstvo, nisam vrijedan...«

Pred očima su mu se pojavile dvije goleme crne čizme. »Hej, stari. Hvala što si došao.«

To mora da je bio san.

Abalon je podignuo pogled uvis, još malo, još malo... sve do najčudesnijeg vampira kojeg je ikad vidio. I zaista, s tom dugom crnom kosom i sunčanim naočalama, znao je točno o kome se radi.

»Vaše Visočanstvo, ja...«

»Bez uvrede, ali, bi li ustao? Rado bih zatvorio vrata. Mojoj ženi postaje hladno.«

Podignuvši se s poda, shvatio je da je zaboravio skinuti šešir. Nespretnim potezom skinuo ga je s glave i stavio ispred sebe.

Potom se mogao samo osvrutati oko sebe i iza sebe, kad su dva mužjaka, toliko ogromna da su morali biti u Bratstvu, pomaknula stolice preko predsoblja.

»Je li to on?« upitao je nevjerojatno privlačan mužjak.

»Da«, odgovorio je Kralj, pokazujući rukom udesno. »Pođimo ovamo, Abe...«

»Hoćete li me ubiti?« izlanuo je Abalon ne pomaknuvši se.

Kraljica je podignula obrve. »Ne. Za Boga miloga, ne, zašto bismo to napravili?«

Wrath je položio ruku na Abalonovo rame. »Trebaš mi živ, družo. Treba mi tvoja pomoć.«

Uvjeren da će se svakog treba probuditi, Abalon ga je tupo slijedio do krasne prostorije koja je vjerojatno služila kao blagovaonica, s obzirom na kristalni luster i veliki kamin. Međutim, u njoj nije bilo dugačkog, tankog stola, ili reda stolica, ili stolića za posluživanje. Umjesto toga, ispred ognjišta, par naslonjača stajao je okrenut jedan prema drugom, a bile su tu i druge udobne sofe i fotelje sa strane. Stol je stajao

u obližnjem kutku, a za njim se nalazio zgodan, plavokos mužjak u dotjeranom trodijelnom odijelu i prebirao po papirima.

»Sjedni, Abe«, rekao je Kralj kad je i sam sjeo u jedan od naslonjača.

Abalon ga je poslušao. Naposljetku, bilo je to mnogo bolje od giljotine.

Kralj se nasmiješio, a njegovo grubo, aristokratsko lice malo se smekšalo. »Ne znam koliko toga znaš o mom ocu. Ali on se često nalazio s pukom. Moja je žena pročitala tvoj e-mail one noći kad se sastalo Vijeće — spomenuo si da radiš s njima?«

Abalon je pogledavao najprije u Kralja, a potom i u njegovu družicu, koja je sjela na jednu od mekanih fotelja — i točila si dumbirovo pivo.

Lagali su, iznenada je pomislio. Itekako su bili zajedno, a njihova odanost i međusobno poštovanje bili su očiti.

»Abe?«

»Ah...« Ni u jednom trenutku nije očekivao takvo što, premda je bio i više nego sretan pri pomisli da su glimeri pomrsili račune.

»Da, ali to je više... Više je to neka labava povezanost, zapravo. Neke stvari treba riješiti, i... Ne da pokušavam obavljati vaš posao...«

Kralj je podignuo ruke. »Hej, zahvalan sam ti. Samo želim pomoći.«

Abalon je jedva gutao kroz suho grlo.

»Želiš piće?« netko je upitao.

Bio je to Brat s crnom kosom, kozjom bradicom i ledenim srebrnim očima — kao i nizom tetovaža na sljepoočnici.

»Molim vas. Hvala«, Abalon je slabašno odgovorio.

Dvije sekunde poslije, ratnik mu je donio hladnu Coca Colu u čaši. Koja se ispostavila kao nešto najbolje što je Abalon ikad kušao.

Pribravši se, promućao je: »Oprostite mi. Bojao sam se da sam učinio nešto što vam nije po volji.«

»Nipošto«, Wrath se ponovno nasmijao. »Bit ćeš mi jako, jako koristan.«

Abalon je zurio u čašu s mjehurićima. »Moj je otac služio vašem.«

»Da. I to veoma dobro, dodao bih.«

»Zahvaljujući velikodušnosti vaše loze, moja je napredovala.« Abalon je otpio još jedan gutljaj, a led je zveckao u njegovoj drhtavoj ruci. »Smijem li reći nešto o vašem ocu?«

Kralj kao da se ukočio. »Da.«

Abalon je pogledao u sunčane naočale. »One noći kad su on i vaša majka ubijeni, umro je i dio mog oca. Nikad više nije bio isti. Sjećam se kako se u našoj kući žalovalo punih sedam godina, zrcala, su bila prekrivena crnom tkaninom, palili su se mirisi, a dovratci ulaznih vrata bili su obojeni u crno.«

Wrath je protrljao lice. »Bili su dobri, moji roditelji.«

Abalon je odložio piće sa strane i maknuo se s naslonjača, spustivši se na koljena pred svojim Kraljem. »Služit ću vam jednako kao i moj otac, do same svoje srži.«

Abalon je bio jedva svjestan da su još neke osobe ušle u prostoriju i promatrale ga. Nije ga bilo briga. Povijest je napravila puni krug... A on je bio spreman ponosno krenuti naprijed.

Wrath je kimnuo. »Imenujem te svojim glavnim pisarom. Ovdje i sad. Saxtone«, povikao je, »što moram napraviti?«

Kulturni je glas glatko odgovorio. »Upravo ste sve napravili. Pripremit ću papire.«

Kralj se nasmijao i ispružio dlan. »Ti si prvi član mog dvora. Bum!«

»Znam kamo si sinoć otišao.«

Xcor se zaustavio nasred uličice — i nije se okrenuo. »Znaš?«

Throeov je glas bio ravan. »Pratio sam te. Vidio sam je.«

Sad se okrenuo na peti svoje vojničke čizme. Zaškiljio je promatrajući svog zamjenika i rekao: »Pazi što ćeš iduće reći. I da to više nikad nisi napravio.«

Throe mu je nagazio na čizmu. »Razgovarao sam s njom. Kog vruga radiš...«

Xcor se toliko brzo kretao da mu je trebalo manje od otkucaja srca da pribije drugog mužjaka o zid od cigle i ščepa ga za grlo, tako da je ovaj jedva disao.

»Nije na tebi da ispituješ.« Xcor je pazio da ne izvuče bodež, što nije bilo lako. »Ono što se događa u mom privatnom životu nije tvoja briga. I dopusti da to kažem jasno — da joj više nikad nisi prišao ako želiš umrijeti prirodnom smrću.«

Throeov je glas bio prigušen. »Kad uzmemo prijestolje...«

»Ne. To je gotovo.«

Throeove su se obrve popele do čela. »Da?«

Xcor je pustio mužjaka i počeo koračati. »Moje su se ambicije promijenile.«

»Zbog neke ženke?«

Prije nego se uspio zaustaviti, dohvatio je jedan od svojih pištolja i naciljao ravno prema Throeovoj glavi. »Pripazi na ton.«

Throe je polako podignuo dlanove. »Samo me zanima odakle ta promjena.«

»Nije zbog nje. Nema nikakve veze s njom.«

»Nego s čim?«

Xcor je barem mogao reći istinu. »Taj se mužjak odrekao ženke s kojom je bio združen, kako bi zadržao prijestolje. Znam iz pouzdanih izvora što je napravio. Ako je spreman to učiniti? Može si zadržati jebeno prijestolje.«

Throe je polako izdahnuo.

I ništa više nije rekao. Zagledao se u Xcorove oči.

»Što je?« pitao je Xcor.

»Ako želiš da išta više kažem, morat ćeš spustiti oružje.«

Prošlo je malo vremena prije nego je njegova ruka poslušala naredbe njegovog mozga. »Govori.«

»Griješiš. Uspjeli smo izvrsno napredovati, a pojavit će se još prilika.«

»Ne s naše strane.«

»Nemoj donositi odluke na temelju zaluđenosti.«

No, to je i bio problem. Bojao se da je pao mnogo žešće od obične zaluđenosti. »Ne radim to.«

Throe je koračao s rukama na bokovima, odmahujući glavom. »To je pogreška.«

»Onda si nađi svoj čopor i pokušaj pobijediti. Neće ti uspjeti, ali obećavam ti da ćeš imati lijep sprovod, ako još budem tu.«

»Tvoje su ambicije pogodovala mojima«, Throe ga je mirno gledao. »Ne želim se tako naprasno odreći budućnosti.«

»Ne znam što ti znači ta riječ naprasno, a i nije mi stalo. Tu smo gdje jesmo. Možeš otići ako želiš, ili možeš ostati i boriti se s nama, kao što smo uvijek i činili.«

»Misliš ozbiljno?«

»Prošlost me ne zanima kao prije. Stoga, otiđi ako hoćeš. Povedi i ostale ako želiš. Ali život u Starom kraju bio nam je dovoljan mnogo godina, stoga mi nije jasno zašto te sad toliko brine Kraljev identitet.«

»Zato što moja oštrica nije bila izoštrena na kamenu krune...«

»Što ćeš sad napraviti? Samo to me zanima.«

»Bojim se da te više ne poznajem.«

»Nekoć bi to bio blagoslov.«

»Više ne.«

Xcor je slegnuo ramenima. »Ovisi o tebi.«

Throe je podignuo pogled kao da traži inspiraciju od nebesa. »Dobro«, rekao je kiselo.

»Dobro, što?«

»Ma koliko se ja trudio,« mužjakovo se lice smračilo, »odan sam tebi.«

Xcor je kratko kimnuo. »Tvoj zavjet je prihvaćen.«

Ali nije se zavaravao. Između njih su sada stajale Throeove ambicije i nikakav razgovor, pa čak ni pergament, to neće promijeniti.

Nisu bili gotovi, ni približno. A možda će proći noći, tjedni ili godine prije nego taj jaz izbije na površinu... No, ono što ih je čekalo pratit će ih od tog trenutka nadalje.

I bojao se da će valuta biti ženka.

Šezdeset deveto poglavlje

Sjedeći za svojim stolom u klubu Iron Mask, Trezu je dojadio cijeli taj posao oko kluba. Galama, smrad, ljudi — kvragu, čak mu je i papirologija išla na živce.

Odgurnuvši dalje od sebe otprilike sto pedeset računa, samo što nije eksplodirao dok je trljao oči. Spustio je ruke i, dok su mu se oči navikavale na fluorescentno svjetlo, vid mu se zamutio.

Još jedna migrena?

Nasumice je dohvatio neki komad papira i provjerio može li pročitati tekst.

Nije bilo slijepe točke — još.

Odustavši od toga da išta obavi dokraja, naslonio se na stolicu, prekrizio ruke preko prsa i zagledao se u zatvorena vrata. Udaljeno tutnjanje basa navelo ga je da pomisli kako treba nabaviti čepiće za uši.

Ono što je zbilja trebao bilo je odjebati odatle. I to ne samo iz tog kluba. Ili onog koji se otvorio u skladištu s druge strane grada. Želio je povući se iz cijelog tog jebenog poduzeća, od prodaje pića do prostitutki, od zarađivanja love do ludiranja.

Dovraga, svaki put kad bi sklopio oči, ugledao bi Selenino lice. Čuo njezin glas dok je govorila da se želi odjenuti. Namirisao miris njezinog razočaranja.

Kad bi razmišljao o njihovoj »vezi«, ako bi se ona uopće mogla tako nazvati, situaciju je definirao prema neuspjesima. Neuspjeli razgovori. Poluistine. Skrivene tajne.

Sve s njegove strane.

Bilo je to čudno. Koliko mu je već dugo brat govorio da se skulira? Koliko mu je već dugo govorio da se sabere i prestane sa seksom, upozoravao ga da vrijeme istječe, nadao se i molio da će doći do preokreta — čak i onda kad nije bilo nade da će se takvo što ikada dogoditi. U međuvremenu, on je ševio kurve na javnim mjestima, dobivao migrene i jahao golemi val autodestrukcije — razmećući se i ne mareći nizašto.

Usprkos svim iAmovim najboljim namjerama, Selena je bila ta koja ga je navela da uistinu vidi samoga sebe.

Doimalo se nepoštenim priznati to bratu, ali tako je bilo.

Bože... Molio se da Kraljica ima kćerku koja je odabrana. Možda će na taj način barem dio te noćne more biti gotov...

Kucanje na vratima bilo je tiho, a on je nanjušio dašak dezodoransa i prije nego su se otvorila.

»Naprijed«, promrsio je.

Zaposlenica koja je ušla unutra imala je duge noge poput modela, no lice joj nije bilo baš takvo: nos je bio malo prevelik, usne premalene, oči malo razmaknute. Čak i nakon estetske operacije. Pa ipak, iz daljine ili u mraku, bila je komad.

»Čula sam da si me htio vidjeti?«

Glas joj je odgovarao standardima telefonskog seksa, dubok i hrapav, a njezina je kosa, kad ju je prebacila preko ramena, bila prirodno gusta.

»Da.« Dobro da ga nije dovoljno poznavala jer bi bila svjesna kako je bio polumrtav. »Imam posebnog klijenta koji...«

»Je li to onaj tip o kojem pričaju?« Oči su joj se odmah razrogačile. »Taj neki bog seksa?«

»Da. Htio sam znati možeš li sutra otići do stana i naći se s njim.« On i s'Ex dogovorili su raspored od jednog susreta na tjedan, no kad vas ucjenjivač nazove i poželi sudar? Morate pristati. »Upoznat ću vas i...«

»Jebote, da. Ostale su cure pričale o njemu — pravi je pastuh.«

Počela je rukama trljati tijelo, dodirivati grudi i spolovilo.

»Sutra u podne.« Dao joj je adresu svog stana. »Nađemo se tamo.«

»Hvala, šefe.«

Kad je zaškiljila, naslutio je što će uslijediti. I zaista, dodala je: »Što mogu učiniti kako bih pokazala svoju zahvalnost?«

Odmahnuo je glavom. »*Nada*. Samo budi točna sutra.«

»Jesi li siguran?«

Promatrajući je kako stoji preko puta, dio njega poželio je popustiti. Tako je bilo mnogo lakše — kao da se u srpnju bacate na leđa u bazen — pljus, i više vam nije vruće. Problem je bio taj što, u toj hipotetskoj verziji, on nije znao plivati. I svaki put kad bi se pustio samo kako bi se malo rashladio, završio bi ispod vode, bez zraka.

Borba da izbije natrag na površinu jednostavno nije bila vrijedna trenutačnog zadovoljstva.

»Hvala, curo. Ali preskočit ću.«

Žena se nasmijala. »Imaš žensku, šefe?«

Trez je otvorio usta kako bi rekao ne. »Da, imam.«

Ha-ha, pomislio je. Da, baš.

Nakon njihovog veselog razgovorčića, Selena više nije silazila u kuću Bratstva, a on definitivno nije išao gore u kamp.

I dalje se točno sjećao kako je izgledala dok je zurila u njega. S vremenom je ustao i napustio sobu — nakon što se tišina doooooosta protegnula. Da, jasno, mogao ju je natjerati da dovrše razgovor, da dođu do nekog zaključka. Ali na kraju krajeva, morao se on vratiti k s'Hisbe ili ne, i dalje je bio onečišćen.

Ono što je mogao ponuditi njoj ili bilo kome drugom, nije bilo vrijedno ni daha koji bi potrošio da se ispriča.

»Oooo, to je veliki trač«, rekla je kurva. »Smijem li reći drugim curama?«

»Da. Jasno. Kako god.«

Samo što nije otplesala iz ureda.

Kad su se vrata ponovno zatvorila, nastavio je sa zurenjem u njih. Na njihovoj ravnoj površini vidio je samo Selenu, jasno kao da je umrla, i njezin se duh vratio da ga progoni.

Na trenutak je doista bio dovoljno lud da poželi da je među njima ostalo nedovršenog posla kako bi imao izliku da je ponovno vidi. S druge strane, u stvarnosti, mogao joj je prići iz tisuću različitih razloga... Ali sve što joj je mogao ponuditi bio je on sam.

Što nije bilo dovoljno dobro jučer. Danas. Niti će biti sutra...

Duboko u njemu počela je promjena. Isprva mu se doimala kao zalutala misao. No onda, kad je odjeknula, shvatio je da je mnogo, mnogo više od toga.

Kad je povirio u budućnost, u svom životu nije vidio ništa vrijedno osim svog brata. To je bio iAm, jedino vrijedno što je imao na svijetu. I iznenada, pomisao da se preda Kraljici i njezinoj kćerki, da postane seksualni rob zarobljen među zidovima palače, korišten samo zbog svog uda i ejakulacije... Nije mu se doimala mnogo drukčijom od dosadašnjega načina života.

Redovito je ševio i to ništa nije značilo.

Nije da mu je ijedna od tih žena bila bitna.

Zašto bi bilo drukčije s Kraljičinom kćerkom?

Sranje... Jedino što ne bi bilo isto? Njegov bi brat mogao slobodno živjeti svoj život.

Osloboden.

I to bi bila jedina časna stvar koju bi Trez mogao napraviti.

Naslonio se na svoju stolicu i shvatio... To uopće nije loš način da okonča cijelu tu priču.

Sola je napustila stan iako je bilo pola noći. Jednostavno više nije mogla podnijeti njegove zidove, a terasa nije zadovoljavala njezin nagon za lutanjem.

Uputivši se niz betonske stepenice, prošla je pored osvijetljenog bazena, prema stazi koja je prolazila kroz grmlje. U daljini, plaža se protezala kilometar i pol u oba smjera, a snažan, topao vjetar udarao ju je u lice.

Odlučila je krenuti na desnu stranu, bez posebnog razloga. Stavila je ruke u džepove svoje lagane jakne i napipala mobitel.

I dalje je šutio.

A kad je pogledala prema tamnom oceanu i osluhнула valove na obali, znala je da se neće ni oglasiti.

Jasno, primit će poziv od bake. Možda i telefonske kompanije. Možda i mehaničarske radionice, vezano uz novi jeftini auto.

Ali ne iz područja s pozivnim brojem 518.

Zaustavivši se, promatrala je kako mjesečina koja je dopirala odostraga dodiruje vrhove nemirnog mora. Iako joj je to stvaralo nelagodu, namjerno se mislima vratila u prtljažnik onog automobila, osjećaj hladnoće i vibriranja, strah od saznanja da će ono što će uslijediti sigurno boljeti. Jako.

Držeći sve to čvrsto u grudima, još jednom je podsjetila samu sebe zašto je dobro da je telefon i dalje tih...

Isprva nije bila sigurna što je privuklo njezinu pažnju.

Ne miris, ne, vjetar je puhao prema njoj. Nije to bio ni nekakav prizor — pažljivo je pregledala krajolik iza sebe, neuredno grmlje, još jednu zgradu, nekakvu tratinu, bazen... Ništa se nije micalo. Ništa se nije ni čulo.

»Assail?« izdahnula je u vjetar.

Hodala je prema grmlju. Potom trčala.

Međutim, kad se približila? Nije ga bilo.

»Assail!« viknula je. »Znam da si tu!«

Njezin glas nije odjeknuo zbog vjetra. Vraćajući se natrag, trčala je prema domu. »Assail?«

Srce joj je lupalo u grudima, a izdajnička nada vibrirala je kroz nju, sve dok se nije osjećala kao da lebdi iznad pijeska.

No, optimizam je bio poput benzina u spremniku. Što je duže čekala na odgovor, to se njegova razina spuštala, sve dok nije usporila... I stala.

»Assail...?«

Osvrnula se svuda oko sebe, moleći se da ga ugleda, iako je to bilo posljednje što joj je trebalo.

No, crnokosi muškarac za kojim je tragala nije odgovorio na njezin poziv... I s vremenom je osjećaj da je netko promatra nestao.

Kao da ga je odnio vjetar.

Kao da ga nikad nije ni bilo.

Putem natrag, pustila je suze da klize jedna po jedna ne trudeći se brisati ih. Vani je bilo mračno. Nitko ih nije mogao vidjeti.

Nije se imala od čega skrivati.

Bila je... posve sama.

Sedamdeseto poglavlje

Jtako je vrijeme prolazilo, tjedni pa mjeseci, godišnja doba su se izmjenjivala, od gorko hladne zime do vlažnog, okrepljujućeg proljetnog vjetra i mirisnih noći koje su nagoviještale rano ljeto.

Do svibnja, Wrath se već naviknuo mjeriti vrijeme, ne prema kalendaru, ili podizanju i spuštanju roleta u kući, ili posluživanju obroka.

Mjerio ga je prema noćima koje je proveo slušajući priče svog naroda.

Prave priče. One o životu i smrti. O združivanjima i razvodima. O bolestima i zdravlju. Smiješno, koliko god da mu je bila važna vampirska svečanost združivanja, ljudska svečanost koju je doživio s Beth više je odgovarala mjerilu postojanja.

Njegova primanja puka redom je dogovarao tihi, postojani Abe, odnosno Abalon, no Wrathovi odgovori na pitanja bili su njegovi vlastiti. I bilo je tu mnogo posla, posredovanja u obiteljskim sporovima, blagoslivljanja tek rođenih sinova i kćeri, suosjećanja s onima koji su pretrpjeli gubitke i radovanja s onima koje je pratila sreća.

Kao i uvijek, Beth je bila uz njega. Sjedila je s Abeom tijekom primanja, provjeravala papirologiju sa Saxtonom kad je to bilo potrebno... A njezin je trbuh iz trena u tren postajao sve veći.

»Stigli smo, gospodar«, rekao je Fritz s prednjeg dijela Mercedesa. »Kod gospodara Dariusa.«

»Hvala, stari.«

Kad su on i George izišli iz stražnjeg dijela, zaustavio se i nagnuo. »Hej, bi li mogao otići po još onih jagoda? A jedu joj se i mrkve ponovno. I kiseli krastavci. Najbolje da zgrabiš i dvije teglice onih vražjih kolačića.«

»Odmah se vraćam, gospodar! Mogao bih joj donijeti i malo smrznutog jogurta? Jede onaj s komadićima čokolade?«

»O, sranje. Da. I ne zaboravi ciklu. I govedinu.«

»Neću.«

»Požuri, u redu? iAm je dovodi natrag iz Pottery Barna.«

Wrath je zatvorio vrata. »Hajdemo«, rekao je Georgeu.

Pas je točno znao kamo treba ići pa ga je poveo prema ulaznim vratima, koja je Wrath mislima otvorio. »Hej, dušo, stigao sam!« viknuo je.

»Jesi donio cvijeće?« Lassiter je odvratio.

»Za tebe ne.«

»Kvragu. Večeras sam na dužnosti s Tohrom, pa da lagano krenemo? Čeka nas cijeli niz sastanaka, a ja se želim vratiti *Paklenoj kuhinji*.«

»Zar ne snimaš to sranje?« Wrath je gundao dok su on i George ulazili u staru blagovaonicu.

»Da, ali ne mogu odoljeti. Trebalo je biti u devet, okej? A ja mrzim čekati. Usput, stavio sam Georgeu svježu vodu pored tvoje stolice.«

»Barem voliš pse. To je jedino što te spašava.«

»Ha! Imam krila i aureolu, ti mrgudni pizdeku. Već sam trajno spašen.«

»Puka sreća.«

»Hej, Brate«, rekao je V kad je prošao ispod luka i zapalio duhan. »Gdje ti je cura?«

Lassiter se ubacio: »Mora da se uskoro vraća, ne?«

Wrath se morao nasmijati sjedajući na stolicu. Možda jedina prilika u kojoj je taj naporni kućkin sin bio ozbiljan, bila je kad se radilo o Beth — morao je priznati, to je bilo nekako dražesno.

»Je li se već vratila?« upitao je Rhage kad je ušao u sobu.

»Koliko može trajati naručivanje dječjeg namještaja?« pitao je Butch kad se pojavio.

»Tjednima«, odgovorio je Z. »Nemate pojma.«

I tako dalje, svi su pristizali s istim pitanjima, Blay i Quinn pa Phury i Rehvenge.

Jedini koji ništa nije pitao naglas bio je John — ali nije ni morao. Bethin je brat bio tih i zabrinut još otkako su neočekivano obznanili da je trudna. I Wrath ga je volio zbog toga. John im nikad nije stajao na putu, ali uvijek je bio tu, slušajući Beth i pružajući joj podršku, razgovarajući s njom, donoseći joj filmove.

Smiješno, ozbiljnost kojom je pristupao situaciji, Wratha je podsjećala na Dariusa.

Bože, volio bi da je Brat doživio da vidi što se sprema za... Zar je ostalo samo četiri tjedna? Isuse...

Svaki put kad bi Wrath pomislio na nadolazeći događaj, osjetio bi kako mu ponestaje daha. No, prisilio je samog sebe da misli na sve preglede na koje je iAm vodio njegovu ženu. Bethina je trudnoća bila savršena. Bila je zdrava, sretna, jela je i pila, dobro se hranila — premda doktorica Sam, ljudska liječnica kod koje je išla, nije za to znala. A puls je bio odličan. I njegov je sin bio odličan.

Gotovo da je bilo prelako.

Još četiri tjedna...

»Leelan«, viknuo je Wrath skočivši sa stolice.

Čuli su se brojni duboki glasovi i pozdravi, no Braća su se ipak maknula s puta, tako da mu je mogla prići ravno u naručje. A kad ju je podignuo u zrak, pazio je da joj ne pritišće trbuh.

»Kako si?« šapnuo joj je u uho, znajući da će jednog od narednih dana na to pitanje odgovoriti da ima trudove.

»Superiška. O, Bože, uzela sam najbolje stvari! Morala sam se odlučiti za plavu — mislim, kako god, imat ćemo sina. Kolijevka i stol za presvlačenje su savršeni, zar ne, iAm?«

Sjenka je odgovorio: »Savršeni.«

Jadnika bez sumnje ta sranja nisu nimalo zanimala, ali to nije bilo bitno. Bio je još jedan od onih koji su bili uz Beth i štitili je u ljudskom svijetu — a Wrath je, naravno, znao i zašto. Bio je to iAmov način da se oduži ostalima što su dopustili njemu i njegovom kompliciranom bratu da žive u kući nakon što je njihov stan na Komodoru kompromitiran.

Osim toga, bilo je prilično očito da mu se Beth sviđala, iako ne na romantičan način.

»Jel'da? Zar ne?« Beth je tako snažno zagrlila Wratha oko vrata da nije mogao gutati. »Tako sam uzbuđena! Jedva čekam da ga upoznam!«

»Gnijezdimo se?« Wrath je upitao u smjeru u kojem je posljednji put čuo Z-jev glas.

»Da. Samo čekaj. Još te čekaju prljave pelene i bočice.«

»Odlučili smo se za porod bez babice«, Beth ga je informirala, kao da je on znao što to znači. »U slučaju da ne budem imala mlijeka.«

Wrath je sjedio i namještao je u svom krilu, sretan što se može samo opustiti i pustiti je da uživa u iznošenju svog izvješća. A Braća i borci? Odmah su se okupili i postavljali pitanja poput prave starije braće.

Svi bi redom položili svoje živote za nju i mlado u njezinoj utrobi.

I to je bilo dovoljno da čak i mužjak malo brže zatrepće.

Dok je Wrath držao svoju ženku, zatekao se kako dlanom kruži po njezinom tvrdom trbuhu i kako mislima odlazi unatrag, u trenutak netom prije svitanja. Jednom kad ju je prestao tlačiti oko seksa, situacija je opet bila onakva kakva je bila kad su se tek sreli.

Naleti hormona i ostalo.

U tako poodmakloj trudnoći, ona je morala biti gore, što je njemu i više nego odgovaralo. Obožavao je držati njezine već teške grudi u svojim rukama, osjećati kako se stišće oko njega na sasvim nov način, budući da joj je tijelo promijenilo oblik.

Zapravo, možda je čak bilo vremena za jedan na brzaka prije...

»Hej, Abes.«

»Oj, Ab.«

»Sto ima, Albacore?«

Naravno, Lassiter je bio taj koji je uporno odbijao upamtiti njegovo ime.

Abalon je odgovarao i zamuckivao, i svi su se morali nasmijati. Lik se i dalje nije mogao naviknuti na Braću, premda su se oni naviknuli na njega. Kao i Wrath.

»Moj gospodaru, moja gospo, dobra večer.«

»Abalone, kako je tvoja kćerka?« upitala je Beth.

»Da, Abe, kako joj je prošao onaj spoj sinoć?«

Trenutak za tajac. Bratstvo je prisvojilo mužjaka i njegovo jedino dijete, a jadničak je bio neki mladi Turčin koji je izveo curu van, a nije se dobro ponio.

»Pa, mislim da nisu jedno za drugo. Ali doveo ju je natrag punih trideset minuta prije ograničenja.«

»Dobro«, kimnuo je Wrath. »To znači da se zna kontrolirati. Onda, što imamo na rasporedu za večeras?«

»Imamo cijeli popis«, odgovorio je plemić. »Prvi par koji ćemo primiti upravo je dobio unuča i htjeli su vas pitati smiju li dovesti majku s malenim. Međutim, njihova kćer nije vjenčana za djetetova oca pa se brinu hoće li vas to uvrijediti.«

»Apsolutno ne.«

Abalonov je ton ostao smiren. »Njima je važno da vas upitaju za dopuštenje i to potvrde s vama osobno.«

»U redu. Kul. Kad ću upoznati dijete?«

Abalon se nasmijao. »Sutra navečer?«

»Bit ću tu. Tko je poslije njih?«

»Jedan moj rođak, zapravo. On traži dopuštenje da...«

Plemić je nastavio dalje i iznosio detalje o obiteljskim odnosima, a Wrath je ponovno osjetio strahopoštovanje. Abe je bio tako nenametljiv i obziran, nikad nije bio nepriličan, pa ipak je svake jebene večeri bio izvor znanja i suosjećanja. Bilo je to vraški impresivno.

Dok je Wrath sjedio i slušao uvodne riječi, zapanjilo ga je saznanje da bi tako mogao zauvijek. Zbilja bi mogao.

Naročito sa svojom šelan ispred sebe, psom pored nogu i Braćom oko njih.

Osjećajući ogroman strah, Anha je položila dlan na svoj nabrekli trbuh i promatrala kako se njezin dragi priprema za noć koja ga je čekala..

Na treperavom svjetlu iz ognjišta i svijeća, sve je oko njega bilo drugačije. Primijetila je promjenu koja je nastupila u proteklih nekoliko mjeseci, no te večeri, sve što je dotad bilo suptilno, kao da se odjednom spojilo i konačno kulminiralo.

I tijelo mu je sad bilo drukčije, čvršće, oblikovanije. Veće.

Ni njegov izraz lica nije bio isti. Barem onda, kad bi u ramenima, osjećao to novo raspoloženje.

Kao da je osjetio njezin pogled, okrenuo se prema njoj.

»Koliko te dugo neće biti?« upitala je. »I nemoj mi lagati. Znam zašto odlaziš.«

Odvratio je pogled od nje, prema hrastovom stolu na kojem se materijalizirala odjeća koju nikad prije nije vidjela, a koju je donijelo Bratstvo. Sve je bilo crno.

»Vratit ću se u zoru.«

Glas mu je bio dublji nego inače, hladniji nego inače. A onda je shvatila da preko prsa navlači kožni opasač. Onakav kakav su nosila Braća.

»Borit ćeš se?« šapnula je kroz stisnuto grlo.

Kad joj je konačno odgovorio, već je na prsa stavio dva crna bodeža, s drškom prema dolje. »Vratit ću se u zoru.«

»Ubit ćeš ih, zar ne?«

»Želiš li da na to odgovorim?«

»Da.«

Wrath, njezin muž, njezina ljubav, otac djeteta koje je nosila, prišao je mjestu na kojem je sjedila ispred svog zrcala. Kad je kleknuo na koljena, osjetila je olakšanje, takvog ga je već poznavala. Naročito onda kad ju je pogledao u oči.

»Učinit ću ono što se mora učiniti«, rekao je.

Položila je dlanove na njegovo lice, prateći mu crte, prisjećajući se svih zora kad je dolazio doma krvav, šepajući, natečen, ukočen. No, u posljednje se vrijeme držao svog rasporeda s mužjacima i nije se vraćao ozlijeđen.

Stoga je mogla znati da je vrijeme stiglo.

»Pazi na sebe«, molila ga je. »Trebamo te.«

»Vratit ću vam se. Uvijek.«

To rekavši, snažno ju je poljubio, a potom nestao kroz vrata sobe. Prije nego su se zatvorila za njim, vidjela je Braću kako su se poredali s obje strane kamenog hodnika, svaki s bakljom u rukama.

Naklonili su se njezinom helrenu kad je izišao.

Sam...

Spustivši glavu među dlanove, znala je da joj je preostala samo... molitva.

Sedamdeset prvo poglavlje

Kad je Wrath završio s prvim primanjem, Beth se iskrala u kuhinju i zgrabila zdjelicu svježih jagoda koje joj je Fritz kupio u mjesnom supermarketu.

Čovječe, nakon posljednjih par mjeseci, naviknula se na to da je maze — povlastica u kojoj joj je Bella preporučila da uživa, no za koju je ipak trebalo malo vremena da se navikne. Svi su bili i dalje veoma ljubazni, Braća i njihove družice, osoblje, John Matthew, Sjenke. Bilo je to nevjerovatno.

Baš kao i trudnoća.

Nekim čudom, sve je išlo kao normalna ljudska trudnoća. Bila je već duboko u osmom mjesecu i osjećala se izvrsno. Imala je dovoljno snage, gležnjevi joj nisu oticali, nije dobila strije, a bebica je skakutala ispod prsnog koša svaki put dok je jela. Naročito ako se radilo o šećeru.

Ništa nalik onome na što se pripremala.

Katastrofe? Kvragu, da, samo je o tome razmišljala. Nakon početnog šoka kod doktorice, otišla je direktno na internet i, jasno, izbezumila se čitajući o svim mogućim stvarima koje bi mogle poći po zlu. Jedina dobra stvar bila je ta što je, u tom trenutku, već prošla kritično prvo tromjesečje kad se događa većina pobačaja — iako je, nažalost, razdoblje potrebe koje je potom nastupilo bilo neuobičajeno i zbog njega se nije mogla sasvim opustiti još otprilike mjesec dana.

Ali, da, brige je uglavnom nestalo sad kad je ulazila u posljednja četiri tjedna. Jasno, porod će biti strava — ali, ne, neće se pokušati boriti protiv njega bez sredstva protiv bolova. A svaki put kad bi postala malo napeta? Samo bi se sjetila da su milijuni i milijuni žena i ženki to napravili prije nje.

Ono što njezin plan jest uključivao bili su iAm i Trez, obojica na raspolaganju na svaki njezin mig, u naredna četiri tjedna. Doktorica Sam obećala joj je da će biti slobodna bez obzira na to koliko je sati, bio dan ili noć — obvezica za koju je sumnjala da joj ju je iAm usadio nekim mentalnim trikom.

Napravio je to više puta, diskretno, jasno.

Stoga su i dalje bili uspješni u skrivanju pravog identiteta svoje vrste.

Nadala se da će, poput mnogih žena, dobiti trudove po noći, tako da Wrath može barem u nečemu sudjelovati. No, oboje su se složili — makar ga to ubilo, njezina sigurnost i sigurnost bebe bit će na prvom mjestu.

A to je značilo da će morati posjetiti doktoricu Sam...

»Prijaju li vam jagode, madam?« upitao je Fritz.

Osvrnuvši se po očevoj kuhinji, kimnula je. »Savršene su.«

Kad je batler zablistao kao da je dobio na lutriji, dokrajčila je sadržaj zdjelice i dopustila mu da je odnese.

Uputivši se natrag u blagovaonicu, pazila je da ne stvara buku odlazeći preko puta do svoje fotelje.

Wrath je sjedio u svom najdražem naslonjaču, onom s lijeve strane, iza kojeg se nalazio Saxtonov stol. Preko puta, u identičnom naslonjaču, sjedio je muškarac s rukama čvrstom položenima na koljena, pogrbljenih ramena, siv u licu. Odjeća koju je imao na sebi nije bila otmjena, a sat mu definitivno nije bio Rolex već običan sat, mat crne boje s gumenim remenom.

Wrath se nagnuo prema naprijed i pružio mu dlan. »Što se dogodilo?«

Muškarac se ljuljao naprijed-natrag u naslonjaču. »Ona...« Iznenada je pogledao u Beth, a lice mu je još više probljedjelo.

Skamenila se i položila ruku na trbuh.

Oh... Prokletstvo.

»Kaži mi«, Wrath je tiho rekao.

»Ona...« U tom je trenutku muškarac počeo tako tiho šaputati da se ništa nije čulo.

Međutim, bilo je očito da je Wrath razumio svaku riječ. A dok je promatrala kako njezin suprug stiže šake i podlaktice mu se napinju, znala je o čemu se radi.

Smrt. Pri porodu.

Toliko je dugo slušala o tome koliko je vampirska vrsta pretrpjela na trudničkim posteljama, kako su to nazivali, ali nikad prije nije posve razumjela njihove gubitke. A nakon ovih razgovora s običnim pukom? Redovito se užasavala.

Toliko mrtvih. Majki i djece.

Baš kao što je i njezina majka umrla.

Bila je prava tragedija da medicinska znanost nije mogla puno učiniti u vezi s tim. Što god se pričalo o Haversu, imao je kliniku opremljenu raznom modernom tehnologijom, a loše stvari su se ipak događale. Naoko neprestano.

Wrath je ispružio svoje velike ruke i položio dlanove na muškarčeva ramena. I on je tiho govorio, no što god da je rekao, muž koji je sve izgubio kimao je glavom.

Jako su dugo tako stajali.

Kad je sastanak konačno završio, njih su dvojica ustala i zagrlila se. Građanin je bio zamjetno manji od njezinog muža.

Prije nego je otišao, poljubio je Wrathov prsten.

Abalon ga je ispratio, potihlo s njim pričao, a Wrath se polako spustio na svoje mjesto. Obrve su mu bile skupljene, a usta stisnuta u ozbiljnu crtu.

Kad je ustala, lecnula se i potom protegnula leđa. Prišavši mu, željela ga je priviti čvrsto uza se, ali je zaključila da mu podsjetnik na trudnoću u tom trenutku vjerojatno ne treba.

»Ne mogu mu pomoći«, Wrath je rekao napuklim glasom. »Ne mogu... popraviti njegovu situaciju.«

»Ponekad je dovoljno znati da nisi sam.«

»Nisam baš siguran u to.«

No, primio ju je za ruke i primaknuo ih svojim usnama, ljubeći joj zglobove jedan po jedan. A kad je iznenada osjetila val iscrpljenosti, on kao da je to primijetio.

»Kako bi bilo da se uputiš doma?« rekao je.

»Kako si znao?«

»Upravo si zijevnula.«

»Jesam li?«

»Neka te Fritz odvede.«

Dok je protezala leđa, poželjela je ostati, ali morala je biti realna. »Možda je ona duga šetnja po trgovačkom centru ipak bila malo previše.«

»Hajde, odmori se. Bit ću doma za par sati pa ćemo gledati nešto bedasto na TV-u, okej?«

»To zvuči divno.«

»Dobro.« Dao joj je poljubac. A onda kao da joj je morao dati još jedan. »Volim te.«

»I ja tebe volim.«

»Fritz!« viknuo je njezin muž. »Auto!«

Pobrinula se za to da nekoliko puta pogladi Georgea i kaže mu kamo da ide prije nego je zbilja otišla. A onda je izišla u noć, ušla u stražnji dio Mercedesa i uputila se prema kući.

Pustivši da joj glava padne na naslon sjedala, osjetila je kako već počinje drijemati. »Bojim se da nisam baš neko društvo«, rekla je Fritzu.

»Samo se vi odmarajte, madam.«

»Dobra ideja, Fritz.«

Kad je Beth otišla, Wrath se naslonio u svom naslonjaču, ni približno opušten.

Umrla mi je pred očima...

U rukama sam držao svog beživotnog sina...

»Gospodaru?«

»Oprosti, što?« protrnuo je. »Što je?«

Abalon se nakašljao. »Želite li pauzu, gospodine?«

»Da. Daj mi minutu.« Uzimajući Georgeov povodac, rekao je: »Kuhinja.«

Prolazeći kroz pokretna vrata sa svojim psom, osjetio je olakšanje što je Fritz već otišao i što su se Braća držala podalje.

Sranje, istog trena čim je namirisao bol i tugu onog građanina, znao je da je za njega sve izgubljeno — i to ne u materijalnom smislu. Nitko ne osjeća toliku agoniju zbog stvari. A kao i obično, Abalon je znao cijelu priču, no Wrath je više volio da mu je ljudi osobno ispričaju. Htio je čuti detalje izravno od njih.

Ovog puta, ženka zapravo nije izgubila život pri porodu.

Već u prometnoj nesreći.

Wrath je očekivao da će se raditi o ovom prvom, no sudbina nije tako odlučila. Ne, ženka je preživjela porod, kao i beba. Ubio ih je pijani vozač na putu doma iz Haversove klinike.

Povremena okrutnost sudbine katkad je svjetski razvaljivala.

Nevjerojatno.

Prilazeći stolu, izvukao je stolicu i sjeo. Bio je prilično siguran da je okrenut prema prozorima, premda nije mogao gledati kroz njih.

Čuo je mnogo priča, ali ova... Isuse Kriste, ova ga je baš dirnula.

Nije znao koliko je dugo tamo sjedio, no s vremenom je V gurnuo glavu unutra. »Jesi okej?«

»Ne.«

»Bi li raščistio raspored?«

»Bih.«

»U redu.«

»V.«

»Da?«

»Sjećaš li se one vizije o kojoj si mi pričao? U kojoj sam promatrao neko lice na nebu, a budućnost je bila u mojim rukama?«

»Da.«

»Što...«

Iznenada je ponovno osjetio svu tjeskobu onog građanina. »Ma, nije bitno. Ne želim znati.«

Ponekad, znati neku informaciju nije bilo dobro. Da je onaj građanin mogao vidjeti svoju budućnost, to ne bi promijenilo ishod. Samo bi proveo preostalo vrijeme sa svojom ženkom i djetetom, strahujući od onog što ih čeka.

»Račistit ću raspored«, Brat je brzo dodao.

Vrata su tresnula i zatvorila se.

Bez nekog očitog razloga, pomislio je na svog oca i majku, pitajući se kakva je bila noć u kojoj se on rodio. Nikad nisu pričali o tome, a on nikad nije ni pitao. Uvijek se nešto drugo događalo — osim toga, bio je premlad da bi mario za takvo što.

Kad je pokušao zamisliti rođenje vlastitog djeteta, nije uspio zamisliti cijelu situaciju. Bila je to hipotetska situacija, previše emocionalno nabijena da bi je mogao pojmiti. Jednostavno nije bio siguran što misliti o tome.

Dok je on tako mozgao, u misli su mu navirala sjećanja na proteklih par mjeseci. Priče i problemi, pokloni primljeni i darovani. Nakon svih onih muka oko obavljanja kraljevskih dužnosti, bilo je pravo otkriće uistinu voljeti ono što radiš.

Čak mu ni borbe nisu nedostajale.

Kvragu, bilo je previše drugih izazova s kojima se morao suočiti i prebroditi ih. Bitke se, naposljetku, nisu uvijek vodile na poljima, a neprijatelj ponekad nije naoružan uobičajenim oružjem. Neprijatelj smo ponekad mi sami.

Naposljetku, točno je znao zašto je njegov otac toliko toga dobio od prijestolja. Bilo mu je potpuno jasno.

Smiješno. Jedina stvar koja je tolikim ljudima zajednička bila je ljubav koju su osjećali prema svojim obiteljima. Svojim partnerima, svojim roditeljima, svojoj djeci. To je bilo na prvom mjestu.

Uvijek.

Najprije obitelj.

Najprije... iduća generacija.

Prisjetio se noći u kojoj su ubijeni njegovi roditelji.

Jedino što su napravili prije nego su vrata srušena? Sakrili su ga. Stavili ga na sigurno. Sačuvali su ga — a to nisu napravili zato da bi osigurali budućnost prijestolja. To uopće nije bilo ono što su mu rekli kad su ga zaključali u onaj maleni prostor.

Volim te.

Bila je to jedina poruka koju je bilo bitno prenijeti onda kad im je otkucao čas.

Ne »budi dobar kralj.« Ne »idi mojim stopama.« Ne »učini me ponosnim ili...«

Volim te.

Bila je to spona koja ih je vezala, čak i kad su ih dijelili smrt i vrijeme.

Kad je zamišljao svog sina kako se rađa, bio je prilično siguran da je jedna od prvih stvari koje će mu reći bilo *volim te*.

»Wrath?«

Skočio je i okrenuo se prema zvuku Saxtonovog glasa. »Da? Oprosti, malo sam se zamislio.«

»Završio sam svu papirologiju od sinoć i noćas.«

Wrath se ponovno okrenuo prema prozorima koje nije mogao vidjeti. »Brzo si to odradio.«

»Zapravo, tri su sata ujutro. Sjediš tu oko pet sati.«

»Oh.«

Pa ipak se nije ni pomaknuo.

»Većina Braće otišla je prije par sati. Fritz je još tu. Gore je, čisti.«

»Oh.«

»Ako ti ništa ne treba...«

»Ima nešto«, rekao je.

»Naravno. Kako mogu pomoći?«

»Moram napraviti nešto za svog sina.«

»Nasljedstvo?«

Kad je Wrath počeo mozgati o svemu, malo se preplašio. Bože, pomislili biste da će značajne životne prekretnice najaviti kakav znak pored ceste, mala žuta oznaka koja će vam reći u kojem biste smjeru trebali krenuti, koja će vam možda čak i savjetovati da malo »usporite«.

S druge strane, on i njegova šelan čekali su dijete mjesecima prije njezina razdoblja potrebe.

Dakle, život je ionako igrao po svom, zar ne?

»Da. Recimo.«

Sedamdeset drugo poglavlje

B

ilo je kako je i obećao.

Wrath je održao riječ koju je dao svojoj šelan. Doista se vratio u zoru.

Dok je jahao prema svom domu, bio je toliko iscrpljen da je bio u agoniji i jedva, se držao uspravnim. Uostalom, postojao je još jedan razlog zbog čega je polako napredovao.

Iako se uputio sam, nije se sam i vraćao.

Šest mrtvih tijela vuklo se po zemlji iza njega i njegova konja, i još dva iza njegova sedla. Prvom je užetom zavezao gležnjeve, drugi je bio kukama i mrežom pričvršćen za konja.

Od ostalih koje je ubio nije ostalo dovoljno da bi ih ponio sa sobom.

Mirisao je samo krv koju je prolio.

Čuo je samo prigušeno šuškanje tjelesa koja su se vukla po prašnjavoj cesti.

Bio je svjestan samo činjenice da je svakog od njih ubio svojim rukama.

Šumovita dolina kroz koju se uputio, bilo je posljednje što je morao prevaliti prije nego će stići do zamka... I zaista, kad je izbio na čistinu, tu je bio, ružno se uzdižući iz zemlje.

Nije uživao u onome što je napravio. Za razliku od stajske mačke koja je uživala u svojoj dužnosti, miševi koje je on poklao, za njega nisu bili izvor podmukle sreće.

No, kad bi pomislio na svoje nerođeno mlado, znao je da je svijet učinio sigurnijim mjestom za svog sina ili kćer. A dok je mislio na svoju ljubljenu družicu, kao i na smrt svoga oca, bio je itekako svjestan da ono što je bilo netipično za njegovu narav, uistinu bijaše potrebno.

Pokretni most preko jarka žurno se spustio i omogućio mu prolaz, kao da su ga čekali.

I jesu.

Anha je trčala prema drvenom mostu, blijeda mjesečina padala joj je na tamnu kosu i crvene halje.

Tako ju je kratko poznavao, ako bi se to mjerilo prema prolasku godišnjih doba. No s obzirom na sve ono što se dogodilo, doimalo se kao da su zajedno vjekovima.

Bratstvo je bilo s njom.

Povukavši uzde, znao je da je vidjela sve, kad je stavila ruke preko usta, a Tohture je pridržao za lakat.

Poželio je da nije došla. No više se ništa nije moglo promijeniti.

Sišavši s konja, premda još nije ni stupio na most, ostavio ga je na mjestu i zakoračio prema masivnim gredama.

Pomislio je da će pobjeći od njega, ali dogodilo se upravo suprotno.

»Jesi li dobro?« upitala je bacivši se na njega.

Ruke su mu bile slabašne dok ju je grlio. »Da.«

»Lažeš.«

Spustio je glavu u njezinu mirisnu kosu. »Da.«

Barem se s njom nije morao pretvarati. Istina je bila da se još uvijek bojavao za budućnost. Možda se i uspio osvetiti preko tih izdajica, no još nije bilo gotovo.

Kraljevi su uvijek bili meta tuđih ambicija.

To je bila stvarnost.

Sklopivši oči, poželio je da postoji neki način na koji bi se mogao riješiti svog nasljedstva — bojavao se za svog budućeg sina, ako ga bude imao. Kćeri su još imale šansu. Sinovi su bili prokleti.

Ali nije mogao promijeniti sudbinu s kojom se rodio. Samo se molio da se hrabrost koja ga je spasila te noći vrati onda kad mu najviše bude trebala.

Barem je sada sebi i svojoj ljubljenoj dokazao da nije vođa samo u vrijeme mira. I u ratu će zamahnuti mačem ako bude morao.

»Volim te«, rekao je.

Kad mu je družica zadrhtala u naručju, znao je da će sutradan navečer opet zadrhtati — kad shvati što će napraviti s glavama onih mrtvih tijela.

Poruke se moralo poslati kako bi ih netko primio.

»Pođimo u naše odaje«, rekao je, privivši je uz svoja prsa.

Kad je kimnuo Braći, znao je da će se pobrinuti za njegovog konja, i njegov plijen. Poslije će biti vremena za odrubljivanje glava. A sad? Samo je htio malo razuma usred sveg tog ludila.

Uputivši se prema zamku, ona mu je, kao i obično, bila jedina vodilja.

»Ako budemo imali sina«, mrmaljao je.

»Da?« podignula je pogled prema njemu. »Što s njim?«

Wrath je spustio pogled prema licu koje ga je promatralo, prekrasnom licu koje je definiralo njegove sate, jednako kao i godine. »Nadam se da će pronaći nekog poput tebe.«

»Uistinu?« šapnula je.

»Da. Molim se da bude barem upola sretan kao ja.«

Kad ga je Anha stisnula oko struka, glas joj je postao hrapav. »A kćerka... Mužjaka barem upola dobrog kao što je njezin otac.«

Wrath ju je poljubio u tjeme pa krenuše naprijed, kroz veliku dvoranu, gore prema svojoj sobi, s Bratstvom za leđima, diskretno udaljeni.

Da, pomislio je, kako bismo preživjeli, moramo imati nekoga na ovom svijetu.

Nekog vrijednog.

Ako to imate? Bogatiji ste od bilo kojeg kralja i kraljice koji su ikad nastanjivali zemlju.

Sedamdeset treće poglavlje

N

arednog je dana Wrath vidio svoju majku prvi put u tristo trideset godina.

U jednu ruku, znao je da to mora biti san. Predugo je bio slijep da bi naivno pomislio kako se stvarnost iznenada promijenila.

Osim toga, halo, mrtva je već stoljećima.

Pa ipak, kad se iz tame pojavila pred njim, bila je živa koliko god je to bilo moguće zamisliti, kretala se s lakoćom, u staromodnoj crvenoj baršunastoj haljini.

»Mahmen?« začuđeno je rekao.

Kad je podignuo glavu, šokirao se shvativši da je ležao na svom jastuku. Sranje, bila je to njegova soba, ocijenio je prema suptilnom treperenju zidova.

Njegov prvi instinkt bio je da se okrene i pronađe...

Beth je bila točno pored njega, živa i zdrava ispod pokrivača, lica okrenutog prema njemu, tamne kose rasute po jastuku sličnom njegovom. Znao je prema obliku njezinog trbuha da je, da, i dalje bila trudna...

Isuse Kriste, on ju je *vidio*.

»Beth«, promuklo je rekao. »Beth! Vidim te, leelan, probudi se, vidim te, vidim te...«

»Wrath.«

Začuvši glas svoje mahmen, ponovno se okrenuo. Sad se nalazila točno pored kreveta, prekrivenih ruku, dlanova ušuškanih u velike rukave svoje haljine.

»Mahmen?«

»Ne znam hoćeš li se toga sjetiti, ali jednom si mi došao.«

Bože, glas joj je bio tako nježan, baš kakvog ga se i sjećao — zamalo je zatvorio oči samo kako bi upamtio taj zvuk. Ali ne, nitko mu neće oduzeti tu jednu nanosekundu vida.

Samo malo, što je to rekla? »Jesam li?«

»Umirala sam. Pojavio si se iz magle Sjenosvijeta. I rekao si mi da te pratim do doma. Natjerao si me da stanem, i vratim se s tobom.«

»Ne sjećam se...«

»To je ono što ti dugujem već jako dugo.« Osmijeh joj je bio smiren kao osmijeh Mona Lise. »I sad ću ti se odužiti. Jer te jako, jako volim...«

»Odužiti? O čemu pričaš?«

»Probudi se, Wrath. Probudi se odmah.« Iznenada, glas se promijenio, postao napet. »Pozovi iscjelitelja, moraš pozvati iscjelitelja ako joj želiš spasiti život.«

»Spasiti... Bethin život?«

»Probudi se, Wrath. Odmah, pozovi iscjelitelja.«

»Što to...«

»*Wrath, probudi se.*«

Kao da ga je netko naprasito katapultirao iz REM sna, Wrath se uspravio. »Beth!« vrisnuo je.

»Što, što, što, što...«

Dok se okretao prema svojoj ženi, proklinjao je tamu koja ga je okruživala. Prokleti jebeni san koji ga je provocirao onim što nije imao.

»Što je?« jauknula je Beth.

»Sranje, oprost, žao mi je.« Ispružio je ruku i smirio je, smirujući samoga sebe. »Oprost, sjeban san.«

»Oh, Isuse, preplašio si me.« Nasmijala se, nakon čega je čuo kako joj glava udara o jastuk kad se bacila na njega. »Dobro da spavamo s upaljenim svjetlom u kupaonici.«

Namrštivši se, okrenuo se prema onoj strani kreveta pored koje je stajala njegova majka i... »Ne, nije bila tu.«

»Tko?«

»Oprost.« Protegnuvši vrat, prebacio je jednu nogu sa strane kreveta. »Odmah se vraćam.«

Dobro se protegnuo, a kad je kraljeznica par puta napravila *kvrc*, s radošću se prisjetio razgovora koji je vodio s Payne čim se vratio doma. Ponovno će početi sa sparingom, i to ne zato što je bila ženka, već zato što je bila vraški dobar borac, a on se želio vratiti u igru.

U kupaonici, mazio je Georgea koji se sklopčao na psećem krevetu koji mu je Butch poklonio za Božić, a potom se pomokrio i umio lice.

Kad se vratio u krevet, namjeravao je nastaviti spavati. No, ležeći na leđima, namrštio se. »Ah, čuj... Osjećaš li se dobro?«

Beth je zijevnula. »Da, apsolutno. Ali drago mi je da sam došla ovamo ranije, san mi je pomogao. A i bolje mi je kad ležim, leđa su mi još ukočena od tumananja po trgovačkom centru.«

Nastojeći zvučati ležerno, upitao je: »Kad imaš sljedeći pregled kod doktorice?«

»Ne prije petka. Sad idemo jednom tjednom. Zašto pitaš?«

»Tako.«

Kad je utihnuo, privila se uz njega i uzdahnula kao da se ponovno namješta. Izdržao je otprilike minutu i pol.

»Što misliš o tome da nazovemo doktoricu?«

»Nazovemo, kao... Čekaj, misliš, sad?«

»Pa, da.«

Osjetio je kako se stisnula. »Ali zašto?«

Da, kao da bi joj mogao reći nešto u stilu *jer je moja mrtva mama tako rekla*. »Ne znam. Ali, možda bi samo mogla provjeriti ili tako nešto.«

»Wrath, to je neprilično. Naročito zato što je sve u redu.« Osjetio je kako se igra njegovom kosom. »Je li to zbog onog građanina? Koji je izgubio ženu i dijete?«

»Nije ih izgubio pri porodu.«

»Oh. Mislila sam...«

»Možda da je samo nazovemo.«

»Nema razloga.«

»Koji je njezin broj?« Posegnuo je prema telefonu. »Nazvat ću je.«

»Wrath, jesi li poludio?«

Jebiga, jednostavno će nazvati informacije.

Beth mu je i dalje nešto govorila dok je on čekao da se javi operater. »Da, zdravo, Caldwell, New York. Broj doktorice Sam... Kako se preziva?«

»Poludio si.«

»Platit ću pregled... Ne, ne kod vas, operateru.« Kad je dobio prezime, rekao ga je naglas i dvaput slovka. »Da, spojite me s uredom, hvala.«

»Wrath, ovo je...«

Upravo u trenutku kad je spojen, Beth je utihnula.

»Beth?« namrštitio se.

»Oprosti«, rekla je. »Leđa su mi malo utrнула. Znaš što? Idući put kad budem išla tako šetati, obit ću teniske. A sad lijepo poklopi i...«

»Da, bok, imamo hitan slučaj. Trebam doktoricu Sam, ako može doći u kućni posjet, moja žena je njezina pacijentica... Trideset i šest tjedana... Simptomi? Žena mi je trudna, koliko imate vremena?«

»Wrath?« Beth je tiho rekla.

»Kako to mislite, ne možete...«

»Wrath.«

A onda je utihnuo... Znao je da je njegova majka imala pravo. Okrenuvši se prema svojoj ženi, užasnuto je rekao: »Što je?«

»Krvarim.«

Definicija užasa mijenjala se ako se nije radilo samo o vama. Naročito je to bio slučaj ako ste bili u trideset šestom tjednu trudnoće, s lokvom među nogama... A to nije bio puknuti vodenjak.

Isprva je Beth pomislila da je izgubila kontrolu nad mjehurom, no kad je razmaknula prekrivače i premjestila se, vidjela je nešto na plahtama.

Nikad prije nije vidjela tako svijetlu krv.

Sranje, donji dio leđa odjednom ju je *ubijao*.

»Što se zbiva?« pitao je Wrath.

»Krvarim«, ponovila je.

Od tog se trenutka sve odigralo jako brzo. Kao da se nalazite na stražnjem sjedalu jurećeg automobila, sve je promicalo prebrzo. Wrath je vikao u telefon, još nekog je nazvao, doktorica Jane i V smjesta su dojurili. A onda još brže, sve oko nje se micalo, micalo, micalo, a ona se osjećala neobično smireno i udaljeno.

Kad su je preselili na nosila, bacila je pogled na krevet na kojem je ležala i sva protrnula kad je ugledala neonsku mrlju. Bila je ogromna, kao da je netko izlio galon boje ispod nje.

»Hoće li beba biti u redu?« mrmljala je dok ju je obuzimao šok. »Hoće li... Hoće li Wrath biti u redu?«

Svi su suosjećali s njom, ali nitko joj nije odgovarao.

No Wrath, veliki Wrath, stajao je tik pored nje, držeći je za ruku, i orijentirao se pomoću nosila.

John se pojavio kad su stigli do stubišta prema drugom katu. Bio je samo u boksericama, razbarušene kose, budnih očiju. Uhvatio ju je za drugu ruku.

Nije se sjećala pojedinosti oko žurbe, žurbe, žurbe niz tunel — samo činjenice da je bol postajao sve veći. Oh, a svjetla na stropu šibala su iznad nje, ritmično pulsirajući kao da je u *Ratovima zvijezda* i lovi brzinu svjetlosti.

Zašto se ništa nije čulo?

Kad je pogledala u osobe oko sebe, primijetila je da se svima usta miču, da se žurno pogledavaju.

»Hoće li mali Wrath biti u redu?« Čak je i njezin vlastiti glas bio slabašan, zvuk je praktički bio stišan dokraja. Nastojala ga je poglasniti. »Hoće li biti u redu?«

A onda su projurili pored uobičajenog ulaza u sportski centar, odlazeći još dalje do vrata za hitne slučajeve koja su napravljena samo za nju, baš zbog te situacije.

To nije bio njezin plan. Trebala je otići van među ljude, među one koji će se moći pobrinuti za nju i malenog Wratha, koji će se pobrinuti za sve probleme koji možda iskrсну, koji će biti tu za nju, uz iAma, ako bude dan, i velikog Wratha i Johna ako bude noć.

Maleni Wrath, pomislila je.

Izgleda da je upravo dala ime svom sinu.

Kad je stigla u kliniku, samo je razmišljala o tome kako ne bi trebala biti tu. Naročito kad je pogledala u ogromnu viseću lampu u glavnoj operacijskoj sali.

Iz nekog razloga, prisjetila se svih puta kad je bila tu, pomagala nekom Bratu ozlijeđenom u borbi, ili išla na preglede s Laylom, ili...

Doktorica Jane pojavila se pred njom. Usne su joj se polako pomicale.

»... eth? Čuješ li me, Beth?«

Ah, dobro, netko je pojačao ton svijeta. No, njezin odgovor nije prolazio. Nije mogla čuti vlastiti glas.

»Okej, dobro.« Doktorica Jane sve je jasno izgovarala. »Želim napraviti ultrazvuk kako bih isključila predležecu posteljicu, komplikaciju u kojoj posteljica završi u donjem dijelu maternice. No, bojim se da se radi o odvajanju posteljice.«

»Što... to?« mrmljala je Beth.

»Boli li te?«

»Križa.«

Doktorica Jane je kimnula i položila dlanove na Bethin trbuh. »Ako pritisnem...«

Beth je zastenjala. »Samo provjeri je li Wrath u redu.«

Dovezli su aparat za ultrazvuk i iskidali njezinu spavaćicu. Kad su joj na trbuh nanijeli gel i prigušili svjetla, nije ni gledala u ekran. Zurila je u lice svog muža.

To prekrasno, muževno lice bilo je prestravljeno.

Nije nosio sinove naočale... Odnosno, sunčane naočale. Njegove blijedozelene, neusredotočene oči lutale su po prostoriji kao da očajnički želi vidjeti nešto, bilo što.

»Kako si znao?« šapnula je. »Da sam u nevolji...«

Brzo se okrenuo prema njoj. »Majka mi je rekla. U snu.«

Iz nekog razloga, to ju je natjeralo u plač, a slika njezina muža zamutila joj se pred očima kad se nekontrolirana priroda života počela osvećivati na najgori mogući način. Bilo joj je stalo samo do bebe, ali nije mogla učiniti ama baš ništa kako bi utjecala na ishod. Njezino tijelo i mlado u njoj bacali su kocku.

Njezin um, njezina volja, njezina duša? Svi njezini snovi i želje, nadanja i maštanja?

Nisu ni sudjelovali u igri.

Ponovno se pojavilo lice doktorice Jane. »... eth? Beth? Čuješ li me?«

Kad je podignula ruku kako bi maknula kosu s lica, shvatila je da su joj stavili rukavicu za mjerenje tlaka i iglu za infuziju. A na licu joj nije bila kosa, već suze.

»Beth, ultrazvuk mi ne pokazuje ono što sam htjela vidjeti. Bebino srce usporava, a i dalje jako krvariš. Moramo ga izvaditi, okej? Prilično sam sigurna da se radi o odvajanju, u opasnosti si, i ti i on. Okej?«

Sve što je mogla učiniti bilo je pogledati u Wrathu. »Što ćemo?«

Glasom toliko napuklim da se jedva raspoznavao, rekao je: »Neka te operira, zajedno s Mannyjem, okej?«

»U redu.«

Doktorica Jane se vratila u vidokrug. »Morat ćemo te uspavati, ne želim ti dati epiduralnu jer nemamo vremena.«

»U redu.«

»Volim te«, rekla je Wrathu. »O, Bože... Beba...«

Sedamdeset četvrto poglavlje

Sve po čemu se Wrath mogao orijentirati bili su mirisi u sobi. Antiseptici u zraku. Krv, koja ga je užasavala. Strah, Bethin, kao i svih ostalih oko njega. Smireno, zdravorazumsko razmišljanje doktorice Jane, Mannyja i Ehlene.

Nadao se da će ih to posljednje spasiti.

Iznenada, u toj se mješavini pojavio neki nov miris. Opor.

A onda se u blizini začulo i škripanje, kao da je netko primaknuo stolicu. Nakon toga ga je gurnula neka široka ruka pa je sjeo i počeo lomiti prste, toliko snažno da si je umalo smrskao kosti.

John Matthew.

»Hej, stari«, rekao je, svjestan da se vrijeme zaustavilo. »Hej... stari.«

Na kraju je Wrath mogao samo stisnuti Bratu ruku, pa su njih dvojica ostali jedan pored drugog, skamenjeni, dok su se ostali dobacivali nekim medicinskim izrazima, a potom se čulo i kuckanje metala i prskanje i usisavanje.

Glas doktorice Jane je bio ravan. Kao i Mannyjevi odgovori. Kao da su se ponašali obrnuto u odnosu na situaciju. Što su stvari postajale strašnije, to su oni bili usredotočeniji.

»Okej, imam ga...«

»Čekaj, već počinje?« upitao je Wrath.

Uzlazni zvižduk pored njega bio je jedini odgovor koji je dobio.

A onda... Zvuk bebinog prvog plača.

»Je li živ?« Wrath je budalasto upitao.

Još jedan zvižduk.

A onda je sasvim zaboravio na svog sina. »Beth? Kako je Beth?«

Nitko ništa nije odgovorio.

»Beth?« viknuo je. »Johne, koji kurac se događa?«

U zraku je bio težak miris krvi. Težak. Pretežak.

Nije mogao disati. Nije mogao razmišljati. Nije bio ni živ.

»Beth...« šapnuo je u tamu.

Prošla je cijela vječnost dok mu doktorica Jane nije prišla. Po blizini i smjeru odakle je dolazio njezin glas, znao je da je kleknula ispred njega.

»Wrath, imamo problem. Beba je u redu, Ehlena ga provjerava. Ali Beth i dalje krvari, iako sam joj zatvorila maternicu nakon carskog reza. Puno krvari i ne pokazuje znakove skorog prestanka. Najsigurnije je da napravimo histerektomiju. Znaš li što je to?«

Obračala mu se kao da je glup — što je bilo dobro.

»Ne.« Premda je već čuo tu riječ. Kvragu, u tom trenutku, trebala mu je definirati čak i najobičnije izraze.

»Moram joj izvaditi maternicu. Umrijet će, Wrath, ako to ne napravim. To znači da više neće moći imati djece...«

»Nije mi stalo ni do čega osim do nje. Što god moraš napraviti, učini to, *odmah*.«

»Okej, idemo Manny.«

»Gdje je moj sin?« iznenada je viknuo. »Dajte mi mog sina!«

Ni trenutak kasnije, mali zavežljaj stavljen mu je u naručje. Tako lagan. Previše lagan da bi bio živ — pa ipak, njegov je sin bio topao, disao je. Bio je živ.

Želio ga je držati jer je njegova šelan bila u tom djetetu. U svakoj molekuli njegova živog tijela bila je ona — a to je značilo da je, držeći svoje mlado pored srca... držao svoju Beth.

»Što se događa?« šapnuo je, ne očekujući odgovor.

Pustio je suze da padaju kamo žele. Vjerojatno na lice njegovog sina.

Nije mario.

Sedamdeset peto poglavlje

Beth se probudila iz maglovite nigdjezemske, poput čepa koji je isplutao na površinu mirne vode. Ljuljuškajući se, sve je postajalo bistro i opet se mutilo.

No, istog trena kad joj se mozak uključio, povikala je: »Wrath!«

»Tu smo, tu smo.«

Ustuknuvši, okrenula se na bolničkom krevetu i odmah potom osjetila žučno protivljenje iz područja trbuha.

A onda, više ništa nije bilo važno. Sjedeći pored nje, na stolici koja nije bila dovoljno velika, njezin muž i njezin sin nalikovali su jedan drugom kao jaje jajetu.

Jecaje koji su krenuli iz nje bilo je nemoguće kontrolirati, navrli su tako brzo da su praktički eksplodirali iz njezine duše. A, čovječe, trbuh ju je strašno bolio.

Kad je posegnula rukom preko kreveta, povukla je cjevčicu infuzije, ali nije marila za to. Njezini su joj dečki prišli bliže, Wrath je ustao s novorođenčecom u rukama i spustio se točno pored nje na bolničkom krevetu.

»O, moj Bože, to je moja beba«, čula je vlastiti glas.

Mali Wrath — da, zbilja mu je već nadjenula ime — bio je slika i prilika svog oca. Čak mu se i kosica oblikovala u čupu na središtu čela. Kao da ju je nekako prepoznao, otvorio je oči kad je otac spustio dragocjeni svežanj u majčine ruke.

»Zdravo, veliki dečko.«

Koliko je težio? Oko tri kilograma? Zbog načina na koji ju je mališan promatrao, doimalo se kao da je već veći od svog oca.

»Prekrasan si«, rekla mu je.

A onda je ugledala njegove oči. Zjenice su bile normalne, a šarenice tamnoplave, ne svijetlo zelene.

Pogledala je u svog muža. »Savršen je.«

»Znam. Rekli su mi da izgleda poput mene.«

»Izgleda.«

»Osim očiju. Ali svejedno bih ga volio.«

»I ja.«

Gugutala je i igrala se crvenom tkaninom koju je napravila predradnikova šelan. Dok nije postala svjesna da nešto nije u redu. Njezin je muž bio previše rezerviran s obzirom na posebnost trenutka.

»Wrath? Što skrivaš od mene?«

Kad je protrljao lice, užas koji je osjetila vratio se. »Što je? Nešto nije u redu s njim?«

»Ne.«

»Kad stiže *ali*?«

»Morali su ti izvaditi maternicu. Previše si krvarila.«

Namrštila se i odmahнула glavom. »Molim?«

Wrath je pipao rukom dok nije pronašao njezinu. »Nemaš više maternicu.«

Osjetila je nalet hladnoće. »Histerektomija?«

»Da. Tako to zovu.«

Beth je izdahnula. Još nešto što nije bilo dio plana. Bilo je šokantno pojmiti da dio onoga što ju je definiralo kao ženu... kao ženku... više nije bilo tu.

No, onda je pogledala u svog savršeno oblikovanog, savršeno zdravog dječaka. Pomisao da je mogla propustiti taj trenutak? Da ne bude tu sa svojim mužem i sinom?

Tko šljivi maternicu.

»Okej«, rekla je. »U redu je.«

»Žao mi je...«

»Ne«, brzo je odmahнула glavom. »Ne, nije nam žao. Imamo svoju obitelj i jako, jako smo sretni. *Nije* nam žao.«

U tom je trenutku Wrath zaplakao, a kristalne kaplje padale su s njegove čvrste vilice na tetovaže na unutrašnjoj strani njegove podlaktice.

Dok je zurila u sva ta imena, nasmiješila se i zamislila malenog Wratha, velikog i visokog, snažnog poput svog oca.

»Uspjeli smo«, obznanila je osjetivši iznenadan nalet optimizma. »Uspjeli smo!«

Wrath se počeo smijati, a onda je pronašao njezina usta i poljubio je. »Da. Jesi.«

»Potrebno je dvoje«, mazila mu je lice. »Ti i ja. Zajedno.«

»Ja sam samo obavio zabavni dio«, osmjehnuo se.

Nekoliko sati poslije, Beth je ustala iz kreveta i spužvom se oprala u kupaonici. Potom je odjenula spavaćicu i uz Wrathovu pomoć napustila sobu s malenim Wrathom u naručju...

Dočekale su je ovacije.

Namjeravala se vratiti u kuću gdje će je ostali dočekati, ali oni su svi došli k njoj. Skoro pedeset njih, od Bratstva do slugana, svi su se nagurali u betonski hodnik sportskog centra i poredali duž zidova.

Bilo je teško ne rasplakati se.

No, kako god. To je obitelj.

»Pozdravite Kralja!« čuli su se povici.

Ljuljuškajući sina uz prsa i pokrivajući mu uši, počela se smijati. A onda je ugledala svog brata. Sav je blistao, osmijeh mu je bio tako širok i ponosan, a ruke naslonjene na srce kao da jedva čeka da pridrži bebu.

Šepajući prema njemu, nije rekla ni riječ. Samo mu je dodala Malog Wratha.

Radost koju je dobila zauzvrat dok je John nezgrapno pridržavao crveni svežanj, bila je manje-više najbolja stvar na svijetu. Odmah nakon Wrathove radosti.

Iznenada, okupljeni su počeli pjevati na Starom jeziku. »Svi pozdravite Kralja...«

»Pa, ne baš.«

Kad je Wrath rekao te tri riječi, kao da je isključio zvuk svijeta.

Namrštivši se preko ramena, ona i svi ostali samo su zurili u posljednjeg čistokrvnog vampira na planetu.

Wrath se nakašljao i malo podignuo povež kako bi protrljao korijen nosa. »Sinoć sam ukinuo monarhiju.«

Usljedila je tišina.

»Što...?« rekla je.

»Rekla si da ne želiš biti razlog mog odricanja od trona. I nisi. Na kraju krajeva, to je moja odluka. Prije ili poslije, netko drugi će krenuti na mene — što znači, i na tebe i na njega. A što ako poginem? Moj će sin završiti tako što će se morati boriti da očuva nešto što ne bi trebalo biti određeno samo obiteljskom lozom. Nešto što treba biti dobiveno zaslugom.«

Beth je prinijela ruke licu. »O, Bože...«

»Dakle, sad smo demokracija. Saxton mi je pomogao sve srediti prema zakonu. A uskoro će se održati izbori. Razgovarao sam s Abalomom, on će sve koordinirati. Kvragu, tip već ima niz kandidata. A najbolje od svega? Glimera nije u igri. Riješio sam se Vijeća. Doviđenja, seronje.«

»Tako sam sretan što sam umirovljen«, ubacio se Rehv. »Zbilja.«

Wrath je pogledao prema Beth. »Tako je najbolje za nas. Za Malog Wratha. Tko zna, možda se i on odluči kandidirati. Ali to će biti njegova odluka, a ne teret. I nitko, iz bilo kojeg segmenta društva, neće mu moći reći da ga ženka koju je odabrao nije dostojna. *Nikad.*«

To rekavši, Wrath je gurnuo ruku u džep crnih vojničkih hlača koje je nosio... I izvadio šaku... strugotina?

Ne, bili su to komadići pergamenta.

Dok ih je prosipao po podu, rekao je: »Da, rasparao sam i onaj lažni dokument o razvodu. Ljudska ceremonija je potpuno legalna. Znam da naš sin ima dvije vrste krvi u sebi i htio sam da se poštuju obje tradicije.«

Beth je otvorila usta kako bi nešto rekla. Na kraju, sve što je mogla učiniti bilo je da se primakne snažnom tijelu svoga muža i uhvati se za njega.

Naravno, u sportskom centru nije bilo osobe koja nije plakala.

No, takve se stvari i događaju kad običan smrtnik... postupi kao superjunak.

Sedamdeset šesto poglavlje

Dobrih mjesec dana poslije Wrath je shvatio o čemu se radilo u V-jevoj viziji. Lice na nebu, budućnost u njegovim rukama...

Mali Wrath već je imao svoj raspored. Spavao je tijekom dana i bio budan cijelu noć, što je bilo savršeno. Beth se odlično oporavila od carskog reza, dobro se hranila, dobro je jela, bila je najbolja moguća mama na planetu.

Toliko o prirodnosti. Bila je nevjerojatna... I tako sretna, tako vraški sretna.

Imati sina na javi bilo je bolje od bilo kojeg sna o njemu.

I, da, Mali Wrath upijao je ovozemaljska znanja kao pravi junak. Jeo je, kakio, spavao, kakio, jeo. Rijetko kad se ljutio ili plakao, nije mu smetalo da tijekom obroka ide od ruku do ruku kako bi svi u kući dobili priliku držati ga.

Čak su ga i pas i mačka voljeli. Djeteta je spavalo u kolijevci u sobi Prve obitelji, a očigledno su George i Boo shvatili da tu moraju stražariti. Kada retriever nije pomagao Wrathu da se snađe, bio je tik do bebe i ležao ispred kolijevke, dežurajući dvadeset i četiri sata na dan. A dok je George služio svom drugom gospodaru? Mačka je stražarila dok je beba spavala.

Dakle, da, bila je to savršeno normalna večer u lipnju kad je Beth rekla da će malo otrčati nakon Prvog obroka, a Wrath je odlučio povesti Malog Wratha, psa i mačku u šetnjicu po prvom katu. Bebi kao da se to sviđalo, pa bi obično, čim bi počeli hodati, počela okretati glavicu kao da provjerava imanje.

Bili su u knjižnici i išli prema vratima terase kad je Mali Wrath cijuknuo i napregnuo se kao da mu je nešto upalo u oko.

»Što je, veliki dečko?«

Wrath je bolje namjestio svog sina — Bože, kako je volio tu riječ, *sin* — a potom zbrojio dva i dva.

»Gledaš li ti to u mjesec? Mora da da...«

Otključao je vrata, otvorio ih i duboko udahnuo. Ljeto je brzo pristizalo, noć je bila topla poput kupke, a kad je Mali Wrath podignuo ruke uvis, tata je pomislio — da, provjerava onog djedicu na nebu.

Ili... Njegovo lice.

Osjećajući kako se stvarnost stapa na neki poseban, magičan način, Wrath je podignuo i okrenuo sina. Visoko.

Držao je budućnost... u svojim rukama.

Dok je njegov sin prvi put gledao mjesec, očima koje su bile savršene kao i ostatak njega.

»Dat ću ti sve što je u mojoj moći«, Wrath je promuklo rekao, sretan što nikog nije bilo u blizini. »Sve što trebaš ja ću ti omogućiti. I voljet ću te do posljednjeg daha.«

Iznenada, shvatio je da nije sam.

Silujete su izlazile kroz vrata kuće. Cijela rulja.

Okrenuvši se, zaštitnički je uhvatio svog sina, pripremajući se za loše vijesti. »Što je?«

Došli su do Beth dok je trčala na traci. Svi redom. Svi članovi Bratstva.

Ali nije Tohr bio taj koji je govorio. Već Saxton.

A kad je završio, zanimala je i umalo ispala iz tenisica.

Povratak natrag kroz tunel, prema kući, bio je jednako nalik snolikom nestajanju koje je osjetila kad su nastale nevolje oko poroda. Nije se sjećala ničega od te žurbe, nikoga od svih koji su bili s njom, ničega što je rečeno.

A kad je stigla do predsoblja i ugledala ostale članove domaćinstva, ponovno okupljene, svi su imali isti izraz lica kakav je i ona sama osjećala da ima.

Sudbina je ponovno preuzela stvari u svoje ruke.

I sve što su mogli napraviti bilo je krenuti u novom smjeru.

Bila je na čelu dok su prolazili prvim katom kuće, na svakom zavoju očekujući da će ugledati Wratha i Malog Wratha.

Otvorena vrata koja su vodila na terasu dala su im do znanja gdje su se nalazili. Kad je zakoračila u noć, ugledala je svog muža kako drži sina visoko, ispred najvećeg mjeseca dotad, sa sjajnom svjetlucavom orbitom nalik sunčevoj, s krajolikom okupanim bijelom svjetlošću.

Kao da prinosi svetu žrtvu...

Brzo se pribravši, Wrath se žurno okrenuo, zaštitivši njihovog sina svojim golemim rukama. »Što je?«

Iako je Saxton bio taj koji je donio vijest, svi su pogledali u nju.

Zakoračivši naprijed, poželjela je da ima na sebi nešto drugo, a ne sportsku odjeću. Možda svečanu haljinu.

»Beth, koji se vrag zbiva?«

Pokušala je pronaći prave riječi, nesuvislo nižući imenice i glagole nasumice u glavi. Ali na kraju se odlučila za kratko i slatko.

Spustivši se na koljeno, pognula je glavu. »Živio Kralj.«

Istoga trena gomila iza nje učinila je isto; refren koji se sastojao od te dvije riječi vinuo se kroz noć kad su se njihova tijela spustila na kameni pod.

»Oprosti«, Wrath je odmahivao glavom. »Nisam dobro čuo.«

Ustala je. Ali samo ona.

»Jednoglasno si odabran, doživotno. Kralj naše vrste. Abalon je poveo, a svi oni građani kojima si pomogao su glasali. Svi redom. Tvoj te je narod odabrao za vođu. Ti si Kralj.«

Kad je krenula pjesma, Wrath nije znao što odgovoriti. A bijaše to tako radosna pjesma, ženski i muški glasovi podizali su se prema noćnom nebu, kao proslava sadašnjosti i budućnosti.

»Tko zna«, rekla je Beth gledajući u svog sina, »kad naraste i bude poput svog oca, možda odaberu i njega. Ali o tome odlučuje narod. Ti si im dao pravo glasa, a oni su tebi dali prijestolje.«

Wrath se nakašljao. Ponovno. Još jednom.

Na kraju je mogao samo šapnuti: »Volio bih da su moji roditelji živi da ovo vide.«

Beth je rukama obujmila svog muža i sina, grleći obojicu. A kad je pogledala preko ramena svog muža i ugledala mjesечеvo lice, iznenada je osjetila da je namještanje zvijezda gotovo, da je napokon počelo novo razdoblje.

»Mislim da vide«, nježno je rekla. »Mislim da nas oboje u ovom trenutku promatraju odozgo... I jako su, jako sretni zbog toga.«

Naposljetku, roditelji su naročito ponosni kad vide da je svijet nagradio hrabrost njihove djece.

I kad znaju da im ne manjka ljubavi.

Bilo gdje.

Zauvijek.